HÜMEYRA

AŞİYAN

VİRANE

HÜMEYRA

AŞİYAN

VİRANE

DOKUZ

Aşiyan - Virane

Hümeyra

© 2021, Bu kitabın tüm yayın hakları
Kitapyolu Basım Yayım Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şti.'ne aittir.
Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında,
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz.

© Dokuz Yayınları
© Hümeyra

Türü Roman

Yayın Yönetmeni Ali Osman Başkuyu
Editör Kemal Tokgöz
Sayfa Tasarımı Vildan Yılmaz
Kapak Tasarımı Gizem Ulaş

1. Baskı Mart 2021, İstanbul
3. Baskı Ekim 2021, İstanbul

Yayınevi Sertifika No 46270
ISBN 978-625-7642-00-2

BASKI VE CİLT
MY Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/P
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 674 85 28
Matbaa Sertifika No: 47939

DOKUZ YAYINCILIK
Kitapyolu Basım Yayım Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8/2
Davutpaşa, Zeytinburnu / İstanbul
0212 640 00 35

Sibel Akcan ve Sinem Gürses'e ithafen...

"Seni görmek gibi bir kaygım var.
Görsem sevginden öleceğim,
Görmesem hasretinden..."
Cahit Zarifoğlu

1. BÖLÜM
MAĞRUR

Açık bahçe kapısından gelen çocuk seslerini işittiğimde gülümsemeden edemedim. Beton binaların dip dibe olduğu, komşuluk nedir bilinmeyen, hatta ve hatta birbirlerinden bihaber, yüzlerini bile bilmedikleri insanlarla soğuk binalarda yaşayan insanlara göre fazlaca şanslıydım. İstanbul'un küçük ama sıcak bir mahallesinde geçmişti yirmi dört senelik ömrüm. Komşuluğun bitmediği, kan olmadan can olmayı öğreten insanlarla büyümüş, yetişmiştim ben. Bu yüzdendir ki kendimi hep çok şanslı hissetmiştim. Şimdi de onlardan birinin evindeydim: Saliha teyze ve Ali amca. Ben kendimi bildim bileli hep bizimle olan karşı komşularımız. Komşudan çok aileydi bizim için. Dedim ya, burada aslında herkes aile gibiydi. Herkes kardeş, abi, ablaydı birbirine; ama bizim bağlılığımız, samimiyetimiz daha fazlaydı her daim. Saliha teyze annem, Ali amca ise babam gibiydi. Öyle yetiştik, öyle büyüdük, öyle sevildik. Müge ise evin en küçüğü, şımarık kız kardeşiydi. Pek fazla anlaştığımız söylenemezdi ama hoş, kız kardeşlerin de araları öyle olmuyor muydu? Didişir ama yine en çok birbirlerine kol kanat gerip severlerdi. Gerçi bunlar sadece etraftan gözlemlediklerimden, işittiklerimden ibaretti. Kız kardeşim olmamıştı hiç benim. Bir ablaya sahip olmayı çok istediğim vakitler oldu elbet, ama bunun için oldukça geçti. Ben de abimle yetinmeyi öğrenmiştim. Onunla da pek örnek abi-kardeş olduğumuz söylenemezdi fakat neticede kardeşti işte. Aynı kandan, aynı candandı ve hâl böyle olunca her şeye rağmen sevilmesi kaçınılmazdı. Müge ile kaderimiz birdi bu konuda. Hatta sanırım onun durumu benden daha vahimdi. Onun da bir abisi vardı, ama ne abi! Benimki onun yanında melek-

ti. Zavallı Müge'ye çoğu zaman üzülsem de şanslıydı çünkü abisi her daim gözünün önünde değildi. Çoğu zaman görevleri sebebiyle buralarda olmuyor, Müge de kafasına göre takılıyordu. Gerçi hissettiklerimden, gözlemlediklerimden yola çıkarak söylemeliyim ki Müge, Savaş abinin yokluğunda bile aklının abisinde olmasından sebep pek de eğlenir gibi değildi. Yanında ama ona bu mahalleyi dar ederken daha keyif alır gibi gözüküyordu. Birçok kez ölümden dönmüş olmasından sebepti bu sanırım. O yüzdendi ondan gelen her şeyi kabullenişleri, sevişleri. Her ne kadar asabi, huysuz bir adam olsa da evin göz bebeği, gurur kaynağıydı her zaman. Şu an evdeki bu koşuşturma da ondan sebepti zaten. Bilmem kaçıncı görevinden sağ salim dönmesi şerefine kuruluyordu sofralar. O yüzdendir ki ev bayram yeriydi. Hazırlıklardan kısa bir an kaçabilmiş ve kendi derslerimle ilgili ufak bir telefon konuşması için fırsat yaratabilmiştim sonunda.

"Envanter bilançodan maliyet muhasebesi sorularını bulabildin mi?"

Fakat işte kaçabildiğim salondaki köşe olunca mutfakla bahçe arasında mekik dokuyan anneme yakalanmak çok da zor olmadı. Arkamdan geçerken omzuma dokundu. Kafamı çevirip baktığımda gözlerimle işaret ettim, gitmesi gerektiğini söyler gibi. Ama ya yaptığım imayı anlamadı ya da anlamazlıktan geldi. "Gel yardım et," dedi sessizce.

Ben de daha anlaşılır olabilmek adına elimle gitmesini işaret ettim. Bunu anlamazlığa vuramazdı ya! Öyle de oldu: Vurmadı ama o gözlerini de üzerimden ayırmadı.

"Erhan, ben sana birazdan döneyim mi?" diye sordum utana sıkıla. Daha şimdi aramışken bir anda kapatmak çok mahcup hissettirmişti. "Çok az işim var. Eğer soruları bulduysan bana da gönderir misin, lütfen?"

Telefonu kapatacağımı anlayan annem yavaşça uzaklaştı yanımdan, gözlerimi devirdim. Gayet kibar bir dille karşılık verdi karşı taraf. "Tamam, Gülfem," dedi sıcacık bir sesle. Tebessüm ettim. "Zeynep atacaktı bana. Aldığımda gönderirim sana da."

"Teşekkür ederim," dedim mahcubiyetle. "Görüşürüz sonra."

Aynı sıcak tavrıyla karşılık verdi: "Görüşürüz."

Telefonu kapattıktan sonra sıkıntılı bir soluk verdim. Bir telefon etmeye bile hakkım yokmuş gibi davranıyor oluşlarına istemsizce sinirleniyordum. Elimden gelenin fazlasını yapıyordum zaten. Günlerdir yaptığımız böreklerde, tatlılarda başrolü ben oynamıştım. Benim de bir hayatım vardı: derslerim, okulum, arkadaşlarım... Üstelik son senemdi ve ben artık uzayıp duran bu okulu bitirmek istiyordum. Sorularda Savaş abinin börekleri nasıl sevdiği gelmeyecekti önüme, fakat bunu anlamıyorlardı. Duvardaki aile fotoğrafına takıldı gözüm. Telefonumu bilinçsizce avuç içime birkaç kez vururken fotoğrafı detaylıca incelemeye başladım. Bir yandan da aslında kendimce kaçış yoluydu bu duraksamam. Yorgundum fakat bunu kimse fark etmiyordu. Yoksa sürekli gördüğüm bir fotoğrafı incelemek için durmamıştım elbette. Yine de bakındım uzun uzun. Savaş abinin üzerinde kamuflajı, başında beresi vardı. Tertemiz yüzü daha yeni tıraşlıydı muhakkak. Çatık kaşlarına takıldı gözüm. "Hep böyleydi ama hiç değilse hatıra olarak kalacak fotoğraflarda gülerek baksaydı keşke," diye geçirdim o an içimden. Sonra beni ilgilendirmediği kanaatine varıp diğerlerine baktım. Yanında Müge varken Saliha teyze ve Ali amca sandalyede oturmuştu. Savaş'ın eli annesinin omuzlarını sıkıca tutmuş, Saliha teyze de bir elini onun elinin üstüne koymuş gururla bakıyordu fotoğrafta. Yakın zamanda çekilmiş bu fotoğraf büyütülmüş, sonra da salonun başköşesine asılmıştı işte. "İyi insan lafının üstüne" mi denir yoksa daha kötü olan "çomağı hazırla" ile biten o cümleyi mi kullansam bilemedim ama Savaş abinin sesiyle daldığım fotoğraftan irkilerek geri çekildim. "Ne okuyordun sen?" diye sordu soğuk bir sesle.

İrkildiğimi fark etmemişti muhakkak. Ben de bozuntuya vermeden telefonu kot pantolonumun arka cebine öylesine sıkıştırıverip ona doğru döndüm. İri bedeni, uzun boyu ve iki üç günlük yeni çıkan sakallarıyla karşımda duruyordu. Simsiyah kısa saçları vardı. Kara kaş, kara göz, hokka gibi bir burna sahipti. Hafif çekik olan gözleriyle inkâr edemeyeceğim kadar yakışıklıydı elbette. Sorduğu soru pek hoşlandığım türden değildi. Hemşire, öğretmen, mühendis gibi bilindik olmadığından sebep, hep bir açıklama yapmak durumunda kalıyordum.

"Çalışma Ekonomisi ve Endüstri İlişkileri," diye cevap verdim gayet kibar bir dille. Sorarsa ona da açıklardım elbet, ağzım aşınmazdı

ya! Fakat o, benim bu kibarlığıma karşı oldukça kaba şekilde güldü. "Yani?" dedi küçümser gibi. "Ne olacaksın büyüyünce?"

İşte böyle yapınca gelmiyordu içimden. Söylemiştim ya huysuz ve asabi diye, bir de kibirliyi eklemek lazımdı yanına. Kibirliydi bu adam fazlaca. Yabaniydi üstelik! Tamam, ben de çok uysal sayılmazdım ama ben karşımdakine göre şekil alırdım. Savaş abi öyle değildi. Zaten anlaşamazken bir de böyle üstüme gelince ona göre şekil alıp zıtlaşmadan edemiyordum işte. Gözlerimi kısarak ona doğru bir adım attım ve kafamı hafifçe iki yana salladım. "Ne bu küçümseme?" dedim, sinirlendiğimi belli ederek. "Ayrıca, büyüyünce ne demek?" diyerek kafamı hafif ama hızlı hareketlerle salladım anlamamış gibi. "Yeteri kadar büyüdüm, yirmi dört yaşındayım ben."

Söylediklerimi pek de ciddiye almamış olacak ki hâlâ karşımda gülüyordu ve ben ona ciddiyetle bir şey anlatırken onun böyle dalgaya vurması beni daha fazla sinirlendirmekten başka bir işe yaramıyordu. "Sen mi geliştireceksin ülkeyi?" diye sordu bir de daha çok kışkırtmak istercesine.

Böyle yapmasaydı ya işte. Güzelce geçinip gitseydik ya biz de. O durmazsa ben hiç durmazdım ki! Küçümsemeseydi beni bu kadar ne olurdu?

Elimi yumruk yapıp parmağımı kaldıracakken, "Savaş!" dedi Saliha teyze, "Uğraşma kızla."

Saliha teyzenin sözleriyle mecburen geri çekilirken, ben de bir miktar kalkan elimi yavaşça indirdim. İçimde ona doğru köpüren dalgalar kıyıya köşeye çarpıp durdu. İkimizin bakışları aynı anda Saliha teyzeye çevrildiğinde, mutfak ve bahçe arasında taşınan tabak çanaktan mütevellit annem de hemen onun yanında belirivermişti. Üzerimizde takılı kalan o bakışlarla kendimi kısa bir an rahatsız hissettim. Üstelik annemin hafif çatılan kaşları suçlu benmişim hissi de yaratıyordu.

"Sen de gel, Gülfem. Tabakları masaya taşı," dedi o sert uyarı dolu mizacıyla.

Kafa salladım sadece. Savaş ise yüzündeki gülümsemeyi kaybetmeden arkasını dönüp odasına ilerledi. Yine ve yine istemsizce arkasında takılı kaldı gözlerim. Boyunun ne kadar uzun olduğunu bir kez

daha idrak etmiştim. Üstelik kolları da bir hayli genişti, esnek olan o tişört bile kol çevresini sarıp sarmalamıştı. Böyle hayretler içerisinde ağzım açık kalınca bir garip kaçmıştı. Nihayetinde o bir askerdi. Üstelik özel bir askerdi ve sporla hep iç içeydi. Senelerdir bunu düzenli hâle getirmişti. Vücudunun aldığı şekil de elbette yılların getirisiydi. Hakkını vermek gerekir ki pek de yakışıyordu kendisine. Çarpan kapı sesiyle, kendimi silkeleyerek dalan gözlerimi ayırıp az önceden kalma atamadığım o ufak öfke kırıntısıyla mutfağa doğru ilerledim. İçimdekileri dökebilmiş olsaydım eğer daha rahatlamış hissederdim kendimi, fakat içimde patlamıştı işte.

Masanın üzerindeki tabak yığınını kavradıktan sonra bahçeye doğru ilerledim. Gördüğüm manzara karşısında sinirim geçmek bir yana dursun, artmıştı bile. Müge, kuzenimle aşk yaşamaktan hiçbir işe elini sürmezken, öksürerek rahatsızlığımı belli ettim. Umurlarında bile olmadan sohbetlerine devam ettiler. Evin kızı oydu fakat yine koşuşturan Gülfem'di. Bu da istemsizce ona karşı kin gütmeme sebep oluyordu. Yaşı küçük değildi ki aman deyip geçeyim, on yedi yaşındaydı! O da bir evin kızıydı ben de. Hâl böyle olunca adaleti sorguluyordum kendi içimde.

Annem elindeki bardak tepsisiyle geldiğinde tam önüme geçmiş, görüş alanımı da kapatmıştı. O bardakları dizerken, "Börekleri de getirsene," dedi, gözleriyle mutfağı işaret ederek. Zaten girişmiştik ya bir işe, söylenmek gereksiz geldi o an için. Üstelik benim sinirim de saman alevi gibiydi; hemen parlar hemen sönerdim. Üstelik bence çok da yufka yürekliydim. Başımı sallayıp bahçe kapısından içeri girdim ve mutfağa doğru ilerlerken istemsizce gözlerim aralık olan o kapıya takıldı. Savaş abinin odasının kapısı aralıktı ve ben bir iki adım daha atınca önce yerde duran kara postallarıyla karşılaştım. Gayet toplu olan odada lacivert nevresimlerin üzerine serilmiş yemyeşil kamuflaj ve hemen yanında duran bordo beresi, görevden daha yeni geldiğinin göstergesi gibiydi. Yoksa ortalık yerde pek bırakmazdı bunları. Yavaşça göz gezdirdiğim odada, bir iki adım atmasıyla Savaş abinin yarı çıplak bedeni belirdi karşımda. Anlık bir panikten sebep miydi böylesine kanat çırpışı içimdeki kuşların? Yakalanma korkusu sarsa da bir an beni, sırtının bana dönük olması cesaretiyle kıpırdayamadım. Elindeki beyaz tişörtü sırtına atmış hâlde telefonuyla uğraştı birkaç sani-

ye. Sırtında fark ettiğim yara izleri ise gözlerimin yeni odağı olmuş tu. İnceledim dikkatlice. Yeni gibi duruyordu. Yani sanırım öyleydi. Etrafındaki hafif kızarıklıklar yakın zamana ait gibiydi. Muhakkak ki hepsinin bir hikâyesi vardı. Büyük cesaret işiydi bu. Bile bile bedenine aldığı derin izler çok sevmektendi sanırım. Bir şeyleri canını verecek kadar sevmenin ne denli bir akıl kârı olduğunu sorguladım durdum o an için ve o izlerin hikâyelerini fazlaca merak ettim. Bir gün cesaret edip de sorarsam hikâyelerini anlatır mıydı? O muammaydı işte.

"Abini aradın mı, Gülfem?"

Bu seferki irkilmem biraz daha belirgin olmuştu. Daldığım yer sebebiyleydi sanırım bu. Yanlış yapıyorum hissi fazla olunca panik-lemem de bundan ötürüydü. Beni Savaş abiye ele veren, annemin sesiydi. Başını çevirince göz göze geldik ve ben bir çocuk gibi koşup kaçmak istedim. Fakat kaçamayacak kadar büyümüştüm ve suçüs-tü yakalanmıştım. Gülsün istedim o vakit. Olabilir, bir şey yok, der-cesine gülsün ki içimdeki bu endişe rüzgârları esip gitsin istedim. Gülmedi. İyi ya da kötü hiçbir ifade oluşmadı suratında veyahut ben onun yüz ifadelerinin ne anlama geldiğini bilemeyecek kadar yaban-cıydım ona.

"Gülfem!" diye tekrar seslenen annemle birlikte, terleyen avuç içimi kot pantolona silerek "Şey..." diye mırıldandım. Oynatabil-seydim uzuvlarımı hemencecik tüyerdim ya oradan, yapamadım işte. "Aramıştım, geliyormuş, yoldaymış," deyiverdim Savaş abinin yüzüne bakarak. Keşke şimdi, hemen dibimdeki kapı çalsaydı da abim gelseydi ve bizim aramızdaki bu saçma durum arada kaynayı-verseydi. Abimi görünce unuturdu hem beni. Ayların hasretiyle beni görmezdi gözü. Nitekim benimle ne kadar anlaşamıyorsa abimle o kadar iyi anlaşıyordu. Savaş abi gözümün içine baka baka sırtındaki tişörtünü alıp üzerine geçirdi ve bana doğru yanaştı. Ne diyeceğimi, nereye bakacağımı bilemedim.

"Beni mi izliyorsun sen?" diye sordu üstelik. Öyle yapıyorum di-yemezdim ya...

"Neden seni izleyeceğim?" dedim dik bir tavırla alttan alttan ba-karak. Suçluluk hissimi böyle yüksek bir çıkışla kapatmaya çalışıyor oluşum, umarım daha çok göze batmıyordu. "Senin odayı üst kata

taşıyacaktınız ya, taşıdınız sandım. Orada olduğunu bilmiyordum yani, öyle gözüm takıldı." Yalancıydım bir de üstelik. İnandı mı bilmem ama inandığını ümit ettim. Yoksa bilerek onu yarı çıplak izlediğimi bildiği düşüncesiyle ebediyen başa çıkamazdım kendi içimde. O yüzden kendi yalanıma kendimi inandırdım ben de.

"İyi," dedi soğuk bir ses ve donuk bir ifadeyle. "İzleme zaten. Ayıp! Öyle gözün falan da takılmasın bir daha!"

Güzele bakmak sevapsa Savaş da erkek güzeli sayılmaz mıydı? Ayıp bir tek kadınlara mı mahsustu? Değildi elbet. Bunu da sonuna kadar savunurdum ama böyle bir durumda ona baktığımı kabul etmem gerekecekti. Bu da onun egosunu kendi ellerimle okşamak demekti. O yüzden böyle bir münakaşaya girmekten alıkoydum kendimi. Ters ters bakıp, "Takılmaz," dedim soğuk tavrımla.

Biri bana böyle soğuk bir tepki verse benim içim içimi yer, sebebini sorgulardım ama Savaş abi bunu hiç önemsemeden yanımdan geçip gidiyordu ki yine dayanamayıp çenemi tutamadım. Bir anda arkamı dönerek, "Sırtında yaralar var," dedim. Söyledikten sonra pişman oldum ama söyledim bir kere. Hep zaten ne geliyorsa başıma düşünmeden konuşup hareket etmekten geliyordu. Ya işte, can çıkıyordu huy çıkmıyordu. Durdu. Sırtı dönüktü yine bana. Zaten onun sırtı bir bana dönüktü hep. Soğukluğu en çok banaydı.

Yüzüme bile bakmadan, "Seni ilgilendirmiyor," deyip kestirip attı. Ben yine de devam ettim. Yüzsüzlük müydü bu? Öyle gözüküyordu belki ama niyetim senelerin samimiyetiyle bir şeyleri yoluna sokmaktı. Ne ara bu denli bir uçurum girdi aramıza bilmiyorum, ama ben kendimce adım attım ona. Hiç değilse iki kelam edebilmekti niyetim. "Operasyonda mı oldu?" dedim biraz da merakıma yenik düşerek.

Yüzünü bana doğru çevirdikten sonra derin bir nefes alarak bedenini de bana çevirdi ve bir iki adım atarak sert bir bakışla, "Seni ilgilendirmiyor. Ayrıca..." derken parmağı bahçedeki Kaan'ı gösteriyordu. "Kuzenini kardeşimden uzak tut. Yoksa gitmeden bir yerlerini kıracağım," diye devam etti.

Yabaniydi işte. Tam bir yabani! Ama suçu elbette bir tek onda bulmamak gerekti. Bende de vardı salaklık. Sana gelmek istemeyene adım atarsan böyle de haddini bildirirdi işte sana.

"Hiç de söyleyemem," dedim sinirle omuz silkip. "Bana ne? Kim ne yapıyorsa yapsın. Bana mı düştü tasası." O beni umursamıyorsa onun sorunları, dertleri de beni alakadar etmezdi elbette. Yanından mutfağa doğru ayrılırken derin nefesler eşliğinde sabır çektiğini işittim. Bu bana değildi muhakkak. Kaan'dan hiç mi hiç hazzetmezdi ve aynı sofraya oturup sakin kalmak için sabır dileniyordu.

Mutfaktaki börek dolu tabağı alıp bahçeye ilerlediğimde her yeri saran ortancalarla cennet bahçesindeymişiz gibi hissettim. Tepeden sallanan lambalar eşliğinde hep birlikte yenilen aile yemekleri, bana eski zamanların o huzurlu günlerini hissettirse de annemlere göre onların eski zamanları daha güzelmiş. Her nesil çocukluğunu "ah eski zaman" diye anıyordu ya, ben de tam olarak büyüdüğümü böyle anlarda hissediyordum. Ah o eski zamanlar ne güzeldi...

Börek dolu tabağı ortaya bıraktıktan sonra Saliha teyzenin hemen yanında kalan boş sandalyeye oturdum. Saliha teyze ve Ali amcanın ortasında Savaş oturuyordu. Yani Savaş abi ile aramıza yine biri girmişti. Aile yapılarımız da çok rahat değildi. Daha geleneksel yapıya sahipti ailelerimiz. Hâl böyle olunca annem, babam, Saliha teyze falan Savaş'ın özlemiyle bol bol sırtını sıvazlayıp sarılırken bizim aramızda hep bir sınır oluyordu. Hakkını vermek isterim ki annem de babam da yaşadıkları, büyüdükleri gelenek ve göreneklere göre beni ve abimi çok fazla ayırmamaya çalışır, eşit haklar sunmaya özen gösterirlerdi. Yine de bu her zaman o kadar da eşit olmazdı ama diyorum ya, alışkındık artık bu duruma. Aslında o sınırı biraz da Savaş abi yaratıyordu. Her ne kadar abi-kardeş gibi büyüsek dahi hakikatte kardeş olmadığımızın herkes gibi o da bilincindeydi. Bu yüzdendir ki hareketlerimize daha fazla dikkat etmek durumunda kalıyorduk.

Gözüm o an bahçe kapısından gözüken vitrine takıldı. Duran fotoğraflar arasında Savaş abi ile yan yana bir fotoğrafımız vardı. Ben Savaş abinin yanağından öperken çekilmiş bir fotoğraf. Üstelik Savaş abi gülümsüyordu. Kısa bir an duraksayıp gülümsememe sebep oldu bu. Yaşlarımızı hatırlamadığım ama hâlâ hafızamda yer edinen o günü anımsadım. Demiştim ya Savaş abi asi, hırçın bir adam diye. Bunun çoğu zaman mesleğinden kaynaklı olduğunu düşünsem dahi çocukluğumuzu hatırlayınca bu fikrimden vazgeçiyordum. Çocuk-

ken de oldukça kaba ve sinirliydi. Sürekli olarak mahalledeki çocuklarla kavga ederdi. Yapı meselesiydi sanırım bu. Köklerinin Karadeniz'e dayandığını düşününce çok da tuhaf olmasa gerekti. Deliydi, hırçındı. Bir kavga sırasında kolunun üstüne düşüp kırmıştı da çok ağrısı olunca öpmüştüm onu. O an çekivermişlerdi bu kareyi. Saliha teyze de vitrinin bir köşesine koymuştu. Çocukluk aklı işte... Öper ve geçerlere inandığımız zamanlardı. Aslında Savaş abi inanmayacak kadar büyüktü ya benden, yine de benim için inanmış gibi yapıyordu. O zamanlarda daha çok önemsiyordu sanırım hislerimi. Küçükken daha kibardı bana karşı. Keşke büyümeseydik diye düşünmedim değil veyahut o anki hislerimizle kalsaydık da ben yine onu yaralarından kolayca öpseydim ve geçseydi. Tabağa vurulan kaşık çatal sesleriyle masaya döndüm ve salataya uzanırken Savaş abiyi kontrol ettim. O küçük, asi oluşuna rağmen masum bakışlı çocuktan eser yoktu. Öldürecek gibi bir sinirle bakışlarını yan yana oturdukları için Kaan'a dikmişti. Ne kadar böyle suskun kalacaktı bilmiyorum, ama birazdan patlayacakmış gibi hissettim.

"Eee..." dedi babam sessizliği bozarak. "Nasılsın, oğlum?"

Kaan kısa bir an için kurtulmuştu.

"İyiyim, Uğur amca," dedi gülümseyerek. "Sen nasılsın?"

Oldukça az sunduğu o gülümseyişlerini yakalamak beni her zaman mutlu ederdi. Üstelik nasılsın sorusuna verdiği cevap hep aynıydı. Daha fazlasını anlatmazdı zaten. Biz de sormazdık. Bu hep böyle giderdi. "İyi, ne olsun oğlum, emeklilik," dedi babacan bir tavırla yaklaşarak.

Ali amcanın bir eli sürekli olarak Savaş'ın omzuna gidiyordu, hasretle sıvazlıyordu sırtını. O Saliha teyze gibi öyle çok candan sarılmazdı, hep mesafesini koyardı ama yine de Savaş'ın her daim arkasında olduğunu hissettirir, sevgisini de belli ederdi.

"Sen durmuyorsundur yine," dedi gülümseyerek. Babam da onunla birlikte göbeğini hoplatacak şekilde güldü. Evet, babam tam olarak mahallenin o koca göbekli tonton amcalarından biriydi. O göbek bana çoğu zaman komik gelse de sağlığı açısından epey tehlikeliydi.

"Arada arkadaşın taksiye çıkıyorum. Bazen de kahveyi açıyorum. Arkadaşların yerine bakıp vakit geçiriyoruz işte."

Onlar muhabbet ederken Müge ve Kaan bakışıyor, Saliha teyze ise Savaş'ın tabağına sürekli olarak bir şeyler dolduruyordu. Savaş, muhabbeti kesip, "Yeter anne," dese de durmuyor, sürekli üstüne ekliyordu. Ee durur muydu? Onca vakit yemediklerini düşünüp düşünüp ekliyordu tabağına. Savaş yokken o kendi yemeklerini bile doğru düzgün yemiyordu ki. Evlat böyleydi demek ki. Onun boğazından geçmeyen seninkine duruyordu.

"Elinize sağlık, Züleyha teyze," dedi anneme dönerek. "Çok güzel olmuş börekler. Çok zahmet etmişsiniz. Her çeşit var. Gerek yoktu bu kadara."

"Olur mu, oğlum?" dedi annem, ama içten içe de sevindi emeğinin görülmesine. Savaş zaten ne kadar ters bir adam olsa da büyüklerine karşı hep saygılıydı. O yüzden de herkesin göz bebeğiydi ya mahallede. "Ne zahmeti. Hep yaptığımız şeyler, afiyet olsun."

Sofradaki konuşmaları öylesine dinlerken elimdeki böreği yemeye devam ettim. Zaten çok sık aynı sofralarda oturduğumuz için çok da yabancı gelmiyordu. Ya biz onlardaydık ya da onlar bizde. Normalde oturduğum sofralarda böyle rahat olamazken burayı evim bellemiştim. Müge ve Kaan'a öyle dalmıştım ki sırtımda Saliha teyzenin elini hissettim. Kendimi öne çeksem de benimle birlikte o da geliyordu. Hiç hoşlanmıyordum bana dokunulmasından ama itemiyordum da işte.

"Gülfem çok yardım etti. En çok o yaptı," dedi diğer elini de omzuma koyup kafasını bana yaklaştırarak. "Evimizin kızı gibi, her şeye koşturuyor sağ olsun."

Savaş, tek kaşını kaldırıp kafasını bana çevirdikten sonra gözüme baka baka börekten koca bir ısırık aldı. Merakla tepkisini bekledim. "Biraz daha ince aç bir daha yufkayı. Çok kalın olmuş," dedi soğuk soğuk.

Beğenip beğenmemesi değildi problem, insan bir eline sağlık densin diye bekliyordu. Böyle de yabanileşmezdi ya bir insan dağlarda. Ayrıca az önce güzeldi, şimdi mi kalın oldu? Resmen bile bile yapıyordu. O sinir bozucu gülümsemesinden belliydi zaten. Benimle uğraşmayı seviyordu belki de ama ben sevmiyordum.

"Tam sana göre olmuş o zaman desene," dedim yine onun tavrıyla şekil alarak. Nankördü işte. Ben onun için saatlerce uğraştım ama

o mankördü. Üstelik ben çok dikkat etmeye çalışmıştım. Kalın değildi ki. Başka bir börek çekip yemeden önce inceledim. Gayet inceydi işte. Bir kulp bulacak yu illa, bahaneydi hepsi.

Gözlerime takılıp duran Kaan, ağzını açacak gibi oluyor, susuyordu. Suratı sapsarı olmuş, terlemeye başlamıştı. Gülmemek için zor tuttum kendimi. Resmen Savaş'ın karşısında ecel terleri dökülyordu.

"Savaş abi," dedi cesaretini toplayarak, "ben de asker olmak istiyorum. Sınavlara falan gireceğim."

Savaş'ın bununla ilgilendiğini hiç ama hiç sanmıyordum. Üstelik bence onunla diyalog kurmaya çalıştığı için sinirlenmişti bile.

"Ay, hayır!" diye atıldı Müge aniden. Zor tuttuğum gülümseme, benden bağımsız dudaklarımdan firar edince elimle ağzımı kapadım. Savaş bana baktıktan sonra kardeşine döndü. Biraz da onun sinirleri bozulsa çok da zarar etmezdi herhâlde. Bundan keyif bile duyardım.

"Sana ne kızım, çocuğun ne olacağından!" dedi tersleyerek. Doğru. Onun tarafından bakılınca aralarında bir şey yoktu ve Müge'yi ilgilendirmiyordu, fakat o da biliyordu ki hiçbir şey onun baktığı kadardan ibaret değildi. Müge ve Kaan birlikteydi. Savaş sadece bunu bildiğini belli etmemeyi tercih ediyordu, yoksa her şey apaçık ortadaydı zaten.

"Doğru," dedi Müge zar zor yutkunup sandalyesine gömülerek. "Bana ne." Öyle kısık söylemişti ki hiç de "bana ne" gibi değildi.

Ortamdaki gerginliği dağıtmak adına, "Olursun, oğlum," dedi Ali amca. "Savaş çalıştırır seni."

"Başka işim yoktu çünkü," dedi Savaş isteksizce homurdanarak. Herkes duydu ama duymazlıktan geldi.

"Gülfem, ekmeği versene kızım," diyen babamla birlikte masada dolandı bakışlarım. Bir onu getirmemiştik sanırım sofraya. Aradım ama göremedim. Öyle olunca da mecburen ayaklanmak durumunda kaldım.

"Getireyim mutfaktan."

Ben mutfağa gidip ekmeği dilimlerken, "Turşu da getir, kızım," diye seslenen anneme, "Tamam," diye karşılık verdim.

Aheste aheste kestiğim ekmeği bir kenara bırakıp dolaptan aldığım turşu kavanozunu açmayı denedim fakat çok da başarılı olamadım.

Üstelik yüzümün aldığı ilginç ve komik şekillerle banyoya ilerleyen Savaş abinin maskarası olmuşum gibi gözüküyordu. Hemen kendimi toparlamaya çalıştım ama o da gülmedi gerçi ve hatta ilginç bir şekilde bana yardım etmek amacıyla mutfağa girip elimdekine uzandı.

"Ver, açayım," dedi normal bir tonda. Hep sert ve yüksekten konuşan hâllerine alışınca bir garipsedim bu durumu, fakat ikiletmeden uzattım. O kalın bilekleri ilgimi çekti önce, ardından kavanozunun kapağını sıkıca saran elinin üstündeki damarlar... Neredeyse hiç güç kullanmadan, açamadığım o kavanoz kapağını öyle rahat açtı ki gücüne hayran kalmamak elde değildi. Elinde takılı olan gözlerimi çekip, elimi uzatıp kavanozu almak istedim fakat, "Ben koyarım tabağa," dedi, beni başka bir şaşkınlığa sürükleyerek. "Sen ekmeği kes."

Şaşırdım fakat reddetmedim. O, dolaptan indirdiği tabağı tezgâha bırakmış turşuları koyarken ben aynı tezgâhta ekmeği kesiyordum. Açık açık bakmadan, onu sadece yan gözlerle izlerken, "Telefonda konuştuğun yeni sevgilin miydi?" diye sordu bana bakmadan. Gözleri turşulardaydı fakat benimle konuşuyordu.

"Hayır," dedim başımı iki yana sallayarak. O bana bakmıyorsa ben de ona bakmazdım. "Arkadaşım. Hem..." dedim kafamı bir anda ona çevirerek, "Seni ilgilendirmez." Bana baktı birkaç saniye. Göz göze kaldığımız o birkaç saniye bence çok anlamlıydı ama işte diyorum ya, ben onun bakışlarına anlam yükleyemeyecek kadar yabancıydım ona.

"Evet," diye onayladı kendini çekmeden, sakince. "Beni ilgilendirmez."

İlgilendirmezse neden hâlâ birbirimize bakıyorduk? Çekseydi ya kendini yine. Ben niye çekmiyordum sahi, diye sorguladığımda önüme dönecektim ki çalan telefonuyla yine ilk kendini çeken o oldu.

"Söyle," dedi soğuk soğuk telefonun ucundaki kişiye. Hiç ilgilenmiyormuş gibi ekmeği kesmeye devam ettim fakat dinliyordum da. Hem dinlememek imkânsızdı, dibimdeydi sonuçta.

"Gelme sen, alırım ben seni," dedi. Ardından, "Eylül!" diye vurguladı. İstemsizce, bir anlık düşüncesizlikle yüzüne baktım. Yan gözle bana baktığında boğazındaki o çıkıntı aşağı indi ve tekrar yukarı çıktı. Âdemelması yavaşça hareketlendi, yutkundu.

"Tamam," deyip kapattıktan sonra hiçbir şey demeden turşu tabağıyla bahçeye ilerledi, ben de elimdeki ekmek sepetiyle.

Savaş abi ve Eylül neredeyse bir seneye yakındır birliktelerdi. Bir dargın bir barışık süren bir ilişkileri vardı ama hep birbirlerinde son buluyorlardı. Çok sevmektendi sanırım bu. Ben ki bu zamana kadar fazlaca sevgili edinmiştim fakat birine hiçbir zaman ikinci şansı vermemiştim. Hemen meylediyordu benim gönlüm, bir zamanlar ya da genç yaşımın verdiği o gönül eğlenceleri merakıydı bu. Çoğu hoşlanmadan ibaretti zaten. Hiç âşık olmamıştım, sevmemiştim fakat yine de çok sevgili edindiğim gerçeğini değiştirmiyordu bu. O yüzdendir ki Savaş abi az önce "Yenisi mi?" diye bir soru yöneltmişti bana. Haklıydı. Kendisinin düzenli bir ilişkisi varken ben ayran gönüllünün tekiydim ona göre.

Bahçeyi epeyce bir karanlık bürümüşken ben oturmuştum yerime, fakat Savaş abi elindeki tabağı bırakarak, "Bana müsaade," dedi. Doğal olarak herkesin bakışları onu buldu.

"Oğlum, nereye şimdi akşam akşam? Daha yeni geldin," dedi Saliha teyze bozularak. Ayların hasreti vardı elbette.

"Arkadaşlarla buluşacağım," dedi Savaş abi. "Arabayı almıyorum, mahalledeyim."

Şaşırdım açıkçası. Sevgilisini de anlatmayı sevmezdi, biliyorum. Hatta ben hiç bahsettiğini duymadım ama böylesine severken bir kadını, arkadaşım diye geçiştirmeyi de yakıştıramamıştım ona.

"Gelir gelmez," dedi Saliha teyze tüm şansını deneyerek. "Beklesin arkadaşların, yarın görüşürsünüz."

Fakat bunun için çok geçti. İleride karanlıkta beliren silüet Eylül'e aitti sanırım, Savaş abinin titreyen telefonuna bakması ve bakışlarını oraya yöneltmesi bunu doğruluyordu. Demiştim ya, bu mahallede herkes birbirine abi, abla, kardeşti diye. Eylül de bu mahalledendi fakat Savaş abi onu hiç kardeş olarak görmemişti. Muhakkak ki Eylül'ü kardeşlikten ayıran bir şey vardı onun için. Onu böylesine etkileyen neydi Eylül'de, düşünmeden edemedim.

"Bırak, hanım," dedi Ali amca araya girerek. "Darlama çocuğu bu kadar, bırak gitsin."

Evet, eşitsizlik de burada başlıyordu işte bizim için. Mesela ben bu saatte dışarı çıkamazdım veyahut epeyce zorlanırdım izin almak için. Savaş da annesinin söylediklerini umursamadan telefonunu cebine attıktan sonra, "Geç gelirim," diye belirtti.

Hâlbuki Eylül'ün aile yapısı da bizimkilerden farksız değildi. Nasıl bu saatte dışarı çıktı bilemiyorum ama sevdasından sebepti bu da sanırım. Belki de yalan söylemişti çıkmak için. Benim cesaret dahi edemeyeceğim şeyleri korkusuzca yapıyordu. Öyleyse birbirlerine bu denli tutuluşları imrenilecek gibiydi.

Saliha teyze hâlâ tutmak istediğinden, "Levent gelmedi daha," dedi abimi bahane ederek.

Savaş abi ise çoktan bahçe kapısına gitmişti. "Görürüm sonra ben onu," diyerek sertçe çekti o demir kapıyı. Herkes sofraya dönüp onları fark etmeden muhabbete devam ederken, ben sokak lambasının altında el ele tutuşup uzaklaşmalarını izledim.

2. BÖLÜM
İLK KIVILCIM

"Gülfem," diye bağıran bu ses elbette abime aitti. Grip oldu diye aldığı birkaç günlük rapordan sonra sürekli olarak bir isteği vardı ve bu isteklerini nedense hep benden istiyordu. Hele annem evde yoksa her şey bana bakıyordu.

Yatakta uzanmaktan dağılmış saçlarımı ev topuzu yaparken, "Kime diyorum!" diye bir ses daha duydum. Bağırmayı geçmiş, anırma boyutuna gelmişti artık bu durum.

Gözlerimi devirip, "Geliyorum," diye karşılık verdim.

Erkeklerin birçoğu hastalanınca nazlanıp niyaz ediyordu, biliyordum ve duyuyordum. Abiminki sanki biraz fazla gibi geliyordu bana ya da gerçekten bize nazı geçtiğinden sebepti bu durum. Yoksa ömrü boyunca ona yoldaşlık edecek bir kadının, onu bu hâlde görünce yarı yolda bırakacağına o kadar emindim ki... Benim abim öyle dar görüşlü bir adam da değildi elbette. Hatta birçok konuda benim yanımda olurdu her durumda. Ben yaparım, o yapamaz düşüncesinde değildi. Sadece annem tarafından eli hiçbir şeye değmeden büyütülmüş bir adamdı işte.

Odamdan çıkıp merdivenlerden indiğimde son basamaktan sonra abimi gördüm. Salonda oldukça rahat bir şekilde uzanıyordu. Zaten bir koltuktan diğerine uzanmaktan başka bir şey de yaptığı yoktu birkaç gündür.

Adımlarımı hızlandırıp içeri girdiğimde başında dikilerek, "Umarım mantıklı bir sebebin vardır çağırman için," dedim dik bakışlarımı üzerinde tutarak. Çünkü daha dün akşam, tam uykuya dalacakken

karşı koltuktan kumandayı almaya üşendiği için beni çağırmıştı. Evet, hastalığını ayak işlerini yaptırmak için kullanmaya başlamıştı artık.

Televizyondaki bakışlarını bana çevirerek, "Var," dedi. Fakat suratındaki o otuz iki diş sırıtma, *Var ama mantıklı değil*, der gibiydi. "Bakkala git de cips, kola, çekirdek falan al."

Hayretle kaşlarım havalandı. Sahi bundan ötürü mü çağırmıştı beni buraya?

İnanamamış gibi, "Başka derdin?" diye sordum şaşkınlıkla. "Söyle şuraya bir çilingir sofrası falan kurayım mı?"

O ise beni oldukça ciddiye almış gözüküyordu. "Ona gerek yok," dedi başını iki yana sallayarak. "Babam şutlar vallahi evden."

Yapardı elbet. İnsanın kendini de, ailesini de bilmesi güzel şeydi. Abim ara sıra içer, bunu da bazı zamanlar abartırdı. O zamanlarda da babam birkaç kez uyarmıştı fakat en son sarhoş olup bir kavgaya karışınca, üstelik kendisiyle hiç alakası olmayan karşı tarafın elinde bıçak olan bir kavgaya karışınca, son uyarısını da epey sert bir dille yapmıştı.

"Gidemem ben," dedim omuz silkip arkamı dönerek. "Dışarıda nasıl yağmur yağıyor. Kalk kendin al çok istiyorsan."

Onun seyir keyfi için abur cuburunu da ben alacak değildim ya! Evde fazlasıyla yapıyordum her şeyi.

"Gülfeeem," dedi adımı uzatıp sesini incelterek. Bir iki adım attım ama inler gibi çıkan sesiyle dayanamayarak durup arkama baktım.

Koltuğa kendini geri atmış, acınası bir ifadeyle bana bakıyordu. "Çok hastayım," diyerek devam etti ona bakmayı sürdürünce. Bakmasaydım ya keşke, gitseydim hiç arkamı dönmeden. "Ölürsem falan pişman olursun sonra. Keşke alsaydım dersin." Alt tarafı gripti hâlbuki. Bu nasıl ajitasyondu?

"Abartma," dedim gözlerimi devirerek. "Grip oldum diye rapor aldın ama bir şeyin yok senin. Ben bilmiyorum sanki numaradan yaptığını." Biliyordum da işte, ah benim bu yufka yüreğim. Yine de bana ne deyip geçip gidemiyordum.

"Yok kızım, vallahi hastayım," dedi uzandığı yerde doğrularak. "Doktor boğazın hafif kızarmış dedi. Bir de iki kere falan burnum aktı. Sonra baş ağrım da oldu. Daha ne olsun?"

Yakında gömerdik bu gidişle.

"Ciddi misin, abi?" dedim büyük bir şaşkınlık ifadesi yerleşirken suratıma. O da inanmış gibi dudaklarını birbirine bastırıp kafa salladı. "E o zaman anneme söyleyeyim ben, kavursun helvanı. Kesin ölümcül bu." Son cümlemle birlikte ciddi hâlimi bozup bir de kükürdeyince şaka yaptığımı yeni idrak ederek bozulmuştu.

"Ya," dedi başının altındaki yastığı alıp bana doğru fırlatarak. "Yürü git." Havada kaptığım yastığı geri ona attığımda, o da eliyle yakaladı.

"Gidiyorum zaten," dedim tekrar arkamı dönerek. "Saçma sapan isteklerin için seslenme bana bir daha."

Fakat işte yine gidebildiğim birkaç adımdan ibaretti. "Sen bilirsin," dedi beni yeniden durdurarak. "Yarın akşam Efsunlara gidecektin sen, değil mi?" diye sorduğunda, kısılmış gözlerimle bir anda abime döndüm. Bununla tehdit etmezdi beni, değil mi? Efsun benim mahalleden en yakın arkadaşımdı. Tüm okul yıllarımız beraber geçmiş, fakat üniversitede ayrılmıştık.

"Eee?" dedim gitgide yükselen sesimle. "Evet, gideceğim. Ne olmuş?"

Ellerini koltuğun çevresinde geniş bir şekilde açarak gülümseyen ifadesini bozmadı bile. "Gidemeyebilirsin."

Söylediklerini gram umursamadım ama kendini böyle tepede görmesine de tahammül edemedim.

"Senden izin almıyorum ki," dedim omuz silkerek. "Babamın haberi var." Neye dayanarak beni bununla tehdit ediyordu hiç anlamadım.

"O kılkuyruğun da sizinle kalacağını söylersem o izin iptal olur." Bunu ondan duymayı asla beklemiyordum. Kılkuyruk dediği Tarık'tı. Tarık, ben, Efsun yakın arkadaştık.

"Saçmalama!" dedim bir iki adım ona yaklaşarak. "Tarık bizimle kalmayacak ki."

Rahat bir tavırla dudaklarını büküp televizyona bakmaya devam etti. "Vallahi ben bilmem. Ben ortaya atarım lafı. İnanıp inanmamak babamın tercihi. Ama ben sana söyleyeyim, o iş en son, 'Babacığım be, Efsun bize gelsin,'e döner, sen de kıyamayıp kabul etmek zorunda kalırsın."

Öyle olurdu kesin. Babam öyle tatlı dille benden rica ederse asla karşı çıkamazdım ki. Bu durumda kalmak da istemiyordum. Ama abim derdi. O derse babamın da aklında şüphe kalırdı.

"Geri zekâlı!" dedim öfkeyle burnumdan soluyarak. "Sırf iki adımlık yere gitmemek için şantaj yapıyorsun."

Başını aniden bana çevirdi. "Abisinin balı," dedi öpücük atarak. "Güzellikle dedim ben sana ama, 'Yapmam,' dedin. Şurada iki keyif yapacağım, bak mis gibi film buldum. Ne var yani gidip alsan?"

Almama gibi bir seçenek bırakmıyordu. Biliyordum çünkü Tarık'ın bizimle kalmayacağını bildiği hâlde sırf inadına yapardı.

"Doğduğun güne lanet ediyorum," dedim öfkeyle. O ise büyük bir keyifle sırıtıyordu karşımda.

"Ayrıca o Tarık niye sizinle takılıyor sürekli? Arkadaşı mı yok onun?" dedi göz kırpıp kafa sallayarak. "Birinizden mi hoşlanıyor yoksa?" Böyle bir şey olmadığını biliyordu ama boş boş konuşmaktan da geri kalmıyordu.

"Saçmalama," dedim. "Bir kızla bir erkek normal arkadaş olamaz mı? Neden hemen aşka meşke bağlıyorsunuz? Var erkek arkadaşları ama biz çocukluktan beri beraberiz. Birlikte vakit geçirmekten keyif alıyoruz."

Bir erkeğin yakın arkadaşın olması kadar güzel bir şey yoktu. Karşı taraf için taktikler alıyorsun, rahatça her şeyini paylaşabiliyorsun ve kıskançlık, hasetlik yok. Hele Tarık gibi dedikodu da seviyorsa efsaneydi. Ayrıca bizimkiler de tanıyorlardı. Oldukça dürüst, efendi bir çocuktu. Çocukluğumuzdan beri beraber olduğumuzu da işin içine katarsak bizimkiler tarafından sorun yaşamıyordum hiç. O yüzden Tarık benim için çok önemliydi. Kaybedilmeyecek kadar değerliydi.

Soru sormuştum fakat abim önemsemeden televizyona dönünce sıkıntılı bir soluk verip kapıya ilerliyordum ki durup arkamı döndüm ve "Para," dedim elimi uzatıp.

"Git cebimden al, odada pantolon," dedi.

Odadan çıkıp onun odasına girdiğimde ağır bir kokuyla karşılaştım. Odası rutubet yaptığı için sık sık havalandırmak gerekiyordu ve biz ellemesek asla elini sürmez, öylece yaşardı. Perdeyi çekip camı sonuna kadar açtıktan sonra pantolonunun cebinden 50 lira

alıp odadan çıktım. Kendi odama girdiğimde üzerimi değiştirip değiştirmemekte kararsız kalsam da bakkal hemen köşede olduğu için kimseyi görmem düşüncesiyle askıdaki montu geçirdim üzerime. Fermuarını sonuna kadar çekip kapüşonu kapattım. Botlarımı da giyerek çektim evin kapısını. Hızlıca gidip hızlıca gelecektim sonuçta. Şiddetli yağan yağmurla birlikte kapının önüne adım attığımda koşmanın daha mantıklı olacağını düşünerek, şapkanın uçmaması için kenarlarından tutarak koşmaya başladım. Küçük su birikintilerinin üzerinden giderken botlarım ıslandı fakat aldırış etmedim. Bakkala vardığımda soluklanıp kapüşonu serbest bıraktım. Burnumun kısacık mesafede bile kızardığını kapının camından görebiliyordum.

Kapıyı açıp içeri girdiğimde, kimseyle karşılaşmam düşüncesiyle girdiğim bakkalda mahallenin erkeklerinin yarısının olacağını tahmin etmemiştim. Beş altı kişi oturuyorlardı. Üstelik Savaş abi de buradaydı. Kalp atışlarım hızlandı. Utanç duygusu o kadar fazlalaştı ki... Keşke zamanı geri alabilseydim de çıkmasaydım böyle. Bakkalın sahibi Cüneyt abiydi ve Savaş, abim falan arkadaşlardı. Muhtemelen onu görmek için gelmişti çünkü yanında oturuyordu. Ne yapacağımı bilemeyerek ellerim saçlarıma gitti düzeltmek için ama saçımı düzetsem bile pijamalarımı nasıl saklayacaktım? Bir de ben gelince hepsi sustu. Kendimi girmemem gereken bir yere girmişim gibi hissettim. Hepsinin bakışları kısa süreliğine bana kaydı, daha sonra önlerine döndüler fakat onlardan farklı olarak Savaş abi hâlâ bakıyordu. Cipslerin olduğu reyona yönelirken içimden abime sövmeye devam ettim. Şu an bulunduğum durum beni oldukça geriyordu. Bu kılıkta olmasam hiç sorun değildi. Alacaklarımı aldıktan sonra ödemek için ilerledim.

"Bu yağmurda üşenmedin mi?" dedi Savaş aldıklarıma bakarak. Ona neyse!

"Üşenenler olduğu için geldim." Anlamamış gibi bakmaya devam edince, "Abim sağ olsun," diye ekledim.

"Levent evde mi?" diye sordu. Cüneyt abi aldıklarımı poşete doldururken, yanında diğer oturanlar telefonlarıyla ilgileniyorlardı.

"Evde," dedim yüzüne bile bakmadan. "Grip olmuş, raporlu." Kısa, öz cevaplarla kestirip atmaya çalışıyordum. Bir an önce buradan çekip gitmekti niyetim.

"Uğrarım o zaman ben ona," dediğinde cevap vermeden ciddi yüz ifademle başımı salladım. Poşeti uzattığında parayı uzatıyordum ki Savaş abi elimi iterek, "Tamam, git sen. Ben hallederim," dedi.

Bir an şaşkınlıkla duraksadım ve gözlerimi büyüttüm. Böyle bir şeye gerek yoktu. Üstelik bu tarz durumlardan hiç ama hiç hoşlanmazdım. Onun itmesine aldırış etmeden tekrar uzattım. "Ne alaka ya?" dedim hoşlanmadığımı belirterek. "Ben öderim."

Cüneyt abi bir bana bir ona bakıyordu. Bu bile sinirlerimi zıplatıyordu. "Alır mısın, abi?" dedim tekrar uzatarak.

Savaş abi ayaklandı ve cebinden çıkardığı parayı Cüneyt abiye uzattı. Sonra da bana döndü. "Levent'e borcum vardı zaten."

"Borcun varsa ona öde o zaman, Savaş," dedim sesimin tonunu yükselterek. Bir bakışmanın ortasında kaldık. İkimiz de birbirimize ters, geri adım atmayacağını belirtir gibi bakıyorduk.

"Tamam, uzatma işte," dedi ters ters bakarak. "Git sen hava dinmişken." Galip olan Savaş abi olmuştu. Çünkü Cüneyt abi direkt olarak Savaş'ın elindeki parayı almış ve bana, "Abine selam söyle," diyerek nazikçe yol vermişti.

Hiç hoşlanmadığım bir durumdu bu. Sinirle bakkaldan çıkmış ilerlerken kendi kendime söyleniyordum ki kolumdan tutan bir elle irkilerek kaşlarımı çattım. Savaş abiydi beni durduran. Çatık kaşlarımla yüzüne bakınca önce beni tutan eline baktı, ardından kendini yavaşça geri çekip tereddütle elindeki iki çikolatayı bana uzattı.

"Al bunları da," dediğinde elindeki çikolatalara baktım. Benim en sevdiklerimi almıştı. Muhakkak ki bozulduğumu anladığından dolayı almıştı bu çikolataları. En sevdiğim çikolatayı hatırlıyor oluşunun şaşkınlığıyla kısa bir an afallasam da bu, yaptığı şeyi göz ardı edeceğim anlamına gelmiyordu.

"Gerek yok," dedim geri adımlayarak. "İstemiyorum."

Aramızdaki mesafeyi açmıştım. Uzun boyu, iri gövdesinin yanında ben oldukça küçük kalıyordum. Birkaç saniye duraksadı ve kısa bir anda kendini toparlayarak, "Sana almadım zaten," dedi sert ifadesini koruyarak. "Levent'e aldım."

Bana aldığını düşünüp böyle bir diyaloğa girdiğim için kendimi çok garip hissettim. Ne diyeceğimi bilemedim. Beni beklemeden

elindeki çikolataları kolumdaki poşete atıp arkasını döndükten sonra öylece bakakaldım. Bir iki adım atmıştı ki arkasını döndü. "Ayrıca fark etmedim sanma," dedi kaşlarını çatarak. "Az önce 'Savaş' dedin. Savaş değil Gülfem, Savaş abi diyeceksin." Böyle bir tepki beklemiyordum. Aramızdaki o sınırı öyle sert bir dille çekmişti ki kendimi çok kötü hissettim.

"Tamam," dedim baskılı bir sesle. "Savaş abi!" Abi kısmını özellikle vurgulamıştım. Beni baştan aşağıya süzdükten sonra arkasını dönüp ilerledi. Ben de arkamı döndüm. İki farklı uca doğru yürüdük. Kendimi öylesine kötü hissettim ki... Az önce bu tipimle yakalanmıştım, yetmemiş bakkalda istemediğim bir durumla karşı karşıya kalmış, o da yetmemiş Savaş abiyle sokak ortasında hiç istemeyeceğim bir diyalog yaşamıştım. O çikolatalardan dolayı hissettiğim yakınlığı farklı yorumlamış olmamdan sebep Savaş abi tarafından bir güzel haddim bildirilmişti. Bir gün sanırım ancak bu kadar kötü olabilirdi.

Eve doğru hızla ilerlerken telefonumun titremesiyle mesajlarıma baktım. Gruptan, Efsun ve Tarık'tan gelmişti mesajlar. Buluşmak için konuştuk, randevulaştık. Eve girdiğimde abim hâlâ olduğu yerde, aynı pozisyonda yatıyordu. Elimdeki poşeti üzerine bıraktıktan sonra, "Al zıkkımlan," dedim. Elimdeki parayı da uzattım. "Savaş abiye borcun varmış, o ödedi."

Anlamamış gibi suratıma baktıktan sonra, "Hayır," dedi. "Ben Savaş'a borç vermedim ki hiç!"

Borç vermedi madem, ne diye öyle söyledi bu adam? Abim de öyle bana bakışlarını dikince kaldım ortada. "Ne bileyim ben?" dedim elimdeki parayı üzerine atarak. "Unutmuşsundur belki. Kendin sorarsın." Ona cevap hakkı bırakmadan hazırlanıp çıkmak için arkamı dönüp üst kata ilerledim.

●●●

"Ee, ne yapıyorsunuz?" dedi Tarık, masanın üzerinde telefonunu döndürerek. Efsun ise saçlarını örüyordu. "Valla benim kuzen doğum yapacak, onun evini temizledik. Zor kaçtım. Sürekli bir temizlik hâli. Ya bizim ev ya başkası. Akrabalar da sürekli 'Efsun bir yardıma gelse,' deyip duruyorlar. Şirket kuracağım artık."

Gülümsedikten sonra, "Ben de abimle uğraşıyorum," dedim. "Hasta güya. Rapor almış. Sürekli onu getir, bunu getir deyip duruyor. Sen ne yapıyorsun?" diye sordum Tarık'a.

"Hiç," dedi omuz silkerek. "Bana kız ayarlayacaktınız güya. İkiniz de sürekli birini buluyorsunuz, ben hep tek."

Tarık oldukça yakışıklı bir çocuktu. Mavi gözleri, buğday teni... Giyim konusunda da oldukça dikkatliydi ama bir kıza açılma konusunda pek girişken değildi.

"Tarık," dedim omzunu sıvazlayarak. "Vallahi sana kimseyi yakıştıramıyorum, ondan."

Efsun da beni destekler nitelikte, "Kesinlikle," deyip kafa salladı.

"Hadi be," dedi gür bir sesle Tarık. "Hep öyle diyerek sallıyorsunuz beni." Biraz da doğru söylüyordu aslında.

Efsun'la bakıştıktan sonra, "Tarık ya," dedi Efsun gülerek. "Şimdi biz sana birini ayarlarız ama sonra sen onunla ilgilenmekten bizi unutursun. Bir de gereksiz kıskançlık triplerine giriyorlar. Senden kopma ihtimali bizi korkutan."

"Hı," dedi Tarık gözlerini kısarak. "Siz manita yapınca ortak takılıyorsunuz ama ben tek takılıyorum. Çok bencilsiniz."

"Tamam," dedim elimi masaya vurarak. "Bundan sonra Efsun ile aynı anda sevgili yapmayacağım. Ben yaparsam da o yapmayacak. Sen de tek kalmayacaksın."

Yirmi dört yaşına gelmiştik fakat hâlâ evlilik müessesesine geçiş yapacak birilerini bulamamıştık. Hadi onu geçtim, doğru düzgün ciddi ilişkilerimiz bile yoktu.

"Süper. Kabul ediyorum," dedi Efsun elini uzatarak. Uzattığı elini sıkarak karşılık verdim. Zaten sevgili durumlarımız öyle ciddi boyutta şeyler değildi. Takıntılı, saçma sapan insanlar bize denk geldiği için kısa süreli oluyordu genelde.

"Bu ne saçma bir teklif!" dedi Tarık. "Ömür boyu böyle mi sürecek? Yok abi, ben niye tek kalayım ya! İstemiyorum."

"Ama Tarık'çığım," dedim onun omzuna yatarak. "Sen de hiçbir seçeneği beğenmiyorsun. Olmaz böyle."

Biz dalga geçip Efsun ile karşılıklı gülüşüyorduk ama Tarık oldukça ciddiydi. Ben Tarık'ın omzunda yatıyorken Savaş'ın arabası

nı fark ettim. Gerilmiş yüz hatları, sert ifadesiyle her zamanki gibi öylece dururken, kısa bir an göz göze geldik ve arabayla hızla geçip gitti. Gözlerim gittiği noktaya dalmışken, "Seçenekleriniz hep benim bekâr olmam yönünde," dedi Tarık.

Yattığım omzundan kalktım. "Neyse," dedim. "Ben bakacağım sana birini. Söz."

Soğumaya durmuş çayımdan bir yudum alırken, "Abinin neyi var?" dedi Efsun.

"Hiçbir şeyi," dedim. "Güya grip. Canı tatil yapmak istemiş."

"Ya," dedi üzülmüş gibi. "Ihlamur falan yapın. İyi gelir."

Duyduklarıma inanamayarak masanın üzerinden öne doğru atıldım ama benden önce Tarık davrandı:

"Efsun, Levent'e mi yürüyorsun sen?"

"Saçmalama," dedim gülerek. "Kız sen bize gelin mi gelmek istiyorsun? Bize bize, abime!"

"Hayır canım," dedi Efsun gözlerini kaçırarak. Yanakları al al olmuş, bize bakmıyordu. "Hasta ya, üzüldüm ondan." Efsun'un bu hâli kesinlikle normal değildi. Gözlerini kaçırması, yanaklarının kızarması, elleriyle oynaması...

"Bu âşık olmuş," dedi Tarık beni dürterek. Bana da öyle geldi bir an. Ne kadar inkâr etse de öyle duruyordu. Çok da severim Efsun'u ama abimle yan yana düşünemedim.

"Kızım saçmalama," dedim. "Seni severim ama abimi sevmem."

Tarık'la biz kahkaha atarken Efsun hiç de gülmüyordu. Öyleydi ama. Abim ve Efsun hiç birbiriyle olmazdı ki. Onlar başka dünyalardandı. Yine de Efsun'un gülmeyen o ciddi ifadesiyle ben de normalleştim.

"Efsun, vallahi ayarlayayım diyeceğim ama başını yakmak istemiyorum. Abim hiç de geçinilecek gibi biri değil. Pişman olursun sonra." Söylediklerimle iyice kendini kapattı sanki. Oturduğu sandalyeye gömülürken meyve suyunu, kendini saklamak için kullanıyormuş gibi içmeye başladı.

"Yok öyle bir şey ya, saçmalamayın," dedi konuyu kapamak istercesine geçiştirerek. "Hadi başka bir şey konuşalım. Siz ne yapıyor-

sunuz? Dedikodu var mı, Tarık? Malum, kıraathanelerde dönüyor dedikodular."

Arkasına yaslanıp, "Yok ya," dedi Tarık. "Bir tek geçen akşam Eylül ile Savaş arka yolda çok fena kavga etmişler. Eylül ağlıyormuş sanırım. Sonra Savaş, insanlar camlara falan çıkmaya başlayınca arabaya bindirip götürmüş."

Geldiği akşamdan bahsediyordu sanırım. Aslında gözümün önünde el ele gittiler. Bir sorun yok gibiydi.

"Neden kavga etmişler ki?" diye sordum merakla.

"Bilmem ki," dedi dudak bükerek. "Başka bir şey bilmiyorum."

"Kıskançlıktır," dedi Efsun. "Askerler çok kıskanç ve güvensiz oluyorlarmış, öyle duydum. Öyleyse eğer Eylül iyi bile idare ediyor. Bayağı oldu onların, değil mi?"

Bana dönüp sormuştu çünkü ona en yakın bendim. Kişisel olarak yakın olmasak da ailece görüşüyorduk. Başımı salladım. Yani 1 sene çok da az sayılmazdı. Her kavganın sonunda tekrar birleştiklerine göre seviyorlardı birbirlerini. Efsun'un dediği gibiyse belki de kıskandığı için sorun yaşıyorlardı, sonra barışıyorlardı.

"Kolay değil tabii," dedi Tarık. "Ben altı ay askerlik yaptım, psikolojim bozuldu. Adam bir gidiyor aylarca gelmiyor bazen. Ailesinden, sevdiğinden, yuvasından ayrılıyor. Kim bilir hangi koşullarda canı pahasına vatanını korumak için uğraşıyor. Öyle bizim buradan baktığımız kadar kolay değil vallahi oralarda işler. Ben, bana verilen eğitimlere ağır diyordum. Onlar nelerden geçiyor. Zor yani..."

Gözlerimin daldığı noktada Savaş'ı bir savaşın ortasında hayal ettim. Sadece filmlerde duyduğum silah sesleri canlandı gözümde. Gerçeğini hayal edemedim. Hemen dibinden geçen kurşunlar... Yanında şehit olan arkadaşları... Birkaç saniyeliğine gözümde canlandırdığım durum bile beni az önce güldüğüm neşeli hâlimden soyutladı.

"Gülfem," dedi Efsun beni dürterek. "Senin dersin yok muydu?" Saate baktım. Vardı tabii. Muhabbete dalınca unutmuştum ben onu.

"Geç kaldım," dedim hızla kalkarak. "Siz hesabı halledersiniz, ben görürüm sonra sizi."

"Tamam, hallettim ben," dedi Tarık. İkisine de uzaktan öpücük atıp koşarak çıktım kafeden. Eve oldukça yakındı ama yine de koş-

maya başladım. Notlarımı falan almam gerekiyordu. Çok oturmayız diye düşünüp yanıma almamıştım.

Koşarak eve giderken bastığım yere dikkat etmedim ve küçük bir çamur birikintisi pantolonuma sıçradı. "Kahretsin!" dedim suratımı asarak. Zaten böyle şeyler hep olmadık zamanlarda denk gelirdi. Yine de hiç yavaşlamadan eve vardığımda kapıyı açtım. Oturma odasından gelen seslerle oraya yönelirken asıl amacım, abime beni okula bırakmasını teklif etmekti.

"Abi," diye odaya giriş yaptığımda abim ve Savaş gülüp sohbet ediyorlardı. Beni görünce suratlarında kalmış o gülümsemeyle bana döndü ikisi de. Savaş abiyi görmezden gelip laf atmazken direkt abime döndüm.

"Okula geç kaldım. Beni bırakır mısın lütfen?" dedim neredeyse yalvarır gibi.

Soluk soluğa kalmış ona bakarken, "Bırakamam," dedi büyük bir rahatlıkla. "Her yerim ağrıyor benim. Grip iyice yayıldı vücuduma." Bu adam hasta olunca gerçekten çok fazla nazlanıyordu.

"Ölmüyorsun ya," dedim sinirle.

"Bilemezsin," dedi dalga geçer gibi.

Burnumdan sıkıntıyla solurken, "Ben bırakırım," dedi Savaş. "Çıkacaktım zaten."

Ben reddedecektim ama abim benden önce davranarak benim yerime kabul etti:

"Hah, bak Savaş abin bırakırım dedi. O götürsün." Zaten ona dokunmazsan hiç problem yoktu.

Yine bana cevap hakkı verilmeden Savaş ayaklandı. Gömleğini düzeltip arka ceplerini yokladıktan sonra, "Sen hazırlan," dedi pantolonumun çamurlu kısmına bakarak. "Ben arabayı yıkamaya vermiştim. Alıp geliyorum." Başka seçeneğim yoktu ki. Geç kalacaktım yoksa. Kafa sallayıp hızla merdivenleri çıkarken o da dış kapıdan çıkmadan önce göz göze geldik ve çekti kapıyı.

Dolaptan çıkardığım yeni kot pantolonun üzerine siyah, uzun, kalın bir kazak giydim. Notlarımı raftan alıp kol çantamın içine sıkıştırdıktan sonra duyduğum korna sesiyle hareketlerimi hızlandırdım. Ne çabuk gelmişti böyle ya da ben mi yavaş hareket etmiştim? Bu

saçma detayı sorgulamayı bırakıp ikişer üçer merdivenlerden inmeye başladım.

Abim hâlâ televizyon karşısındaydı. "Çıktım ben," diyerek çektim kapıyı.

Savaş beni kapıda beklerken, açık olan camından tek olmadığını gördüm. Yanında Eylül vardı. Ne ara gelmişti, ne ara onu almıştı, ne ara konuştular? Öylece olduğum yerde bakıp dururken, "Hadi, ne duruyorsun?" dedi Savaş abi. O durgun hâlimi üzerimden atarak arabaya ilerledim ve ondan taraf olan arka kapıyı açıp arabaya bindim. Arabanın içi dışarısına göre oldukça sıcaktı fakat deri koltuklar rahatsız ediciydi.

"N'aber Gülfem?" dedi Eylül gülerek.

"İyiyim," diyerek tebessüm ettim. "Sen nasılsın?"

"Ben de iyiyim," diyerek önüne döndü.

Savaş hareket etmiş, yol almaya başlamıştık. Sessiz sedasız öylece oturuyorduk hepimiz. Eylül ara ara Savaş abiye hayranlıkla bakıyordu ama Savaş abi bir kere bile bakmamıştı ona.

"Buluşacağınızı bilseydim götürmeni kabul etmezdim," dedim suskunluğu bozarak. Kendimi kötü hissettim. Zaten Savaş abi burada çok az duruyordu. Eylül ile görüşmek için çok fazla vakti olmuyordu ve ben resmen buluşmalarını bölmüş gibi olmuştum.

Savaş abi yerine Eylül cevap verdi. "Olur mu canım, aşk olsun. Ne olacak?" dedi sevecen bir tavırla. "Biz Savaş buradayken sık sık görüşüyoruz zaten. Hem araba yolculuklarını seviyorum ben Savaş'la."

Tarık kavga ettiler demişti ama hiç de kavga etmiş gibi durmuyorlardı. Savaş ise sessizce duruyordu öylece. Sadece araba kullanmaya odaklanmıştı. Tebessüm ettim sadece. Ne diyebilirdim ki? Arkada öyle rahatsız bir şekilde fazlalıkmış gibi otururken ikisini inceledim. Yakışıyorlardı. Eylül onun boylarına yakın, buğday tenli, uzun saçlı, küçük yüzü olan oldukça güzel bir kadındı. Oturup kalkması, sakinliğiyle tam da Savaş abinin evlenebileceği gibi bir kadındı ama bununla ilgili bir şey duymamıştık hiç.

"Sizin de bayağı uzun süredir devam ediyor," dedim merakıma yenik düşerek. "Yakında evlilik falan yok mu?"

Savaş abiden bir tepki beklesem de yine Eylül atıldı. Arkasını dönüp samimi bir gülüş takınarak, "Vallahi teklif bekliyorum artık ama bilemiyorum," dedi Savaş'ın vitesteki elinin üzerine elini koyarak. O da ondan bir tepki bekliyor gibi bakmaya başladı.

Savaş abi elini çekerek direksiyona koydu. "Nasip," dedi sadece soğuk soğuk. "Şimdilik yok öyle bir şey." Cevabı ona değil bana vermiş gibi dikiz aynasından bana bakmıştı. Eylül ise bozulmuştu ama yine de belli etmemeye çalışıyordu.

"Zor olmuyor mu?" diye sordum Eylül'e bakarak. "Aylarca bekliyorsun bazen."

Savaş burnundan bir soluk verirken alaylı bir gülümseme hissettim o solukta. Arkasına yaslanıp kafasını iki yana salladı ve ara ara dikiz aynasından beni kontrol etti.

"Vallahi kafayı yiyecek gibi oluyorum bazen bir şey olacak diye," dedi Eylül, Savaş abinin yüzüne endişeyle bakarak. "Ya Savaş Bey," dedi dudak büküp ona yaklaşarak, "ben sizin için kafayı yiyeyim burada, siz hâlâ öyle bir şey yok deyin. Kız evi naz evi derler bir de. Neyin nazındasın sen hâlâ?"

Savaş aniden frene bastığında ikimiz de yerimizde sarsıldık. Ne olduğunu anlamazken bana dönerek, "Sen her şeye burnunu sokmasana!" dedi ters ters. Bu tavrını hiç ama hiç beklemiyordum. Sonra da hızla Eylül'e döndü. "Ben seni burada indirsem eve gidebilir misin? Unuttum ben, karargâha gitmem gerek. Sonra görüşürüz biz."

Muhtemelen o da benim gibi büyük bir şokla kalmıştı fakat bana göre daha soğuk duruyordu. Ben sinirden alev alev yanıyordum. "Giderim ama..." dedi Eylül bozulduğunu belli ederek. "Hiç söylememiştin. Ne oldu bir anda?" Bunu ben de o kadar merak ediyordum ki.

"Bir şey olmadı, unutmuşum," dedi soğuk soğuk. "Sonra görüşelim. Yol üzerinde zaten Gülfem'in okulu, onu bırakıp geçerim." Beni bu cevap asla tatmin etmedi ama.

Eylül ise, "Tamam," dedi çok da memnun olmayan bir ifadeyle. Muhtemelen onu da tatmin etmemişti ama etmiş gibi yapıyordu. Belki tekrar bir kavgaya sürüklenmek istemiyordu. Sonra iyice yaklaşarak yanağına bir öpücük bıraktı. "Aradığım zaman o telefonunu aç, özlüyorum."

Gözlerimi kaçırıp camdan dışarı baktım. Geldiğime geleceğime pişman, sinirle soluklanırken kendime sayıp sövdüm içimden.

"Tamam," dedi Savaş soğuk soğuk. "Eve gidince haber ver." Eylül arabadan inince ben de inecektim ki, "Sen dur," dedi. Şimdi sıra bana gelmişti işte.

Tutmayacaktım içimde. "Ne duracağım be!" dedim kapıyı açarak. "Sen beni Eylül mü sandın? Senin tavrını çekemem ben. Hem, 'Gel götüreyim,' diyorsun hem sohbet etmeye çalışınca tersliyorsun. Kalsın, istemez senin iyiliğin."

Hemen peşine, indikten sonra oldukça sert bir şekilde kapattım kapıyı. Hızlı hızlı attığım bir iki adımdan sonra peşimden inip durdurdu beni. Ona doğru hızla dönerken kolumu çekmemem için sertçe tutmuştu. "Bin arabaya! Benim asabımı bozma," dedi yüzünü buruşturarak.

Elinin altındaki kolumu savurmaya çalışırken, "Bırak!" dedim oldukça yüksek bir sesle. "Başlarım senin asabına!"

Boşa bir savurmadan başka bir şey değildi yaptığım. Daha fazla debelenmeme müsaade etmeden tuttuğu elimi kendi belimin arkasına götürdü. Birazdan kelepçelenecekmişim hissi yarattı bu bende. Oldukça yakınlaştı bana ve o sert ifadesini bozmadan tüm sinirime rağmen duygularımı alt üst edecek bir cümle kurdu:

"Ya bırakmak istemiyorsam..."

3. BÖLÜM
GÜL VE DİKEN

Bırakmak istemiyorsam ne demekti? Hele kalbimin bu denli atışları akıl kârı değildi. Kulaklarım yanıyordu. Tüm kanım sanki yüz çevremde toplanmış gibi hissettim. Nefes alışverişim değişti. Böyle bir şeyi ondan hiç beklemiyordum. Debelenmeyi bırakıp öylece yüzüne bakmaya devam ettim. Gözlerim gözlerine odaklandığında, çekmek istesem de onun çekmemesinden cesaret alarak ona bakmayı sürdürdüm. Gözlerimin içine öyle derin bakıyordu ki... Beni tutan parmakları kollarımda kıpırdandı. Ben onun bakışlarının derinliğini anlayabilecek kadar yakından tanıyorken onu, anlam yükleyemeyecek kadar da uzaktım aslında. Ben bir şeyi daha idrak etmiştim şu an: Kalbimin bu çırpınışları ilk değildi. Bu his tanıdıktı. Yıllar öncesinden tanıdık. Eskiden yüreğimin bir köşesinde kalıp şimdi gün yüzüne çıkmaya çalışır gibi hızla çırpınan hislerim, varlığını bana fazlaca belli ediyordu.

En son ne zaman bu kadar yakın temas kurduğumuzu düşündüğümde cevabını bulamadım. Kirpikleri aheste aheste aşağıya inerken oldukça hızlı yukarı çıkıyordu. Başparmağı hafifçe tenimde kıpırdandı ve gözlerini yüzümde gezdirirken belli belirsiz bir tebessüm oluştu. Kimse yokmuşçasına bir yolun ortasında beni tutup bakmasıyla kalakalmıştık. Hâlbuki basit bir bakışmaydı bu ama neden ikimizde de bu denli bir şaşkınlık yaşattı, anlamlandıramadım. Muhakkak o da öyleydi ya da ben yine kendim kuruyordum. Sonuçta o bana bir cümle kurmuştu. Cevap verme sırası bendeydi. Nefes almayı unutmuş gibi dikkatle bana bakarken, artık konuşmam gerekiyordu

sanırım. Ne diyeceğimi de bilemiyordum ki! Zar zor yutkundukt sonra kendimin bile zor duyacağı cılız bir ses çıktı.

"Ne demek bırakmak istemiyorsam, Sa..."

Savaş diyecektim fakat tamamlayamadım. Sabah bana hatırla tığı "abi" sıfatı aklıma gelince duraksadım ve sanırım böylelikle bu ânın büyüsünü bozan ben oldum. Yine de içimde anlamlandıramadığım bir umutla çırpınan kalbim, onun dudaklarından dökülecek kelimeleri bekledi. Kendisini toparladı ve yüzümün o her bir yanında ağır ağır dolanan bakışları bir anda son buldu.

"Öyle bir atarlanıyorsun ki," dedi o da afallamış gibi. "Bir şey yapabilecekmiş gibi. Merak ettim. Ya bırakmak istemiyorsam... Ne yaparsın ki, merak ettim?" Az önce deli gibi çırpınan kalbim bir anda durdu. Tokat yemiş gibi kalakaldım. "Hem sen niye öyle kızardın, hayırdır?" demesiyle yutkunmakta epey zorlandım. Kızarmış mıydım? Kim bilir ne düşündü ya da ben ne düşündüm de böyle saçma bir durumun içinde kalıp kızardım. Kendimi toparlamak ister gibi gözlerimi kapatıp açtım kısa bir an. Yüzüne bakmayı bırakıp omzunun arkasında kalan ağaca diktim gözlerimi ve bir hışımla çektim kollarımı. Elimin tersini yanaklarıma koyarken onunla göz teması kurmamaya özen gösterdim.

"Sinirden," dedim öfkeyle. "Ne sanıyorsun sen kendini, anlayamadım. Bırakmak istemiyorsammış! Dağ başı sandın sen herhâlde burayı?"

Kollarımı ondan kurtarmıştım ama gitmemiştim de. Gidememiştim. Sadece bir iki adım uzaklaşmaktı benimkisi.

Sözlerim onun zoruna gitmiş olacak ki, "Sen de kendini şehirli anma, Gülfem," dedi aramızdaki mesafeyi koruyarak. Hayret edercesine belirginleşmiş gözlerimi üzerine diktiğimde gerçekten sinirden başka hiçbir hissim yoktu ona karşı. Omuzları iyice dikleşti. "Mahalledeki dedikoducu, her şeye karışan teyzelerden bir farkın yok," dediğinde beni kışkırtmak istercesine kurdu cümlelerini. "Bunlara harcadığın vakti kendini geliştirmek için kullansaydın keşke."

Dedikoducu teyze mi? Sevgilisiyle iki muhabbet etmeye çalıştım diye bana aldığı tavır fazla kırıcıydı ama bununla hiç mi hiç ilgilen-

medi. Damarıma damarıma basıyordu resmen. Gözlerimi kısıp güçlü bir iki adım attım.

"Ne karışması bel" dedim kafamı ileri doğru savurarak. "Senin iletişim problemin olduğu için bilmezsin belki, muhabbet etmek diyoruz biz ona. Ne yapalım, hiç konuşmayalım mı? Ne kıymetli sevgilin varmış ya! İki soru sorduk diye şu tavra bak. Bir daha ağzımı bile açmam."

"İyi," dedi soğuk bir sesle kendi etrafında dönüp eliyle çenesini ovalayarak. "Açma."

Başımı kısa bir an çevirdiğimde durakta bekleyen Eylül'e denk geldim. Göz göze geldik ve ben içinde bulunduğum durumdan rahatsızlık duydum. İfadesiz suratına karşı elleri sürekli çantasını sıkıyordu. Neden gelmediğini çözemedim. Ben olsam çoktan dibinde biterdim. Eylül ile göz göze o kadar çok kaldık ki daha fazla dayanamayarak önüme döndüğümde Savaş abinin derince aldığı güçlü, sıcacık soluğu buz gibi havada bana çarptı, yüzümde dağıldı. Ben ne olduğunu anlayamazken onun yüz ifadesi donuk, gözleri bir miktar büyümüştü yanlış bir şey yapmış gibi, ama bana sorgulama fırsat vermek istememiş olacak ki, "Hadi!" dedi gözlerini kaçırıp tekrar kolumdan tutmaya çalışarak. "Karargâha geç kalacağım ben."

Tutmasına izin vermeden kendimi çektim. "Yok, ben kendim giderim," dedim ona karşı takındığım tavrı sürdürerek. "Gelmeyeceğim."

Gidemezdim ki. O kadar laf etmişken ona boyun büküp de binemezdim ben o arabaya. Geç kalacaksam da kalırdım ama binemezdim.

Uzun bir of çekti memnuniyetsiz bir tavırla. "Gülfem, uzatma Allah için ya. Yürü," dediğinde karşımdaki adamın odunluğuyla bir kez daha yüzleştim. Yaptığının hiç farkında değil miydi? Hiç mi suçlu görmüyordu kendini?

Eliyle tekrar arabayı işaret ettiğinde ara ara Eylül'ü kontrol ediyordum kaçamak bakışlarla. Bir sürü otobüs gelmişti ama hiçbirine binmemişti. Sadece bizim olduğumuz tarafa bakıp, yanımıza gelmeden öylece durup bizi izliyordu. Kendimi kötü hissettim. Hele az önce kalbimin o denli atıp nefesimin kesilecek boyuta geldiğini hissedince daha da kötü hissettim.

"Yok," dedim omuz silkip. "Gelmeyeceğim ben. Onca laftan sonra binmem o arabaya."

"Kızım, binsene şuna!" dedi sesinin tonunu yükselterek. "Sanki ilk kavgamız anasını satayım. Biz seninle hep böyleyiz. Şimdi mi tuttu inadın?"

Öyleydi tabii, ama yine de ona muhtaçmışım gibi onca laftan sonra binmek istemiyordum. Yine de bu denli bir samimiyet vardı aramızda, senelerin getirisi bir yakınlık. Yine de yaptığını anlamalıydı. Yüzsüz gibi arabasına binemezdim. Omuz çektim.

"Gül-fem!" dedi adımı heceleyip vurgulayarak. Alttan alttan bakışlarım onu bulduğunda, "Geç kalıyorum," diye belirtti. Ardından kolundaki saate vurup işi daha da ciddileştirdi sanki.

"Sen git," dedim inadımı sürdürerek. "Ben otobüsle giderim."

Elini yüzüne kapatıp sıkıntıyla soluklandı ve ardından Eylül'e doğru bakıp, ellerini beline koyup tekrar bana döndü. "Burada seni böyle bırakıp gitmeyeceğimi biliyorsun," dedi daha ılıman bir sesle. Elini tekrar bana doğru uzattığında "Sonra inatlaşırız ama şu an gerçekten geç kalıyorum," dediğinde onun bana böyle yumuşak konuşmasıyla bir miktar yumuşamıştım. Alttan alttan ona bakarken "hadi" dercesine kafa salladı ve "Lütfen, Gülfem," diye sonlandırdı konuşmasını.

Sert mizacına karşılık çok yumuşak bir konuşma yapmış, üstelik lütfen kısmını da oldukça kibar bir şekilde söylemişti. Ben de bunu bir incelik sayarak çok emin olamasam da yavaş adımlarla arabaya ilerledim. O da Eylül'den bakışlarını çekmeden arabaya ilerledi ve hiç vakit kaybetmeden şoför koltuğuna geçti. İçinde bulunduğum şu durum beni oldukça rahatsız etti. Savaş abi ondan hiç çekmemişti bakışlarını ama ben Eylül'e bakamadan bindim arabaya. Anında hareketlendi. Kendimi zaten kötü hissederken Eylül'ün o bakışları daha çok huzursuz etti beni.

"Eylül," dedim çatallı bir sesle. "Bizi yanlış anlamamıştır, değil mi?"

Yüzüne binbir umutla bakarken o, yoldan bakışlarını ayırmadan büyük bir rahatlıkla, "Yok," dedi ve kestirip attı.

Arkasına yaslandığında tek eliyle arabayı kullanmaya devam etti ve dudaklarının kenarlarını dişlerken, "Neden gelmedi ki yanımıza?"

diye sordum ona bakmaya devam ederek. "Oldukça rahatsız gibi duruyordu?"

Savaş abi sanırım biraz haklıydı. Ben her şeye burnumu sokuyordum. Merak ettiğim sorunun cevabını almıştım fakat devamını kurcalıyordum. Bana ne deyip geçemiyordum hiçbir şeye. Sonra da kavga edince onu suçluyordum. Deri ceketi deri koltuklarla epey uyum sağlıyordu. Başını geriye doğru atarak daha rahat bir pozisyona geçti.

"Neden gelsin?" dedi kısa bir şekilde bakıp yola devam ederek. Hayret, terslememişti.

"Ne bileyim?" dedim dudak büküp. "Ben olsam kıskanır gelirdim. Sevgilim sokakta biriyle kavga edecek gözümün önünde, ben de uzaktan izleyeceğim. Hayatta durmam."

Dudakları yana doğru kıvrılıp sinir bozucu bir şekilde gülümsedi. "Seni mi kıskanacak?" dedi yüzüme bakarak. Sonra yine yola döndü. Bunu beklemiyordum. Neyim vardı ki benim? Ne demekti şimdi bu? Kendimi kontrol ettim istemsizce.

"Niye?" dedim tekrar kendimi ona çevirerek. Aramızda oldukça sakin bir konuşma geçiyordu. Ben de ses tonumu ona uyumlu tuttum. Böyle kalabilseydik keşke ikimizde ama biz yapamıyorduk. Aynı anda köpürüyor, aynı anda duruluyorduk. Yerinde bir miktar doğrulmasıyla ceketi havalanmıştı ve tanıdık erkeksi bir parfüm kokusu dağıldı arabanın içine. O kadar güzeldi ki bu koku, koklamadan edemedim. Derince içime çekerken istemsizce gözlerim de kapanıyordu. Ben onca koku tanıdım ama hiçbiri ciğerlerimde bu denli kalıcı bir etki bırakmamıştı senelerce. Hiçbir koku onun kokusunu silememişti ciğerlerimden ve bunu o bile bilmiyordu.

Sonra kendimi toparlamaya çalışıp, "Ben çirkin miyim?" diye sordum merakla. "Niye kıskanmasın beni?"

Kısa bir an bana baktı. Süzdü iyice baştan aşağıya. Bir de az önceki gibi kilitlenip kalınca öyle tuhaf hissedip, yerimde iyice toparlanıp oturmamı düzgünleştirdim. Kısa bir öksürükle boğazımı temizlerken o da kendine gelmiş gibi, "Bilmem," dedi dudak büküp yola dönerek. "Normalsin."

Normalsin! İnsan bir nezaketen güzelsin falan derdi. Aynada kendimi inceledim istemsizce. Omuzlarımda biten kahverengi saçlara

sahiptim. Aynı renkte kaşım, gözüm vardı. Küçük dudaklara ve minik bir burna sahiptim. Boyum ona göre kısaydı. En fazla göğsüne geliyordum ve oldukça minyondum. Tamam, aşırı güzel değildim ama bu cevaba da bozulmuştum hâliyle. Ben daldığımdan sebep bir şey demeyince o konuşmaya devam etti.

"Bizim çocukça bir ilişkimiz yok, Gülfem," dedi derin bir soluk alıp konuyu kapatmak ister gibi. "Saçma sapan kıskançlıklara girmeyiz biz. Seninle aramda bir şey olamayacağını biliyor zaten. Rahat ol yani."

Savaş gibi bir adamın kıskançlığı çocukça bulacağı hiç aklıma gelmezdi. Üstelik Müge'yi bile bu denli sıkıyorken sevgilisine nefes aldırmaz diye düşünmüştüm ben. Belki de Eylül'e kıyamadığından sebepti ya da sevgili olan Savaş, abi olan Savaş'a göre daha anlayışlıydı.

"İyi, sizin için sorun yoksa benim için hiç yok," deyip omuz silkerek önüme döndüm. O da karşılık vermeden yola devam etti.

Sessizlik oldukça kısa sürdü. Ben yola bakarken, "Tarık ile hâlâ yakın arkadaşsınız gördüğüm kadarıyla," dedi. Bugün bizi kafede görmesinden sebepti bu sorgu suali sanırım.

Ona doğru bakıp, "Öyle," dedim soğuk bir sesle. "Kopmadık hiç çocukluktan beri, biliyorsun. Severim Tarık'ı." Gerçi biliyorsun dediğim adam son birkaç senede şehrimde sayabileceğim kadar az durmuştu. Bana bakıp göz göze geldikten sonra, çok uzun süre tutmadan bakışlarını kaçırarak tekrar yola çevirdi kendini. Klima o kadar çok ısıtmıştı ki arabayı, terlediğimi hissederek tüylü kazağın yakasını çekiştirdim bir nebze serinleme umuduyla.

"Sevdiğin de, kopamadığınız da fazlaca belli ama bence hoş değil," deyince kaşlarımı çatıp bakmaya devam ettim.

"Nedenmiş?" diye sordum rahatsız olduğumu belli eder şekilde ses tonumu baskılayarak. Aslında onun gibi bir adamın cevabı oldukça açıktı ama ben yine de kendi dillendirsin istedim. Çıkacak muhtemel kavgaya da kendimi çoktan hazırlamıştım. Bacağımı deri koltukta bir miktar kendime çekip bedenimi de yan çevirdiğimde, gayriihtiyari bana döndü ve gözleri bir anda göğsümde yer bulunca hızla kendini geri çekip yola odaklandı.

"Kendin dedin, çocuktunuz o zaman ama büyüdünüz artık," dedi bana bakmadan. "Samimi hareketler, mahalledeki bir kafede öyle om-

zuna yatman falan... Bizim mahallede arkadaş gözüyle bakılmaz. Küçük bir mahallede yaşıyoruz, bilmem farkında mısın? Sen ne kadar arkadaşım desen de yanlış anlaşılır, yanlış konuşulur, yanlış düşünülür."

"Pardon da," dedim sesimi yükselterek, "bundan kime ne? Artı," dedim vurgulayarak. "Sana ne? Ailem bir şey demiyor, hepsi bilip tanıyor Tarık'ı. Kime, nasıl davranacağımın hesabını vereceğim son kişi bile değilsin. Ben yerimi ve sınırlarımı gayet iyi biliyorum. Ayrıca sakın sen de bana bir kız ve erkek, arkadaş olamaz mantığında olan insanlardan olduğunu söyleme."

Yüksek sesime karşı oldukça sakin karşılık verdi. "Bilmem," dedi kafasını bana çevirerek. "Sence öyle miyim, Gülfem? Ne kadar tanıyorsun ki sen beni?" Duraksadım. Ne diyeceğimi bilemedim. Ben de o kadar bilmiyordum ki bu sorunun cevabını.

"Ne saçma bir soru şimdi bu?" dedim yüzümü buruşturarak. "Çocukluğumuz bile beraber geçti ama düşüncelerinin hepsini bilecek hâlim yok, hem düşünceler değişebilir."

"Değişmiyor, Gülfem," dedi yüzüme bakarak. Oldukça naif bir ton seçti kendine. "Hele bazı düşünceler, bazı hisler var ki..." dedi gözlerini bir an üstümden çekmeden. "Ne olursa olsun değişmiyor. Muhtemelen de ömrümün sonuna kadar değişmeyecek."

Donup kaldım. Konu neydi şu an hiçbir fikrim yoktu ama Tarık olmadığına emindim.

O bana böyle dikkatli bakarken yutkunmakta zorluk çektim fakat, "Değişir," dedim çok da emin olamayarak, "mutlaka değişir bir gün."

Söylediğimi çok da ciddiye almamış olacak ki hafif bir tebessümle, diliyle dudaklarını yalarken önüne dönüp, "Geldik," dedi elini direksiyondan çekmeden.

Ne ara geldik, araba ne ara durdu anlamadım bile. Bizim için sanırım konuşma burada bitmişti fakat ben çok ortada kalmış gibi hissettim. Elimi kolumu nereye koyacağımı bilemezken "Ben..." deyip çantamı tuttum. "Teşekkür ederim," derken soğuk ellerimle kapı kolunu açtım.

Başta biraz atışsak da sonradan toparlamış ve gayet normal bir yolculuk geçirmiştik. Bizim için normal sayılırdı yani. Kapıyı kapat-

madan önce, "Görüşürüz, Savaş abi," dedim sabahki sözlerimden sonra abiyi vurgulayarak.

İmamı anlayarak halifçe tebessüm etti ve halifçe başını eğip, "Görüşürüz," dedi.

Kapıyı kapattıktan sonra derin bir soluk alıp ciğerlerimdeki kokuyu yok ettim. Buz gibi hava içime işlerken büyük adımlarla okula doğru ilerledim. En son arkama dönüp baktığımda gördüğüm, arabanın içinde beni izliyor oluşuydu.

●●●

Mahalleye girdiğimde kendimi o kadar yorgun hissediyordum ki duraktan eve yürümek işkence gibi geldi, ama yine de etrafıma bakınca tebessüm ettim. Akşamüzeri havadaki kızıllık parça parça dağılmışken çocuklar yavaş yavaş evlerine koşuşturuyordu. Esnaf çay ocağının önünde toplanmış, kimisi gazete okuyor, kimisi sohbet ediyordu. Hepsi babamın yaşlarındayken bir tanesi vardı ki, Serdar, yirmili yaşlarında bir delikanlıydı. Onlara çay taşıyor, bir yandan da sohbetlerini merakla ve güler yüzle dinliyordu. Serdar sokaklarda yetişmiş, kimi kimsesi olmayan bir çocuktu. Çok küçük yaşlarda Arif abi onu yanına almış, büyütmüş, okumayınca da bu küçük çay ocağını onun için açmıştı. Mahalleli ve esnaf, Serdar'ı bir oğlu bilmişken Serdar da hepsini ayrı ayrı severdi. Oldukça da akıllı, kimden ıe öğrenirim ne kaparım düşüncesiyle yaş ayırt etmeksizin herkesle ıç içeydi. Yavaş yavaş mahalleliyi izlerken, titreyen telefonumu elime aldığımda iki mesaj olduğunu gördüm: Biri gruptan diğeri abimden. Önce gruba baktım.

Gönderen: *Efsun*
Mesaj: *Ne yapıyorsunuz?*

Ayaklarım botların içinde iyice şişmiş, kendimi eve atsam diye bakıyordum resmen.

Eve gidiyorum, okuldan çıktım, yazıp gönderdikten sonra diğer mesaja döndüm.

Gönderen: *Abim*

Mesaj: *Gülfem gelirken marketten beş kilo portakal al. Üç kilo da mandalina, hesabına para attım.*

"Yuh!" diye sesli bir tepki verdim mesajı görünce. "O kadar şeyi nasıl yiyeceksin?" Hatta bunu dillendirmekle kalmayıp mesaj da yazdım:

Gönderen: *Gülfem*

Mesaj: *Yuh be! İnsan mısın, beş kilo portakal nedir?*

Tabii bütün gün evde boş boş yattığı için telefonunun sürekli elinde olması çok olağandı!

Gönderen: *Abim*

Mesaj: *Hastayız herhâlde. Anneme sıktıracağım. Vitamin lazım bana. Kemiklerim bile ağrıyor, Gülfem. Uzatma işte, gelirken alsan ölür müsün? Market yolunun üzeri zaten.*

Gözlerimi devirip telefonu çantama attıktan sonra önüme çıkan ilk markete girip kilosuna bakmadan gözüme çok gelecek şekilde doldurdum poşete portakal ve mandalinaları. Kartı kasiyere uzattığımda, "İnşallah para atmışsındır abi," diye mırıldandım. Yoksa kartta para yoktu ve üzerimde çok nakit olmadığı için öylece kalmak istemiyordum markette. Onay fişi çıkınca gözlerimi kapayıp rahat bir nefes verdim. Elime aldığım poşetlerle marketten çıkarak yavaş yavaş tekrar yola koyuldum. Her adımda elimdeki ağırlık sanki katlanarak artıyor gibiydi. Zaten zor gelen yol iyice büyüdü gözümde. Serinleyen havaya rağmen ter içinde kalmıştım. Bir de telefonum titredi durdu. Elimdeki poşetlerle hiç de durup açamazdım. Eve gidince ararım düşüncesiyle öylece bıraktım. O kadar odaklanmışım ki yolun bitmesini hesaplamaya, önüme birden, "Gülfem! Gülfem! Gülfem!" diye atlayan Recep'le birlikte korkudan aklım çıkacak gibi oldu. "Yardım, yardım, yardım!" dedi gülümseyerek. Kalbim korkudan deli gibi çarparken zaten zar zor giden ayaklarım anında kesilmişti ve ben olduğum yerde duraksayarak gözlerimi kapattım.

Derince bir soluk aldıktan sonra, "Recep..." dedim. "Korkuttun beni."

Fakat benim kadar o da korkmuş gözüküyordu. Onu rahatlatmak adına gülümsedim ama yumruk yaptığı ellerini kendine doğru çekip, "Korktu, korktu, korktu! Deli Recep, deli, deli..." diye söylenmeye başladı panikle.

Gülümsememi daha da belirginleştirerek, "Korkmuyorum şimdi, tamam," deyip onu rahatlatmaya çalıştım. Kaşları tereddütle havalanıp yüzüme bakarken gülümseyerek kafa sallayınca o da gülmeye başladı. Aklı küçük bir çocuğunki gibi masum olan, hiçbir zararı dokunmayan Recep'e de annesi öldükten sonra mahalleli sahip çıkmıştı. Küçük, eski bir barakada kendi başına kalıyordu. Her gün biri yemek veriyor ya da sofrasına alıyor, her hafta mahalleden biri hamama götürüyordu.

Elimdeki torbalara bakarak, "Yardım, yardım, yardım!" dedi heyecanla. Bir o kadar da yardımseverdi üstelik. Herkese yardım etmeye çalışır, bir işin ucundan tutardı sürekli. Bazen de çocuklarla oyun oynar, vaktini öyle geçirirdi.

"Yok, ben taşırım," desem de elimdeki torbalara uzandı. Ben de karşı çıkmayarak ona uzattım. Yan yana birlikte yürümeye başladık yolu. Bana yardım ettiği için fazlaca mutlu gözüküyordu. Ara ara sekerek gidiyor, göz göze geldiğimizde utançla kafasını eğiyordu.

"Yardım iyi," dedi kafasını kenara atıp utançla gülümseyerek.

"Evet," derken elimi omzuna koyup sırtını sıvazladım. "Yardım etmek iyi bir şey ve sen çok yardımseversin. İyi bir insansın sen, Recep."

"Recep iyi insan, Recep iyi insan," diye zıplarken ben de gülümsemelerimle eşlik ettim ona.

"Evet," diye onayladım ardından. "Çok da yakışıklı bir erkek."

Güldü. Utandı sanırım, yüzünü sakladı. Sonra o kadar hızlı yürümeye başladı ki ben de ona uyum sağlamak adına adımlarımı hızlandırmıştım, ama yorulmuştum da.

"Bunlar çok, çok bunlar," dedi elindeki poşetlere bakıp hararetle. Ani çıkışlarını anlayamıyordum bazen. Az önce oldukça normal gülüp eğlenirken bir anda değişmişti.

"Levent hasta, ona aldım," dediğimde kaşları çatıldı.

Elindeki torbaları yere atarak, "İstemem, istemem," deyip ellerini geri çekti ve geri doğru adımladı. "Levent'e yardım yok, yok, yok..." diye tekrarladı sinirle geri adımlamaya devam ederek. "Sevmiyorum, sevmiyorum, sevmiyorum..."

Eve az biraz kala elinden bir anda bıraktığı portakallar yerlere dağılmıştı. Sokağın her yeri turuncuya bürünürken birkaç tanesi

yuvarlandı gitti. Yorulmuştum zaten bir de yerlerden bunları toplayacaktım. Yere dağılan portakalları toplayıp poşete doldurmaya çalışırken, "Recep," dedim yüzüne bakıp, "sen ona değil bana yardım ediyorsun." Biraz sitemkâr çıkan ses tonumla kendime daha çok kızdım ama iş işten geçmişti artık.

"İstemem, istemem..." dedi kafasını sallayıp. İsteyip istememesi değildi de problem, bir eğilip bir kalkmak o kadar zor geliyordu ki. Kaç kilo olduğunu da bilmiyordum ama o kadar çoktu ki toplamakta güçlük çektim.

Sonra "Recep!" diye duyduğum güçlü bir sesle başımı çevirdiğimde Savaş vardı karşımda. Göz göze geldik, Recep önce bana bakıp sonra Savaş'a baktığı sırada ben önüme dönüp dökülen portakalları toplamaya devam ettim. Onun bize doğru geldiğini ise ayaklarını zemine sertçe vurarak yürümesinden hissedebiliyordum. Yer titriyordu sanki, öylesine güçlü atıyordu ki her adımını. Yaklaştıkça kokusu da sardı sokağı.

"Şişeye mi düştün acaba?" diye dudaklarımın arasından mırıldandım ama Recep'in sesi benimkini bastırdı.

"Komutanım, komutanım," dedi heyecanla. Başımı kaldırıp ona baktığımda hazır ol pozisyonuna geçip asker selamı verdi.

Recep, Savaş'ı her gördüğünde askerliğe özenir, Savaş da onu hiç bozmazdı. Savaş'ın, "Rahat, asker!" emriyle Recep, çocuk gibi sevinip ellerini birbirine çırparken sesli bir şekilde gülümsedi.

Ben de istemsizce tebessüm ettim. Onu böyle görmek mutlu ediyordu beni. Savaş hemen tepemde dikiliyordu. Ayağının yanındaki son portakalı alacakken benimle birlikte eğilip uzandı ve ikimiz aynı anda tuttuk. Eli benim elimin üstünde kalmış, avucu içine almışken ellerimi, başımı bir miktar kaldırdığımda gözlerine değil âdemelmasına denk geldim. Gözlerim o noktada takıldı kaldı. Sürekli tıraş olmasından sebep pürüzsüz bir teni vardı. Yavaşça yutkunduğunda âdemelmasının kusursuzluğunda kayboldum. Sıcacık avuç içleri elimi ısıtırken bir anda çekip, "Yeni mi geliyorsun sen?" demesiyle kendime geldim. Son portakalı da poşete atarak ayaklandım.

"Anca bitti ders," diye karşılık verdim normal bir şekilde, ama onun niyeti muhakkak benimle uğraşmaktı.

"Recep niye attı bu portakalları, onu da mı kızdırdın?" dedi bakışlarıyla işaret ederek. Resmen inadına yapıyor gibi hissediyordum artık. Bile bile de insan kavga çıkarmaya yer arar mıydı? Kaşlarım çatıldı, sinirden dudaklarımı ısırdım. Patlamam o kadar yakınmış gibi hissediyordum ki... Daha ne kadar sinirlerimle oynayabilirdi, bilmiyordum.

"Gülfem iyi, Gülfem iyi," dedi Recep, omzuma tedirginlikle dokunup, elini geri çekip, sonra tekrar dokunup okşayarak. "Levent kötü," deyip elini çektiğinde Savaş'a baktı. Şikâyet eder gibi bir hâle bürünürken yumruk yaptığı ellerini korkarak göğsüne çekti. "Bağırdı bana. Oturma dedi. Sevmiyorum onu, sevmiyorum, kötü o."

Hafızamı biraz zorlayınca bahsettiği şeyi bulmak çok da zor olmamıştı. Geçen sene kapının önünü yıkamıştık ve Recep gelip oturmak istediğinde abim sert bir sesle, "Oturma," demişti. Onu mu güdüyordu yani. Abim orası ıslak diye demişti ama Recep durumu yanlış anlamıştı sanırım.

"Tamam," dedi Savaş sorgulayıp etmeden elini Recep'in omzuna atarak. "Ceza veririm ben ona." Recep, bu durumdan oldukça keyif alıp gülümserken daha fazla ayak ağrısına dayanamayarak Savaş abiye iyi akşamlar bile dilemeden ilerlemeye başladım. Normalde yapmazdım ama bugün bu ikinci ters çıkışıydı bana ve bir şeyleri anlaması gerekiyordu artık.

Onlardan biraz uzaklaşınca, "Gülfem!" diye seslendi arkamdan. Kararsız kalsam da en sonunda yine dayanamayarak dönüp baktım. "Annenler bizde," dedi o sert, boş ifadesiyle. "Akşam yemeğini bizde yiyecekmişiz. Bahçeye kurmuşlar masayı. Sen de geç bize."

Aklımda iki soru belirdi: Kimse niye bana haber vermemişti acaba ve madem sofra kurulmuştu, Savaş abi sokakta ne arıyordu? Birincisi beni ilgilendiriyordu, fakat ikincisi hiç mi hiç ilgilendirmediğinden sadece kafa sallayıp eve doğru adımladım. Zar zor cebimden çıkardığım anahtarla kapıyı açıp elimdeki poşetleri eve girmeden kapı girişine bıraktıktan sonra karşı eve doğru yöneldim. Savaş abi de bahçe kapısının orada oyalanır gibi olup benim yanından geçmemle birlikte hemen arkamdan belirmişti. İkimiz aynı anda, aynı eve giriyorduk. Dış kapının önünde durdum. Savaş abi hemen çaprazımda, arkamda yer alırken cebindeki anahtarı çıkardı. Biraz eğilmesiyle başım kısa

bir an göğsünde yer bulurken ilk kez, hep o uzaktan gördüğüm sert göğsüyle başım temas etti. Bu his öylesine yeni bir durumdu fakat o kadar kısa sürmüştü ki boğazıma durdu resmen. Kendini geri çekmesiyle öksürüp kendimi toparlamak durumunda kaldım. Adımlarımı daha hızlı tutarak ondan uzaklaşıp bahçeye ilerledim. Sofra kurulmuş, oturmuşlardı bile.

"Oh, afiyet olsun!" dedim bozulduğumu belli ederek. "İnsan haber verirdi. Savaş abi söylemese kimse çağırmayacaktı herhâlde beni." Ellerimi sandalyeye dayayıp masaya doğru eğildim, Savaş abi yanımdan geçip hemen abimin yanına oturdu. Ben de elime aldığım sarmayı ağzıma götürerek hemen karşılarına oturdum.

"Aradım," dedi abim bana bakarak, "açmadın."

Öyle söyleyince çantamdaki telefonu çıkarıp kontrol ettim. Aramıştı vallahi. Ben poşetleri taşırken aramıştı muhtemelen. Yine de hiç bozuntuya vermeden omuz silkip gözlerimi kaçırdım.

"N'aber, Gülfem abla?" dedi Müge, masanın diğer ucundan. Hayrolsun inşallah. Normalde pek benimle muhatap olmazdı. Böyle sorunca pek bir tuhafıma gitti.

"İyiyim, sen nasılsın?" dedim ona dönerek.

"İyi ben de," dedi ama o göz kırpıştırıp gülümsemesi çok da normal gelmedi bana. Sarmalardan birer birer götürürken doğal olarak manzaram direkt karşımdaki iki yakışıklıydı. Abimle Savaş kendi aralarında bir şeyler konuşup gülüyorlardı. Annemle Saliha teyzenin mutfaktaki sesleri ise bahçeye kadar geliyordu.

"Ee okul nasıl gidiyor, Gülfem?" dedi Ali amca, babamla konuşmayı bırakıp bana dönerek.

"Zor vallahi, Ali amca," dedim gülümseyerek. "Tez falan epey zorluyor ama bir şekilde bitecek bu sene."

Bizim muhabbetimiz bizim aramızda kalmadı ve sanki çok da lazımmış gibi Savaş abi dâhil oldu. "Çok da kasma ya," dedi sinirimi bozmak ister gibi. Yine şu küçümseme moduna giriyor gibi hissedip sabır çekerek başımı çevirdim. Hiç değilse onların evinde yapmasaydı bunu bana.

"Yaparsın kızım sen, yaparsın," dedi Ali amca elini babacan bir tavırla omzuma vurarak. "Bakma sen bu hergeleye." Ben bakmıyor-

dum da zorla baktırıyordu insafsız. Cevap vermeden tebessüm edip önüme döndüm sadece.

Bahçede kısa süren sessizliği, "Komutanım!" diye duyduğumuz ses bozdu. Hepimiz bahçedeki telden dışarı baktık. Dört kişi telin arkasındaydı ve biri gevşek bir sırıtmayla elini kaldırmıştı. Savaş abi anında ayaklanıp tele doğru ilerledi. "Hayırdır oğlum, siz bu saatte?" dedi sert bir dille. Başkalarına da sert oluşu beni bir miktar mutlu etmedi değil. Bir tek bana değildi bu tavrı.

"Komutanım, bizim işkembeci muhabbeti vardı ya," diye atıldı içlerinden biri. "Komutanımızı da alalım gidelim."

Savaş ona cevap vermekten ziyade en arkada kalan esmer, onun boylarında, kalıplı adama bakarak, "Oktay," dedi şaşkınlıkla, "sen nereden çıktın?"

"Vallahi Emre ile konuşuyorduk. Abi işkembeciye gidiyoruz deyince takıldım ben de peşlerine. Seni de görmüyordum zaten bayağıdır. Otururuz biraz."

Savaş abi kararsız kalmış olsa gerek ki masaya dönüp baktıktan sonra Ali amca, "Gidin oğlum siz," dedi. "Çocuklar o kadar gelmiş. Geri çevirme şimdi." Zaten onun yokluğuna alışkın olan sofra yine onsuz kalacaktı.

"Aynen abi," dedi en önde duran. "Geri çevirme bizi. Gidelim."

Öylesine istekli, hevesli duruyorlardı ki... Onlar da bir nevi haklıydı aslında. Aylarca dağ başında ölümle burun burna dolanırken gönüllerince eğlenmek, gezip tozmak en çok onların hakkıydı. Savaş abi tekrar masaya doğru adımladığında kısa bir an yine bana takıldı bakışları. Hâliyle ben de ona bakıyor olunca fazlaca göz göze geliyorduk şu sıralarda. Önüme döndüğümde yine girdi görüş alanıma. Ne kadar kaçarsam kaçayım bir şekilde yanımda, arkamda, önümde beliriyordu. Ben hep ona çıkıyordum.

Elini abimin omzuna vurarak, "Hadi kalk," dedi yine o emir veren tonlamasıyla. "Gidelim."

O incelik edip çağırdı çağırmasına ama abim hiç de hevesli gibi değildi. "Yok abi ya," dedi eliyle ilerideki çocuklara selam vererek. "Hastayım ben. Gelemem hiç, gidin siz." Ölümcüldü mübarek. Ne

kadar çok abartmıştı böyle. Zaten aylarca görüşmemişlerdi, üstelik evde yatıyor oluşundan sebep dinçti. Gitseydi ya.

Savaş tam ağzını açacakken, Saliha teyze ve annemin mutfaktan gelen o sesleriyle duraksadı. Hiç hoşlanmadığım bir koku da onlarla birlikte yayıldı bahçeye. Benimle birlikte abimin de suratı buruşurken masaya koydukları tencereye baktım: Karalahanadan yapılmış bir yemek vardı. Hepsinin çok sevdiği ama abim ve benim nefret ettiğim, adını bile bilmediğim bir yemek. Abim aniden ayaklanarak masadaki telefonu cebine attı.

"Gidelim biz Savaş'ım," dedi alelacele. Az önce mırın kırın eden adam nasıl da hemen toparlanmıştı. "Ben de zaten bayağı zamandır sizin çocukları görmüyordum. Size afiyet olsun," deyip masadakilere hafif bir tebessümle selam verdi. Ama olmazdı böyle. Onlar gidecek, biz kalacak mıydık? Ben de hiç sevmiyordum üstelik bu yemeği.

"Ben de geleceğim," diyerek ayaklandım aniden.

Herkesin bakışları bana döndüğünde Saliha teyze her şeyden bihaber, "Kim nereye gidiyor?" diye sordu. Saatlerce hazırladığı yemekte yine aile büyükleri kendi başlarına kalacaktı ve haklı olarak bir miktar bozulmuştu.

"Savaş'ın arkadaşları gelmiş, hanım," dedi Ali amca. "Levent'le birlikte oraya gidiyorlar."

"Ben de gideceğim," dedim tekrar, yok sayıldığımı fark ederek. Beni görmezden gelemezlerdi. Ben de gidecektim. Abim bundan pek hoşlanmamış gibi surat asarken Savaş sessiz kaldı bu isteğim karşısında. Ne gel dedi ne de gelme. Ellerini cebine sokarak abimi bekledi. "Ben de geleceğim," dedim tekrar. "Canım sıkılıyordu zaten evde. Müge de gelir hatta." Dik bakışlarımı Müge'ye doğrulttuğumda, "Değil mi Müge, gideriz?" dedim tehditkâr bir sesle. Onlar gezerken ben oturup karalahana yemeği yiyecek, bulaşıkları yıkayıp çay faslıyla dedikodu yapacak değildim.

Müge'nin yüzünde sinsice bir sırıtma oluşurken, "Olur abla, gideriz," deyip ayaklandı. "Zaten ben de çok sıkılıyordum." Bundan cesaret alıp oturduğum sandalyeyi itip çıktım ve Müge'yi kapıya doğru çekiştirmeye başladım. Zira birinin bizi durdurup gitmeyin deme ihtimalini hiç göze alamazdım. Hızlı hızlı dış kapıya doğru çekiştirir-

ken Savaş hemen benim arkamda, abim ise Müge'nin arkasında bizi takip ediyorlardı.

"Efsun'u da alır mıyız?" diye sordum yüzüme sevimli bir gülümseme koyup arkamı dönerek. Kendim yetmemiş bir de kankamı ve Müge'yi sürüklüyordum. Tek başıma onca erkeğin arasında sıkılırdım ben zaten. Abim Savaş'a baktıktan sonra, Savaş kafa sallayıp onay verdi. Sormasını anlayabiliyordum. Sonuçta onların planıydı, abimi dâhil etmişti. Üstüne ben ve Müge eklenmiştik, bir de Efsun'u davet ediyordum şimdi.

"Tamam, haber ver. Yoldan alırız," dedi isteksiz bir şekilde. "Ben evden arabanın anahtarıyla ceketimi alayım."

Abim eve doğru ilerlerken bana doğru döndü. "O kılkuyruk Tarık'ı götürmem."

Abimin öyle demesiyle, "Peşin peşin anlaşalım," dedi Savaş, bana bakıp iki elini havaya kaldırarak. "Onu ben de almam. Tarık falan sürüklemem peşimde."

Ne istiyorlardı güzelim Tarık'tan anlamıyorum ama şu an onların sözü daha geçerliydi benim için. El mecbur, "Tamam," demek durumunda kaldım. Yanıma insan toplama hakkımı fazlasıyla kullanmıştım zaten.

Abim eve girdikten sonra biz de Savaş'ın arkadaş grubuna doğru ilerlemeye başlamıştık. Savaş önde, Müge ve ben arkadaydık.

"Bu iyiliğimin karşılığı olarak Kaan ile hafta sonu beni görüştüreceksin," dedi Müge bana doğru sokularak. "Abimden dolayı çıkamıyorum. Tepemde bitiyor," diye ekledi. Bir çıkarı olmasa sokulmazdı zaten bana. Eve girince direkt nasıl olduğumu soruşu da bundan sebepti zaten. Bir bahane arıyordu kendine o an ve yol yapıyordu. Bu da üstüne gelmiş oldu.

"Tamam, bize gelirsin," dedim kıyamayarak. "Kaan'ı da çağırırım." Sonuçta seviyorlardı birbirlerini. Savaş'tan sebep buluşamıyorlardı ve ben de kıyamamıştım. Aksi hâlde Müge'nin bana böyle emrivakiler yapmasına izin verecek değildim.

O ise beni pişman etmek ister gibi dudaklarını büküp, "Bilmiyorum. Bakacağız," diyerek omuz silkti. Daha ne istiyordu acaba? Nasıl bir buluşma ortamı bekliyordu? Dik, kısık bakışlarımı Müge'nin üze-

rinde tuttum ama onun pek de umurunda değil gibiydi. O duraksayınca ben de duraksamak durumunda kaldım. Müge ile ilgilenmeyi bırakıp önüme döndüğümde Savaş'ın arkadaş grubuyla karşı karşıya kaldım. Müge hepsini tanıyordu fakat ben bilmiyordum.

"Bu Gülfem," dedi Savaş eliyle beni göstererek. Sesinin tonu ve yüz ifadesi tanıştırıyor oluşundan pek de memnun değilmiş gibiydi. "Levent'in kardeşi." Abim de tanıyordu onları. Savaş ile takıldığı için arkadaşlarını da tanıyor, bazen eşlik ediyordu.

"Ben Emre," dedi biri elini uzatarak.

Hafif bir tebessümle karşılık verdim: "Gülfem."

"Vedat," dedi yanındaki.

Onun da elini sıkıp, "Gülfem," dedim.

"Ferhat," dedi öteki.

Tebessüm hâlâ kaybolmamıştı yüzümden. "Gülfem," diyerek onun da elini sıktım.

"Oktay ben de," dedi sonuncusu elini uzatarak. Elimi avucunun arasına koyduğumda diğerlerine nazaran daha sıkı kavradı.

"Gülfem," dedim ince bir sesle tebessüm ederek. Diğerlerine nazaran konuşmayı uzattı.

"Ne kadar değişik ve güzel bir adın varmış," dedi nazik bir yaklaşımla "İlk defa duydum."

"Öyle mi?" dedim gülümsememi belirginleştirerek. "Teşekkür ederim."

Elim hâlâ Oktay'ın elinin arasındayken Savaş elini Oktay'ın omzuna sertçe vurarak, "Hadi," deyip omzundan çekiştirdi. Ellerimiz mecburen ayrılmak durumunda kaldı. "Levent geldi. Gidelim." Abimin kapıyı çektiğini Savaş abinin söylemesiyle fark ettim. Onlar kendi geldikleri arabaya binerken Müge ve Savaş bir arabaya, ben de abimin arabasına bindim.

"Ay ne iyi ettik de geldik," dedi Efsun sesindeki heyecanla. Gözlerinin sürekli abimin üzerinde olması ise buraya geldiğimizden sebep değil de abimle görüştüğü için gibiydi. Eliyle saçını düzeltiyordu sürekli, yüzünden ise o yapmacık tebessümü eksik olmuyordu. İşkem-

beciye geldiğimizde herkes bir yere yerleşirken Oktay yanıma oturmaya çalışıyordu ki abim bir yanıma, Savaş diğer yanıma oturmuş, abluka altına alınışlardı resmen beni. Oktay da el mahkûm karşıma geçmek durumunda kalmıştı. Müge abisinin, Efsun ise abimin yanına oturmuştu. Sıcak, küçük bir ortamdı burası. Ben zaten sık sık gelirdim okuldan fırsat bulduğum zamanlarda. Çok da severdim. Masanın üzerine dayadığım dirseklerimle ellerimi birbirine bağladım ve sessizce etrafı izlemeye başladı.

"Ee, Gülfem," dedi Oktay bana bakarak. "Daha daha nasılsın?"

Oktay'ın sorusuna cevap verecektim ki Savaş atıldı: "Sen neler yapıyorsun?" dedi konuyu değiştirmeye çalışır gibi. Parmakları ritmik bir şekilde masaya vururken kolunu da benim sandalyemin arkasına atmıştı sahiplenir gibi.

"Sen ne yapıyorsan aynısını," dedi Oktay kafasını iki yana sallayıp gülerek. Haklıydı. Ne yapacaktı ki?

"Siz hepiniz asker misiniz?" diye sordu Efsun merakla, masanın önüne doğru atılarak.

Onların adına Savaş başını salladığında, "Sen de mi?" diye sordum Oktay'a dönüp. Aslında Savaş cevap vermişti fakat onun Oktay'dan rahatsız olduğu izlenimine kapıldım ve bunu kullanmaktan çekinmedim. Amacım Oktay'la diyalog kurmaktı.

"Evet," dedi Oktay gülümseyerek. Savaş ise bizim her konuşmamızda bize bakmadan parmaklarının ritmini arttırıyordu.

"Ne güzel," deyip tebessüm ettim.

Herkesin derdi kendineydi tabii. Şüphelerimde haklıydım muhakkak, Efsun sürekli abimle ilgilenmeye çalışıyordu. Hatta "Levent," dedi heyecanla. Sonra sesindeki tonu kendi de fark etmiş olacak ki ses tonunu düzeltti hızla, kalktığı yere geri yaslanırken. "Yani Levent abi," deyip elini boynuna attı utançla "Hastaymışsın, nasıl oldun?"

Efsun'a bakıp güldüğümde kendini belli eden tavrıyla masadaki herkesin dikkatini çekmişti bile çoktan. Abim şüphelenmiş gibi bana bakarken kafamı çevirdim. Çok müdahil olmak istemedim ama mutlaka dâhil edeceklerdi.

"Daha iyiyim ya," dedi abim de nezaketen. Sesi mi incelmişti onun öyle?

Telefonum ötedi sonra. Çantamdan çıkarıp baktığımda abimden mesaj gelmişti. Aynı masada mesaj atmıştı bana ve eminim ki Efsun'dan sebepti. Gülmeden edemedim ve telefona baktığımda düşüncem doğrulanmıştı.

Gönderen: *Abim*
Mesaj: *Lan. Bu Efsun bana mı yürüyor?*
Gönderen: *Gülfem*
Mesaj: *Bilmem.*
Gönderen: *Abim*
Mesaj: *Ya boş yapma bana. Siz birbirinizin her şeyini bilirsiniz. Söyle, ona göre yürüyeceğim ben de. Mal gibi kaldım öyle.*

İstemsizce sesli bir şekilde kıkırdadım. Savaş abinin bana baktığını görünce gayriihtiyari ben de ona baktıktan sonra ikimiz de önümüze döndük ve ben daha ciddi bir yüz ifadesiyle mesajımı yazdım.

Gönderen: *Gülfem*
Mesaj: *Maalesef öyle bir elektriklenme var sanırım.*
Gönderen: *Abim*
Mesaj: *İyi bakalım, çarpalım biz de.*

Telefonunu masaya koyup derince soluklanırken koltukları kabarmış, büyük bir egoyla sırıtıyordu. Herkes bir şeylerle ilgilenirken Savaş oldukça sessiz kalmıştı. Sonra bir anda masanın başına gelen adama döndü herkes.

"Evet," dedi ellerini birbirine çarpıp. "Ne istersiniz bakalım."

"Herkese işkembe ver, ustam," dedi Savaş bizi unutarak.

Ben sesimi çıkartmazken Efsun, "Ben içmem," dedi yüzünü buruşturup. "Mercimek ya da başka bir şey varsa ondan alabilirim ama."

Müge de ona katılarak, "Ben de içmem," dedi.

"Tamam o zaman," dedi adam. "Kızlara mercimek getiriyorum."

Bana bakıp onay almak isteyince, "Ben işkembe içerim," deyip tebessüm ettim.

Siparişleri alıp yanımızdan ayrılan adamla birlikte, "Emin misin?" dedi Savaş bana dönüp. "Genelde kadınlar pek sevmez ama." Epey şaşırmış gözüküyordu.

"Ben seviyorum demek ki," dedim gülümseyerek. "Herkes bir olmuyor sonuçta. Başkalarıyla karıştırmasan beni keşke."

Gözleri kısılmış bir şekilde bana bakarken çorbalar geldi. Ben anında sosu içine boca ederken abim, "Gülfem, abiciğim zorlama kendini," dedi gülerek. Ben ise cevapsız bırakıp, çorbayı karıştırıp içerken herkes pürdikkat bana bakıyordu.

Savaş abi, "İlk defa gelmiyorsun buraya galiba," dedi bana bakmadan içmeye devam ederek.

"Evet, bazen geliyoruz arkadaşlarla," dedim.

"Efsun ve Tarık değil onlar herhâlde. Baksana, Efsun içmiyor." Kalınlaşmış sesini ve bu sorgulamasını anlayamadım.

"Yok," dedim ona dönüp, "okuldan arkadaşlar."

Benim ona dönmemle Savaş da bana döndüğünde ikimiz de kıpırdamadan kaldık. Bu sefer kim kendini çekecek diye düşünürken, "Gülfem," dedi Efsun. Sanki yanlış bir şey yapıyormuşum paniğiyle anında kendimi çekerken "He," diye bir tepki verdim.

"Dışarıda fotoğrafımı çeksene. Şurası çok güzel duruyor," dedi. Muhtemelen derdi fotoğraf değildi. Ya abimle ilgili bir şey soracaktı ya da saç makyaj düzeltme işlerine girişecekti.

Sorgulamadan sandalyemi itip, "Tamam," dedim.

Tam ayaklanacakken abim, "Sen dur," diyerek benden önce ayaklandı. "Ben çekerim."

Ay bunlar flörtleşiyorlar mıydı böyle? Efsun bundan oldukça memnun kalmış bir şekilde aptalca sırıtırken abime baka baka ilerledi. Hatta öyle bir ilerledi ki kapıyı görmeden çarptı. Onun acısına benim yüzüm buruştu. Dudaklarımı dişleyip elimi ağzıma kapatırken, kafasını tutup gözlerini kıstı ve bize dönüp eliyle, "İyiyim," dedi. Gerçekten iyi miydi orası muamma ama abimin, koluna girip kapının önündeki masaya oturtmasıyla eminim acısını falan unutmuştu.

"Âşık mı bu?" dedi Oktay onlardaki bakışlarını çekip bana dönerek. Aşk başıma gelmiş bir olay değildi. Ne olduğuna dair fikrim pek yoktu fakat birçok kişi olmuştu hayatımda. Böylesine tepkiler verip önümü bile göremeyecek hâle gelmemiştim. Sanırım aşktı Efsun'unki.

"Baya âşık sanırım," dedim gülerek. Efsun'u kontrol ettiğimde abimle gülerek konuşuyordu. Ben de telefonu elime alıp çorbanın fotoğrafını çekerken, "Ne yapıyorsun sen?" dedi Savaş.

"Hiç..." deyip omuz silktim. "Instagram'dan hikâye atacağım."

"Beni de etiketlesene," dedi Emre imalı bir gülümsemeyle. "Belki arkadaşlarından biri falan görür ekler. Asker seven arkadaşların varsa profil resmime düşmemeleri imkânsız."

Gülümseyerek, "Söyle abi adını," dedim.

"Gülfem asker sevmez," dedi Savaş saçma bir yerden olaya atılarak. Elinin altında cebinden çıkardığı çakmağı döndürüyor, arada da yakıyordu. "Arkadaşları da onun gibidir muhtemelen." Ne demek istediğini anlamadım. Ben böyle bir şey söylediğimi de hatırlamıyorum. Nereden çıkardı bunu aklım almadı.

Telefonumu masanın üzerine bırakarak, "Ne demek o?" dedim kaşlarımı çatarak. "Bunu da nereden çıkardın?"

"Yalan mı?" dedi bana bakıp dudaklarını dişleyerek. Eli hâlâ benim sandalyemin üzerindeyken o sert ifadesini hâlâ koruyordu. Ne yapmıştım da bu kadar öfkeliydi bana anlamıyordum ki. "Sabah sen demedin mi Eylül'e zor olur falan diye. Sana zor olur tabii. Senin gibiler öyle beklemeyi falan da bilmez."

Ağırdı söyledikleri. Senin gibiler ne demekti? Öylesine zoruma gitti ki. Üstelik insan içinde yapıyor oluşu, beni insanlara böyle lanse etmesi o kadar ağır geldi ki bana.

"Benim gibiler?" diyerek sorumu yönelttim daha baskın, bozulduğumu belli edercesine. "Ne demek istiyorsun sen, neyim varmış benim?"

Ortam gitgide geriliyordu. Savaş abi cevap verecekken, "Tamam abi ya," dedi Ferhat abi araya girerek. "Ağız tadıyla yemek yiyelim dedik. Germeyin ortamı." Savaş abi önüne dönüp cevapsız bırakırken beni, o sinirle ve kırgınlıkla öylece kalakalmıştım.

Masadaki herkes de bizimle birlikte gerilmişti ve ben geldiğim için büyük bir pişmanlık duyuyordum. "Tamam Gülfem, sakin." dedi Oktay elini elimin üstüne koyarak. "Kimse sana bir şey demedi. Uzatmayın, boş ver."

Tüm sinirime rağmen sahte bir gülümseme kondurdum suratıma ve elinin altındaki kolumu çekerek göğüs hizamda birleştirdim. Yetmedi, sandalyemi iki yandan tutup ondan birkaç santim uzaklaştırdım. Çok bir uzaklık oluşmadı aramızda ama tavrımı belli etmek için yapmıştım zaten. Bir sandalyeye bir bana baktı ve parmak uçlarının dokunduğu sandalyeyi hiç zorlanmadan tekrar kendine çekti. Üstelik bunu gözümün içine baka baka yaptı. Bir şey demek istedim ama kimsenin tadını da kaçırmak istemedim. Kolunu tekrar büyük bir kararlılıkla benim sandalyemin üstüne attıktan sonra önüne döndü. Ne yaptığına akıl sır erdiremiyordum artık.

Emre abi önündeki boş su şişesini çevirirken konuyu değiştirmek ister gibi, "Komutanım, doğruluk mu cesaret mi?" diye sordu Savaş'a. Savaş'ın suratı sirke satıyor, zoraki olarak buradaymış gibi duruyordu.

"Oyun mu oynayacağız, Emre?" dedi erkeksi bir sesle.

"Ne olacak komutanım ya. Havamız değişsin."

"Onun havası hep aynı," dedim sinir bozucu bir gülümsemeyle. "Soğuk onda havalar. Isınmaz. Boş ver sen."

Ona bakmadan konuşuyordum ama o bana bakıyordu, yandan görebiliyordum. Hatta baktığını belli etmek istercesine sesli bir şekilde burnunu çekerek Emre'ye döndü. "Doğruluk."

"Güzel," dedi Emre ellerini birbirine vurarak. "Siz hiç aşktan meşkten bahsetmezsiniz. Şimdi elime böyle bir fırsat geçmişken sorumu bundan yana kullanacağım. Çok sert bir mizaca sahipsiniz, sizi hiçbir şey etkilemez diye düşünüyorum ben. O yüzden çok merak ediyorum, hiç âşık oldunuz mu? Aşk acısı çektiniz mi?" diye sordu. Sonra da ekledi: "Aslında başka bir şey soracaktım ama ortam müsait değil. Biz bunu sonra tekrar oynayalım ama lütfen," derken imalı tavrından anlamıştım ve kıpkırmızı kesilmiştim.

Savaş elindeki çakmağı, "Gerzek!" diyerek Emre'ye doğru fırlattığında havada yakaladı Emre.

"Vallahi ben de merak ettim," dedi Vedat kollarını masaya dayayarak. "Ama doğruyu söyleyin komutanım, yalan yok. Ben mesela aşka inanmıyorum, sekse inanıyorum. Böyle de açık bir adamım."

Gözlerim utançla büyürken, "Ulan!" dedi Savaş abi yerinde hareketlenerek. "Sizi bana sayıyla mı verdiler anlamadım." Sinirlendiği öylesine belli oluyordu ki. Haklıydı da. Çok ayıptı bu yaptığı.

"Pardon kızlar," dedi Vedat, Müge ve bana bakıp geri çekilerek. Savaş hâlâ Vedat'a ters ters bakmaktan vazgeçmemişti.

"Evet, komutanım," dedi Emre tekrar odağı kendine çekerek. "Boş verin siz onu. Biz devam edelim. Aşk diyorduk." Ben de çaktırmadan dinliyordum. Masanın üzerindeki tabakla oynuyordum ama kulağım ondaydı. Üstelik sorunun cevabını da haddim olmayarak fazlaca merak ediyordum.

"Âşık oldum," dedi ses tonu oldukça normal çıkarken. "Öyle bir şey ki bu," derken gözleri daldı, "bana ait olmayan ve muhtemelen hiç olmayacak bir kadını kaybetmenin korkusuyla uyanıyorum ben her sabaha ve o yaşayamadığım aşkın acısını bile dibine kadar çekiyorum."

Ellerim soğudu bir anda. Sesinin tonunun değişmesini bile garipsemiştim. Yaşamadığı bir aşkın acısı... Kimdi ki bu? Kalbimin bu denli sancısı nedendi peki? Yüreğimi sıkmışlar gibi kalakaldım ona bakmadan. Sonra derin bir nefes aldığımda geçer gibi oldu, ama geçmedi işte.

"Abi," diye atıldı Müge merakla. Benim soramadığım o soruyu yöneltti. "Kimdi o kız?" dediğinde tekrar bir meraka sürüklendi yüreğim.

Ben deli gibi merak ederken, "Sana ne, kızım!" diye atarlandı yine. "Tek sorulu değil miydi bu oyun? Bir daha da bana gelirse cevaplamam, haberiniz olsun. Bu kadar benden."

Bu cevap beni iyice meraklandırdı. Kimdi acaba ona bu kadar acı çektiren? Soramıyordum da. Müge belki üstüne düşüp alırdı sorunun cevabını. Hiç sanmıyordum ama yine bir umut Müge'yi sıkıştıracaktım.

"Sinemaya mı gitsek?" diye ortaya atılan Oktay ile birlikte daldığım düşüncelerden çıkarken, abim ve Efsun da içeri girmişti. Üstelik yüzleri de epey gülüyordu.

"Ne sineması ya?" dedi Savaş ters ters. "Eve gidelim işte. Habersiz yaptık planı zaten. Kızların da işi vardır."

"Benim yok," diye atıldım heyecanla. Müge'nin de abisi yanında olduğuna göre burada bizden ziyade Efsun önemliydi sanırım. "Sen?" dedim Efsun'a bakarak. "Senin için sorun olur mu?"

Abim ve Efsun ayakta beklerken, Efsun bu duruma benden daha çok sevinmiş gibi, "Sorun olmaz," deyip heyecanla abime baktı. "Gidelim. Ben zaten evdekilere Gülfemler beni bırakacak demiştim." Efsun kadar abim de gözlerini ondan çekmeden bakıyordu.

"Tamam o zaman," dedi abim hülyalı hülyalı. "Gidelim."

Herkes arabalarına yerleşirken bizim için bir değişiklik olmuştu. Tam abimin arabasına binerken yaptığı kaş göz ile beni Savaş abinin arabasına yönlendirdi. Muhtemelen Efsun ile baş başa kalmak istemişti. Daha ilk geceden bu denli adımlar atacaklarını hiç beklemiyordum ama bir yanım da iki sevdiğim insanın bir arada olmasından sebep mutluydu.

"Bu Levent ile Efsun ne iş?" diye sordu Savaş bana bakarak.

Yol boyu arka arkaya arabalarla ilerlerken Savaş ile yan yanaydık. Müge arkada, ortada iki koltuk arasından bize doğru yanaşmış hem bizi dinliyor hem yolu izliyordu.

"Bilmiyorum ki," dedim Savaş'a bakarak. Arkasına yaslanıp dirseğini camın kenarına dayadıktan sonra parmakları o dolgun dudaklarıyla oynamaya başladı. Muhakkak bilinçsizce yapıyordu bunu şu an ama ben bilinçli, bile isteye izliyordum onu. "Sanırım yakında öğreniriz." diye tamamladım cümlemi zar zor.

Belirginleşen kol kaslarını hâkî yeşili ceketi sarıp sarmalamıştı. Küçük, dik yakası olan ceketi âdemelmasının oralarda bir yerlerde bitiyordu. İçine giydiği beyaz tişörtü oldukça dardı ve göğüs kasları, karın kasları alenen ortadaydı.

"Ay," dedi Müge heyecanla ve ben yanlış bir şey yapıyormuşum korkusuyla tedirgin olup hemen önüme döndüm. Neyse ki Müge'nin tepkisi bana değildi. "İnşallah olurlar. Ben ikisini de çok seviyorum."

Salınmış saçlarımı avucumda toparlarken boynumda açılan yerlere dudaklarımdaki soğuk nefesi üfledim, yetmedi elimle yelledim ve "İnşallah," dedim Müge'ye cevaben.

Trafiğin bir hayli yoğun olduğu şehirde ve saatlerde ilerlemek epey zorken bir de trafik lambasına takılınca iyice çekilmez bir hâl alıyordu. Biz durunca gençten bir çocuk elindeki güllerle hızla yana-

şarak Savaş'ın camına vurdu. Kapalı olan camı Savaş yavaşça aralarken, "Alır mısın, abi?" diye sordu genç çocuk heyecanla. Yüzündeki ifadeye bakınca almasa da alası gelirdi insanın. Üstelik bu saatte, bu soğukta burada olması da içimin ezilmesine sebep oldu. Savaş kararsız kalıp çocuğun elindeki güllere baktı. Sonra tekrar çocuğa baktığında cebinden çıkarttığı parayı ona uzattı. Çocuk heyecanla arkadaki Oktayların arabaya ilerlerken Savaş elindeki kırmızı güllerle birkaç saniye duraksadı. Eli yavaşça bana uzanır gibi olduğunda tereddüt edip geri çekti birkaç kez fakat sonunda hızlı bir hamleyle bana uzattı. Göğsümün hizasında bana uzatılan güllerle şaşkınlıktan kurumuş dudaklarım bir miktar açık kalsa da hâlâ çekmeyip bana uzatıyor oluşuyla tedirginlikle kavradım gülleri.

"Çocuk," dedi fakat sesi çatallı, çok da net çıkmıyordu. Gözlerini kaçırarak tekrar yola dönüp hareketlendi. Bana bakmayınca daha rahat konuşuyordu sanki. "Bu soğukta elindekileri satmadan gitmeyecekti belli. O yüzden aldım."

Kıpkırmızı altı gül vardı burada. Ondan gelen o gülleri dikenlerine dahi bakmadan sarıp sarmalayarak kokularını derince içime çektim. "Çok severim gülü," diye mırıldandım tebessümle. "Teşekkür ederim."

Yüzüme bakıp yüzünde belirsiz bir tebessüm oluşurken, "Ben de severim," dedi az öncekinden daha net bir ifadeyle. Takıldım kaldım ona yine öylece. "Gülü." dedi sonra bana bakmaya devam ederek. Ne diyeceğimi de bilemedim. İlk kez böyle bir hadisenin ortasına düşmüştük. Göğsümde onun verdiği güller, yüzümde ondan sebep bir gülüşle önüme döndüğümde yüzüm de güllerle aynı renkte al aldı.

Yol gayet sessizce devam ettikten sonra en yakın alışveriş merkezinin önünde durduk. Arabaları park edip herkes tek tek inerken kucağımdaki güllerden ayrılmak bir hayli zor gelmiş gibi istemeye istemeye kalktığım yere bıraktım. Daha hepsi yeni gonca hâlindeydi. Dikkatlice, özenle serdim koltuğun üzerine. Birbirine değmiyor ama birbirlerinden de çok uzakta değillerdi. Gözüm kala kala kapıyı kapatacakken gözümün önüne sokulan diğer güllerle bakışlarımı yan tarafa çevirdim. Oktay elindeki gülleri bana uzatmış gülümsüyordu.

"Gül-fem," dedi adımı heceleyip gül kısmını vurgulayarak. "Senin kadar güzel değil ama çocuk uzatınca aklıma ilk sen geldin, ben de..."

Tebessümle reddedecektim ki Savaş ne ara kendi tarafından bizim tarafa geçti, ne ara o gülleri avuçladı bilmiyorum, ama bir hışımla çekti elinden. Avucuna batan dikenleri umursamadan, "Gerek yok," dedi Oktay'ı anlamlandıramadığım bir biçimde tersleyerek. Elindeki gülleri Müge'nin kucağına atar gibi bıraktığında, "Fazlası eline batar," dedi aynı terslikle. "Yeter ona o kadarı." İkisinin de gözleri benim bilmediğim bir dili konuşur gibiydi. İkisi de birbirine dik, ikisi de birbirinden öfkeli...

Geri adım atacak bir taraf göremeyince arayı bulmak adına aralarına girerek, "Gidelim mi?" diye sordum ikisi arasında mekik dokuyan bakışlarımla. "Abimler içeri girdi bile."

Oktay bana baktı ama Savaş abi ondan bakışlarını bir an olsun çekmedi. Yumruk yaptığı eli, gerilen çenesiyle sadece bakıyordu. Ben de Oktay'a dönüp hadi dercesine başımı salladığımda ikimizi de orada bırakıp daha büyük adımlarla önden önden gitmeye başlayınca, ben de Savaş abiye dönüp sesli bir şekilde, "Hadi," dedim. Bakışları beni bulduğunda ilerlemeye başladım. Hemen peşime takıldı. "Bu yaptığına bir anlam veremedim," dedim dümdüz yürürken. Aheste aheste ilerliyordum, o da bana aynı ritimde eşlik ediyordu. Benden bir adım geride ama hemen ensemdeydi nefesi.

"Bir anlam yüklemedim zaten," dedi soğuk soğuk. "Benim yanımda arkadaşımın kardeşine gül falan veremez kimse. O kadar geniş bir adam değilim ben."

Adımları beni geçip önden önden ilerlerken gözlerimi devirip peşine takıldım. Bizimkiler girişte bekliyordu, hatta ellerinde biletler, mısırlar ve sular bile vardı. "Ne ara aldınız?" diye sordum yanlarına ilerleyerek.

"Vallahi iki film vardı zaten. Biri komedi, biri korku. Korkuyu seçtiler," dedi Efsun.

Abim ile Efsun yan yana dururken Oktay, abimin yanındaydı ve Savaş ile aralarındaki o gergin bakışma hâlâ sürüyordu.

"Kim?" diye sordu Savaş merakla Oktay'a bakarak. "Kim seçti korkuyu?"

Oktay hiç düşünmeden, "Ben," derken Savaş bunu bir meydan okuma gibi görmüş, kaşları havalanmıştı.

"Beraber," dedi abim de ardından. "Korku olsun dedik."

Savaş'ın bakışları kısa bir an Efsun'a, sonra abime kaydıktan sonra memnuniyetsiz bir tavırla, "Şaşırmadım," dedi. "Niyet aynı olunca..."

Abim belirginleşen göz bebekleriyle birlikte elindeki suyu onun eline, mısır paketini de benim elime tutuşturdu ve kaşları sus derecesine havalandıktan sonra hep birlikte içeri doğru ilerledik. En arka koltuktan almışlardı biletleri ve hepsi yan yanaydı. Önce Savaş abinin arkadaşları geçti ileriye doğru, sonra Müge, sonra Efsun, ben geçecektim ardından ama abim izin vermeden hemen atıldı ve ben gülümsemeden edemedim. Ona yer verip geçmesini bekledikten sonra hemen peşinden Oktay geçti. Savaş beni tutup kendisi geçecekti ki ikimizin de beklemediği bir hamleyle Oktay kolumdan tutup, "Gel hadi, film başlayacak," diye çekiştirdi beni. Savaş abi dişlerini sıka sıka arkamdan ilerlerken hepimiz öyle ya da böyle yerimize yerleşmiştik. Kendimi Oktay'dan tarafa doğru yaslamışken yan yan Savaş abiye bakıyordum. Kolunu kenara dayamış dizini hızlı hızlı sallıyor, dudaklarını kemiriyordu.

"Harika bir film," dedi Oktay da bana doğru yanaşarak. "Ne zamandır gelmek istiyordum."

Ayağımın altındaki zemin Savaş abiden sebep fazlaca titrerken göz ardı edip Oktay'a gülümsedim ve "Ya," dedim sıcak bir tavırla. "Ben de duymuştum ama gelmeye cesaret edemedim. Muhtemelen sizinle gelmeseydim de gelmeyecektim. Korkuyorum ben böyle filmlerden, çok etkiliyor beni."

Bir anda daha da karardı ortalık ve tepemizden ekrana yansıtılan ışık Savaş abi ile tam aramızdan, üstümüzden geçti. Işığın içinde uçuşan tozları görebiliyordum.

"Bana sarılabilirsin," dedi Oktay, altımdaki zemin daha çok titredi. "Korkarsan yani," diye de ekledi ardından.

Gülümserken, "O zaman başımı göğsünden hiç kaldırmamam gerek," diye karşılık verdim ve bir anda kolumu kavrayan sıkı parmaklarla diğer tarafa doğru çekiştirildim. Bedenim benim kontrolüm dışında yönünü değiştirirken Savaş abi beni dibine dibine soktu. Burnundan çıkan her soluk yüzüme çarparken hızlı hızlı nefes alıyor-

du ve tepemizden geçen o ışıkta gördüğüm kadarıyla gözleri sinirden dönüyordu.

"Ne yapıyorsun sen?" dedim sinirle ama oldukça sessiz.

Kolumu bırakmadan bedenini öne getirdi ve bana doğru çevirdi kendini. Ben koltukta iyice geri yaslanmıştım ve o hemen hafifçe üzerimde duruyordu. "Sana yürüyor," dedi öfkeyle. Yüksek sese rağmen yakınlığımızdan sebep birbirimizi duyabiliyorduk ama muhtemelen biz hariç kimse duymuyordu. "Sen de ona karşılık veriyorsun."

Anlamamış gibi kaşlarımı çatarken, "Saçmalama," dedim. "Öyle bir şey yapmıyorum. O da yapmıyor. Adam alt tarafı korkarsan bana sarıl dedi. Yürümüş mü oldu şimdi bana?" diye devam ettim.

Başını hızla sallarken, "Evet," diye onayladı.

"Nereden biliyorsun?" diye sordum. "Daha ne kadar oldu tanışalı? Doğru düzgün sohbet bile etmedik. Bana yürüdüğünü nereden çıkardın?" Parmakları hâlâ kolumdaydı ve görüş alanımda film olması gerekirken Savaş abi vardı.

"Çünkü onunla aynı dili konuşuyorum," dedi tok bir sesle. "Yaptığı hareketlerin ne anlama geldiğini biliyorum."

"Öyleyse bile seni ilgilendiriyor mu?" diye sordum gözlerimi büyüterek. "Ben Eylül ile iki muhabbet edince sorun oluyor ama sen benim kiminle ne konuştuğuma karışabileceğini mi sanıyorsun?"

"Evet!" dedi hiç düşünmeden baskılı bir sesle. Muhtemelen öfkesinden sebep ağzından çıkanı kulakları da duymuyordu ya da benimle inatlaşmaya gidiyordu yine. "Benimle ilgili şeyler seni ne kadar ilgilendiriyor bilmiyorum ama seninkiler beni bayağı bayağı ilgilendiriyor."

"Allah Allah!" dedim başımı yasladığım yerden kaldırarak. Şimdi yüzlerimiz birbirine daha yakındı. Üzerimde hızla soluklanırken, "Allah, Allah da," dedi dudaklarıma bakıp tekrar gözlerime çıkarak, "kulları da kul olsa."

Kısa bir es verdiğinde onun nefesi benim ciğerlerimi doldurdu, benimkiler de onun ciğerlerini. Nefeslerimiz karıştı, bir bütünde soluklandık. Önden gelen bir gülümseme sesi bizi kendimize getirirken, "Arkadaşımdan uzak dur, Gülfem," deyip elini kolumdan çektikten sonra arkasına yaslandı.

Elimi sinirle mısır poşetine daldırdım. Ben de meraklı değildim ya onun arkadaşına. Kimseye bile isteye yüz vermemiştim, böyle bir şey de hiç sezmemiştim. Öyle olsa bile bu onu pek de alakadar etmezdi. Üstelik Eylül'le kendi arasına kimseyi sokmazken, sohbet etmeme dahi izin vermezken sırf Oktay onun arkadaşı diye bana karışma hakkı bulamazdı kendinde. Yan yana neredeyse yarım saati devirirken korku filmi öyle çok da korkutucu gelmedi bana. Gayet rahat bir şekilde bol tuzlu mısırımı yerken izlemeye devam ettim. Hatta o kadar tuzluydu ki ortasına geldiğinde şişmeye başlayan dudaklarım paketin bitmesine yaklaştığında devasa gibi hissetmeye başlamıştım. Yine de ara vermeden dibini görmek istercesine yemeye devam ediyordum fakat bir anda ekranda beliren ruh, cin ya da her neyse onunla birlikte gözlerimi kapayarak başımı Savaş abiden yana çevirdim. Sımsıkı kapanan gözlerimi yavaşça araladığımda Savaş abi yüzünde hafif bir tebessümle bana doğru yanaşmış ama gözlerini ekrandan da çekmemişti. Tekrar ekrana döner gibi olduğumda yine benzeri bir sahneye bir de dualı sesler eklenince tekrar yüzümü Savaş abiden yana çevirdim. Başı gayet normal gidiyordu aslında filmin. Rahattım ben ne güzel.

"Korkuyor musun?" diye sordu bana dönerek. E hâliyle. Üstelik din üzerinden yapılan korku filmleri beni fazlasıyla etkiliyordu. Arkada korku sesi müzikleriyle birlikte dualar falan epey etkiliyordu beni. Başımı hızlı hızlı sallarken iyice benden tarafa yanaşmıştı. Cevap vermeden tekrar önüne döndüğünde ben de döneyim dedim ama ayakları ters o kadını ve yüz ifadesini görmemle başımı Savaş abinin koluna yaslamam bir oldu. Tam gövdesiyle kolunun birleştiği o kısma, yeşil ceketinin üzerine gömdüm kafamı. Ellerim mısır paketinden çıkmış ceketinin kol kısmını da sıkı sıkıya kavramıştı. Kot tipindeki o ceket avucumun içinde buruştu. Kokusunu buram buram hissederken genzimde, Savaş abi kıpırdamıyordu bile. Oktay bana sarılabilirsin demişti ama Savaş abi dememişti. O yüzden biraz da mahcubiyetle kafamı kaldırırken zaten bana bakıyor oluşuyla göz göze geldik.

"Şey..." diye mırıldandım kısık sesle. "Çıksak mı acaba?"

Dudak bükerek olumsuz anlamda başını salladı. "Sen gelmek istedin, Gülfem. Şimdi herkes hâlinden memnun. Nasıl çıkalım? Gelmeden önce düşünecektin?"

Başımı yan tarafa çevirdiğimde gördüm ki sahiden de herkes pür dikkat filmi izliyordu. Müge bile hiç korkmuyor gibiydi. Tekrar Savaş abiye döndüğümde elim ondan destek almak ister gibi tutmaktan bir an olsun vazgeçmemişti.

"O zaman kolunu bir saatliğine ödünç alabilir miyim rica etsem?" diye sordum ciddi ciddi. "Korkuyorum da ben biraz."

Arkadaşımdan uzak dur demişti ya. Şimdi beni terslemeye çok da hakkı yoktu. Öyle de yaptı. Gülümserken "Al," dedi ve kolunu hafifçe aralamasıyla parmaklarım gövdesiyle kolunun arasına girdikten sonra sıkı sıkıya kapattı. Bunun rahatlığıyla bedenimi ondan tarafa yanaştırıp başımı da koluna yakın bir kısımda tutarak ekrana çevirdim, fakat yine çok uzun tutamamıştım. Gördüğüm görüntüyle kalbim ağzımda tekrar başımı göğsüne çevirdim. Her irkilmede kendimi de fazlasıyla kasıyordum ve diğer yandan da mısırdan kaynaklanan su ihtiyacım daha da artıyordu. Boşta kalan elimle ortamızda yer alan su şişesini aldığımda bir tane oluşundan sebep öncelikle nezaketen ona doğru uzattım.

"Yok, susamadım," demesiyle ısrar etmeyerek açtığım suyu yudumladım. Gözlerim memnuniyetle kısılırken kurumuş, bir damla suya muhtaçmışçasına yanan içimi serin sularla ferahlattım. Kana kana içtikten sonra dilimle de dudaklarımı ıslattım ve bunun rahatlığıyla derin bir soluk verdiğimde gözlerimi araladım. Savaş abiyi gözleri dudaklarımda bana bakarken yakalayınca bir anda önüne döndü ve dizini hızlı hızlı sallarken dudaklarının kenarlarını dişlemeye başladı. Önüme dönmeye çalıştım yine, fakat ardı arkası kesilmeyen bu sahnelerle yine onun koluna sığınmam bir oldu. Hatta bu sefer daha da fazla tuttum kendimi kolunun üzerinde. Çünkü gitgide artan gerilim müziği, korkunç bir sahnenin habercisiydi. Sonra aniden ses kesilince merakla başımı hafifçe kaldırdım fakat temkinli bir yaklaşımla bedenimi de yükseltmiş, Savaş abinin koluna sarılıp sarmalanırken gövdemi koluna yaslamıştım. Yavaş yavaş başımı çevirdiğimde bir anda ekranda beliren yaratıkla tırnaklarımı tenine bastırmış, kolunu

göğsüme yapıştırmıştım resmen. Ani bir refleksle tekrar geri döndürüyordum başımı ki Savaş abinin de bana doğru çevirmesiyle önce burunlarımız birbirine sürtündü, sonra çok yakın bir şekilde kaldık. Dudaklarımızın arasında tek bir nefeslik boşluk varken kalbimin bu seferki çarpışı korkudan değildi. Sıcak solukları üst dudağıma çarpıyordu, benim hızlı soluklanmalarım ise onunkilerin üzerine. Biraz uzatsam, uzatsa, birbirine kavuşacak mesafede kalmışken gözlerimiz birbirine kilitlendi. Tesadüfi bir bakışla yok olabilirse insan, bizim bu kaçıncı denk gelişimizdi. *Çek kendini,* diye yalvardım içimden. Ben hiçbir uzvumu oynatamazken şu an o çeksin diye yalvardım. Nasıl bir durumun ortasına düşmüştük şu an böyle ve ben neden bu denli bir etkilenme içerisindeydim? Gözlerimden kalbime akıp gitti. Bir tek o da değil, şu an bu denli yakın oluşumuz bende daha önce hiç hissetmediğim bir sızıya sebebiyet verdi. Büyük bir ihtiyaç ama bilinmezlik, tamamlanma hissiyatıyla dolup taşarken, konuşursam dudaklarımın ona değip değmeyeceğini merak ettim o an. Bu hâlimden de utanç duydum. Abim dediğim bir adamdı karşımdaki, üstelik sevgilisi dahi vardı ama ben şu an ona bunların ötesinde bir kadın gözüyle baktım. Her kadının ilgisini çekebilecek bir kokusu, teni vardı fakat benim çekmemeliydi işte, çekmemeliydi! Böyle güzel bakmamalıydı bana.

Küçük bir cesaretle kısa bir an tüm bunları yok sayıp, "Biz niye anlaşamıyoruz?" diye bir soru yönelttim. Dokunmadı dudaklarım ona. Dokunamayacağım kadar az bir boşluk kalıyordu. Gözlerinin içine bakarak sorumu devam ettirdim. "Sorun ne? Ben gerçekten çok kez sorguluyorum kendimi, sorun bende mi diye. Herkesle anlaşabilen bir yapıya sahibim ama seninle neden olmuyor?"

O kaba, sert üslubunun aksine şişmiş dudaklarıma bakarak nefes bile almadan, "Herkese güllerini sununca bana dikenlerin kaldı, Gülfem," dedi kısık bir sesle. "Varsın olsun. Bir o bana olsun."

Yutkunamadım. Onun sözleri benim boğazıma durdu. Titrek kirpiklerim hiçbir ânı kaçırmak istemez gibi yavaşça kapanıp hızla açılırken cümlesini tekrar ettim zihnimde. O benim güllerimi sevmeye hiç yeltenmemiş ki, hep dikenlerimden tutmuştu beni.

Böyle sakin karşılamasından sebep herhâlde, dilimdekileri susturamadım ve bir bir döküldüm ona. "Kim o?" diye sordum merakla.

Birkaç saat önce konuşmasındaki kadın düştü aklıma. Kıpırdamadık bir an bile. Bir uzansaydı, dudakları dudaklarımdaydı ama bundan tek bir an bile rahatsızlık duymadı. "Hani bahsettin ya," dedim fısıldar gibi, "birinden. Birkaç saat önce. Kimdi o? Çok mu seviyorsun?"

"Çok," dedi tok bir sesle. Kim olduğunu söylemedi ama aşkını dillendirmekten hiç mi hiç çekinmedi. Eli tereddütle dudaklarıma gittiğinde ürkek dokunuşlarıyla gözlerim kapanır gibi oldu. Dudaklarıma takılan o saç tutamını özgürlüğe kavuştururken başparmağı yavaşça dudaklarımdan aşağıya kaydı. "Canımı bile veririm onun uğruna." Böylesine severken neydi onları böyle ayrı kılan? Yarım yarım aldığım nefesler bile onun ciğerlerinden çıkandan ibaretti. Serinlikten ziyade kavurdu ciğerlerimi. Üstelik sevdası başka, sevgilisi başka bir adamla böyle bir pozisyonda olduğum için kendimden utandım bilmem kaçıncı kez.

"Niye yanında değil o zaman?" diye sordum tereddütle. Her an bana bağırıp çağıracak düşüncesiyle panik bir hâldeydim ama hiç de öyle olmadı.

Boşta duran elimi tutup göğsüne koyarken, "Burada," dedi hiç düşünmeden. Sonra avucumu kavradı parmakları ve iki parmağımı şakaklarına dayayıp, "Burada," diye tamamladı. Terli parmak uçlarım şakaklarında tam o kadının olduğu yere mıhlandı. Avucum, avuçları içinde bana yönümü göstermek istercesine sabitti. Biri görse şu hâlimizi, kim bilir ne düşünürdü.

"Ama belki o da..." dedim ikilemde kalarak. Tepemizdeki ışık yüzünü bana net olarak sunarken, âdemelması bana bir yasağı, günahı hatırlatmak istercesine kıpırdandı. Yasaktı o, günahtı. Eylül geldi aklıma ve o da bunu bana hatırlatmak ister gibi daha sert bir tonla kesti sözümü.

"Aması yok, Gülfem," derken elini çekmesiyle parmaklarım ona ait olmayan o yerden yavaşça uzaklaştı. "Bundan sonra aması yok!" dedi kesin bir dille. "Bu kadar var olması yeterli. Fazlası da olmasın zaten artık. Bunca zaman gelmedi, bundan sonra da gelmesin. Benim kanıma girmesin, Gülfem," derken öfkesi kimeydi anlamadım. "Kanıma girip de kurduğum düzenimi bozmasın. Yar olamadı, yarasını da kanatmasın."

Bir anda kendini geri çekip arkasına yaslanmasıyla ne olup bittiğini anlamadan öyle ortada kaldım. Parmak uçlarımda hâlâ onun teninin sıcaklığı vardı fakat bedenini benden bir hayli uzaklaştırmıştı. Az önce benim bıraktığım suyu bir anda kafasına dikerken ağız kısmını da tamamen dudakları arasına almıştı. Sessizce olduğum yerde geri yaslandım. Ne yaşadık biz hâlâ idrak edemezken, titreyen telefonunu sinemada olduğumuza aldırış etmeden açtı ve benden taraftaki kulağına götürürken, "Alo," dedi. İkinci kez, "Alo," deyince kendimi gayriihtiyari o tarafa odakladım. Çok bir mesafe olmadığı için aramızda, biraz da olsa duyabildim telefondaki sesi. "Yakında," dedi garip bir ses. "Görüşeceğiz, komutan."

4. BÖLÜM
YEİS

Gözlerim telefondaydı, bir yandan da çorbayı karıştırırken aklım hâlâ geçen gecedeydi. Son zamanlarda işler öylesine karışık bir hâl alıyordu ki kendi içimde sürekli bir çıkmaza giriyordum. Üstelik bundan da fazlaca rahatsız oluyordum. *Efsun grubun adını değiştirdi,* yazısıyla kısa bir an soyutlandım her şeyden. "İki çiçek bir böcek" yapmıştı grup adını. Kısa süreliğine tesadüfen başımı yan tarafa çevirdiğimde camdan Recep'i gördüm. Sokakta çocuklarla oynuyordu. Bu beni belirgin bir tebessüme sürüklerken izlemeye devam ettim. Heyecanla el çırpıp onlarla koşturması içimi sıcacık yaptı. Kim bilir kaç saattir yemek bile yememişti. Zaten biri vermese yemek yemek aklına bile gelmezdi ki. Çorbaya baktım, pişmek üzereydi. Kaynamaya duran çorbayı öylece bırakıp, ilerleyip camı açtım. "Recep," diye seslendim ardından. Sesimi duyar duymaz tanımış olacak ki hiç etrafta dolanmayan bakışları hemen bana doğru döndü.

"Gülfem, Gülfem!" dedi ellerini çırparak. Gülümsedim.

"Kaybolma bir yere tamam mı? Çorba yaptım. Sana da vereceğim." Sevinçle başını salladığında çocuklarla koşturmasına geri döndü. Camı kapatarak tekrar çorbanın başına geçtim ve telefondaki mesajlara geri döndüm.

Tarık: *Ne yapıyorsunuz?*

Kaynayan çorbanın fotoğrafını gönderdim.

Gülfem: *Çorba yapıyorum akşam yemeğine. Evin tek kızı olmak çok kötü. Her şey bana kalıyor.*

Tarık: *Niye öyle diyorsun ki? Benim hem kız kardeşim var hem ablam ama ben de yapıyorum. Yemek yapmak kadının görevi değil ki. Hem ben seviyorum mutfakla uğraşmayı.*

Efsun: *Yürü be Tarık! Seni alan yaşadı vallahi. Ne güzel. Ben olsam, senin gibi bir koca bulunca hiç yemek yapmam. Madem seviyor, yapsın abi.*

Gülfem: *Tarık sen numuneliksin. Benim abim asla yapmaz. Mutfaktan su almaktan âcizdir o. Sen hiç ümitlenme yani, Efsun. Abimle birlikte olursan mutfaktan çıkamazsın, diyeyim.*

Efsun: *Görümceciğim, canım görümceciğim. Her akşam sizde yeriz artık.*

Tarık: *Ne oluyor? Efsun ve Levent ne ara bu aşamaya geçti?*

Tarık'ın haberi yoktu tabii geçen akşam olanlardan. *Tarık da olsaydı o akşam keşke*, diye geçirdim o an içimden. Ne güzel dalga geçerdik o şapşal âşık hâlleriyle.

Efsun: *Daha bir aşamaya geçmedik ya. Öyle sadece aradaki abiyi kaldırdık. Levent diyorum, o kadar.*

Tarık: *O kısma nasıl geldiniz?*

Gülfem: *Tarık'çığım, geçen gün biz işkembeciye gittik. Savaş abi, abim, askeriyeden arkadaşları falan gidiyorlarmış, peşlerine takıldım. Tek kalmayayım diye de Efsun'u taktım peşime. Sonra bunlar orada yakınlaştılar. Bu mal kafasını çarptı kapıya. Keşke sen de olsaydın. Fena dalga geçerdik.*

Aklıma geldikçe gülümsüyordum. Bir yandan telefona, bir yandan çorbaya bakarken taşmasına yakın zar zor kapayıvermiştim. Zaten en eğlenceli konular böyle sıkışık anlara denk gelirdi. Telefonu tezgâhın kenarına bırakıp tencerenin altını kapattım. Dolaptan aldığım kâseye çorbayı koyduktan sonra, biraz soğuması için tezgâhın üzerine koydum. Camdan kontrol ettiğimde Recep hâlâ dışarıda oyun oynuyordu. Ben de tüm işleri bitirmenin keyfiyle telefonu geri alarak sandalyeye oturup daha rahat bir pozisyona geçtim.

Efsun: *Of evet ya. O tam bir fiyaskoydu. Levent bir şey dedi mi, Gülfem? Ne sakar kız falan dedi mi? Rezil oldum ya.*

Gülfem: *Hee dedi. "Aşkımdan gözü hiçbir şey görmüyor. Kesin bunu almalıyım," dedi. Ben de dedim ki, "Zaten gözü gören seni almaz."*

Tarık: *Dost, kardeş diyorsunuz ama her yere birbirinizi çağırıyorsunuz. Bana gelince bir şey yok. Beraber gezin siz hep. Sonra da, "Keşke sen de olsaydın." Çağırmazsanız nasıl olayım?*

Öylesine haklıydı ki. Ama işte abimler Tarık'ı istemiyorlardı. Yoksa ben her yere onu taşımam mı yanımda?

Efsun: *Ya trip atma :(Sen işkembe sevmezsin zaten. Ben Levent için gittim. Yoksa ben de gitmezdim.*

Tarık: *Sen de geçen gün Levo için bir şey yok diyordun, Efsun. Şimdi Levo için gittim diyorsun. Sen de ikiyüzlüsün.*

Efsun: *O zaman hislerim tek taraflıydı. Dillendirmek istemedim. Şimdi kademe atladık. Niye saklayayım artık? Etkileniyorum Levent'ten. O yürüyüşü, konuşması falan. Kibar, yakışıklı, bakımlı, bilgili...*

Benim abimden mi bahsediyor bu? Zira abim öküzün tekiydi de.

Gülfem: *Efsun'cuğum, o abim değildir. Sen karıştırmadığına emin misin? Bizimki öküzün teki. Ne konuda bilgisi olacak onun futbol dışında? Kızım o çarpım tablosunu bile bilmez. Bakım dediğin duş almaktan ibaret. Bizde senin tarifindeki gibi bir adam yok. Bu işte bir yanlışlık var.*

Efsun: *Off Gülfem! Sen ne anlarsın. Ayrıca o akşam Savaş abiyle sizi gördüm. Sinemada o senin üzerine doğrulmuş, fısır fısır bir şeyler konuşuyordunuz. Neydi o öyle?*

Ah! Yakalanmıştık işte. *Savaş abi ile bu pozisyonumuzu gören olsa ne düşünür*, diye geçirirken içimden, cevabımı da şimdi almıştım. İyi şeyler düşünülmüyormuş haklı olarak.

Tarık: *Oo bir de sinema, yakınlaşmalar falan. Daha bilmediğim neler çıkacak acaba diye merakla bekliyorum. Sen de dökül bakalım Gülfem'cik. Sende neler oluyor?*

Gülfem: *Ne olacak ya, yine atışıp durduk.*

Kıvırmaya çalıştım ama kendi inanmadığım şeylere onları nasıl inandıracaktım bilemedim. Savaş abi bana bir miktar içini açıp sonra da jet hızıyla uzaklaştı diyemedim. Ani ruh değişimlerine ayak

uydurmakta o kadar zorlanıyordum ki. Aklıma telefondaki ses geldi sonra. Aslında hiç aklımdan çıkmamıştı duyduğumdan beri, ama konuşmaya kaptırınca kendimi bir anlık silindi sanki. O gün o telefondan sonra Savaş abi bir miktar gerilmişti, film bitince de hemen eve gelmiştik, müsait olup da soramamıştım.

"Gülfem," diye duyduğum annemin sesiyle irkilerek telefonu kenara koydum ve anında ayaklandım. Evdeydim ya bugün, okul yoktu ya, elbette her şeye Gülfem koşacaktı!

"Efendim," diye seslensem de sanki seslememişim gibi tekrar, "Gülfem," dedi. Bu, ayağıma kadar geleceksin demekti. Gözlerimi devirip içli bir soluk verdikten sonra hiç diretmeden salona doğru ilerledim.

"Yaptın mı çorbayı?" diye sordu. Bir elinde örgü, televizyonda Müge Anlı yüzüme bile bakmadan konuşuyordu. Bunu oturduğu yerden de sorabilirdi aslında, buraya kadar bunun için çağırmasına hiç gerek yoktu. "Yaptım," dedim kafa sallayarak. "Recep kapıda, ona vereceğim şimdi bir kâse."

Elindeki örgüyü yanındaki çantaya koyduktan sonra, "Kek de vardı fırında," dedi televizyonu izlemeye devam ederek. "Onu da ver de yesin çocuk."

"Tamam," dedikten sonra arkamı dönüp gidecektim ki, "Sonra da çıkalım," diyerek durdurdu beni.

"Nereye?" diye sordum tekrar, kendimi anneme çevirerek. Ben üzerime düşen çorba görevini tamamlayıp tüm gün yatmayı planlıyordum.

"Savaş'ın canı baklava istemiş. Baklava açacağız Saliha teyzenlerde."

Bunun bizi neden alakadar ettiğiyle ilgili hiçbir fikrim yoktu. Gözlerim kısıldı, sorgular gibi baktım ama annemin televizyonda olan gözleri yüzünden tepkimi sesli dillendirmek durumunda kaldım. "Saçmalama anne," dedim sesimin tonunu olumsuz anlamda belirginleştirerek. "Ben baklava falan açmam. Yatıp dinleneceğim ben. Kendiniz yapın ne yapacaksanız." Daha konuşmasına fırsat vermeden tekrar söze girdim. "Hayır, ayrıca niye biz sürekli bu adama bir şeyler yapıyoruz? Börek açıyoruz, sarma sarıyoruz, tatlı yapıyoruz. Hayır, niye yani iki aile de Savaş için çalışıp duruyor?"

"Kızım," dedi sesinin tonunu incelterek. Zaten beni kullanmak istediğinde hep böyle nazikleşiyordu. "Kolay mı çocuğun işi? Sürekli dağ, bayır geziyor. Ölümle burun burna. Ne olacak şurada iki saat bir şey yapsak, ölür müsün? Hem birlikte olunca daha çabuk biter."

Böyle ajitasyon yapıyorlardı bir de üstelik. Hayır, yapmak sorun değildi ama yaptığımı beğenmiyor, bir de sürekli olarak didişiyordu benimle. Sonra da her seferinde hiçbir şey olmamış gibi tekrar yapıyordum aynılarını. Gururuma dokunuyordu bu durum. Sanki sürekli kendimi ona ispat etmeye çalışır gibi duruyordu.

"Adam kim bilir kaç para maaş alıyor?" dedim surat asarak. "Gitsin beğendiği gibi olanını alsın yesin. Biz niye canımızı sıkıyoruz? Burada kaç kişi, Savaş Bey iki dilim tatlı yesin diye tüm günümüzü harcıyoruz." Benim hararetli konuşmama karşı annem hâlâ normal tavrını koruyordu beni ikna etmek adına.

"Gülfem, pastanedekilerle bizim yaptıklarımız bir mi Allah aşkına, kızım?" dedi sesinin tonunu biraz yükselterek. "Katkı maddeleri var hep onlarda. Evindeki gibi olur mu hiç?" Vallahi bazı şeyler evdekinden daha güzel oluyordu bence. Ben seviyordum yani.

"Hem ben söyledim Gülfem'le geliriz diye. Şimdi sensiz gidersem açıklama yapamam hiç," deyince bozulduğumu belli etmek adına gözlerimi belirginleştirdim. Benim adıma bana sormadan söz verip emrivaki yapması hiç ama hiç hoş değildi. "Kızına söz geçiremiyor dedirtmem. Hem evlenecek yaşa geldin. Her şeyi bilmiyorsun. Yaptığın bana, öğrendiğin kendine."

Hep aynı bahane. Ayrıca gayet biliyordum her şeyi. Fakat bana söz hakkı dahi tanımadan yerinden kalkıp içeri giderken, "Hadi git sen, ver oğlana çorbasını," dedi hızlı hızlı yanımdan uzaklaşarak. "Ben de üstüme bir şey alayım, çıkarız."

Resmen itiraz hakkı bırakmadan kayboldu gözden. Arkasından bakakaldım. Burnumdan soluyarak büyük adımlarla mutfağa vardığımda homurdanarak tepsiye çorbayı ve fırından çıkardığım kek tabağını koydum. Masanın üzerinden aldığım birkaç dilim ekmeği de tepsiye ekledikten sonra masanın üzerindeki telefonu arka cebime atarak dış kapıya yöneldim. "Recep!" diye seslendim evden çıkarken. Beni bekliyormuş gibi görünce duraksadı ve çocuklarla top peşinde

koşturmayı bıraktı. Acıkmıştı muhakkak ama yine de ben çağırmadan gelmedi ve bekledi. "Gel bahçeye," dedim gülümseyerek. Çağırmamla birlikte ikiletmeden heyecanla bahçe kapısını açtığında peşime takıldı. Masanın üzerine koyduğum tepsiyle birlikte sandalyenin birini onun için çektim. "Geç otur, ye sen," dedim gülümseyerek. "Biz şimdi Savaşların evine gideceğiz. Bunlar burada kalsın. Ben gelince alırım, olur mu?"

Kafa salladı ve yaptığım çorbadan bir kaşık alarak, "Mis," dedi elleriyle beğendiğini belirterek. "Sıcak çorba, Gülfem," dedi bana bakıp teşekkür eder gibi. "Mis." Çocuk gibiydi işte, aklı da kalbi de. Saf, temiz, öylesine güzeldi ki. Ona bakınca içimde tarifsiz bir sızı oluşuyordu.

"Afiyet olsun," dedim omzuna dokunarak. Dokunmamdan rahatsız oldu sanırım, omzunu kenara doğru çekti. Ben de daha rahat yiyebilmesi adına bir iki adım uzaklaştım.

Kapıya baktım ama annem hâlâ görünürde yoktu. Masanın ucuna yaslanmadan önce telefonumu çıkardım ve Recep'i rahatsız etmeyecek şekilde geri yaslandım. Gruptan mesajlar vardı ve bir de Instagram'dan arkadaşlık isteği. Grubu es geçip Instagram'a baktığımda arkadaşlık isteği gönderenin Oktay olduğunu gördüm. Kabul edip geri istek yolladığımda anında bir mesaj bildirimi düştü.

Selam Gülfem. Senin hesabını bulmakta o kadar zorlandım ki... Nasılsın?

Neden bu denli aradı hesabımı bilemedim ama mesajına cevap vermeden önce kabul ettiği arkadaşlık isteğimle hesabını incelemeye başladım. Gezdiği birkaç yer, askeriyeden fotoğraflar, birkaç güzel söz yazılı olan görseller vardı. Tekrar mesajına geri döndüm:

İyiyim, sen nasılsın?

Ben de iyiyim :)

Görüldü atıp bırakınca tekrar mesaj yazmaya başladı.

Geçen akşam muhabbetin çok sardı. Arada konuşuruz belki dedim.

Yakınlaşmaya mı çalışıyordu bu böyle? Niyetini bilmediğimden terslemek istemedim ama yüz vermek de istemedim.

Olur. Aynı anlarda müsait olursak konuşuruz tabii.

Belki müsait olsam bile müsait olmam, kim bilir. Görüldü atıp bıraktı. Muhtemelen "Bence de konuşalım," falan gibi bir şey bekli-

yordu. Daha içten bir mesaj belki de ve eğer öyleyse ümitlenmeden kalması daha iyiydi benim için. Sonra tekrar yazmaya başladı.

Geçen akşam çekildiğimiz fotoğrafları gönderir misin bana?

Benim telefonumdan birkaç tane fotoğraf çekilmiştik anı kalsın diye. Hiçbir şey yazmadan galeriden fotoğrafları seçip gönderdim.

Teşekkür ederim :) yazdı yine aynı gülücükle. Ben ise sadece, *Rica ederim*, yazdım. Kapıda annemin belirmesiyle birlikte ayaklanırken telefonu tekrar arka cebime koydum. Elindeki oklavalarla birlikte bana doğru gelirken, "Ye sen, oğlum," dedi annem Recep'e bakıp. "İyice doysun karnın. Akşama gel, ben sana veririm yine bir şeyler," dedi. Recep, mahcup bir tavırla kafasını yana atarken ellerini yüzüne kapadı. "Hadi," dedi annem beni önüne katarak. "Yapalım da bitsin bir an önce."

Ayaklarımı sürüye sürüye karşı eve yürüdüm. Birkaç adımlık mesafeydi evlerimizin arası. Muhtemelen hem biz geleceğiz diye hem de evi havalandırmak için Saliha teyze dış kapıyı açmış ve sineklik adı verilen ince tülü çekmişti kapıya. Annemin arkasından ben de o tülü aralayıp girdiğimde salonda yere her şeyi hazırlamış, baklava için bezeleri bile oluşturmaya başlamıştı. Bizi görünce aniden yerinde doğrularak, "Ay hoş geldiniz," dedi ama daha ayaklanmasına izin vermeden omzundan tutup yere oturttum.

"Nasılsın Saliha teyze?" dedim gülümseyerek. Onunla birlikte sofranın başındaki yerimi alırken annem de girdi içeri.

"Ne olsun be, Gülfem, bizim işimiz ev, yemek, bulaşık, ütü. Savaş da tatlı istedi. Sağ olsun annen de biz yardıma geliriz deyince girişik öyle orta yerden." Canım annem, pek yardımseverdir.

"Yaparız beraber ya, ne olacak," dedim düşüncelerime tezat bir şekilde.

Annem ise benden ziyade iki adımda nefes nefese kaldı. "Anca gelebildik," dedi sofranın başına oturup soluklanarak. "Bitmiyor ki evde yemekti, çamaşırdı."

Sanki kendi yapıyordu her şeyi. Çoğunu ben yapıyordum, ona bırakmamaya çalışıyordum ama hiç adım bile anılmıyordu. Yine de olaya müdahil olmadan yerimden kalkıp ellerimi yıkayarak tekrar

sofranın başına geldim. Oluşturduğu bezeleri merdaneyle büyütmeye başladım.

"Müge yok-" cümlemi tamamlayamadan Müge açtı kendi odasının kapısını. Başına taktığı yazmayla gülümseyip, "Hoş geldiniz," dedikten sonra elindeki diğer yazmayı benim başıma atarak arkadan bağladı. "Saç düşer içine falan." Ne yalan söyleyeyim, beklemiyordum böyle bir hareket. Hele kendi başına takıp bizimle tatlı yapacağını hiç beklemiyordum. Annemler bezeleri oluştururken Müge ve bana merdane kısmı kalmıştı. Müge'ye baktığımda resmen hamurla boğuşuyordu. Gülmeden edemedim.

"Gülme," dedi dik dik bakarak. "Öğrenmeye çalışıyoruz herhâlde." Zaten yanında ekstra küçük bir tepsi vardı ve o ona yapacaktı. Amacı sadece öğrenmekti sanırım ve eminim ki şu an buraya Saliha teyze zorla oturtmuştu; tıpkı annem gibi, "yaptığın bana öğrendiğin kendine" laflarıyla.

"Abinin sürekli istekleri olduğu için aramıza katılırsan çok çabuk öğrenirsin, merak etme," dedim dayanamayıp lafımı da sokarak. Yalan da değildi ya hani. Ben Müge'ye laf soktuğumu sanıyordum ama bambaşka bir ses karıştı araya.

"Duydum," dedi Savaş. Anında gözlerim etrafa bakarken merdivenlerdeki varlığını fark etmem birkaç saniye sürdü. Siyah bir tişört ve aynı renkte kot pantolon giymişti. "Dilin değil elin çalışsın," dedi soğuk soğuk, beni kışkırtmak istercesine. İşte böyle yaptığı için sinirleniyordum ya. Sanki mecburmuşum gibi davranıyordu ve ben hâlâ burada kalıp şu işi yapmaya devam ediyordum ya, sinirden ölüyordum.

Oturduğum yerde dikleşerek bakışlarımı sertleştirdim. Onun yüzüne baka baka sert hareketlerle merdaneyi ileri geri yaparken, "Yapıyorum, yapıyorum, merak etme," dedim baskılı bir sesle. "Kalın kalın açıyorum hamurları özellikle," dedim imayla. "Senin gibi, seversin."

Ben fazlasıyla imalı konuşmuştum ama sanırım bu imayı bir tek gözleri kısılan Savaş anlamıştı. Cevap verir diye bekledim fakat cevap vermeyi geçtim, dondu kaldı. O kadar da büyük laf sokmamıştım yahu. Bunun altında kalmış olamazdı ya. Bir yerimde bir şey mi vardı acaba? Öyle bakıp kalınca kendimi kontrol ettim. Bir şey bulamayınca da tekrar ona doğru kaldırdım başımı.

"Ne bakıyorsun öyle?" dediğimde sanki konuşmamla birlikte kendine gelmiş gibi "Hiç," dedi normal bir ses tonuyla. Hâlâ bakmayı sürdürürken, "Değişik olmuşsun böyle," dedi. Öyle dikkatli bakınca da garip hissettim.

Elim başımdaki yazmaya giderken, "Olmamış mı?" dedim sanki fikri çok önemliymiş gibi. Ama ben fikrini sahiden merak etmiştim. Bizimkilerin içinde bu denli normal bir konuşma sürdürmek de garip hissettirdi. Uzun uzun yüzüne bakamadım mesela, ama bir yandan da bakmak istedim.

Bir sofraya, bir Savaş abiye bakarken, "Yo," dedi o hayran hayran bakışları üzerimde. "Çok güzel olmuşsun." Bu hiç ama hiç beklediğim bir iltifat değildi. Hele kalbimin sesini kulaklarımda duymam hiç normal değildi. "Allah daim etsin diyeyim, ne diyeyim," diyerek bakışlarını çekti benden.

"Amin," dedim yutkunarak. İlk defa bana laf sokmadan "güzel" demişti. Bir de az önce sinirlendiğim bu adama bu kadar kolay yumuşamış olamazdım ya. Bir bahane aradım buna kendi içimde, bulamadım.

Sonra, "Gülfem abla," dedi Müge yüksek sesle.

Daldığım düşüncelerden bir anda, "He," diyerek saçma bir tepkiyle çıkarken Müge yine o yüksek sesiyle konuşmaya devam etti:

"Hafta sonu size geleceğim, edebiyat hocası ödev verdi. Önemli şairler, yazarlar, hayatları, yazdıklarıyla ilgili bilgilerden oluşan bir dosya hazırlayacakmışız. Yardım edersin, değil mi?"

Duyurmak istediği ben değildim sanırım. Bu denli bir ses tonu, dibinde otururken çok fazlaydı çünkü. Ayrıca ne zaman ben Müge'nin dersine yardım etmişim de şimdi yardım isteyeceği tuttu? Sorgulayıcı bakışlarımı Müge'ye çevirdiğimde o belirginleşmiş, irileşmiş bakışlarıyla karşılaştım. Sonradan çaktım mevzuyu. Kaan ile buluşmak için yapıyordu. Abisi duysun, sorun etmesin diye.

"Olur," dedim bozuntuya vermeden. "Ederim tabii ben sana yardım." Sonra Savaş abinin az önce bana sataşması geldi aklıma ve ona da laf sokmadan edemedim. "Abin etsin diyecektim ama kendisi ne anlasın yazardan, şairden, şiirden. Sen de haklısın."

Başarılı da olmuştum. Tepemde dikilen Savaş abinin sıkıntılı soluğunu işittiğimde, "Herkes kendi işine, Gülfem," dedi ters ters. Yüzüne bakmadım bile. "Sen şiiriyle, kitabıyla uğraşırsın ben ipsiz sapsızıyla." Birbirimizle ne kadar zıt olduğumuz buradan da anlaşılıyordu. Ortak tek bir noktamız dahi yoktu.

"İkisi de olmazsa olmaz," dedi Müge ortaya atılarak.

Müge de haklıydı fakat bu bizim uyumsuz olduğumuz gerçeğini değiştirmiyordu bu. Savaş abi, Müge'yi cevapsız bırakırken annemlere dönüp, "Kolay gelsin," dedikten sonra bizden uzaklaşıp kapıya ilerledi ve ayakkabılarını giyerken, "Ben çıkıyorum, anne," diye son saniye haber vermeyi de ihmal etmedi.

"Tamam, oğlum. Hadi Allah kaza bela vermesin. Akşama geç kalma sakın, Savaş," diye arkasından bağırsa da Savaş abi çoktan kapıyı çekip çıkmıştı.

Onu görüp gitmesini fırsat bilen annem kendini tutamayarak, "Evlenmeyi düşünmüyor mu Savaş?" diye sordu. "Yaşı geldi bunun."

Anneme neydi şimdi bu konudan? Saliha teyze bu konudan muzdaripmişçesine sıkıntılı bir soluk verirken, sessizce onları dinlemeye devam ettim. Hele geçen gece bahsettikleri ve Eylül meselesiyle, benim için de epey merak konusuydu bu durum.

"Ah sorma, Züleyha," dedi Saliha teyze sıkıntılı sesiyle. "Ben de diyorum, 'Oğlum varsa biri gidelim, isteyelim. Böyle nereye kadar?' diye ama..." deyip derin bir soluk alırken suratı düştü. "Lafını bile ettirmiyor."

"Ay anne," dedi Müge yan taraftan atılarak. "Bilmiyor musun sanki? Sen de biliyorsun. Eylül abla var işte."

Ben sessizliğimi koruyup onları dinlemeye devam ederken bir yandan da sanki konuyla hiç alakam yokmuşçasına hamurları açmaya devam ediyordum. Bu arada da gizli saklı Saliha teyzenin yüz ifadelerini kontrol ediyordum. Yüzünü asarak, "Aman bırak Allah'ını seversen," dedi Saliha teyze. Bu tavrını hiç ama hiç beklemiyordum. Eylül aslında onun için çok iyi bir gelin adayıydı. "İki gün var, üç gün yok. Savaş bize bahsetmedi bile kızdan. Başkalarından duyduk biz hep. Sanmam onunla evleneceğini."

"Niye ki?" dedim yine dayanamayıp söze girerek. "Sen sevmiyor musun Eylül'ü, Saliha teyze?"

"Aman be, Gülfem," dedi bana bakarak. "Öyle sürekli bir dargın bir barışık ilişki mi olur? Evlenince de durmadan böyle mi olacak bunlar? Hem benim sevip sevmemem önemli değil ki. Savaş, 'Anne istiyorum,' dese ben yine engel olmam, gider isterim kızı ama Savaş'ın bile sevdiğine emin değilim ben."

"Niye istemesin, sevmesin, kız Saliha?" dedi annem merakla. "Belki kendi düşündükleri bir şeyler vardır. Size söylemedi diye hemen sevmiyor mu oldu? Şimdiki gençlerin kafasında ne dönüyor belli olmuyor." Onlar baklavaları iyice bırakmış sohbete dalmışken biz Müge ile hâlâ açmaya devam ediyorduk.

"Yok be bacım, ondan değil. Aha bak," dedi ilerideki masanın üstündeki tabağı işaret ederek, "sabah Eylül getirdi o baklavaları. Kesin bizimki canım istedi dedi. Bu da yapmış. Sabah erkenden getirdi, 'Annemle yaptık size de yolladı,' diye. Ben yer miyim, yemem ama bozuntuya vermedim tabii. Elinize sağlık deyip aldım." Pür dikkat dinliyordum.

"Ee," dedi annem, Saliha teyze duraksayınca.

"Bir tane bile yemedi. İnsan, sevdiği bir şey yapınca yemez mi? O kadar uğraşmış etmiş sabahın köründe getirmiş. Bıraktığım yerde duruyor. Yemedi. 'Sen yap,' dedi. Zannetmiyorum yani sevdiğini falan ya da bilmiyorum artık akıllarındaki her neyse, ama bana hiç de öyle ciddi şeylermiş gibi gelmiyor. Zorlasam şimdi zoraki evlensin istemiyorum sevmiyorsa diye." Hiç de zorlamayla evlenecek gibi bir adam gibi durmuyordu zaten. Geçen akşamki konuya girmek istedim belki biliyorlardır diye. Tereddüt ettim biraz Müge'den sebep ama dayanamadım.

"Saliha teyze?" dedim sesimi normal tutmaya çalışarak. Meraklı hâlimi fark etsinler istemedim.

Bana baktı Saliha teyze. "Söyle kızım," dedi sıcak tavrıyla.

"Savaş abinin başka sevdiği bir kız falan oldu mu? İsteyip de kavuşamadığı falan." Müge'nin aniden dönen bakışları beni bulduğunda yüzünde de sinsi bir gülümseme vardı ama göz teması kurmama-

ya çalıştım ve umarım aklından farklı şeyler geçmiyordu. Benimki sadece meraktı.

Saliha teyze bu sorumla biraz düşündükten sonra dudaklarını bükerek, "Bilmem ki kızım," dedi dalgın dalgın. "Ben hiç bilmiyorum."

"Abim anlatmaz öyle şeyleri," dedi Müge yüzüme oldukça dikkatli bakarak. "Sorarsak da kızar, ama sen bir sor istersen. Zaten kavga etmeye alışıksınız."

İmalı mı konuşmuştu o öyle? Gözlerimi üzerine diktiğimde o da yandan sinsi bir gülümsemeyle karşılık verdi. En iyisi bu konuyu burada kapamaktı. Zira sanırım konu bambaşka yerlere kayacaktı.

"Hadi Müge," dedim elimi hızlandırarak. "Daha ders çalışacağım ben. Bitsin şunlar."

Sonuna tüm tatlılar bitmiş ama akşam da olmuştu. Resmen tüm günümü tatlıya ayırmıştım. Kollarımı hissetmiyordum bile. Bir de tüm açma işlemi bana kalmıştı, Müge kendine ayrılan küçük tepsiyi bile tamamlayamamıştı. Kendimi yere atarak, "Bittim ben," dedim bitap hâlde. "Müge sen topluyorsun etrafı," dedim katı bir sesle itiraz kabul etmez gibi. "Asla elimi sürmem. Kollarım koptu." Annem ve Saliha teyze pişen tepsinin şerbetini dökerken Müge de ikiletmeden sofrayı toplamaya girişti.

"Gülfem abla," dedi bana bakarak. Ses tonu oldukça şeytaniydi.

"Hı," dedim başımı kaldırarak. Kolunun altına merdane ve oklavayı koymuş, eline de fındık ceviz tabağını almış bana bakıyordu.

"Sen abimin bu sevdiği kız olayıyla niye bu kadar ilgilendin?" diye sordu. Bilerek yapıyordu. Bile bile ağzımı arıyordu. Zaten o şeytani bakışları da normal değildi ki.

"Ne ilgileneceğim ya!" dedim yerimde doğrularak. Ellerimle yerden destek alıp duruyordum. "Öyle duyunca merak ettim. Sen etmez miydin?"

"Yo," dedi gülerek. "Ben etmezdim." Yalan, ederdi bence. Etmesi lazımdı yani. Kim olsa ederdi. Ederdi, değil mi?

"Of Müge!" dedim başımdaki yazmayı çıkarıp koltuğa atarak. "Zaten yorgunum bir de boş muhabbetlerini çekemeyeceğim." Kol-

tuktan destek alıp kalkarken ayaklarım uyuşmuştu resmen. Olduğum yerde dikilirken Müge hâlâ olduğu yerde bana bakıyordu. "Ayrıca kardeş olduğunuz çok belli," dedim gözlerimi kısarak. "İkiniz de muhabbet ne demek bilmiyorsunuz."

"Duydum," dedi yine geriden gelen bir ses. Başımı çevirdiğimde Savaş abi eve giriyordu. Göz göze geldik. "Yine arkamdan konuşuyorsun, Gülfem. Ne zaman bıraksam seni, hep benim hakkımda konuşurken buluyorum. Şimdi de benim evimdeyken yapıyorsun bunu. Bir şeyler arayacağım artık altında," dedi sırıtarak. Bir de Müge'ye göz kırptı. O da güldü. Bunlar gerçekten abi kardeş sinir bozmak üzerine kuruluydular. Karıncalanan ayağımı umursamadan ona doğru ilerledim. Ellerimi belime atarak karşısına geçtiğimde kaşlarım çatılmıştı.

"Konuşayım diye uğraşıyorsundur belki," dedim hiddetlenerek. "Sürekli aynı ortamlarda bulunuyoruz. Hem benden, hareketlerimden rahatsız oluyorsun hem de sürekli bir şeyler isteyip duruyorsun." Bu tepkimi beklemiyor olacak ki afalladı kısa bir an. Gözleri yavaşça kısıldı ve ben konuşmaya devam ettim. "Biliyorsun annenin bize söyleyeceğini. İsteme madem. Git kendin dışarıda ye. Ben de evine gelmek zorunda kalmayayım. Böylece kimse kimseyle konuşmak zorunda kalmaz." Konuşmam bittiğinde derin bir soluk verdim.

Bu sefer o da üstündeki o afallamayı atmış sinir bozucu hâline bürünmüştü. "Sana mı soracağım nerede ne yiyeceğimi?" dedi başını öne doğru atarak. "Konuşacaksan yapma. Ben senden istemedim, annemden istedim. Oldu..." dedi imayla gözlerini belirginleştirerek. "Sana sorarım bundan sonra ne isteyip istemeyeceğimi." O da sesini kalınlaştırmıştı. Konu bu da değildi üstelik. Saptırıyordu.

"Beni çağıracağını biliyorsun ama," dedim gözlerinin içine bakarak. "Yapmak sorun değil, gerçekten gocunmuyorum ama üstüne bir ton hakaret işitiyorum." Yorulmuştum bu çatışmalardan ben artık. Omuzlarım düşerken son kez tane tane anlatmayı denedim. "Eminim tatlıyı da beğenmeyeceksin. Kuru diyeceksin ya da yumuşak. Cevizi az diyeceksin, hamuru kalın diyeceksin. Biliyorum yani, eline sağlık hariç her şeyi diyeceksin. Saatlerdir belim koptu burada sana tatlı yapacağım diye. Ayrıca sevgilin yapmış, yeseydin onu," dediğimde göz-

lerimin içine öyle derin baktı ki... Bir şeyler aradı ama ne aradığına dair hiçbir fikrim yoktu. "Eminim o senin neyi nasıl sevdiğini daha iyi biliyordur. Biz de burada beğenmeyeceğin şey için saatlerce uğraşmazdık." Öylece tüm konuşmamı dikkatle dinledi. Bitince de bir süre öyle sessizce baktı. İfadesiz suratından bir şey anlamak imkânsızdı.

"Bakıyorum da bütün gün konu benmişim," dedi mutfağa doğru bağırarak.

Diğer söylediklerimi umursamamıştı bile. Hâlbuki dinliyordu güzel güzel. O öyle dikkatle dinleyince bir umut belirmişti ve bir anda yok oldu. Bu bende öyle büyük bir kırıklık yarattı ki. Kavga etsem de anlamıyordu beni, tane tane güzel dille anlatsam da. Öylesine sertti ki bana karşı, o kadar umursamazdı ki... Çoğu zaman bu didişmelerimiz ağlama isteği yaratıyordu bende. Ben ona ne yapmıştım bu kadar? Bunu sorgulamaktan da vazgeçtim.

Gözlerimi devirip yanından geçerken Müge'nin arkamızdan, "Kedi köpek gibisiniz," dediğini duydum. *Eminim onlar bile bizden daha iyi anlaşıyordur*, diye geçirdim içimden. Yine de dillendirmeden, kimseyi umursamadan ayakkabılarımı giymeye başladım.

"Eve geçiyorum ben," dedim annemin duyması için sesimi yükselterek. "Yoruldum. Duş alıp uyuyacağım. Kimsenin boş istekleri için kaldırmayın beni."

Savaş abiyi profilden gördüğüm kadarıyla telefonunu şarja takmış kaşları çatık bir şekilde duruyordu. Her zamanki gibi yani. Umursamadım artık, değişmiyordu çünkü. Ne dersem diyeyim hep aynıydı tavrı. Genel olarak böyleydi belki de. Boşuna kendimi yıpratıyordum.

Evden çıkıp bizim eve doğru ilerlerken havanın kararmak üzere olduğunu yeni fark ettim. Serin hava ciğerlerime dolarken hafif esen rüzgâr da yüzüme çarptı. Bitmişti gün. Tatlıyla uğraşarak geçmişti dersim olmayan tek gün. Bahçe kapısını açıp Recep'in bıraktığı tepsiyi alacakken, "Gülfem!" diye duyduğum erkeksi, kalın bir sesle duraksadım. Biliyordum kime ait olduğunu ama yine de arkamı döndüm, merakla hem de.

Savaş abi bana doğru yürüyordu. Daha şimdi ayrılmıştım yanından. Sert yüz ifadesi, büyük adımları ve sıktığı yumrukları epey sinirli olduğunu gösteriyordu. Hızlı adımlarıyla yanıma vardığında,

"Gelsene sen buraya," dedi beni kolumdan tutup kenara çekerek. Cevap vermeme, itiraz etmeme fırsat bile vermeden bir iki adımda beni evin arka tarafına çekmişti zaten. Kolumu mengene gibi kavrayan parmaklarına baktığımda yavaşça bıraktı ve ben de yüzüne baktım. Sırtım duvarda, o benim önümdeydi. Sıkıntılı bir şekilde verdiğim soluğum, onun sinirle yükselip inen göğsüne çarpıp dağıldı.

"Yine ne oldu?" dedim kaşlarımı çatarak.

Titrek sokak lambası üzerimizde bir anda aydınlandığında gözleri kararmış, dudaklarını kemiren o adamı şimdi daha net görüyordum. Hiç düşünmeden, "Sen Oktay'la mi konuşuyorsun?" dedi kaşlarını çatıp sesini kalınlaştırarak. Bu soruyu beklemiyordum, şaşırdım fakat hoşuma giden bir tarafı da olmuştu sebepsizce ya da sorgulamadım sebeplerini, ama hoşuma gitti.

Keyifle, "Evet," dedim kollarımı birbirine bağlayarak. "Ne var bunda da böyle gelip hesap soruyorsun?"

Keyif aldığım hâlimi ona yansıtmamıştım, hatta oldukça ciddi durmuştum ve aldığı cevapla iyice sinirlenip burnundan solurken başını kenara çevirdi kısa bir an. Derin derin soluklanırken kendini sakinleştirmeye çalışıyormuş gibi hissettim. Sonra tekrar bana baktı ama öfkesi asla dinmemişti. "Bana bak, kızım," dedi bir iki adım üstüme yürüyerek. O yürüdü, ben geri adımladım. İyice duvarla bütün oldum. "Çapkının tekidir o," dedi sinirle konuşmaya devam ederek. "Öyle Tarık gibi arkadaş olmaz sana ondan yani. Hiç öyle erkek ve kız arkadaş olamaz mı ayakları yapma bana," dedi ne diyeceğimi bilir gibi. Ben onu ne kadar tanımıyorsam o da beni o kadar tanıyor gibi. Niye o zaman böyleydi. Niye? "Oktay olmaz," diye diretti inatla. "Olmaz ondan arkadaş falan."

Gözleri dönmüştü resmen. Arkadaş, arkadaş diretmeleri bana değil kendine gibiydi sanki. Yüzüme bakıp onu onaylamamı istiyor gibiydi. O sert ifadesinin arkasında aslında ne yapacağını bilmeyen bir adam varmış gibi hissettim ve bunun üstüne gittim. Sinir bozucu bir şekilde gülümseyip ona doğru bir adım attım. Şimdi aramızda hiç boşluk yoktu işte. Hafif esen rüzgâr benim tişörtümü onun tişörtüyle sürtüştürüyordu. Başımı ona doğru kaldırdığımda, "Ee, biz de arkadaş olmayız belki," dedim göz kırpıp başımı sallayarak. Cümlenin

bitişinde şakaklarında bir damar oluşmaya başlamıştı ve ben büyük bir hırsla devam ettim: "Hoş çocuk, bilemem," dedim dudaklarımı büküp nazlı bir tavırla. "Nasip kısmet bu işler."

Gözlerini üzerimde dolandırırken o damarın orada attığına şahit oldum. Dişlerini sıktığını, kasılan çenesinden anlayabiliyordum. Gözlerini belirginleştirdi ve elini arkamdaki duvara koyarak beni abluka altına aldı. "Yürek mi yedin kızım sen?" dedi tok bir sesle. "Ne bu rahatlık böyle? Omuz çekmeler nazlı niyazlı. Nasip kısmetmiş. Nasıl konuşuyorsun sen benimle?" Gözleri kısılmış, solukları hızlanmıştı.

"Nasıl konuşuyormuşum, Savaş abi?" dedim abi kısmını vurgulayarak. "Ne var Oktay ile konuşuyorsam? Kime neyin hesabını veriyorum?"

"Gülfem!" diye vurguladı adımı. "Benim sabrımı zorlama! Git kendi çevrenden insanlarla ne halt ediyorsan et. Benim arkadaşlarımdan biriyle olmaz," dedi sinirle. "Olmaz!" Ne kadar sinirlendiğine şahit olmuştum. Deliriyordu şu an karşımda ve ben bundan zevk duyuyordum.

"O memnun, ben memnun," dedim sinir bozucu bir gülümsemeyle. Onu daha da harlıyormuşum gibi hissettim. "Sen niye taktın ki bu kadar? Sana ne?"

Diğer elini de duvara sertçe vurduğunda şimdi iki kolunun arasındaydım işte. Bana doğru bir adım daha atarak bu sefer tenini tenime değdirdi. Bacakları bacaklarımla temas ederken inip kalkan göğsü de bana çarpıyordu. "Sınama beni," dedi soluk soluğa. "Neyinden memnunsun?" diye sordu kısılmış gözleriyle. "Neymiş seni memnun eden, söylesene bana da." Her kelimesinde sanki yüzünü daha da yanaştırıyordu bana sinirle. Nefesi yüzüme çarparken kalbimin ritmi arttı. Neden böyle olduğumu anlayamadan vücuduma bir ateş topu düşmüş, yanıyordum, terliyordum, üşüyordum. Cevap bile veremiyorken, "Gülfem!" dedi erkeksi bir yutkunma gerçekleştirerek. Gözlerimin önündeki o âdemelmasına dokunmak için delirdim. "Yanarsam yakmadan durmam," dedi, anlayamadım. Muhtemelen kendi de ne dediğini bilmiyordu. Öylesine sinirliydi ki sinirini nasıl atacağını bilmiyor gibi bir hâli vardı. "Sırf beni sinir etmek için hiç ilgilenmediğin bir adamı, üstelik benim arkadaşımı benim önüme atma. Kim oldu-

ğuna bakmam siker atarım onu," dedi Oktay'ı çoktan gözden çıkararak. "Bu saçma sapan şeyi sen bitirmezsen ben bitireceğim."

Her kelimesi tek tek yüzüme çarptı. Bu tavrını anlayamadım. İkimizin de kaşları çatık birbirimize bakarken kelimelerim kaybolmuştu. Karşılık veremiyordum, aptal gibi. En sonunda ise kendini geri çeken o oldu. Gözleri benden ayrılmadan önce tüm karanlığıyla baktı. Omuzları dikleşti ve çenesini sıkarak arkasını döndü. Uzaklaşırken, "Hoş çocukmuş. Adi, şerefsiz!" diye mırıldandığını duymuştum. İnsan arkadaşı için böyle konuşmazdı. Hele kardeşi gibi gördüğü bir kıza bu denli kıskanırmış gibi tepkiler vermezdi. Hoş benim de onun saçma davranışlarından farkım yoktu ya. Bir insanın, abisi gibi gördüğü birine bu denli kalbi titrer miydi? Kısacık bir yakınlaşmada bile böylesine çarpar mıydı kalbi? Onun bıraktığı yerde kalmıştım, hâlâ kalbim deli gibi çarpıyordu işte. Arkasına bile bakmadan büyük adımlarla eve ilerlerken ben de içimde patlayan öfkemle, utandığım, hissettiğim, kendime kızdığım hislerimle elim ayağım boşalmış gibi titreyerek eve girdim.

"Kızım, neredesiniz ya?" dedi babam ben girer girmez. "Midem sırtıma yapıştı vallahi."

Yorgunluktan ölürken bir de sofra telaşına düşemeyecektim. Üstelik az önceden kalma değişik bir ruh hâlindeydim. "Annem geliyor, baba," dedim burnumdan soluyup hiç göz teması bile kurmadan merdivenlere yönelerek. "Çok yorgunum ben, duş alıp yatacağım. Size afiyet olsun." Hem Savaş abiye hem kendime olan öfkemden ses tonum oldukça sert çıkıyordu, fark ettim ama isteyerek yapmadım.

"Sana ne oluyor şimdi böyle?" dese de babam, duymazlıktan gelip banyoya yöneldim.

●●●

"Gülfem!" diye bir ses duydum uykumun derinliklerinden gelen. "Gülfem!" dedi tekrar beni dürten bir el. Omzuma çarpan eli iterken ayılmak istemediğimden arkamı döndüm. "Hey," dedi abim biraz daha yüksek sesle dürterek, "kalksana!"

Sürekli olarak dürtülüyordum ve dürtülecektim sanırım. Yine de son kez şansımı deneyip belki gider diye suskun kalsam da, "Gül-

fem," diyerek tekrar dürtmesiyle zoraki olarak gözlerimi açtım. Abim üzerinde atlet, altında eşofmanla tepemde dikiliyordu. Karanlık odayı sadece ufak bir gece lambası aydınlatıyordu. Öyle sinirliydim ki. Zaten fazlasıyla yorgundum bir de uykumdan uyandırılmak beni daha da gerdi.

"Ne oldu ya gece gece?" dedim uykulu bir sesle. Gözlerim açılıp kapanmak arasında direniyordu. Duştan sonra nasıl uyuduysam hiç uyanmamıştım ve saatten de haberim yoktu.

"Gülfem kalk," dedi abim ısrarla, "Önemli bir şey oldu." Kalkmıştım ama gözlerimin açık olmamasından o da biliyordu onu çok da dinlemediğimi.

"Ne oldu?" dedim gözlerim kapalı.

Ağzım kurumuştu ve uyumaya devam etmek istiyordum. Gözlerimi bile açmadan onunla konuşurken "Efsun'u kaçırmaya karar verdim," demesiyle gözlerim hızla açıldı. Ne demekti kaçırmak?

Panik bir hâlde, "Ne kaçırması be!" dedim yerimden fırlayarak. "Kafayı mı yediniz siz?" O ise karşımda pişkin pişkin sırıtıyordu. Olayın gerçek olup olmadığını idrak edemedim o an. Kaşlarım çatılır gibi olduğunda bu gerçekliği sorguladım. "Ne gülüyorsun ya?" dedim kendim anlamaya çalışmayı bırakıp sorarak.

Hâlâ karşımda gülüyordu ve "Şaka yaptım, kızım," dedi büyük bir rahatlıkla. "Uyan diye söyledim."

Korkudan atan kalbimi elimle bastırarak, "Geri zekâlı!" diye bağırdım. "Aklım çıkıyordu."

"Neyse Gülfem," dedi ciddi bir tavra bürünerek. "Ben Efsun'a hediye alacağım ama ne alacağıma karar veremedim. Sana sorayım dedim." Bunun için mi kaldırılmıştım yani ben?

"Saat kaç abi?" diye sordum. Kızgınlığımı belli etmek adına, sesim alçak çıkmasına rağmen oldukça baskılıydı. "05.00," dedi hiç düşünmeden.

"Ne!" diye cırladım. Saat 05.00 ve ben Efsun'a ne hediye alsam diye mi kaldırılmıştım? Hayır, bugün gerçekten herkes bana inat gibi saçma sapan işler yapıyordu sanırım. "Abi, sen kafayı mı yedin?" dedim bozulduğumu belli ederek, "Saat sabahın beşi, ne Efsun'u ne hediyesi? Bu saatte sen niye ayaktasın? Birkaç saat sonra işe gitmeyecek

misin sen?" Aklı başında değilmiş gibi âşık hâlleri vardı ve bu karşımda sırıtan, ezilen, büzülen adam abim gibi gelmiyordu hiç.

"Gülfem ya," dedi yumuşak bir sesle. Bu hâli tüm sinirimi alıp götürmüş, sırıtmaya başlamıştım. "Kızım bu Efsun çok kafa kızmış. Vallahi saatlerdir mesajlaşıyoruz. Nasıl işe gideceğim bilmiyorum ama muhabbeti fena sarıyor. Sürekli gülüyorum konuşurken, uyuyasım gelmiyor." Zaten ilk zamanlar o heyecandan uyuyamıyorsun sonra bitince de ayrılık acısından. Her türlü uyuyamıyorsun hayatına biri girince.

"Sevgili misiniz yoksa?" dedim saati ve bu tavırlarını göz önüne alarak.

"Yok, daha oraya gelemedik ama uzun süreceğini sanmıyorum. Hemen oldubittiye gelsin istemedim. Konuşuyoruz şimdi sadece. Hediye almak istedim ama."

"Bence şimdi alma," diye bir fikir belirttim. "Daha iki gün oldu. Bekle biraz daha geçsin."

Sözlerimle birlikte suratı değişti. Kendini sorgulamaya itti. "Öyle mi dersin?"

"Yani bence öyle," dedim yastığı önüme alıp kollarımı üzerine koyarak. İkisinin de sonrasında bu hızla çakılmalarıyla alacakları yaraları düşünmeden edemedim. Yine de heveslerini de kırmak değildi niyetim. O yüzden beni ne kadar dâhil ederlerse o kadar kalıyordum hayatlarında.

"Tamam. Sana güveniyorum, Gül. İnşallah mürüvvetimle oynamıyorsundur."

"Saçmalama," diyerek göz devirdim. "İstiyorsan al, ben fikrimi söyledim sadece."

Ona da mantıklı gelmiş olacak ki uzatmadı. "Neyse geçsin bakalım birkaç gün daha," dedi çok da emin olamadan. "Bakarız o zaman, hadi sana iyi geceler."

Arkasını dönüp giderken, "İyi geceler," dedim. Onun çıkmasıyla birlikte arkamı dönüp yattım. Sağa döndüm, sola döndüm ama uyuyamadım. Zaten erkenden de yattığım için iyice almıştım uykumu. Aşağıda televizyon izlemek, burada dönüp durmaktan daha iyi bir seçenekti sanırım.

Yerde duran pandufları ayağıma geçirdikten sonra üzerime geçirdiğim hırkayla birlikte telefonumu elime aldım. Bildirim yoktu. Cebime atıp ilerlerken açık balkon kapısını görerek duraksadım. "Sonra doğal gaz faturası neden yüksek geliyor," diye söylenerek yönümü balkona çevirdim. Tam kapıyı kapatırken Savaş abiyi fark etmemle beraber kapıyı tuttuğumla kaldım sadece. Bu saatte ne arıyordu ki orada? Üstelik bu soğukta. Dışarı doğru çıkıp kollarımı tırabzanların üzerine koyarak ona doğru baktım. Siyah bir eşofman takımı vardı üzerinde. Fermuarını sonuna kadar çekmiş bahçede oturuyordu. Masanın üzerinde çay olduğunu tahmin ettiğim bardağı elinin altında çevirirken bir elini de cebine sokmuştu ve tesadüfi bir şekilde başını kaldırdığında beni fark etti. Ben kendimi çekemeden bir anda yakalanmıştım. Bardakla oynamaya devam ederken bana bakmayı sürdürdü gecenin o karanlığında. Aramızdaki sokak lambası oldukça net bir görüş sağlıyordu ikimiz için de. Yine kimsenin kendini çekemediği bir bakışmanın ortasında kalmıştık. Bu sefer boş boş bakmamak için ama yine de tereddütte kalarak titrek bir şekilde tebessüm ettim. Mimik bile oynatmadı. O sert çehresi aynı sertliği korudu. Bakışlarını da benden çekince suratım düştü, gülümsemem kayboldu. Boşlukta kalmış gibi hissettim. Kendime fazlasıyla kızarken elimin altındaki tırabzanları sıktım durdum. Dudaklarımı kemirdim sinirden. Sanki ben hiç burada yokmuşum gibi masanın üstündeki telefonu alıp onunla ilgilenmeye başladı. Nezaket beklemek aptallıktı zaten. Alt tarafı tebessüm edecekti, bu kadar mı zordu? Düşman mıydık biz, neyin öfkesiydi bu bu kadar? Ben de onu umursamadan başımı başka yöne çevirdim sinirle. Hatta tam içeri girecektim ki hırkamın cebindeki telefon titredi. Bu saatte kim diye düşünürken gördüğüm isimle şok olmuş gibi kaldım. Dudaklarım aralandı. Savaş abi mesaj atmıştı. Bana mesaj atmak için çekmişti bakışlarını, yine benim için yani. Telefondaki gözlerim kısa süreliğine ona kaydığında yüzüne vuran telefon ışığıyla birlikte bana bakıyordu ve yüzünde belli belirsiz bir gülümseme vardı. Ben de titrek bir gülümsemeyle tekrar telefona dönüp mesaja baktım. Telefondaki mesajlarımı pek temizlemezdim ve onunla mesajlaşma ekranımız oldukça temizdi. Birkaç ay önce attığı bir mesaj vardı sadece.

Savaş: *Abin nerede?*

Gülfem: *İşe gitti.*

Savaş: *Tamam.*

Ay'ın geceyi terk ettiği o vakitte, tan ağarırken, bu sefer ilk defa benimle ilgili bir mesaj atmıştı.

Savaş: *Uyumamışsın.*

Ne kadar basit ama içinde benim için bir sürü anlam barındıran bir mesaj. Ona baktığımda benden bir cevap bekler gibi yüzüme bakıyordu. Ellerim titredi. Kollarım tırabzanlara yaslı, elimde telefon vardı.

Gülfem: *Uyuyordum ama abim sağ olsun uyandırdı.*

Okundu. Onun yazmasını beklemeden tekrar ben yazdım.

Gülfem: *Sen de uyumamışsın.*

Savaş: *Uykuyla aram pek yok.*

Karşılıklı, arada birbirimizi kontrol ederek mesajlaşıyorduk. Bu bizim için bir ilkti. Ne yazacağımı da bilemedim ki. O bana bir adım atmışken geri tepmek de istemedim. *Yine de saat epey geç*, yazdım. Okundu. Kontrol ettim sinirlenip sinirlenmediğini. "Uyku saatime de karışmazsın ya, Gülfem," demeye açıktı sonuçta ama demedi. *Uyutmuyor, Gülfem...* yazdı, telefona ciddi bir yüz ifadesiyle bakarken. *Aklımda bir yerlerden hiç çıkmayan, saat bile fark etmeksizin bana kendini hatırlatan bazı şeyler var ve beni uyutmuyor.*

Soğuk olan hava bir anda daha fazla mı soğumaya başlamıştı? Titremeye başladım ama içim yangın yeriydi ve ben niye bu mesajla kalakalmıştım acaba? Sevdiği kız mıydı acaba onu uyutmayan, yoksa mesleki bazı şeyler mi? Bu sefer sorup sormamakta kararsız kaldım. Sanırım kesin olarak terslerdi ama yine de merakım sürekli olarak sor, sor deyip duruyordu. Açık açık sormak yerine farklı bir şey geldi aklıma.

Konuşmak istersen konuşabiliriz. Çay içiyorsun sanırım. Bana da koyarsan bir bardak seve seve dinlerim seni. Hemfikir olur muyuz konuşmalarımızda bilemiyorum ama tartışmamak adına kendimi frenlemeyi denerim.

Mesajı gönderir göndermez gözlerim ona kaydı. Hafif bir tebessüm gördüm sanırım ya da öyle sandım bilmiyorum, ama güldü gibi geldi. Ben de gülümsedim. O görmedi. Gülümsemelerimiz birbirinde takılı kalmadı ama ben onda takılı kaldım. Sonra mesaj yazmaya başladı.

Gelme şimdi bu saatte. Çay borcum olsun, başka zaman içeriz. Çok konuşacak havamda da değilim zaten. Hava da soğuk, gir içeri sen. Titriyorsun. Ben de yatacağım şimdi.

Titremem o kadar mesafeden belli oluyor muydu yoksa o mu çok dikkatliydi? Elbette o çok dikkatliydi. Telefonu masanın üzerine bırakıp çayından birkaç yudum aldı. Söylediği gibi hava da epey soğuktu fakat o üzerinde mont bile olmadan o soğukta öylece oturabiliyordu. *Peki. İyi geceler*, yazdım ısrar etmeyerek. Telefonunda yanan ışığı ben de fark ettim. Eline alıp mesaja baktıktan sonra tekrar mesaj yazmaya başladı.

Bu arada tatlılar çok güzel olmuş. Her şeyiyle kusursuzdu. Eline sağlık. İyi geceler.

Sabahki sözlerimden sonra bir şeyler kafasına dank etmişti muhakkak. Eline sağlık demişti ve fazlasıyla hoşuma gitti, tebessüm ettim. İlk defa normal insanlar gibi konuşmuştuk sanırım. Mesajlaşırken daha mı ılımlıydı sanki? Eğer öyleyse bundan sonra mesaj üzerinden diyalog kurmak daha mantıklıydı.

Afiyet olsun, yazıp sonuna gülücük koyduğumda cevap vermek yerine bakıp hafifçe başını eğdi bana. Bu boyun eğişi kalbimin kanatlanmasına sebep oldu. Kimseye boyun eğmeyen bir adam bana boyun eğmişti. Ben de aynı şekilde karşılık vererek içeri girecektim ki telefonunu cebine koyarken gördüğüm o küçük karartıya odaklandım. Cebinden benim başımdan çıkarttığım o yazmanın ucu sarkmıştı. Dondum kaldım. Bir anda cebine geri soktu ve ben ilk şaşkınlığımı üzerimden atıp hareket ettim. Kalp ritmim bozulmuş, deli gibi çarparken kapıyı kapatıp perdeyi çekmeden önce baktığımda hâlâ oturuyordu. Derin, titrek soluklar eşliğinde odama doğru ilerlerken ellerim ve ayaklarım da titriyordu. Benimdi o. Benim kokum vardı ve o cebinde taşıyordu.

Yüzümdeki belli belirsiz tebessümle üzerimdeki hırkayı çıkarıp yatağa girdiğimde içimdeki yangına rağmen ne kadar üşüdüğümü

fark ettim. Yorganı kafama kadar çekip telefonu elime aldığımda mesajlara girdim, fakat iki dakika önce WhatsApp'tan Savaş abi bir durum paylaşmıştı. Onun hiç paylaşım yaptığını görmediğim için içimdeki yangınla, merakla Durum'a girdim. Gördüklerimle bir kez daha kalbim boğazımda atmaya başladı. Hızlı çıkan soluklarım yorganın altında telefonun ekranını buhar yaparken silip gördüklerimi tekrar okudum. Sabah söylediğim sözlere gönderme gibi paylaştığı Cemal Süreya mısraları vardı.

Biliyorum sana giden yollar kapalı.
Üstelik sen de hiçbir zaman sevmedin beni,
Ne kadar yakından ve arada uçurum;
İnsanlar, evler, aramızda duvarlar gibi.

Şiiri neredeyse tamamen ezbere biliyorken tekrar internetten arattım kalanını okumak için. Ellerim titriyordu. Yutkunmakta zorlandım ve devamını okumaya başladım.

Uyuyamayışının sebebi o kadına aitti. Mesleki sebepler değildi. Onu gece vakti buz gibi havada oraya diken o kadındı. İçimde biri bana farklı şeyler fısıldıyordu fakat ben duymamak için direnmeye çalışıyordum. Sabahki kıskançlıkları, sinemadaki sözleri, bu geceki mesajları ve o yazma. Olmazdı, olamazdı. Yine bir yanlış anlamaydı belki de. Üstelik Eylül de vardı. Ne düşüneceğimi, ne düşünmem gerektiğini bilemedim ama kalbimin onun için bu denli çırpınışlarına da engel olamadım. Tekrar Durum mesajına bakmak için girdiğimde kaldırmış olduğunu fark ettim. Beş dakika içinde paylaşmış ve kaldırmıştı. Belki de göstermek istediği kişi görmüştü. Nefes alamadığımı hissedip yorganı üzerimden atınca derince soluklandım. Pencereye baktığımda o tan vaktinde gökteki kızıllığın arasında bir beyazlık belirdi, içim umutla doldu. Tam o anda içimde susturamadığım o ses galip geldi. *Sen*, dedi kalbimin ritmini bozarak. *Bu saatte yalnızca sen gördün.*

5. BÖLÜM
HİSLER

"Sinyal ver," dedi abim ters ters. Sıkıntıyla soluklanıp gözlerimi devirdim. Evet, abim bana şu an araba kullanmayı öğretiyordu güya ama bağırmaktan başka hiçbir şey yapmıyordu. Zaten stresliydim bir de böyle zoraki öğretmeye çalışınca iyice sinir bozucu oluyor, elimi ayağıma dolaştırıyordu. Sağa sinyal verip mahalleye girdiğimde, "Yaslan arkana ya!" dedi yine ters ters. "Böyle gergin araba mı kullanılır?"

Güzellikle söylese ne olurdu sanki? Bir şey istedik ya, yapsa bile illaki burnumdan getirecekti. Ayrıca arkama yaslanacak kadar rahat hissetmiyordum ki kendimi. Arabanın önünü rahat göremiyorum gibi oluyordu. Bir de eli sürekli el freninde olunca iyice geriliyorum. Burnumdan soluyarak ona doğru baktım.

"Sen o elini çekersen o el freninden, ben de daha rahat kullanırım belki. Stres oluyorum," dedim hararetli bir şekilde konuşarak.

Frenden elini çekmedi. Hatta, "Kızım önüne baksana ya," dedi saçma bir telaşla bir de beni telaşlandırarak. "Çarpacaksın bir yere şimdi!" Ah o bağırdıkça nasıl cinlerim tepeme çıkıyordu.

Önüme dönerken, "20 ile gidiyoruz, 20!" diye bağırdım. "Bu hızla neye çarparsam çarpayım hiçbir şey olmaz, merak etme. Yol boş zaten."

"Of Gülfem," dedi bir dünya nefes bırakarak arabanın içine. "Yani resmen beni kullanıyorsun. Sırf Efsun hakkında bilgiler vermek için eziyet çektiriyorsun. Abinim lan ben senin! Şantajla iş mi yapılır?"

"Bana ne," dedim omuz silkerek. "Arkadaşıma yürümeseydin."

Onların bu işinin bana yarayacağını asla tahmin etmezdim. Bununla birlikte yine keyiflendim. Küçücük bir bilgi karşılığında her istediğimi yaptırıyordum vallahi. Tabii o da keyifle yapmıyordu ama yapıyordu sonuçta.

"O bana yürüdü, kızım," dedi büyük bir keyifle arkasına yaslanarak. Bir kadın tarafından tercih edilmenin erkeksi gururunu yaşıyor gibiydi. Gülümsemeden edemedim.

"Sen de koştun," diyerek karşılık verdim. "Sonuç olarak birliktesiniz ve bu benim işime geliyor."

Evin önüne milim milim yaklaşıyorduk ve ben ileride Savaş abiyi gördüm. Kapının önünde o da arabasıyla uğraşıyordu. Normalde stres yapmazdım ama geçen geceden sonra heyecan ve stres karışımı bir şey oldu bende. O paylaşımları, benim yazmam falan aklıma geldikçe ne yapacağımı şaşırdım. Şimdi yanlış bir şey yapsam, Savaş abi mutlaka dalga geçecekti benimle, biliyorum. Bagajda bir şeylerle ilgileniyordu. Bence görmeden yırtabilirim belki diyecektim ki kapağı kapattı ve biz göz göze geldik. Allah'ın cezası. Düşündüklerimi doğrulamak istercesine beni görünce öne doğru büyük bir sırıtmayla ilerleyerek kaputa oturdu ve kollarını birbirine bağladı. Resmen açık açık beni izliyordu. Avuç içlerim nasıl terledi. Direksiyonu fazlaca sıkarken gözlerimi de üstünden çekmedim. Bir tek ellerim değil ayaklarım da birbirine karıştı ve gaza yüklenmediğim için araba da stop etti. Olduğumuz yerde kısa ama güçlü bir sarsıntı geçirdikten sonra kendime gelir gelmez direkt Savaş abiye baktım tabii. Nasıl keyifli keyifli gülüyordu. Biliyordum ben dalga geçeceğini.

"Hay anasını satayım ya!" dedi abim yanımda parlayarak. Zaten yer arıyordu o da söylenmeye, bahanelerini de kullanıp duruyordu. Pişman oldum resmen öğret dediğime.

"Ne bağırıyorsun be!" dedim abime dönerek "Kırk yılın başı bir şey öğreteceksin onu da burnumdan getiriyorsun."

"Küçücük mahallede dur kalk yapa yapa 100 liralık yakıt bitti ya," dedi bir de haklıymış gibi.

"Bittiyse bitti. Ne var yani? Boş boş dolanırken bitireceğine bir kere de ben bitireyim, ne olacak? Ne laf yaptın be!"

Çalıştır şunu. Park et şu kaldırımın kenarına. Yeter, bitsin bu **fasıl** artık. Bir daha da gelme bana öğret diye. Ben sabırsız adamım **kızım**, gelemem böyle işe."

O el kol hareketlendi artist artist. Kimeyse havası. Savaş abiyi de **öyle** dalga geçer gibi gülerken gördükçe sinirim bozuluyordu. Kaşlarımı çatarak arabayı çalıştırdım. Ani kalkışımla tekrar sarsılınca abim **der**in bir nefes alıp verdi. Önemsemeden yavaşça ilerleyip kaldırıma **yan**aşarak durdum. Abim el frenini çekip beklemeden arabadan ininince, ben de emniyet kemerini çıkararak indim. İçim hiç ama hiç huzurlu değildi. İkisinin de benimle dalga geçeceğinin bilincindeydim.

Arabanın önüne geçip iki elini de arabaya doğru açarak, "Allah aşkına, Savaş," dedi abim ters ters. "Park et dedim. Şunun park edişine bak ya. Sen söyle, buna ehliyet verilir mi?"

Savaş abiye kalmıştı zaten bunun kararını vermek. Ne var yani kaldırımdan birkaç adım öteye park ettiysem? Toparlayamadım. Ne olacak, yan tarafta geçmeye mesafe vardı sonuçta.

"Öyle deme bence, Levo," dedi Savaş abi hiç beklemediğim tavırla, şaşırdım. Beni mi savunacaktı? Merakla dönüp ne diyeceğine baktım. "Yani arabanın hep orada olduğunu, yolun sonradan yapıldığını düşünürsek bence oluru var." Geri zekâlı! Ben de ciddi anlamda bir şey diyecek sandım. Of bir de karşılıklı gülüşüyorlardı. Rezil olmuştum, rezil!

"Daha ilk defa kullandım, ayıp be!" dedim ikisi arasında başımı çevirerek. "İnsan heveslendirir. Siz resmen heves kırıyorsunuz."

Onlar hiç beni önemsemeden gülmeye devam ediyordu. Hava oldukça soğuk olmasına rağmen altında ince bir kot, üzerinde de ince bir gömlekle duruyordu Savaş abi. Yani abimde ve bende kalın kazak olduğunu düşünürsek bu fazla ateşliydi herhâlde.

"Onu bunu geç şimdi," dedi abim bana dönerek, "söyle bakayım sen bana şimdi. Efsun'u yarın nereye yemeğe götüreyim ben, ne sever?" Söylememek vardı ama dayanamadım. Anlaşma yapmıştık bir kere. Sonuçta öyle ya da böyle iki saattir bana bir şeyler öğretiyordu.

"Pizza," dedim suratsız bir şekilde. "Gidip pizza yiyebilirsiniz."

"Lan sen Efsun hakkında bilgi almak için mi buna araba kullanmayı öğretiyorsun?" diye atıldı Savaş abi gereksizce. Ne vardı yani? Olabilirdi kardeşler arasında böyle şeyler.

"Evet," diyerek başını salladı abim, fakat Savaş abi bunu oldukça saçma bulmuş gibi bir yüz ifadesine büründü.

"Oğlum bari mantıklı bir soru sorsaydın ya. Nereye yemeğe gidelim ne? Bunu kıza da sorardın zaten."

"Yok abi ya," dedi abim ellerini beline koyarak. "En sevdiği şeyleri bilip o söylemeden teklif edeyim ki, 'Bak ne kadar çok ortak yönümüz var,' desin." Bir de cümlenin sonunda göz kırptı sanki çok bir şey yapmış gibi.

"Ama bu düpedüz sahtekârlık kardeşim," dedi Savaş abi. "Beklentiyi yükseltiyorsun. Sonra hiçbir şeyiniz aynı gitmeyince bu sefer 'sen beni artık sevmiyorsun'a dönecek olay."

Böyle şeyleri bilmesi şaşırttı beni. Sonuçta kendisinin o taraklarda bezi yok diye geçirirken içimden, Eylül geldi aklıma. Bir senedir süren bir ilişkisi vardı sonuçta. Açıklamasa da insanlara, vardı. Bu aklıma gelince biraz moralim bozulmadı değil. Üstelik kızgınlığım da arttı. Bu sefer sadece kendime değil, ona da. Hayatında biri varken benim yazmamı taşıması, öyle paylaşımlar yapması hiç doğru değildi. Ben öyle ortada kalmış sessizce ikisini dinliyordum. Ne konuşacaktım ki zaten?

"Yok, Gülfem var," dedi abim büyük bir sırıtmayla garaja doğru ilerleyerek. "O açıdan şanslıyım. Arkadaşlar sonuçta. Bana her türlü yardım eder."

"Nah ederim!" dedim öfkeyle. "Bugünkü bu tavrından sonra bir daha bak ben sana yardım ediyor muyum?" Öyle bir kararlılıkta söylemiştim ki suratı asıldı hemen. Ters bakışları üzerimde, garajın kapısını açarken bir an olsun çekmedi üstümden bakışlarını. Savaş abinin yanında böyle bir tepki verdiğim için kızdı biraz da sanırım. Eve gidelim soracağım bakışlarıydı bu. Omuz silktim gözlerinin içine bakarak; bana ne, o da bana öyle davranmasıydı.

Daha sonra Savaş abinin o bakışlarını üzerimde hissedince eve doğru adımlamaya karar vermiştim ki abimin, "Ah!" çığlığıyla durdum. Parmağından akan kanlarla Savaş abiyle birlikte hızlıca yanına vardık. Baktıkça oluk oluk akan kanı görünce içim bir hoş oldu. Gözlerimi kaçırdım. "Of," dedi abim, elini hızlı hızlı sallayarak. Fena hâlde kanıyordu. "Orada demir çıkıntısı vardı ya, ben onu unuttum."

Onu o hâlde görünce içim kötü oluyordu. Bu yüzden görüş alanıma çokça Savaş abiyi alırken yine de ondan çekemedim kendimi. Bayağı derinden kesmişti ve koyu kırmızı kan yere damlıyordu. Suratım buruştu istemsizce.

"Levo, paslı yalnız orası," dedi Savaş abi, abimin elinin takıldığı yere bakarak. "Hastaneye gidelim de bir iğne yapsınlar."

İşte bunu demeyecekti. Abim oldum olası korkardı iğneden ki duyduğunda tepkisi de tam tahmin ettiğim gibi oldu. İtiraz etti.

"Hay amına koyayım ya!" dedi bir iki adım atarak. "Gitmem abi ben!" Kafasını olumsuz anlamda salladı net bir ifadeyle. "Bir şey olmaz."

O itiraz etti etmesine ama elbette onu dinleyecek değildik. Evde geçecek kadar basit bir yaralanma değildi.

"Saçmalama abi. Mikrop kapar. Ölürsün bile Allah korusun." O öyle acıyla elini kolunu sallarken beni gördükçe iyice öfkeleniyordu.

"Sus Gülfem. Zaten ne geldiyse senin yüzünden geldi başıma."

"Neyi benim yüzümden ya, senin dikkatsizliğinden hepsi. Baksaydın önüne. Biliyordun orasının öyle olduğunu." Abimle iyice zıtlaşmaya gideceğimizi anlayınca Savaş abi girdi araya:

"Tamam, hadi yürü hastaneye. Neyini tartışıyorsunuz boş boş? Kız haklı. Ne yaptı şimdi de atarlanıyorsun? Baksaydın önüne."

Böyle beni savununca bir tuhaf oldum. Hiç alışık olmadığım durumlardı bunlar. Benden bağımsız dudak kıvrımlarım yukarı doğru çıkarken ona bakakaldım. Belki de dün akşamdan sonra o da bir adım atmaya karar vermişti. Sonra onun bana bakmadığını fark ederek ben de öyle tek başıma bakmamak adına çektim bakışlarımı.

Savaş abi kendi arabasına doğru ilerlerken, ilerlemeyen bize, daha doğrusu abime bakarak, "Hadi!" dedi sinirle. Bu sinirli gözükmesinin sebebi abimin itiraz etmemesi içindi. Kendi kesin ve net tavrını koydu ortaya. İşe de yaradı, abim arabaya doğru ilerlerken ben de abimin peşine takıldım.

"Of, çok acıyor ya!" dedi abim gözlerini kapatarak.

"Ulan söylenme be!" dedi Savaş abi arabayı çalıştırırken. "Kedi götünü görmüş yara zannetmiş. Seninki de o hesap."

Ben arkada orta kısma oturmuş, onları dinliyordum. "Sen ne salaksın be!" dedi abim, Savaş abiye sertçe ve saçma bir çıkış yaparak. Gerçekten Savaş abiye edilmemesi gereken en boş lafı etmişti şu an sanırım.

Savaş abi de benim gibi düşünmüş olacak ki, "Doğru," dedi biraz bir sırıtmayla. "Her gün evde senin gibi götümü yayarak oturduğum için ne kan gördüm ne yara. Sen de haklısın, Levo."

Abim başını arkaya yaslamış, Savaş abinin söylediklerini anlamaya samadan inliyordu. Hastane yakındı fakat abimin sızlanmalarıyla işkenceye dönüşecekti sanırım. Bin birinci kez pişman oldum arara kullanmayı öğret dediğime. Bu sefer akılsız başımın cezasını kulak larım çekiyordu işte.

●●●

Abimin eline pansuman yapılmış, tetanos aşısı için hemşireyi beklemeye başlamıştık. Abim ayağını ritmik bir şekilde yere vururken kolunu uzatmış, oldukça gergin duruyordu. Ben kapı girişinde, Savaş abi ise eli cebinde hemen tam ikimizin arasında, odanın ortasında bekliyordu. Abim arada sırada ofluyor, terleyen alnını eliyle siliyordu.

"Ne kastın kendini be," dedi Savaş abi en son dayanamayarak.

Abim de bunu beklermiş gibi koyuverdi kendini. "Savaş, elimi tutsana kardeşim," dedi.

Ay gülmemek için zor tuttum kendimi. Koskoca adam resmen elini tutsun diye kedi yavrusu gibi Savaş abiye bakıyordu.

Savaş abi ise duyduklarıyla gözlerini belirginleştirmiş, dudakları arasında bir şeyler homurdanırken, "Saçmalama!" diye bir tepki verdi. "Kaç yaşında adamız, oğlum. El ele mi tutuşacağız sevgili gibi? Salak salak işler yapma. Küçücük iğne. Ne olacak?"

Abim beklediği desteği alamayınca iyice gerildi, suratı düştü ama yine de vazgeçmeyerek son kez şansını denedi o sedyede.

"Oğlum küçüklükten gelen bir korku ya," dedi mahzun mahzun. "Tutsan ne olacak? Kızlar kendi kendine el ele tutuşunca bir şey olmuyor ama. İki dakika tutsan ölür müsün?"

Savaş abi bu ince sesle bir an ikilemde kalsa da ona çok zıt olan bu durumda gözlerini kaçırıp cevap verdi. Çünkü o gözlere bakınca reddetmek bir miktar zordu. "Tutmam abi ben," dedi Savaş geri adımla-

yarak. Sonra bana doğru bakarak kafa hareketiyle, "Gülfem tutsun," diye beni işaret etti. Top bana dönmüştü.

Abim bir umut bana baktığında omuz çektim. "Bana ne be!" deyip omuz silktim. "Ben tutmam." Tutardım tutmasına da tüm gün bana işkence etmişken hiç de içimden gelmedi. İyice kendi başına kalmıştı şimdi abim.

"Tutmaz o," dedi benden bu tepkiyi zaten beklediğini belirterek. Onca şeyden sonra beklesin bir zahmet. Öyle kabadayı gibi konuşurken elime düşeceğini hiç düşünmemişti. Abim iyice içine kapanırken Savaş abi bunu fark etmiş olacak ki bir iki adım atarak kollarını birbirine bağladı.

"Elimi tutturmam, kolumdan destek al."

Abim çölde su bulmuş gibi bir anda ve hevesle koluna sarıldı. "Destek al dedim, yapış demedim," dedi Savaş abi gözlerini belerterek. Abim elini biraz gevşettikten sonra hemşireyi yanımda hissettim. Yanımdan geçip giderken ben de olduğum yerde dikleştim.

"Evet, hazırsak," dedi hemşire gözüne sokar gibi iğneyi göstererek.

Abim o tarafa değil Savaş'ın gözünün içine içine bakıyordu. İzin verse başını koluna falan yaslardı, biliyorum. Bu hâli öyle komik duruyordu ki telefonu elime alarak çekmeye başladım.

Güya gözü hiçbir şey görmeyen abim beni fark ederek, "Ne yapıyorsun sen ya?" dedi. Bir yandan da iyi olmuştu aslında. Hemşire bana bakıp göz kırptığında abimin korktuğunu anlamış, oyalamam için mesaj veriyor gibiydi.

"Sen misin bana dayılanan. Ben bunları Efsun'a atıyorum şu an," diyerek gruptan fotoğrafları gönderdim. Hemşire bu sırada çoktan iğneyi etine geçirmişti fakat abim farkında bile değildi.

Efsun sevdasına düşmüşken, "Bak gör," dedi abim, Savaş abiye beni şikâyet eder gibi, "güya kardeş olacak. İnsanlık kalmamış."

"Dedi insanlıktan bir haber olan abim," diyerek abime imalı bir karşılık verdim. Sonra hemşirenin sesi duyuldu:

"Geçmiş olsun."

Biz öyle laf dalaşına girince hemşire çoktan işini bitirmişti bile. Abim de hiçbir şey anlamadı. O yüzden bana atar gider yapmak yeri-

ne teşekkür etmeliydi. Zaten korkulacak bir şey de yoktu. İğne alt tarafı. Psikolojikti onun sorunu. Hemşirenin bant yapıştırmasıyla abim de derin mutlu bir nefes alarak Savaş abinin kolundaki elini çekti. Yine de bana sinirini atamamış gibi ayaklanırken başını tehditkâr bir şekilde bana doğru salladı.

"Seninle sonra görüşeceğiz, Gülfem," dedi sinirli sinirli. "O fotoğrafların hesabını bana vereceksin. Efsun bir benden soğusun, o zaman soracağım ben sana."

Ben olduğum yerde kıkırdıyor, dudaklarımı kemiriyordum. Öylesine önemsiyordu ki Efsun'un duygularını, bu çok fazla hoşuma gitmişti. Belki de her şey benim kuruntumdan ibaretti ve onlar gerçekten birbirine uyumlu bir çiftti.

"Saçmalama Levo ya," dedi Savaş abi onu rahatlatmak ister gibi ya da beni kurtarmak, bilmiyorum ama gönlüm en çok ikincisine meyletti ve tebessüm ettim. "Kız sen iğneden korkuyorsun diye senden mi soğuyacak? Hem nereye kadar gizleyeceksin, sen bu korkunu yenmedikçe eninde sonunda öğrenecek."

"Tamam da abi hemen şimdi öğrenmesi var, benden vazgeçemeyecek noktaya gelince öğrenmesi var. Daha o noktaya gelmedik."

"Ulan," dedi Savaş abi hayret edercesine. "Ne ince hesaplar peşindesin sen ya. Nereden geliyor böyle şeyler aklına? Seviyorsa seviyordur, sevmiyorsa sevmiyordur. Bunun ötesi berisi mi var?"

Öyle miydi? Böyle şeyleri Savaş abiden duymaya alışık olmayınca her kelimesini dikkatle dinliyordum. Bir de geçen gece olanlardan sonra bana bakarak söylemese bile içimdeki o şüpheyle her şeyi üzerime çekiyordum ben.

Koridora çıktığımızda abim durarak, "Bir tuvalete gidip geleyim ben ya," dedi iki yana kıvranarak. "Stres yapınca iyice sıkıştım. Bekleyin siz burada."

Gerçekten küçük bir çocuktan farksızdı. O ilerlerken Savaş abi ellerini cebine sokarak duvara yakın bir yerde beklemeye başladı. Ben ise birkaç adım ilerisinde duruyordum. Ne konuşacağımı bilmiyordum. Geçen geceden sonra ne diyebilirdim, hiç kestiremiyordum ama bir şey demeliydim. Sormalıydım belki de. Evet, sormalıydım ama hangi cümlelerle?

Savaş, sen beni mi seviyorsun? Savaş, geçen gece yazdığın yazının sahibi ben miyim? Hayır, öyle gözüküyor çünkü. Bir de yazma olayı var, cebinde taşıyordun. Savaş, gerçekten bana karşı bir şeyler hissediyorsan söyleyebilirsin. He, söylesin Gülfem. Sen ne diyeceksin sonra? Hem adamın sevgilisi var. Yok Gülfem. Sevmiyor ki onu, sevse böyle davranmazdı. Hem sen sadece soracaksın. Sormaktan bir şey kaybetmezsin.

Kafamdaki sesler birbiriyle çakışırken, "Ne düşünüyorsun?" dedi Savaş abi, kendime geldim.

"Hiç," dedim titrek bir gülümsemeyle. O ise yine gülmüyor, ciddi tavrını koruyordu. Hiç ile kestirip atmak da istemiyordum. Dudaklarım bir aralandı, sonra kapandı. Yerimde doğruldum, tekrar yere çakıldım. Derin bir nefes aldım fakat konuşamadan geri verdim.

Öyle olduğum yerde kıvranırken, "Gülfem, iyi misin?" diye sormasıyla gülümsedim ve aniden konuşuverdim.

"Aklından çıkmayan şeyler hâlâ aklında mı?" dedim hiç kendimden bile beklenmeyen bir tavırla. "İçinin yangını sürüyor mu hâlâ?" Kalbimdeki korku hem heyecandan hem korkudandı. Hem sormanın rahatlığıyla üstümden büyük bir yük kalkarken hem de korkuyla keşke sormasaydım diye geçirdim. Karmakarışıktım.

"Gülfem," diyerek gözlerini devirdi ve kendini başka yöne çevirdi. "Sana bir şey söyleyince böyle yüzüme vuracağını bilmeliydim. Sonra neden konuşmuyoruz diyorsun. Neden acaba?" Bir şey demedim ki ben. Sordum sadece.

"Yüzüne bir şey vurmuyorum ben senin," dedim içime kaçmış sesimle. "Soru sordum sadece."

"Sorma," diyerek kaşlarını çattı. "Boşluğuma geldi o an ve bir miktar içimi açtım, ama bunu sürdürme. Seni ilgilendirmez kalanı."

Gel de şimdi sor bu adama beni mi seviyorsun diye. Bunu bile tersliyorken neyi, nasıl konuşacağım ben. Seni ilgilendirmez demesi de benim olduğumun açıkça göstergesiydi aslında. Sevmesin de zaten, sevmesi buysa sevmesin.

"Sen bu Oktay mevzusunu hallettin mi?" diye sordu sanki konuyu geçiştirmek ister gibi.

Fakat ben öylesine sinirlenmiştim ki, yaşadığım bu hayal kırıklığıyla, "Neyini halledeceğim ya!" dedim ters bir çıkışla. Bakışlarım da bir o kadar karanlıkken sanki benimle aynı tona büründü.

"Bana öyle ters ters bakıp sinirimi bozma benim," dedi bir iki adım bana doğru gelerek. Etrafı kontrol ettikten sonra tekrar bana döndü. "Biliyorsun sen neyi halledeceğini." Neyin hesabını soruyordu? Kim olarak soruyordu? O kadar dengesiz davranıyordu, o kadar yoruyordu ki beni.

"Halletmedim hiçbir şeyi ben," dedim sinirle. "Etmeyeceğim de."

Baktı bana uzun uzun süzerek. Sonra da, "İyi," diyerek kestirip attı. "Halletme." Her şey o kadar açıktı ki aslında. Ben kendi kendime kurmuştum sanırım yine. Başka mantıklı tek bir açıklaması bile yoktu. Bir yere varamayacağımı anlamış olacak ki, "Kapıdayım ben. Gelirsiniz," diyerek arkasına bile bakmadan ilerledi. Gerçekten nasıl iletişim kuracağım konusunda hiçbir bilgim yoktu. Resmen tüm kapılarımı kapatıyordu. O büyük adımlarla giderken ben öylece baktım arkasından.

●●●

Yol gayet sessiz geçmiş, eve gelmiştik. Abim teşekkür edip eve girdi. Ben de Tarıklarla buluşacağımdan eve girmedim. Savaş abi de arabadan hiç inmemişti, muhtemelen o da gidecekti. İkimiz de hareket etmeden durunca, "Bırakayım diyeceğim ama..." diye cümleye başladığında içimde kıpırdanan o hisler ama ile kesildi. "O yol ters bana. Neyse artık yarım saat daha az otursun arkadaşlarınla."

"Nereye gideceğimi bilmiyorsun ki," diye karşılık verdiğimde bununla hiç ama hiç ilgilenmedi. Hatta resmen dalga geçer gibi, "Olsun," dedi. "O yol her türlü ters bana. Bizim yollarımız bambaşka, Gülfem."

Son cümlesi epey ima doluyken, "O zaman sen yoluna ben yoluma," dedim onun tavrına karşılık.

"Öyle," dedikten sonra kaşlarını çatarak önüne döndü ve başka hiçbir diyaloğa girmeden hızla gitti yanımdan.

Savaş

Yolda aklımdaki milyon tane düşünceyle yürüyordum. O kadar dalgındım ki bana selam veren Necip abiyi bile son anda fark etmiştim.

"Hayırdır Savaş'ım, nedir bu dalgınlık?"

Necip abinin sorusuna ne diyeceğimi bilemedim. Sıkıntıyla elimi enseme koyduğumda etrafa bakındım ve tam o sırada köşede beni izleyen iki adamı fark ettim. Bu adamların az önce yanından geçmiştim ben. Konuşuyormuş gibi yaptıklarında Necip abiye döndüm.

"Abi, benim Levent'ten bir şey almam lazımdı. Şimdi aklıma geldi. Sonra konuşuruz."

Necip abi başını sallarken kuşkulu gözlerle bana baktı. Leventlerin evinin aşağısındaki harabeye doğru ilerlemeye başladığımda, arabaların aynalarından adamları kontrol ediyordum. Harabeye doğru adımlarımı hızlandırdığımda adamların da adımlarını hızlandırdığını gördüm. İşte o zaman emin oldum: Bu adamlar büyük patronun adamlarıydı. Şerefsizler mahalleme kadar bulmuşlardı! Adımlarımı daha da hızlandırırken kendimi harabenin içine attım ve kuytu bir köşeye saklandım. Adamların adım seslerini duyuyordum. Sonra da adım seslerine kendi sesleri karıştı:

"Nereye gitti lan bu?"

"Bilmiyorum ama büyük patron ebemizi sikecek!"

Saklandığım yerden çıkarken sinir dolu bir gülümseme yayıldı suratıma. Zaten atamadığım öfkemi çıkarmak için iyi bir andı.

"Büyük patrona bırakmadan ben sikeceğim ebenizi!"

Adamlar belindeki silahlara davrandığında hızlı bir hamleyle birinin kolunu tutup kırdım ve elindeki silahın yere düşmesini sağladım. Diğerine kaşlarımı kaldırıp bakarken adam gidip gitmemek arasında kararsızlıkla öylece kalakalmıştı.

"Bırak lan silahını!"

Sinirle konuştuğumda adam hâlâ kararsızlıkla bana bakıyordu. Belimdeki silahı çıkarıp emniyetini açarak bacağımda geriye doğru çektim ve silahı kullanılabilir duruma getirdim. Adamın başına silahı dayayarak sordum:

"Şimdi silahını bırakıyor musun, bırakmıyor musun?"

Adam küfrederek silahını en uzak köşeye fırlattı. Ayağımla yerdeki silahı da ittim ve aniden adamın sırtına tekmemi geçirdim. Acıyla iki büklüm oldu.

"Şimdi..." diye sordum sinirle. "Benden ne istiyorsunuz?" Sorumla birlikte diğer adamın da çenesine ters tekmemi savurmuştum.

"Büyük Patron! Büyük Patron seni istiyor!"

"Neden?"

"İşlerine burnunu fazla sokuyormuşsun. Yemin ederim bildiğim bu!"

Adamın gözlerinin içine gözlerimi kısarak baktım. Yalan söylemediğine kanaat getirmeye çalışırken diğer adamın silaha doğru hamle yaptığını fark ettim. Ayağımı sert bir şekilde karnına geçirirken ağzından gelen kan üstüne sıçradı.

"Telefonunu çıkar!" dedim sert bir tonda. Adam korkuyla telefonunu çıkarırken devam ettim: "Polisi ara!"

Korkuyla bana bakarken kaşlarımla telefonu işaret ettim. Titreyen elleriyle telefondan polisin numarasını çevirdi.

"Arama tuşuna bas ve kendini ihbar et."

"Abi... " Konuşmasına izin vermedim.

"Hadi!" Bağırışım boş harabede yankılanırken adam dehşet içinde aradı. Ben ise beklemeye devam ettim. Bu şerefsizleri polise teslim edip oradan da karargâha geçecektim.

Gülfem

"Üflesene," dedi Efsun oje sürdüğü elini Tarık'a uzatarak. Tarık birkaç kez üflerken ben öylece dalmış onları izliyordum. "Demek benim minik tırtılım iğneden korkuyor he," dedi Efsun yumuşak bir tonda. "Kıyamam ya." Söyledikleriyle yüzümü buruşturdum.

"Minik tırtılım nedir ya?" diye sordum hayretle. "Ne biçim ilişkiniz var kızım sizin?"

"Vallahi," dedi Tarık da hak vererek, "kusacağım şimdi."

"Biz öyle seviyoruz," diyerek omuzlarını ileri geri oynattı. Bize niye nazlanıp niyazlandığını anlamadım ama aşırı derecede keyifsiz olduğum şu vakitlerde beni gülümsettiği de bir gerçekti. Elimin altındaki bardakla oynarken gözlerim dalıp duruyordu.

"Sen niye öyle dalgınsın?" diye sordu Tarık beni dürterek. "Geldiğinden beri suskunsun." İşte bu yüzden seviyordum Tarık'ı. Efsun kendi derdine dalmaktan bunu fark etmemişti bile. Anlatıp anlatmamakta kararsız kaldım.

"Ya," dediğimde Efsun sözümü kesti:

"Ya yok bir şey, diye bitecekse o cümlenin devamı, yemezler Gülfem. Dökülüyorsun hemen. Var bir şey işte, belli. Tarık hislerinde yanılmaz hem." Doğru. Efsun ile abimi de o bilmişti zaten en başında. Hep dikkatli bir çocuktu. Saç rengimizi bir ton koyulttuğumuzda bile fark ederdi o.

"Bilmiyorum," diyerek ellerimle oynamaya başladım. "Bir şey var ama ne olduğunu bilmiyorum."

"Kızım boş yapma da anlat," dedi Efsun.

"Savaş ile ilgili bazı şeyler var," dedim kararsızlıkla gözlerimi kaçırarak. Ama anlatmam gerekti. Birine danışmam, birinin bana yol göstermesi gerekti.

"Savaş!" dedi Efsun imalı bir şekilde abi demediğimi belirtir gibi. Gözleri de imalı bakıyordu. Utançla gözlerimi kaçırırken dudaklarımı kemirmeye başladım.

"Efsun, dur da kız anlatsın," diyerek böldü Tarık.

Olanı biteni anlattım. Onlar da epey büyük bir şaşkınlıkla dinledi beni. Zaman zaman onay verdiklerinde de içim rahatladı en azından. Yani ben kendi kendime kurmuyordum.

"Ben de üstüme alındım ama bilemedim de. Sonuçta adam beni görünce gülmüyor bile, ama çok garip davranıyor. O gün sinemada da çok garipti. Biz o kadar çok yakınlaştık ki... Sonra Oktay'dan kıskanması var. Hayır, bu kesinlikle kıskanmak." dedim itiraz kabul etmez gibi. "Arkadaşımdan uzak dur meselesi değil. Bayağı bayağı kıskanmak, hesap sormak. Bana gül aldı mesela o gün. Of bilmiyorum," diyerek ellerimi saçlarıma götürdüm. "Beni işaret eden çok şey var ama kafamda kuruyormuşum gibi de olmak istemiyorum."

"Anlattıklarından ben de Savaş'ın sana karşı bir ilgisi olduğunu düşündüm, ama ben bu ilişkiyi asla onaylamıyorum Gülfem, asla," dedi Efsun. O kadar keskin bir dille söyledi ki merak ettim. Ben bile abimle onun ilişkisine karışmamışken böyle keskin bir çizgi çizmesi...

"Neden?" diye sordum merakla.

"Neden mi?" dedi şaşırmış gibi gözlerini kısarak. "Gülfem, adamın sevgilisi var. Eylül var, farkında mısın? Böyle bir şeyi onaylamam mümkün değil."

"O konuda haklı," dedi Tarık ve ben unutmaya çalıştığım Eylül'ün varlığını tekrar hatırladım. Haklıydılar. Bunun utancı da vardı içimde.

"Ama onu sevmiyor sanırım," dedim ellerimle oynamaya devam ederek. "Saliha teyze öyle dedi." Bu kendimi ikna etme şeklim miydi bilmiyorum ama buna sığınıp duruyordum sürekli. "Savaş geçen gün tatlı istemiş, Eylül yapmış, ama bir tane bile yememiş. Ama benim yaptığımı yedi."

"Gülfem, sen kafayı mı yedin?" dedi Efsun çenemden tutup ona bakmamı sağlayarak.

"Gülfem," diyerek söze girdi Tarık. "Tamam, senden hoşlanıyor olabilir Savaş, ama yine de Eylül var. Sevse de sevmese de onunla birlikte. Eğer sana karşı bir şeyler hissediyorsa, önce onu bitirmek zorunda. Yani dur Gülfem'i yoklayayım Eylül kenarda dursun, olmazsa onunla devam ederim gibi bir şey söz konusu dahi olamaz. Bir kadın olarak çok küçük düşürücü bir durum bu. İkiniz açısından da. Eylül için de öyle."

Haklıydı. İkisi de haklıydı. Kendimden bir kez daha utandım bu duruma düştüğüm, gönlümün ona meyletmesine izin verdiğim için.

"Ayrıca senin gönlün var mı?" diye sordu Efsun. "Hayır, bu olmaz dediğimiz hâlde irdelemen, bu Eylül detayını unutman falan bana hayra alamet gibi gelmedi. En çok sen önemsersin böyle şeyleri. Ne oldu şimdi?"

"Ben," dedim titrek bir sesle tekrar gözlerimi kaçırarak, "kendime engel olamıyorum. Sinirleniyorum falan, ama yine ona çekilirken buluyorum kendimi. Gerçekten çok kızıyorum kendime ama..." deyip yüzlerine baktım bana inansınlar diye. "O bana bir iki adım atınca da karşılıksız bırakamıyorum. Neyse, kafam karıştı bir soru sordum," diyerek tekrar kısık bir sesle olduğum yerde geri çöktüm. "Ben de biliyorum Savaş ile olamayacağımızı."

Ben açılmaya çalışan kalbimin kapılarını kapatmaya çalışırken, "Yo, neden olamayasınız?" dedi Tarık tekrar kapıları aralayarak. "İstiyorsanız olursunuz ama şartlar eşitlendiğinde. Şu durumda olmaz." Ona meyletmeye yer arayan gönlüm yine umutla doldu.

"Sen Savaş'a sorsana açık açık," dedi Efsun beni daha da heveslendirerek. "Konuş. Ne bu şiirin anlamı, bu davranışların de."

"Konuşmaya çalıştım ama tersledi."

"Hep tersleşiyorsunuz siz zaten, Gülfem," diyerek tekrar gazladı beni. İçim kıpır kıpır oldu. "Git konuş. Böyle kendi kendine bir şeyler kuracağına sor, tavrını da koy. Bilsin yani Eylül varken olmayacağını, sen de kendi kendine bir şeyler kurup umutlandırma kendini. Görüyorum çünkü ben Gülfem seni. Sen bayağı bayağı umutlandırıyor gibisin kendini."

"Gideyim, değil mi?" dedim yerimde doğrularak.

"Git tabii," dedi Tarık. "Konuş açık açık madem senin de gönlün var."

İkisi de gaz verince duramadım yerimde, aniden ayaklandım. "Gidiyorum ben o zaman," diyerek çıktım kafeden.

Ne olacaktı, en fazla saçmalama Gülfem yok öyle bir şey der, bağırır çağırırdı. Zaten hep aynısını yapıyordu. Bir şey kaybetmezdim sonuçta. Aldığım gazla ne ara mahalleye vardım bilmiyorum. Direkt Savaşların eve çevirdim yönümü. Hava kararmak üzereydi ve gitgide soğumuştu ama ben alev alev yanıyordum. Ne diyeceğimi bilmiyordum ama konuşacaktım. Olduğu gibi konuşacaktım. Kafamda kurmadan, ne geliyorsa o an aklıma.

Derin bir soluk alıp kapıyı çaldığımda Saliha teyze açtı kapıyı. Suratı sararmış, ağladı ağlayacak hâldeydi.

"Efendim kızım," dedi beni görünce kendini toparlayarak.

Normal olmayan bir şeyler olduğu apaçık belliydi ama yutkunarak, "Savaş abiyle bir şey konuşacaktım da ben. Evde mi?" diye sordum. Gözlerim hâlâ üzerindeydi. Bir şey olmuştu, belli.

"Gitti o. Az önce çıktı," dedi gözünden bir damla yaş süzülürken. "Göreve çağırdılar yine."

Yüreğimin orta yerine bir ateş düştü sanki. O yüzdendi bu hâli yani. Benim de ondan bir farkım yoktu ki şu an. Teselli cümleleri bulamadım.

"Ne zaman gitti?" diye sordum, az önce demesine rağmen.

"Şimdi çıktı. Taksi durağına iniyordu."

Meydandaki taksi durağı. Yetişebilir miydim? Yetişirdim belki. Böyle gitmesine izin veremezdim.

Hiçbir şey demeden koşmaya başladım. Meydana doğru o kadar hızlı koşuyordum ki. Bu kadar hızlı koşabildiğimi hiç bilmiyordum. Yetişebilmek için soluklanmadan koşuyordum. Beni görüp tanıyanlar peşimden ayaklanırken hiçbirine durmadan koştum. Gördüm onu. Kalbim daha ne kadar çok atabilir derken attı işte. Elimle dokunsam tutacak gibiydim sanki ama bir o kadar da uzak gibiydi.

"Savaş!" diye bağırdım olabildiğince.

Durup arkasını döndüğünde önce beni görmeyi beklemediği için şaşkınlığını gizleyemedi. Adımlarını tedirginlikle bir iki adım bana doğru attığında koşarak yanına vardım. Nefes nefese kalmıştım ve ellerimi dizlerimin üzerine koyarak hızlı hızlı soluklanmaya başladım.

"Konuş..." dedim fakat nefessizlikten cümlemi tamamlayamadım.

Kuru soğuk, boğazımı yakarken kalbim yerinden çıkacak gibiydi.

"Konuşma..."

Nefesim kesiliyordu cümleyi tamamlayamadan. O kadar çok koşmuştum ki ciğerlerim ağrıdan patlayacak gibi hissettim.

Elini omzuma koyarak, "Nefes al önce sen," dedi benimle birlikte soluklanarak. Sesli bir şekilde, beni normal ritme sokmak ister gibi nefes alıyordu. Ellerim dizlerimde beklerken kafamı kaldırıp yüzüne baktım. Daha yeni tıraş olmuştu. Siyah bir gömlek, kot bir pantolon giymişti. Üzerinde de siyah kaşe ceketi vardı.

Yabancısı olduğum bir durumun içindeydim. Yavaş yavaş toparlanarak ayaklandığımda, "Ne oldu?" diye sordu. Ne diyeceğimi bilemedim. Buraya kadar böyle koşmuşken, soluk soluğa kalmış karşısında duruyorken konuşmadan da dönemezdim.

"Sence de..." dedim gözlerinin içine bakıp içime kaçmış sesimle. "Konuşmamız gerekmiyor mu?"

Kısa bir an duraksadığında, "Yani son zamanlarda yaşadıklarımız..." dedim çok da emin olamayarak. "Ben seni gördüm," dedim sonra bambaşka bir cümleye geçerek. "Cebinde benim yazmam vardı," dediğimde bir tepki bekledim. Şaşkınlık ifadesi belki, ama sanki o gördüğümü bilir gibi normal karşıladı. "Sözlerin, uyuyamaman, Cemal Süreya'nın şiiri..." diyerek heyecanla sıraladım hepsini belli belirsiz bir gülümsemeyle. "Bunları konuşmamız gerekmiyor mu sence de?"

Uzun ve heybetli vücuduyla karşımda duran adam beni tersleme-den, o sert yapısına karşı oldukça yumuşak bir tonda, "Evet," dedi gözlerimin içine bakıp o ciddi ifadesini koruyarak. "Ben de bunu düşünüyordum. Konuşmamız gerekiyor."

Soluklarım düzene girerken kalbim hâlâ deli gibi çarpıyordu. O da kabul etmişti yani bunları. Kuruntudan ibaret olmayacak kadar gerçekti zaten hepsi. Bunca şey tesadüf olamazdı ya.

"Ama şimdi değil," dedi başını sallayarak. "Benim gitmem gerek, Gülfem. Ayaküstü bir konuşma yapamam seninle. Kafamda sorularla, kafanda sorularla bırakamam seni burada."

Hislerimizi açık açık dillendiremedik belki o an ama ikimiz de anladık. Bizim aramızdaki komşuluk ilişkisi ya da abi kardeş ilişkisi gibi değildi. Daha ötesiydi.

"Dönünce konuşuruz o zaman," dedim yutkunarak. Boğazımdaki o yumru gitmiyordu. Bir şey tıkandı oraya. Konuşmamı da zorlaştırıyordu, nefes almamı da.

"Dönersem..." dediğinde kalbim duracak gibi oldu. Şu esen yel alsın götürsün istedim o an bu söylediklerini, ama o inatla aynı cümleyi tekrar kurdu: "Dönersem konuşuruz."

Ben daha önce hiç böyle olmamıştım o giderken. Hislerimi fark ettiğimden sebep miydi bu durum? Daha gitmeden, yanındayken gideceğini bildiğimden sebep mi kaplamıştı içimi böyle kasvet. Hele dönmeme ihtimali aklıma gelince...

"Dön o zaman," dedim titreyen sesimle. "Konuşmamız gereken şeyler olduğu için dön."

Yüzüme baktığında, kaldığı zaman diliminde bana gülmediği günlerin acısını çıkarırcasına sıcacık bir tebessümle kalbimi ısıttı. "Olur," dedi ardından.

Ben bunu bir evet olarak kabul ettim ve kendimi sıkmama karşı boğazımdaki yumruya rağmen gülmeye çalışarak, "Ne zaman dönersin?" diye sordum. Parmakları o gözyaşlarını usul usul silerken gözlerimi kapamamak için zor tuttum bu dokunuşlar karşısında.

"İşim bitince," diye karşılık verdi.

"İşini çabuk bitir, çabuk dön," dedim hâlâ gülümsemeye çalışarak. Boğazımdaki yumru iyice büyüyordu sanki.

Benimle aynı gülümsemeyi paylaşırken, "Onu da denerim," dedi ve beklemediğim bir hamleyle kollarının arasına aldı beni. Göğsünde yer buldu başım. Sarılıyordu bana. Parmakları sıkı sıkı omuzlarımı kavramış, beni kendine çekerken ben de hiç direnmedim ona. Fakat ayrılamayacağımızı düşündüğünden sanırım, çok uzun tutmadı bu sarılmayı. O kısacık anda bile ben onun göğsündeki kokuyu derince içime çektim, o kısacık anda onun kokusu bana karıştı.

"Allah'a emanetsin," diyerek arkasını döndüğünde, "Sen de," dedim titreyen sesimle.

Bir daha görememe ihtimali yüreğime bir kor gibi düştü ilk defa ve biliyorum, bu yabancısı olduğum his son kez uğramamıştı bana. Daimiydi bundan sonra...

6. BÖLÜM
BEKLEYİŞ

"Anne, ben çıkıyorum," diye bağırdım ayakkabılarımı giyerken. "Geç kalma," diye seslendiğinde annem, cevap vermeden kapıyı çektim. Bahçe kapısına geldiğimde Müge de eş zamanlı olarak evden çıkıyordu. Adımlarımı yavaşlattım ve onu beklemeye başladım. Savaş'ı sormayı düşünüyordum. Konuştular mı, iyi mi, ne zaman gelecek? Deli gibi merak ediyordum. Beni fark etmeyip telefonuna öyle bir gömmüştü ki kafasını, sesli şekilde öksürdüm beni fark etmesi adına.

"Gülfem abla," dedi gülerek. "N'aber?" Şimdi Müge ile adımlarımızı eş zamanlı atıyor, aynı yolda ilerliyorduk.

"İyi, senden n'aber?" dedim aynı tebessümle karşılık vererek.

"İyi ben de, ne olsun abla. Kaan ile buluşacağız."

Abisinin yokluğunda bol bol buluşmaları kaçınılmazdı elbette. Konuya girmek için de oldukça iyi bir sebep vermişti bana. Direkt sorsam altında hemen bir şey arardı.

Yolu birlikte adımlarken "Abin de yok ya," dedim normal tavrımı korumaya çalışarak, "rahat rahat buluşursunuz." Telefondaki kafasını kısa bir süre bana çevirdiğinde, kısa bir an belli belirsiz bir gülüş belirdi.

"Aynen," dedi ve tekrar telefona döndü. Muhabbetine de doyum olmuyor Müge. Asıl soruyu soracaktım ama karnımda bir boşluk oluştu stresten. Midem kasılmaya başladı. Bir de az önce hissettiğim o gülümseme beni ikilemde bıraktı. Müge vardı karşımda sonuçta.

"Abinle konuştunuz mu?" dedim aniden ona dönerek. "Ne zaman geliyormuş?"

İşte tam da beklediğim hareketi yapmıştı; az önce belli belirsiz olan o gülümseme şimdi daha belirginken bana dönmüştü.

"Aradı, konuştuk," dedi beni iyice meraka sürükleyerek. Devamını söylemiyordu. Bilerek yapıyordu, fark ettim. Şimdi tekrar sorsam daha da belirginleşecekti o gözler, o gülümseme, biliyorum ama merak da ediyordum. Bir de o telefonu koydu cebine, iyice bana odakladı kendini.

"Ee?" dedim sesimin tonunu normal tutmaya çalışarak. "Nasılmış?"

"İyiymiş, Gülfem yenge," dedi tekrar genişleyen dudak kıvrımlarıyla. "Ay pardon, dilim sürçtü. Gülfem abla." Karşımda sinsi sinsi sırıtırken yanaklarıma bir kor düşmüşçesine kızardı, ellerim terlemeye başladı. Yanaklarıma ek kulaklarım da yanmaya başladı bu soğuk havada.

"Ne yengesi, Müge? Saçma sapan laflar etme," dedim titrek bir sesle. "Biri duyacak bir şey sanacak. Alt tarafı merak edip sorduk. O kadar hukukumuz var herhâlde. Sanki çok garip bir şeymiş gibi hiç olmayacak tepkiler vermen çok saçma." Sert bir ifade takınmış, kaşlarımı çatmıştım. Mimiklerim titriyordu, fark ediyordum ama yine de bozuntuya vermemeye çalıştım.

Yol ayrımına geldiğimizde durup önüme geçti. Söylediklerim onun gülümsemesinden bir şey götürmemişti. Hâlâ o imalı tavırları, bakışları üzerimde geziyordu.

"Dedim ya, dilim sürçtü, Gülfem abla. Tabii sürçmesine sebep olan bazı davranışların da yok değil. Bu sadece bugün abimi sormandan kaynaklı değil elbette. Bence davranışlarını gözden geçir sen önce. Çok göze batıyor bazı şeyler. Çok açık veriyorsun."

Ne dediğini anlamadım. Ne varmış davranışlarımda? Hayır, böyle düşündürtecek ne yapmış olabilirim acaba?

"Anlamadım," dedim kaşlarımı çatarak. "Ne varmış davranışlarımda?"

"Ne mi var?" dedi kahkaha atarak. "Tamam abla, madem sen farkında değilsin ben açık açık konuşayım," diyerek kollarını birbirine bağladı. "Abimle sürekli bir didişme hâlindesiniz fakat bazen bunu kasıtlı yaptığınızı düşünüyorum, sırf birbirinizle iletişim kurabil-

mek adına. Sen de abim de birbirinizin nelere ne tepki vereceğini senelerdir biliyorsunuz, fakat hâlâ o yönde davranıyorsunuz. Diyeceksin ki, 'Yapı olarak tersiz birbirimize, düşüncelerimiz zıt, neden onun istediği gibi davranacağım ya da neden o benim istediğim gibi davransın?' Haklısın da olabilirsin fakat susmuyorsunuz abla ikiniz de. Karışmayın madem. O orada senin zıddına giden bir laf mı etti, atlama lafa. Bana ne de geç. Abim için de geçerli aynısı. Siz birbirinizle konuşmak için bahane arıyorsunuz bence. Bu da oldukça etkili olduğu için senelerdir sürdürüyorsunuz. Yapmayın. Çocuk değilsiniz artık. Ben bile fark ettim."

Yutkundum. Ne diyeceğimi bilemedim. Bu açıdan hiç düşünmemiştim.

"Sürekli abime bir şeyler yapmaktan şikâyetçisin ama yapmam da demiyorsun, abla. Hemen en önde sen bitiyorsun."

"Zorla yaptırıyorlar," diyerek kestim lafını haklı olduğumdan dolayı, ama bu söylediğime inanmamıştı. Konuşmaya devam etti.

"Kim sana neyi zorla yaptırabilmiş? Senin de gönlün var ama zorla yaptırıyorlar demek işine geliyor." Ben kabullenemezken Müge'nin benden önce bir şeyleri fark etmesi şokuyla kalakaldım. "Abim de yaptığını beğenmiyor güya, ama bize bile bırakmadan yiyor hepsini senin arkandan. Gerçekten birbirinizi yıpratmaktan başka bir şey yapmıyorsunuz. Gereksiz bir inatlaşma hâliniz var."

Yiyor muydu yani ben gidince hepsini? İstemsizce bir gülümseme belirecekken dudaklarımda, birbirine bastırdım. Eminim fark etmişti bunu ama, "Saçmalıyorsun Müge," dedim tekrar ciddi bir ifadeyle. "Olaya çok yanlış yerden bakıyorsun."

Bu durum çok da hoşuma gitmemişti. Daha biz Savaş ile bir şeyleri konuşmamışken Müge tarafından açıkça bunların dile getirilmesini sevmemiştim. Sonra aklıma gelen başka bir detay bana kendimi çok kötü hissettirdi ve zar zor ağzımdan o cümle çıktı:

"Adamın sevgilisi var zaten. "

Ben o gün deli gibi ona koşarken bu kısmı unutmuştum. Unutmamıştım aslında, görmezden gelmiştim. İçimden geldiği gibi, başka kimseyi görmeden aklımdaki soruların cevabını almak için koşmuştum ona.

"Senin de vardı, Gülfem abla. Hem de kaç tane oldu. Adını koymadığınız sürece, birbirinize hislerinizi açıklamadığınız sürece de daha çok olur."

"Böyle konuşup durma, Müge. Biri duyacak şimdi," dedim etrafı kolaçan ederken ve o an Müge'nin peşinden geldiğim için pişmanlık duydum. Her an bir yerlerden Eylül çıkabilirdi. "Aklını bulandırma kimsenin bu boş laflarla."

"Vallahi ben boş dolu bilmem," dedi kollarını birbirine dolayarak. Az öncekine nazaran daha ciddi duruyordu. "Ben gördüğümü söyledim. Seni severim, Eylül ablayla da bir sorunum yok. Bana fark etmez yani, ama benim gördüğüm bu. Bence zaten herkes böyle düşünüyor." Herkes?

"Neyse ben gidiyorum. Çok iznim yok zaten. Burada sana, senin duygularını keşfetmen için daha fazla yardımcı olamayacağım. Birazcık kendin düşün bazı şeyleri. Hadi görüşürüz," dedi ve gitti. Öyle bir sürü kafamı karıştıracak şeyi söyledi ve gitti.

Ellerim cebimde yürümeye başladım kafeye doğru. Tamam, bazen ben de bilerek zıtlaştığını düşünüyordum, ama ben bilerek yapmıyordum. Yapıyor muydum? Yapmıyordum ama aslında yapıyordum. Yani "Hep sen mi sinir edeceksin?" diye dalıyordum ben de en olmadık yerde konuya. Evet, yapıyordum sanırım, Müge haklıydı. Son zamanlarda bazı şeyler yok diyemeyeceğim kadar beni meşgul ederken bir tarafım da bu duyguyu kabullenemiyor gibiydi. Hislerimi net bir şekilde anlayamıyordum. Karşılıklı olarak konuşmadan da netleştiremeyecektim sanırım. Ben yürürken telefonuma mesaj geldi.

Gönderen: *Abim*
Mesaj: *Gül, baksana. Efsun'a hediye aldım ben. Gönderiyorum, beğenecek misin bakalım?*

Hiç değilse şu vakitlerde kafamı dağıtmama yardımcı oluyordu abim ve Efsun'un ilişkisi. Gönderdiği fotoğraftaki kolyeyi yakınlaştırdığımda anlamsız, ezik büzük oval bir şeyle karşılaştım.

Gönderen: *Abim*
Mesaj: *Nasıl?*
Gönderen: *Gülfem*
Mesaj: *İğrenç. Oğlum bu ne, ikinci el gibi! Kalp malp, yonca, kar tanesi falan alsaydın. Bu ne böyle?*

Gönderen: *Abim*

Mesaj: *İşte sen bu kadarsın, Gülfem. Sen bu kadar anlarsın romantizmden. İyi ki seni dinlememişim hediye konusunda. Parmak izli kolye o. Benim parmak izimden yapıldı. Sürekli beni üzerinde hissetsin diye. Ne kadar anlamlı, bir düşünsene...*

Düşündüm ve göğsünün arasına sarkan abimin parmak iziyle birlikte bir tövbe çektim. Gülmeden de edemedim. Yani nereden geliyordu böyle ilginç şeyler aklına. Parmak izi kolyesi nedir?

Gönderen: *Gülfem*

Mesaj: *Kim verdi bu dâhiyane fikri sana?*

Gönderen: *Abim*

Mesaj: *Kendim buldum. Araştırdım tabii biraz. Bana hoş bir fikir gibi geldi. Şimdi sen de biliyorsun anlamını. Güzel mi? Doğru cevap ver ama.*

Yani bilemedim tam olarak ama hevesini de kırmak istemedim.

Gönderen: *Gülfem*

Mesaj: *Güzel ama bence vermeden önce bir konuşma falan yap parmak izin olduğuna dair. Yoksa Efsun'un bunu gördüğünde parmak izi olduğunu anlayacağını hiç sanmıyorum. Çok ezik büzük bir şey gibi duruyor çünkü.*

Gönderen: *Abim*

Mesaj: *Tamam.*

Tam bir odundu ama yine de sırıtmadan edemedim. Telefonu cebime koyarak ilerlemeye başladım. Bunların ilişkisi her geçen gün farklı bir hâl alıyordu ve ben bu durumdan çok keyif almaya başlamıştım.

Kafeye vardığımda Tarık oturuyor, Efsun ortalarda gözükmüyordu. Normalde erkenden gelirdi aslında. Hiç geç kaldığını görmemiştim. İçeri ilerleyerek masaya vardığımda, "Nasılsın?" diyerek Tarık'ı öptüm.

"İyi Gül'üm, sen?" diyerek karşılık verdi.

"İyi ben de," deyip yanına otururken elimdeki çantayı masanın üzerine bıraktım. Saçlarımın kazağın içine girmiş kısımlarını çıkarırken, "Efsun yok mu? Niye gecikti o?" diye sordum.

"Yok Efsun," dedi kafasını iki yana sallayarak. "Yarım saat geç buluşacağız dedim ben ona arayıp. Seninle yalnız kalmak istedim."

Duraksadım bir an. Merakım bir hayli artarken kendimi ona çevirdim. Tedirginliğimi de hissetmişti sanırım. Ne oldu diye sormama kalmadan, "Savaş ile ilgili bir şey konuşacağım," dedi ve sadece adı bile ritmimi değiştirdi. "Efsun'a söylemek isteyip istemediğini bilmediğim için böyle bir şey yaptım." Konu gerçekten ilginçleşiyordu.

"Dinliyorum," dedim soğuktan buz tutmuş ellerimi birbirine kenetleyerek.

"Gül, senin bizimle konuştuğun o gün var ya, hani Savaş bana karşı bir şeyler mi hissediyor dediğin gün. Kalkıp gitmiştin konuşmaya diye."

"Evet," dedim gözlerinin içine bakarak. Kalbimin uğultusu kulaklarımdaydı.

"Sen gittikten birkaç saat sonra Savaş mahalleye geldi. Rıfat abinin kahvesinde oturuyordum, arka tarafa çekti beni." Titremeye başlamıştım şimdi. Neden bu kadar yavaş anlatıyordu?

"Eee?" diye sordum sabırsızca.

"Sen Oktay diye biriyle konuşuyormuşsun sanırım." Başımı salladım. Yani evet, arada nasılsın falan yazıyordu hâlâ ama bununla ne ilgisi vardı anlayamadım. "Dedi ki bana sen Gülfem'e yakınsın, ben bir süre yokum buralarda. Yokla bakalım hâlâ konuşmaya devam ediyorlar mı?"

Titreyen vücudumu bir sıcaklık kapladı ve ben gülümsemeden edemedim. Yani o kadar çok takmıştı ki bu Oktay meselesine, bu kadar büyüteceğini tahmin etmemiştim. Tarık ile konuşacağını hiç düşünmemiştim. Kıskançlığı sebepsizce beni mutlu etmişti.

"Nasıl yani?" dedim gülerek. "Benim arkadaşımdan beni satmasını mı istedi yani? Ben de akıllı sanırdım onu. Yani bilmiyor mu senin benimle ilgili bir şey söylemeyeceğini."

"Hee," dedi gözlerini kısıp arkasına yaslanarak. "Adam konuşmaya başlamadan önce silahını masanın üzerine koyup temizlemeye başlamasaydı satmazdım ama artık satarım."

"Ne!" dedim hayret edercesine kaşlarım havaya kalkarken. Yüzümdeki gülümseme de genişledi.

Tarık masadaki sıcak çaydan bir yudum aldı ve kaşlarını kaldıra rak tekrar arkasına yaslandı.

"Vallahi öyle. Adamın silahını nedense o gün, orada, o dakikada temizleyeceği tutmuş. Bence bu bir uyarıydı Gül, bana karşı. O yüzden sen bana Savaş'a gitmesini istemediğin bilgileri verme diye söyledim sana bunu. Savaş gelince beni bayağı bayağı öttürecek, ben de öteceğim yani, bil."

Yani güldüm, kıskanması falan ciddi anlamda beni etkiledi ama bir taraftan da korkuttu. Gözlerim bir noktaya daldığında Tarık'ın lafıyla kendime geldim:

"Kim bu Oktay?"

"Savaş'ın arkadaşı. Çorba içmeye gittiğimizde tanışmıştık. Instagram'dan ekledi, arada yazıyor falan ama o kadar büyütülecek bir şey yok."

"Senin açından yok da onların tarafta işler farklı sanırım, kendi aralarında konuştukları falan. Vallahi Savaş'ın o akşamki tavrından benim anladığım, bu adam sana karşı cidden boş değil, ama Gül," dediğinde ciddileşti. "Eylül var. Unutma!"

Unuttukça birileri aklıma sokuyordu zaten, unutmak ne mümkündü. Haklılar da bir şey diyemiyordum ki. Madem bir şeyler var önce karşı tarafı bitirmeliydi. Beni böyle bir durumun içine sokması bile yanlıştı.

"Haklısın," dedim büyük bir kararlılıkla. "Söylersin madem sen sana sorunca. Evet, konuşuyorlarmış ara sıra dersin."

"Emin misin?" diye sordu tekrar onaylatmak istercesine.

"Evet, yalan değil ki. Arada yazıyor, ben de cevap veriyorum. Ne var bunda? Kendisinin sevgilisi var, bir sorun yok, ben normal bir şekilde biriyle konuşuyorum diye problem mi çıkaracak? Bir de seni başıma dikmiş. Ne sıfatla? Sorarsa öyle söyle sen."

"İyi," dedi kafasını kaşıyarak. "Sen bilirsin."

Biz öyle otururken birkaç dakika sonra Efsun geldi. "Nasılsınız?" dedi tek tek öperek.

"İyiyiz yavrum, sen?" diye karşılık verdim.

"İyi ben de ne olsun. Akşam Levent ile harika bir yemek yedik" deyip sandalyesini hızla ileri doğru çekti. "Bana bir demet gül almış. Yemeğe gittik. İkimiz de pizza seviyoruz, inanabiliyor musunuz?"

Buna bu kadar sevinilir miydi? Elimi masaya dayadım ve bu aptal aşığı dinlemeye başladım.

"İnanabiliyoruz çünkü insanlığın büyük bir kısmı pizza sever, Efsun," dedi Tarık alayla karışık gülümseyerek.

Fakat Efsun bozulduğunu belli edercesine, "İnsanlıktan bana ne, Tarık?" dedi gözlerini devirerek. "Ben sadece Levent olan kısmıyla ilgiliyim."

"Sen devam et, kuşum," dedim odağını kendime çekerek.

Tekrar o aptal âşık hâllerine büründü ve konuşmaya devam etti. Sinemadaki hâllerini, sonrasını anlattı durdu. "Seni seviyorum dedik," dedi heyecanla. "Artık resmen yengen oldum."

Bu yenge muhabbeti bugün fazlaca gündemdeydi. Biz sohbet ettik durduk. Bir o anlattı bir ben ve "Kızlar, ben de buradayım," dedi Tarık kendini belli ederek. Onunla ilgilenmediğimiz için bozulmuştu sanırım.

"Haklısın," dedim ona dönerek. Ellerimi masanın üzerine koyarak başımı yasladım. "Sen neler yapıyorsun, anlat bakalım." Bunu beklermişçesine bir gülümseme belirdi suratında.

"Bir sohbet sitesinden biriyle konuşmaya başladım, kızlar." Konu oldukça ilgi çekiciydi. Olduğum yerde doğrulup tekrar elimi başımın altına koydum.

"Ooo," dedi Efsun. "Hemen dökülüyorsun. Bizim niye haberimiz yok, dün buluştuk anlatmadın." Efsun yine taramalı tüfek gibi başlamıştı.

"Daha yeni," dedi Tarık tereddütle. "Dün akşam oldu, mesajlaşıyoruz."

Böyle "sohbet sitesi" falan, Tarık'tan beklediğim davranışlar değildi fakat bir anda yargılamak da istemedim.

"Ee, biraz daha detay versene," dediğimde anlatmaya devam etti.

"Ya öyle can sıkıntısından bizim çocukların takıldığı bir site vardı oraya girdim. Müzik grupları hakkında genel bir sohbet dönüyor-

du, sonra o kadar çok aynı noktaya takıldık ki sohbeti özele taşımak istedim. Konuştuk biraz. İstanbul'danmış o da. İki yıllık muhasebe okumuş, çalışıyormuş. Yirmi iki yaşında. Aynı takımı tutuyoruz, aynı müzik gruplarını dinliyoruz, sevdiğimiz kitaplar aynı, ikimizi de etkileyen filmler bile bir. Öyle işte."

Heyecanını görebiliyordum. O aptalca sırıtması ne kadar etkilendiğini belli ediyordu.

"Sen yine de çok kaptırma kendini. Böyle sohbet sitesi falan bana çok da mantıklı gelmedi," dedim. Hevesini de kırmak istemiyordum ama mantıklı da değildi. Efsun'a baktığımda o da pek bu işe olumlu bakıyor gibi durmuyordu.

"Doğru söylüyor Gül," diyerek onayladı Efsun beni.

"Merak etmeyin, kızlar. Bunun bilincindeyim ben de. Sadece konuşuyoruz. Bir şey yok," diyerek göz kırpsa da pek inandırıcı gelmemişti.

●●●

Kafeden dönmüş eve girecekken başımı çevirmemle Eylül'ü gördüm. Bizim sokakta dolanırken kendimi gösterip göstermemekte kararsız kaldım. Saliha teyzeye gelmişti sanırım. Savaş'ın yokluğunda gelini olarak teselli ediyordu muhakkak. Birbirlerinde teselli bulacaklardı sanırım, öyle düşündüm ve bu beni oldukça derin bir şekilde sarstı. Görünce özellikle Tarık ve Efsun'un sözleri geldi aklıma. Savaş ikimizi de cepte tutmaya mı çalışıyordu gerçekten? Bunun cevabını da ondan başkasından alamayacağım için sessizce eve girecektim ki, "Gülfem," diye seslendi Eylül. Yakalanmıştım artık. Gözlerimi kapayıp arkamı döndüğümde sahte bir gülümseme koydum suratıma ve ona doğru ilerlemeye başladım.

"Nasılsın?" diye sordum yanına vardığımda.

O ise bu sorumu es geçip asıl konuya girdi direkt. "Savaş'ı gördün mü?" diye sordu bitik bir hâlde. Yüzü solmuş, saçları epey dağılmıştı ve gözlerinin altı epey kırmızıydı. Ne yani, bilmiyor muydu Savaş'ın gittiğini? Haber vermemiş miydi Savaş? Ne diyeceğimi bilemedim.

"Gitti," dedim çok da emin olmayan bir sesle. "Göreve çağırmışlar ya." Öyle dememle birlikte dolu olan gözlerinden yaşlar boşandı.

"Gitti, öyle mi? Bana haber bile vermeden gitti."

Bir anda beklemediğim bir şekilde yere çöküp ellerini dizlerine koyarak ağlamaya başladı. Ne yapacağımı şaşırdım. Ben de onunla birlikte eğilerek ellerimle kollarını tuttum. Ona dokunmamdan sonra iyice başını göğsüme yasladı ve bana sarılarak ağlamaya devam etti. Öylesine şiddetli ağlıyordu ki kollarımın arasındaki bedeni titriyordu ve ben ne yapacağımı bilemiyordum.

"Sakin ol," dedim belli belirsiz bir sesle. "Ben buradayım."

Çok tuhaf hissettim kendimi. Çok kötü. Geçen gün gittiği için ağladığım adamın, bizim geleceğimiz için konuşacağım adamın sevgilisini kollarımda teselli ediyordum. Bu durum bana kendimi çok alçakmışçasına hissettirdi. Tamam, dillenen bir şeyler yoktu ama hisler oldukça açıktı kendi içimde ve ben bunun altında eziliyordum.

"Ayrıldık biz," dedi. Onun omzunu sıvazlayan elim duyduklarımla duraksadı. Ama o konuşmaya devam etti. "Bitirmek istedi. Günlerce ulaşamadım ona. Her yerden engellemiş beni. Sokakta bekledim, yoluna çıkmaya çalıştım, yanımdan geçerken durmadı bile. Dayanamadım artık eve geleyim dedim, şimdi tamamen gittiğini öğreniyorum." Son cümlesiyle hıçkırıklara boğuldu. Savaş gitmeden önce ondan ayrılmış mıydı? Onun kalbini ağrıtan şey benim kalbimi hızla çarpıtıyordu. Yaptığım yanlıştı, bencillikti, biliyorum ama dayanamayarak sordum:

"Ne zaman ayrıldınız?" Sonra da içimden bu durumda olduğum için kendime küfürler savurdum.

"Birkaç gün önce," dedi titrek bir sesle. "Ne oldu anlamadım. Tamam, hep bir soğukluk vardı aramızda ama bir kavga sonucu ayrılırdık hep. Bu sefer hiç kavga bile etmeden ayrıldık. Tatlı yapmıştım hatta istediği için. Sonra o gece mesaj atmış bitsin artık diye."

O gece, bahçede oturduğu, ona tatlı yaptığım, ilk mesajı attığı ve üzerime alındığım şiiri paylaştığı gece. Kalbimin ritmi iyice bozulmuştu ama şu an konu ben değildim. Kollarımda ağlayan bir kadın vardı.

"Nasıl yani?" dedim konuya dönmeye çalışarak. "Bir mesajla mı bitirdi?"

Ağlamaya devam ederek kafasını iki yana salladı. "Görüşelim mi, bir şey konuşacağım dedi. Ben de o saatte evden çıkamayacağım için

olmaz dedim. O da daha fazla beklemek istemiyorum deyip bitirdi. Ya Gülfem, biz mesajla da ayrıldık, yüz yüze de ayrıldık. O kadar çok ayrıldık ki bu değil sorun benim için. Bu seferona hiç ulaşamamış olmam canımı yakıyor. Sonuçta öyle böyle, bir senedir beraberiz biz. Ben evlenmek için beklerken sürekli ayrılık noktasına geliyoruz."

Ne diyeceğimi bilemedim. Kendince o kadar haklı bir durumdaydı ki. Onun sözleriyle kendime bindirdiğim yük fazlalaştı.

"Peki neden hâlâ devam ettiriyorsun?" diye sordum. Aslında bir an önce bu konuşma bitsin ve ben eve gideyim istiyordum ama kendimi durduramıyordum da. "Çok yıpratıcı değil mi bu şekilde?" Bu sözleri kendim için etmiyordum. Fikrim hep bu yöndeydi zaten.

"Hem de çok," dedi başını sallayarak. "Ama o kadar çok alıştım ki ona, kopamıyorum bir türlü." Bu sözleri kalbimi sıkıyordu. "Benim zorumla devam eden bir ilişkiydi biliyorum, öyle de başlamıştı zaten ama sonuçta birlikteydik biz. Alıştım ben ona. Şimdi böyle bitmesini kabullenemiyorum."

Nasıl yani, Savaş severek birlikte değil miydi Eylül'le? Ben öyle başlamış, sonradan anlaşamadıkları için ayrılıp barıştıklarını düşünüyordum hep.

"Kendisi teklif etmedi mi?" diye sordum tedirginlikle.

"Yok," dedi hıçkırıklar içinde. "Çok koştum peşinde ben onun. Oldum olası üniformalı erkeklerden çok etkileniyordum zaten. Savaş da hem yakışıklı hem gözümün önündeyken tepkisiz kalamadım. Her yerden yazdım, konuştum ettim sonra bir şekilde başladık biz ama hiç tahmin ettiğim gibi devam etmedi. Çok sert, otoriter bir adam. Buluşmalarımızda elimi bile o kadar az tuttu ki. Öyle aşkım, sevgilim falan laflarını kullanmaz. O kadar soğuk bir adam ki. Kıskançlıktan mesela hiç hoşlanmaz."

"O yüzden mi sen o gün yanımıza gelmedin," dedim okula bıraktığı günü kastederek. Başın salladı.

"Gelseydim direkt bitirirdi, Gülfem. 'Sen bana güvenmiyor musun?' diyerek silerdi beni, biliyorum. Hem sizin aranızda bir şey olmayacağını da biliyorum. Abi diyorsun sonuçta. Olsaydı bu zamana kadar olurdu, değil mi?"

Öyle dikti ki gözlerini bir cevap bekleyerek, istemsizce kafa salladım ama ruhum kasvete büründü.

"Zaten öyle gözü dışarıda bir adam da değildir. Her şeyi ortada. Hiçbir şeyini yakalamadım. Güvenmeyeceğim bir durum olmadı hiç." Kendi elleriyle kendi gözyaşlarını temizlerken, "Neyse," dedi ayaklanarak. "O gitti madem, benim de durmama gerek yok. Nasıl olsa sonunda bana dönecek, hep öyle oldu ama bu sefer sertçe kapattığı o kapıları o kadar kolay açmasına izin vermeyeceğim. Teşekkür ederim bu arada," dedi daha dik bir hâlde. "Konuşmak iyi geldi. Sen de ne zaman istersen beni arayabilirsin, konuşuruz."

Onunla birlikte ayaklandım ben de. Hafif ve zoraki bir tebessümle başımı salladım. Hiç tahmin etmediğim, bulunmak istemediğim bir durumun içinde kalmıştım ve o arkasını dönüp giderken ben suçluymuşum gibi büyük bir vicdan azabıyla baş başaydım.

7. BÖLÜM
UMUT

Üzerime giydiğim siyah kazak altına siyah eşofmanla birlikte toplu olan saçlarımdan tokayı çıkardım. Prizde takılı olan şarj aletini çantama attım. Dağınık yatakta kaybolmuş kulaklığımı da bularak çantama attıktan sonra sonunda odadan çıkabildim. Savaş gideli tam on beş gün olmuştu ve artık benim için zaman hiç mi hiç geçmiyordu. Eskiden aylarca olan yokluğunu fark etmezken şimdi on beş gün bir asır gibi gelmişti.

Sanki çıkmamı bekler gibi kapı girişinde bekleyen abim, "Nereye?" diye sordu. Biliyordu nereye gittiğimi ya, sırf lafa girmek için tekrar sormuştu.

"Efsunlara," dedim çantamı boynuma asarken. "Hani şu sürekli ertelemek durumunda kaldığımız birlikte kalma planımızı yapacağız bir aksilik çıkmazsa."

"Çıkmaz, çıkmaz," dedi sinir bozucu bir gülümsemeyle.

"Çıkmasın zaten," dedim sesimin tonunu yükselterek. "Bir zahmet çıkmasın."

O söylediklerimi umursamayıp kulak arkası ederken, "Onu bunu geç şimdi," dedi kapıya yaslanarak, "oraya gidince beni öv, tamam mı?" Komedi gibiydi şu hâli resmen.

"Ya sen salak mısın?" dedim gülerek. "Kız seni tanıyor zaten. Neyini öveyim ben senin?"

Benim gülmeme karşı ellerini cebine sokarak sıkıntıyla soludu. Başını kenara çevirmiş tekrar bana döndürmüştü.

"Efsun'a mı öv diyorum ya, annesine. Yakında istemeye gideceğiz. Ortamı yap şimdiden," dedi. Şok oldum. Daha kaç gün olmuştu da isteme muhabbeti konuşulmaya başlanmıştı?

"Saçmalama," derken göz bebeklerim büyümüş, sesim bile değişmişti. "Ne istemesi hemen? Daha çok yenisiniz. Biraz birbirinizi tanıyın."

Evet, birbirlerini tanıyorlardı ama sevgili olarak değil. Böyle ciddi meselelere bir anda karar verilmezdi ki. Eli saçlarına giderken utanmış gibi gözlerini kaçırdı.

"Kızım, hemen de değil ya. Sen ortamı hazırla yani. Ondan dedim." Ben bunların ilişkisi kısa süreli, eğleneceğimiz bir anı olarak kalır diye düşünürken ilişkinin boyutu gitgide ciddileşiyordu.

"Ben ortam falan yapmam. Bak abi," dedim parmağımı ona doğru uzatarak, "sakın saçma sapan işler yapıp arkadaşımla aramı açacak hareketlerde bulunma. Tamam, birliktesiniz anladık. Seviyormuşsunuz da birbirinizi, ona da tamam ama böyle evlilik falan ciddi meseleler. Bir anda karar verilmez. Sonra 'yok vazgeçtim'e dönersiniz, sen ya da o vazgeçerseniz ben arada kalırım. İster istemez bana yansıtırsınız, biliyorum. O yüzden ona göre at adımlarını. Emin olmadığın tekliflerde falan bulunma kıza. Hem ondan hem kendinden emin olmadan hareket etme."

Gözlerini kısıp öyle boş boş baktıktan sonra, "Bitti mi?" diye sordu umarsızca.

"Bitti. İnşallah dinlemişsindir," dedim sert bir dille.

"Dinledim, anladım ama sen yine de öv beni kaynanama." Ne kadar da anlamış gözüküyordu! Gözlerimi devirdim sözleri karşısında.

"Neyini öveceğim senin? Övülecek bir yerin mi var? Ayrıca Nesrin teyze seni hiç sevmez."

Kurduğum cümleyle gözlerini kıstı ve olduğu yerde merakla dikleşti. "O niyeymiş?" dedi kaşlarını çatarak.

"Tembelliğinden," dedim ciddi bir ifadeyle.

Fakat abim buna epey şaşırmış gibi, "Ben!" dedi elleri kendini gösterirken. "Ben mi tembelim?"

Kollarımı birbirine dolayarak kafa salladım. Bunda şaşırılacak bir şey yoktu ki, abim tembeldi.

Elleri beline gitmiş hesap sorar gibi dikilmişti karşıma. "Ne terbelliğimi görmüş Nesrin teyze benim?" derken göz kırpıp kafasını hafifçe sağa sola sallamıştı.

Yavaş adımlarla geri kaçarken, "Görmüş değil, duymuş," dedim sesim içime kaçmış bir şekilde. Ben abimi yererken oralarda, nereden bileyim gün gelip sevgili olacaklarını?

"Gül, Gül!" dedi burnundan solurken.

Yavaş adımlarla sinirle soluyup bana doğru yürürken geri giden adımlarımı hızla ters çevirip koşar adım merdivenleri inmeye başladım. Aynı hızla abim de takılmıştı peşime. Sanki elini uzatsa tutacak ve ağız burun girişecekmiş hissi yarattı bende ve panikle, "Baba!" diye bağırmaya başladım.

"Kaçma, gel buraya," diye peşimde dolanan abimle birlikte salona varmış, masanın etrafında yakalamaca oynuyorduk resmen.

"Baba, anne!" diye avazım çıktığı kadar bağırırken, "Ne oluyor burada?" diye bağırarak babam girdi içeri. Onun gelmesiyle ikimiz de olduğumuz yerde durmuştuk ve ben durmanın etkisiyle kalbimi boğazımda hissetmeye başlamıştım.

"Bu kızın," dedi abim, babama bakıp beni göstererek, "dışarıda millete beni kötülüyormuş."

"Millet mi oldu şimdi?" dedim tersleşerek. "Az önce kaynanacığım diyordun."

"Ne kaynanası, ne oluyor burada?" diyerek annem girdi bu sefer de içeri.

Abim sıkıntıyla başını kaşımaya başlamıştı. Yakalanmıştı ve bu durumdan memnun değildi. Hâlbuki az önce yukarıda istemelerden bahsediyordu.

"Hep senin yüzünden," dedi çatık kaşları bana dönerken.

Omuz silkerek yan döndüm. "Öğreneceklerdi zaten."

Annem ve babam bize anlamamış gözlerle bakarken kendileri çözmeyi bırakıp direkt soruyu yöneltti babam:

"Neyi?" dedi sesinin tonunu yükselterek.

Abime baktım, onun da eş zamanlı bakışları beni bulmuştu ve hâlâ o ters bakışlar benim üzerimdeyken, "Efsun ile birlikteyiz," dedi

babama hitaben. Şaşırmadım desem yalan olur. Hiç beklemiyordum ondan. O susar, ben söylerim sanıyordum ama öyle olmadı. Bunda ilişkisinin arkasında.

"Gülfem'in arkadaşı Efsun," dedi annem onaylatmak için. Abim başını sallarken annem gülümsedi. "Ee, ben severim Efsun'u, iyi kız. Olur bu iş." Sesindeki heyecan babamı rahatsız etmişti.

"Ya hanım, dur Allah aşkına sen de," dedi ellerini iki yana açarak. "Hemen düğün dernek kurdun."

Annem, babamı önemsemeden abime gülen gözlerle bakarken abim de bundan hoşnut bir hâlde şekilden şekle giriyordu. Sonra bir anda tekrar sertleşti ve bana döndü.

"Annem sevse ne, Nesrin teyze beni sevmiyormuş."

"Neyini sevmiyormuş?" dedi annem kaşlarını çatarak. "Neyi varmış benim gül gibi oğlumun?" Annem, abimi korumaya geçmişti. Birçok erkek annesi gibi annemin de oğlu göz bebeğiydi ve asla toz kondurmazdı.

"Sağ olsun bizim kız evde olanı biteni anlattığı için kadın beni kafasında nasıl kurduysa artık," derken o derin soluğunu öteden hissettim.

"Ben ne bileyim ya?" dedim kafamı savurarak. "Ben öyle Efsunlarla muhabbet ederken falan 'Aman benim abim de...' diye konuya girip hep kötü şeylerini anlattım."

"Kızım evde olan şeyler dışarıda anlatılır mı?" dedi babam. Ne bileyim yahu ben bu konuların buralara geleceğini? Öyle sohbet etmekti benim amacım.

"Kardeş değil düşman," dedi abim gözlerini benden ayırmadan.

"Sen çok mu farklısın? Bir abiliğini görmedim bugüne kadar."

Kavganın boyutu gitgide artıyorken, "Yeter!" dedi babam ellerini savurarak. "Koca kazık oldunuz hâlâ sizin didişmenizi çekiyoruz. Sen," dedi bana dönerek. "Bir daha evde olan şeyleri dışarıda anlatma. Sen de," dedi abime dönerek, "kardeşinle uğraşıp durma. Ayrıca o Efsun mevzusunda da adımlarını düzgün at. Aynı mahallededeniz, kıza laf getirtme. Kimse sizin gönül meseleleriniz yüzünden zor durumda kalmasın. Edebinizle yaşayın ne yaşayacaksanız."

Abim, "Yok artık, baba! Gören de..." dediğinde, "Kes!" dedi babam elini kaldırarak. "Ben uyarımı baştan yaptım. Bir daha da konuşmam bu konuda. Hadi şimdi herkes odasına." Odamıza dağılacak yaşı çoktan geçmiştik ama yine de bu konuyu uzatmayı düşünmüyordum.

"Ben Efsunlarda kalacağım bu akşam. Herkesin haberi vardı. Kimse bana sakın bir şey demesin. Bu kalmanın bedelini fazlasıyla ödedim ben," deyip ellerimi havaya kaldırarak dış kapıya doğru yöneldim.

"Dikkat edin," dedi annem. "Öyle sabahlara kadar oturmayın. Sonra sabah eve gelince tüm gün uyuyorsun. Nesrin'e de selam söyle."

Oturmayıp ne yapacaktık? Zaten saat olmuş akşam sekiz. Uyumaya gitmiyordum. Ayakkabılarımı giydikten sonra ayaklanırken, "Olur söylerim," dedim. Annemi öpüp dışarı çıktıktan sonra buz gibi havada kollarımı montumun içine çekerek ellerimi cebime soktum. Gözlerim karşı eve kaydığında aklımda tek bir soru vardı: Ne zaman gelecek? Özellikle Eylül'le ayrıldığını öğrendikten sonra ona dair çok şey belirlendi kafamda. Bu zamana kadar anlamsız olan her harekete anlam yüklemeye başladım. Müge'nin sözleri kendimi sorgulamaya itti. Kendi kendimi umutlandırdığım anlar fazlasıyla olmaya başlayınca gelmesi için dua etmeye başladım artık. Ya olsun ya olmasın, bu belirsizlik çıldırtacak gibiydi.

"Gülfem, Gülfem, Gülfem!" diye atladı Recep önüme. Düşüncelere dalmışken boşluğuma geldi. Gecenin bir karanlığında önüme atlayınca korktum. Elim kalbimin üzerine gitti.

"Recep, korktum," dedim elimin altında hızla atan kalbimi bastırarak.

"Özür dilerim, özür dilerim. Nereye, nereye?" diye sordu başını sallayarak.

"Efsunlarda kalacağım, oraya gidiyorum," dedim yürümeye devam ederek. O da benimle birlikte yürümeye başladı.

"Hava karanlık. Olmaz, olmaz," dedi parmağını bana doğrultup sallayarak. Önüme geçmiş ters adımlarla yürümeye devam etti. Gülümsedim.

"Bir şey olmaz, gidebilirim ben. Saat geç değil, hadi sen de eve git. Hava çok soğuk."

Olumsuz anlamda kafasını çok hızlı salladı. "Gitmem, gitmem," dedi kesin bir dille. "Komutanım kızar bana." Komutanım deyince kalbim şiddetle çarpmaya başladı. Ne alakaydı şimdi Savaş durduk yere?

"Neden kızsın ki Savaş sana?" diye sordum merakla.

"Giderken gördü beni. Dedi ki, 'Müge ve Gülfem'e bak. Koru.' Bana dedi, bana!" dedi heyecanla kendini göstererek. "Bak bak, bu da silahım," diye belinden çıkardığı tahta parçasını bana doğru uzattı. Öyle heyecanlı ve mutlu gözüküyordu ki. Normalde bu hâline odaklanırdım fakat şu an odak noktam çok başkaydı. Beni korumasını mı söylemişti ona? Daha fazla ne kadar atabilir dediğim kalbim daha hızlı atmaya başlamıştı. Boğazımda ise soğuk havanın dolmasıyla oluşan acı bir his vardı.

"Savaş sana beni korumanı mı söyledi?" diye sordum heyecanla. Soğuk olan o hava birden yaz sıcağı gibi geldi. İçim içime sığmadı. Hayır anlamında kafasını sallayınca tereddütte kaldım.

"Müge ve Gülfem dedi. İki tane söyledi. Müge evde. Evde o. Çıkmaz. Kızarlar ona. Çıkmaz o. Sen çıktın. Ben seninle geleceğim. Seni götüreceğim."

Bir gülümseme oluştu suratımda. Nasıl umutlanmayacaktım ki bu hareketlerinden sonra ben? Nasıl kurmayacaktım kafamda? Recep'ten bir şeyler aramak saçmaydı, biliyorum ama dayanamadım.

"Başka bir şey diyor mu sana Savaş benim için?" Merakla ona bakarken kafasını salladı ve gözlerini kaçırdı benden.

"Gidelim Gülfem, gidelim. Gidelim," diyordu sanırım ve Recep bu konuda tembihliydi. Bu da kaçış yöntemiydi. Daha fazla zorlamadım. Kolumu çekiştirmesiyle içim içime sığmayarak gülümsedim.

"Tamam, gidelim. Kızmasın komutanın."

●●●

"Efsun?"

Ben yatakta bağdaş kurmuştum, o ise eli telefonda abimle mesajlaşıyordu. Misafir geldim güya, yüzüme bile sayılı kez bakmıştır geldiğimden beri.

"Hı?" dedi telefondan kafasını kaldırmadan. Kazağının yakasını ağzına kadar çekmiş, yüzünün yarısını kapatmıştı.

"Of, bırak şu telefonu!" diyerek elimdeki yastığı fırlattım.

"Tamam, aşkım. Şu mesajı atayım bırakıyorum. Bir dakika." Parmağını bana doğru uzattıktan sonra hızlı hızlı mesajını yazarak telefonu yatağın kenarına attı. "Tamamdır, bıraktım. Anlat bakalım ne var ne yok?" dedi göz kırparak.

"Efsun," derken yatakta ona doğru uzanmıştım. "Baya garip, değişik şeyler oluyor."

"Ne oluyor, kız? Böyle senin sesin falan bir garip." İstemsizce heyecandan oluyordu hep bunlar.

"Savaş var ya," dedim parmaklarımla oynayarak.

O baskın sesiyle, "Ee?" dedi.

Ellerimde olan gözlerimi ona çevirdim. Böyle Savaş ile konuşmadan, kendi kendime bir şeyler kurup birilerine anlatmak garip geliyordu ama Efsun benim en yakınımdı. Ona anlatmayıp kime anlatacaktım?

"Ya Savaş, Eylül'den ayrılmış," diyerek konuya girdim. "Eylül ile yolda karşılaştık geçen gün, hani bu şiir paylaşmıştı ya. O akşam ayrılmış Eylül'den. Kendisi anlattı, hatta bayağı silmiş, engellemiş her yerden falan. Bir de hani ben buradan konuşmaya gitmiştim ya Savaş göreve giderken. O gün Savaş, Tarık ile konuşmuş. Böyle bayağı silahını falan çıkarmış ortaya," dediğimde gözleri büyüyerek, "Ne!" dedi.

"Hemen öyle tepki verme," dedim gözlerimi devirerek. "Vurdu demedik," dudaklarımı kemirirken gözlerimi kaçırınca, "Gülfem," dedi adımı uzatarak hoşnut olmayan bir sesle. "Tamam, devam et. Ne demiş Tarık'a, görüşmeyin falan mı?" Böyle kaçmak istediğim noktalarda beni anlayıp baskılamamasını seviyordum.

"Yoo," dedim kafamı sallayarak. "Bu Oktay vardı ya, onu söylemiş. Konuşuyorlar mı ben yokken, sen yakınsın kontrol et falan demiş ama benim bildiğimi bilmiyor. Sen de çaktırma, tamam mı? Tarık bana gizli söyledi."

O "söyleme" kısmını Efsun çoktan es geçmişti.

"Kıskandı bu adam yani seni, öyle mi diyorsun?" dedi onay almak ister gibi.

"Of, bilmiyorum," derken kollarımı birbirine bağlamış sırtımı duvara yaslamıştım. "Yani Efsun, o kadar karışığım ki. Bir yanım kesin seviyor diyor, bir yanım saçmalama diyor. Seviyor gibi değil davranışları aslında. Yani sevse anlarım, Efsun. Anlamaz mıyım? Öküz olan abim bile sana karşı ne kadar ilgili davranıyor, biz bile hissediyoruz ama Savaş tam tersi. O kadar soğuk, donuk, sinir bozucu ki. Seven adam böyle mi olur?"

Dizlerimi karnıma çekmiş suratım asılırken yine büyük bir karamsarlığa düştüm. "Ah be Gül'üm!" dedi yanıma yaklaşıp kolunun altına alarak. "Ne diyeyim ki ben şimdi sana! Bu adam böyle ama. Belli ki yapısı böyle. Hak da veriyorum. Levent ile Savaş'ı bir tutamazsın ki. Levent işe gidiyor, yatıyor, kalkıyor, yiyor, geziyor. Savaş öyle mi? Değil. Adamın burada olduğu süreler bile o kadar az ki. Sosyal hayatı yok denecek kadar az."

O böyle konuştukça ne yapacağımı bilemiyordum. İyice karışıyordu aklım. Ben yapamazdım ki böyle. Ben sevildiğimi hissetmediğim hiçbir yerde duramazdım. Ona meyletmeye yer arayan gönlüm bu ihtimallerle cebelleşiyordu. Gözlerim bir noktaya daldı.

"Eylül'den ayrılmasına gerçekten sevindim. Hele sen ona gitmeden önce ayrılmasına daha çok sevindim. Yani dur Gülfem geliyor bitireyim deyip bitirmemiş. Sen onunla konuşma kararı almadan bitirmiş, çok hoş bir davranış. Eylül'ün durumu nasıldı?"

"Berbat," dedim başımı sallayarak. "Çok ağladı, ama o da bir garip." Sesim daha cırlar bir şekilde çıkmıştı ve Efsun'a doğru dönmüştüm. "Sırf üniforma hayranlığı yüzünden yanaşmış Savaş'a, biliyor musun? Âşık falan değilmiş yani. Sonra işler istediği gibi gitmemiş zaten. Hayallerindeki gibi bir adam çıkmamış Savaş, ama bir türlü bırakamıyormuş. Alışkanlık bence onunki, ben öyle anladım. Gerçi kendimi de kandırıyor olabilirim. Kandırmak istemiyorum, Efsun. Ben mi suçluyum gerçekten? Benim yüzümden mi ayrıldı Eylül'den? Kızın o hâline sebep ben miyim?"

Teselli cümlelerine ihtiyacım vardı. Daha doğrusu tarafsız birinden, dış bir gözden doğruları duymak istiyordum. Efsun ne olursa olsun bana doğruları söylerdi, biliyorum.

"Saçmalama," dedi omzumu sıvazlayarak. "Senin ne suçun var? Sen demedin ki Savaş'a ayrıl diye. Sen ümit verici bir şey yapmadın. Siz hep olduğunuz gibiydiniz. Senin buna sebep olacak bir davranışın olmadı."

Doğru, olmamıştı. Başımı salladım. İçim de rahatladı bir nebze. Sorun ben değildim, biliyorum ama bunu duymak iyi gelmişti. Suratım asılıp gözlerim dalarken içli bir soluk aldım.

"Gelse şu bir an önce. Konuşsak, olsa bitse bir an önce ne olacaksa."

"Gülfem," dedi tekrar omzumdaki eli varlığını belli ederken. "Bak, sen bayağı kendini kaptırmış gibisin. Tamam, olabilirsiniz Savaş ile ama şimdiden diyorum, adam belli yani: odun, kıskanç ve sinirli. Sen bunları biliyorsun. Ayrıca asker, Gülfem. Öyle altı ay bir sene de değil, ömürlük. Sürekli beklemek zorunda kalacaksın. Bunları düşünüp konuş onunla, tamam mı? Ona göre bir yol çiz kafanda. İki gün sonra gelip bana ay Efsun, Savaş beni kıskandı, çok bunaltıyor diye ağlarsan tarafım Savaş'tır, bilesin. Adam saklamıyor çünkü hiçbir şeyini. Tarık da dedi sana, bunlar böyle olur diye. Bana inanmıyorsan onun dediklerini hatırla. Sonra gelip öyleydi diye ağlanma. Ona göre karar ver."

Ben zaten kafamda bu kısımları fazlaca kuruyordum. Hiç mi kimse olumlu bir şey söylemezdi? Bu kadar mı olmazlardaydık?

"Of!" dedim sitemle. "Ne iyi arkadaşsın. Ne güzel moral veriyorsun."

"Öyle," dedi omuz silkerek. "Ben yalandan sırf senin istediğin gibi konuşmayı sevmem. Bildiklerimi, doğrularımı söyledim. Top sende şimdi." Bendeydi top ama ben o topu nasıl atacağımı, kullanacağımı bilmiyordum işte.

Soğuktan üşüyen belimin arkasına yastığı koyarken o telefonuna döndü, ben kendi telefonuma. Savaş'ın Instagram profiline girip fotoğraflarını inceledim tek tek. Üç beş tane fotoğraf vardı zaten. Pek girmezdi, bu hesabı da Müge'nin ısrarları sonucu açmıştı. Ailecek çekildiğimiz iki fotoğraf vardı, iki tanesi arkadaşlarıyla, bir tanesi de tek başına olduğu bir fotoğraftı. Tek olduğu fotoğrafı açıp iyice yakınlaştırdım. Gülmüyordu. Yine o sert hâllerinden biriyle poz vermişti. Poz vermekten de bihaber ama bir o kadar yakışıklı, göz alıcı. Siyah saçları, esmer teni, sakalsız hâli bile çok iyiydi.

Efsun, "Neye gülerek bakıyorsun sen öyle?" deyip elimden telefonu çektiğinde, "Versene ya!" diyerek almaya çalışsam da vermedi. Ellerini benden kaçırıp ekrana bakarken, "Oo Savaş'a, öyle mi?" dedi imalı gülümsemesiyle. "Al, bak bak," diyerek önüme attı telefonu. "Sen bayağı abayı yakmışsın."

"Efsun!" dedim gözlerimi üzerine dikerek.

"Ne?" derken sırıtıyordu karşımda. "Bak hadi sen, bak," diyerek arkasına yaslandı ve kendi telefonunu tekrar geri aldı. "Bu arada," dedi Efsun imalı bir şekilde, "tüm fotoğraflarda suratsız ama seninle olanlarda gülümsüyor."

Bu benim hiç dikkatimi çekmemişti. Sahi bu kadar dikkatli miydi Efsun? Anında telefona bakarken gerçekten de öyle olduğunu fark ettim ve kalbim bir kez daha bu ayrıcalık karşısında yenik düşüp ritmini bozdu. Bu ani ruh hâli değişimleri de hiç ama hiç hoşuma gitmedi.

"Efsun," dedim tekrar sıkıntıyla. "Ya ben kendim kuruyorsam bazı şeyleri? Bana karşı bir şey hissetse bu zamana kadar söylemez miydi? Neden suskun kaldı?"

"Bilmem," dedi dudak bükerek. "Belki netlik istiyordur. Senden de emin olmak istiyordur. Bu askerler genelde hani böyle planlı hareket ederler ya, emin olmadan bir şey yapmazlar falan. Belki özel hayatında da uyguluyordur bunu."

"Of!" dedim iyice derdime dert ekleyerek. "Biz her şeyi bunun mesleğine göre mi yaşayacağız ya? İş başka aşk başka olması gerekmiyor mu? Ne bu böyle!"

"Ne bileyim kızım ben?" dedi dudak bükerek. "Ben düşündüğümü söyledim. Sen de eğer olumlu düşünüyorsan hissettir bunu adama. O da daha rahat konuşsun seninle." Duvardan yere doğru kayarak yastığa koydum başımı binbir düşünceyle. Hissettir tabii, hissettir. Nasıl hissettireyim ama?

●●●

"Buradayız," diye el sallayan Müge'yi gösterdim annemlere. Dün gece Efsun ile sabahlamıştık ve eve gittiğim gibi uyumuştum. Akşam da zorla, komşunun düğünü var diyerek kaldırılmıştım. Annem her zamanki gibi "gelmek istemiyorum"u bir seçenek olarak kabul etme-

mişti. Abimin arkadaşı olduğu için gittiği hâlde, "Hak abin bile geliyor, olmaz öyle," lafı sunulmuştu önüme. Sanki benim her gittiğim yere o geliyordu da o gidince bana gel deniliyordu.

Yeşil triko, omuz kısımları biraz düşük, dekolteli bir elbise giymiştim. Etek boyu diz altında, kenarda hafif bir yırtmacı vardı. İri hafif dalgalar yaptığım saçlarımı arkada birleştirmiş, çok hafif bir makyaj yapmıştım.

"Oradalar," dedim anneme tekrar. Saliha teyzeler bizden önce gelmiş ortalardan bir masaya yerleşmişlerdi. E tabii her yerde olduğu gibi burada da birlikteydik. Onların masaya doğru ilerlerken abim kasıntı bir şekilde omuzlarını dikleştirerek elini cebine attı.

"Ne bu hâlin senin?" dedim adımlarımı yavaşlatıp kendime yanında yer bularak.

Yakasını düzeltti ve dişleri arasından, "Nesrin teyze bakıyor," dedi. Arkaya doğru kendimi çevirdiğimde Nesrin teyzeyle göz göze geldik ve gülümsedim. Efsun yoktu. Gelecek diye biliyordum.

"Efsun yok mu?" diye sordum abime dönerek.

"Geldi ya. Tuvaletteydi," dedi. Her şeyden de haberdardı. Gülümsedim. Masaya vardığımızda hepsini tek tek öptükten sonra Müge'nin yanına oturdum.

"Kız," dedi bana bakıp saçlarımla oynayarak. "Ne güzel olmuşsun sen. Kime süslendin böyle?" Maalesef kimseye.

"Kime süsleneceğim kız ben? Kimse mi var benim hayatımda sanki? Bilmiyormuş gibi sorma sen de."

"Doğru," dedi saçlarımla oynamaya devam ederek. "Abim de yok zaten." Bir de normal ses tonunda konuşuyordu, biri duyacak diye aklım çıktı. Gözlerim masadakileri kontrol etti. Yüksek sesten ve oynayanları izlemekten hiçbir şey duymamışlardı çok şükür.

"Müge!" dedim kolunu çimdikleyerek. "Salak salak konuşma yine."

Acı bir gülümseme eşliğinde kolunu tutarken, "Tamam ya," dedi. Gözleri sürekli arka masadaki Kaan'daydı, görebiliyordum ama babası burada diye gidemiyordu. Bizimki damlardı ama birazdan "Gültem ablacım" diyerek, biliyorum.

"Müge," dedim kolunu dürtüp bakışmalarını keserek. Sorup sormamakta kararsız kaldım ama yine dayanamadım. "Abin ne zaman geliyormuş?"

O ağzı yine kulaklarına varana kadar açıldı. "Bilmem. Bir şey demedi." Zaten hep böyle yarım ağız söylüyordu her şeyi. Ekstra detay hiç vermiyordu. Ne bileyim insan anlatır, öyle yapıyormuş, böyle yapıyormuş, iyiymiş. Tek söylediği bilmem. Boşuna soruyordum resmen. Sandalyemi yan çevirip bacak bacak üstüne attım ve ayağımı hafifçe sallamaya başladım. Benim için sıkıcı bir düğündü. Oynamaktan da hoşlanmazdım zaten. Resmen süs bebek gibi oturuyordum öylece.

"Gülfem abla," dedi Müge bir şey isteyeceğini belli eden ses tonuyla. "Dans müziği çaldığında babamı dışarı çıkarsana bir bahaneyle. Biz de Kaan'la dans edelim." Müge'nin sözleriyle ona doğru yaklaştım biraz daha. Gürültüde anlamak epey zordu.

"Baban görüşmenize bir şey demiyor ki. Niye çekiniyorsun sen?"

"Ne bileyim ya. Babamın önünde dans edemem, utanırım," dedi dudaklarını büzerek. "Çıkarır mısın?" Böyle gayet nazik bir şekilde isteyince nasıl reddedecektim ki?

"Tamam," dedim gözlerimi de eş zamanlı kapayıp açarak.

Bana doğru yanaşıp, "Seviyorum seni," dedi omzuma başını koyarak.

Ne kadar zıtlaşsak da ben de seviyordum Müge'yi. Bana bir zararı yoktu. Yararı da yoktu gerçi. Arada kalmış bir şeydi bizimkisi. Neredeyse yarım saat olmuştu. Bir halay, bir horon derken sıkıntıdan kolumu sandalyeye yaslayıp öyle izlemeye başladım etrafı. Herkes şıkır şıkır giyinmiş, oynamaktan terlemiş ve o hâlde kameralara mutlu bir şekilde poz veriyorlardı ilginç bir şekilde. Fakat sonra kalbimin ritmini değiştiren bir kelime duydum o kalabalığın içinde: "Oğlum," dedi Saliha teyze dolu dolu.

Duyduğum sesle başımı geri çevirdim. Savaş gelmişti. Saliha teyze kollarını boynuna dolamış sarılırken Saliha teyzenin heyecanı gözle görülür bir şekilde ortadaydı. Savaş gelmişti ve benim kalbim yerinden çıkacak gibi atmaya başladı. Zar zor yutkundum ve ellerim hemen saçlarımı düzeltti. Annesine sarılıp babamlara geçerken göz

göze geldik, aklım çıkacak gibi oldu. Karnımda oluşan boşluk bir yerden düşüyormuşum gibi hissettirdi, elimi karnıma koydum. Sanki ilk defa görüyormuşum gibi olmuştum ve yutmayı unutmuşum gibi yutkunamadım.

"Abi," dedi Müge yerinden kalkıp onun yanına giderek. "Erken geldin bu sefer."

Erken mi? Neredeyse iki hafta olacak Müge, ne erkeni? Bu adam daha ne kadar kalsın? Kalmasın. O iki hafta bana nasıl geçmedi, senin haberin var mı?

"Birilerine çabuk döneceğim diye söz vermiştim," dedi Müge'ye sarılırken bana bakarak. Gözlerimiz kilitlendi yine o an haftalar sonra. Bu sefer gözlerinin içi güldü resmen. Bana söz vermişti, evet bana. Kalbim daha ne kadar hızlı atabilirdi böyle? Nefesimi kesiyorlar gibi hissettim. Kısa sürdü bakışmamız. Benden çekilip abimle görüştükten sonra onun yanına oturdu. Hafif uzamıştı sakalları. Beyaz bir gömlek vardı üzerinde, siyah kot pantolon. Gömleğinin üst iki düğmesi de açıktı.

"Sen nereden çıktın böyle?" dedi abim, Savaş'a dönerek. Onun ise bakışları benim üzerimdeydi. Kendini hiç çekmeden öyle derin bakıyordu ki. Ben onun kadar cesur olamadım ve gözlerimi kaçırarak elimle yüzümü yelledim fakat ne kadar kaçarsam kaçayım yine en son onda takılı kaldım.

"Eve gittim baktım kimse yok. Size uğradım, sizin de ev boştu. Sonra Necmi abiyi gördüm yolda, o söyledi. Geldim ben de. Ne yapıyorsunuz bakalım?" dedi bana bakmayı sürdürerek. Resmen konuşmayı unutmuş gibi öyle aptalca bakıyordum.

"Ne olsun," dedi abim, Savaş'a cevaben. "Bizde durumlar aynı. Sizde durumlar nasıl?" diyerek göz kırptığında yalandan, "İyi," kelimesi çıktı ağzından. Elbette mesleğiyle ilgili bilgiler vermezdi. Hepimiz bunu bildiğimiz için kimse zorlamıyordu. Neredeyse masadaki herkes bir şey söylemiş, ben öyle sessizce kalmıştım. Göze batıyordu bu durum sanırım, Müge koluyla beni dürttü. Artık hiç değilse hoş geldin demem gerekiyordu. Ağzıma geldi kelimeler ama çıkamadı. Niye böyle oldu şimdi? Yutkundum. Öksürdürn ve cılız bir sesle, "Hoş geldin," dedim.

Arkasına yaslanıp dudağının kenarını dişlerken süzer gibi bakı
Öyle gülerek de bakmadı ama ben 32 diş sırıtıyordum karşısında.

"İnşallah," dedi kafasını hafifçe sallayarak. Her şeyi bekliyordum da bunu beklemiyordum. İnşallah nedir? Zaten benim ruh hâlim bö yük bir karmaşanın içindeyken daha normal bir tepki veremez miydim?

Gülümsemem hafif bir tebessüme bıraktı yerini. Gece boyu ara ara gizli bakışmalarımız sürerken kimi zaman yakalandık birbirimize. Ama çok uzun sürmedi bu kalabalığın içinde. Arka masada Efsun'u gördüğümde gözleriyle Savaş'ı işaret etti bana, gülümsedim. Göz kırptığında öpücük atarak karşılık verdim. Savaş'ın arkasında kaldığı için kendini hafifçe geri çevirdi. Kime öpücük attığıma baktı muhtemelen ve bu bir kere daha kanımın kaynamasına sebep oldu. Efsun'a olduğunu görünce tekrar arkasına yaslandığında elimi ağzıma kapatarak gülümsedim. Abimin aniden elini kaldırmasıyla hepimiz ona doğru baktık. Tarık'ın olduğu masaya doğru uzatmıştı elini ve Tarık ona bakınca gel işareti yaptı. Şaşırdım. Tarık da şaşırmış olacak ki kendini göstererek, "Ben mi?" diye sordu.

"Ulan gel," diye mırıldanırken tekrar gel işareti yaptı. Tarık bir daha tekrarlatmadan masaya geldi ve abimin yanına oturdu. Ben de merakla ona bakıyordum. Savaş da kendini iyice abimden tarafa vermiş bayağı olayı dikkatle izliyordu. "Bana bak," dedi abim ciddiyetle. "Yalandan hiç hoşlanmam. Seni de hiç sevmem ama işim düştü sana."

"Neymiş?" dedi Tarık merakla. Çocuğa hem ters yapıp hem de işim düştü diyecek yapıda bir adamdı benim abim. Bir de o kolunu omzuna attı Tarık'ın.

"Şimdi ben istek parça istedim. Dans müziği çalacak. Ben Gülfem'i dansa kaldıracağım. Sen de Efsun'u, tamam mı?"

"Niye?" dedi Tarık kaşlarını çatarak. "Sen kaldır direkt Efsun'u. Sevgili değil misiniz siz?"

"Ulan bu fazla zeki," dedi abim gülüp eliyle Tarık'ı göstererek. "Aynen koçum, sevgilim. Bunu hiçbir zaman unutmazsan iyi olur. Sevgilim ama ben kaldıramıyorum çünkü göze batar. Sen kankasısın, sürekli kuyruk gibi bunların peşinde olduğun için seninki göze batmıyor. Şimdi olay şu," dedi masaya vurarak, "sen Efsun ile dans ederken ben Gülfem ile edeceğim, sonra sen, 'Aa canım kankam Gülfem

sana haksızlık olmasın. Hadi gel şimdi de seninle dans edelim,' falan diyeceksin, eş değiştireceğiz. Anladık mı? Bence anladık."

"Yok artık," dedi Savaş ani bir tepkiyle. Bu sefer herkesin odak noktası Savaş olmuştu. "Salak salak işler yapma," dedi bir anda parlayarak. "Git adam gibi kaldır işte dansa. Kimden neyi saklıyorsun liseli ergenler gibi?"

"Yok abi, o işler öyle olmuyor," dedi abim Savaş'a bakarak. "Anlamazsın sen. Annesi sevmiyormuş zaten beni. O işi halletmeden bir şey yapamam."

Savaş hızlı bir şekilde burnunu çekerken ters ters Tarık'a bakmaya başladı. Bu durumdan hoşlanmadığı o kadar açıktı ki.

"Tamam mı?" dedi abim, Tarık'a onay almak ister gibi.

"Olur, fark etmez," dedi her şeye uyum sağlayan canım arkadaşım. Benim için hiç fark etmezdi zaten. Hatta şu an Savaş'ın kıskançlıktan kuduruyor olduğunu görmek epey keyiflendiriyordu beni. Fakat bu kadarla sınırlı kalmadı olaylar.

"Abi," diyerek masada öne doğru atıldı Müge. Savaş "ne var" dercesine göz kırpıp kafa salladıktan sonra, "Biz de dans edelim mi?" diye sordu Müge. Savaş'a baktım, ne diyeceğine.

Arkasına yaslanırken, "İşin mi yok Müge ya, ne dansı? Anlamam ben zaten dans falan," dedi. Ben Müge'nin yapmak istediğini anlamıştım ama o anlamamıştı sanırım. Anlasın ve kabul etsin istedi içim.

"O zaman Kaan ile dans ederim ben de." Müge'den beklemediğim tepkilerdi bunlar. Ne kadar bizim için olsa da ne açık sözlülüktü bu böyle? Savaş'ın kaşları çatılmış, başını öne doğru uzatmıştı.

"Kızım daha geleli iki saat olmadı. Canımı sıkmasana sen benim. Kırarım," dedi vurgulayarak. Ona söylüyordu ama gözleri bendeydi. "O eline, beline dokunan eli kırarım."

"Ne var abi?" dedi Müge omuz silkerek. "Herkes dans ediyor. Biz de edelim işte. Ne olur ya. Lütfen, kırma beni."

"Kız dans etmek istiyormuş," dedim çok da emin olmayan sesimle.

"Ne meraklısınız siz öyle dans etmeye?" derken tekrar süzmüştü beni Savaş. "Reddetmeyi bilmiyorsunuz." Konu Müge değildi bence artık. Bizdik. Bendim. Tarık ile dans edecek olmama bozulmuştu

muhtemelen. Fakat bu tavrı gereksizdi. Özellikle şu an aramızda hiç bir şey yokken tamamen gereksizdi.

"Reddetmem için bir sebep yok," dedim meydan okurcasına.

Bunu beklemiyor olacak ki dudakları büküldü hayret edercesine. "Yok," diye vurgularken kaşları havalanmış, geri yaslanmıştı. "Peki." Bana bakmayıp elini ağzına götürürken hâlâ ters ters Tarık'a bakıyordu.

"Gülfem abla," dedi Müge kulağıma yanaşarak. "Bu kıyağını unutma. Güya ben Kaan ile dans edecektim ama olsun, biz hep ederiz. Siz edin bu sefer. Birazdan abimle dans edeceksin. Bunları yaz bir kenara. Sonra ödemesini toplu olarak alacağım senden."

"Of saçmalama," derken itmiştim Müge'yi. Gözlerim Savaş'taydı ama resmen trip atıyor, yüzüme bile bakmıyordu.

Dans müziği çalmaya başladı sonra. Tarık, Efsun'un masasına yönelirken abim de ayaklanmıştı. Onunla birlikte Savaş'ın da gözleri bana kaydı. Az önce bakmazken ayaklanınca baktı. Eteğimi düzelterek sahnenin ortasına ilerledim. Işıklar kapandı ve loş bir ışık hâkim oldu salona. Birkaç kez sallandıktan sonra bir anda eş değiştirdik ve Tarık ile dans etmeye başladım.

"Gelmiş seninki," dedi gülerek.

"Nereden benimki oluyor?" dedim ama gülümsüyordum da. Boylarımız hemen hemen eşitti ve dışarıdan bakılınca gayet uyumlu gözüküyorduk.

"Of Gülfem, anladın işte," dedi o gülümsemesini kaybetmeden. Diğerlerine göre daha iyi dans ediyorduk. Okul zamanı da hep biz eşleşirdik bu gibi durumlarda ve artık birbirimizin hareketlerini bayağı iyi tanıyorduk. Savaş'a baktım; oturduğu yerde ayağını diğer ayağının üstüne atmış hızlı hızlı sallarken bizi izliyordu. Tarık'a döndüm.

"Sana bir şey dedi mi?" diye sordum. Sonuçta geçen de onun yanına gitmişti. Belki yine önce onun yanına uğramıştır diye düşündüm.

"Yok. Görüşmedik daha," diyerek kafasını salladı. "Yeni gelmiş zaten. Şimdi görüyorum."

Sonra Savaş bir anda Müge'nin elinden tutup ortaya geldi. Bize doğru yanaştı ve bir kez ileri geri yapmadan, "Geç," dedi Tarık'a kafa hareketiyle sert bir sesle. Kollarım yavaşça Tarık'tan ayrılırken onun

verini Savaş almıştı. Karşımda duran uzun boylu adama baktım. Topuklu giymeme rağmen boyunu geçememiştim. Elleri tedirginlikle belime giderken ben de beyaz gömleği üzerinden geniş omuzlarına koydum ellerimi.

"Böyle mi dokunuyordu sana?" dedi belimi iyice kavrarken. "Yapabiliyor muyum ben de?"

"Ne!" dedim kaşlarımı çatarak.

"Tarık diyorum," dedi ciddiyetle. "Baya iyi dans ediyordunuz." Gözlerinden ateş çıkıyordu resmen. Kıskançlık mıydı bu?

"Saçmalama," deyip göz devirdim. Sonra Efsun'un sözleri geldi aklıma. Hissettirmeliydim belki de ona. Böyle saçmalama falan diyerek olmazdı bu. Bir adım daha attım tedirginlikle ve yutkundum. Derince soluklanırken, "Arkadaşım o benim," dedim kollarının arasında kıpırdayarak. "Böyle dokunmaz o bana."

Şimdi daha da sokulmuştum göğsüne. Bedenlerimiz birbiriyle temas etti kısa bir an. Bu hareketimle afallasa da hemen toparladı. Acaba fazla mı ileri gitmiştim ki? Ateş bastı birden. O da şaşırmış olacak ki kilitlenip kaldı öylece. Belimdeki eli hafifçe oynadı ardından. Huylandım. Alev almaya başladı vücudumun her bir yanı. Ondan alçakta kaldığım için gözleri omuzlarımda ve göğsümde gezindi bir süre. Sonra rahatsız oldu sanırım bu hareketinden ve gözlerime baktı. Elleri belimi bırakıp yavaşça yukarı çıkarken ne yapacağını merakla bekledim. Elbisemin kol kısımlarını tuttu parmakları yavaşça ve açık olan omuzlarıma doğru yukarı çekti. Bu yaptığının hesabını sormadan, "Çüş!" diyerek hızlıca göğsüne çekti beni. Göğsüm onun göğsüne sertçe çarpmış, öylece durmuştum. Nefes alışlarını hissediyordum göğsünde.

"Sa-Savaş," dedim titreyen sesimle. "Ne yapıyorsun?"

"Kızım elbiseye bak. Kolunu kapatayım dedim önün açıldı." Hâlâ göğsünün üzerindeydim. Epey açılan göğüs dekoltemi onun bedeni kapatıyordu. Titremeye başladı vücudum. Derince soluklanmalarını her yanımda hissediyor, kollarının arasında küçücük kalıyordum.

"Güzel değil mi?" dedim başımı ona doğru kaldırarak. Gözlerimin içine baktığında yutkundu. Elleri tekrar yukarı çıkıp elbisenin kollarını indirdi eski yerine ve beni yavaşça göğsünden uzaklaştırdı.

Bir cevap bekler gibi bakınca, "İnkâr edemeyeceğim kadar," dedi hayranlık barındıran bir tonlamayla. "Gereksiz bir şekilde güzel olmuşsun. Fazla bu. Burası için, her yer için. Çok güzelsin, Gülfem," dedi ardından daha tok bir sesle. Adım ne güzel döküldü dudaklarından. "Kafayı yedirtecek kadar güzelsin."

Bu kelimeyi kim bilir kaç kişiden duymuştum fakat hiçbiri bende böyle bir etki bırakmamıştı. Kalbim benden bağımsız büyük bir şiddetle çarparken ne diyeceğimi bilemedim. Kolları arasında sağa sola hareket etmeye devam ettim. Sessiz kalmayı tercih ettim sonra. Bir süre göz göze sessizce dans ettik. Gözlerini kapatıp kafasını hafifçe geri attığında derin bir nefes aldı. Onun hareketlerini izliyordum. Yüzü her zaman olduğundan daha gergin duruyordu.

"Neyin var?" diye sordum.

Gözlerini açıp başını bana doğru indirdikten sonra, "Başım çok ağrıyor," diye mırıldandı.

Normalde ağrım var lafını ondan pek fazla duymadığım için garipsedim. Boynunu sağa sola çevirirken tekrar gözleri kapanmıştı. Sanırım gerçekten çok fazla ağrıyordu. Ellerim tedirginlikle omzundan yukarı çıkarken şakaklarına dokunmamla birlikte elimi kavrayıp gözlerini açtı. Hızlı bir hamleyle beni ters çevirirken iyice karanlıkta kalmıştık. Avucumun arasına giren parmakları hafifçe hareket ettiğinde tüylerim diken diken oldu.

"Ne yapıyorsun sen?" dedi hafifçe kaşlarını çatarak.

"Be-ben..." dedim titreyen sesimle. Yanlış bir şey yaptığımı düşünerek ellerimi tekrar omzuna indirdim. "Ağrım var deyince iyi gelir bel..."

Eli tekrar omzundaki elimi kavradığında sustum. Gözlerimin içine bakarak benimle birlikte ellerimizi kendi ensesine götürdü. Saçlarının bittiği noktaya elimi bıraktığında kendi elini çekerek belime sardı. Serçe parmağım gömleğinden içeri girerken parmaklarım boynunu tamamen kavramıştı.

"Çek," dedi başını hafifçe geri doğru atıp gözlerini kapayarak. Bu hareketiyle saçları doldurdu avuçlarımı. "Sinirini atarsın hem," diye ekledi hafif bir tebessümle.

Ellerini saçlarını kavrayıp onu rahatlatmak adına saçlarını çekerken büyük bir keyifle buna izin veriyordu ve işe yarıyormuş gibi gevşiyordu gerilmiş yüzü.

"Neye sinirli olacağım ki?" diye sordum anlamamış gibi. Gözleri kapalı, kafası gerideyken konuşmaya devam etti:

"Bilmem, vardır senin bir sebebin illa."

Yüzünde belli belirsiz, benimle dalga geçer gibi bir gülümseme vardı. Her daim ettiğimiz kavgalara vurgu yapıyordu. Ellerim saçlarını çekmeyi bırakmış, hissettirmeyecek biçimde okşamaya başlamıştı. Yani ben hissettirmediğimi düşündüm.

"Yok," dedim gülümseyerek. "Sen etrafta olmayınca sinirlenecek sebep de olmuyor."

Ben öyle söyleyince ciddiyetle yüzüme bakarak, "Gideyim mi?" diye sordu. Sesi oldukça nahifti. Yabancısı olduğum bir durumdu bu. Sonra Efsun'un "hissettir" sözleri tekrar yankılandı beynimde.

"Gitme," dedim saçlarını belirgin bir şekilde okşamaya devam ederek. Bunları söylerken oldukça gerilmiş ve terlemeye başlamıştım. Hissettiriyordum bence. Daha fazla nasıl hissettirecektim. Bir de tepkisiz yüz ifadesi olmasa her şey daha iyi olacaktı, ama bir ipucu bile vermiyordu bana mimikleriyle.

"Gitmem o zaman," dedi kolları arasına birkaç milim çekerek beni. O ufacık milim bile çok fazla yakınlaştırmış bizi gibi geldi bana. Yutkunarak dudaklarına baktım. Çektim hemen sonra.

"Eylül ile ayrılmışsınız," dedim önce göğsüne, sonra yüzüne bakarak.

"Bakıyorum yine arkamdan konuşmaya devam etmişsiniz, Gülfem Hanım," dedi gülerek. "Bir vazgeçemedin şu huyundan."

"Saçmalama," dedim göğsüne vurarak. "Kötü haber tez duyuluyor."

Tek kaşı havalanırken, "Kötü haber mi bu?" diye sordu.

Ensesindeki elim omuzlarına kayarken dudak bükerek, "Bilmem," dedim. "Eylül için ya da senin için kötüdür belki."

"Ben ayrıldım, Gülfem. Benim için neden kötü olsun? Senin için olan kısmını soruyorum ben," dedi tüm açık sözlülüğüyle. Bence ga-

yet açık konuşuyordu ama yine de tam olarak dillendirmediği için ilk adımı atan taraf ben olmak istemiyordum.

"Beni ilgilendirmez," dedim hafif bir tebessümle.

O buna inanmamış gibi dudaklarını ısırırken kafasını geri doğru atıp gülümsedi. Nasıl güzel güldül Ellerimle yüzünü sevmek istedim, öpmek, öpülmek, dökülmek istedim.

"Gerçekten ilgilendirmez mi, Gülfem?" diye tekrar bir soru yöneltti. Ne diyeceğimi bilemezken ışıklar açıldı ve müzik kesildi. Daldığım yüzünden, gözünden sıyrılarak istemeyerek çektim ellerimi. O da benim belimi bırakarak durdu. Önce beni önüne aldı, sonra masaya doğru yürüdük. Daha oturmadan, "Kalkalım mı?" diye sordu Savaş masaya doğru konuşarak. Öyle söylemesiyle ben de ayakta kalmıştım.

"Olur annem. Kalkalım biz," dedi Saliha teyze hemen ayaklanarak. "Sen yorgunsundur zaten, gidelim de dinlen sen."

"Aynen," dedi bana bakarak. "Günlerdir uyumuyorum neredeyse. Eve gidelim, dinlenmek istiyorum."

"Hadi gidelim madem," dedi tekrar Saliha teyze ama Savaş kıpırdamadan abime baktı. "Siz kalkmıyor musunuz, oğlum? Saat kaç oldu? Bitecek zaten birazdan."

"Yok, ben duracağım bitene kadar. Geç sen eve. Sonra görüşürüz biz," derken abimin gözleri Efsun'daydı. Durmak istemesinin sebebi elbette Efsun'du.

"Sen?" dedi Savaş bana bakarak. "Sen duracak mısın? Üzerine bir şey almadıysan soğuk burası, hasta olursun."

Gerçekten mi Savaş, gerçekten hasta mı olurum? Bu mu bahanen beni burada bırakmamak için. Güldüm. Karşılıklı imalı bir şekilde gülüştük. Zaten fazlaca sıkılmıştım o yüzden burada durmamın hiç anlamı yoktu.

"Aynen, ben de eve gidiyorum," dedim çantamı masanın üzerinden alarak. "Yeter bu kadar, anne. Yeteri kadar durdum. Geçiyorum ben eve." Zaten saat ilerlemişti. Annem itiraz etmeden kabul etmişti. Müge sinsi sinsi sırıtırken gözlerimi kaçırdım. İnşallah ondan başkası anlamamıştır bu durumu diye dua ettim içimden. Saliha teyze

önden gitmiş, Müge hemen arkasındaydı. Ben de onların peşine takılırken Savaş da arkamdan geldi.

Kapının önündeki arabanın kilidini açtığında arkaya yönelecektim ki Müge, annesinin kolunu tutarak, "Sen geç öne, Gülfem abla," dedi. "Gençler varken yaşlılar öne oturmaz. Benim de yaşım tutmuyor, sevmem de zaten."

Bu Müge nasıl şeytan bir kızdı böylel Ne diyeceğimi bilemedim. Öyle kalmışken, "Hadi," dedi Savaş da bunu bekliyormuşçasına. Yine de ilerlememiştim. Saliha teyze onay vermeden öne oturmak istemedim.

"Bin kızım sen," dedi Saliha teyze arka kapıyı açarak. "Doğru söylüyor, Müge. Bana fark etmez zaten." Onun da onayını aldıktan sonra Savaş'ın yanına oturdum. Aynaya baktığımda Müge bizi izliyor, göz göze geliyorduk ve göz kırpıyordu. Arabada annesi olmasına rağmen Savaş'ın bakışlarını ara ara üstümde hissetmedim değil. Bu durum beni hem utandırdı hem çok fazla gerdi.

"Gülfem abla çok güzel olmuş bu akşam, değil mi abi?" diye sordu Müge. Gözlerimi diktim aynadan. Bu şimdi Saliha teyzenin yanında sorulacak şey miydi?

Bana baktı Savaş tekrar süzerek. Üzerimi kontrol ettiğimde açılan göğüs dekoltemi kapattım istemsizce, utanarak. Cevapsız bıraktı Savaş, Müge'yi ve bu benim şu durumda gerçekten işime geldi. Kısa süren yolculuğun ardından geldik evin önüne. Herkesle birlikte arabadan indikten sonra Saliha teyzeler eve yöneldi. Onlara "İyi akşamlar," dedikten sonra Savaş yolun ortasında kalmış öylece bana bakıyordu.

"Gir hadi eve," dedi gözleriyle bizim evi işaret ederken. "Hasta olacaksın, hava soğuk."

Gülümseyerek arkamı dönerken dudaklarımı dişledim. Adımlarımı hızlandırıp çantamdan çıkardığım anahtarlarla titreyerek açtım kapıyı. Yolun ortasında hâlâ bana bakıyordu, biliyorum. O yüzdendi elimin ayağımın birbirine dolaşması. Sonunda açabildiğim kapıdan içeri atarak kendimi, kapıya yaslandım. Ağzım kulaklarımda odama çıktıktan sonra kapıyı kapatmamla gözlerim aynaya takıldı. Dudaklarımı ısırarak aynaya doğru ilerledim. Omuzlarıma kaydı gözlerim, hemen peşine ellerim takip etti baktığım yerleri. Dokundum. Onun

dokunduğu yerlere dokundum. Kalbim güçlü bir şekilde atarken sü-rekli onun adını fısıldıyordu bana. Dokunuşları, bakışları... Beni ken-dimden geçirecek boyuttaydı hepsi. Bir insan nasıl bir anda bu kadar işleyebilirdi ki içime? Yıllardır yanımdayken üstelik. Ben ne kadar çok görmezden gelmişim duygularımı. İçime atıp, dillendirmeyip yok saymışım. Başka mantıklı bir açıklamam yoktu kalbimi böyle attıran adama karşı. Oydu belki de bunun sebebi. Bendeki bu hisle-ri uyandıran, yabancısı olduğum bu hissi tattıktan sonra sanki hep benimleymiş ve vazgeçemeyecekmişim gibi hissetmeme sebep olan. Telefonum avuçlarımın arasında titredi. Kilidini açtım. Adı düştü ekranıma. Dudaklarım yavaşça yukarı doğru kıvrıldı. Kalbim hızını arttırmaya başladı.

Gönderen: *Savaş*
Mesaj: *Uyumadın mı daha? Işığın yanıyor hâlâ ve çevrim içisin.*

Gönderen: *Gülfem*
Mesaj: *Yok, uyumadım. Yeni girdik eve, ne ara uyuyayım? Üstümü bile çıkarmadım daha. Şimdi soyunacaktım.*

Mesajı gönderdim ama sonra pişman oldum. Soyunacaktım de-memi yanlış anlamış mıydı acaba? "Neden bu detayı verdim ki?" diye söylenip durdum, kendi kafamda bir sürü şey kurdum. Uyumadım de geç Gülfem. Hayır, aslında yanlış anlamaması lazım. Sonuçta pija-malarımı giymem için soyunmam gerek. Başka bir anlamı yok.

Gönderen: *Savaş*
Mesaj: *İyi, soyun o zaman*

Soyunayım mı? Elim alnıma gitti, ne diyeceğimi bilemedim. Gecenin bir vakti ne saçma bir konuşmaydı bu böyle. Ben zaten bu gece heyecandan her şeyi birbirine karıştırmışken şimdi iyice değişik boyutlara yol alıyorduk. Konuyu değiştirmek bence gayet iyi bir çözümdü. Uyuyacaktı bu. Niye uyumadı? Bunu sorabilirdim. Konuyu değiştirmekti niyetim sonuçta.

Gönderen: *Gülfem*
Mesaj: *Sen uyumadın mı? Yorgunum, dinleneceğim demiştin. Hemen uyursun sanmıştım. Mesaj atınca şaşırdım.*

Gönderen: *Savaş*

Mesaj: *Uyuyacaktım tam, baktım ışıkların yanıyor. Bir de evde tek olduğun geldi aklıma. Gelmedi, değil mi o Levent piçi hâlâ? Ne düğün meraklısı çıktı ya. Sen tek durma istersen, gel bize.*

Bu tedirginliğiyle, ince düşüncesiyle gülümsedim. Gitmek gelse de içimden, daha fazla göze batmak istemiyordum. Bence bu akşam çok yakınlaşmıştık ve Saliha teyze şüphelendi gibi gelmişti. Tek temennim dans ederkenki hâllerimizi görmemiş olmasıydı. Fazlaca karanlıktı, sanmıyordum ama annelerin her yerde gözü olduğu için şüphelenmedim değil. Bir de Müge herkes anlıyor bence falan deyince gitmemek daha mantıklı bir seçenekti şimdilik. Yatağın üzerine oturup bağdaş kurdum. Pencereden onun odasının ışığını görebiliyordum.

Gönderen: *Savaş*

Mesaj: *Geliyor musun? Çıkayım kapıya seni almaya.*

Gönderen: *Gülfem*

Mesaj: *Yok, teşekkür ederim ama gelmeyeyim ben. İlk defa tek kalmıyorum, sorun olmaz. Gelir zaten şimdi bizimkiler.*

Savaş o mesajımı cevapsız bırakıp Gülfem yazdı sadece. Ben de kalbim boğazımda efendim yazdım.

Gönderen: *Savaş*

Mesaj: *O parfümü nasıl sıktıysan her yerime sinmiş kokun.*

Gördüklerimle ellerimdeki ter telefona geçti. Kokum üzerinde miydi yani? Allah'ım bu gece ölmezsem ölmezdim sanırım. Ne diyeceğimi bilemedim ama çevrim içi oluşu hâlâ benden cevap beklediğini gösteriyordu. Ben de ilk aklıma gelenleri yazdım.

Gönderen: *Gülfem*

Mesaj: *Öyle üstüne çekince sinmiştir tabii. Ben bir şey yapmadım. Çıkar üzerini madem rahatsız olduysan.*

O böyle yazdıkça kalbim çarpıyordu. Geçmiyordu saniyeler.

Gönderen: *Savaş*

Mesaj: *Tenime kadar geçmiş kokun. Onu da çıkarmam için duş almam lazım. Giremem şimdi. Yorgunum. Ayrıca iyi böyle, kalsın.*

O böyle yaptıkça yanıyor, eriyor, tekrar diriliyordum. Kısır bir döngüye giriyordum.

Gönderen: *Savaş*
Mesaj: *Ayrıca bayağı mayıştım ben bu kokuyla. Üstümden gitmeden bu kokuyla uyuyayım. Levent'i aradım. Mahalleye girmişler, iki dakkaya evde olur. Yat dinlen sen de. Yarın ararım ben seni.*

Kokumla uyumasına mı takılayım, ararım demesine mi? Hangisine düşsem bilemedim. *Ara tabii. Ara konuşalım ve şu konuyu netleştirelim artık*, diye geçirdim içimden. Gözlerim odasının camına iliştiğinde ışığın kapandığını gördüm ve son mesajımı yazdım.

Gönderen: *Gülfem*
Mesaj: *Tamam, bekliyorum. İyi geceler.*

Bu geceyi asla böyle bitirmeyi beklemezken bir mesaj daha geldi telefonuma. Kalbim boğazımda atıyordu sanki.

Gönderen: *Savaş*
Mesaj: *Bu akşam demiştin ya reddetmek için bir nedenim yok diye. Yarın sana o nedeni vereceğim. İyi geceler.*

8. BÖLÜM
KABULLENİŞ

"Bulaşık makinesini açtın mı, Gülfem?"

Elimdeki bulaşık köpüğüne aldırış etmeden makinenin düğmesine bastıktan sonra, "Açtım!" diye bağırdım. Kahvaltıyı etmiştik, bulaşık ve toparlama faslı bana kilitlenmişti yine. Tamam, makineye dizdim ama bu teflon tavaları elde yıkamak zorundaydım. Bir de elimdeki egzamalar deterjana değince iyice kötüleşiyordu.

Son bulaşığı da halletmiş annemin yanına, içeri ilerlerken Savaş'ı fark etmemle duraksadım. Heyecanla cama ilerleyerek perdeyi araladığımda Savaş'ın elinde ekmek poşetiyle eve girdiğini gördüm. Saate kaydı gözlerim: 09.17. Kahvaltı edeceklerdi muhtemelen. Gözlerim mutfağın içinde gezinirken börek dolu tabak çarptı gözüme. Aklıma gelen düşünceyle içeri doğru ilerledim. Annem televizyona dalmış, geldiğimi bile fark etmemişti. Küçük bir öksürükle odadaki varlığımı hatırlatırken koltuğun ucuna oturdum.

"Anne," dedim sesimi normal tutmaya çalışarak. Çünkü şu an sebepsizce stres hormonu salgılıyordum.

Bana bakmadan, "Hı?" dedi.

"Çıkıyorum ben," dedim. "Okula geçeceğim." Bu kısmı gayet rahat bir şekilde söylemiştim.

"Tamam."

"Mutfakta dün yaptığın böreklerden kalmış bir tabak. Saliha teyzelere vereyim mi onu da giderken?"

Sesim titremeye başlamış, oturduğum yerde yavaşça hareketlenmiştim. Aslında normalde hep yaptığımız şeylerdi zaten. Gariplik

yoktu ama yine de ben sanırım içimde oluşan hislerden ötürü, Savaş ile adını koymadığımız bu durumda kendimi gergin hissediyordum. Bir de Müge'nin "Her şey çok belli" sözleri sonrası daha dikkatli davranmaya çalışıyordum ve bence dikkatli olmaya çalıştıkça daha çok göze batıyordum. Annemin bana doğru dikkatli bir şekilde bakması da düşüncelerimi doğrular gibiydi. Hafif bir tebessüm koydum suratıma. İmayla süzdü. Belli etmeyeceğim derken gözlerimi kaçırıyor, televizyona falan bakmaya çalışıyordum.

"Ver," dedi sonra tekrar televizyona dönerek.

Anlık olarak içim ferahladı. Bir şeyler hissetti mi bilmiyorum ama daha fazla bu saçma durumun uzamaması adına hızla odadan çıktım. Merdivenleri parmak uçlarımda, yüzümde kocaman bir sırıtmayla çıkarken zaman kazanmak adına dolabımı gözümün önünde canlandırmaya başlamıştım bile. Odaya girdiğimde masanın üzerinde olan notları toparlayıp, sayfaların düzelmesi adına masanın üzerine dik bir şekilde vurup çantanın içine koydum. Düzleştiriciyi ısınması için fişe takıp dolaba geçtim. Siyah tayt ve kısa pudra pembesi kazak gayet rahat bir seçenekti bence. Üzerimi değiştirip pijamaları yatağın üzerine bıraktım. Sımsıkı vücudumu saran siyah tayt, vücut hatlarımı epey belli ediyordu. Isınan düzleştiriciyle zaten düz olan saçlarımın üstünden bir kere geçtikten sonra fişi çıkararak masanın üzerine bıraktım. Bir de şu elektriklenme olup fırlamasaydı şu saçlar mükemmel olacaktı. Çantamı koluma takıp tekrar merdivenleri inerek mutfaktaki börek tabağını alıp, "Çıktım ben," diye bağırarak çektim kapıyı.

Karşı eve doğru hızlı adımlarla ilerlerken ellerim titremeye, kalbim hızla çarpmaya başlamıştı bile. Yalancı güneş dedikleri bu olsa gerekti. Oldukça parlak bir güneş hâkimken etrafta, soğuğu da yakacak cinstendi. Burnum kızarmaya başlamış, ellerim uyuşmuştu. Kapının önüne geldikten sonra saçlarımı düzelterek derin bir nefes aldım ve zile bastım. Birkaç saniye bekledikten sonra kapı açıldı. Savaş yine suratsız bir şekilde kapıda dikilirken beni görmesiyle çatık kaşları normal bir şekil aldı ve kapıya yaslandı. Şunun şu hâlini gören bir misafir, yemin ediyorum bir daha kapıya uğramazdı. Yine de epey yakışıklı gözüküyordu. Siyah bir tişört, gri bir eşofman vardı üzerinde. Yaslandığı kapıda eli cebine gitti.

"Günaydın," dedim hafif bir tebessümle.

"Öyle oldu," dedi başını sallayıp hafifçe gülerken. Gözleri yüzüme dikkatli bir şekilde bakarken ellerimle saçlarımı düzeltme ihtiyacı hissettim.

"Savaş, sen niye garip garip konuşuyorsun?" dedim içimde tutamayarak. "Hoş geldin dedim, inşallah diyorsun. Günaydın diyorum, öyle oldu diyorsun. Hoş geldinin karşılığı hoş bulduk, günaydının karşılığı günaydındır."

Söylediğim her kelimede gülümsemesi biraz daha belirginleşirken ben de gülümsedim. Öyle güzel güldü ki ne dediğimi unuttum. Neyse ki kendimi toparlamam çok uzun sürmedi. Çünkü, "Kim o, Savaş?" diye bir ses duydum içeriden. Saliha teyzenin sesiydi.

"Gülfem," dedi elimdeki tabağa bakarak. "Bensiz boğazından geçmemiş, börek getirmiş."

Gözlerim büyüdü. Neler diyordu öyle? Niye boğazımdan geçmesin onsuz? Bir de böyle annesine bağıra bağıra yanlış anlayacağı imalarda bulunması elimi ayağımı birbirine geçirdi. Şoka uğramış, ifadesizleşmiştim. O ise bundan büyük keyif alırcasına gülümsüyordu. Ben ne diyeceğimi bilemezken elimdeki tabağı aldı, eli elime değdi. Üşüyen ellerimde onun dokunduğu yerler birkaç saniyeliğine sıcağı hissetti.

"Sen mi yaptın?" diye sordu bir tabağa, bir bana bakarak.

"Yok," dedim kafamı sallayarak. "Annem yaptı dün." Yaslandığı yerden doğrulup hemen kenarındaki dolabın üzerine bıraktı börek dolu tabağı. Ben yaptım deseydim yiyecek miydi acaba? Öyle boş boş kapı ağzında birbirimize bakarak kalınca, "Ben gideyim," dedim.

"Geç," dedi sert sesiyle emir verir gibi. Bu ani ve sert çıkışlarını anlayamıyordum bazen. Kaşlarım çatılmaya dururken daha yumuşak bir ton seçti kendine. "Birlikte kahvaltı yaparız."

"Yok," diyerek bir iki adım geri attım. "Yaptık biz, afiyet olsun size."

Tabağa doğru bakarak, "Sanmıyorum," dedi ve bana bakıp gülümsedi. Bunu anlamıştım sanırım. Sen yapsaydın olurdu, demekti galiba bu. Onu anlamış olmanın verdiği bu durum beni istemsizce keyiflendirdi. Bu da gülümseyen bir yüz ifadesine dönüştü. Aptal âşıklar gibiydik.

"Bu arada," deyip kollarımı göğsümde birbiri üzerine bağlamıştım ve hâlâ gülümsüyordum, "yokluğunda Recep'i tembihlemişsin. Koruma olarak."

"Öyle mi yapmışım?" dedi göz kırparak. Kafa salladım.

"Daha profesyonel yardımlar da almıştım, fark etmemiş olman güzel." Gülümsüyordu ve o her güldüğünde benim içimde biraz daha bir şeyler yeşeriyordu. Bunu anlamamıştım ya da anlamıştım. Tarık'tan bahsediyordu sanırım.

Belli etmemek için, "Ya, öyle mi?" dedim. "Ne sebeple?"

"Var öyle bazı sebepleri," dedi gülerek. Gitgide daha ilgi çekici gelmeye başlıyordu.

"Ben de öğrenmek istiyorum o sebepleri," dediğimde, "Söyleyeceğim," dedi keyifle. "Ufak bir işim var. Sonra konuşacağız."

"Tamam," deyip gülümsedim. "Görüşürüz o zaman."

Gitmek için harekete geçecekken yan dönmemle, "Gülfem," diyerek durdurdu beni. Kendisi de yerinde dikleşmiş, omuzları kalkmış, o sert ifadesine tekrar geri bürünmüştü. "Nereye gidiyorsun sen?"

"Okula."

"Böyle mi gidiyorsun?" dedi gözleri üzerimde dolanarak. Kendimi kontrol etme ihtiyacı hissettim ve başımı yere eğip bakmamla birlikte önüme gelen saçları elimle tuttum.

"Evet, ne var ki?" dedim anlamamış gibi.

Gözleri taytımın üzerinde gezindi tedirginlikle. Sonra kendini geri çekti ve içeri bir iki adım atarak askıdaki ceketi aldı. Müge'nin uzun ceketini bana doğru uzattığında anlamayarak baktım. Eli havada kalınca, "Soğuk," dedi tekrar ceketi uzatarak. "Gezme böyle."

"Yo, bence gayet iyi. Kazak var üzerimde zaten. Üşümem."

"Gülfem!" dedi adımı uzatıp soluklanarak.

"Emredin, komutanım," dedim, komutanım kısmını vurgulayıp ona doğru birkaç adım atarak. Hâlâ gülümsüyordum ve onun da dudak kenarlarının gülmemek için titrediğini fark edebiliyordum. Hoşuna gitmişti, hissettim. Benim de hoşuma gitti bu hâli. Sohbetlerimiz sanki artık daha bize özel gibi hissediyordum ya da ben artık anlamlar yüklüyordum, bilmiyorum. Gözlerini benden kaçırarak

tekrar sert ifadesi üzerinde hâkimiyet kurmaya çalışsa da buna izin vermemek için göz hizasına girerek dudaklarını ısırmasına sebebiyet verdim. Bana doğru yakınlaştı bir iki adım. Tam olarak kapı eşiğinde kaldığımızda kulağıma doğru eğildi. Benim kokum vardı hâlâ üzerinde sanki. İyice yakınlaşmıştık. Yüzü saçlarıma değiyordu. Nefesi boynuma çarpıyordu.

"Senin o komuta..." Cümlesini tamamlayamadan, "Gülfem," diyerek içeriden çıkan Saliha teyzeyle panikleyerek geri adımladım.

"Sa-Saliha teyze," dedim titreyen sesimle. Kalbim görevini fazlasıyla yerine getirirken tüm vücudum da onunla birlikte atıyordu sanki. Yüzüm kızarmıştı. Savaş ise hayli rahat bir şekilde kaldığı yerden yavaşça doğrulmuş, tekrar kapıya yaslanmıştı. Saliha teyze az önceki hâlimizi fark etmiş olacak ki bir Savaş'a bir bana baktı, ama düşüncesini anlayamadım. Çok da bu durumdan mutluymuş gibi gözükmüyordu. Yine de gördüğünü bize belli etmemeye çalıştı.

"Savaş gelmeyince bir bakayım dedim. Kapı ağzında kaldınız. Geç içeri. Kahvaltı yapacaktık."

"Yok," dedim titreyen ellerimi gizlemek adına kazağımı avuçlayarak. "Okula gidecektim ben. Börek yolladı da annem. Size afiyet olsun."

"Sağ olsun," dedi tabağa bakarak. "İyi dersler sana da."

Savaş, elinin birini cebine sokarak yamuk bir gülümsemeyle bana bakıyordu.

"Sen Müge'nin ceketini niye aldın?" diye sordu Savaş'a dönerek. Ne diyeceğini merak ediyordum açıkçası. Kaşlarım havalanırken kollarımı birbirine dolayıp ona doğru baktım. Hep o mu beni zor durumlarda bırakacaktı, şimdi de ben onun köşeye sıkışmasını izliyordum. Gerçi hiç köşeye sıkışmış gibi de durmuyordu. Epey rahat bir şekilde bana bakmaya devam ediyordu.

"Gülfem istedi," dedi hiç düşünmeden. "Üşümüş de, 'Eve gitmeyeyim şimdi, Müge'nin ceketini ver, akşama getiririm,' dedi."

Gözlerim hayretle büyürken Saliha teyze Savaş'ın elindeki ceketi alarak uzattı bana. "Al kızım, al. Giy, üşütme," dedi.

Yine kendi istediği gibi çevirmişti konuyu. Hem de hiç tereddüt bile etmeden. Ben yalan söylerken kelimelerim bile titriyordu. Gözlerim kısılıp Savaş'a baktıktan sonra istemeyerek de olsa ceketi aldım.

Giymeyip kolumun altında tutacaktım ki Saliha teyze, "Giy, üşütme," dedi. Bu da Savaş'ın işine geldi.

"Aynen," dedi Savaş annesini onaylayıp gülerek. "Hava soğuk bayağı. Okulda falan da çıkarma bence. Hasta oluyorsunuz sonra, hasta ediyorsunuz."

İstemeyerek de olsa Saliha teyzeye belli etmemek adına zorla giydim o ceketi. Ceketin altında kalmış saçlarımı çıkarırken, "Bırakayım mı okula?" diye sordu Savaş. "Çıkacaktım ben de zaten."

"Yok," dedim başımı iki yana sallayarak. "Giderim ben kendim. Arkadaşlarımla buluşacağım zaten. Afiyet olsun sana." Zaten göze batıyorduk, bir de Saliha teyze huylanmışken gerek yoktu buna.

"Kaçta bitiyor senin dersin?" diye sordu Savaş göz kırparak.

"İki gibi," dedim.

"Tamam," diye onay verdikten sonra olduğu yerde doğruldu.

"Hadi iyi dersler, kızım," dedi Saliha teyze beni kovar gibi. Cidden şüphelenmiş olabilir miydi? Bu durum aklımı epeyce kurcalarken, Savaş tarafından hâlâ izlendiğimin farkındaydım. Sokağın başına geldiğimde içimde ılık rüzgârlar estiren bir mesaj geldi telefonuma.

Gönderen: *Savaş*

Mesaj: *Okul çıkışı gitme bir yere, alacağım seni. Konuşacağız.*

Okulun girişinde neredeyse bir saat beklemiştim ama gelmemişti. Aradım açmamış, meşgule atmış, geri dönmemişti. En son iki saat bekledikten sonra dayanamayıp öfkeyle mahalleye girdiğimde hızlı adımlarla eve doğru yürüyordum. Dik yokuşu çıkarken iyice nefesim kesilmiş, ama yine de içimdeki öfkeden sebep adımlarım yavaşlamamıştı. "İnşallah çok mantıklı bir nedenin vardır, Savaş," diye söylendim kendi kendime. "İnşallah bu yaptığın hareketin bir nedeni vardır. Yoksa seni geberteceğim!"

Söylene söylene yürürken arabasının kapısını kapatan Savaş'ı görmemle koşmaya başladım. Normalde onu görünce değişik duygulara bürünen hâlim tuz buz olmuş, yerini öfkeye bırakmıştı. Eve doğru gidiyordu ki, "Savaş," diye bağırdım. Kararmaya durmuştu

hava. Sokak ışıkları tek tek yanmaya başlamıştı. İçime işleyen soğuğa aldırmadan koşuyordum.

Durdu bana baktı ve elini beline koyarak tekrar eve çevirdi başını. Bana bakmıyor oluşundan bile anlamıştım bir şeyler olduğunu. Yanına vardığımda önüne atladım. Koşmaktan ritmi bozulmuş kalbimi önemsemeden kaşlarımı çatarak, "Gelmedin?" dedim.

"Gelmedim," diyerek karşılık verdi buz gibi sesiyle. Öyle umursamaz duruyordu ki karşımda iyice sinirleniyordum.

"Telefonlarımı da açmadın!"

"Aynen," dedi yüzüme bakarak. Sanki sabah bana gülen, beni umursayan, kıskanan adam gitmiş yerine buz gibi, zorla konuşan, karşımda durmak bile istemeyen bir adam gelmişti. Ne olduğunu asla ve asla anlamadım.

"Ya sen dalga mı geçiyorsun?" derken sinirden ellerim titremeye başlamıştı. "Sen demedin mi sabah konuşalım diye? Şimdi ne bu tavrın? Oyun mu oynuyoruz, oyuncağın mıyım ben senin istediğin zaman gel, istemediğin zaman git diyeceğin?"

Kısa bir an gözlerini kapayıp söylediklerimi sanki boşuna söylüyormuşum gibi zorla dinlediğini gösteren bir tavra büründü ve bu beni ciddi anlamda kırdı. "Gülfem," dedi ellerini beline koyup gözlerini açarak. "Zaten sinirliyim, canımı sıkma benim. Git eve." Bu kadar kolay mıydı? Sabahki adam ve şimdiki arasında öyle fark vardı ki anlamıyordum, anlamlandıramıyordum.

"Başlarım senin canına!" diye bağırdım sokağın ortasında olmamıza aldırış etmeden. Geri doğru adımlarken ellerim havalanmıştı. "Bir sen sinirlisin, bir senin canın sıkkın, bir sen varsın bu dünyada zaten! Beyimiz ne isterse olsun. Aman onun canı sıkılmasın. Biz kimiz ki? Bekledim ben seni saatlerce ya! Bir haber bile vermedin. Öfkeli olması gereken benim, ben! Ama sen hâlâ haklıymışsın gibi canımı sıkma diyorsun."

"Gülfem!" dedi sesini yükselterek. "Bağırıp durma sokağın ortasında." Ben onca laf ettim ama o umursamadı bile hiçbirini. Bu öylesine kırıcıydı ki.

"Bir daha," dedim parmağımı ona dikip üzerine doğru yürüyerek. "Bir daha sakın bana ne yapıp yapmamam gerektiğini söyleme."

"Zorlama beni, Güllem!" dedi kafasını bana doğru uzatarak. Sinirli olması gereken bendim, fakat onun da benden geri kalır yanı yoktu. Benimkinin sebebi vardı üstelik ama onun yine yoktu.

"Zorlarsam!" dedim üstüne yürüyerek. "Zorlarsam ne olacak? Sen kim oluyorsun da bana sürekli ne yapacağımı söylüyorsun?"

"Kimse!" dedi sinirle dişlerini sıkarak. "Kimse değilim ben. Yap," diye vurguladı gözleri büyürken. "Ne yaparsan yap. Sana bir daha karışan Savaş'ı siksinler!" dedi üstüne basa basa. Ben hâlâ ne olduğunu anlayamamış yüzüne bakarken "Zaten dinlemiyorsun da," diye ekledi burnundan soluyarak. İkimiz de sinirliydik, farkındaydım. Benim sinirimin neye olduğu açık ve net bir şekilde belliyken onun sinirinin sebebini bilmiyordum ve bunu bana yansıtmasıyla iyice deliriyordum.

"Neyi dinlemiyorum?" dedim ayaklarımı yere vura vura. "Ya..." dedim soluk soluğa. "Ya ben anlamıyorum," derken ellerim sinirle oradan oraya savruluyor, olduğum yerde adımlıyordum. "Tuhaf davranıyorsun, paylaşım yapmayan adam gecenin bir vakti paylaşım yapıyor, üstelik bir şiir. Birkaç dakika sonra kaldırıyor. Bana ait bir şeyi üzerinde taşıyor, mesaj atıyor, konuşalım geleceğim diyor, tamam diyorum ama ortada yok. Şimdi de gelmiş bana bunların hiçbiri olmamış gibi hiçbir açıklama yapmadan, 'Eve git,' diyorsun. Sen dengesiz misin, oğlum? Senin sorunun ne?"

"Öyleyim," dedi benimle birlikte ses tonunu yükselterek. "Dengesiz herifin tekiyim ben. Seni o gece o saatte balkonda görünce aklım gitti, kafam karıştı, saçmaladım. Dün konuşmak istiyordum, bugün istemiyorum. Bundan sonra hele hiç istemiyorum. Hadi kızım. Bak işine! Kimle neyi konuşursan konuş bu saatten sonra. Bizim konuşacak bir şeyimiz yok."

Sözleri kulağımda uğuldarken olduğum yerde kalmıştım. Normalde de sürekli olarak tersleşir ve sert bir şekilde konuşurdu benimle ama bu seferki farklıydı. Daha soğuk, daha duygusuz, daha katıydı. Bir itiraf geldi evet, ama bir sonuca bağlanmadı. Bağlamak da istemedi. Daha da üzerine gitmek yersiz olacaktı. Açık açık istemediğini söylemişken bundan sonrası gurursuzluktu.

"Bence de," dedim yanından geçerken koluna sertçe çarparak. "Büyük bir saçmalıktı."

Gözlerim dolmuş, arkama bile bakmadan eve giderken onun çarptığı demir bahçe kapısının birkaç kez git gel yaparak aynı sesi çıkarışı doldurdu kulaklarımı. Aynı hızda, aynı güçlükte birkaç kez çarpmıştı o kapı. Bu da demek oluyordu ki sinirini kapıdan çıkarıyordu.

●●●

Pijamalarımın üstüne giydiğim hırka iyice terletirken üşüdüğümü de hissediyordum. Birkaç gündür evden çıkmamış, telefonlara bile bakmamıştım. Sürekli bir yatma hâli beni esir alırken kendimi soktuğum saçma sapan durumdan ötürü de kızgındım. Mantığımla hareket eden ben, küçücük bir hisle tepetaklak olmuş, sonucunda hüsrana uğramıştım. Aklım bana mantıklı olan seçenekleri sunsa da kalbim büyük bir yangın yeriydi. Yaşamadığım, yaşayamadıklarımın acısını yaşıyordum belki de. Kırılan yanlarım batıyor, söylediklerini her unutmak istediğimde kendini tekrar tekrar hatırlatıyordu ve ben bu bitkin hâlime tekrar esir düşüyordum.

Bardağa koyduğum suyu içerken, "Sofrayı kuralım artık," dedi annem. "Gelir şimdi Saliha teyzenler."

Savaşlar bize yemeğe gelecekti. Bu yemek kim tarafından organize edildi bilmiyorum, ama ilgilenmemiştim de. Sanırım ailelerimizin yakın olmasının en kötü yanı buydu: Sürekli dip dibe geliyor oluşumuz. Her ne kadar aramızda başlamadan biten bir durum olsa da ne yönde olduğu ikimiz tarafından da biliniyordu ve ben bunu yok sayıp eskisi gibi devam edemiyordum.

"Hiçbir şey yapamam," deyip bardağı yerine bıraktıktan sonra odama çıkacaktım ki kolumdan tutup, "Bana baksana sen, neyin var senin?" diye sordu. "Kaç gündür sürekli uyuyorsun. Baban sorup duruyor sürekli."

İçeri göz attığımda babamın abimle birlikte televizyona baktığını fakat bize doğru kaçamak bakışlar attığını fark edebiliyordum.

"Yok bir şeyim," dedim omuz silkerek. "Her yerim ağrıyor. Grip olacağım sanırım. Abim yardım etsin sana bu akşam, ben yatacağım. Yemeğe de kaldırmayın."

Söz hakkı bırakmadan çıkarken arkamdan, "Gülfem," dedi sessizce ama vurgulayarak. Sesini alçak tutma sebebi babam ve abimin

duymaması içindi. Birkaç kez tekrarladı ama duymazlıktan gelerek odama çıktım. Çarşafları bozulmuş, dağılmış yatağı umursamadan içine girdim. Kesik kesik olacağını bildiğim bir uykuya dalmak üzere kapattım gözlerimi.

Ne kadar süre uyudum, bilmiyorum ama uyandığımda odanın içi epey karanlıktı. Alt kattan sesler geliyordu. Alt katta atılan her güçlü adımı üst katta hissedebiliyordum. Ayağa kalkıp ışığı açtım ve telefonuma baktım. Gruptan birkaç mesaj vardı. Cevaplayıp tekrar yattım. Ellerimi birbirine birleştirip başımın altına koyduğumda alt kattan gelen konuşma seslerini duyabiliyordum. Savaş da oradaydı ama benim kesinlikle inmek gibi bir niyetim yoktu. Dudaklarımı kemirirken ağlamamak için direniyordum. İyice gömdüm kendimi yatağın içine. Kulağıma dolan uğultulu seslerin içinde onun sesi de vardı, biliyorum.

Kapı çalındı. "Gelmeyeceğim, anne," dedim yataktan kalkmadan bağırarak.

"Gülfem abla," dedi Müge tereddütle. "Müsaitsen açıyorum kapıyı." Müge'yi çekemeyecektim şu hâlde.

"Uyuyorum, Müge. Sonra," dedim ama beni umursamadan açtı o kapıyı. Hayır dediğim hâlde açtı. Sinirle kafamı yorganın altından kaldırdığımda karşılaştığım kişi sadece Müge değildi. Savaş birkaç adım gerisinde durmuş, Müge'nin arkasından bana bakıyordu. Yorganı tamamen üzerimden atarken yatağın üzerinde oturur pozisyona geçtim. Kaşlarımı çatıp olabildiğince sinirli baktım. Onun da benden farkı yoktu. Odaya doğru ilerledikten sonra kapıyı tutarak Müge'ye döndü.

"Bekle kapıda. Biri gelirse haber ver," diye emir verdikten sonra kapıyı kapatacaktı ki durup tekrar Müge'ye döndü. "Ötede dur. Kapı dinlemeye kalkma sakın!" diye sert bir ikazda bulundu.

Müge kapıdan uzaklaşırken, "İyice aşk bekçisi oldum," diye söylenmişti.

Fakat, "Müge!" diye bağırdı Savaş. "Zaten sinirliyim sana patlarım." Ardından sinirle çarptığı kapıyla birlikte bana döndü.

"Ne işin var senin burada?" dedim ayaklanarak. "Benim odam burası, çık dışarı."

İlk defa birkaç gün sonra sesim bu kadar yüksek çıkıyordu. Uykulu hâlim dağılmıştı ama hâlâ o gün olduğu kadar öfkeliydim ona. Elim odanın kapısını gösteriyorken önce elime baktı, sonra o sert çehresini bana çevirdi.

"El kol hareketleri yapma bana," dedi elimi tutup yerine indirirken.

"Benim evim, benim odam. Çık!" dedim sert sesimle. Siyah boğazlı dar bir kazak ve siyah kot pantolon giymişti. Pijamalarımla, dağınık saçlarımla karşısında duruyordum ve şu an bunu gerçekten umursamıyordum. Baştan aşağıya baktı bana, sonra gözleri kısıldı, sesi kalınlaştı.

"Ne oldu, tavır mı yapıyorsun sen bana? Hayırdır?" dedi kafasını sallayarak. "Günlerdir evden çıktığın yok. Ben geldim kaç kere, sürekli odandasın. Ne yapmaya çalışıyorsun sen? Aşağıya da inmedin bu akşam. Bana mı senin tavrın?" Karşıma geçmiş hesap soruyordu bir de. Sinirli bir gülüş savururken başımı iki yana hafifçe salladım.

"Soruyor musun bir de gerçekten, Savaş?" diye sordum inanamamış gibi. "Gerçekten soruyor musun? Ben var ya çok sıkıldım senin bu hâllerinden." Ona doğru bir iki adım atıp tam dibinde durdum. Siyah kazağının üzerinden göğsüne vurarak, "Şu hâllerinden sıkıldım," dedim tekrar yüzümü buruşturarak. Gözleri dikkatle gözlerimdeyken konuşmaya devam ettim. "Bir şeyleri anlamak için söylemek gerekmez. Kör müsün sen, göremiyor musun?" diye sordum kendimi göstererek. Ona yenilişimi göremiyor muydu? Kalbimin ona meylettiğini, yaralandığımı göremiyor muydu? "Bence görüyorsun da korkaksın sen ya," dedim gözlerimi kısıp sinirle gözlerine bakarak. Artık canıma tak etmişti. Çıldıracak noktaya getirtmişti beni. Öyle öfke doluydum ki ona. Madem kendi göremiyordu, yansıttım bunu yüzüme, sözlerime. Görsün istedim.

"Korkağım, öyle mi?" dedi kaşları havaya kalkıp çenesi kasılırken.

"Aynen," dedim hızlı hızlı kafamı sallayarak. Kuruyan dudaklarımı ıslatarak her harfi tek tek vurguladım. "Korkaksın sen!"

Benimle birlikte kafasını sallamaya başlamıştı. Aynı anda dişleri arasından sinirle, "Korkağım," diyordu. Fakat bu onaylar gibi değil de reddeder gibiydi. Gözlerini bir an çekmemişti gözlerimden. Odaya

girdiğinde oluşan sinirinin iki katı mevcuttu. Vücudu bile gerilmişti sinirden. Göz bebekleri büyümüştü sanki.

"Levent!" diye bağırdı olabildiğince yüksek sesle. Gözlerimin içine bakarak abimin adını söyledi. Evde yankılandı sesi. Az önce ona başkaldırırken hiçbir şey umurumda değil gibiydi ama şu an kalbim yerinden çıkacak gibi atmaya başladı korkudan. Son kez bana bakıp sinirle çenesini oynattıktan sonra arkasını dönüp kapıyı açtı. Korku ve tedirginlikle bir iki adım attım kapıya doğru. Müge de şaşırmış gibi koridorda kalmıştı. Abim hızla merdivenleri çıktığında ellerim buz kesip titremeye başladı. Soluklarım düzensizleşmişti. Bir abime, bir Savaş'a baktım.

"Ne oldu?" diye sordu abim.

Savaş merdivenlerdeki bir iki basamağı hızla inmeye başlarken, "Dışarı çıkıyoruz," dedi ona cevap hakkı tanımadan. Abim bize bakıp Savaş'ın peşinden giderken ben de kapı girişinde kaldım. Müge ile göz göze geldik. Sonra aşağıdan gelen ayak seslerini duydum. Müge hızlı bir hamleyle kolumdan tutup iterken beni boşluğuma geldi ve onun götürdüğü yöne sürüklendim. Yatağa beni oturtmuş, kendi de yanıma oturmuştu. Birkaç saniye içinde merdivenlerde beliren babamlara baktım.

"Ne oldu?" diye sordu babam. "Savaş niye bağırdı öyle. Nereye gitti bunlar?"

Ben ne diyeceğimi bilemez şekilde öyle boş boş bakarken yerin dibine girmek istiyordum. Zaman atlaması falan yaşamak, bu anı direkt geçmek istiyordum. Hem onların nerede, ne yaptıklarını bilmediğimden hem de babama karşı ne cevap vereceğimi bilmediğimden yüreğim ağzımdaydı.

"Bilmiyoruz ki!" dedi Müge benim yerime lafa atlayarak. "Biz Gülfem ablayla oturuyorduk burada, abim tuvaletten çıktı, Levent diye bağırdı. Biz de şaşırdık vallahi."

Müge'ye baktım hayretle. Yemin ediyorum bunlar kesin kardeşti. Kesin yani. Öyle büyük bir rahatlıkla olayı çeviriyorlardı ki ben hayretle izliyordum. Şu an işime de gelmedi değil. Onları tatmin etmeyen cevapla ortam epey gerilmişti. Çünkü şu an içinde bulunduğumuz durum hiç normal değildi.

Yine de, "Hadi inelim biz sofraya," dedi annem toparlamak ister gibi. "Ararız şimdi. Bir şey olmamıştır."

Babamla göz göze geldik o an ve ben kendimi Müge'ye çevirdim. Gözlerine bakarsam bir şeyler anlayacaktı gibi hissettim. Ben kendimi çok çabuk ele verirdim. Hele babam bunu kesin anlardı.

"Gelin siz de," dedi annem.

"Geliriz birazdan, Züleyha teyze," dedi Müge yine beni kurtararak. "Bir şey anlatıyordum Gülfem ablaya. Bitsin geliriz."

"İyi bakalım," dedi inanmamış gibi ya da bu akşam herkesi ben öyle imalı sanıyordum, bilmiyorum. Aklımda sadece şu an Savaş'ın abimle gidişi vardı ve ben başka bir şeye odaklanamıyordum.

Annemler indikten sonra Müge bana dönerek, "Ne oldu?" diye sordu merakla.

"Hiçbir şey," dedim titreyen sesimle. Fakat bu söylediğime Müge bile inanmamıştı. Anlatmamak değildi niyetim, fakat zihnim az önce yaşananları bana döndürüp duruyordu ve ben başka bir şeye odaklanamıyordum.

"Of Gülfem abla, saçmalama. Ben bile duydum bağırışını. 'Korkaksın,' deyip durdun. Ne oldu, anlatsana."

Şu an biriyle konuşmaya ihtiyacım vardı ve yanımdaki tek kişi, mantığıyla düşünebilecek tek kişi Müge'ydi.

"Müge," dedim titreyen sesimle ellerini tutarak. "Abinle biz geçen akşam konuştuk. İtiraf etti bir şeyleri ama çok da net değildi. Sadece tek söylediği istemediğiydi, bunu biliyorum. Saçmalıkmış onun için, öyle dedi," derken burnumu çektim. "Sonra da buraya gelip hesap sorunca ben de ona sinirle korkaksın falan dedim." Bundan öylesine pişman olmuştum ki. Onun gibi deli bir adamı harlamaktan öte gitmezdi bu sözler, o an bunu bilemedim.

"Evet be!" dedi Müge büyük bir sırıtmayla. "Biliyordum işte. Sonunda dillendirdiniz."

Oflarken yüzüm buruşmuş, başımı kısa süreliğine başka tarafa çevirmiştim. "Saçmalama Müge, Allah aşkına. Adam saçmalık dedi diyorum, sen dillendirdiniz diyorsun."

"Gülfem abla," dedi kolumdan tutup beni sarsarak. "Abim kendisiyle savaşıyor bence. Kabullenmek istemiyor. Bir kere Levent abiyle

çok iyi arkadaşlar, o yüzden istemiyor olabilir. Şimdi sen böyle söy leyince de yoksa..." dedi ellerini ağzına kapatarak. "Levent abiyle mi konuşacak?"

Hiç de öyle davranmıyordu be Müge. Onları problem eder gibi de gildi yani ama yine de benim de dillendiremediğim fakat beni korku tan şey de buydu. Bir yanım hayır Gülfem, kendi kendine kuruyorsun yine, dese de diğer yanım bana sürekli bu seçeneği sunuyordu.

"Eğer gerçekten öyle bir şey yaparsa senin bu abin..." dedim sinirle. "Bana açılmadan gidip abime açılırsa gerçekten öküzün tekidir."

"Yapar mı yapar vallahi," dedi Müge karşımda sırıtarak ve bu beni daha da gerdi.

Aklımda türlü türlü senaryolar kurarken, "Müge," dedim korku dolu titrek bir sesle. "Gitsene aşağıdakilere sor aramışlar mı neredelermiş, ben sorarsam şimdi göze batar."

Kafa sallayıp odadan çıkarken bana göre oldukça neşeliydi. Ben stresle solurken üzerime yapışan o hırkayı çıkarıp atmış, odanın içinde o gelene kadar yürümeye başlamıştım. Tırnaklarımı kemirirken kapı açıldı ve ben heyecanla durarak ona baktım.

"Dışarıdalarmış. Oturuyorlarmış bir yerde," dedi. Ama bu cevap beni tatmin etmemişti.

"Nerede?" diye sorduğumda dudak büktü.

"Ne bileyim ben? Bu kadar söylemiş Levent abi." Bu benim içimi hiç rahatlatmamıştı ki. Telefonuma yöneldim hemen. Savaş'ı arayacaktım ama abimin yanında oluşu sebebiyle vazgeçip mesaj atmaya karar verdim.

Savaş?

Orada mısın cevap ver?

Neredesiniz siz?

Mesajlarımın hiçbiri iletilmedikçe daha da meraklanıyor, telaşlanıyordum. İçimdeki bu duyguya yenik düşüp aradığımda, "Aradığınız kişiye ulaşılamıyor," sesiyle karşılaşıp kapamak durumunda kalmıştım. "Kapalı," dedim odanın içinde dolanarak. İçime yerleşmiş olan korku gitmiyor, artarak katlanıyordu geçen her saniyede. Ellerim saçlarıma gitti, ne yapacağımı düşündüm.

"Güllem abla," dedi Müge bir fikir bulmuş gibi. Ufacık bir umutla direkt durup Müge'yi dinledim. "Efsun ablaya söylesene. Onlar yeni sevgili, eminim haberi vardır. Yoksa da arar öğrenir."

Bu kız yemin ederim zekâ küpüydü. Efsun vardı tabii. Efsun bilirdi, öğrenirdi.

"Aferin kız sana," diyerek telefonu alıp Efsun'u aradım. Birkaç kez çaldı ama açan olmadıkça yerimde duramıyordum. Tırnaklarımı kemirerek dolandım durdum odada.

Bana bir asır gibi gelen ama dakika bile geçmeyen bir zaman sonra, "Efendim, bebeğim?" dedi ince bir ses. "Duştaydım, şimdi çıktım."

"Efsun! Efsun!" diyerek girdim hemen konuya heyecanla. "Bak şimdi soru sorma bana, tamam mı? O kadar anlatacak vaktim yok. Savaş ve abim dışarı çıktılar. Abimi ara öğren çaktırmadan, tamam mı? Ne olur. Neredelermiş, ne yapıyorlarmış? Ne olur Efsun, ne olur! Çok acil."

Ses tonum öyle yüksek ve heyecanlıydı ki kız da telaşlandı. "Tamam da ne oldu?" diye sordu, fakat benim uzun uzun anlatacak vaktim yoktu.

"Savaş benimle ilgili abimle konuşacak sanırım, Efsun. Çok üstüne gittim. O da bir anda abimi alıp çıktı. Sonra anlatacağım ben sana. Lütfen."

Hâlâ kalbim hızlı atıyor, içimi kaplayan kasvetli ruh hâlinden kurtulamamıştım. Canım çıkıyordu sanki, ruhum daralıyordu. Neyse ki Efsun telaşlı hâlimi anlayışla karşılamış, uzatmamıştı.

"Tamam, kapat, arıyorum Levent'i," diyerek telefonu kapattığında Müge'ye bakarak beklemeye başladım.

"Korkma," dedi Müge beni sakinleştirmek ister gibi. "Abim seni zor duruma sokacak bir şey yapmaz."

Umarım Müge, umarım yapmaz.

Birkaç saniye sonra bir mesaj geldi telefonuma. İçimi mi rahatlattı, başka bir yıkıma mı sürükledi, anlamadığım bir mesaj. Olduğum yerde kaldım.

Gönderen: *Efsun*
Mesaj: *Gül, meyhanedelermiş ama sen boşuna telaş yapma bence. Savaş'ın öyle bir konuyu konuşmak için çıktığını sanmıyorum artık."*

Mesaja tekrar tekrar baktım. Algılayamama sorunum varmış gibi bir de hafif sesli bir şekilde mırıldanarak okudum. Artık ne ya? Ne artık.

"Ne olmuş?" dedi Müge bana doğru yanaşarak. "Ağzının içinden konuşma, biz de merak ediyoruz herhâlde burada." Sesi kulağıma geliyordu ama söylediği şeyi anlayamıyordum.

"He?" diyerek kafamı kaldırdığımda, "Ne olmuş?" dedi tekrar Müge.

Kilitlenip kalmıştım. "Meyhanedelermiş," dedim belli belirsiz bir sesle. "Ama senin için konuştuğunu sanmıyorum artık yazmış."

"Artık ne ya?" dedi Müge de benim verdiğim tepkiyi vererek. "Niye sanmıyormuş?" Dudak büktüm, boğazıma oturdu bir şeyler. Sormaya korktum. Duyacaklarımdan korktum ama kolumu dürterek, "Sorsana," dedi Müge. Kaçışım yoktu. Öğrenmem gerekti. Kafa salladım ve önüme gelen saçlarımı kulağımın arkasına atarak mesaj yazdım.

Gönderen: *Gülfem*
Mesaj: *O ne demek, Efsun? Düzgün söylesene.*
Gönderen: *Efsun*
Mesaj: *Gül, bunların yanında bir kadın varmış.*

Büyük bir hayal kırıklığıyla kaldım. Ellerim titredi. Telefon avucumdan düşecek gibi oldu. Tamam, abimle konuşmasın istedim ama asla başka bir kadın beklemedim. Eylül mü? Cidden Eylül'e mi gitmişti Savaş tekrar? Kalbimi sıkıyorlarmış gibi hissettim. Tepemde dikilmiş olan Müge de mesajları okuyordu ve o da benim gibi tepkisizdi.

Gönderen: *Gülfem*
Mesaj: *Kim? Eylül mü?*

Düşüp kalacakmışım şuraya gibi hissediyordum. Hem bir an önce yazsın istiyordum hem de yazdığını görmemek.

Gönderen: *Efsun*
Mesaj: *Yok ya, kim bilmiyorum. Başka biri. Mahalleden değil. Savaş tanıyormuş ama. Bu kadar biliyorum. Çekmiyordu çok telefon, kapattı Levent. Sesi falan normaldi ama öyle bir sorun var gibi değildi.*

Başka biri... Daha ne kadar yanabilir canım derken farklı bir noktadan vuruyordu. Ben burada günlerdir kendi kendimi yiyip bitirirken o orada keyif çatıyordu. Başka biriyle hem del Beni binbir umuda sürükleyip sonra da vazgeçtim deyip ortada bırakacak ve bunu umursamayacak kadar şerefsizdi.

"Senin bu abin var ya," dedim öfkeyle telefonu yatağa atıp ilerlerken, "şerefsizin teki!"

"Vallahi Gülfem abla," dedi yutkunarak, "Ne diyeceğimi bilmiyorum."

Onun bile teselli cümleleri yoktu. Ne olacaktı ki? Kendi de okudu, gördü. Yatakta bağdaş kurup otururken pijamalarımın kollarını içime çektim. Son günlerde beni esir alan ağlamaklı hâlime tekrar bürünüyordum.

"Bir şey deme, Müge. Diyecek bir şey yok zaten. Benim kendi salaklığım. Açık açık konuşmadan bir şeylerden anlam çıkarmak aptallıktı."

"Saçmalama abla," dedi yanıma oturup kollarımı sıvazlarken. "Sen bir şey çıkarmadın ki, gayet ortadaydı her şey zaten. Abimin bu yaptığına gerçekten anlam veremiyorum ama ben senin yerinde olsam kalkıp giderdim," dedi.

Yerde sabit kalmış gözlerimi Müge'ye çevirirken, "Ne demek giderdin?" dedim.

"Abla, bence sen haklısın kızmakta. Abimin yaptığı gerçekten hoş değil. Sen bir adım atmaya yanaşmışken böyle bir tepki vermesi sana, sonra gelip hesap sorması, bir de gidip şimdi başka bir kadınla falan. Aynılarını bana Kaan yapsa, off..." dedi sanki o yaşıyormuş gibi sinirlenip gözlerini kısarak. "Onu var ya öldürürdüm! Git hesap sor. O sana gelip soruyor ya. Senin neyin eksik? Sıç ağzına!"

"Müge," dedim ciddileşerek. "Ciddi misin sen?"

"Ciddiyim abla, ben olsam çoktan dikilmiştim karşısına."

Yine gaza geliyordum. İçim içime sığmıyor, patlıyordum. Onun yüzüne vuramadıkça, içimdekileri dökmedikçe delirecek gibi oluyordum.

"Nasıl gideceğim?" dedim bir çıkış yolu arayarak. "Bizimkiler salmaz ki. Hem abim yanında. Nasıl hesap sorayım?"

"Of abla," dedi gülüp arkasına yaslanarak. "Efsun abla boşuna mı var? İki trip atsın Levent abiye, 'Sen başka kadınlarla aynı masada

mısın?' diye, kaldırsın masadan getirtsin eve. Sen de yirmi dört yaşındasın, benim gibi on yedi değilsin ki. Efsunlarda kalacağım de."

"İzin vermezler ki," dedim dudaklarımı kemirerek. Bizim evde kurallar öyle işlemiyordu.

"İzin alma sen de o zaman. Emrivaki yap. Sen onların her dediğini yapıyorsun. Güven sarsacak bir hareketin olmadı. 'Gidiyorum ben,' de. 'Efsun çok kötüymüş bu gece, orada kalacağım,' de. Zaten gelin adayınız artık. Merak etme, bir şey demezler. Bir de Efsun abla, Levent abiye iki nazlanıp Gülfem'i istiyorum bu gece yanımda falan derse Levent abi sana laf söyletmez." Bu söyledikleri benim asla aklıma gelmezdi. Yemin ederim iki dakikada tüm planı kurdu.

"Kızım sen nasıl bir şeysin?" dedim ağzım açık dinlerken. "Sen şeytana pabucunu ters giydirirsin!"

Bununla gurur duyar gibi sırıttı karşımda. "Abla ben Kaan ile nasıl buluşuyorum sanıyorsun? Bunlara kalsa ömrümü öğrencilikle tamamlayacağım. Okul, ders, okul, ders... Evde kalırım ben bunları dinlersem. Hepsinden olmalı insanın hayatında. Bir de sen çok safsın, abla," dedi beni gömerek. "Üzülüyorum sana. Ondan yardım edeyim diyorum. Kız sen abimle evlen. Ben seni daha rahat kandırırım her konuda. Ondan yani. Kendimi de düşünüyorum."

"Of Müge, ne evlenmesi?" dedim ayaklanarak. "Ben içimdekileri dökeyim ona, rahatlayayım. Sonra şeytan görsün yüzünü."

"Ya da nikâh memuru," dedi sırıtarak, fakat ben gülümsemek bir yana dursun ters ters baktım.

"Müge!" dedim adını uzatarak.

"Hadi ara sen Efsun ablayı," dedi öpücük atarak.

Derin bir nefes alıp dediğini yaptım. Aradım Efsun'u, anlattım. O da kabul etti. Şimdi ikinci kısım vardı. Evden çıkma. Onu nasıl yapacaktım bilmiyorum. Ben Müge gibi iyi bir yalancı değildim ki. Üzerimi değiştirdim ve derin derin soluklandım.

Ellerim titrerken merdivenleri inmek için, "Hadi," diyerek itti beni Müge. "Çıkıyorum ben deyip çıkacaksın, oldubitti!" Ne rahat konuşuyordu bu kız böyle! Aynı abisiydi, rahatlıkta üstlerine yoktu bu Cebeci ailesinin.

"He," dedim kaşlarımı çatarak. "Biz de çok modern bir aileyiz zaten, tamam kızım deyip yollayacaklardı."

"Of, çok kasıyorsun," dedi beni takmayarak. "Akışına bırak. Böyle yaptıkça rengin falan atıyor."

Ellerim yanaklarıma gitti, doğru söylüyordu. Durdukça iyice stres oluyordum ben. Önden o inmeye başladı merdivenleri, arkasından ben. Her adımda kalbim biraz daha hızlı atmaya başladı. Hadi Gülfem, yaparsın kız sen! Bu Müge yapıyorsa sen de yaparsın. Kendimi gazlama şeklim bundan ibaretti.

Titremeseydim bir de iyiydi. Son basamağa geldiğimde annem beni gördü ve o kaşlar çatılınca ben düşmemek için merdivene tutundum. Bir taraftan da Müge'nin kolunu tutmuştum kaçmasın diye. Kaçmak gibi bir niyeti de yoktu zaten.

"Rahat ol," dedi dişleri arasından mırıldanarak. Annem bize doğru yürürken rahat olmak pek de mümkün değildi.

"Sen hayırdır?" dedi annem yanıma geldiğinde. "Nereye böyle bu saatte? Hazırlanmışsın."

"Şey," dedim. Titriyordu sesim. Beceremiyordum ben. Derin bir nefes alıp kendimi toparlamaya çalıştım. Müge kolunun altındaki elimi sıktı.

"Abimle Efsun kavga etmiş. Beni çağırdı Efsun. Orada kalacağım bu akşam."

Kalacağım derken Gülfem? Bu ne rahatlık? Kızım bunlar sana on tepsi börek açtırmadan yollamaz.

"Bu saatte?" dedi annem kaşlarını çatarak. Demiştim ben. Olmazdı işte öyle Müge'nin dediği gibi. Omuzlarım düşmüş, hemen kabullenmiştim. Müge bunu fark ederek girdi hemen söze:

"Aman Zülü ya," dedi sıcak bir tavırla. "Bu kızın evden dışarı çıktığı mı var? Bir Efsun'a gidiyor zaten. Neyine laf yapıyorsun şimdi? Güvenmiyorsunuz desem bunda vukuat sıfır. Bildiğin örnek evlat. Kendisi için bile gitmiyor baksana. Kim bilir Levent abi ne yaptı kıza? Vallahi kırk yılda bir doğru dürüst gelin buldun. Kaçırma, ben diyeyim sana. Şimdiki kızları bir görsen, Züleyha teyze. Efsun abla gibisini zor bulursunuz."

Ben yine Müge'yi hayretle izliyordum. Bu akşam kaçıncıydı bu? Tekrar kolumu sıkmasıyla anneme döndüm.

"Aynen," dedim ona destek olmak ister gibi. "Abimin haberi var zaten. İnanmıyorsan ara sor."

Bir bana, baktı bir Müge'ye. Sonra da istemeye istemeye, "Tamam," dedi.

İçimde bir çocuk sevinci belirdi aniden. Bunu yansıtmamak için zor tuttum kendimi. Aramamıştı, aramazdı zaten biliyorum. Güvenirdi onlar bana. Tabii böyle de düşününce vicdan yapmadım değil. Sonra da beni bu duruma düşürdüğü için içimden Savaş'a sövdüm durdum.

"Hadi sen git Gülfem abla o zaman," diyerek kapıya doğru çevirdi beni Müge. Bence de izin almışken hemen gitmeliydim. "Bana da haber ver niye kavga ettiklerini." Olan bitenden haberdar et beni diyordu açık açık.

"Bana da ver, kız," dedi annem konudan bihaber. "Merak ettim, abin anlatmaz şimdi."

Kafa salladım. Daha fazla pot kırmamak adına hızla ayakkabılarımı giyerek çektim kapıyı. Hızlı hızlı taksi durağına yürümeye başlarken Efsun'dan meyhanenin adresini istedim. İlk defa böyle bir şey yapıyordum. Müge'nin aklına uydum. Nasıl olacaktı bilmiyorum ama olacaktı bir şekilde. Çıkmıştım artık yola.

●●●

Hayatımda hiç meyhaneye gitmemiştim. Şimdi tam karşımdaydı ve kapıdan yalpalayarak çıkan adamlardan tırsmadım değil. Hatta geri dönmek de istedim ama arkamı döndüğümde taksi epey yol almıştı. Yavaş ve tedirginlikle attım adımlarımı. Küçük, ahşap bir mekândı. İyice yaklaştığımda içeride altı yedi masa olduğunu ve beş tanesinin dolu olduğunu gördüm. Gözlerim etrafı tararken birkaç saniyede buldum Savaş'ı. Arkası bana dönük, dirseğini masaya dayamış, ceketini sandalyeye asmıştı. Karşısındaki kadına baktım. Sarışın, benim vücut tipime göre yapılı bir kadındı. Savaş'ın tam karşısına oturmuş, gülerek bir şeyler anlatıyordu. Savaş'ın yüzünü gö-

remediğim için bilmiyordum nasıl karşılık verdiğini. Yavaşça bir iki adım attığımda ne konuşacağıma karar veremedim.

Kim bu kadın Savaş?

Sen iki günde hemen başkasını mı buldun?

Ya sen nasıl bir şerefsizsin ya!

Sen bana umut verdin, umut. Ben kendi kendime kurmadım bunları. Sen var ya, adam değilmişsin!

Savaş, bu kadını bana açıkla hemen!

Eylül'den sonra bunu mu buldun?

Bak kızım, bu var ya sabah sana da yapar aynısını. Vazgeçtim, der. Kalk git sen şimdiden.

Kafamda binbir türlü şey belirirken durdum. Böyle dan diye masaya gitmek olmayacaktı sanırım. Yanındaki masaya oturup beni fark etmesini sağlamak daha iyiydi. Sen bana hesap soramazsın diye girerdim olaya. Bu fikir yattı kafama. İlerledim ve yan masaya oturdum. Fark etmedi bile. Tekrar sandalyemi hareketlendirdim tahta zeminde ama yine görmedi. Elinin altındaki kadehle oynuyor, öylece bakıyordu. Ee, nasıl olacaktı bu böyle? Sesimi duyurmak için sipariş vermeye karar verdim. Ne söyleyeceğimi ve nasıl söyleyeceğimi de bilmiyordum. Bana bir 50'lik lütfen. 50'lik ne Gülfem? En küçüğü kaç ki bunun? Bir de pahalı mı acaba? Yani Savaş beni umursamayıp giderse burada bulaşıkları yıkamak istemezdim.

Hafifçe öksürüp boğazımı temizleyerek, "Pardon?" dedim içime kaçmış sesimle. Kimse bakmamıştı bile. Duymamıştı kimse beni. Buralarda nasıl bir dil kullanılır, onu da bilmiyordum ki ben.

"Abi, bakacak mısın buraya?" dedim sesimin tonunu yükselterek. Sanırım bu da fazla olmuştu. Kaba ve sesli, bu sefer de herkes bakmıştı. Savaş dâhil. Önce bir emin olamayıp tekrar kontrol ettiğinde profilden görüyordum onu.

"Yok artık!" dedi sandalyesini itip ayaklanırken. Yanıma varması iki adım sürdü.

Bir hışımla kolumu tutmuş beni kaldırırken, "Bırak beni be!" dedim kolumu çekerek. Etraftakilerin tepkisini çekmiştik ve herkes bize dönmüştü. Savaş da bunu fark ederek tekrar sinirle koluma yapıştı.

Bırakmazdı, biliyordum. Tepinmek boşunaydı. Üstelik konuşmak için gelmişken daha fazla zora koşmanın anlamı yoktu.

"Çiğdem," dedi masaya dönerek, "İyi akşamlar sana."

Bize bakan mekân sahibine, "Ali abi," diye seslendi parmağıyla masayı işaret ederek. "Sonra görüşürüz, abi." Bu galiba hesap alma, ben sonra ödeyeceğim anlamını taşıyordu. Elbette onun gibi ilkel bir adamın, masasındaki kadına hesap ödetmesi beklenemezdi.

"Tamam Savaş'ım," diye onayladı adam rahatlıkla. Muhtemelen buraya sıklıkla geliyordu ki adam onu tanıyor, o yüzden de Savaş'ın sözüne güveniyordu. Kolumu tutup beni dışarı çıkarırken ben de hiç zora sokmadan ilerledim peşinden. Büyük büyük adımlar atarak kapının önüne çıkınca bıraktı kolumu. Hemen önümde yer alan bedeniyle hesap sorar gibi dikildi karşıma.

"Ne işin var lan senin burada?" dedi gözlerini kısarak.

"Sana ne be!" dedim üzerine yürüyerek. Zaten iki adımlık olan o boşluğun birini kapattım. "Seni ne ilgilendirir benim nereye geldiğim?"

"Gülfem, yemin ederim..." derken elini yüzüne götürerek sertçe yüzünde gezdirdi ve arkaya doğru yürüyüp tekrar benim önümde son buldu adımları. "Yemin ederim sen benim sınavımsın. Sen beni delirteceksin sonunda." Delirten ben değildim bence. Bir öyle, bir böyle davranan kendisiydi.

"Çok mu akıllısın ki?" dedim hiç düşünmeden.

"Ulan," dedi hızla üzerime yürüyerek. "Bu saatte tek başına geldiğin yere bak." Güçlü solukları bu soğuk havada yüzüme çarpıyordu.

Eli meyhaneyi gösterirken, "Ne varmış?" dedim. "Kadın olduğum için mi gelemem?"

"Aynen," dedi kaşlarını çatarak. "Aynen o sebepten gelemezsin, Gülfem. Hadi, hadi uzat konuyu. Uzat, uzat. Gir kadın erkek eşitliğine. Gir, bekliyorum." Burnundan soluyor, yumruğunu sıkıyordu. Düşüncesinin bu olmadığını biliyordum. Şu an yapmak istediği şey beni kışkırtmak içindi.

"Girerim," dedim sinir bozucu bir gülümsemeyle. Onun aksine daha sakindi ses tonum ama bir ton yüksekti. "Yanındaki de bir kadındı, Savaş. Onunla oturabiliyorsun ama burada. Bana gelince mi problem?" Amacım o kadının konusuna geri dönmek, onun hesabı-

nı sormak ve içimdekileri kusup buradan gitmekti fakat beklediğim cevap, "Ulan bana ne el âlemin kadınından?" değildi. Bu cevap beni kısa bir an şoka uğrattı. Kimse, hele hele Savaş gibi bir adam hayatındaki özel bir kadından el âlemin kadını diye bahsetmezdi. Ya da henüz hayatına girmemiş, girmek üzere olan bir kadındı. Bilemedim. Savaş o kadar dengesiz bir adamdı ki... Bana aşk dolu paylaşımlar yaptıktan hemen sonra evet ama vazgeçtim diyen bir adamken, bu kadın için de iki gün sonra sevgilim diyebilirdi.

"Sen nereden buldun burayı ya?" dedi bana doğru yürüyüp kaşlarını çatarak. "Sen niye geldin buraya?"

"Bu mu problem?" dedim. Ona doğru bir iki adım atarak, "Bence değil. Ben çok hesap verdim sana ya. Şimdi sen versene." Elim ona doğru uzandı ve parmağımla göğsüne vurdum. "Kim o kadın?" dedim dişlerimi sıkıp parmağımı göğsüne vura vura. "Yeni sevgilin mi? Ya sen nasıl bir adamsın be!" deyip geri çekildim ve gözlerim etrafta tesadüfi bir şekilde gezindi. "Ben kafayı yedim günlerdir evde, senin haberin var mı? Seni görmemek için dışarı çıkmıyorum ben. Sen iki günde kendine yeni birini mi buluyorsun?"

Kalbiniz birine kapılmaya meyilliyse aynı alfabeyi kullanıyor oluşunuzu bile bahane edebiliyormuşsunuz. Aksi hâlde Savaş gibi bir adamla birlikte olmamız kati surette mümkün değilken benim kalbim ona meyletmeye o kadar yatkınmış ki ben her şeyde umutlandırmışım kendimi.

"Ne yeni birisi ya?" dedi kaşlarını çatarak. "Askeriyeden o. Burada karşılaştık. Masalar doluydu, geçin oturun dedi oturduk. Sonra o Levent piçi Efsun dedi, bir şey dedi kalktı gitti. Ne sevgilisi?" Aklımda onunla ilgili ilk kurduklarım doğru çıkmıştı işte. Sevgilisi değildi.

"Savaş," dedim omuzlarım düşerek. Sesim çatallı çıkıyordu. "Biz niye olamıyoruz ya?" dedim artık gururumu falan yok sayarak. "Niye konuşamıyorum ben seninle? Niye ulaşamıyorum ben sana? Niye sen böyle sert duvarları olan bir adamsın? Anlayamıyorum ben."

Gözleri üzerimde gezindikten sonra artık beni görmesini umdum. Daha ne yapabilirdim?

"Dik kafalısın çünkü," dedi tok bir sesle. Ben sakinleşmiştim ama o beni kışkırtmak ister gibi davranıyordu hâlâ. Başarıyordu da.

"Doğru," dedim kafamı hızla sallayarak. "Sana Eylül gibisi lazım. Sesini çıkarmayacak, yemeğini falan yapacak, çamaşırını yıkayacak, koynuna girecek. Senin yönettiğin, hiçbir duygu barındırmayan bir ilişki."

"Aynen aynen," dedi benimle birlikte kafa sallayarak. "Tam tarif ettiğin şekilde. Mis gibi, kafa rahat. Oh, daha ne olsun. Senin gibi asi değil hiç değilse." Bir de onaylayıp beni Eylül'le bir tutuyordu.

"İyi," diyerek kestirip attım. "Git sen Eylül'e tekrar o zaman. Ama söyleyeyim, öyle hemen affetmeyecekmiş seni. Bayağı koşturacakmış peşinde. Evlenme falan teklif et sen. O zaman kesin affeder."

Eli beline giderken beni izliyordu. "Aynen," diye onayladı hiç düşünmeden. "Ederim. Sen de git Oktay'a."

Oktay mı? Oktay ne alakaydı? Bunu duymayı hiç beklemiyordum.

"Ne Oktay'ı?" diye sordum anlamamış gibi. Adını anmamla birlikte gözleri döndü resmen ve birkaç saniye kapatarak tekrar açtı.

"Sana dedim ki," dedi bana doğru adımlayarak, "Oktay ile konuşma. On beş gün yoktum be, on beş gün!" diye vurguladı. "On beş gün dayanamadın sen. Ben giderken sana açık açık konuşacağız demedim mi? Sen benim niyetimi de anlamışsın. Belliydi o gün her şey bizim için. Ben gelene kadar birilerine sınır çekmek bu kadar zor muydu senin için?"

Tarık! Tarık'a gitmişti. Ben onu unutmuştum. Benimle konuşmadan önce ona gitmişti.

"Ya ne Oktay'ı?" dedim tükenmiş vaziyette. "Ben ne konuşmuşum Oktay'la? O yönde hiçbir şey konuşmadık ki biz. Normal, basit, sıradan bir konuşma. Sen bunu bana sormak yerine niye kendi kafanda kuruyorsun bir şeyleri?" Söylediklerimi sakinlikle dinlemeye başlayınca devam ettim. "Ya görmüyor musun sen beni? Şu hâlime bak! Hiç bilmediğim bir yerde gecenin bir vakti senin peşine düştüm ben. Kör müsün sen? İlla söylemem mi lazım benim sana bir şeyleri? Deliriyorum ben kaç gündür ya!" dediğimde belli belirsiz hoşuna giden bir gülümseme peyda oldu dudaklarında. "Böyle mi ulaşabileceğim bir tek sana, delirerek mi? Çıldırdım artık," dedim yerimde bir iki adım atarak. "Ben seni iki haftadır bekliyorum. Geldi mi, gelecek mi, ne oldu diye kurup durdum sürekli. Öldüm ben, öldüm," dedim

yüzüne karşı haykırarak. "İlk defa sen burada yokken cehennem gibi geldi bana burası. Sen kalkmış Oktay diyorsun bana. Oktay kim ya, Oktay kim?"

Adımlarını hemen onun dibinde durduğunda bir cevap arar gibi gözlerine baktım. Dudaklarıma bakıp ses tonunu düşük tutarak, "Sen bana iyi gelmiyorsun," diye mırıldandı.

"İyi gelmiyorum, öyle mi?" dedim hayal kırıklığıyla. "Ben sana hiç gelmiyorum artık, Savaş. Tamam, ne istersen öyle olsun bundan sonra."

Vazgeçmiştim artık. Bizim bir olurumuzun olmadığını bir kez daha anladım. Biz bambaşka dünyalara aittik. Gidecekken kolumdan tutup durdurdu beni. Dokunmasın istedim. Şimdi hele hiç sırası değildi.

"Bırak," dedim sesim titrerken. Onayladı beni.

"Tamam, bırakacağım," dedi ama bırakacağım derken bile göğsüne iyice çekti. Nasıl bırakmaktı bu? "Eve götüreceğim seni," dedi nefesini saçlarımın arasına bırakarak. Devam etmiyordu bizim için. Durdurmaya da çalışmıyordu. Tek bir kelime bile etmiyordu gitmeyeyim diye ama içim rahattı artık. Ben konuşmuştum, dökmüştüm içimi. Hâlâ bırakmayıp beni sıkı sıkı tutarken dayanamayıp sorumu yönelttim:

"İyi gelmiyormuşum, hâlâ ne diye tutuyorsun?"

"İyi gelmiyorsun çünkü..." dedi burnunu saçlarımda dolandırarak. "Olup olmadık yerlerde aklıma geliyorsun, Gülfem ve ben bunu hiç sevmiyorum. Aklıma geliyorsun, durmuyorum, durduramıyorum kendimi. O kalın dediğin duvarlar var ya, sana gelince bir bir yıkılıyor ve ben, beni bu kadar derinden sarsan bir şeyi kabullenemiyorum."

Söyledikleri bir bir kalbime işlerken içinde bulunduğum bu durumdan ve soğuktan dolayı titremeye başladım. Bunu fark etmiş gibi kolumu tutan eli yavaşça omuzlarımı okşayarak elime indi ve elimi avuçları arasına aldı. Parmaklarımız bir sevgili gibi kenetlenirken, "Yürü," dedi elimden tutup ilerideki arabaya doğru çekerek.

"Nereye?" diye sordum onun peşinden adımlarken.

Arabanın düğmesine basıp benim tarafımdaki kapıyı açtıktan sonra, "Konuşacağız," dedi kararlılıkla. "Oktay meselesini ya da başka erkekleri, seni, beni, bizi. Aklımdaki ve aklındaki her şeyi."

Ben arabaya bindikten sonra kapıyı sertçe kapatarak yan tarafa geçti. Tam çalıştıracakken, "Alkollüsün," dedim tedirginlikle. "Kullanma."

"Öyle mi duruyorum?" dedi bana bakıp arabayı çalıştırarak. "Yakın zaten gideceğimiz yer." Durmuyordu sanırım, normaldi. Değişik gelmemişti bana.

"Yine de kullanmasaydın," dememe aldırış etmeden hareket etti.

"Evden ne diye çıktın?" diye bir soru yöneltti. Muhtemelen ne kadar saat yanında kalacağımı sorguluyordu.

"Efsunlarda kalacağım dedim."

Bu cevap yeterli gelmiş olacak ki daha fazla uzatmadı. Nereye gittiğimizi bilmiyordum, bu gecenin nasıl sonuçlanacağını da konuşmaya başlamıştık. O yüzden sorgulamıyordum daha fazlasını. Sessiz geçen bir yolculuk oldu fakat yol boyu bana baktı durdu. Birkaç dakika sonra bir apartmanın önüne geldiğimizde durdu ve indi arabadan. Ben de onunla birlikte indim. Binaya baktıktan sonra, "Burası neresi?" diye sordum.

"Gel," deyip elimden tuttuktan sonra önden yürüdü. Apartmanın açık olan kapısından içeri girdiğimizde bir kat merdiven çıkarak bir dairenin önünde durduk. Kapının önüne geldiğinde elimi bıraktı.

"Neresi burası?" dedim tekrar, gözlerim etrafı tararken. Önce zil kısmına baktım ama kapı zilinde de bir isim yazmıyordu. Bana baktı fakat cevap vermedi. Birkaç saniye içinde kapı açılmıştı zaten. Emre çıktı karşımıza ve ben şok oldum. Ne işimiz vardı burada?

"Komutanım," dedi o da şaşırarak. Sonra bana baktı ama bir şey demedi.

"Bu gece bu eve uğramıyorsun, Emre!" dedi emir veren tonuyla.

Kızarmış, yerin dibine girmiştim. Ne demek uğramıyorsun? Bizim ne işimiz vardı burada? Kendimi o kadar kötü hissettim ki gitmek istedim o an. Hele Emre'nin bana kaçamak bakışlarını görünce daha ne kadar kötü hissedebilirim derken o kadar kötü hissettim.

"Emredersiniz komutanım," demesiyle kapıyı ardına kadar açmış, askıdaki ceketini alarak dışarı çıkmıştı. "İyi geceler, Komutanım," diyerek merdivenlere yönelirken ben hiçbir şey anlamadan öylece bakakalmıştım.

"Savaş, sen ne yaptın?" dedim kaşlarımı çatarak. "Ne işimiz var burada?"

"Dışarıda mı kalsaydık ya da otelde?" dedi göz kırparak. "Otel fikri soğuk geldi. Ev daha sıcak." Ne sıcağı, ne soğuğu? Alev aldım ben burada, içinde bulunduğum durumda.

"Arabada kalırdık," dedim titreyen sesimle. "Ben girmem bu eve. Ne yapacağız burada?" Kollarımı birbirine bağlamış kendimi iyice olduğum yere sabitlemiştim. Bu kesinlikle girmem demekti. Bana doğru yaklaşıp tek kolunu belime attığında kolunun arasına sardı beni ve benim birbirine bağlı olan kollarım çözülerek Savaş'ın omzuna dokundu. Aniden ayaklarım yerden kesilirken havalandım. Tek koluyla beni kaldırmıştı.

"Bilmem," dedi az önce sorduğum soruya cevap verip beni içeri sokarken. "Gece uzun. Buluruz yapacak bir şeyler," derken yüzüme baktı. Alnı alnıma değdi, nefesi tenime. "Oktay'dan başlarız mesela," diye mırıldandı dudakları arasında. "Alayım ben senin ifadeni. Sonra şu..." dedi dudaklarıma bakıp kapıyı sertçe çarparak. Titrek bir soluk alarak iç çektim. "Sabahki emredersiniz komutanım muhabbeti vardı ya, o konuya ayrıca girelim."

9. BÖLÜM
YANGIN

Kapının sertçe kapanmasıyla gözlerimi hızla kapayıp açtım. Dış kapıdan bir iki adım içeride, kolunun arasındaydım hâlâ. Saçlarım omuzlarından dökülürken aldığım koku, parfüm kokusundan ziyade yoğun bir anason kokusuydu. Gözlerim tedirginlikle yüzünde dolanırken o da kendini çekmeden bana bakıyordu ve ben hâlâ kollarının arasındaydım.

"Savaş," dedim titreyen sesimle. Elim omzunda yer bulmuş, parmaklarım dokunduğu yerleri sahiplenmişçesine rahatlıkla duruyordu kazağının üzerinde.

Siyah kazağının boğaz kısmına takıldı gözlerim. Boğazını saran kısmı âdemelmasının hemen üzerinde bitmiş, kazak hafifçe kıvrılmıştı. Boşta olan elim tereddüt dahi etmeden yakasına giderek kıvrılan kısmı içinden çıkarttı ve aynı kusursuzluğa tekrar bürünmesini sağladı. İki parmağım yakasının içinde kalmış, sıcak tenini hissetmişti. Gözlerim o noktaya takılı kalmışken bakmak için başını çevirdiğinde kirli sakalları parmaklarımın üstüne temas etmişti. Bir iki saniyeliğine de olsa sakallarının o sertliğini hissetmiştim ve yaptığım şeyin o an bilincine vararak elimi hızlıca çektim. Sana ne adamın kazağının kıvrılan kısmından! Omzundaki elim de bu tedirginlikten rahatsız olmuş, sahiplendiği kısımlardan anında vazgeçmişti.

Ondan yavaş yavaş ayrıldığımı fark ettiğinde, "Efendim?" dedi yüzüme bakmaya devam ederek.

"Bırakır mısın beni?" dedim kendimi iyice çekerek.

O da beni ikiletmeden kollarının arasından yavaşça salarken ona sürtünerek indim. Ayaklarım yerle temas ettiğinde eli hâlâ belimdeki varlığını sürdürmeye devam etti. Parmak uçlarını beline bastırdı. Boyum ondan kısayken küçük bir çocuk gibi başımı ona doğru kaldırmış yine, yeniden, bu sefer hiç bilmediğim bir yerde ona bakıyordum. Sessizlik beni bu durumda kalmaya itse de birkaç saniyeliğine benden çevirip içeriye çevirdiği bakışları benim de kendimi toparlamama sebep oldu ve olduğum yerde doğrularak geri adım attım. Elini belimden uzaklaştırarak onunla olan tüm temasımı kestim.

Arkamı dönüp içeri doğru ilerlerken, "Buraya gelmemeliydik," dedim. Peşimden ilerlemeye başladı. "Arabada sabahlayabilirdik."

O ise beni cevapsız bırakarak sadece arkamdan geldi. İçeride açık bir televizyon, sehpanın üzerinde abur cuburlar, koltuk üzerinde dağınık bırakılmış bir battaniye vardı.

"Savaş," dedim arkamda kalan adama dönerek. İçim hiç mi hiç rahat etmedi. Fakat Savaş'ın pek umurunda değil gibiydi. "Çocuğu evinden ettin. Çok ayıp oldu. Nereye gidecek şimdi? Ayrıca kim bilir ne sandı. Sen, ben, bu saatte. Bir de bu gece gelmiyorsun buraya dedin."

Bunları dillendirdikçe utançtan kıpkırmızı oluyordum. Ellerim yanaklarıma gitti ve hızla ilerleyerek tekli koltuğa oturdum. Dillendikçe içimdeki huzursuzluk gitgide büyüyordu ve ben ondan beni rahatlatması adına birkaç kelime bekliyordum. Onu izledim. Karşımdaki koltukta battaniyenin açıkta bıraktığı kısma otururken yüzünde hiçbir duygu yoktu. Benim huzursuzluğuma karşı onda hiçbir şey yoktu. Oturdu ve oturduğu yerden beni incelemeye devam etti.

"Gerçekten Emre'nin ne düşündüğünü söylememi istiyor musun?" diye sordu kararsızlıkla. "Pek öyle durmuyorsun da." Söylediklerimiyle içim rahatlamak yerine daha da kasvetli bir hâle bürünmüştü ve gözlerimi büyüterek tedirginlikle.

"Ne düşünmüştür?" diye sordum. "Şey falan mı?"

"Şey falan?" dedi dudak kıvrımları yükselip gülümserken. "Öyle düşünmüştür," diye ekledi beni doğrulayarak.

Beynim uyuştu, ellerim buz kesti. Hele o öyle rahatlıkla otururken öfkeyle dolup taştım.

"Sen... sen," dedim kelimeler ağzımdan çıkmakta zorlanırken. "Sen nasıl bu kadar rahatsın ya? Adam ne düşünerek gitti evden." Koltukta iyice uç kısma gelmiş kaşlarımı çatmıştım.

"Senin kadar garipsememiştir. Alışık o, merak etme. İlk değil."

Duyduklarımla kulaklarım uğuldarken öfkem tiksinmeye doğru yol alıyordu. İlk değil ne demekti ya? Bu ne saçma bir kelime, bu ne saçma bir durum. Beni koyduğu bu durum neydi böyle? Ben onun için neydim de beni herkesi getirdiği yere getiriyordu? Aptallık bendeydi. Asla gelmemeliydim buraya.

"İlk değil, öyle mi?" dedim öfkeyle yerimde kalkarken. "Sen ne adi bir adamsın ya!" dedim içimde tutamayarak. Aslında hiçbir şey demeden çekip gitmem gerekiyordu ya, duramıyordum işte. "İyice nefret ettiriyorsun kendinden. Sen nasıl getirirsin beni buraya? Sen beni nasıl böyle bir durumun içinde bırakırsın? Sen nasıl hakkımda böyle düşünmelerine sebebiyet verecek şeyler yaparsın?" Olduğum yerde içimi ona kusarken ellerim iki yana savruldu, yüzüm buruştu. "Sen..." dedim titrek bir soluk alırken. "Sen nasıl beni diğerleriyle aynı kefeye koyarsın?"

Öylece suratıma bakıp bir şey demezken gitmek için hareketlendim. Burnumdan solurken adımlarım hızlanmıştı fakat daha odanın kapısından çıkamadan onun yanından geçecekken ayaklanarak kolunun arasına sardı beni tekrar.

"Savaş bırak!" dedim bağırıp elini itmeye çalışarak. Sinirden titriyordu sesim. "Bırak!" dedim tekrar ama kendimden bir santim bile uzaklaştırmadım. Belimden iyice çekip kendine bastırırken çenesini saçlarımın arasına bastırdı.

"Kimseyle aynı kefeye koyamadığım için buradayız zaten. Şaka yapıyordum," diye mırıldandı benim aksime daha sakin bir tonda. "Seni kızdırmak için."

Başımı geriye doğru attım öfkeyle. "Şaka mı?" dedim. "Ben hiç gülmedim."

Saçlarım önüme gelmiş, ben soluklandıkça havalanıp tekrar burnumun üstüne geliyordu. Profilden gördüğüm sert çehresiyle kaşlarım iyice çatılırken ellerim beni tutan kolunu hâlâ kavramış vaziyette

duruyordu. Tek kolu beni ona esir kılarken diğer eli havalanan gözlü-
mün önündeki saç tutamını alıp yerine koydu.

"Kimseyi getirmedim ben buraya," dedi sakin sesiyle. "Senin hakkında öyle düşünmelerine izin verir miyim? Aklına dahi getirenin aklını sikerim."

Öyle keskin, öyle net konuşuyordu ki. Gözlerinin etrafına oturan kanda dolandı gözlerim. Susup sessiz kalınca, "Kızdırmak istedim sadece," dedi hayran hayran bakarken. "Sinirliyken, bana başkaldırırken bile öyle güzelsin ki."

İlk defa ondan açık açık "güzelsin" kelimesini böylesine hayranlık barındıran bir tonda duymuştum ve inanamamıştım. Sanırım alkolün etkisinden dolayıydı bu ya da gerçekten konuşmak için getirmişti beni buraya ve bir yerinden başlıyordu, bilemedim. Elimi parmaklarının üzerine koyduğumda beni saran kısmı tutup çekmek, onun kollarının arasından çıkmaktı amacım ama o parmak aralarını açarak benim parmaklarımın o boşluklarla girmesini sağladı. Sonra da parmaklarını kapattı. Daha bir iki gün önce beni istemediğini söylerken, hatta bir iki saat önce bağıra çağıra kavga ederken şu an kollarının arasında el eleydim. Hesap sormaya gelmişken bambaşka bir şeyin içine düşmüştüm. Bu böyle olmamalıydı, muhtemelen olmayacaktı da zaten. Şu an bu pozisyonumuzun sebebi anlık olarak gelişen durumlardı. Ötesi değil. Eğer konuşmazsak ben yine kendi kendime bir anlamlar yükleyecektim ve Savaş, *Yoo, ben öyle bir şey demedim,* diyerek her şeyi yıkacaktı. Olmamalıydı, böyle olmamalıydı. Bir anda çenesini omzuma dayadı ve başını boyun boşluğuma soktu.

"Çok..." dedi içine derin bir nefes çekerek. "Çok güzel kokuyorsun."

Konuşurken çıkan nefesi tenimi gıdıklamış, içimi bambaşka, yabancısı olduğum bir his sarmıştı. Beni hem yerin dibine sokan hem de fazlası için harlayan bir his. Yutkundum. İlk defa bu kadar yakındık. Bu kadar fazla yakındık.

"Sarhoş değilim demiştin," dedim yerimden oynamadan. O da kıpırdamıyordu.

"Öyle bir şey demedim ben," dedi başını olumsuz anlamda sallarken. "Yine kurmuşsun kafanda bir şeyler."

Düşündüm. Evet, ben ona araba kullanma istersen sarhoşsun dedim o da bana öyle mi gözüküyorum dediğinde öyle gözükmediği için ben de bunu sarhoş değil olarak kaydetmiştim bilinçaltıma. O bana sarhoş değilim dememişti. Sarhoş muydu şimdi, değil miydi?

"Sarhoş musun?" dedim yüzümü ondan tarafa çevirerek. Bu sefer daha da yakın bir pozisyona geçmiştik. Nefeslerimiz birbirine karışıyordu. Dudak kıvrımları yavaşça yükseldi ve hafif bir tebessümle benim dudaklarıma bakarak kendi dudaklarını ısırdı. "Niye geldik buraya?" diye yeni bir soru ekledim cevap alıp alamayacağımı bilmeyerek.

Büyük, dolgun dudaklarının bıraktığı küçük ısırıklara sabitlenmişken gözlerim "Demek korkak bir adamım, ha?" dediğinde kendimi çekerek yutkundum.

"Abimle mi konuşacaktın?" dedim gözleri ve dudakları arasında mekik dokuyarak. "Benimle konuşmadan hem de."

Cevap vermeden başını boynumdan kaldırdı. Bir iki adım geri gittiğinde benden uzaklaştığını anladım. En son elimi bırakarak az önce oturduğum koltuğu gösterdi.

"Geç," dedi emir veren tonuyla. "Geç otur, konuşalım," dedi eliyle tekrar koltuğu işaret ederek. İkiletmedim. Konuşmaktı zaten benim de amacım. Gitmeyeceğimi anlayınca, ben koltuğa geçerken o da eski yerine oturdu.

"Tek soru, tek bir cevap istiyorum," dedi parmağını bana doğrultup omuzlarını dikleştirerek. Sanki hesap sorması gereken kişi kendisiymiş gibi bir tavra büründü. Sessiz kaldım, bekledim.

"Oktay'la aranda bir şey var mı?"

Hâlâ Oktay diyordu ve başımı kenara atarak alayla gülümsedim. "Sa..." dedim ama devam edemeden susturdu.

"Tek cevap," dedi oldukça net bir ifade kullanırken. "Evet ya da hayır," dedi yeniden.

Onun istediği gibi gidecekti sanırım konuşma. Sonucu netlikse benim için hiç sorun yoktu. Yüzümdeki gülümseme yok olup onun takındığı o sert ifadeyi takındım ben de. "Hayır" anlamında başımı iki yana salladım.

"Şimdi sen söyle," dedim. Sıra bana geçmişti. Tek taraflı olmaya çaktı bu sorular. Gece uzundu, konuşacak konu çoktu. "Beni seviyor musun? Bir anlık saçma sapan bir şey miydi?"

"Seviyorum," dedi gözlerimin içine bakarak büyük bir netlikle. "Öyle çok seviyorum ki, canımı istesen veririm. Öyle çok seviyorum. Üstelik iki günlük de değil. Gülfem, ben seni bir insan bir insanı en çok ne kadar sevebilirse o kadar seviyorum. Senin bilmediğin, benim anlatamadığım kadar çok seviyorum."

Aramızda kaç adımlık mesafe vardı bilmiyorum ama tek bir kelimeyle o mesafe yok oldu gibi hissettim. Kalbim deli gibi çarpmaya başladı. O tek bir kelimeyi o kadar dolu söyledi ki, daha önce birçok kez başkalarından uzun uzun, süslü cümlelerin arasına sıkıştırılmış şekilde duymuştum ama hiçbiri ben de bu etkiyi yaratmamıştı.

"Ama olmaz," dedi soğuk sesiyle beni yaklaştırdığı mesafeden daha fazlasına iterek.

Yerimde hareketlenip ona doğru çevirirken kendimi, parmak uçlarımın üzerine basmaya başladım. "Neden?" diye sordum tekdüze tutmaya çalıştığım sesimle. "Abim yüzümden mi? Arkadaşsınız diye mi? Eğer öyleyse..."

Tekrar susturdu beni kısa bir kahkahayla. "Levent mi?" dedi alayla. Derin bir soluk çekerken içine tekrar ciddileşmişti. "Ben seni istedikten sonra kim durabilir önümde, Gülfem? Levent kim?" Ben, hatta Efsun en büyük sebebin bu olduğunu düşünürken o bunu tek bir cümlesiyle sildi attı. "Ayrıca," dedi gözlerini kısarak. "Benden iyi damat mı bulacak senin abin?"

Egosunu konuşturmuştu ama şu an konu o değildi. Gözlerimi devirerek, "O zaman sorun ne?" diye sordum. Neydi bizi birbirimizden uzak tutan?

"Sensin," dedi cümlemi bitirir bitirmez. "Sorun sensin, Gülfem."

O bana bir adım atsa, ben koşacak gibiydim. O bana sorunun bende olduğunu mu söylüyordu?

"Ben mi?" dedim kendimi göstererek. "Neyim sorun? Çok konuşuyor olmam mı ya da senin deyiminle her şeye karışıyor olmam mı, arkadaşlarım mı? Bunlar benim sorunlarım değil yalnız," dedim hararetle. "Bunlar senin problemlerin." Dikkatle beni izlerken kaşları

çatılmıştı ve kendimi ondan çekerek karşıya baktım. O kadar sinirlenmiştim kil "Ayrıca," dedim sonra kendimi ona tekrar çevirerek "Eylül senin için hiç kıskanç değil demişti."

"Sen Eylül değilsin," dedi gözlerimin içine bakarak. "Bana ilişkilerimden dolayı hesap da soramazsın ayrıca."

"Yok ya!" dedim öfkeyle. "Sen bana hiçbir şeyim bile olmayan Oktay'ın hesabını sorarsın ama ben sana Eylül'ün hesabını soramam, öyle mi? Geçeceksin o işleri."

Baktı öyle birkaç saniye boş boş. Haklıydım çünkü. Bocalamıştı.

"Farklı konulara giriyorsun," dedi sesinin tonunu düzelterek. "Yapma, girme! Sonra uzayıp gidiyor."

Ses tonlarımızın tekrar yükselmesi ve bizim bambaşka yönlere kaymamızla, "Sorun neden benim?" diye tekrarladım sorumu.

"Gülfem, sen yapamazsın," dedi başını iki yana sallayarak. Arkasına yaslandı ve bana bakmayı bırakıp bir noktaya daldı. "Sen beklemezsin, bekleyemezsin. Sıkılırsın, vazgeçersin. Sen yapı olarak böyle bir ilişkiye uyum sağlayabilecek bir kadın değilsin."

Beni ne kadar tanıyordu da bu kararı verebiliyordu? Bizim yıllardır aramızda süren ilişki komşuluk ilişkisi üzerineydi.

"Bu sonuca nasıl vardın?" dedim hayretle. "Nasılmış benim yapım?"

"Sürekli kafanın dikine gidiyorsun," dedi daldığı noktadan kafasını kaldırıp yüzüme bakarak. "Evet, hoşuma gidiyor, hem de fazlasıyla ama bu bir süre sonra seni yorar. Biz seninle kavga etmekten öteye gidemeyiz. Gidemiyoruz da zaten. Bana sinirlen ama sonra yine bende durul isterim. Sen gidersin, yapamazsın. Ben böyle bir ilişkiyi yürütemem, yönetemem."

"İlişki yönetmek değildir," dedim başımı iki yana sallayarak. "Birlikte yürümek, birlikte yürütmektir."

"Yürütmek, öyle mi?" dedi bir anlık hararetle dirseklerini dizlerine dayayarak. "Yürümek..." diye vurguladı tekrar. "Kızım, bizim o yürüdüğümüz yolda bir süre sonra hep yalnız kalırız biz. Ne yürümesi? Söylesene, nasıl yürüteceğiz? Ben giderim, Gülfem. Ne zaman çağırılırsam arkama bile bakmadan giderim. Sen döndüğümde aynı yerde, aynı hislerle bekleyebilir misin beni? Ya da dönemezsem, Gülfem? Beni yıllarca fark etmeyen sen, küçücük bir kıvılcımla yanma-

ya hazırmışsın. Şimdi seni yaksam, beraber yansak... sonra Gülfem? Sonra ne olacak? Sen benim için yanıp tutuşurken dayandılar kapına, verdiler sana o haberi. Sonra?"

Sustu, sustum. Gözümde canlandı bir şeyler ve ben göz perdeme yansıyan kesik kesik o birkaç görüntüyle tüylerimin ürperdiğini hissettim. Yutkunmakta da zorlandım, ona bakmakta da. Bir cevap bekliyordu belli ki. Kaçırdığım gözlerimin odak noktası o oldu tekrar.

Kısılmış gözlerinin arasından bana bakarken, "Ölüm hep var," dedim titreyen sesimle. "Herkes için var."

Güldü. Alay dolu bir kahkaha kapladı odayı. Elini dizine vurdu ve sonra yavaş yavaş o gülümseme solarken ciddileşti. "Gerçekten o an da böyle düşünecek misin?" diye sordu inanmadığını belli edercesine. "Kızım, ben gördüm," dedi sert sesiyle. "O sırtımdaki üç beş çiziği gördüğünde suratının aldığı şekli, o korkuyu gördüm ben. Hadi tamam Gülfem, geçtim bunu. Ben gittim, aylarca gelmedim. Sen beni bekleyebilecek misin?" Birkaç saniye sessizlik oluştu.

"Beklerim," dedim hiç önünü sonunu düşünmeden. "Sen geleceksen sonunda bana, ben seni hep beklerim."

Söylediklerim nasıl çıktı bir anda ağzımdan bilmiyorum ama o da şaşkınlıkla dudaklarını araladı. Ardından derin, titrek bir nefes alarak, "Gülfem..." dedi onu sınıyormuşum gibi, dayanamıyormuş gibi. Sanki her an koşup sarılacaktı da zor tutuyordu kendini. Sonra bambaşka bir konuya daldı aniden. Beni başka bir yerden vurmak istedi. "Senin şu birkaç ay önce biri vardı ya. Ne oldu ona?"

"Kim?" diye sordum anlamayarak.

"Hani şu sarışın olan. Liseden arkadaşın. Sonra sana yavşayan it." Öyle hiddetlenerek söylüyordu ki. Burada olsa öldürecek gibi. Üstelik geçmişimle ilgili bu kadar detay bilmesi de şaşırttı beni.

"Mert," dedim. Baktı öyle sert sert. "Ayrıldık. Neden ki?"

"Niye ayrıldınız falan deyip saçma sapan muhabbetlere girip canımı sıkmayacağım." Benim geçmişimi duymak onun canını sıkıyordu. "Bilmeyeyim. Anlatma da zaten ama ne zaman ayrıldınız, onu söyle."

"Birkaç ay önce," dedim dudak bükerek. "Bilmiyorum, tam tarihini hatırlamıyorum."

"Yok, onu sormuyorum," dedi arkasına yaslanarak. Başını geriye atıp derin bir soluk aldı ve ayılmak istercesine iki yana hızla salla-dıktan sonra tekrar bana döndü. "Ayrıldığınızda o çocuk neredeydi?"

Sorduğu soruyu anlamıştım ve muhtemelen düşündüğü şeyi de. "Askerdeydi," dedim kendimden emin bir şekilde. Başını haklıymış gibi hızla salladı ve tekrar arkasına yaslandı. Askerdeyken birkaç ayda bile bekleyemeden ayrıldığımı düşünüp kendi kendine kurnyordu. "Ama öyle senin düşündüğün gibi askerde olduğundan, bekleyemeyeceğim için değil. Sen nasıl Eylül'le sen bir misin diyorsun ya, sen Mert'le bir misin? Onunla çok farklı sorunlarımız vardı."

"Peki o sorunlar," dedi tekrar konuşmamı kesip öne doğru atılarak, "askere gittiği dönemde mi ortaya çıktı?" Olumsuz anlamda başımı salladım.

"İşte," dedi parmağını bana doğrultarak. "Sorunlar öncesinden bile olsa o dönemde patlak verdi, değil mi? Çünkü o it, senin yanında değildi. İstediğin zaman ulaşamıyordun. Buradaki gibi rahat konuşamıyordun. O sorunlarla sen o yokken daha çok yüzleştin. Sonra kabullendin. Baktın yokluğunda da her şey yolunda gidiyor. Onsuz da oluyormuşsun. Bastın tekmeyi."

Öyle miydi? Düşünmeye itti beni. Bir kısmı belki, evet... Mert ile birlikteyken evet, iyiydik ve ben hiçbir şeyi düşünmüyordum ama araya biraz mesafe girince ve yokluğuna alışınca mantığımla düşünmeye başlamıştım.

Yerinden hararetle kalkarak odanın içinde dolanmaya başladı. "Kızım, ben kendimi bildim bileli her defasında sana yeniliyorum be," dedi omuzlarını düşürerek. "Gülfem, sen ben senelerdir ne çekiyorum, nelerle imtihan oluyorum, bilmiyorsun. Senelerdir seviyorken sevmiyormuş gibi yapmak nasıl zordu, biliyor musun sen? Bir an..." dedi aniden bana doğru dönerek. "Tek bir an kendimi durduramadım o gece seni görünce. Belki dedim, acaba dedim. Kendimi tutsaydım, tutabilseydim bu konuşmayı yapmak zorunda bile kalmayacaktık. Keşke..." dediğinde yerimden kalkarak yanına gittim. Keşke yapmasaydım diyecekti ama demesin istedim. Kestirip atmasın istedim. Bu kadar gelmişken birbirimize gitmeyelim istedim.

"Pişman mısın?" derken elim tedirginlikle eline gitmişti ve kocaman elini iki avucumun arasına almıştım. Avuç içleri kavruluyordu sıcaktan. Az önceki sinirinden dolayı elinin üzerindeki damarlar belirginleşmişti. Önce baktım ellerine, sonra o damarların üzerine koydum başparmağımı.

Durdu, duruldu. Gözlerimin içine baktığında sakin ama umutsuzluk dolu bir tonda, "Edersin," dedi. Etme der gibi söyledi. "Sen gerçekten bilmiyorsun, Gülfem. Hiçbir şeyi."

"Bilemezsin," dedim omuz çekerek. "Denemeden bilemeyiz."

Gitgide yenilişini görebiliyordum. Sakinleşti. Sesi, tavrı durgunlaştı. Kendine direniyordu. Son çırpınışlarıydı belki de.

"Bilinmezlikle, şüpheyle yapamam ben, Gülfem," dedi onun da parmakları benim elimi kavrarken. "Senden emin olmadan yapamam. Ben burada yokken kaç kere sormuşsun beni evdekilere, bilmiyor muyum ben? Arkamda sürekli seni bu şekilde bırakamam."

Sevdası vatan olan bir adamdan sevda dilenmek suç muydu, günah mıydı? Onun şüphelerini anlayabiliyordum. Ama onu istemekten de alıkoyamıyordum kendimi.

"Gitmek, dönmemek sorun değil. Sorun, bunların ne zaman olacağını bilmemek. Ben seninle kavga ettikten sonra gitmek zorunda kaldığımda, senin kafanda sürekli olarak bir şeyler kuracağını biliyorum." Beni benden iyi tanıyordu ve ne yazık ki benim onu tatmin edici cümlelerim yoktu. "Yapamam Gülfem, olmaz." Soluk soluğa, içi kavruluyormuşçasına konuştu. "Sen gerçekten bilmiyorsun ama sana kavuştuktan, seni hissettikten sonra gitme ihtimalinle bile başa çıkamam ben."

Ben ona bu kadar gelmişken, kendimi açıp istediğimi söylemişken o bana olmaz diyordu. Bu öylesine can yakıcıydı ki benim için.

"Olmaz, öyle mi?" dedim elini bırakarak. "Ben bekleyemem, benimle olmaz ama Eylül ile olur. O bekleyebilir çünkü. Ben onun kadar olamam. O yapar, ben yapamam. Tamam, olmasın o zaman," dedim arkamı dönerek.

Tekrar tuttu beni. Kolunu sardı tekrar karnımın üzerinden. "Yapma işte bunu," dedi kendine çekerek. Kolları arasına öyle güzel hapsediyordu ki beni, hiçbir tutsaklık böylesine iyi hissettirmemişti. Ne-

lesi saçlarıma karışırken, "Kendini kimseyle bir tutma," dedi. Nasıl tutmazdım? Bana yapamazsın derken kendimi kıyaslayacağım tek kişi Eylül'dü. Neyim eksikti benim?

"Madem beni seviyordun yıllardır," dedim bedenimi ona doğru çevirerek, "neden Eylül'le birlikte oldun? Neden o yapabilir ben yapamam?"

"Gül," dedi derin bir nefes alıp başını kenara çevirerek. Kaçmak istiyordu ama izin vermeyecektim.

"Söyle," diyerek baktığı noktaya geçtim. "Konuşalım diye geldik, konuşuyoruz. Söyle."

Elini beline koyarak dudaklarını ıslattı ve "Çünkü senden yana hiçbir umudum, bir beklentim yoktu. Hâlâ da yok," dedi beni yaralamak ister gibi. "Benim onu sevmediğim kadar onun da beni sevmediği açık ve netti zaten en başından beri. Yani ben kimsenin duygularıyla falan oynamadım, o konuda anlaşalım. O etrafına hava atmak, egosunu tatmin etmek istiyordu, ben de benim yönettiğim bir ilişki kurmuştum. Mantık devredeydi yani."

"Evlenecektin yani, mantık evliliği, öyle mi?" diye sordum alacağım cevabın canımı acıtacağını bile bile.

"Öyle düşünerek başladım ama öyle olmadı. Öyle gitmedi, düşündüğüm gibi gitmedi hiçbir şey. Duygular yoktu. İki taraflı. Öyle olunca beklemesi de gitmesi de daha kolay oluyor."

Sorumun cevabını vermişti yine mantıklı bir şekilde ama yine de ben, benim için kurduğu bu güvensizlik imajını kabullenemiyordum, zoruma gidiyordu.

"Tamam, yok başka sorum," dedim soğuk soğuk. "Sen nasıl istersen öyle olsun. Bekleyemem madem ben, benim yapıma ters, sen bana güvenmiyorsun, olmasın zaten öyle olacaksa."

Titreyen sesimle tekrar arkamı dönecekken kolumdan tutarak durdurdu beni. "Gülfem," dedi yalvarır gibi.

Ne gitmeme izin veriyordu ne kal diyordu. O da kendine direniyordu. Olmayacağına o kadar çok inandırmıştı ki kendini ama bir o kadar da umudu vardı hâlâ.

"Yürümekten bahsettin ya," dedi yenilmiş gibi. "O yolu yürürsün ama bitirebilir misin, Gülfem? Sen ona karar ver önce, olur mu? Bu

gece bu konuyu kapatalım biz ve sen o yolu yürümekten ziyade bi tirip bitiremeyeceğini ölç, tart, biç kafanda. Sonra ben sana tek bir soru soracağım, tek bir cevap alacağını. Cevabın evetse ben o evet-ten sonra durmam, durdurmam kendimi. Seni de bırakmam, bırak-mana da izin vermem. Yok hayır, yapamam dersen de tüm bunları yaşanmamış sayarız. Ben seni ne kadar sevsem de içimdeki hisleri zapt edemeyecek bir adam değilim. Bunca sene yaptığım şeydi zaten. Benden yana hiçbir şey hissetmezsin o saatten sonra."

Yine oldukça netti her anlamda. Öyle gözlerine bakınca sessizce, elleri iki yandan yüzümü kavradı ve başparmağı yanağımı okşarken, "Tamam mı?" diye sordu. Kafa salladım. Hafifçe gülümsedi. "Tamam o zaman," diyerek bıraktı ellerinin arasından beni ve koltuğa yöneldi. Ben de eski oturduğum koltuğa gittim tekrar. Bundan sonrası nasıl ilerleyecekti, hiç bilmiyordum ama tekrar aynı konuyu o açana kadar açmayacağımızı biliyordum.

"Gülfem," dedi oturduğu yere iyice yayılarak. Yüzümü ona doğ-ru çevirdiğimde başı koltuğa geri doğru yatmış, bacakları iki yana hafifçe ayrılmış, dizleri birbiriyle aynı hizadaydı. Siyah saçları krem koltukların üzerinde daha net ve gür bir şekilde belli olurken, geniş vücudu, belirgin vücut hatları, kasları ve gergin bedeniyle karşımda duruyordu.

Gözleri benim üzerimde kilitlenmiş, tüm hareketlerimi büyük bir dikkatle izlerken oturduğum yerde onu izlemeyi bırakıp, "Efendim?" dedim cılız bir sesle.

"Bir şeyler hazırlar mısın?" dedi büyük bir rahatlıkla. Sanki çok normal bir şeymiş gibi. Başkasının evindeydik, elbette bir şey hazır-lamayacaktım.

"Ne!" dedim gözlerimi kısıp ani bir çıkışla.

"Bir şeyler diyorum," dedi kafasını kaldırarak. "Yemek için. Açım ben."

"Başka isteğin?" dedim alayla, fakat o bunu ciddi algılayarak, "Kahve," dedi. "Sert, az kavrulmuş, sade bir kahve."

Omuz silkerek, "Bana ne be!" dedim. Ayrıca sürekli yemek için beni kullanıyor olması da sinirimi bozuyordu artık. Ani bir hararetle yerimde kaykılıp ona doğru çevirdim kendimi. Sinirli ses tonum bas-

kın gelirken, "Ben senin aşçın falan mıyım, Savaş?" dedim. "Hayır, artık sinir bozucu bir hâl almaya başladı bu durum. Bir iki saat önce bizde yemekteydiniz. Sen sürekli böyle yemek mi yiyorsun gerçekten? İki saatte bir falan. Yoksa bana özel mi bu durum? Beni görünce mi acıkasın tutuyor senin? Doymak nedir bilmiyor musun sen?"

Elinin biri burun kemiğine dokunarak tekrar dizinin üzerindeki yerini buldu ve ciddi bir ifadeyle kaşlarını kaldırarak, "Yok, bilmiyorum," dedi "Doymuyorsam, doyumsuzsam demek ki..." Söylediği son cümle beni bambaşka bir noktaya götürdü ve bu gece beni birkaç kez yoklayan o sızıyı tekrar hissettim.

"Ben," dedim titreyen sesimle konuyu kapatmak istercesine. "Ben hazırlayamam. Yabancı bir yer burası. Sen kendin bir şeyler bak ya da bilmiyorum, dışarıdan falan söyle istersen."

"Yok," dedi katı bir sesle. Başını kaldırır gibi yapıp tekrar geri yatırdı. Göz kapakları iyice kapanırken başını sallayarak kendini ayıltmaya çalıştı fakat bu çabası boşuna gibiydi.

"Uyu istersen," dedim. "İyi gözükmüyorsun."

Reddetmedi. Başını kaldırıp bana baktığında, "Sen?" dedi. "Uyumayacak mısın?"

Birkaç gündür sürekli bir uyuma hâlinde olduğum için kendimi oldukça dinç hissediyordum. Ayrıca tanımadığım yabancı bir yerde uyuyamazdım. Yanındaki battaniyeyi almış bana doğru getirecekken kalkmasını engellemek adına ellerimi salladım. "Yok, yok. Ben yatamam," dedim ellerimi sallayarak. "Bilmediğim bir yerde, hele tanımadığım bir battaniyeye sarılıp hiç yatamam."

"Ee?" dedi kafasını sallayarak. "Ne olacak peki?"

"Otururum ben, sen uyu."

Önce etrafı taradı, gözleri sonra ayaklandı. Bana doğru ilerledi. Elleri bileğimi kavrayıp beni kaldırdı ve az önce kendi oturduğu koltuğa çekti beni.

"Savaş," dememe kalmadan beni oturturken önümde dikildi ve yine ne olduğunu anlayamadan sırtından kavradığı kazağı tek bir hamlede çıkarttı. Çıplak teni karşımda dururken oturduğum yerden tepemdeki adama baktım. Tüm hatlarıyla tam önümde dururken,

"Ne oluyor?" diye sormaya çalıştım titreyen sesimle. Ellerim koltuğun uç kısmını kavramış, sıkmaya başlamıştı.

Elindeki kazağı bana uzatıp kafamdan geçirirken, "Üşürsün böyle, ince üzerindeki," dedi. "Ceketimi orada unutmuşum." Az önce odayı tarayan gözlerinin sebebini açıkladı ve devam etti. "Ayrıca ben uyurken seni böyle bırakacak değilim."

Başımdan geçen kazakta onun kokusu varken kollarımı uzattım yardım etmek adına ve "Böyle?" dedim kaşlarımı çatarak.

"Uyanık," dedi kazağı bana giydirdikten sonra. Elleri yaka kısmına gitti ve kazağın içinde kalan saçlarımı çıkarmak için hareketlendi. Önümde duran adamın yüzüne mi yoksa bedenine mi baksam kararsız kaldım. Yutkundum. Kaçamıyordum. O kusursuz vücudu önümdeyken sadece yüzünde kalamıyordum. "Ne yapacağın belli olmuyor," dedi saçlarımı çıkarıp yanıma geçerek. "Gidersin falan, riske atamam." Riske atamam?

Daha bunu sorgulayamadan yine hiç beklemediğim bir hamleyle koltuğa uzandı ve beni kolumdan tutup göğsüne çekti. Beni kolunun altında, göğsüne yatırıyordu. Ben ne diyeceğimi bilemedim. Bunu hiç mi hiç beklemiyordum. Titreyen sesimle, "Savaş," dedim başım onun çıplak göğsüyle buluşurken. Bu an çok garip hissettirdi. Az önce deli gibi kavga ederken şimdi böylesine bir yakınlaşmayı asla ama asla beklemiyordum fakat şikâyetçi de değildim. Sıcacık göğsündeki başım yerini çoktan kabullenmiş ama bir o kadar da tedirgindi. Daha da ileri gitti ve elimi alıp göğsünün üzerine koydu.

"Uyumasan da burada dur," dedi tek düze bir sesle.

Şimdi kalbi avuçlarımda atıyordu. "Böyle mi?" dedim tedirginlikle başımı iyice göğsüne yaslayarak. Saçlarım dağıldı teninin üzerinde. Belimin altında olan eli karnıma doğru kaydı ve beni kavrayarak iyice kendine çekti. Bedenim de onun bedenine değiyorken başını saçlarımın arasına sabitledi.

"Böyle," dedi derin bir nefes alarak. Daha ne kadar ileriye gidebiliriz derken bir o kadar ileriye gidiyorduk. Titremem belirgin şekildeydi. Ellerim üşümüştü. Çenesini saçlarımın arasına dayayıp, "Gülfem..." dedi içli içli. "Sana çok saçma gelecek belki ama ben bu anı öyle çok bekledim ki. Bana gel, beni gör diye o kadar çok bekle-

dim ki." Parmakları sanki senelerce hasretini çekmiş gibi, saçlarımda yavaşça dolanırken ânın tadını çıkarır gibiydi. Ben ise sadece titriyordum ve bunu bilinçsizce yapıyordum. Sanki bir rüyaydı ve uyanacaktım. "Titreme ama," dedi sesindeki gülümsemeyle. "Korkak olan bendim, niye sen titriyorsun?"

Gülümsemesinden çıkan nefes, saçlarımın arasından bir ürperti olarak bana karışarak tüm vücudumda gezindi ve beni iyice tesiri arasına aldı. Kalbimin hızlı çarpıntısı kulaklarımı sağır edecek boyuttaydı. Onun da kalbinin güçlü bir şekilde attığını hissedebiliyordum. Ellerim yavaşça ona belli ettirmeden ama onu hissetmek ister gibi minik hareketlerle üzerinde dolandı.

"Üşüyeceksin sen böyle," dedim çıplak olduğunun bilincine tekrar vararak.

"Sen varken sanmıyorum," dedi, bir kere daha titredim. Biz şu an burada bu hâlde ne yapıyorduk, hiçbir fikrim yoktu ama umurumda da olmadı. Öyle bir dalgaya kapıldım ki. "Nerede askerlik yapıyordu o?" diye sordu konuyu değiştirerek.

"Kim?" diye sordum. Mert'ten bahsettiğini anlamıştım ama onun beni kıskanıyor oluşu hoşuma gidiyordu ve bilmezliğe vuruyordum.

İçli bir soluk alırken rahatsız olduğunu belirten bir tonda, "Bazen bilerek yaptığını düşünüyorum," dedi kızar gibi. Omzumdaki eli beni kendine daha da çekti. Kızsam da, kırılsam da bırakamıyorum der gibiydi dokunuşları.

"Neyi," dedim kıkırdayarak.

"Gül!" dedi sinirli sesiyle, "oynama benimle." Başımı göğsünden kaldırmadan ona doğru çevirdiğimde bakışlarımı, bana bakan bir çift çatık kaşla karşılaştım ve biri havalandı.

"Bilmiyorum," dedim gülümseyerek. "Bilsem de söylemem zaten."

"İyi," dedi yine beni kendine çekerek. "Sen söyleme, ben bulurum."

Tekrar manzaram göğsü olduğunda, "Savaş!" dedim kafamı kaldırıp çatık kaşlarım onu bulurken. "Mert'e bulaşmanı istemiyorum."

Başımı göğsünden kaldırmamla birlikte belimdeki eli yerini bırakıp bedenini de kaldırırken elleri saçlarımın arasına gitti ve anlamadığım bir şekilde pozisyon değişikliğine gittik. O hafif bir şekilde üstümdeydi ve ben onun kolları arasında. Avucu bir yastık vazifesi

görürken iyice yerleştim avuç içine. Saçlarım kollarının üzerine dağıldı. Vücudumun bir kısmı hafifçe üzerime gelmiş, altında öylece duruyordum. O kadar hızlı soluklanmaya başladım ki gözleri üzerimde gezindi.

"Gitme buradan," dedi elimi tutup göğsünün üzerine koyarak. "Hele bir başkası için." Göğsüne dokundu elim. Sertliği avucumu doldurdu. Elimi yerine yerleştirdikten sonra diğer eli destek almak ister gibi koltuğa dokundu. Başım, çevirmemle birlikte avucundan çıkacak gibi olduğunda tekrar kavradı. "Ben yanındayken başka bir şeye değmesin tenin," dediğinde kasıklarımda ince bir sızı hissettim daha önce başıma gelmeyen.

"Savaş," dedim tedirginlikle. "Şu an, bu durum..." kesik kesik konuşmaya devam ettim bilincimi kaybetmiş gibi. "Çok yanlış." Mantığımın devrede olan son kısmını kullanmıştım bu cümleyle. Bundan sonrası yangındı. Nefesim önce ona çarpıyor, ona karışıyor sonra bana geri dönüyordu. Avuçlarım terlemeye başlamış, onun tenine karışmıştı. Hayranı olduğum o vücudu tüm çıplaklığıyla önümdeydi ve karşımdaki adam bana yenilmişti. Beni süzdü. Aramızda kaç nefeslik boşluk vardı bilmiyorum ama yüzünü net bir şekilde görebiliyordum. O da benim.

"Yanlış," dedi dudaklarıma bakarak. Elimin altındaki kalbi hızını artırmıştı. Biraz daha yakınlaştı. "Durdur beni," dedi. "Ben durduramıyorum bu lanet nefsimi," dedi öfkeyle kesik kesik soluklanırken. "Sen... hemen... şimdi... durdur beni!"

Daha hızlı nefes almaya başladım. Ne yapacağımı bilmiyordum ve Savaş yavaş yavaş üzerimdeki baskısını arttırıyordu. Ellerim onu durdurmak yerine göğüslerinden yukarı çıplak tenini daha çok hissetmek ister gibi yavaşça yukarı, omuzlarına doğru çıktı. Parmak uçlarım belirgin bir şekilde onun göğsü ve omuzları üzerinde dolanırken gözlerini kapayarak, "Gül!" diye mırıldandı. "Yapma!" Omzundaki elim yüzüne gitti ve o elimi tahriş eden sakallarını avuç içlerimde hissederek dolandırdım. Gözlerini açıp bana bakarak yutkundu. Âdemelmasının kusursuzluğunda kayboldum.

"Sen yanımdayken de, sen yokken de bundan sonra," dedim gözlerinin içine bakarak. "Bana da sana da bir başkası değmesin." Söy-

lediklerim onda şok etkisi yaratmış ve afallamıştı. Beni ayaklarının arasına almış, üzerimde tam bir hâkimiyet kurmuştu.

"Gülfem!" dedi yalvarır gibi. Direniyordu kendine, bana. İstemeye istemeye. Solukları düzensizleşirken altındaki bedenime bakıp, "Ben sana beni durdur derken, sen şu an söylememen gereken şeyler söylüyorsun."

"Emre itaatsizlik yapıyorum, komutanım," dedim titrek, hafif bir gülümsemeyle.

"Gül," diye mırıldandı gözleri yüzümde gezinirken ciddi ifadesiyle. "Çok zorluyorsun beni."

Bir anlık bir tutkuya, bir hisse yenik düşmüştüm ve sonrasını düşünemez hâle gelmiştim. Yanlış olduğunu bile bile o yanlışa koşuyordum. Kalbim ve bedenim bu akşam onun itiraflarıyla, dokunuşlarıyla boşluklarını tamamlarken aitlik hissi sarmıştı her bir yanımı. Bana aitmiş, ona aitmişim gibi hissettim.

"Ben..." dedim titreyen sesimle çok da emin olamadan. Bu gece gösterdiğim kaçıncı cesaretti bu bilmiyorum ama ben artık geri adım atmak istemiyordum. Onu yaşamak istiyordum. Olmayacaksa da denedik olmadı derdik ama benim içimde ona karşı olan, bu başa çıkamadığım hisleri yok saymak istemiyordum. "Seni..." omuzlarını sıktım, vücudunda bana ait bir iz bırakmak ister gibi. Omuzlarından destek alarak, başımı saran avuç içinden çıkarak boynuna doğru yanaştırdım kendimi. Ellerim saç diplerini kavradığında onun bir eli bizi o pozisyonda sabitlemek ister gibi koltuktan destek alıyordu. Saçlarımı bırakan eli belimi kavradığında beni vazgeçirmek ister gibi bel oyuntumu güçlü bir şekilde sıktı. Yaşayacağım acının ön gösterimi miydi bu? Hafif bir inilti çıktı dudaklarımın arasından, yüzüm kasıldı. Sıktığı yeri serbest bıraktı devam etmeyerek. Okşadı, yaşattığı acıyı silmek ister gibi. Titrek bir soluk aldım. Bir iki saat önce bu durumun imasıyla utanıp kızarırken şimdi ondan rahatsız dahi olmadan yüzüne bakabiliyordum.

Bıraktığı yerdeki acı yavaş yavaş yok olurken, "Sen beni..." dedi o acıdan sonra devam etmemi ister gibi ya da vazgeçmemi. Bir şey bekliyordu belki de durmak ya da devam etmek için. Titriyordum.

Bedenim, sesim, kalbim. Tek bir anlık yaşadığım o yabancısı olduğum hisle, o istekle hareket ediyordum.

"Ben seni..." dedim boynuna verdiğim nefesle ikimizi de büyük bir günaha sürükleyebilecek o kelimeyi fısıldayarak. "İstiyorum."

Birçok anlam ifade eden bu kelime. Şu an en çok onun tenine olan hayranlığımdan gelen bir istek. Derinden gelen bu his. Dirseklerinden kırdığım kollarım, omuzlarından aşağıya sarkarken gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. Alkol kokusunun sindiği teninde ona dair bir koku aradım. İç çekişimi teninde hissederken yutkundu ve o kusursuz âdemelması yavaşça hareketlendi. Gülümsedim. Ben onu her anlamda istiyordum. Hayatımda da istiyordum.

"Gülfem," dedi gözlerini kapayıp başını geriye doğru atarken. Yalvarır gibi çıkmıştı sesi. Boynu iyice gerilmişti ve ben iyice yerleştirdim kendimi o boşluğa.

Ona karşı hissettiklerim ilk kez bu boyutlara ulaşmıştı. Önce bir kıvılcım düşmüştü kalbime sonra alev almıştı. Ben işte o an anlamıştım. Bir ateş ancak başka bir ateşle bütünleşince büyüyormuş. İnsan bir ölüme, bir de sevdaya yenik düşüyormuş. Bir tan vaktinde sardı yangını. Şafak söktü, gün aydı, yabancısı olduğum barut kokusu ruhuma bulaştı. Mantığım devre dışı kalmış, hislerim beni ele geçirmişken ruhum, arzularım, tutkularım çıplak bir şekilde gözler önündeydi. Başımı boynundan kaldırdığımda gözlerim tedirginlikle yüzünde dolanırken o kendini sabitlemiş bir şekilde bana bakıyordu. Oldukça sert ve sarsılmaz gibi gözüken bu adamın bana karşı gardını düşürüyor olması bile bana değişik bir haz verirken, omuzlarından destek almak için tutunan ellerim iki yandan yavaşça, onu hissederek kaymaya başladı. Parmak uçlarım yabancısı olduğu bu adamın her bir noktasını tanımak ister gibi dokunurken, kol kaslarına denk geldiğimde orada bir süre oyalandım. Geniş kol kaslarını saramayan parmaklarım daha sert kavramaya çalıştı. Bunu fark etmiş gibi biraz daha belirginleştirdi kaslarını. Beni etkilemeye mi çalışıyordu? Gülümsemem titretirken dudak kıvrımlarımı, gözlerimi kaçırarak dudaklarımı dişledim.

"Gülfem," dedi yavaşça yutkunarak. Sesi korktuğu için mi titriyordu? "Hiç bakmadığın bir yerden bakıyorsun bana. Bakmaman gereken yerden bakıyorsun."

Yüzümü ona doğru çevirdiğimde onun da bana bakıyor oluşuyla göz göze geldik. "İlk defa bana böyle davranıyorsun," dedim mırıldanarak. "İlk defa hem sana hem hislerine dokunabiliyorum."

Ellerim vücudunu iki yandan kavrayıp aşağıya inerken elime çarpan soğuk metalle anında geri çektim elimi.

"Siktir!" dedi ânı bozmak pahasına eli beline gidip silahını çıkarırken. Ellerim ondan ayrılmış koltuktan destek almak için dururken, üzerimden kalkmadan sehpanın üzerine bıraktı silahını ve birkaç saniyede tekrar eski yerine gelerek bileklerimden çekip göğsünün üzerine koydu ellerimi. "Hepsinin sebebi sensin," dedi alnını alnıma dayayarak. "Sen yangınsın ve ben yanıyorum."

Elinin biri saçlarımın arasına gitmiş, parmak uçları saç diplerimi okşamaya başlamıştı. Kendimi ona yanaştırdım ve derince bir nefes aldım. Dudaklarıma bakıp yanaştıktan sonra dudaklarımın üzerinde durdu ve ıslak dudaklarını dudaklarıma sürttü. Dudaklarının dolgunluğunu ilk defa hissettim. Göğsümdeki elim yüzüne çıktı. Çenesini avuçlarımın arasına aldım, başparmağımla dudak kenarlarına dokundum ve dudaklarım aralandı onun beni öpmesi için. Bizi yönlendirmek istedim fakat elimi tutan eli beni yavaşça geri çekerken ne olduğunu anlayamadan bakakaldım.

"Zaaflarım var," dedi olabildiğince sessiz. "Kontrolün bende olmalı."

Beni az önce onun başını koyduğu yastığa geri bırakırken dağılan saçlarımın üzerinde dolandı parmakları. "Tüm zaafların..." dedim ellerimi boynuna dolayıp ensesinde birleştirirken. "Tüm zaafların bana olsun istiyorum."

Benden beklemediği tavrımı sürdürmeye devam ettim. Sarhoşluğun bir tek alkolle olmadığını bu gece anlamış oldum. Hep sınırlarım olduğunu düşünürdüm, kesinlikle yapmam dediğim şeyler olduğunu. Bu gece tamamıyla yapmam dediğim şeylerin içinde bulmuştum kendimi. Dillendirmiştim. Dokunmuştum, dokunmuştu. Ruhuma, bedenime. Zihnimin koyduğu sınırları yine zihnim yok etmişti. Onun bana direnemiyor oluşu, kendini açıyor oluşuyla daha da harlanıyordu içimdeki bu istek. Direnmekten vazgeçer gibi omuzları düşmüş, tekrar yenilmişti bana ve ben altında kıvrılıp büyük bir keyifle gülümseyerek başımı geriye attım. Dudaklarını boğazımda his-

setmemle birlikte yine tatlı bir sızı dolandı altımda. Geri attığım başımı tekrar düzeltirken çenem saçlarının arasından başına dokundu ve onu boğazımda sabitledim. Elleri destek almayı bırakmıştı artık. Kalp atışlarım hızlanmıştı. Yavaşça bedenini üzerime bırakırken elleri iki yandan ellerimi kavradı ve parmaklarını parmaklarımın arasına geçirerek sıkıca kapattı.

"Sana," dedi sıcak dudaklarıyla birkaç kez küçük öpücükler bırakarak. Öptüğü yerler alev alev yanıp nefesi beni huylandırırken belimi koltuktan biraz kaldırıp altında kıvranmaya başladım. "Benim zaaflarım da, teslimiyetlerim de sana."

Birinin zaafı olmak... İnsana bıraktığı o hissi sadece ruhumda değil, bedenimde de hissediyordum. Yarı kısılmış gözlerimi açtığımda üzerimdeki adama baktım. Boynumun her bir yanını öperken gerilen bedeni, benden etkileniyor oluşu, bana olan tutkusu kadınlık hissiyatımı fazlaca arttırıyordu. Altında hareketlenen bedenimi kontrol altına almak ister gibi bacaklarının arasına kapattı beni ve hareket edemez hâle geldim. Bu içimde bastıramadığım hareket etme isteği beni telaşa sürüklerken hareket etmek için debelendim. Bu korku beni gerçeğe dönmeye itiyor gibiydi.

"İmtihanım olma, Gülfem," dedi tok bir sesle. "Hareket etmeden dur!"

Boynumun yan taraflarında ilerlerken salınmış ve dağınık saçlarımla sıkıntılı soluğunu hissettim boynumda. Dokunmak istediği yerlere gelen saçlarım önünü kapatıyordu ve konuşmak için aralanan dudakları bir harf çıkarıp durdu. Muhtemelen saçlarıma bir küfür savuracaktı ona engel olduğu için ama beni tedirgin etmemek adına sanırım sustu ve ellerimi bırakarak saçlarımı avuçları arasında toparlayarak engelsiz bir alan açtı kendine. Artık boynum onun keşfetmesi, fethetmesi gereken temiz bir alandı. Serbest kalan ellerim omuzlarına çıktı aniden. Tırnaklarımı omzuna geçirirken o kadar hızlı nefes almaya başladım ki kalbim birazdan duracakmış ve son çırpınışlarını yapıyor gibiydi. Kulağımın hemen altında hissettiğim ıslak diliyle birlikte elleri kazağın içinden çıplak tenime değmişti. Gözlerim hızla açıldı. İlk defa biri tenime, hiçbir erkeğin daha önce dokunmadığı noktalara değiyordu. Belimi iki yandan kavramıştı ve

parmak uçları hafifçe iki yandan sıkarken dudakları ıslattığı yerleri içine aldı. Boynuna gömdüm yüzümü. Bacaklarım fazlaca gerilirken belimdeki eli daha belirgin bir boyutta açıldı ve o metal saatin soğukluğunu üzerimde hissettim. İçimde dolup taşan hisle ya bağıracaktım ya da hareket edecektim. Bu yabancısı olduğum durumla nasıl hareketsiz başa çıkacağımı bilmiyordum. İçimde bir şeyler beni rahatsız ediyordu, kendimi kötü hissediyordum. Bağırmak istemiyordum. Bu şu an isteyeceğim bir şey değildi. Hareket etmek istediğimdeyse beni daha sıkı sarıyor, engelliyordu. Omzunda olan ellerim bu sefer onu itmek ister gibi oldu.

"Savaş," dedim dudaklarımın arasından çıkan ufak bir iniltiyle. "Bacaklarımı bırakır mısın, niye bunu yapıyorsun?" Sesim oldukça dalgalı çıkıyordu.

Başını yavaşça boynumdan kaldırdığında, "İleri gitmemek için," dedi öfkeli bir sesle. "Sana bu kadar yakınken ne yaptığını bile bilmeden altımda kıvranıp duruyorsun."

Yükselen ses tonu, ânın bozulan büyüsü, içimi kaplayan bu kötü his beni az önce daldığım derin uykudan uyandırmış, gerçekliğe itmiş gibiydi. Ne yapacağımı bilemedim. Ne diyeceğimi. Yüzüm alev alev yanarken gerçekliğini tekrar sorgulamak ister gibi pozisyonumuza baktım. Onun altındaydım. Hiç kimsenin yakınlaşmadığı kadar yakınlaşmıştı bana ve ben ona az önce onu istediğimi söylemiştim.

"Ne kadar istediğini biliyorum, gördüm," dedi beni utandırmak ister gibi. Yüzüme bakmadan söylüyor olsa da titreyen vücudum, alev alev yanan yüzümün sıcaklığı, ona dokunan ellerim bence bunu ona belli ediyordu. "Ne kadar istediğimi de gördün," diye devam etti. "Şimdi seni hemen az önceki hâline geri sokarım, daha fazlası hatta. Bir iki dokunuşuma bakar ama benim istediğim fiziksel bir bağlılıktan daha fazlası. Ruhunu, sevgini, öfkeni, nefretini, güvenini, her şeyini istiyorum. Seni sen yapan her şeyi. Böyle bir başlangıç değil istediğim. Böyle bir birlikteliğe hazır bile değilsin. Anlık hislerle hareket ediyorsun. Sana gerçekte bunu istemediğini göstermek istedim. Şimdi söyleyebilir misin?" dedi yüzüme bakarak. Her ne kadar karanlık olsa da hâlâ altlı üstlü pozisyonumuz birbirimizi görmemizi sağlıyordu. "Beni istediğini şu an yine söyleyebilir misin?"

Yutkundum. Bir şey diyemedim. O bana cesaret veren his yok olmuş, yerini utanç ve pişmanlığa bırakıyor gibiydi. Hemen tepemde olan yüzüne bile bakmakta zorlanırken o hiç tereddütsüz bana bakıyordu.

"Ben de öyle düşündüm," dedi suskunluğumu bir cevap kabul ederek. "Benim için hiç fark etmez. Tenin yangın yeri ve ben tereddüt dahi etmeden yanarım ama en çok hasar alan sen olursun. Beni bitiren de bu olur. Sınırlarımı zorlama, Gülfem," dedi benden uzaklaşırken. "Beni böyle bir durumla imtihan etme."

Bedeni yavaşça benden uzaklaşırken sessizliğimi koruyup ellerimi üzerinden çektim ve o üzerimden kalkarak mutfağa doğru ilerledi. Yerimde doğruldum. Dağılan saçlarımı ve bozulan kazağı düzelttim. Ne olacaktı şimdi, bundan sonrası nasıl ilerleyecekti bilmiyordum. Az önceki ben değildim sanki. Bundan sonra yüzüne nasıl bakacaktım, hiçbir fikrim yoktu. Gözlerim mutfağa bakıp bakmamakta kararsız kalsa da kendimi çevirdim o yöne doğru. Su dolu bir bardağı kafasına diktikten sonra bana doğru baktı. Göz göze geldik. Çektim kendimi ve geldiğimizden beri açık olan televizyona baktım. Ne olduğunu bilmediğim bir dizi vardı ve ben sanki çok ilgiliymişim gibi izlemeye başladım. Savaş anlamıştı muhtemelen kendimi saklamak istediğimi. Yerin dibine girmek isterdim şu an.

"Ben içerideyim," dedi keskin sesi. "Burada yatacağım. Bir şey olursa seslen."

Arkasını dönüp ilerlerken içerideki odaya, onun da benden kaçıyor olduğunu hissettim. Bence o da ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Olmayan uykuma içimdeki garip his de eklendi ve bu gece iyice içinden çıkılmaz bir hâl aldı.

Sabahın ilk ışıkları odaya vurduğunda Savaş elini çenesini atmış, başını sağa sola doğru çeviriyordu. Karnıma doğru çekip topladığım bacaklarımı serbest bırakmadan önce kasıklarımda dolanan sızı geceki gibi değildi. Daha çok regl dönemim gelmiş gibi ara ara bıçak gibi sancılar saplanıyordu ve ben bunu göz ardı ederek ayaklanırken Savaş'ın yüzündeki ifadeden yine bir şey anlamak mümkün değildi.

Sabah olmuştu ve gecenin tüm yaşanmışlıklarını gözler önüne sermişti. Dün gece bambaşka hislerle dokunduğum adamın bugün yüzüne bakamayacak durumdaydım.

"Günaydın," dedi donuk sesiyle.

Bu ifadeyi, bu tonu beklemiyordum. Kendimi kötü hissettirdi. Gerçi hep böyleydi o. Şu âna özel bir durum değildi ama ben yine de bir yakınlık aradım sanırım tınısında. Belki de yaşanmamış saymak istiyordu. Benim için daha iyi olabilirdi. Çünkü ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

"Günaydın," dedim ben de normal bir tonda. Saçlarımı düzeltirken elimle odanın içinde dolanmaya başladım mal gibi. Sehpanın üzerini falan düzeltmeye başladım, ne alakaysa.

Eli belinde, durduğu yerde bana öylece bakarken, "Böyle mi olacak?" dedi.

Durdum ve başımı kaldırarak bana bakan gözleriyle birkaç saniye temas kurdum. "Nasıl?" dedim tekrar sehpanın üzerindeki dağınıklığa dönerek.

"Gerginliğini anlayabiliyorum, pişmanlığını da ama seni rahatlatacaksa eğer öyle kendini suçlayacak kadar bir şey geçmedi aramızda." Duyduklarımla kaşlarımı çatarak olduğum yerde ayaklandım. Dün geceyi konuşacağımızı bir şekilde biliyordum ama böyle bir giriş beklemiyordum.

"Bir şey geçmedi mi aramızda?" dedim söylediklerini tekrar ona sorarak. Hiçbir anlam yüklememiş olmasıyla içimde bir burkulma hissettim. "Biz dün gece se..." deyip durdum. Sustum. Bence anlamıştı ve devam ettim. "Hatta çok daha ötesi."

"Kesinlikle çok daha ötesi," dedi kafa sallayarak. "Sen de ben de kendimizi açtık dün gece. Sonraki yakınlaşmamızdan dolayı kendini suçlamanı, sürekli aklını bununla meşgul etmeni istemiyorum sadece." Bu rahat tavırları ya da rahat görünmeye çalışan tavrı beni sinirlendiriyordu.

"Vallahi ben bu tarz şeyleri hiç yaşamadığım için düşünmem çok normal," dedim sinirle, hâlâ o salakça sehpayı düzenlemeye devam ederek. "Senin kadar duygusuz kalamıyorum."

Dün gece o kadar yakınlaşma benim için çok fazlaydı. Daha önce hiç böylesine bir durumda kalmamıştım ben. Özellikle yıllarca hayran olduğum ama bana bir o kadar yasak olan adamla olunca daha da yoğun oluyordu tüm hislerim.

"Ben duygusuz değilim," dedi kolumdan tutup beni tekrar ayaklandırarak. Yüzüne bakmıyordum ama kendimi çekmiyordum da. "Sadece kendini kötü hissetmeni istemiyorum. Çıplak bile değildin. Sadece biz o an kendimizi kaybettik ve biraz ileri gittik, hepsi bu. Senin bunu kendine yük edinmeni istemiyorum. Pişmansan, kendine bir suçlu arayacaksan eğer sen değilsin bu, benim. Seni buraya getirmemeliydim. Birlikte yatmak istememeliydim."

Kolumu elinin arasından çekerek yüzüne baktım. Dün gecenin konuşmaması bu olmamalıydı bence. Sabaha kadar aklımda bir sürü şey döndü durdu ama bu kelimeler hiç yoktu.

"Pişman olan sensin gibi duruyor."

"Bunu da nereden çıkardın?" dediğinde gözlerimi devirerek koltuğa ilerledim. Şimdi de battaniye katlıyordum.

"Benimle aynı odada bile kalmak istememenden."

"Saçmalama," dedi alay dolu sahte bir gülüşle. "Yalnız kalmak istediğini düşündüm. Öyle dolu dolu, pişman gözlerle bana bakınca yanımda durmak istemezsin sandım. Gidebildiğim en uzak yer de yan odaydı."

"Yanlış düşünmüşsün," dedim katladığım battaniyenin üzerine yastığı koyarak. "Yanımda kalmanı isterdim. Hiç bilmediğim bir şey yaşadım ve kendi kendime kaldım. Teselli cümleleri aramadım ben senden. Sadece yanımda sessizce durabilirdin."

Durdum ve yeni toparlayacak bir şeyler aramaya başladım kendime. Koltuğun yastıklarını vurarak düzeltmeye başlamıştım şimdi de.

"Tabii sen," dedim sertçe yastığa vurarak, "bunu sıradan bir şey olarak gördüğünden senin için bir anlam ifade etmemesi normal. Ben gerçekten seni etkiledim sanmıştım. Böyle sanki basit bir şeymiş gibi ifade etmeni beklemiyordum. Neyse, boş ver. Dün gecenin senin için bir anlam ifade etmediğini anlamış oldum. Boş bir şeymiş senin için. Sıradan. Konuşmayalım bu konuyu, kapansın."

Elimdeki yastığı koltuğa bırakırken bana yaklaşıp elini belime sardı ve yüzünü yan taraftan kulağıma yaklaştırdı. "Hayır," dedi nefesi kulağıma dolarken. "Kendi kendine kurup duruyorsun yine. Elbette dün gece benim için de sıradan bir durum değildi. Bu tavrın çocukça, dün de böyle yaptın. Dün seni ne kadar istediğimi gördüğünü sanıyorum. Sıradan değilsin. Olsaydın durmazdım ama sen böyle konuştukça," dedi kolunun altındaki karnımı iyice sıkarak, "beni zorluyorsun. Hem de yapamayacağını bildiğin hâlde. Sadece beni sınıyorsun sen. Her zaman yaptığın gibi şimdi de bu konuda sınıyorsun. Şimdi sana tekrar aynılarını yaşatabilirim ama bir daha bana öyle dokunup seni öpmem için zorlarsan, yetmezmiş gibi altımda kıvranıp istiyorum diye inlersen irademe sahip çıkabileceğimi sanmıyorum. Ne istediğine, ne söylediğine, ne yaptığına dikkat et. Bunları konuşmak zorunda bırakma beni."

Olduğum yerde öylece çakılı kalmış, kafamı bile oynatmazken kan akışım, kalp çarpıntım oldukça hızlıydı.

"Şimdi," dedi burnunu saçlarıma sürterek. "Daha fazla kızarıp bozarmak, hatta daha fazlasını istemiyorsan bu evden çıkalım. Çünkü sen artık benim ayarlarımla oynuyorsun."

Kollarını serbest bıraktığında utancımdan yüzüne dahi bakmadan üzerimde ona ait olan kazağı çıkardım ve koltuğun üzerine bırakarak çantamı alıp hızla kapıya yöneldim.

"Aşağıda bekliyorum."

Arabada ilerlerken hafifçe kendimi ona doğru çevirdim. Gördüğüm kadarıyla dudaklarını kemirip tek eliyle oldukça güçlü tutuyordu direksiyonu ve direksiyonu kavrayan ellerindeki damarları belirginleşmiş başparmağını keyifle direksiyon üzerine vurarak ritim tutuyordu. Sessizdi, sessizdim. Kasıklarımdaki ağrının şiddetini gitgide artırmasıyla istemeden kendimi geriyor, yüzümü kasıyordum. Olası bir reglin belirtileriydi bunlar. Bir de okula gitmem gerekiyordu bugün. Eve git, hazırlan, otobüse bin, okula git. O kadar büyüdü ki gözümde ve her an karnımdaki sancı patlayacak gibiydi.

"Sen evden nasıl çıktın dün gece?" dedi bana dönerek.

Elbette bu konu açılacaktı. Sadece gündemimiz çok yoğun olduğu için ertesi güne kalmıştı.

"Efsun, abime tavırlandı, trip attı, oradan kaldırdı. Ben de evdekilere Efsun kötü, orada kalacağım dedim. Sonra geldim işte."

Hayretle beni dinlerken gözleri kısıldı ve başını hafifçe yana yatırdı.

"Bu kadar rahat yalan söyleyebiliyorsun yani," dedi baskılı bir sesle. "Ne planlar kurmuşsun öyle."

"Ne alakası var?" dedim gözlerimi devirerek. "Ben kur..." deyip sustum. Ben kurmadım, Müge kurdu diyecektim ama olay onda patlarsa bu sefer Müge beni öldürürdü. Aniden susmamla birlikte bana döndü devam etmemi bekler gibi. "Ben sinirliyken kurabiliyorum öyle," dedim saçma bir şekilde toparlamaya çalışarak. "Ve çok sinirliydim," diye ekledim. Konuyu uzatmadı ya da uzatmak istemediği için sustu.

"Müge'ye," dedi bana dönerek. İfadesi sert, ses tonu da ona uyumlu ve tehditkârdı. "Sakın böyle akıllar vermeye kalkma. Bu ara çok sıkı fıkısınız. O kuzenini kardeşimden uzak tut. Susuyorum susuyorum ama patlayacağım bir gün."

"Bana ne be!" dedim omuz silkerek. "Bana ne senin kardeşinin sevgilisinden? Hiç beni alakadar etmez. Ayrıca niye bu kadar takıntılısın sen bunlara?"

"Olmaz," diye kestirip attı. Bu, sorumun cevabı değildi. Bu, Savaş'ın temennisiydi. Olmasın istiyordu.

"Niye ama?" dedim. "Sen de beni seviyormuşsun. Sen de abimle arkadaşsın."

"Aynı şey değil," dedi bana bakıp önüne dönerek. "Yaşları küçük."

"He büyük olsa sorun yok yani?" diye sordum. Durdu.

"Büyüyünce bakarız," dedi sanki ona sorulmuş gibi ve ben bu duraksayan şapşal hâline gülümsedim. Sabah trafiği bir de dur kalk dur kalk, sarsılmaktan beter olmuştum.

"İşe giderken okula bırakır mısın beni de?" dedim ondan bir tepki bekleyerek. Bıraksa ne güzel olurdu. Tüm gün otobüsleri çekmezdim ben de.

"Bırakırım, yavrum," dedi bana bakarak. Keskin virajı aniden dönerken afallamıştım. Hiçbir ilişkimde duymadığım o kelimeyi on-

dan duymuştum ve bu beni o an sarsmış, tüylerim ürpermiş, sanki dünyanın en güzel hitabıymış gibi gelmişti. "Ama hemen çıkamayız. Duşa girmem lazım önce. Leş gibi alkol kokuyorum."

Alkol deyince tekrar dün gece geldi aklıma. Bu sefer bedenimi tamamen ona çevirip koltuğa başımı yasladım ve ayağımın birini evdeki rahatlıkta oturur gibi altıma aldım.

"Savaş," dedim içli bir şekilde adını söyleyerek. "Dün geceki kadın kimdi, senin o masada ne işin vardı?"

"Çiğdem," dedi büyük bir rahatlıkla. Ne sesinde ne de hareketlerinde en ufak bir değişim olmuştu. "Söyledim dün gece sana kim olduğunu." Böyle tatlı tatlı açıklama yapıyor oluşu hoşuma gidiyordu. Muhtemelen boşluğuna geldi ya da iyi günündeydi. Yoksa sana ne Gülfem diye atarlanması lazımdı.

"Arkadaşın," dedim tek kaşımı kaldırıp imalı bir ses çıkarırken. "Benim erkek arkadaşlarıma laf ediyorsun ama sen kız arkadaşınla bir meyhanede rakı içebiliyorsun."

Eli ensesine gidip saçlarını karıştırırken, "Dün gece spontane gelişti," dedi. "Biz gittiğimizde o oradaydı, yer yokmuş oturabilirsiniz dedi. Yoksa bir alakam yok."

"Yok yani, eminsin," dedim imalı bir şekilde.

Ne diyorsun sen der gibi bana baktı birkaç saniye ve "Eminim tabii, Gülfem," dedi gitgide sinirlenmeye başlıyormuş gibi. Sonra ses tonu normalleşti. "Vedat ilgileniyor kendisiyle ayrıca."

Bu durum çok fazla hoşuma gitti. Savaş ile alakası yoktu yani. Dudak bükerek. "Ya..." dedim. "Çiğdem ilgili mi Vedat abiye?"

"Yok be," dedi yüzüne bir gülümseme yerleştirirken. "Haberi olduğunu bile sanmıyorum."

"O zaman hâlâ sıkıntılı bu durum." Sesimi oldukça belirginleştirdim.

Söylediğime gözlerini devirerek, "Saçmalama," dedi. "Yok öyle bir şey."

Resmen kuzu kuzu dökülüyordu. Nasıl gülesim geldi bu duruma. Biliyordum zaten bir şey olmadığını, yani hissetmiştim. Öyle durmuyordu. Normal bakmıştı ona, normal davranmıştı ve ben rahatsız

olacak bir şey hissetmemiştim. Adı geçince olan tavırları da sakindi. Tekrar aniden bir sancı girerken kollarımı karnıma dayadım.

"Sen hayırdır?" dedi bana dönerek. "Deminden beri kıvranıp duruyorsun. Bir şey mi oldu?"

"Bir şey yok," diyerek başımı iki yana salladım. Zaten yeterince utanç verici bir akşam geçirmiştim, bir de bu konuyu konuşmak istemiyordum. Pozisyonumu düzeltip tekrar önüme dönerken cevabımdan tatmin olmamış gibi bana bakmaya devam etti.

Tek kaşını kaldırarak, "Emin misin?" diye sordu.

Hayır.

"Evet," dedim gelen başka bir sancıyla ayaklarımı iyice gererek. Yüzüm alev alev yanarken ellerim tekrar karnımın üstünde kenetlendi. Trafikte durup kalkmalarımız beni fena hâlde etkiliyordu. Bir an önce eve gitmeyi diledim.

"Gülfem, senin özel günün falan mı?" dedi tüm açık sözlülüğüyle. Gözlerim fal taşı gibi açılırken koltukta biraz daha gömülüyor gibi hissettim. Bir de yüzüme bakıyordu bir cevap bekler gibi.

"Savaş!" dedim camdan dışarı bakarak.

"Ne?" dedi normal tutmaya çalıştığı sesiyle. "Sürekli olarak bu ağrıdan hastaneye götürdüğüm bir kız kardeşe sahibim. Ayrıca çok normal bir durum bu."

Konuşmasını sürdürürken, "Yine de seninle bu konuşmayı sürdürmek istemiyorum," dedim yola bakmaya devam ederek.

"Peki," derken sesindeki o gülümsemeyi hissedebiliyordum ve kendimi sebepsizce kötü hissediyordum. Bu kadar özelimi bilmesine gerek yoktu.

"Hastaneye gitmek ister misin peki?" diye sormasıyla, "Hayır!" diyerek kestirip attım. Sesimdeki netlikle sustu. En son konuştuğumuz konunun bu konu olmasını istemiyordum. Tamamen kapatıp farklı bir konuya yöneldim.

"Savaş," dedim tekrar ona bakarak. "Aklıma bir şey geldi." Devam etmemi ister gibi baktı. "Sinemadayken seni biri aramıştı. Böyle robot gibi bir ses. Çok korkutucuydu. Bir türlü sormak için fırsatım olmadı. O şey miydi?"

Tedirginlikle sorduğum soru karşısında o net ifadesi hiç değişmezken, "Şey ne?" dedi. "Sürekli kullanıyorsun. Şey falan, şey miydi deyip duruyorsun. Biraz daha kitap oku istersen. Kelime dağarcığın gelişsin. Kelimelerini seçemiyorsun daha."

Hoş geldin Savaş Cebeci. Ben de nerede kaldın diyordum.

Gözlerimi devirerek, "Kötü adam yani," dedim.

Bu sefer daha farklı baktı. Dalga geçer gibi. "Kötü adam," dedi alaylı sesiyle. "Öcü, canavar."

Sıkıntılı bir soluk verirken, "Savaş," dedim. "Sonuçta teröristler de kötü..."

"Adam değil ama," dedi cümlemin bitmesini beklemeden.

Sıkıntılı bir soluk daha verdim. "Ne söylediğimi anladın bence sen ve şu an uzatıyorsun. Bir şey sordum. Öyle miydi?"

"Hayır," sesindeki netlikle devam etti. "Yanlış duymuşsun sen. Ayrıca," dedi tekrar yükselerek. Sesiyle birlikte omuzları da dikleşmişti ve o kaşı kalkmıştı. "Sen benim konuşmalarımı mı dinliyorsun, Gülfem? Telefonlarımı mı dinliyorsun?"

"Ne dinleyeceğim senin telefonlarını ya," dedim onunla aynı tonda. "Yanımdaydın duydum."

"Yanlış duymuşsun," dedi geçiştirir gibi. "Canın tatlı falan istiyorsa..." dediğinde konuyu çekmek istediği kısmı anlamıştım. Kabul edelim ki kaçış yöntemi epey iyiydi.

"Savaş!" diyerek susturdum. "Konuşmak istemiyorum eve kadar." Yamuk bir gülümseme hâkim oldu yüzüne ve hareket ettik. 15-20 dakika sonra mahalleye yanaştığımızda, "Dur burada," dedim. "İneyim ben. Fark etmesinler."

O durmak yerine ilerledi. "Saçmalama, güzelim," dedi. "İlk defa binmiyorsun arabama." Güzelim dedi! İlk kez dedi. Dünden beri o kadar farklıydı ki her şey.

Neye ne tepki vereceğimi bilmezken, "Aynı şey değil," dedim. "İkimiz de yoktuk gece evde. Göze batar. Açıklayamayız. İneyim ben."

"Yolda gördüm, aldım arabaya, bitti. Öyle dersin. Kimse sorgulamaz ötesini berisini. Bence sormalarına da izin verme ama sen bilirsin."

"Hee," dedim gözlerimi kısarak. "Biz kızlar siz erkekler gibi olamıyoruz. Müge birinin arabasından inince sormazsın sen o zaman."

Ters bir bakış atarak, "Niye her şeyde Müge'yi atıyorsun ortaya?" dedi bu durumdan hoşlanmamış gibi. "Senin kuzeninle ben bir miyim?"

"Niye, senin dokunulmazlığın mı var?"

"Evet," dedi ukala bir tavırla. Bu evet mesleğinden sebepti sanırım. Çoktan evin yanına yanaşmış park ediyordu arabayı. "Yok kimse etrafta bak," dedi etrafa göz gezdirirken. "Boşuna dert ettin. İn hadi."

O el frenini çektikten sonra kapıyı açacakken, "Mesaj atarım çıkarken," dedim. Durdu ve bana döndü.

"Nereye çıkarken?" diye sordu göz kırpıp kafa sallayarak. Az önce konuşmuştuk. Cidden hafızası bu kadar kötü olamazdı, değil mi?

"Okula bırakacaksın ya."

Kapıyı açmak için yöneldi tekrar ve yüzünde umursamaz bir ifadeyle, "Gitmiyorsun okula sen bugün," diyerek arabadan indi. Ben de hemen peşinden indim elbette.

Kapıyı sertçe kapatırken, "O niye?" diye sordum.

"Karnın ağrımıyor mu kızım senin? Yat dinlen evde. Gitme bugün."

Kapatmak istediğim konuyu açıp açıp beni daha fazla kızartmak ister gibi önüme sunuyordu. Arabada yakalanmamıştım belki ama şu an sokak önünde konuşmaktan yakalanacaktım sanırım. Arabanın ön tarafına doğru ilerlerken o da yanımda durdu.

"Gitmem lazım. Öyle her şeyde asamam okulu. Sorumluluklarım var benim."

"Gülfem," dedi sert bir tonda. "Bir gün aksat sorumluluklarını, bir şey olmaz. Gelene kadar kıvranıp durdun. Tüm gün okulda ne yapacaksın? Dönüşü var bir de onun. Alamam ben dönüşte seni. İşim uyar mı uymaz mı bilmiyorum. Yat dinlen, yarın gidersin. İlkokul değil bu. Çok büyütme."

Öyle yüksekten konuşuyordu ki sinir bozucu bir şekilde, ama haklıydı da. Bu ağrıyla pek gidebileceğimi sanmıyordum.

"Emredersiniz komutanım," dedim alayla.

O da benimle aynı ifadeye sahipken, "Aferin asker," dedi. Sonra eli omzuma dokundu hafifçe. "Hadi güzelim," dedi saatine bakarak. "Geç kalıyorum ben. Daha duş alacağım. Bence sen de al," diye ekledi göz kırpıp arkasını dönüp giderek.

Arkasından öylece bakarken dondum kaldım. Bilerek yapıyordu. Bilerek beni böyle utandıracak hâllere sokuyordu. Açık açık konuyu açmasa da lafların gittiği yer çok ama çok açıktı. Arkamı dönüp giderken duş alacak çünkü alkol kokuyor Gülfem diye mırıldandım. O anlamda konuşmadı. Seninle bir alakası yok. Yersen...

Adımlarımı hızlandırmış, arkama bile bakmadan bahçe kapısından girerken evin kapısını zar zor açmıştım titreyen ellerimle. Çünkü şu an Savaş bana bakıyordu, hissediyordum. Girmemişti eve. Ses duymadım çünkü ve muhtemelen, *Hadi be, geç kaldım*, diye sövüyordu bu uyuşukluğuma. Bakma Gülfem, bakma arkana. Gir eve. İçimdeki sesi dinleyerek kapıyı açtım ve kendimi eve attım.

"Gülfem," dedi annem mutfaktan çıkarak. Sesindeki telaşla, "Ne oldu?" dedi. Kaldım öylece. Ne diyeceğimi bilemedim.

"Ne olmuş?" dedim titreyen sesimle.

Biliyorlar mıydı? Bilse şu an cenazem çıkardı bence evden. Babam, abim falan evde olurdu. Hatta bence gelip beni olduğum yerden alırlardı. Ev sakindi. Sadece annem biraz panikti.

"Efsun," dedi. "Ne oldu? Düzeldi mi?"

"He Efsun," dedim büyük bir rahatlamayla elimdeki çantayı bırakarak. "İyi. Sorun yok. Düzeldi. Öyle sevgili tripleri işte."

Ne güzel sallıyordum ama. Acaba Efsun ile abim ne yapmıştı? Hiçbir bilgim yoktu. Telefona da hiç bakmamıştım gece. Bakacak durumda da değildim zaten.

"İyi o zaman," dedi daha fazla sorgulamadan.

Rahat bir nefes aldım. Sorgulasa zaten uykusuz, yorgun ve karmakarışıktım bir de yeni yalanlar uyduramayacaktım. "Benim karnım ağrıyor," dedim merdivenlere yönelerek. "Uyuyacağım biraz. Akşam Efsun'la sabahladık. Uyuyamadım."

"Tamam," dedi. "Okula gitmeyeceksen ellemem seni."

"Yok, gitmeyeceğim," diyerek odaya çıktım.

Üzerimi değiştirip banyodaki işlerimi hallettikten sonra sıcak yatağa girdim. Öyle iyi geldi ki. Resmen her yerim tutulmuş ve uykusuzluktan ölüyordum. Bir de karın ağrım kendini iyice belirginleştirirken telefonumu elime aldım. Efsundan bir sürü mesaj vardı.

Gönderen: *Efsun*
Mesaj: *Lan hadi, neredesin? Kaç kere aradım. Mesaj attım. Ne oldu? Delirdim burada meraktan. Ne yaptınız?*

Mesajlarına göz gezdirdim, gerçekten delirmişti. Sayısız mesaj vardı.

Gönderen: *Gülfem*
Mesaj: *Şimdi geldim eve. Konuştuk akşam. Seviyormuş beni. İtiraf etti yani ama güvenmiyormuş, beklemezmişim ben onu vs. Neyse yarın buluşalım detaylı anlatırım.*
Gönderen: *Efsun*
Mesaj: *Bu mu, Gülfem? Ben o kadar oyunlar kurdum sana. Senin anlatacağın tek şey bu mu? Öldüm burada meraktan ben.*
Gönderen: *Gülfem*
Mesaj: *Aşkım vallahi çok uykusuzum ya. Yarın söz, anlatacağım her şeyi.*

Her şeyi anlatır mıyım emin değilim, Efsun. Kusura bakma.

Gönderen: *Efsun*
Mesaj: *Tamam. Tüm detaylarıyla bekliyorum. O zaman ben Levent'le barışıyorum. Döndün madem eve. Sevgilim geceden beri yalvarıyor ya. Dayanamayacaktım bir ara. Artık kavuşayım.*

Sırıttım. Deliydi bu. Deliydiler. Seviyordum.

Gönderen: *Gülfem*
Mesaj: *İyi oldu bebeğim, boş ver. O da ayağını denk alır.*
Gönder: *Efsun*
Mesaj: *Aynen kuşum. Nazlanmak iyiymiş böyle. Arada yapalım. Deli divane oldu çocuk. Seviyorum uleynn!*

Mesajıyla kahkaha atarken karnımdaki ağrı kendini hatırlattı ve sustum. Sevgili Müge'ciğim de yazmıştı.

Gönderen: *Müge*
Mesaj: *Abla ne yaptınız?*

Cevap atmadım.

Tam telefonu yastığın altına koyacakken Savaş'tan bir mesaj geldi. Kalbim deli gibi çarpmaya başladı yine. Vücudum alarm verir gibi yanmaya başlamıştı.

Görüntü

Çıplak omuzlarında birkaç kırmızı çizik.

Konu kapanmıyor, gittikçe beni yerin dibine sokmak istercesine uzuyor gibiydi. Ben yapmıştım. Ne diyecektim şimdi, ne yazacaktım bilemedim. Çizikleri bir daha inceledim. Bayağı bayağı yolmuşum. Sabah da çıplaktı ama sinirden fark etmemiştim. Muhtemelen o da yeni fark etmişti.

Mesaj: Dün gece çok özeldi, Gülfem. Çok farklıydı. Bana baktığın o yerden sana dokunmak istedim ama yapamadım. Farklıyız biz, hâlâ böyle düşünüyorum. Yapabilir misin, bilmiyorum. Daha hislerimizi yeni dile getirdik. Önce sen kendin ne istediğine karar ver. Ben o yolu bitiririm seninle. Sen? Sert bir adamım ben. Yalan söylemeyeceğim, istemeden de olsa kalbini de kırarım, biliyorum ama kırdığım zaman senden daha çok kırılır, senin için yanarım.

Ne diyeceğimi bilemedim. Dün gece evet, hissettiklerim bambaşkaydı ve sanırım durmasaydı bunun pişmanlığını yaşardım. Bir daha aynı durumda bulunur muyduk, onu bile bilmiyordum. Ben bir şey yazmadan tekrar yazmaya başladı.

Gönderen: *Savaş*

Mesaj: *Bir şey demene gerek yok. Duşa giriyorum şimdi ben. İyi misin sen?*

Neyi sorduğunu anlamıştım ve sanki üstüme gelme dedikçe inatla yapıyordu bunu.

Gönderen: *Gülfem*

Mesaj: *İyiyim, uyuyacağım biraz. Dün gece hiç uyumadım.*

Gönderen: *Savaş*

Mesaj: *Gördüm. Tüm gece dolandın durdun odada.*

O uyuyor sanmıştım.

Gönderen: *Gülfem*

Mesaj: *Ben seni uyudun sandım.*

Hatta belki biraz kırılmıştım sanırım.

Gönderen: *Savaş*

Mesaj: *Bir kere bile kapamadım gözümü, dalarsam gidersin diye. Ne hissettiğini anlayamadım çünkü.*

Gönderen: *Gülfem*

Mesaj: *Yanıma gelseydin keşke. Kendimi çok yalnız hissettim.*

Gönderen: *Savaş*

Mesaj: *Üstüne gelmek istemedim. Tartışma çıkarırsan alttan alabilecek durumda değildim. Dün gece yeteri kadar dizginledim kendimi. Ayrıca her kendini kötü hissettiğinde yanında olamam. Sorumlusu ben olsam bile. O yüzden bu duyguyu da öğrenmen lazım. Baş edebiliyor musun?*

Gözlerimi devirdim.

Gönderen: *Gülfem*

Mesaj: *Aynı şey değil. Birinde yanımda olma ihtimalin varken olmuyorsun. Kırıcı olan kısım bu.*

Gönderen: *Savaş*

Mesaj: *Özür dilerim. Dün gece benim için de farklıydı. Ne yapmam gerektiğini kestiremedim. Bir de o istekli tavrını devam ettirseydin karşı koyamamaktan korktum sanırım.*

Özür dilerim demesini hiç beklemiyordum. Etkilenmedim desem yalan olur. Konuşabiliyor oluşumuz beni mutlu ediyordu.

Gönderen: *Gülfem*

Mesaj: *Gözlerim kapanıyor. Sonra devam edelim mi? Sen duşa gir. Dikkat et kendine, tamam mı? Çiğdem'e de selam.*

Gönderen: *Savaş*

Mesaj: *Aleykümselam.*

Telefonu yastığın altına koyarken gözlerim çoktan kapanmaya başlamıştı.

●●●

Savaş

Karargâha geldiğimde kapıdan içeri girer girmez karşıma çıkan Oktay'la kaşlarım çatıldı. Elinde telefonla konuşuyordu.

"Emredersiniz efendim, bir bilgi yok," dediğini duydum ama beni görünce telefonu kapattı. Gözlerinde ya da bakışlarında bir telaş sezmeye çalıştım ama yoktu.

"N'aber Savaş?" dedi ve benim aklıma Gülfem ile konuşmaya çalışması geldi. Sinirlendim.

"İyi!" dedim sert bir tonda. "Ne arıyorsun sen burada?"

Gözlerinin içine bakıyordum. Ufacık bir tedirginlik sezer gibi oldum ama emin de olamamıştım. Çok hızlı toparlamıştı kendini ya da ben öyle görmek istediğim için görmüştüm, bilmiyorum.

"Komutanım!" diyen sesle o tarafa döndüm. Kapıda duran Sedat bana bakıyordu. Sanırım Albay gelmek üzereydi.

"Görüşürüz sonra," dedi Oktay ve yoluna devam etti. Kısa bir süre arkasından baksam da daha sonra ben de önüme döndüm ve komuta merkezine ilerlemeye başladım.

Komuta merkezine girdiğimde bizim ekibin toplandığını gördüm. Benimle birlikte ayağa kalktılar. Ne kadar gır gır şamata etsek de saygıda asla kusur etmiyorlardı. İşte bu yüzden seviyordum onları. Arkadaşken de, askerken de sınırları vardı. İkisini birbirine karıştırmıyorlardı.

"Rahat," dedim. Tam oturacaktık ki Albay'ın girmesiyle hepimiz hazır ola geçtik yeniden.

"Rahat asker," dedi ve devam etti. "Oturun!"

Albayın emriyle oturduk.

"Acil olan durum nedir, komutanım?"

Sorumla birlikte projeksiyona yansıyan fotoğrafla kaşlarımı çattım. Sarışın bir kadın vardı daha önce hiç görmediğim.

"Edindiğimiz istihbarata göre bu kız büyük patronun kızı. Ona ulaşabilirsek büyük patronun yakalanmasına büyük bir adım attık demektir."

Kaşlarım daha da çatıldı. Kızı bir operasyonla alırsak büyük patron sadece daha da sinirlenirdi ama işin sıkıcı yanı kendisini daha fazla korumaya alırdı. Bu yüzden başka bir plan olmalıydı.

"Vedat son iki gündür kızı izliyordu uzaktan." Vedat'a çevirdim kendimi. "Bize bilgileri ver," dedi Serkan Albay bir kere daha konuşarak.

"Emredersiniz komutanım!" dedi tok bir sesle. "Kız eğlence düşkünü. Her gece o bar senin bu bar benim geziyor. Babasıyla çok sık konuşuyor ama her seferinde farklı bir hattan aranıyor. Ve sanırım sandığımızdan daha tehlikeli bir kız. Dikkatli bir şekilde izlediğimde gece bar dışında bütün gün bilgisayarda ve sanırım o bilgisayarın içindekileri ele geçirirsek çoğu bilgiyi de ele geçiririz."

Vedat konuşmasını bitirdiğinde aklımda bir şeyler şekillenmeye başlamıştı.

"Sanırım," diye girdim söze. Herkes pürdikkat beni dinlerken anlatmaya başladım. "Bir süre daha kızı yakın takibe alıyoruz."

●●●

Akşam olduğu zaman başımdaki ağrıyla bara gitmek için yola koyuldum. Mine'yi tavlamak için giden Serdar'ın güvenliğini sağlamak için gitmek zorundaydım. Yoksa bu baş ağrısıyla o yer çekilmezdi. Gerçi o yer hiçbir şekilde çekilmezdi ya...

Yolda son sürat ilerlerken kısa sürede bara ulaştım. Elimdeki anahtarı valeye verdikten sonra içeri girdim. Gürültülü müzik sesi başımın daha fazla ağrımasına sebep olurken burnuma dolan alkol kokusu da es geçilemeyecek kadar fazlaydı. Kalabalık barda bakışlarımı gezdirerek köşede oturan çocukları gördüm. O tarafa ilerlemeye başlarken aniden kalçamda hissettiğim şaplakla kaşlarım çatıldı.

"Ne oluyor lan?" deyip arkamı döndüğümde bana sırıtarak bakan kızıl saçlı kadına ters bir bakış attım. "Boş musun, yakışıklı?" dediğinde bir ya sabır çektim.

"Değilim!" dedim öfkeyle. Ağzını açıp ısrar edecekti ki devam etmesine izin vermedim. "Belanı benden bulma gece gece!" dedim ve ilerlemeye devam ettim. Kadının arkamdan söylendiğini hissediyor-

dum ama umursamadım. Köşede duran Vedatların yanına geçtiğimde Vedat sinirli suratıma bakarak kahkaha atmaya başladı.

"Komutanım?" dedi Emre de Vedat'a katılarak. Kaşlarımı çattım. Bu zevzekler ne diye bu kadar gülüyordu?

"Ne gülüyorsunuz lan?" dediğimde Serdar, yani görevi yerine getirecek olan arkadaş durumu açıkladı.

"Az önceki olay..." devam ediyordu ki Vedat yine zevzekliğini göstererek konuştu:

"Komutanım, o kadın sizi yokladı mı?" dediğinde sinirli bir şekilde Vedat'a baktım.

"Vedat," dedim, "benim de seni yoklamamı istemiyorsan sus!" dediğimde ciddi sesim onu korkutmuş olmalı ki sustu. Hemen Serdar'ın yanındaki boş yere oturdum ve elimi şakaklarıma götürdüm.

"Başınız mı ağrıyor, komutanım?" diyen Emre'ye sadece kafamı salladım. Konuşmaya bile hâlim yoktu aslında ama yapacak bir şeyde yoktu.

Serdar, "Kız geldi," dedi ve locadan inmek için ayağa kalktı. İşte tam olanlar göz açıp kapama saniyesinde oldu: Kadının biri sert bir şekilde Serdar'a çarptı ve Serdar anlık dengesini koruyamayarak merdivenlerden yuvarlandı. Gözlerim sonuna kadar açılmış Serdar'a bakarken kız hemen Serdar'ın yanına gitmişti. Hay sikeyim ya! O bizim Truva atımızdı, ne olacaktı şimdi? Küfrede küfrede ayağa kalktım ve yerde kıvranan Serdar'ın yanına ilerledim.

"İyi misin?" diye sordum.

Serdar başını sağa sola salladı. "Bacağım kırıldı sanırım," dediğinde çarpan kız telaşla konuşuyordu:

"Ben çok özür dilerim. Nasıl olduğunu anlamadım, gerçekten," derken Serdar kıza ters bir bakış attı. Yerde kıvrandığı için olsa gerek bütün bakışlar üzerimize dönmüştü. Köşede duran Mine de bakışlarını bize döndürmüştü. Kısa bir an göz göze geldiğimiz de bakışlarımı üzerinde gezdirdim. Gözlerini kısarak bana baktığında, iş başa düştü diyerek yandan bir gülüş gönderdim. Sert ama ilgili bir şekilde bakışları yüzümde gezinirken Serdar'a döndüm.

"İş bende," dediğimde Serdar başını salladı. Şu an için başka bir şansımız da yoktu zaten. Müzik sesi kesilmişti. Tekrar Mine'nin olduğu tarafa baktığımda kadının orada olmadığını gördüm.

Kısa bir küfür savururken, "Bir ambulans çağırsanız iyi olacak gibi," diyen sesle başımı yana çevirdim ve onu orada görünce güldüm. Mine de bana şuh bir gülüş atarken aklımda sadece görev vardı. Bir an önce bu durumun içinden kurtulmak zorundaydım.

Bakışlarımı bedeninde gezdirirken, "Serdar," dedim elimi uzatarak. Mine gülümsedi ve elini uzattı.

"Mine," dediğinde elini çekmemişti. Başparmağımla elinin üzerine tüy gibi bir dokunuş bıraktığımda titredi. Evet, sanırım ağır kız havasından çıkıyordu.

"Bir şeyler içmek ister misin? Şu köşe çok cazip görünüyor," dediğimde Mine tek kaşını kaldırdı ve yerde kıvranan asıl Serdar'a baktı.

"Arkadaşın?" dediğinde gülümsedim.

"Çok önemli değil," dedim yalandan. "İncinmiş, çocuklar eve bırakacak."

Mine, buna tav olmuş bir şekilde gülümsedi. "O zaman benim otelimin lobisine gitmek için vaktiniz vardır diye düşünüyorum," dediği an ben de gülümsedim.

"Vakit mi?" dedim. "Yoksa bile senin için yaratırım," dediğimde gülümsedi ve bir iç çekti.

"O zaman gidelim mi?" diye sordu.

Başımı usulca sallarken içimden geçen tek temenni, bilgilere de bu kadar kolay ulaşmaktı.

●●●

Gülfem

Bizimkiler Saliha teyzelere geçmiş, abim Efsun'la buluşmaya gitmiş, ben de evde öyle ders notlarımı karıştırıyordum. Dönemin uzamasını istemezdim. Son sınavlardı ve sonra mezundum. Karnımdaki ağrı aldığım ilaçla birlikte biraz daha sakinlemişti ve neredeyse akşama kadar uyumuş olmak iyi hissettirmişti. Dağınık notların ara-

sındaki telefonumun ışığı yandı. Mesaj. Elimdeki kalemi bırakarak telefonu aldım.

Gönderen: *Savaş*
Mesaj: *Sizinkiler burada, sen niye yoksun?*

Gülümsedim.

Gönderen: *Gülfem*
Mesaj: *Gelecektim ama baktım araban yok, evde değilsin diye vazgeçtim. Ders çalışıyorum.*
Gönderen: *Savaş*
Mesaj: *Yeni geldim.*

Saate baktım. 23.05

Gönderen: *Gülfem*
Mesaj: *Neredeydin bu saate kadar?*

Artık hesap sorma konumuna geçmiştim.

Gönderen: *Savaş*
Mesaj: *O bar senin bu bar benim geziyordum.*

Sinir etmek için yapıyordu, biliyorum.

Gönderen: *Gülfem*
Mesaj: *Gelmeseydin o zaman! Erken saat. Oralarda daha yeni başlamıyor mu gece?*
Gönderen: *Savaş*
Mesaj: *Vallahi geceyi başlatmak için değil, bitirmek için iki hatundan teklif aldım ama...*

Kaşlarım çatıldı ve telefonu daha güçlü kavrayarak ayaklarımı altımda toparladım.

Gönderen: *Gülfem*
Mesaj: *Savaş, canımı sıkmasan mı benim? Şakası bile hoş değil. Hayır, böyle şakalardan hoşlanıyorsan ben de yapabilirim. Çok güleceğine eminim.*

Çevrim içi oldu ve birkaç dakika bekledikten sonra yazmaya başladı.

Gönderen: *Savaş*
Mesaj: *Şarjım yok. Ders çalıştığına göre ağrın geçti sanırım. Gel buraya, bekliyorum.*
Gönderen: *Gülfem*
Mesaj: *Bu saatte? Şimdi bizimkiler döner zaten. Nasıl geleyim şimdi?*
Gönderen: *Savaş*
Mesaj: *Yok, babamlar tavlaya yeni oturdu. Annem tekrar çay demliyor. Kalkmazlar daha.*

Aslında ben de görmek istiyordum Savaş'ı. Tüm gece beraber olmamıza rağmen özlemiştim fakat dün gece yaşananlardan sonra insanların içinde birbirimize nasıl davranacağımız konusunda bir bilgim yoktu. Çevrim içi oluşunu benden bir cevap bekliyor olarak algıladığım için tamam yazarak gönderdim ve hırkamı giyerek saçlarımı öylesine bir düzeltip evden çıktım. Birkaç adım sonra telefonumun titreme sesiyle tekrar elimi cebime attım. Savaş'tan diye düşünürken hiç beklemediğim bir numarayla karşılaştım.

Gönderen: *05...*
Mesaj: *Çok yakında...*

Kimdi bu? Adımlarım duraksamış, sokağın ortasında kalmışken numarayı inceledim durdum. Hafızam iyiydi. Gördüğüm numaraları genelde unutmazdım fakat bu numara hiç de tanıdık gelmemişti. Arayıp kulağıma götürdüğümde ise ulaşılamıyor sesiyle kapattım. Buz gibi havada hırkama sarılarak telefonuma bakarken duyduğum hışırtıyla etrafıma bakındım. Görünürde kimse yoktu. Etrafa bakınmak için hareketlenmiştim ki Müge kapıyı açtı.

Beni görür görmez büyüyen gözleriyle, "Niye mesajlarıma cevap vermiyorsun sen?" dedi ve hızla bana doğru adımlayarak kolumdan tutup bahçeye doğru yöneltti. Bekliyordum bu tavrı.

"Müge," dedim gözlerimi devirerek. Bahçedeki salıncağa zorla oturtmuştu beni bu soğukta. Kollarımı içime çekip birbirine doladım. Titriyordum resmen. "Müge, bu soğukta ne işimiz var burada?" diye sordum dişlerim birbirine çarparken. "Yürü içeri girelim Allah aşkına." Biliyordum ben onun derdini ya, neyse.

"Ya iki dakika dur, abla," dedi koluma dokunarak. "İçeride konuşmazdın sen şimdi biri duyar diye. Ondan çıkardım."

Kız ince giyinmesine rağmen benim kadar titremiyordu. Üşüdüğüne dair tek belirti kırmızı burnuydu.

"Neyi konuşacağız?" dedim titreyen ayaklarımı birbirinin üzerine koyarak.

İyice sıkı fıkı olmuştuk bununla ve bu durumdan hiç hoşlanmamaya başlamıştım.

Elini salıncağın demirine yaslayarak sinsi bir gülümseme yerleştirdi suratına. "Öpüştünüz mü abimle?" diye sormasıyla gözlerim büyüdü. Soğuktan donarken bir anda yanmaya başladım. Hele gece aklıma geldikçe...

"Müge!" dedim e harfini uzatarak. "Ne diyorsun sen? Çok ayıp." Ne kadar inandırıcı görünüyordum kim bilir. O ise o alaycı tavrından bir şey kaybetmemişti ve konuyu kapatmak gibi bir niyeti yoktu.

"Hangisi ayıp?" dedi beni daha da kızartmak ister gibi. "Öpüşmek mi yoksa benim sormam mı? Eğer sorman ayıp diyorsan okey ama öpüşmek ayıp diyorsan sizin iş yaş o zaman, abla," dedi arkasına yaslanarak. Anlamadım. Hiçbir şey hem de.

"Ne diyorsun sen be?" dedim kaşlarımı çatarak. Yaslandığı yerden kalkarken bana doğru çevirdi kendini ve ayağını yukarı doğru çekti.

"Yani sen öpüşmeye karşıysan olmaz sizin iş, ben diyeyim. Bak Eylül ablayla abim düzenli olarak öpüşürlerdi mesela."

"Ne!" dedim cırlayıp yerimden kalkarak. Nefesim hızlandı. Müge karşımda kahkaha atarken iyice sinirleniyordum. Oynuyordu benimle.

"Şaka yaptım ya!" dedi kahkahalarının arasında. "Çok safsın, abla. Ne bileyim ben abimin cinsel hayatını ama aşk ve tutku bir aradayken daha kolay yönetirsin bir erkeği, ben diyeyim." Göz kırptı.

Saf mı? Müge keşke gece görseydin beni. Ben de kendimi saf bilirdim. Ayrıca bu kız fazla rahattı. Her ne kadar sinirlensem de şaka yapıyor oluşuyla rahat bir nefes verdim. Yine de cinsel hayat, Savaş, Eylül bir arada geçince bozulmadım değil. Hele içimi saran o kıskançlık duygusu alev alevdi.

"Müge," dedim ayağımla ayağına vurarak. "Senin kudurma saatlerin herhâlde. Salak salak konuşuyorsun."

"Abla..." dediğinde cümlesini tamamlayamadan Savaş içeriden çıkarak, "Ne yapıyorsunuz siz burada?" diye sordu. "Buz gibi havada," diye ekledi o soğuk ona da işleyince. Seni konuşuyorduk Savaş'çığım. Yediğin, yemediğin, şu an bilmediğim ama Müge'nin kafama soktuğu haltları.

"Konu bayağı sıcak, abi," dedi Müge bana bakıp gülümseyerek. "Konuşuyorduk öyle." Konu bende alev aldı bayağı bayağı.

Merdivenleri inip yanımıza ilerlerken ellerinin birini pantolonunun cebine soktu. "İçeri geç sen, Müge," dedi Müge'ye başıyla evi işaret ederek. Müge'ye deyip bana dememiş, hatta gitmemem için önümde durmuştu. Müge kalktığı salıncaktan uzaklaşırken abisinin arkasından bana imalı gülüşler atıp göz kırpıyordu. Gözlerimi devirdim. Titriyordum soğuktan gitgide daha fazla.

"Müge!" dedi kafasını hafifçe yana çevirerek. "Hızlı!" Müge birkaç saniyede eve girdikten sonra bana döndü.

"Bir şey mi oldu?" diye sordum tedirginlikle. Yüz hatları gerilmiş, kaşları çatılmıştı.

"Oktay," dedi başını savurarak. "Buraya geliyormuş. Ne sikime geliyorsa?" Adı geçince bile sinirleniyor, gözlerini kaçırıyordu.

"Oktay mı?" dedim şaşırarak. Daha çok çattı o kaşlarını. Gözlerime baktı büyük bir öfkeyle.

"Duydun, niye tekrarlıyorsun adını?"

Gözlerimi devirerek derince soluklandım. Sıcak nefesim soğuk havada buhar olarak dağılmıştı.

"Çok seviyorum adını, ondan. Sürekli tekrarlayasım geliyor," dedim alaycı bir tavırla.

"Gülfem!" dedi sesini yükseltip adımı vurgulayarak. "Sevdireceğim ben sana." Üzerime doğru yürürken çatık kaşlarıyla, "Şakasına bile tahammülüm yok," diye ekledi. Başımı yana atıp gülümserken karşımda oluşuyla rüzgârın etkisini azaltıyordu. Yakınında olmak bile ısıtıyordu beni.

"Bana bak," dedi çenemden tutup kendine çevirirken. Elleri sıcaktı. Dokunduğu yerler birkaç saniyeliğine ısındı. "Müge'nin odasına geçin siz o gelince. Gerçi içeri sokmayı düşünmüyorum ama yine de ses duyarsın falan dışarı çıkma sakın. Sakın diyorum bak Gülfem, sakın!"

Tehditkâr sesine çenemden inen el hareketleri de eklendi. Parmağını bana doğrulttu birkaç kez vurgulayarak. Daha gelmeden kendini kurmuş, kurmaya da devam ediyor gibi geldi.

"Ne sesi?" dedim telaşla. "Savaş, ne oluyor?"

Anlık öfkeleri korkutuyordu beni. Görmüyordu gözü hiçbir şey ve şu an sinirden inip kalkan gergin göğsü, genişlemiş omuzlarıyla epey korkutucu görünüyordu.

Ellerini başına götürüp sıkıntıyla oflarken, "Bu saatte beni görmeye gelmeyecek kadar kopuğuz," dedi. Sonra dişlerini sıkıp gözlerimin içine bakarak kafasını salladı. "İnşallah geçer adın, Gülfem. İnşallah senin için geliyordur da buraya gelmişini geçmişini sikerim onun."

"Abartmıyor musun?" dedim endişeyle. "Neden benim için gelsin? Ayrıca öyle bile olsa, benim onu kabul etmeyeceğimi biliyorsun."

Kaşlarını olabildiğince çatarak, "Bak gelsin o öyle bir şeyle, abartmak neymiş gör sen o zaman," dedi dişlerini sıkıp kafasını sallayarak. "O geldiği yolları sike sike götürmezsem..." Öfkeyle dişlerini sıkarken, "Kim ulan o?" dedi. "Nasıl sokar seni aklına!"

Kendi kendini dolduruşa getirmeye devam ediyordu. "Savaş!" dedim sesimi yükselterek. Tepkimi anlayıp susarken sinirinden hiçbir şey kaybetmemişti.

"Yürü!" dedi arkasını dönüp içeri ilerlerken. "Buz gibi hava, iyice ağrıyacak karnın."

O ilerlemiş ben de peşine takılmıştım. İçeri girmeden önce o hışırtılı sesi bir kez daha duydum gibi oldu. Etrafı kontrol ettim ama Savaş'ın beni kolumdan tutup içeri çekmesiyle kapı kapandı. Oturma odasına ilerlerken babamların kahkaha sesleri dolduruyordu odayı. Ben önde Savaş hemen arkamda bitişiğimde odaya girerken Saliha teyze imalı bir şekilde bir Savaş'a, bir bana baktı ve ben bir iki adım öne geçtim.

"Hoş geldin," dedi Saliha teyze. Savaş yanımdan geçip koltuğa gi-derken ben de tekli koltuğa oturdum tebessüm ederek.

"Sen niye geldin?" dedi annem. "Kalkacaktık biz de şimdi."

Dedim ama ben. Yok kalkmazlarmış. Saat oldu 11.30. Şimdi Savaş'a ters bir bakış atmak vardı ama Saliha teyze bayağı dikkatle bana bakıyordu.

"Ben çağırdım, Züleyha teyze," dedi Müge. "Balıksırtı ördüreceğim saçlarımı. Her gün düzleştiriyorum, farklılık olsun dedim."

Müge yine beni kurtarmak için öne atlarken örgüyü öne atmıştı. Göz kırpıp elime verdiği tarakla önüme otururken, "Okula mı gidiyorsunuz mankenlik yapmaya mı belli değil," dedi Saliha teyze çayından yudumlarken.

"Bizimki de böyleydi," dedi annem bana bakarak. "Hâlâ öyle ama lise zamanları daha fazlaydı."

Tarakla ayırdığım saçlarından birkaç tutamı parmaklarıma aldım. Müge dizlerini karnına çekmiş elinde telefon öylece oturuyordu. "Ne yapalım yani," dedi mesaj yazmaya devam ederek, "besleme gibi mi gidelim okula? Ne güzel işte bakımlı kızlarız. Gurur duymanız lazım."

"Saçınla makyajınla mı gurur duyalım, Müge," dedi Savaş ve konuşmasıyla ondan tarafa baktım. Elinde kumandayla bizi izliyordu. "Sen kal bir sınıfta, o notlar düşük gelsin, soracağım ben sana."

"Onları sormadan önce yaptığım iyilikleri haneme artı puan olarak yazıyorsundur inşallah abiciğim," dedi Müge imalı gülümsemesiyle. "Ondan sonra artı eksi falan oturur hesaplarız."

Annemler anlıyor muydu bilmiyorum ama ben ne dediğini anladığım için ellerim terlemeye başlamış, hatta titremeye başlamıştım. Yüzüm sarardı. Savaş'ın yüz hatları gerginleşmiş, alnının hemen kenarında bir damar belirginleşirken Müge'nin bu tavrına sinirlenmişti.

"Ne iyiliği?" dedi Saliha teyze o malum soruyu sorarak.

"Hiç," dedi Müge rahatlıkla. "Bazen bana gece yarısı yemek falan hazırlatıyor ya. Onları diyorum."

"Say sen, say," dedi Savaş. "O eksileri ikiyle üçle çarp ama tamam. Sonra ben çarpacağım hepsini, bak bakalım ortada doğru kalacak mı?" Ben iyice sessiz kalmıştım ve saçını örmeye devam ediyordum.

"Uzatmayın," dedi Saliha teyze. "Misafirlerin yanında yapmayın bari."

Savaş susup kanalları değiştirirken Müge telefonuna döndü. Babamlar mutfak kısmında tavla oynamaya devam ediyorlardı.

"Efsun nasıl oldu?" dedi Saliha teyze. Baktım öyle boş boş anlamadım. "Ne Efsun'u?" dedim.

"Dün gece Efsunlara gittin ya sen bir anda," dedi Savaş'a bakıp bana dönerek. Anlamıştı galiba Saliha teyze ve benim kalbim dün geceden bile daha fazla atmaya başladı. Soğuk soğuk terler döküyordum ve muhtemelen daha fazla dikkat çekiyordum. Kalbim boğazımdaydı sanki. Keşke gelmeseydim.

"Hee..." dedim çatallı çıkan sesimle. "İyi. Düzeldiler abimle. Halledtik." Yüzüne bakmadım. İnandı mı inanmadı mı bilmiyordum.

"İyi o zaman," dedi ama ses tonu garipti sanki. "Evlenir onlar yakında," dedi. "Levent'in yaşı geldi zaten."

"Nasip," dedi annem. "Ne düşünürler bilmiyorum. Gülfem biliyordur ama. Konuşuyordur onlar."

Top yine bana dönmüştü. Sesim titrerken çok da konuşmak istemiyordum. Kendimi kontrol edemiyordum.

"Bilmiyorum," dedim dudak bükerek. "Konuşmadık ama hemen evleneceklerini sanmam. Daha çok yeni, biraz tanısınlar birbirlerini. Efsun'un öyle hemen evlenmek istediğini düşünmüyorum."

"Ne varmış benim oğlumda düşünecek?"

Bir hışımla başımı çevirdiğim anneme, "Ne alakası var?" diye gereksiz bir çıkış yaparak devam ettim. "Oğlun sana iyi. Efsun ile iyi anlaşıyorlar, evet ama daha yeniler, biraz birbirlerine alışsınlar. Ne kadar meraklısınız hemen evlendirmeye. Her sevgili olan evleniyor mu?"

"Deneme tahtası mı bu?" dedi Savaş lafıma atlayarak. "Madem emin değil, evlenelim dediğinde böyle düşünecek, ne diye sevgili oldu ki? Gez toz ayrıl mı?"

"Ne alakası var?" dedim kendimi ona çevirerek. "Sevgililik de bir süreç sonuçta. Gez toz ayrıl değil. Evlilik öncesinde nasıl ilerleyeceğini görebiliyorsun. Ona bakılırsa evlenenler de boşanıyor. Çok yanlış yerden bakıyorsun bence. Her sevgili olan evlenmek zorunda değil."

Pürdikkat beni dinlerken ben de ona bakmayı sürdürdüm.

"Sen bakma Savaş abine," dedi Saliha teyze abi kısmını vurgulayarak. "Onun düşünceleri size göre daha olgun."

Anlayamadım ne demek istediğini. Ben olgun değil miydim yani? Tavırları da değişikti. Bana öyle gelmiyordu, gerçekten değişikti. Tam ne dediğini soracaktım ki Savaş ayaklanıp şarjdaki telefonunu çıkararak dikkatimi dağıttı. Eline alıp telefonuyla ilgilendi bir süre. Sonra benim telefonum titredi. Müge'nin saçını bırakıp elime telefonu aldım.

Gönderen: *Savaş*
Mesaj: *Gelmiyormuş. İşi çıkmış.*

Cevapsız bırakıp telefonu cebime attım telefonu. İyi oldu. Zaten bir kavgamız eksikti şu an. Müge'nin saçına döndüm yine.

"Abimin de geldi anne, evlenme yaşı," dedi Müge konuya girerek. Elimin altındaki saçını çektim ama Müge hiç umursamadı.

"Geldi," dedi Saliha teyze. "Eylüllere gideceğim bu hafta ben de."

Olduğum yerde öylece kalırken ellerim örmeyi bırakmıştı.

"Ne sebeple?" dedi Müge sesini yükselterek.

Savaş'a baktım. Hiçbir şey demeden çatık kaşlarla annesine bakarken sessizdi. Onun vermesi gereken tepkiyi Müge vermişti. Sinirden ellerim titrerken Saliha teyzenin cevabını bekledim.

"Savaş ne kadar söylemek istemese de bir şeyler belli, anlıyoruz yani. Onlar adım atmıyorlar madem biz büyükler öncülük edelim dedim. Gidip konuşacağım bu hafta. Müsait oldukları bir günde gidelim bir kahvelerini içelim, adını koyalım istiyorum."

Savaş hâlâ sessizliğini sürdürürken sinirlerim bozuluyordu. Ağladım ağlayacağım bir hâlim varken elimdeki tokayı taktım ve yerimde doğrularak, "Hayırlı olsun, Saliha teyze," dedim. Sonra da Savaş'a dönüp tek kaşımı kaldırarak tüm ciddiyetimle, "Allah bir yastıkta kocatsın, Savaş abi," dedim. O yastıkta boğul inşallah Savaş.

Kapıya doğru ayaklanırken sinirden titreyen vücudumu belli etmemeye çalışarak ellerimle hırkamı düzelttim. "Ben eve geçiyorum anne, örgü için gelmiştim zaten. İyi akşamlar size."

Kimsenin peşimden gelmesini beklemeden evden çıkarken sinirden gözlerim dolmuştu. Daha dün gece ne hâldeydik biz ya! Şimdi Eylül'le evlilik aşamalarını dinliyordum ben ve Savaş buna izin veriyordu. Saliha teyzenin beni istemediğini de anlamıştım artık. Bence biliyordu o da bizi. Bir hışımla ayakkabılarımı giyip hızla ilerledim. Bahçe kapısını açmamla birlikte ne ara geldiğini anlayamadan Savaş kolumdan tutup çevirdi beni. Gözlerimde hazır akmaya bekleyen yaşlarla onun göğsüne doğru savrulurken ellerim ona dokunmamak için hırkama tutundu.

"Ne bu hâlin?" diye sordu bir de azarlar gibi. "Tavır mı yapıyorsun sen bana?" Bir de soruyordu.

"Estağfurullah, Savaş abi" dedim baskılı bir sesle. "Ne haddime sana tavır yapmak."

"Gülfem saçmalıyorsun," dedi kısık gözlerle beni izlerken.

"Ben mi?" dedim kendimi gösterip geri adımlarken. "Savaş, annen Eylül'ü istemekten bahsediyor ve sen sesini bile çıkarmıyorsun. Dalga mı geçiyorsun sen benimle? Ya ben dün gece..." deyip sustum. Beni öyle detaylıca inceledi. Sessizce. Biz neydik, onu bile bilmiyordum.

"Savaş," diye mırıldanıp arkamı dönüp gidecekken tuttu kolumdan durdurdu beni.

"Dur bir!" dedi. "Sen ciddi ciddi tavır alıp gidiyor musun şimdi?"

"Aynen," dedim. "Utanmazsan kız istemeye giderken çağırırsın."

"Hee," dedi dalga geçer gibi sesini değiştirerek. "Koynumdan çıkarıp kız istemeye götürürüm. Saçma sapan konuşup canımı sıkma benim!"

"Ah doğru, ben hep saçma sapan konuşurum zaten," dedim sinirle. "Haklısın ya sen vallahi. Hep ben... Hani sen dedin ya sabah, ben değişemem diye. Ben de değişemem, Savaş. Kurarım kafamda, triplenirim, tavırlanırım. Öyle sana bilmediğim şeylerin sözünü vermem. Planlı gitmiyor benim hayatım. Spontane gelişiyor. Hislerimle hareket ediyorum ben. Sen de böyle yapamazsın madem, emin olmadan hareket edemezsin, git Eylül'e. Annen de zaten beni istemiyor. Çok açık belli zaten, ikimiz de daha fazla..." derken aniden dudaklarıma kapanan dudaklarıyla öylece kalakaldım.

Ellerim birkamı bırakıp havalandı. Alt dudağımı dudakları arasına alıp çekiştirirken parmaklarımın üstüne kalkıp ellerimi omuzlarına koydum. Ben yine bir ânın büyüsüne kapılıyordum sanırım. Kasıklarımdaki ağrı gitgide artarken farklı bir istek de uyandı içimde dün gecekine benzeyen. Ama bu sefer daha kendimdeydim. Dudaklarımı yönlendiriyor, beni öpmeye devam ediyordu. Ben sadece ona bıraktım kendimi. İki dudağımı dudaklarının arasına aldıktan sonra içine çekip bıraktı. Dudaklarımın kızardığına emindim. Yüzlerimiz çok ayrılmamıştı birbirinden ama aramızdan geçen rüzgâr dudaklarımda bıraktığı ıslaklığı bana daha fazla hissettiriyordu.

Elim omuzlarındayken, "Bazen," dedi şaşkınlığımın geçmesini beklerken, "gerçekten çok konuşuyorsun."

"Savaş!" dedim titreyen sesimle. "Sen ne yaptın?"

"Ne yaptım?" dedi gülüp, elini belime sarıp vücudumu da kendime çekerek. "Sevgilimi öptüm. Sen çok anlamadın galiba. Bir daha göstereyim," deyip beni evin arkasına doğru çekerken resmen kolları arasında sürüklendim ve duvara denk geldiğimizde sırtımı duvara yasladı. Görmezdi burada kimse bizi ama yine de deli gibi çarptı kalbim. Elleri yüzümü okşarken, "Suskunluğumun sebebi kalabalıktandı. Yoksa tepkimi epey sert bir dille belirteceğim. Benim kimi istediğim gayet belli. Herkes anlamışken bunu senin hâlâ diretiyor olman ve anlamaman beni çıldırtıyor. Seni seviyorum," dedi tok bir sesle. "Başıma ne gelecek bilmiyorum. Sonumuzu da kestiremiyorum. Belki de ikimiz için de hiçbir şey yolunda gitmeyecek. Plansız hareket ediyorum ilk defa. Her defasında birbirimizi zıvanadan çıkartıp delirteceğiz, biliyorum ama sana değer, onu da biliyorum. Çok seveceğim seni," dedi tek tek vurgulayarak. "Her gün daha fazla seveceğim, daha fazla sevdiğim için daha çok kıskanacağım belki de. Deli gibi kavga edeceğiz, biliyorum. Ne yapmam lazım?" dedi kaşlarını çatarak. "Seni sıkı sıkı bağlamalı mıyım gideme diye. Sen kendin dedin kimse dokunmasın bana, sana diye. İzin verir miyim bu saatten sonra? Senin o tenine başkasının el sürmesine izin verir miyim? Tüm benliğimle hâkimiyet kurarken üzerinde kapattım kalbinin, kalbimin kapılarını ben dün gece. Yok bundan sonra başkası."

Ellerimi, yüzümü sevdi. Sıcak nefesi soğuk havada yüzümü ısıtırken ellerimi göğsünün üzerine koydum.

"Öpüşmemiz gerek," dedi gülümseyerek. "Çok konuştum, susturtursana beni." Tebessüm edip ellerimi omzuna atarken, "Ama yine de," dedi ellerimi tutup, "harita yapmayalım buraları. Daha olanlar geçmedi."

Dün gece olan sırtındaki çiziklerden bahsediyordu. Suratım kızarırken, "Ya Savaş!" dedim utanarak. Başımı göğsüne gömüp, kokusunu içime çekip kaldırdım. Ellerimi boynunun hemen arkasında birleştirdi ve dudaklarına yöneldim. Kendimi ona teslim etmeden önce tam dudaklarının üzerine iki kelime bıraktım:

"Seni seviyorum."

10. BÖLÜM
FEVERAN

Savaş

Yastığın altındaki telefon titrediğinde saate baktım: 07.03. İlk defa biraz doğru düzgün uyuyayım demiştim onda da telefon beni uyandırmıştı. Sinirli bir nefes vererek yataktan kalktım. Telefonumu elime aldım ve arayan kişiye baktım: Emre.

Kaşlarım kendiliğinden kalktı ve gözüm istemsizce silahıma kaydı. *Saçmalama Savaş, kardeşin o senin!* desem de titremeye devam eden telefonum gözümün silaha kaymasına sebebiyet veriyordu.

Telefonun kapanacağını fark ettiğimde çenemi sıvazlayarak telefonu açtım ve kulağıma götürdüm.

"Emre, umarım önemli bir şey için uyandırmışsındır beni yoksa siktim belanı!" Sesim sona doğru yükselirken Emre ise sanki ona bağırmamışım gibi konuşmaya başladı.

"Komutanım, yaktın beni komutanım!"

Emre telaşlı bir şekilde söylenirken ne yaptım lan ben, diye düşündüm. Sonra düşünce gücümü Emre'nin anlamayacağını fark ederek konuşma kararı aldım.

"N'aptım lan ben?" Sesim o kadar sert çıkmıştı ki Emre sesli bir şekilde yutkundu.

"Komutanım, daha ne yapacaksın? Sibel ile beni ayırdın."

Yüzüm buruştu. Sibel diye birini hatırlamaya çalıştım. Uyku sersemi bir de.

"Sibel kim, oğlum?" diye sordum düşünmeyi bırakıp.

"Benim uzaktan afet, yakından felaket bir sevgilim vardı ya, Sibel o işte. Onunla beni ayırdın."

Ağrıyan başım ile gözlerimi ovuşturdum ve sakin kalmaya çalışan bir tonda konuştum. Ben bunların yanında kendi sabır limitimi aşıyordum kesinlikle!

"Birincisi sen uzaktan afet, yakından felaket kızla ne zaman sevgili oldun? İkincisi ben sizi ne zaman ayırdım? Ve üçüncüsü, ilk defa adam akıllı uyuyacaktım beni bu boktan sebep için mi uyandırdın? Dördüncü yani sonuncu da beni sabah sabah uyandırıp bir de üstüne bu kadar uzun konuşturduğun için sikeceğim seni, Emre!"

Emre şu anda daha beter bir durumda olmalı ki beni, yani komutanını bile takmayarak, tabiri caizse siklemeyerek konuşmasına başladı.

"Komutanım, yengeyi bizim evden tek çıkarken görmüş, senden önce o ağzıma sıçtı zaten. Ne desem inanmıyor bana. Tabii vukuatlarım da çok olunca inanmaması doğal ama..." deyip sustu ve yalvarır gibi, "Bizi ayırdığınız gibi barıştırın, komutanım," dedi. Kaşlarım çatılırken gözlerim sonuna kadar açıldı.

"Esra Erol muyum amına koyayım ben? Bak sabah sabah bütün küfür kotamı doldurdun, Emre!" Emre sıkıntılı bir nefes verdi.

"Komutanım lütfen ya!" dedi büyük bir çaresizlikle. "Barıştır bizi, bir de sen konuş. Kız elden gidecek yoksa!" Elimle iki kaşımın arasını sıktım. Benim yüzümden çocuk evinden olmuştu, bir de sevgilisinden etmiştik.

"Tamam lan, tamam," dedim ve Emre'nin sabah sabah duasını aldım. Tabii o cünüplükle o dua ne kadar geçerliydi, Allah bilir.

"Allah ne muradın varsa versin, komutanım. Allah seni sevdiğine kavuştursun, komutanım. Allah beline kuvvet versin de beşiz çocuk doğursun yenge, komutanım! Allah..." Emre devam edecekti ki bu işin hiç güzel yerlere gitmediğini fark ederek susturdum.

"Ulan yeter amına koyayım! Biraz sınırınız olsun be. Bu ne boşboğazlık! Yeter! Vazgeçeceğim şimdi."

Anında telefon suratıma kapanmıştı. Şaşkın şaşkın telefona bakarken beş dakika geçmeden mesaj geldi.

Gönderen: *Emre*

Mesaj: *Komutanım, vazgeçme diye kapadım suratına, şimdi bizim askerliği yakma.*

Suratımda bir gülümseme oluştu ve oflayarak yataktan kalktım. Gün yine erken başlamıştı.

●●●

Gülfem'e kaç kere mesaj atmama rağmen duymamıştı. Evine gitmek istesem de gidemeyeceğimden uyuduğu yönünde kendimi telkin ederek göreve koyuldum. Mine denen kızın numarasını tuşladıktan sonra bir yandan da çiçekçiye giriyordum. Çiçeklerin arasında geçerken dördüncü çalışta telefon açıldı. Bakışlarım kırmızı güllere giderken aklıma Gülfem'in gelişiyle gülümsedim. Ama hemen ardından duyduğum sesle hızla gülümsemem silindi.

"Buyurun?"

"Buyurayım mı? Ayıp olmasın," dedim sahte bir gülümsemeyle. "Günaydın. Ben Serdar, hatırlamışsındır umarım."

Geçen gece epey iyi geçmiş, sohbeti ilerletmiştik ve ben numarasını almıştım. Gecenin başında epey soğuk olsa da gitgide açılmıştı. O yüzden az önce telefonu açtığındaki soğuk sesi anında yerini neşeli ama benim tiksindiğim bir sese bıraktı.

"Aaa, Serdar. Merhaba, numaranı bilmediğim için..." Ne diyeceğini bilemeyerek sustuğunda ben konuştum.

"Berbat bir sabaha uyandım ve günümü güzelleştirecek bir şeylere ihtiyacım var. Seninle kahvaltı yapmak sadece bugünü değil, birkaç günü toparlayabilecek iyi bir seçenek. Benimle kahvaltı yapman için yalvarabilirim şu an."

Kızın heyecanlı sesini duydum telefonun ucunda. Şu anda olmak istediğim yer çok başkaydı ama yapabileceğim bir şey yoktu.

"Çok tatlısın," dedi keyifle. "Tabii, çok mutlu olurum. Nereye geleyim?"

Sesi öyle abartılı bir şekilde cıvıldamıştı ki kusmak istedim. O sırada elimle gösterdiğim orkideleri güzel bir şekilde süslemesi için işaret verdim çiçekçiye. Adam gülümseyerek çiçeği aldı. Ben bu sıra-

da telefondaki kadına sahte bir gülümsemeyle konuştum. Adresi verdiğimde not almasını bekledim. Bir süre daha telefonda konuştukran sonra kapattım ve orkideleri süslü bir paket yapan adama döndüm.

"Kime bunlar, delikanlı? Telefonda konuştuğun kıza mı?"

Neden herkes her şeye muhalefetti? Sorduğu soruyla ters ters bakarken başımı salladım sadece.

Kahvaltı yapacağımız restorana geldiğimde derin bir nefes aldım ve masalardan birine oturacakken Mine'nin kapıdan içeri girdiğini gördüm. Soğuk havaya rağmen giydiği siyah mini elbisesi, beline kadar uzanan sarı uzun saçları ve siyah yüksek topuklu ayakkabılarıyla yürürken elindeki telefona bakıyordu. Daha oturamadığım sandalyeden kalktım ve kapıya doğru ilerledim. Elimdeki çiçekle ve suratımdaki gülümsemeyle oldukça iyiydim bence. Beni fark etmeden yan taraftan ilerlemiş etrafa bakınıyordu. Arkasından dolanıp elimdeki orkideleri uzattığımda hafif irkilerek bana döndü. Gülümseyen yüzümle onu karşıladım.

"Yaa, çok teşekkür ederim!" dedi sesini çocuk gibi incelterek. Uzanarak çiçeği aldı ve yanağıma bir öpücük kondurdu. Öpücük kondurduğu kısmı arkasını döndüğü gibi elimle sildim. Gülfem bunları görse beni haklı olarak keserdi.

"Masaya geçelim mi?" dedim elimi ona doğru uzatarak. Dışarıdan izleyen biri bu yaptıklarımı gönülsüz olarak yaptığımı o kadar net bir şekilde görebilirdi ki... Ama bu kız anlamamıştı. Gerçi anlamaması benim açımdan çok çok iyiydi. Oturduğumuz zaman gülümseyerek bana bakıyordu.

"Çok kibarsın," dedi gülümsemesini daha da genişleterek.

"Sadece sana," dedim. Ardından da yanımıza gelen garsona döndüm. Elindeki menüleri aldıktan sonra tekrar Mine'ye bakmıştım.

"Ne yersin?" dedi Mine menüyü incelerken. Ben ise ona bakıyordum. Mine onu izlediğimi fark etmiş olmalı ki garson yanımızdan ayrılınca bana döndü.

"Şu an neleri yemek istediğimi tahmin dahi edemezsin," dedim kısık gözlerle ona bakarak.

Gözlerini bana kilitlemiş bakarken elleri ensesine gitti ve sesli bir yutkunma geçirdiğine şahit oldum. Sahte bir utançla başını önüne eğdi. Sahte olduğu o kadar belliydi ki yanakları doğru düzgün kızarmamıştı bile.

"Ya Serdar..." Nazlı bir şekilde yüzünü menüye gömdüğünde ben de onu izlemeyi bırakıp menüye döndüm.

Yeniden gelen garsona gülümseyerek sipariş vermeye çalıştım.

"Başka bir isteğiniz var mı?" dedi garson ve Mine'ye döndü. Başını sağa sola salladığında yeniden garsona baktım.

"Hayır, yok."

Kafasını sallayarak uzaklaştığında Mine ayaklandı.

"Nereye?" diye sordum gayriihtiyari.

"Makyajımı tazeleyeceğim."

Kafa salladım. Masanın üzerindeki telefonu titrediğinde kaşlarımı çattım. Telefonunu unutmuştu. Bu iyiydi. Tam telefonu elime alacaktım ki hızlı bir hamleyle geri döndü ve masanın üzerindeki telefonu alarak bana doğru salladı.

"Bunu unutmuşum."

Göz kırpıp tekrar arkasını dönerken sıkıntıyla ofladım. Sanırım bu kadınla biraz daha muhatap olmak zorunda kalacaktım.

❁❁❁

Gülfem

Yine bir alarm, yine bir sabah, yine bir sınav günüydü. Gözlerim yine açılıp açılmamakta kararsız, ne kadar uyursam uyayım yetmeyecekmiş hissi ve hâlâ inatla çalmaya devam eden o alarm. Elime aldığım telefonun kapatma tuşuna bastım. Esneyip uzunca gerinirken elimdeki telefonu yüzümün üstünde havaya kaldırıp saate baktım. 10.30. Bildirim çubuğunda beş arama, üç mesaj. Ekranı kaydırdım. Beş arama da Savaş'tandı. Muhtemelen mesajlar da ondandı ama daha giremeden telefon titremeye başladı. Uyku sersemi öylesine hafifçe tuttuğum telefon, ani ve güçlü titremesiyle elimden kaydı ve tam burnumun üstüne düştü. Kırılmış gibi bir ağrı vardı ve burnumun direği sızlıyordu. Burnumu tutarken bir anda ayaklandım ve

olduğum yerde zıplamaya başladım. Parmaklarım burun kemerimi sıkarken gözlerimi kapayıp sakince acının dağılmasını bekledim. Telefon hâlâ yerde ısrarla çalıyordu ve ben hafifleyen acımdan sonra yere eğilip telefonu aldım. Savaş arıyordu.

"Efendim?" dedim telefonu açarak.

"Kızım, sen hep böyle geç mi kalkıyorsun ya? Öğlen oldu."

"Öğlen mi?" dedim kaşlarımı çatarak. "Saat daha on buçuk."

Benim uykulu sesime karşı onunki oldukça dinç geliyordu. Onunla konuşurken bir yandan dolabı açmış giyecek bir şeyler arıyordum.

"İki saat sonra öğlen, iki saatin lafını mı yapıyorsun? Sabah seni kaç kere aradım, telefonu açmadın. O telefon niye sessizde, Gülfem?"

Sert ses tonuyla gözlerimi devirdim ve telefonu omzuma yerleştirip kulağımla kıstırdım. Mavi elbisemi aldım elimin arasına. Olmaz bu ya. Kış günü ne elbisesi?

"İki saat önce de sabahın körüydü, Savaş'çığım," dedim konuşmaya devam ederek. "İki saatin lafını mı yapıyorsun?"

Sustu. Ben kendi kendime onun susturmaktan sebep kıkırdarken, "Gülme!" dedi.

"Neden, verecek cevabın olmadığı için mi, bu sefer susan taraf sen olduğun için mi?" dedim sesli bir şekilde gülmeye devam ederken.

"Yoo," dedi büyük bir ciddiyetle. "Bir anda ses kesmesini de bilirim, sesi kesene kadar bağırtmasını da. Sen konuş istiyorum sadece. Bağırırken kendini bir görsen," dedi titrek bir soluk alarak.

Gözlerim büyürken, "Ya Savaş!" dedim içime kaçmış sesimle. Daha ne kadar bu konudan vuracaktı beni acaba. Bu sefer o sesli bir gülümseme gerçekleştirdi. Kahkahaları doldurdu kulaklarımı.

"Sen uğraşıyorsun benimle, sonra, 'Ya Savaş,' oluyor. Konuyu saptırma. O telefon niye sessizde?"

"Çok fazla mesaj, bildirim falan geliyor. Ne yapayım, sessize alıyorum ben de. Yoksa hiç uyuyamam ki!"

Siyah kazağımı çektim. Kazak tayt kombininden sıkılmaya başlasam da artık bu mevsimde en rahatı bunlardı.

"Allah Allah!" dedi. Sesi oldukça rahatsız geliyordu. "Kimden geliyor bu kadar mesaj?"

"Arkadaşlarımdan," dedim telefonu hoparlöre alarak. Yatağa koydum telefonu ve üzerimdekileri çıkarmaya başladım.

"Cinsiyetleri?"

"Savaş!" diyerek baskıladım sesimi ve konuyu değiştirmek adına, "Neden aramıştın sen?" diye sordum.

"Okula bırakayım diyecektim. Malum, ne zaman gideceğim belli olmuyor. Buradayken vaktimi bizim açımızdan verimli kullanmak istiyorum."

Bir anda nasıl yumuşadım! Hayalini bile kuramadığım bir durumdu bu. Savaş, beni kendi isteğiyle okula bırakmak istiyordu.

"Yaa," dedim çocuk gibi şımararak. Sonra kazağımı üzerime geçirdim. "Ama benim sınavım öğleden sonra. Yani uyanmış olsaydım da bırakamazdın beni."

"Şansına küs öyleyse," dedi. "Bak ben düşündüm, aradım. Sonra yok efendim ne kadar ilgisizsin falan muhabbetlerine girmeyelim."

Taytımı da giydikten sonra düzleştiricinin fişini taktım.

"Olur mu öyle şey, Savaş Bey'ciğim!" dedim sırıtarak. "Borç hanenize yazarız bunları. Nasıl olsa uzun bir zaman var önümüzde. Bol bol taşıtırım ben kendimi size oradan oraya. Kaçışınız yok yani."

"Kaçmak isteyen de yok zaten," dedi tüm sertliğinin aksine yumuşak bir sesle. "Neyse benim kapamam lazım, yavrum. Ne yapacaksın sen şimdi?"

Zaten düz olan saçlarımın üzerinden geçerken, "Efsun ve Tarık'la buluşacağım," dedim. "Bayadır görüşmüyorduk. Oradan okula geçeceğim."

"Tarık mı?" dedi ciddi bir tona bürünürken.

"Savaş, Tarık konusunda düşüncelerimi ve hayatımdaki yerini biliyorsun. Çok yakın arkadaşım o benim. Gerçekten bu konu ara bulabileceğimiz ya da benim sana tamam diyebileceğim bir konu değil. Tarık konusunda bana problem çıkartma, olur mu? Yoksa bu tartışmanın bir sonuca bağlanacağını düşünmüyorum. Sürer gider."

Şimdi uzatacaktı konuyu; ben bir şey diyecektim, o bir şey diyecekti. Daha başlamadan yorulmuş gibi hissettim. Bildiği şeyleri ona

tekrar tekrar açıklamak ve her seferinde ikna edebilmek adına yeni bir kelime aramak aynı olay üzerinden oldukça yorucu geliyordu.

"Tamam."

"Biliyorsun Tarık..." söylediği kelimeyi sonradan idrak etmiş gibi cümlemi yarıda kestim. O kadar hazırlamıştım ki kendimi olumsuz bir şeyler diyeceğine, direkt atağa geçmişti beynim ama o ilginç bir şekilde tamam demişti.

"Ne?" dedim şaşırarak. "Tamam mı dedin sen şimdi gerçekten?"

"Aynen," dedi. "Tamam, görüşebilirsin Tarık'la." Bu durum beni oldukça şaşırtırken konuşmasını sürdürdü. "Temas yok ama, Gülfem! Omzuna yatma, elini tutma yok! Baş başa kapalı bir ortamda kalma yok! Canım, bebeğim, bir tanem tarzı gereksiz sevgi sözcükleri kullanmak yok! Efsun falan kafede buluşun oturun, o kadar. Daha fazlasını bekleme." İtiraz etme gibi bir durum bırakmak istemez gibi emirlerini sıraladıktan sonra, "Kapatıyorum şimdi," dedi. "Sınavın kaçta bitiyor, mesaj olarak at bana. Uyarsa işim uğrayacağım yanına."

Ben yine de o sıraladığı maddelere takılı kaldım. "İstersen Tarık'la görüşmelerimizde araya paravan sokalım Savaş, ne dersin? Senin de aklın kalmaz."

İmalı ses tonumu fark etmeyip beni ciddiye alırken, "Şahanesin, güzelim," dedi. "Bana bunlarla gel işte. Bu paravan fikri efsane. Nerede satılıyormuş öğren sen, ben alırım size renk renk. Buluşmalarda araya koyarsınız."

Sona doğru sesine yayılan gülümsemeyle şaka yaptığını anlamıştım ve ben de gülerken, "Savaş!" dedim.

"Çemkirme sevgiliye," dedi sesinin tonunu yükselterek. Sonra tekrar düzeltti ses tonunu. "Kapattım ben, yavrum. İşim var. Öpüyorum seni çok. Kalın giyin, çok soğuk hava."

Aslında ben Saliha teyzenin durumunu soracaktım ama kapatmak için o kadar çok acele etti ki boğazıma dizdi tüm lafları. Gece ne olmuştu, ne konuşmuşlardı, bizi biliyor muydu, beni istemiyor muydu? Hepsi büyük bir soru işaretiydi bende.

"Tamam, dikkat et sen de," diyerek kapattım ben de telefonu. Zaten yüz yüze konuşsak daha iyi olacaktı sanırım bu konuyu. Telefonu kapattıktan hemen sonra gelen mesajları inceledim. Yine bilme-

diğim bir numaradan mesaj gelmişti. Bu sefer diğerinden farklı bir numaraydı.

Gönderen: *05...*

Mesaj: *Nasılsın?*

Diğerini cevapsız bırakmıştım ama bu durumun ikinci kez olması sebebiyle *Kimsiniz?* yazdım.

Gönderen: *05...*

Mesaj: *Kim olmamı isterdin?*

Lise zamanları birbirimize yaptığımız klasik telefon şakaları. Kesin birinin aklına geldi ve geçmişi yâd etmek istedi. Cevapsız bıraktıktan sonra bir mesaj daha geldi.

Gönderen: *05...*

Mesaj: *Tanışırız yakında. Acele etme, Gülfem.*

Sıkıntıyla oflarken iyice sinir bozucu olmaya başlıyordu bu durum. Numaranın yanında bulunan arama tuşuna bastım ve yine kapalı sesiyle karşılaştım. Mesaj kısmına girdim tekrar.

Gönderen: *Gülfem*

Mesaj: *Ferhat, sen misin? Hayır, liseden birisisiniz ama hanginiz çözemedim. Hâlâ çıkamadınız mı ergenlikten? Hiç komik değil.*

İletilemedi.

Eğer onlardan biriyse zaten mutlaka birkaç güne gün yüzüne çıkacak rahatlığıyla telefonu çantama koydum ve kabanımı üzerime geçirerek merdivenlerden inmeye başladım. Sabahın erken saatleri olmasına rağmen yemek kokuları sarmıştı evin her yerini. Annem yine erkenden kalkmış, yemekleri ocağa koymuş muhtemelen kahvaltı hazırlıyordu.

"Anne," dedim mutfağın kapısına ilerleyerek. "Ben çıkıyorum."

Elinde yumurta çırptığı kâseyi tezgâha bırakıp bana döndü. "Nereye? Kahvaltı hazırlıyorum."

"Efsun ve Tarık'la bulaşacağım ben. Akşam öyle konuştuk. Yerim orada bir şeyler. Oradan da okula geçeceğim."

"E söyleseydin kahvaltı hazırlamazdım," dedi haklı bir sitemle.

"Unutmuşum," diyerek gözlerimi devirdim ve kapıya doğru ilerledim.

Annem peşimden gelirken siyah botlarımı giymeye başladım. "Gülfem," dedi peşimden gelerek.

"Hı?"

"Bu Salihalarda var bir şey. Bu Eylül olayı ne oldu acaba?"

Elim botu çekmeyi bırakmış, öylece bir noktaya bakakalmıştım.

"Ne olacak ki?" dedim sesimi normal tutmaya çalışarak. Titriyordum içten içe. Elim ayağım buz kesmiş, yerden kesilmiş gibiydi. Uyuşuk bir hâlde olduğum yerde sabit kalmaya çalıştım.

"Sen gittikten sonra Savaş annesine öyle bir bakarak çıktı ki ben korktum vallahi. Dün gece de geç saate kadar yandı ışıkları. Bir ara Savaş'ı gördüm, bahçedeydi. Niye böyle tepki gösterdi ki bu çocuk? Bunlar senelerdir birlikte değil mi zaten? Haklı anası. O da istiyor torun torba sahibi olmak, oğlunun mürüvvetini görmek."

Ben dün gece eve gelmiştim ve direkt uyumuştum. Savaş'la da konuşmamıştık gece bir daha. Bu sabah da konuştuk sayılmazdı gerçi. Hiçbir şeyden haberim yoktu.

"Bilmiyorum. Ayrılmışlardır belki," dedim çok muhatap olmamaya çalışarak. Ne yapmam gerektiği konusunda bir fikrim yoktu. Nasıl gizlemeye çalışacağımı bilmiyordum. İlgili gözüksem anlayabilirlerdi ama ilgisiz gözükünce de fark edilebilirdi. "Ayrıca sen milletin evini mi gözetliyorsun, anne?" dedim ayaklanıp arkamı dönerek. "Ne kadar ayıp."

Her an oradan bir yerden ben çıkabilirim anne. Lütfen yapma böyle şeyler. Ya da Savaş'la biz yapmamalıydık. Sokakta öpüştüğümüz ve bunu bahçeye taşıdığımız aklıma gelince yakalanma ihtimalimizle panikledim. Hiç bilmezdim annemin böyle ev gözetlediğini. Ekstra dikkatli olmamız gerekiyordu sanırım artık.

"Aman ne gözetleyeceğim?" dedi suratını asarak. "Onların odasının ışığı tam bizim yatak odasına vuruyor. Karanlıkta dikkatimi çekti, bilerek bakmadım hoş. Uyku tutmayınca da kalktım camdan baktım Savaş oturuyordu bahçede."

Ne olmuştu acaba gece evde? O kadar merak ettim ki. Bu işin uzayıp gitmesinden korktum bir yandan. Yani annem bile merak etmişti. Saliha teyze baskısını sürdürürse biliyordum Savaş'ın çok geçmeden patlayacağını. Bilinsin istemiyordum ben şimdilik. Daha bu kadar yeniyken öğrenmemeliydi kimse.

"Neyse," dedim dış kapıyı açarken. "Bizi ilgilendirmez. Sen de boş ver, karışma."

"Yok be, ne karışacağım. Saliha anlatır zaten bana."

Kesin anlatırdı, biliyorum. İçimi büyük bir sıkıntı kapladı. Nasıl olacaktı bu iş? Saliha teyze bizden şüphelendiyse ve bunu anneme söylerse ben yalan söyleyemez, hemen kendimi açık ederdim.

Tam ilerleyecektim ki, "Bana bak," dedi annem beni durdurarak. Arkamı dönmek zorunda kaldım. "Amcanlar mahalleye geri dönüyormuş."

"Ee, Tuğba'nın işi ne oldu?" diye sordum.

Tuğba hemşire olduğu için başka şehirde yapıyordu görevini. Amcamlar da onu tek bırakmamış, peşinden gitmişti.

"Doğu'da yapamıyormuş, bırakmış. Buradan bir özel hastaneyle anlaşmış sanırım. Öyle devam edecekmiş. Gelirler yakında."

Bir samimiyetim yoktu Tuğba'yla ama sevmiyor da değildim. Olsa da olur olmasa da olurdu benim için. Çok sıkıntılı bir kız değildi.

"İyi. Hayırlısı olsun," dedim. "Ben gidiyorum. Görüşürüz akşama."

Bahçe kapısına doğru ilerlerken, "Geç kalma," diye bağırdı arkamdan.

Arkamı dönüp el salladıktan sonra bahçe kapısını çekerek ilerlemeye başladım. Bu Eylül mevzusu bu kadarla kalmayacaktı, biliyorum. Saliha teyzenin tavrı da öyle. Onların evinin önünden geçerken başımı çevirip baktım. Kimse yoktu görünürde. Beklemeden ilerledim. Saliha teyze bizden şüphelenmişse bu tavrı gerçekten büyük problemdi. Beni istemiyor demekti. Normalde beni çok severdi, bunu hep hissederdim, hissettirirdi fakat bizim hislerimizi açığa vurmamızla birlikte onun da takındığı tavır değişmişti bana karşı. Biliyorsa, hissediyorsa ve eğer buna rağmen Eylül'ü istiyorsa sıkıntı çok büyüktü.

Ben kendi iç sesime dalmış hızlı hızlı yürürken, "Gülfem," diyerek atıldı önüme Recep. Afalladım. Dalmışken bir anda önüme çıkması dengemi bozdu, düşecek gibi oldum. İstemeye istemeye kollarımdan tuttu beni. Dengemi sağlayınca da çekti.

"Dokunmak yok! Dokunmak yok!" dedi kendi kendine ellerini göğsünün üzerine koyup geri çekilirken. "Komutanım kızacak. Dokunmak yok. Aptal Recep, aptal!" Kendi kendine vurmaya başladığında başını iki yana sallıyor ve yere bakıyordu.

"Recep!" dedim yüksek sesle bağırarak. Dikkatini çekmekti amacım, odaklanmıştı çünkü. Yere bakıp kendi kendine vurmaya devam ediyordu. Yüksek sesimle birlikte duraksayıp bana bakarken hareketleri yavaşladı.

"Ne oluyor?" diye sordum dikkatini bana verince. Başını önce sağa, sonra sola yatırdı ve gülümsedi.

"Günaydın, Gülfem."

Az önceki siniri bir anda gitmiş, oldukça durgunlaşmıştı. Bu ani değişen ruh hâlleri beni epey şaşırtsa da tebessüm ettim bende.

"Sana da günaydın. Nasılsın?"

Bana cevap vermek yerine elleri ve gözleri montunun cebine kaydı. Ben de onu takip ettim. Montunun cebinden çıkardığı siyah boyunluğu bana uzattı.

Merakla, "Bu ne?" diye sordum kaşlarım istemsizce çatılırken.

"Bunu tak!" dedi emir verir gibi.

"Üşümüyorum Recep, teşekkür ederim. Sen tak ama onu. Soğuk."

"Olmaz, olmaz," dedi telaşlı sesiyle ellerini sallarken.

Hareketlerine bir anlam veremediğimden, "Recep, ne oluyor?" diye sordum. Ona yaklaşmak istediğim her adımda benden kaçıyordu.

"Gülfem, Gülfem," dedi eğilip kalkarak. "Taklit yapmam lazım. Ben yetenekliyim, yaparım. Askerim ben. Beni izle, Gülfem. Hadi, izle beni."

Sesi öyle telaşlı geliyordu ki.

"Tamam, izliyorum," dedim duru bir sesle onu sakinleştirmek için. "Yap taklit, bekliyorum."

Karşımda dik durdu ve hazır ol pozisyonuna geçtikten sonra nefes alıp rahata geçti. Gözlerini yukarı doğru kaldırmış kaşlarını oynatırken, "Oldu mu, Gülfem?" diye sordu. "Tek kaşımı. Bunu," dedi parmağıyla sağdakini göstererek. "Bunu kaldırabildim mi?"

İki kaşı aynı oranda kalkmıştı ama ufak bir yalan söyleyerek, "Hı hı," deyip gülümsedim ve kollarımı birbirine dolayarak izlemeye devam ettim. Tek kaşını kaldırmış olduğunu düşünerek kaşlarıyla oynamayı bırakmış bana dönmüştü.

"Gülfem!" dedi kızgın tutmaya çalıştığı sesiyle. "Ben sana demedim mi kalın giyin diye?"

Ne yani, Savaş'ı mı taklit ediyordu şu an? Büyük bir keyifle izlerken dudaklarımı ısırdım.

Hatırlamak ister gibi avuç içini alnına vurarak gözlerini kapattı ve gözlerini açtığında hüzünlü bir ifadeye bürünerek, "Unuttum Gülfem," dedi. "Komutanım sabah bana ezberletti ama unuttum. Beceremedim." Başını iki yana sallarken bir yandan da "Beceriksiz Recep," dedi kafasına vurarak. "Aptal Recep."

Bu hareketi o kadar hızlı tekrarlamaya başladı ki, "Hayır, hayır," dedim ona dokunmak isteyerek, ama çekti yine ve kendini kapattı iyice. Ellerim havada, "Tamam," diyerek geri adımladım. "Tamam, dokunmuyorum."

"Unuttum işte," dedi tekrar.

"Hayır," dedim. "Unutmadın. Komutanın söylemişti bana zaten. Ondan sonraki repliklerin hepsi azarlamadan ibaret, biliyorum ben. Şey dedi, değil mi? Ee..." deyip düşündüm. Ne demiş olabilirdi? "Sen beni delirtmek mi istiyorsun dedi ya da neden benim sözümü dinlemiyorsun dedi. Bunun gibi bir şeydi, değil mi?" Savaş böyle konuşurdu, eminim.

"Evet, evet!" dedi kafa sallayarak. "Öyle bir şeyler dedi. Kızgın söyledi bunları hep."

Gözlerimi devirip kafamı salladım. "Evet, klasik," dedim. "Biliyorum ben, yani unutmadın sen."

Gülümseyip elindeki boyunluğu ve diğer cebinden çıkardığı kâğıdı uzattı.

"Bunu takıp bunu okuyacakmışsın, Gülfem. Takmadan göndermeme dedi komutanım. Defter benim, benim defterime yazdı. Kalemim de var. Aferin dedi bana. Çok işime yaradın dedi. Bana bir sürü kalem alacakmış, Gülfem. Renkli, her renkten kalem."

"Ya," dedim gülümseyerek. Onun sevindiği şeyi anlayabiliyordum, heyecanı da hoşuma gidip neşelendiriyordu beni fakat benim gözüm nottaydı ve merakla elindekileri aldım. Kolumun altına sıkıştırdığım boyunluktan sonra not kâğıdını açtım.

Sabah seni defalarca aradım, açmadın. O telefonu kırdırtacaksın bana Gülfem!

Burada da mı azarlıyorsun, Savaş? Gözlerimi devirip okumaya devam ettim.

Yolda giderken Recep'le karşılaştım. Eminim boynun açıktadır. Boynumdan çıkarıp ona bıraktım. Benim kokum var üzerinde. Tak. Benden bir şeyler dokunsun tenine. Kokun kokuma karışsın.

Elimdeki boyunluğu büyük bir sırıtmayla birlikte boynuma geçirirken Recep hâlâ bana bakıyordu. "Savaş başka bir şey dedi mi sana?" diye sordum merakla.

Boğazımı tamamen örtmüş keskin kokusu burnumun ucunda, her soluğumda içime doluyordu ve sadece onun kokusuyla bile kalp atışlarım değişiyor, mayışıyordum. Yanımda yokken bile varlığını hissetmek buydu sanırım. Kokuların bu denli etki ettiğini de bilmiyordum.

Recep'le vedalaşıp adımlarım hızlanmış yüzümde aptal bir sırıtmayla yürümeye devam ettim. Soğuk havaya rağmen hızlanan kalp atışlarım beni terletecek boyuttaydı. Evet, Savaş dengesiz bir adamdı. Öyle filmlerdeki gibi romantik adamlardan da değildi ama çabalıyordu sanırım. Yani hissediyordum ben. Hissettiriyordu. Bu sabah hiç beklemediğim bir anda karşıma varlığını hissettirecek şekilde çıkmıştı. Aklıma gelince yine gülmeden edemedim ve yüzüme yerleşen alev topuna ellerimi götürdüm. Yokken bile öyle vardı ki. Bu ona daha fazla güvenmemi sağlıyordu, varlığına daha çok inanmamı.

Ellerimi montun cebine sokmuş ilerlerken, "Gülfem," diye bir ses duydum. Duraksadım. Arkamdan gelen sesle aniden Başımı çevirirken gördüğüm kişiyle suratım düştü ve tedirginlikle saçlarımı ku-

laklarımın arkasına atarak gülümsemeye çalıştım. Eylül bana doğru ilerlerken benim aksime daha sahici bir gülümsemesi var gibiydi.

"Yanımdan geçtin ama fark etmedin," dedi yanıma vararak.

Kaşe kabanının cebine soktuğu elinin birini çıkararak omzundan düşen çantasını geri astı. Normalde incelemediğim kızı istemsizce inceledim. Bana göre daha klasik giyinmişti: siyah diz altı bir etek, üzerinde boğazlı bordo bir kazak, siyah kaşe kaban. Uzun saçlarını gergin bir şekilde toplamıştı. Hafif topuklu botlarıyla o tam bir kadın, ben ise klasik bir öğrenci gibi duruyormuşum gibi hissettim.

"Gülfem," dedi daldığım noktadan beni çıkararak.

"E-efendim?" deyip başımı sallayarak yerimde doğruldum ve yüzüne doğru baktım.

"Dalgındın diyorum. Görmedin beni. Pek mutlu görünüyordun. Hayır mı?" diye sordu gülümsemesi belirginleşirken.

Yüzüne baktım, bakamadım. O kadar Araf'ta kaldım ki ne yapacağım konusunda. Ellerim terlemiş, içimi büyük bir sıkıntı kaplamıştı. Yanlış bir şey yapmıyordum ben ama neydi beni böyle hissettiren.

"Bi-bilmem. Dalmışım," dedim titreyen sesimi düzeltmeye çalışarak. O ise bana nazaran daha sakin, daha güler yüzlüydü.

"Sen," dedim elimi ona doğru uzatıp gülümsememi de belirginleştirmeye çalışarak. "Sen nasılsın? En son gördüğüm de kötüydün epey. Sanırım toparlandın. Her şey yoluna girdi mi senin açından?"

Girdi de Eylül, lütfen. İyiyim, bir hevesmiş, unuttum de. Alıştım de. Ne olur bana iyi hissettirecek bir şeyler söyle. Öyle umutla baktım ki gözlerine.

"İyiyim," dedi gülümseyerek. "Yani," derken başını kenara atmış gözlerini kaçırmıştı. "Düne kadar pek iyi sayılmazdım aslında." Durdu, öksürdü ve konuşmaya devam etti. "Savaş ile görüşmedik de konuşmadık da hiç. Ben gerçekten benden vazgeçtiğini düşünüyordum. Sonra dün..." dedi durup gülümsedi. Kalbimi söküp alıyorlar gibi hissettim. Boğazıma bir yumru oturdu.

"Dün?" dedim içimdeki o garip hisle korkarak. "Dün ne oldu ki?" Titreyen ellerimi belli etmemek adına cebime soktum. Göğsüm alev alev yanıyordu sanki.

"Saliha teyze aradı. Yakında size gelmek istiyoruz hayırlı bir iş için dedi," dedi gülümseyerek. Sadece bakakaldım. O an sakinliğimi koruyabilmek adına kalbimi hissetmemeye çalıştım. "Kesin Savaş annesine arattı. Biliyorum ben onu, dönmek istiyor ama gururundan gelemiyor. E beni de tanıyor. İşi resmiyete dökerek alacak gönlümü."

O kadar emin konuştu ki, o kadar umutluydu ki... Gözlerinin içi parlıyordu. Benim gözlerim dolu doluydu. Her damlasında Savaş'a dair hisler varken anlayacak diye ödüm koptu.

"Ö-öyle mi?" dedim yutkunmaya çalışarak. Ellerim tekrar saçlarıma gitti. Ne zaman bir şeylerden kaçmak istesem saçlarımla oynardım ve şu an kaçmak istediğim anlardan birindeydim. Hatta yaşanmamış saymak istediğim anlardan birinde. Savaş dememişti biliyorum ama Saliha teyzenin bu yaptığı her şeyi daha da karıştırıyordu. Eylül'e umut veriyordu.

"Öyle," dedi kafa sallayıp kendinden emin bir şekilde. "Ama ben yüz vermedim. Nasip dedim kapattım. Savaş'a söylemiştir kesin o. Bilerek yaptım zaten. Ben Savaş gelsin yalvarsın demiyorum, yalvarmaz da zaten ama bir özür bekliyorum. Ya da kendi desin size geleceğiz diye. Böyle olmaz."

O kendinden emin hareketlerini izledim. Onu o kadar iyi tanıyordu ki. Yalvarmazdı, evet. O an hiç istemediğim bir şey istedim. Bencillikti belki ama bana yalvarsın istedim. O gururundan yapmayacağı şeyleri bana yapsın istedim. Sonra karşımdaki kadına baktım. Sevdiğim adamı bana anlatışına. Beraber düşündüm onları. Aklımdan geçti ilk zamanları. El ele tutuşup gidişleri, arabadaki yan yana hâlleri. Benim görmediğim ama zihnimde canlanan bir sürü sahne. İçim kıskançlık duygusuyla dolup taşarken hiç bu kadar güçlü bir duygu olduğunu bilmediğimi hissettim. Kimseyi bu denli kıskanmadığımı hissettim. Geçmişini bile kıskandığımı hissettim. Hâlâ ona aitmiş gibi bahsederken karşımda benim olduğunu haykırmak istedim. Yapamadım.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alırken, "Benim gitmem gerek," dedim geri adımlayarak. "Sonra konuşuruz, olur mu?"

Durdurmadı. Durdurmasın da istedim zaten. Duramazdım daha fazla.

"Tamam canım, görüşürüz," dedi benim soğukluğumun aksine canıgönülden. Yüzüne bile bakmadan ilerlerken adımlarımı daha da hızlandırdım. Elim telefona gitti ama işim var deyişini hatırlayarak tekrar geri koydum. İçim içimi yiyerek, kendimi kanatarak, doldurarak, kıskançlıktan kudurarak yürüdüm.

●●●

Kafeye girdiğimde Efsun ve Tarık çoktan oturmuş, kendilerine bir şeyler söylemişlerdi bile.

"Günaydın," dedim önce Efsun'u öpüp sonra Tarık'ı öperek.

"Günaydın kuşum," diyerek karşılık verdi Efsun.

"Geç kaldın, Gülfem. Bir şey mi oldu?" diye sordu Tarık meraklı bakışlarını bana çevirerek. "Hayır, normalde önce sen gelirdin de ondan sordum." Çantamı çıkarıp boş sandalyeye koyarken tam karşılarına geçip oturdum.

"Yolda Recep'le karşılaştım. Bir de..." dedim duraksayıp.

"Bir de?" dedi Tarık.

"Eylül'le," dedim gözlerimi kaçırarak. "Eylül'ü gördüm yolda."

Ellerimi masaya koyup şekerliği avuçlarımın arasına alırken yanımdan geçen garsona, "Bir çay alabilir miyim?" dedim yine sahte bir tebessümle. Başıyla onay verip gittikten sonra bizimkilere döndüm.

"Evet, Gülfem Hanım," dedi Tarık arkasına yaslanarak. "Biz de sizi bekliyorduk zaten. Efsun bana biraz bir şeyler çıtlattı ama tüm detaylar sende."

"Evet, Gül'üm," dedi Efsun patatesi ağzına teperken. "Dünden beri zor dayandım vallahi. Neler olduğunu hemen anlatıyorsun. Savaş beyin ne gibi güvensizlikleri varmış? Seviyormuş ama seni istemiyor muymuş? Neymiş. Anlat bakalım."

Tarık titreyen telefonuna dönüp gülümseyerek bir şeyler yazdı ve tekrar bana döndü.

"Aslında öyleydi ama artık değil," dedim gözlerimi tekrar kaçırarak. "Yani biz sevgili olduk."

"Ne!" dedi Tarık ani bir çıkışla. "Ne ara?"

"Dün gece." Gözümü değil başımı yan çevirmiştim bu sefer. Elim alnıma gitti ve tekrar saçlarıma. "Öpüşmeden önce, bana sevgilim falan deyince." Normal başlayan ses tonum cümlenin sonuna doğru kısıldı.

"Oha!" dedi bu sefer Efsun benim aksime daha yüksek bir sesle. "Çüş yani. Öpüştünüz mü siz?"

O kadar sesli konuşuyordu ki insanlar bize baktı bir anda ve ben gözlerimi büyütüp kendimi ona çevirerek, "Megafon ister misin?" dedim. Sert tavrımla ses tonunu düşürdü ama o şaşkınlığı hâlâ atamamıştı üstünden

"Öpüştünüz mü siz?" dedi tekrar aynı soruyu yönelterek. Kafa salladım. Tarık sessiz kalıp dinlerken Efsun oldukça tepkiliydi. "Kızım, adam sana güvenmediğini söylemiş, sen gidip adamla mı öpüştün?"

Gözlerimi devirdim. "Bir anda oldu," dedim. Ne sesim titremişti ne de utanmıştım bu durumdan. "Ya bakın, ben size her şeyi baştan anlatayım en iyisi," diyerek kolumu masaya koydum ve evdeki o özel kısım hariç her şeyi tek tek anlatmaya başladım. Efsun patates eşliğinde beni pürdikkat dinlerken Tarık ara ara telefonuna dönmüş ama yine de konuya hep adapte olmuş, beni dinlediğini hissettirmişti.

"Sabaha kadar öyle ayrı gayrı durdunuz mu?" dedi Efsun yamuk bir gülümsemeyle.

Gözlerimi devirerek, "Of Efsun!" dedim. "Gerçekten o kadar şey anlattım, takıldığın konu bu mu?"

"Evet," dedi pişkin pişkin omuz silkerek.

"Öyle o öteki odada yattı, ben salonda oturdum işte sabaha kadar."

Elimin altındaki çay bardağını çevirmeye başlayıp gözlerimi kaçırmıştım. Öteki odaya gitmeden öncesini bilmelerine gerek yoktu bence.

"Sence," dedi Tarık doğru noktalardan bakarak, "Saliha teyzenin bu davranışının sebebi ne?"

Evet, asıl konular bunlardı. Bizim ne yaptığımız değil.

"Aman," dedi Efsun suratını asarak. "Ne olacak, anlamıştır bunları bence. İkisi de aynı gece evde yoktu. E zaten aralarındaki elektriği görmeyen de ne bileyim. Baktı bunlar bayağı o akıma kaptırdılar kendini, oğlu da seviyor, kıskanmıştır. Bir tane oğlu var sonuçta. Kıs-

kanç kaynana damarı işte! Biliyor, Eylül'ü sevmiyor Savaş. Demiştir benim sevgimin üstüne başka bir sevgi geçmesin, Eylül'ü alalım biz."

"Saçmalama," dedi Tarık, Efsun'a bakarak. "Bir anne neden oğlunun sevmediği bir kızla evlenmesini istesin?"

"Herkes senin annen değil, bebeğim," dedi Tarık'a doğru gözlerini kısıp kafa sallayarak. "Kötü anneler de var. Bencil anneler."

İkisini izliyordum ben. Olayın dışarıdan nasıl göründüğünü anlamak istiyordum.

"Saliha teyze öyle bir kadın değil, Efsun," dedi Tarık. "Saçma sapan düşüncelerle kızın kafasını doldurma. Ayrıca neden Saliha teyze öyle bir şey düşünsün? Bir erkek neden gönlüne eş olan bir kadını bulunca annesini sevmesin? Bunu bekliyormuşsunuz gerçekten siz kadınlar. Annenin yeri ayrı, sevgilinin yeri ayrı, ikisi de birbirinin yerini dolduramaz ki. Neden birini sevince diğerini daha az sevmek zorunda? Kapılmayın şöyle saçma düşüncelere."

Haklıydı. Saliha teyze öyle biri değildi zaten.

Efsun, Tarık'ın söylediklerini pek umursamayarak bana döndü. "Savaş ne tepki verdi annesi öyle deyince?"

"Hiçbir şey," diyerek omuz silktim. "Sustu. Ben kalktım zaten sonra. Annemin dediğine göre biz gittikten sonra konuşmuşlar sanırım. Savaş da öyle demişti zaten. Siz gidince konuşacağım diye."

"Niye?" dedi tepki göstererek. "Söylediği zaman hayır diyerek kapatsaydı ağzını. Susması saçma olmuş."

Ben de öyle düşündüğüm için heyecanla atıldım: "Değil mi ama?"

"En doğrusunu yapmış," dedi Tarık lafa atlayarak. Kalkan omuzlarını tekrar yere düşerken konuşmaya devam etti. "Savaş gibi yüksek çıkışları olan bir adam sakince hayır diyemezdi. Deseydi de göze batardı zaten. Bence mantıklı olanını yapmış. Sizin yanınızda bir anda parlayarak tepki gösterse hoşuna mı gidecekti, Gülfem? Bundan etkilenecek miydin cidden? Annesini azarlamasından. İnsan içinde, annenin yanında. Yapma lütfen."

İçimde bir suçluluk hissi oluştu istediğim şeyle. Ben kendi açımdan olan tarafı düşünürken Saliha teyze tarafını göz ardı etmiştim. Normalde Savaş annesine bir konuda öyle bir çıkış yapsa "annen o senin" deyip gerekirse tavrından ötürü kavgaya tutuşacakken şimdi

bir başkasını gelini olarak istedi diye Savaş'ın o istemediğim tavra bürünmesini beklemiştim.

"O an öyle yüksek bir çıkışla annesini kırmaktansa yarım saat sonra baş başayken olması bence daha mantıklı olmuş. Savaş'ın her hareketini doğru bulmasam da bence doğru olanı yapmış."

"Erkek ya bu," dedi Efsun eliyle Tarık'ı göstererek. "Dayanışma şeysi. Boş ver sen bunu. Sen ne hissediyorsun, ne düşünüyorsun ona bak. Eylül konusu da Saliha teyzenin işleri işte. Savaş'ın ne istediği belli. Ağzının payını verseydin keşke Eylül'e."

"Hayır, Gülfem," dedi Tarık öne çıkarak. "Karışma sen."

"Niye karışmasın ya?" dedi Efsun, Tarık'a dönerek. "Kızın sevgilisi. Eylül öyle sahiplenir gibi konuşacak, bu da susacak mı? Susturacak!"

Öyle net ve sert bir sesle söyledi ki.

"Susturacaksa Savaş susturacak," dedi Tarık. Sonra bana döndü. "Gülfem, sizin ilişkiniz daha dün bir bugün iki. İyi ki anlık bir sinirle öyle bir çıkışta bulunmadın."

"Sen bir sussana," dedi Efsun, Tarık'ın önüne geçerek. "Sen ne düşünüyorsun, Gül'üm? Ne istiyorsun?"

İki farklı düşüncedeydi ikisi de.

"Bilmem ki," dedim dudak bükerek. "Tek bildiğim o an kendimi çok kötü hissettiğim. Deli gibi kıskandım ama bir yandan da Eylül için üzüldüm. Bir de bana o kadar yakın davranınca..." Sıkıntıyla soluklandım. "Sanki ben sebep olmuşum ayrılıklarına gibi hissettim. Ben olmasam devam edeceklerdi belki de. Öyle düşündüm tekrar kıskandım. Olmadığım zamanlardaki yaşadıkları, yaşayabilecekleri her ânı düşünüp kendi kendime eziyet ettim. Daha çok kıskandım. Sonra tekrar düşündüm. Senin suçun yok Gülfem dedim. Sen haklısın dedim. Ayrıca Eylül onu sevmiyor bile dedim. Savaş da sevmiyor. Öyle düşününce..." dediğimde Tarık susturdu beni.

"İnsan düşüncelere dalıp kendiyle konuşmaya başlayınca sonuç hiçbir zaman değişmez, Gülfem. İnsan kendi içinde kendisine hiçbir zaman haksız çıkmıyor."

Söylediğiyle durdum öyle birkaç saniye. Efsun yine gözlerini devirmiş, bu sefer Tarık'ı susturmak yerine elini başının altına koyarak

izlemeye başlamıştı. Elinin altında telefonunu döndürürken dikkatim o yöne kayıyordu.

"Sence haklı mı?" dedim Tarık'a. "Eylül yani. Sevmiyor bile Savaş'ı. Haklı mı görüyorsun onu?" Sesim bir ton kızgın, kırgın çıkmıştı sanki.

"O da kendi iç konuşmasında kendini haklı bulacak sebeplere sahiptir, Gülfem. Savaş ve Eylül arasında ne geçti bilmiyorum. Sen de bilmiyorsun. Kendi aralarında hepsi, bir ilişki yaşadılar sonuçta. Sevip sevmemesine neden bu kadar takılıyorsun ki? Eylül, Savaş'ı kandırmamış ya da Savaş, Eylül'ü. Sen kendin anlattın. İkisi de sevmemiş, mantık ilişkisiymiş diye. İki taraf da bu durumu bilerek bir ilişki yaşadılar. Sevmiyor oluşu haksız mı çıkarır Eylül'ü? Üstelik sizin hakkınızda da bir şey bilmiyor. Sizden haberdar bile değil. Saliha teyzenin tavrı onu ümitlendirmiş olabilir. Doğal olarak sürekli ayrılıp barıştığı ilişkisinde annesi tarafından böyle bir tepki alınca kendince bir anlamlar çıkarmış."

"Peki, ben ne yapmalıyım?" diye sordum merakla.

"Bence hiçbir şey. Bırak Savaş halletsin. Annesiyle konuşsun. Gerekiyorsa Eylül'le tekrar bir konuşma yapsın. Ne yapar bilmiyorum ama bence ne yapacaksa Savaş yapsın. Girme aralarındaki mevzuya ne annesinin ne Eylül'ün. Özellikle Savaş'tan habersiz. Girmemişsin zaten. Bu kadar yeni bir ilişkinin içindeyken bence gayet yapman gerekeni yapmışsın."

Tarık'tan böyle bir tepki alınca hiçbir şey yapamamış olmanın verdiği yük hafiflemiş gibi hissettim. Doğru muydu yaptığım ya da Tarık haklı mı bilmiyorum ama birinden iyi yapmışsın lafını duymak gerçekten iyi hissettirmişti.

"Tarık," dedim kızgın ses tonumla konuyu değiştirerek. "Vallahi iyi hoş konuşuyorsun da bunlar biraz da senin yüzünden başıma geldi."

"Ne?" dedi Tarık doğal olarak anlamayarak.

"Savaş seninle konuşmaya gelmiş. Sen Oktay'la konuşuyor demişsin. Bu kızmış köpürmüş. Meyhane bastım senin yüzünden. Ne diye haber vermiyorsun sen bana!"

"Ya..." dedi arkasına yaslanarak. Suratında büyük bir pişmanlık vardı. "Ben onu cidden unuttum. Sen bana söylersin konuşuyormuş

deyince ben onu aynen ilettim. Sana haber verecektim ama sonra ge- dalmışım," diyerek önüne döndü.

"Neye daldığını sorabilir miyiz?" dedi Efsun, Tarık'a dönerek. "Hayır, artık gruptan da pek yazmıyorsun. Çevrim içisin ama bizimle konuşmuyorsun."

Bu davranışları benim de dikkatimi çekse de içinde bulundu[illegible] koşturmacadan fırsat bulamamıştım hiç. "O 'chat' yaptığın kız mı yoksa?" diye sordum.

"Yani," dedi kafasını sallayarak. "Konuşmaya devam ediyoruz. Çok da iyi anlaşıyoruz. Muhabbeti o kadar sarıyor ki zaman ne ara geçmiş, gün ne ara bitmiş anlamıyorum. Size de pek yazmaya fırsat bulamıyorum."

Tarık kendini gitgide o kıza kaptırıyordu ve ben tüm samimiyetimle sadece onun üzülmesinden korkuyordum. Hiç tanımadığı sanal bir ilişki doğru değildi.

"Görüştünüz mü hiç?" diye sordu Efsun.

"Hayır," diyerek kafasını salladı. Suratı düşmüş elleriyle oynuyordu. "Ben görüşmek istedim ama o böyle konuşarak devam etmemiz gerektiğini söyledi. Bir beklentisi yokmuş. Sadece muhabbetimiz iyiymiş ve böyle kalmalıymış."

"Senin bir beklentin var sanırım," dedim tedirginlikle.

"Yani," dedi çok da emin olmayan bir tonda. "Böyle bir ilişki doğru mu bilmiyorum ama her şeyimiz bu kadar uyumluyken insan ister istemez bir beklentiye kapılıyor ama sonuç olarak tek taraflı bir şey olmaz, değil mi?" Kırgın ses tonu, gerçeklikten eksik gülümsemesi, odaklandığı nokta, kendimi tuhaf hissettirdi bana.

"Birilerini zorlayacak yapıya sahip değilim. Benden rahatsız olmasını istemem. Böyle rahat ediyorsa böyle bu boyutta kalır arkadaşlığımız. Neyse..." diyerek ayaklandı. "Kapatalım bu konuyu."

Duvardaki saate takıldı gözüm. Recep'ti, Eylül'dü derken saat ilerledi durdu.

"Benim kalkmam lazım," dedim çantamı alıp ayaklanırken. "Sınavım var."

"Gül," diyerek durdurdu Efsun beni. "Levent ile konuşacağım, bir iki gün içinde bir yerlere gidelim akşam. Sen, ben, Savaş, Levent."

"Saçmalama," dedim çantamı takarak. "Nasıl olacak o?"

"Ya bana bırak sen onu. Olmadı Müge, Tarık falan da gelir. Hep beraber takılırız. Ayarlayacağım ben onu bir şekilde. Eğlenelim azıcık."

Çantamın içinden çıkardığım cüzdanımla dudak bükerek, "Konuşuruz, bilmiyorum," dedim. "Hadi ben kaçtım. Hesabı hallettim, bilginiz olsun."

"Ya biz hallederdik kızım," dese de Tarık, ben çoktan kasaya varmıştım bile.

Ellerim cebimde hızlı hızlı yürürken dudaklarımı içine alan boyunluğu burnuma çektim. Kokusunu daha fazla hissedince istemsizce bir gülümseme hâkim oldu yüzümde.

"Aferin," diye bir ses duydum.

Tok bir ses, tanıdık bir ses. Onun sesi. Gülümseyip arkamı dönerken ellerim cebimden çıkmış, boyunluk biraz aşağıya düşmüştü. Savaş bana doğru yürümeye başladı. Gri boğazlı kazağı, siyah pantolonu, siyah kaşe kabanı, özenle yana yatırılmış ve rüzgârın birkaç tutamını bozduğu saçı. Yine öylesine kusursuz, öylesine güzeldi ki. Kendimi incelemekten alıkoyamadım.

"Savaş?" dedim tebessüm ve heyecanla bir iki adım ilerleyerek. O bana yürüdü, ben ona. "Ne işin var senin burada?" diye sordum. Sesimdeki heyecan, gözlerimdeki parıltı o kadar belliydi ki. Saklamaya da çalışmadım zaten.

"Buradan geçiyordum. Uğrayayım dedim." Hemen dibimde biten adamın karşısında küçücük kalmak... Başım yine yukarı doğru bakarken elleri yüzümü iki yandan sardı. Avuç içine dolan saçlarım yüzüme yapışırken, "Etrafa bakmadan yürüyorsun. Fark etmedin bile beni. Güzel, sevdim."

"Ya Savaş," deyip sırıtırken ellerini çekmedi yüzümden.

"Ne?" dedi tok bir sesle ama içinde gülümseme barındırarak. Ellerinin çenemin altındaki kısımları yüzümü ona doğru kaldırmıştı tekrar.

"Benim için mi geldin gerçekten?" diye sordum çocuksu bir tavra bürünerek.

"Yani daha güzelleri varsa buraya gelebileceğim..."

Gözleri etrafı tararken elimin tersiyle karnına o kadar sert vur dum ki boşluğuna gelmiş olacak, suratı buruştu. Elleri ani bir refleks le yüzümden inerken, "Of," diye inledi yalandan.

"Beter ol!" dedim sinirle solurken. Arkamı dönmüş ilerleyecek ken eli bileğimi kavradı.

"Lan dur," dedi beni kendine doğru çekerek. "Şaka yapıyorum." Biliyordum ama yine de bozulmuştum.

"Komik mi?" diyerek tek kaşımı kaldırdım.

Bozulmuş bir şekilde başka tarafa bakarken, "Vallahi sen vurana kadar bayağı komik gibi gelmişti ama," dediğinde çatık kaşlarımı ona çevirdim. "Ee ama yavrum, senin de sorduğun soru mu?" dedi. "Seni görmeye geldim tabii."

O bana yavrum, güzelim gibi kelimeler söyledikçe benim dengem şaşıyordu. Alev alıyordum. İçimde tarifsiz bir sevinç, çığlık çığlığa bağırma hissi. Bayramlık çocuk sevinci... Omuz silkip içinde bulunduğum bu alev alev hâlime rağmen tavrımdan ödün vermeden başka yöne bakarken çenemi tutup kendine çevirdi yine.

"Sen bak bakayım bana," dedi.

Baktım. İkiletmeden çevirdim onun eliyle birlikte kendimi. Surat ifadesi yine gerilmiş, sesi de oldukça net ve baskılı bir tondaydı. "Bir şey var ve ben o şeyin ne olduğunu bilmek istiyorum," dedi. "Öyle yürürken de dalmış gibiydin. Bir şey olmuş."

"Yok bi..." Sözümü kesti.

"Var," dedi emin bir sesle. "Bir şey var ve sen o şeyi söyleyene kadar ben seni buradan salmayacağım."

"Sınava girmem gerek," dedim okulu göstererek.

"O zaman bir an önce anlatmaya başlasan iyi edersin. Yoksa giremeyeceksin."

Baktım öylece. Gözlerini bana dikip kafa salladığında beni gerçekten salmayacağını anladım. Göndermezdi, biliyorum.

"Dün gece," dedim kısık bir sesle. "Annenin tavrına..." deyip sustum.

"Hallettim ben onu," dedi. "Konuştum sizden sonra. Eylül konusunu kapattım. Öyle bir şey olmayacağını ve bunu tekrarlamamasını

söyledim. Hatta bizi söyleyecektim ama Müge girdi araya, susturdu beni."

"Ne!" dedim panikle. "Bizi mi söyleyecektin?" Ben kimsenin bilmemesi gerektiğini düşünürken, nasıl saklayabiliriz diye şekilden şekle girerken büyük bir rahatlıkla konuşuyordu. Bu konuda hemfikir olmayışımız telaşa sürükledi beni. Kafa salladı.

"Çocuk değiliz, Gülfem. Saklayacak bir şey olduğunu düşünmüyorum. Bilsinler onlar da ona göre davransınlar. Otuz yaşında adamım. Sen de çocuk sayılmazsın. Gayet normal. Yanlış bir şey yapmıyoruz."

"Savaş saçmalama," dedim gözlerimi büyüterek. "Ne söylemesi? Ben nasıl saklarız diye düşünürken..."

"Niye saklamayı düşünüyorsun ki?" dedi tekrar beni keserek. Sözlerim daha da batıyor gibiydi ona. O kararmış gözleri, çatılmış kaşları, daha ne kadar sert görünebilir dediğim yüz hatları bana inat gibi daha da sertleşiyor gibiydi. Benim kadar o da bu durumdan hiç hoşlanmamıştı ve nasıl bir orta yol bulacaktık bilmiyordum.

"Daha dün bir, bugün iki," dedim çok da emin olamayarak. Durdum, sustum. "Biraz zaman geçsin," diye bitirdim cümlemi. Birkaç saniye baktı bana öylece. Ellerini cebine soktu.

"Bu kadar mı?" diye sordu. Emin olduğum şeyi sorgulamaya itti beni ses tonu.

"Yani," dedim yutkunarak. "Neden olsun başka?"

"Peki," dedi tekdüze bir sesle.

Kırmış mıydım? Yüzünden bir şey anlamak mümkün değildi. Ses tonundan da öyle. Sadece mutlu değildi bu tavrımdan sanırım. Öyle hissettim. Çünkü mutlu olduğu anlarda belli ediyordu kendini. Mutsuzluğunu ve arada kaldığı zamanları anlamakta zorlanıyordum sadece. Bu peki üzgün bir peki miydi, sorun yok öyleyse pekisi mi?

"Bir de," dedim ellerim saçlarıma giderken. "Sabah Eylül ile karşılaştım."

"Ee," dedi bana bakarak. Normal bir durummuş gibi basit bir tepki verdi. Böyle bir şey beklemiyordum. Ne beklediğimi bilmiyordum ama böyle önemsiz bir "ee" değildi beklediğim, onu biliyorum.

"Hiç," dedim sesimi normal tutmaya çalışarak.

Soğuk bakışları arasında kaldım. Bir anda alev alevken bir anda buz kesiyordu. Dengemi şaşırıyordum. Nasıl davranmam gerektiğini kestiremiyordum.

"Annen onu aramış, yakın zamanda size gelmek istiyoruz falan demiş. Ümitlenmiş Eylül ama senin gitmeni bekliyormuş. Öyle işte."

"Hmm," dedi soğuk tavrını sürdürerek. "Sen ne dedin peki?"

Gözleri bana kenetlenmişken bir cevap aradı bende. Sanırım onu tatmin edecek bir cevabım yoktu. Onu mutlu edememenin vereceği kırgınlık sesime yansıdı.

Gözlerimi hiç çekmeden, "Hiç," dedim. Bir şeyler anlarım belki diye gözlerine baktım. "Hiçbir şey diyemedim."

Burnunda verdiği güçlü solukta alaylı bir gülümseme vardı. Gözleri yere baktı ve durgun bir sesle, "Peki," dedi. Peki.

"Bu kadar mı?" dedim başımı eğip göz hizasına girmeye çalışarak. "Bir şey yapmayacak mısın? Eylül'le alakalı ya da annenle konuşmayacak mısın?"

"Hayır," diyerek kafasını iki yana salladı. Bir kere daha sarsıldım. "Saklamak isteyen sendin. Ben istemiyorum gibi kelimelerle onları uzak tutamam bu düşüncelerden. Biri çabalar olsun diye, diğeri ümitlenir. Sen saklamak istiyorum dedikten sonra yapacak bir şeyim yok. Konusu geçerse istemediğimi belirtirim. Hepsi bu." Hepsi bu.

Benim istediğim şeyi yapıyordu, evet ama beni acıtarak. Bu umursamaz hâlleri oldukça kırıcı gelirken bana bu sefer ben, "Peki," dedim kırgın bir gülümsemeyle. Benim pekimde hislerim belliydi. Onun gibi gizli saklı değildi.

"Gitmem lazım," dedim bir iki adım geri atarak. "Sınava geç kalıyorum. Görüşürüz sonra."

Tutmadı, öpmedi, durdurmadı. Kırgınlığımı gördü ve beni bile bile öyle bıraktı.

"Görüşürüz," dedi buz gibi bir sesle. Ben bir umut sarılmasını, durdurmasını beklerken o arkasını dönüp arabasına ilerledi. Bir şaşkınlığa daha sürüklenirken ben de arkamı döndüm. O arabasına gitti, ben okula. Kimse durmadı, kimse durdurmadı.

Berbat bir sınav geçirmiştim. Savaş'ın gelmesi beni daha da içinden çıkılmaz bir ruh hâline sürüklemiş, bildiğim soruları bile yapamaz hâle gelmiştim. Son dakika karaladığım birkaç şeyden bile emin değildim. Telefonuma baktım. Aramamıştı bile. Ne bir mesaj ne bir arama, hiçbir şey yoktu. Tekrar telefonu cebime sokmuş ilerlerken önümü kesen bir kız elindeki broşürü uzattı.

"Kısa bir tanıtım yapabilir miyim?" dedi ince bir sesle. "Lütfen," diye ekledi sonunda ısrarla. Durup dinlemek hiç istemiyordum ama tekrar, "Çok kısa, ne olursunuz," deyince durmak zorunda kaldım. "Yeni bir kursun tanıtımı," dedi tekrar broşürü uzatarak.

Elime aldığım broşürü inceledim. Birkaç tablo ve bilgiler yer alıyordu. Ressam Serkan Yılmaz.

Az önce ilgimi çekmeyen tanıtım broşürünü dikkatle incelemeye devam ettim. Resimle kendi çapımda ilgiliydim. Profesyonel bir eğitim almasam da çizim konusunda yetenekli sayılabilecek düzeydeydim. Sürekli kitaplarıma, defterlerime, elimde kalem varken boş bulduğum her alana bir şeyler çizerdim.

"Üstelik ilk ay ücretsiz," dedi kız ikna etmek ister gibi. "Eğer ilginiz varsa bırakabileceğinizi sanmıyorum. Hoca o kadar iyi ki bu konuda. Ayrıca bir tek resimle de ilgilenmiyor, müzik konusunda da oldukça iyi. Birkaç dersini izlemiştim. Ders sırasında gitar, keman falan da çalıyor. Oldukça eğlenceli."

Anlattığı ortam gözümde canlanıp içimi kıpırdatırken, "Siz de mi katılıyorsunuz derslere?" diye sordum başımı kâğıttan kaldırarak.

"Yok," diyerek güldü. "Yani benim çizimle hiç aram yok. Sadece birkaç kez hocayı gördüm, o kadar. Sen ilgilisin sanırım."

"Yani," diyerek başımı iki yana salladım. "Severim."

"O zaman sakın kaçırma," dedi heyecanla. "Sınırlı sayıda kayıt şansı var. Dolmak üzere diye biliyorum. Üstelik ilk ay ücretsiz olunca giden gitmeyen herkes kayıt yaptırıyor. Bilirsin, sanatla ilgileniyorum diyerek kızları tavlamak daha kolay oluyor. Sabahtan beri kaç tane erkek kayıt yaptırdı, tahmin bile edemezsin. Bak sana hocanın çizimlerinden göstereyim," diyerek birkaç tane kara kalem çalışması gösterdi. Bayağı hayran bırakacak boyutta güzeldi çizimler.

"Bir saatte iki portre çiziyormuş. Ben anlamam ama iyi bir şey sanırım," dedi.

"Ciddi misin?" dedim.

Bu fotoğraftakilerin bir tanesini yarım saatte çiziyorsa ciddi anlamda iyiydi. Çünkü hepsi çok detaylı çalışılmıştı.

"Evet," diyerek kafa salladı. "Tüm bu detayları öğretecekmiş."

Ani bir kararla, "Tamam," dedim. "Nasıl yapıyoruz. Burada mı kaydolacağız?"

Denemekten zarar gelmezdi. Hem kafa dağıtırdım. Üstelik sevdiğim bir şeydi. Savaş burada yokken de kendimi bu alana yönlendirebilirdim. Zaman geçerdi, kendimi ilerletirdim. Her anlamda mantıklı geldi.

"Hayır," diyerek kafa salladı. "Hoca kendisi alıyor kayıtları." Gözleri kâğıdın altındaki adresi işaret etti. "Orada yazıyor adres. Gidip kaydolmalısın. Bence hemen git. Dediğim gibi, talep çok."

Kafa sallayıp elimdeki broşürle çıkışa ilerlerken, "Kolay gelsin," dedim.

Adrese baktım. O kadar uzakta değildi. Bir otobüsle gidebileceğim mesafedeydi. Fazlaca yorgun ve bitkin olsam da kızın dediği gibi sınırlı sayıdaysa kaçırmak istemedim. Ayrıca aklımda canlanan tuval, fırçalar, renkler beni gerçekten heyecanlandırıyordu. Bir heyecana daha kapıldı kalbim gözlerimin baktığı noktada. Okulun çıkışındaki kafede karşımda Savaş vardı. Gitmemişti ve orada oturmuş öylece bana bakıyordu. Sağa, sola bakıp gelen arabaları kontrol ettikten sonra hızlı adımlarla ona doğru ilerlemeye başladım. Kıpırdamadı bile. Yerinden kalkmayıp öylece ona gitmemi bekledi.

"Sen gitmedin mi?" dedim heyecanıma yenik düşen sesimle. Kırgınlığım, kızgınlığım onu görmemle kayboldu gitti. O kadar umursamaz bir şekilde dönmüştü ki arkasını, kalacağını hiç düşünmemiştim. Elini masanın üzerine koydu. Gözleri yüzümü inceledi. Sonra vücuduma kaydı bakışları.

"Sende bana ait bir şey var," dedi boynuma takılı kalarak. "Üşüdüm de alayım dedim. Bekledim gitmedim."

Saçma bir bahaneydi ama içimi sıcacık etti. Karşısındaki sandalyeye otururken çoktan yumuşamıştım.

"Beklerken daha çok üşümüşsündür burada," dedim. Kafenin içerisinde değil, buz gibi soğukta, tam okulun dış kapısına karşı oturmuştu. "Şuradan yeni bir tane alabilirdin. Bir saat beklemene değer miydi?" diye sordum gözlerinin içine aptalca bir sırıtmayla bakarak.

"Değerdi." Hafif bir tebessümle kafa salladı. Gözlerini kaçırdı benden. Sıcacık gülümsemesi sardı her bir yanımı. "İnsan gitmek istemeyince her şeyi bahane edebiliyor," dedi. Masanın üzerindeki elinin üzerine uzattım elimi. Avuç içine giren parmaklarımı sardı sıkı sıkı. "Sen öyle suratsız gidince yanımdan gidemedim," dedi elleri arasındaki elimi okşayarak. "Bir de tabii boyunluk meselesi," diye sürdürdü bahanesini büyük bir gülümsemeyle. "Umarım kokun sinmiştir."

"Birkaç saatte?" dedim gözlerimi büyüterek. "Vallahi hiç çıkarmadım ama o kadar çok sıkmışsın ki parfümü, içim dışım sen koktu. Ben bu kokuyu nasıl yok edeyim? Günlerce yatsam kalksam bununla yine de sinmez."

"Sen beni alt etmişsin," dedi dudak kıvrımları yükselirken. "O kokuyu mu edemeyeceksin."

Böyle sözleri beni kendimden geçiriyordu. Yüzümü masaya kapatıp avucundaki parmaklarımla elini tuttum, yanağıma koydum. Avucunun içine yerleştirdim yüzümü. Başparmağı boynumla çenemin arasını okşarken, "İyi ki gitmemişsin," dedim tebessümle. Gözlerim kapandı. O sıcaklığını hissettim. Parmakları saçlarımın arasına daldı ve saç diplerimi okşadı. Ellerim kolunu kavrayıp sarıp sarmaladı.

"Ben moralin bozuk diye düşünüyordum ama çıkarken yüzün gülüyordu," dediğinde gözlerim açıldı ve avucunun arasından çıktım. Düşündüm bir an neye güldüğümü.

"Ah, evet," dedim heyecanla. "Ya tam çıkarken bir kız beni durdurdu. Tanıtım için. Yeni bir kurs açılmış. Resim kursuymuş. Ona kaydolmaya karar verdim."

"Allah Allah," dedi başını yana atarak. "Bir anda?"

"Evet," diyerek ayaklandım heyecanla. Bir de birilerini ikna etmem gerektiğinde ayakta olmak bana hep daha rahat hissettiriyordu. Savaş'ın o tavrına karşılık ani bir tepkiyle ayaklandım. "Yeni bir kursmuş. Bir ay ücretsizmiş. Şansımı denemek istedim ben de."

"Parası sorun değil ama böyle bir anda... hiç araştırmadan," dedi tatmin olmadığını belirterek.

"Ne kaybedeceğim ki?" dedim gözlerinin içine heyecanla bakarak. Ben zaten gidecektim ama Savaş'ın da gönlü olsun istedim. O da heyecanıma ortak olsun, benimle heyecanlansın istedim.

O hevesimi görünce, ona öyle dikkatle bakınca, "İyi bakalım," dedi.

"İnanabiliyor musun?" dedim heyecanla. "Bir saat ya, bir saatte iki portre çizebiliyor. Çizimlerini görmen lazım, Savaş. Hoca efsane iyi bu konuda. Kim bilir nasıl geliştireceğim kendimi."

Oturduğu yerde bir ayağı diğerinden daha önde olacak şekilde iyice yayılmıştı ve dirseğini sandalyeye dayayarak iki parmağını şakaklarına koymuş beni dikkatle dinliyordu ama sanırım anlattığım şeyden çok başka bir noktaya takılmıştı.

"Çok merak ediyorum, benden de hiç böyle efsane falan diye bahsettin mi ömründe bir kere?"

Sorgulamaya itti beni bir an. Evet, onunla hep gurur duymuştum, yani hayranlık oluşmuştu bende ama kimseye efsane falan diye anlatmamıştım.

"Ya..." dedim olduğum yerde yürümeye devam ederek. "Aynı şey değil ki. Resim yapmak beni oldum olası hep rahatlatırdı zaten, biliyorsun. Şimdi kursa gideceğim. Detaylı öğreneceğim ve çok heyecanlıyım." Aklımda fırçalar, tuvaller canlandı ve içim kıpır kıpır oldu. "Hoca da oldukça yetenekli olunca... Biliyor musun," diye atıldım tekrar heyecanla, "müzikle falan da ilgileniyormuş. Yani biz resim yaparken keman falan çalacakmış bize."

"Hadi ya," dedi çok da memnun olmayan bir tınıyla. "İsveç çakısı mı bu adam, yok yok."

"Ya lütfen ama," dedim önünde durup ellerimi iki yana açarak. "Bir şey anlatıyorum burada."

"Hayır anlamıyorum," dedi olduğu yerde dikleşirken. "Nereden çıktı şimdi bu kurs durup dururken?"

"Söyledim ya demin," dedim. "Karşıma böyle bir fırsat çıkınca değerlendirmek istedim. Hobi. Sen yokken falan burada oyalanmak

için. Seviyorum da hem. Kendime yeni yeni alanlar açıyorum işte. Haftada bir gün zaten sadece."

Dikkatlice bana bakarken, "Kendine değil de bana yeni yeni belalar açıyormuşsun gibi geldi," dedi memnuniyetsiz tavrını sürdürerek.

"Ya Savaş," dedim sesimi incelterek. "Hevesimi kırmasana."

Yüzüm düşmüş, sesimdeki heyecan bile kaçmıştı. Bunu fark etmiş ve durumu toparlamak ister gibi, "Ee," dedi kendini düzeltmeye çalışarak. Olduğu yerde iyice öne gelmiş, toparlanan kazağının bel kısmını düzeltti bana bakarak. "Ne yapıyoruz şimdi?" diye sordu. "Gidip sana defter kalem falan mı alacağız?" Yüzü gülmüş, beni de gülümsetmişti. Dalga geçiyordu resmen benimle.

"Hee," dedim alaylı bir tonda. "İstersen elimden tutup kaydettirmeye de götür çocuk gibi."

Elimi uzattım öylesine ama o ciddiye alarak, "Aynen," dedi elimi tutup ayaklanırken. "Ben de öyle yapmayı düşünüyorum zaten." Cebinden çıkardığı parayı masanın üzerine bıraktıktan sonra çekiştirdi beni.

"Nereye?" dedim beni peşinden sürüklerken. Parmakları parmaklarıma geçmiş yürürken, bir anda kolunun altına çekti beni. Omzumdan sarkan eli yine elimi tuttu ve arabaya yöneldi.

"Bir iki saat boşluğum var. Gidelim de görelim senin şu efsaneyi. Hangimiz daha efsaneymiş."

"Sen ciddisin," dedim yüzüne bakarak. Baktı, güldü. Kafa salladı. Daha sıkı kavradı elimi. Avuç içlerini hissettim avuç içlerimde. Adımlarımız birbirine uyumlu giderken arabanın yanına yaklaşmamızla elimi serbest bıraktı ve kolunun altından bıraktı beni. Kapıları açtı. O kendi tarafına, ben onun yanına geçtim.

"Ciddi ciddi kıskançlıktan götürüyorsun, değil mi?" diye sordum inanamayarak. Arabayı çalıştırdı ve birkaç saniyede hareket etti.

"Ne alakası var?" dedi gülerek. "Belki ben de kayıt yaptırırım dedim. Hoca efsaneymiş ya!"

Savaş'ı resim yaparken hayal ettim bir an. Kahkaha attım. O kadar sesliydi ki Savaş da keyifli hâlimden keyif alırcasına gülerek bana bakmıştı. Utandım bir an, kafamı camdan dışarı çevirdim. Dışarıda her yer kırmızı ve yeşille süslenmiş, yeni yıl ruhu her yeri sarmıştı.

Yapay karlar tüm vitrinleri süslemiş, her yer ışıklandırılmıştı. Arkama yaslanıp izledim her yeri. İçim umutla doldu.

"Bayılıyorum yeni yıla," dedim çocuksu bir heyecanla. "Keşke hep böyle kalsa etraf, bir de kar yağsaydı ne iyi olurdu."

Savaş sanki evde oturur gibi rahatlıkla kullanıyordu arabayı. Bir eli direksiyonu sıkıca kavrarken yerinde doğrularak diğer elini arka koltuğa attı. Ne yaptığını anlayamadım. Birkaç saniye sonra bir paket bıraktı kucağıma.

"Bu ne?" diye sordum merakla. Siyah kâğıda sarılmış, kırmızı bir kurdeleyle bağlanmıştı.

"Senin kucağında olduğuna göre sana ait olmalı," dedi gözleriyle paketi göstererek. "Soracağına açsana."

O yola bakarken ben merakla ve özenle paketi açtım. Son bandı söktüğümde gözlerim şaşkınlıktan kocaman açıldı.

"Savaş," dedim heyecanla elime aldığım kitabı incelerken. "*Üvercinka*, ilk basım hem de."

Cemal Süreya kitabı almıştı bana. İlk basım üstelik. Asla ama asla beklemediğim, tahmin bile edemeyeceğim bir incelikti bu. Bir kitaba, bir Savaş'a baktım. Böyle şeyler yapacak bir adam değildi ve bugün ikinci kez bu kadar ince düşünmesi beni bize karşı daha da umutla doldurmuştu. Ben mutluluktan deliye dönmüş gibi hayran hayran ona bakarken elimi tutup dudaklarına götürdü.

"İyi seneler, sevgilim," dedi nahif bir tonda. Elimin üzerine bıraktığı küçük öpücük tüm vücuduma yayılmış, tüylerimi diken diken etmişti.

"Ama ben kutlamayız diye düşünüp hiçbir şey almadım," dedim suratımı asarak. "Özür dilerim." Kendimi o kadar mahcup hissettim ki. Üstelik o bayağı ince düşünmüşken. Aniden yan yola sapıp tenha bir yerde hızla çekti el frenini. Ne olduğunu anlayamadım.

"Hep odun olan ben mi olacağım?" dedi hafif yamuk bir gülümsemeyle. "Bu sefer de sen ol."

Gitgide bana yaklaşırken koltuğa kendimi iyice yaslamıştım ve o bedenini benim üzerime doğru vermişti.

"Her geçen gün biraz daha..." dedim gözlerine bakıp yutkunarak. "Biraz daha hayran oluyorum sana."

Bu durum hoşuna gitmiş gibi gülümserken, "Bunları senden duymayı öylesine çok bekledim ki," dedi şükreder gibi. Bu pozisyonumuz karşısında titrek nefeslerim hissediliyorken gülümsedi. "Sanırım bana bir öpücük borcun vardı," dedi dudaklarıma ufak bir öpücük kondurarak. Dudaklarım aralanmış, gözlerim istemsizce kapanmıştı. Alt dudağımı dudakları arasına alırken oldukça yavaş hareket etti.

"Ne diyordu şair?" dedi dudaklarını dudaklarıma sürterek. Verdiği nefes yüzümde dağılırken gözlerim açılmamıştı ama yüzüm de bir gülümseme hâkimdi. "Seni bir kere öpsem, ikinin hatırı kalıyordu. İki kere öpeyim desem üçün boynu bükük..."

Kitabı incelemişti. Bu bile ne büyük incelikti.

Ufak ufak dudaklarımı dudakları arasına alırken ellerimi boynuna doladım. Sırtına kaydı ellerim. Tüm bedenini hissetmek ister gibi dokundum parmak uçlarımla. O dudakları dışında dokunmadı bana. Elleri sırtındaki ellerime gitti ve ellerimi sıkıca kavradı.

"Senelerce sana olan hasretimi bir bilsen, Gülfem," dedi iç çeker gibi. "Katlandığım şeyleri bir bilsen," dedi alnını alnıma yaslayarak.

Bilmek istedim, onun tarafını öylesine merak ediyordum ki. "Şimdi öylesine korkuyorum ki gidersen diye. Biri aklını çeler diye. Başkalarına olan sınırların bana olmasın istiyorum, senin için bir tek ben özel olayım istiyorum, bencillik evet ama ben ilk kez bencilce bir şeyi bu kadar çok istiyorum," diye mırıldandı. Ellerimi tekrar sırtında bıraktı ve tek kolunun altına sardı beni. Bir anda yerimden kalktım ve kucağına oturttu beni. Ne olduğunu anlamadan bacaklarımı iki yana açmış bir şekilde buldum kendimi. Gözlerine bakmakta zorlandım. Gündüz vakti, her şey bu kadar açıktayken ne yapacağımı bilemedim. Öyle bakakaldım sadece. "Nazın da, kaprisin de," dedi beni inceleyerek. "Öyle kendine has ki, öyle güzel tutuyorsun ki o dengeyi. Senelerce her seferinde öylesine kendine çektin ki beni." Dudaklarımı büyük bir açlıkla öperken elimin birini beline koydum, diğer elim yakasından içeri, boğazına dokundu. Gözlerimi kapayıp karşılık verdim ona.

"Ulan bu kadar zor mu?" diye sordu birkaç saniye ara verip tekrar devam ederek. Hızla inip kalkan göğsüm ona çarpıyordu. "Bu kadar zor mu?" dedi tekrar durarak. "Savaş'layım demek. Birilerinin ağzını kapamak bu kadar zor mu senin için?"

Eylül konusundan bahsediyordu. Gizlemek istemem onu tanıdığımdan daha fazla etkilemişti ama daha çok yeniydik. Bunu benden beklemeye hakkı yoktu.

"Savaş, ben..." dedim ne diyeceğimi bilemeyerek. O da konuşturmak ister gibi değildi zaten. Sadece içinde tutmak istememiş gibiydi. Nefes nefese kalmışken konuşmama izin bile vermeden tekrar gömüldü dudaklarıma. Sustum, sustu. Öptüm, öptü.

❦❦❦

Savaş arabayı park ederken ben merdivenlerin girişinde asılı olan tablolara baktım. Merdivenleri yavaş yavaş çıkarken arkadan gelerek sahiplenir gibi elimi tuttu. Omuzlarını iyice genişletti ve o sert ifadesine bürünerek gözdağı verecek şekle büründü. Gözlerimi devirdim bu hâli karşısında. Bir adım attık, telefonu çalmaya başladı.

"Of sikeceğim ama şimdi!" diyerek reddetti. Yol boyu çaldı ama Savaş kapatıp durdu.

"Ne oldu?" diye sordum merakla.

"Emre," dedi elimi bırakıp mesaj yazarak. "Sonra anlatırım." Anlatırım dediğine göre benim de bilmem gereken bir durumdu. Bir de o evde kaldığımızı düşününce iyice meraklandım.

"Söylesene. Ne oldu?" diye sordum.

Ters bir bakış attı bana. "Sonra dedim, güzelim," diyerek tekrar elimi tuttu. "Yapalım şu kaydı. Eve bırakacağım daha seni. İşim gücüm var."

"Giderim ben kendim," dedim.

Önden o çıkıyor eli belinin arkasında elimi bırakmıyordu. Dar dönemeçli merdivenlerden ikimizin geçmesi oldukça zordu.

"Şunlara bak," dedi beni takmayıp resimlere dalarak. "Senin de efsane anlayışına diyecek bir şey bulamıyorum artık. Fırçayı daldırmış her renge, sürmüş tahtaya."

"Tahta değil o," dedim.

"Ne sikimse." İndiğimizden beri barut fıçısı gibi dolanıyordu.

"Ne oldu sana birden?" dedim içimde tutamayarak. "İndiğimizden beri her şeye parlıyorsun."

"Sinir yaptı," dedi alayla tek kaşı kalkarken.

"Ne?" diye sordum anlamayarak.

O sinirli hâlinden sıyrılıp birkaç saniye gülerken merdiven bitmişti. Beni arkasından alıp yanına çekmişti. Biz öyle etrafa bakınırken içeriden çıkan bir adam, "Hoş geldiniz," dedi güler yüzüyle. Uzun boylu, oldukça yakışıklı, kumral tenli bir adamdı.

"Kayıt için geldik biz," dediğimde Savaş bana baktı ters ters. Ne oldu der gibi baktım. Konuşmak da mı yasaktı şimdi?

"Hocayı görelim biz," dedi Savaş, adama dönerek. Yan tarafta bulunan broşürlerden bir tane çekip, "Serkan Yılmaz," dedi. Sonra aldığı yere alelade bir şekilde attı kâğıdı. "Nerede kendisi? Yoksa biz sonra geliriz." Elimi bir an olsun bırakmıyor, adamdan da bakışlarını çekmiyordu.

"Merhaba," dedi adam elini uzatıp gülümseyerek. "Ben Serkan Yılmaz."

Hoca bu muydu? Taş gibiydi. Tekrar süzmeden edemedim. Savaş da benimle birlikte aynı şekilde süzdü. Salaş beyaz bir gömlek, kot pantolon, beyaz spor ayakkabı giymişti. Manken gibiydi bu adam, hiç hoca gibi değildi. Uzatılan ele karşılık verecektim ki Savaş bir iki adım geri itti beni ve uzatılan eli sıkıca kavrayıp sıktı. Elinin üstündeki tüm damarları belirginleşmişti. Adam, Savaş'ın tüm o sertliğine karşı şeklini bozmadı. Elinin acımaması imkânsızdı ama hiç tepki vermedi. İkisi de bu saçma durumda geri çekilen taraf olmadılar. Savaş'ın beni tutan elini sıktım adamı bırakması için ama nafileydi. O kadar ters bakıyordu ki adama. Tekrar belirgin bir şekilde elini sıkarken istemeyerek çekti kendini.

"İki kişilik mi olacak kayıt?" dedi adam, Savaş'a bakmaya devam ederek.

"Yok, tekti de hiç olacak herhâlde artık."

"Neden?" dedi adam ona bakmaya devam ederek. Gülen yüzü gitmiş, o da oldukça ciddileşmişti. İkisi arasındaki gerginlik o kadar belli oluyordu ki.

"Öyle istedi canım," dedi Savaş benim varlığımı unutarak. "Sizin yaş genç değil mi bu işler için?"

Adam, "İsim neydi?" dedi sahte bir tebessümle.

"Tanışmamızı gerektirecek kadar muhatap olacağımızı sanmıyorum." Savaş'ın net tavrı karşısında adam da aynı şekilde duruyordu.

"Adını bile söylemeyen birisi tarafından mesleğim sorgulanıyor," dedi sahte bir gülümsemeyle. "Peki, öyleyse madem muhatap olmayacağız, benim de cevap vermeme gerek yok."

İyice tersleşmeye başlamışlardı. Hiçbir şey yokken üstelik. Savaş'ın kolunu çekiştirip durdum. Bana baktı ama gözleri o kadar sık aramızda mekik dokudu ki gerginlik gitgide tavan yaptı. Koluna sarılır gibi yaparken tırnaklarımı geçirdim etine.

Bana baktığı saniyelerde dudaklarımı hafifçe oynatarak, "Savaş saçmalıyorsun," diye mırıldandım.

"Savaş Bey'in içine sinmeyen bir şeyler var sanırım. Sorunun ne olduğunu söylerse çözebiliriz aslında ama kendisi konuşmamakta kararlı."

Durdum öylece. Ben sesli bir şekilde dile getirmemiş, sadece dudaklarımı oynatmıştım. Savaş kendini çekmeden ona bakarken şaşkınlıkla, "Ama adını söylememişti. Siz..." dedim.

Savaş kesti sözümü: "Dudaklarını okudu," dedi ona bakmaya devam ederek. "Hocamız bayağı yetenekliymiş. Neden bu kadar çok bilgiye sahipsiniz acaba?"

İmalı ses tonuyla gülümsedi adam. "Neyle itham edildiğimi anlarsam daha rahat cevap verebilirim belki. Öğrenmeye açık bir insanım. Birçok konuda bilgim var." Kendinden emin bir şekilde sürdürdü hareketlerini. Ben sadece ikisini izleyip ne tepki vereceğimi bilmeden bakıyordum.

"Silahlara da yatkınsınız sanırım," dedi Savaş.

"Efendim?" Gözleri kısılmış, söylediklerini anlamamış gibi baktı. Ben de anlamamıştım. Şu an konunun o kadar dışındaydım ki neye ne tepki vereceğimi bilmiyordum.

"Silah diyorum," dedi baskılı bir sesle. "Sizin işiniz kalem, kâğıt değil mi? Silahlarla ne işiniz var?"

"Anlamıyorum ne demek istediğinizi," derken bana çevirdi bakışlarını adam. Kendimi bir şey söylemek zorunda gibi hissettim ama ne diyeceğimi bilemedim. İş çok başka bir boyuta gelmişti.

"Siktirme lan beynini bana. Anlamıyormuş. Mermi izi var kolunda. Daha yeni üstelik. Anlamıyorum diyor. Ne ayaksın lan sen?"

Adama doğru bir hamle yapacakken kolundan tutup, "Savaş!" dedim. Durdu, şaşırılacak gibi bir durumdu ama durdu. İstese ezer geçerdi beni ama durdu.

"Ufak bir kaza," dedi adam öfkeyle sesini yükselterek. "Kimse sizi buraya zorla getirmedi, Savaş Bey. Kendiniz geldiniz. Hangi sıfatla bu kadar soru soruyorsunuz siz bana?"

"Sıfatını sikerim lan senin! Laf ebeliği yapma bana."

Adam, "Biraz daha bu tavrınızı sürdürürseniz..." dediğinde Savaş tekrar hareketleniyordu ki, "Savaş," dedim önüne atlayarak.

Adama baktı, sonra bana döndü. Kan oturmuştu gözlerine. Kolumu sıkıca kavrayıp merdivenlerden indirirken, "Sikeceğim yapacağın işi!" diye homurdandı.

"Sa-savaş," dedim, durmadı. O kadar büyük atmaya başladı ki adımlarını sürüklenir gibi oldum peşinde.

"Kursmuş. Bitti!" dedi bağırarak. "Ne olduğu belirsiz herifin teki. Bomboş ıssız bir mahalleye kurs açmış. Güya hoca..."

"Ne!" dedim sözünü keserek. "Ne güya hoca? Ne olacak Savaş başka? Koskoca kurs. Adamın yaptıkları belli, ne olacak başka?"

"Kursmuş. Sikerim kursunu, ne kursu ne hocası! Ayak hepsi görmüyor musun? Hepsi oyun, kurulmuş bir plan."

Yol boyu kolumdan çekiştirip durdu. O kadar sinirlenmişti ki neye sinirlendiğini, niye sinirlendiğini bile anlamadım. Konuştuklarını duymuyor, sadece kendi bir şeyler mırıldanıyordu. Tarık'ın sözleri geldi aklıma. Onun şüpheleri vardı, korkuları vardı. Mesleğinden sebep tedirginlikleri vardı ama böyle bir yere varamazdı, varamazdık. Ben bunu kabullenmezdim.

"Yeter!" dedim bağırarak. "Benim senin gibi bir hayatım yok, tamam mı? Öyle senin tarafındaki gibi karışık değil bendeki işler. Her şey senin gördüğün gibi değil her zaman. Kaza dedi adam. Dinlemedin bile. Düzgünce konuşmadın bile adamla. Sırf kıskançlığından farklı taraflardan baktın olaya. Eline her silah alan terörist değil!"

"He he," dedi adımlarını hızlandırırken beni umursamadan. Yolun her yanını kontrol etti. Peşimizde birinin ya da birilerinin olduğunu düşünüyordu sanırım ama bu çok saçmaydı.

"Bana böyle davranamazsın," dedim kolumdan tutup çekiştirirken. Elleri, tutuşu o kadar sertti ki. Tüm gücünü üzerimde kullanıyormuş gibi hissettim. Durmadı, yürüdü. "Bırak," dedim kolundan çıkmaya çalışarak. "Gelmeyeceğim ben."

Kendimi ondan kurtarmaya çalışırken iyice göğsüne yapışıyordum resmen. Ne kadar debelensem de çekmeyi bırak, biraz bile oynatamadım bileğimi elinin arasından. Yüz kasları gerilmiş, çenesini sıkıyor bana bakmıyordu bile. Resmen benimle muhatap dahi olmuyor, beni dinlemiyor, burnundan soluyarak karşıya bakıyordu.

"Savaş bırak!" diye bağırdım avazım çıktığı kadar. Elimi aniden serbest bıraktığında yalpaladım.

"Geliyorsun," diye bağırdı işaret parmağı arabayı gösterirken. "Bin şu arabaya!" Öfkeyle bana sokağın ortasında bağırırken hiçbir şeyi önemsemedi. Sokak bomboştu.

"Sen hastasın!" dedim karşımdaki gözü dönmüş adama bakarken. "Dengesiz herifin tekisin sen."

Benim çıktığım tondan daha yüksek bir tona çıktı sesi. Erkek sesinin baskın gücünü kullanarak, "Öyleyim," dedi hızlıca başını sallayarak. Delirmiş gibi varla yok arası bir gülümseme vardı yüzünde. Elleri iki yana açılmış bir iki adım geri attı. Gözleri kısılmış bana bakarken benim söylediklerimi çok da umursuyormuş gibi gelmedi. "Sabah ölüp bitiyordun şimdi hasta mı oldum? Hiç fark etmez. İstediğini düşün."

Sabahki adam değildi sanki. Bir anda o kadar farklı bir kişiliğe bürünüyordu ki ben ne yapacağımı bilmiyordum. Gözleri dönmüş bir şekilde karşımda dururken eli tekrar havalandı. "Gülfem!" dedi dişleri arasından konuşup arabayı göstererek. "Hemen... şu arabaya bin!"

"Binmiyorum," dedim geri adımlarken.

"Hay ben senin inadına..." dedi bağırarak. "Lan bir kere tamam desen boyun eğmiş olmazsın! Niye her şeyde inatlaşıyorsun sen benimle? Adamın hâli tavrı normal miydi, Allah aşkına?" Eli kursun yönünü gösterdi. "O dik kafalılığın iş açacak başına, Gülfem," diye

güldü. "Bir kere de haklı olabilir mi bu adam de be. Bir kere ulan, o dik kafanı indir bir kere! Ne inatmış, amına koyayım! İflahımı kurut-tun be."

Yaka silkmiş, kendi etrafında elleri saçlarını karıştırarak sinirle döndü.

"Sen anca bağır, küfret," dedim sinirle. "Emir ver sen anca. Zorba herifin tekisin sen!" İğrenir gibi söyledim her bir kelimeyi. Sözlerim, tavrım onu daha da sinirlendirirken hızla yanıma ilerleyip kolumdan tuttu tekrar.

"Bırak," dedim sinirle. "Sen beni oradan oraya sürükleyemezsin."

"Burayı daha fazla birbirine katmadan bin arabaya!" dedi sesini normalleştirmeye çalışarak. Yine de her kelimesi öfke doluydu. Hadi!" dedi tekrar emir verir gibi. "Bin şu arabaya!"

"Sen böyleyken," dedim ağlamaya durmuş ses tonumla, "gelmek istemiyorum."

Söylediklerime aldırış bile etmeden kolumdan tutarken inat etmeyi bırakmış, arabaya doğru adımlamaya başlamıştım. Arka kapıyı açtı binmem için.

"Bana gelmiyorsun zaten," dedi beni yaralamak istercesine. "Sağ salim bırakayım seni şu mahalleye. Sonra ne halt edersen et."

11. BÖLÜM
TAVİZ

Merdivenlerden inerken duyduğum ses sadece bizimkilerin sesi değildi. Biri homurdanarak bir şeyler anlatıyordu. Merdivene basınca çıkan o gıcırtılı ses duymamı zorlaştırırken adımlarımı biraz daha yavaş attım. Parmak uçlarımda ilerlediğimde gıcırtılı ses azalmış, salondan gelen ses daha net bir şekilde duyuluyordu.

"Hayır, anlamıyorum," dedi sinirle. Kaan'dı bu. Kaan'ın sesiydi. Merdivenin dönme kısmını geçtiğimde karşımda kahvaltı masasında sırtı bana dönük şekilde oturuyor, annemin yaptığı reçeli ekmeğine sürerek anneme bir şeyler anlatıyordu. "Adam kıl herifin teki," diye devam etti sözlerine. Omuzlarını kabartmış, sesini normalden daha fazla kalınlaştırmıştı. "Büyük diye saygı duyduk ama bir yere kadar. Adam her şeyimize karışıyor ya."

Ellerini iki yana açmış anneme bakıyor, hararetli sesine el hareketleri de sert bir şekilde eşlik ediyordu. Annem ise cevap vermeden çayları doldururken Kaan'ı ayıp olmasın diye dinliyor gibiydi.

"Geçen hafta buluşacağız, kızı pazar pazar ne yapacaksın dışarıda deyip yollamamış. Ulan dingil, hafta içi okul var. Bu kız ne zaman gezip tozacak, arkadaşlarıyla buluşacak? Anladı kesin bizim buluşacağımızı, ondan yollamadı."

"E, siz de dışarıda buluşmayıverin, oğlum," dedi annem sessizliği bozarak.

Durduğum yerde konuşmalarını dinliyordum. Savaş ondan dingil diye bahsettiğini duysa Kaan'ı öldürmez, süründürürdü herhâlde.

"Arada burada görüşüyorsunuz işte. Telefonla mesajlaşıyorsunuz da. Bizim zamanımızda o bile yoktu. Uzaktan uzağa bakışırdık."

"Ya yenge," dedi Kaan tabağına dönerek. "Şimdi sizin zamanımızla bizimki bir mi? Görmüşsünüz amcamla birbirinizi çeşme başında, haftasına istemeye gelmişler. Biz ne yapalım? Bu evde ara sıra görüşmeyle olacak iş mi? İnsan bir sinemaya gitmek istiyor, bir kafede oturmak istiyor, ne bileyim sahilde gezmek istiyor ama yok..." diyerek ellerini havaya kaldırdı. "Savaş beyimiz hep engel, hep engel. Kendisi sanki evliya gibi adam, bize gelince tırı vırı. Ya gerçi onun havaları bana sökmez de bakma işte, Müge'nin hatırına susuyorum birazda. Üzülmesin diyorum, abisi sonuçta. Yoksa alırım onun façasını da ben..."

Biraz ufak mı atsan Kaan? Ne bu artistlikler?

"Abi işte, ne yapacaksın," dedi annem, Kaan'ı dizginlemek ister gibi. Gerçi dizginlemese de bir şey yapacak değildi ama suyuna gitmeye çalışıyordu annem. "Alttan alıp sus sen, boş ver. İki aile yakın birbirine. Yüz yüze bakıyoruz hep. Siz de takılın biraz daha böyle. Büyüyünce kimse bir şey demez. Şimdi yaşınız daha küçük diye şey yapıyordur."

"Ya yenge, iki buluşmayla ne olacak ya? O da biliyor bizim zaten öyle böyle görüştüğümüzü. Hayır biliyorsun, niye bilmezliğe gelip kısıtlıyorsun? Gizli gizli yapması daha kötü. Bilsin en azından nerede olduğunu. Adam zaten yılın yarısı evde yok, yenge," dedi tekrar anneme dönerek. "Soyum sopum belli. Delikanlı çocuğum. Gelse dese Kaan, kardeşim benim yokluğumda sana emanet kardeşim, mis gibi geçinir gideriz ama illa tersleşecek benimle. Ben zaten evleneyim Müge'yle bakmam onun yüzüne," dedi eline çayı alıp arkasına yaslanarak. Bacak bacak üstüne atmış iyice kendi kendini gaza getiriyordu. "Bu tavırları soğuttu beni. Yani Müge'yi alayım ben, bir daha işim olmaz onunla. Artık Müge ile ara sıra görüşürler, ona karışmam da benim hiç işim olmaz artık o lavukla."

O böyle rahat rahat gereksiz bir özgüvenle konuştukça gülesim geliyordu. Aklıma bir şey geldi. Telefonumda geçen yaz hep beraber olduğumuz bir video vardı. Onu buldum ve sesini kısarak Savaş'ın konuşmaya girdiği kısmı bulup durdurdum. Abime bana bak lan diye seslendiği bir kısım vardı ve orayı durdurarak telefonun sesini açtım.

Yavaş adımlarla masaya doğru ilerlerken beni gören anneme el işaretiyle sus yaparak parmak uçlarımda ilerledim ve tam arkasına geldiğimde hem ses kaydını açtım hem elimi sert bir şekilde omzuna koydum.

Savaş'ın bana bak lan deyişi odada yankılanınca Kaan, "Siktir!" diyerek titreyen eliyle çay bardağını üzerine düşürdü. Sesli bir şekilde kahkaha atarken ön tarafa geçmiştim. Kaan dudaklarını dişleyip elini pantolonunun önüne götürmüş, iki büklüm olmuştu. Annemin suratı acıyla şekil alırken hemen ayaklandı.

"Ya Gülfem abla," dedi acıyla homurdanarak. "Yaptığın iş mi ya?" Pantolonunun önünü tutuyor, yerinde zıplıyordu.

Ben gülmeme engel olamazken annem, "Gülfem," dedi kızgın bakışlarını bana çevirerek.

"Ne?" dedim kahkahalar atarak. Günlerdir hiç gülmemiştim ve bunun acısını çıkarır gibi kahkaha atıyordum. "Adamın adını duyunca elin ayağın titriyor, arkasından nasıl atıp tutuyorsun. Ben de seni deneyeyim dedim."

"Geleceğimi kararttın ya," dedi kendi etrafında dönerken. "Kesin iş görmez artık."

Gülmekten gözümden yaş gelmişti. Derin bir nefes alıp kendimi toparlarken, "Bir şey olmaz," dedim ses tonumdan kaybolmayan gülümsemeyle. "Çayı iki saattir evirip çevirdin. Soğumuştur o çoktan. Ayrıca aklın başına gelsin diye yaptım. Onun her an nereden çıkacağı belli olmuyor. Vallahi bir yerden fırlar sen benim arkamdan mı konuşuyorsun diye, görürsün o zaman. O tamamen karartır o geleceğini."

Cevap vermeyip pantolonunu tutarken, "Çık yukarı, oğlum," dedi annem. "Su tut banyoda. Ben Levent abinden bir şeyler bakayım sana."

Ben kahvaltı masasına oturdum. Kaan merdivenlere yöneldi, annem de bana bakıp başını iki yana sallayarak peşine takıldı. Masaya oturduktan saniyeler sonra küfrederek aşağı inen abime baktım. Altında pijaması, üzerinde atlet vardı. Klasik Türk erkeğiydi.

"Hayırdır?" diye sordum göz kırparak.

"Annem..." diye homurdandı. "Yukarıda ortalığı yıktı götürdü pantolon arayacağım diye. Uykumdan uyandırdı beni!"

Suratıma bir sırıtma hâkim oldu. Hep ben mi kaldırılacaktım uykumdan. Oh olsun! Abim ters ters bakarken ben daha da yayılarak bir tane burgu peynir aldım. Ağzıma attığım sırada gelen Kaan'a gülümsedim. Az önce atıp tutan hâli gitmiş, suratı düşmüştü.

"Ne oldu, paşam?" dedim gülümsememi kaybetmeden. "Az önce atıp tutuyordun?"

Kaç gündür o kadar keyifsizdim ki. Hafta sonu herkesin evde olması bir miktar keyfimi yerine getirmişti. Masanın üzerindeki telefonumun tuş kilidini bildirim düşmüştür umuduyla açtım ama hiçbir şey yoktu.

"Ne atıp tutacağım be!" dedi Kaan yerine otururken. "Bordoysa bordo! Yüzbaşıysa, yüzbaşı. Ne var yani! Bizim de elimiz silah tutuyor! Hem demirden korksak trene binmez, Savaş'tan korksak Müge sevmezdik." Atarlı ergenime yeniden kahkahalarla gülerken abim de bana katılmıştı.

"Len çen büyüdün de adam mı oldun! Çen büyüdün de âşık mı oldun?" diyerek bebek konuşmasıyla Kaan'la dalga geçerken ben kahkahalarla gülmeye devam ediyordum. Eliyle Kaan'ın başına vurup sağa sola gitmesini sağladı. O sırada aşağı inen annem, abimi duymuş lafa katılmıştı.

"Sen çocukla dalga geçeceğine kendine bak, oğlum. Daha donunu toplayamıyorsun sevgili yapmışsın," dedi ve ben hem şaşkınlık hem de kahkahayla anneme baktım.

"Anne," dedim hayretle. "Sen hani oğluna toz kondurmuyordun?"

Annem ters bir şekilde bana bakarak sofraya otururken, "Ne yani?" dedi. "Kötü bizim kötümüz. Milletin içinde yereyim mi oğlumu? Sonra başıma kalır maazallah."

Abim gözlerini kısmış anneme bakarken dikkatle dinledi ve sonunda dayanamayarak gözlerini devirdi. "Of anne ya!"

Annem ise her zamanki klasik lafıyla abimi püskürtmüştü: "Sus bakayım, anneye of denmez!"

Cevap vermeyip tabaklarına dönmüşken herkes, abim ağzında çevirdiği lokmayla Kaan'a baktı.

"Müge'yle aran nasıl lan?" dedi alaylı bir şekilde, sanki Savaş'ı bilmiyormuş gibi. Kaan da bunu bekliyormuş gibi ve annemle konuşması yetmemiş gibi hemen anlatmaya başladı.

"Ya abi, ara yok ki!" dedi hararetlenerek tekrar. Sanırım bayadır görüşemiyorlardı ve bayağı dolmuştu. "Kol gibi telefon faturası var anasını satayım! Hayır, kızla iki kere buluşabilsem neyse de o da yok! Yemin ediyorum kaçıracağım sonunda, o olacak!" Ben kıkırdarken abim de bıyık altından gülüyordu.

"Kaçır oğlum," dedi elini Kaan'ın omzuna vurarak. "Yakışır senin gibi delikanlı çocuğa."

Abimin ne yapmaya çalıştığını anladım ve gülmemi engellemek adına dudaklarımı birbirine bastırarak ben de destek verdim. "Tabii kaçır!" dedim tüm ciddiyetimle.

Kaan söylediklerimizi ciddiye almış bir şekilde tek kaşını kaldırdı. "Kaçırayım mı ki?" dedi çok da emin olmayan ama aklını kurcalayan ses tonuyla. Ciddi ciddi bize bakıyor, bir tepki bekliyordu. Gözleri ikimizin arasında mekik dokurken kahkaha attık.

"Kaçır tabii, oğlum," dedi abim. "Sonra Savaş da seni dağa kaldırsın, münasip bir yerde..." deyip sustu ve bize baktı. "Eh, kalanını anladın sen," dedi imalı bir şekilde göz kırparak.

Ben katıla katıla gülerken annem de en az benim kadar gülüyordu. Sanırım o da anlamıştı ki kaçır dememize bir şey dememişti. Kaan'a sarmanın eğlencesi geçince abime yöneldim. Çay kaşığımla dolu bir çikolata ezmesi alırken, "Abi," dedim uzatarak. Bana baktı.

"Sen Kaan'a diyorsun da," dedim çikolatayı ağzımda döndürürken, "asıl Efsun'un annesinin yanında anlattıklarımdan sonra sen kaçırmayı düşün."

Gözleri kocaman açıldı. "Ne söyledin lan kadına?" dedi kahvaltıyı bırakıp.

"Gülfem!" dedi annem. "Uğraşma abinle!"

"Şaka şaka," diyerek gözlerimi kıstım. "Övdüm seni. Dedim abim öyle iyidir, böyle iyidir. Bize hep yardım eder. Her hafta temizlik yaparken o camları siler. Halıları yıkar. Sofrayı kurar, kaldırır. Her iş gelir elinden."

"Vallahi mi lan?" dedi memnuniyetsiz tavırla. Cevabımın olumsuz olmasını istiyor gibi umutla bakıyordu.

"Vallahi," diyerek omuz çektim. "Öv dedin övdüm. Vallahi söyledim bunları."

"Oha lan," dedi Kaan telefonuna bakarak. "Öğleden sonra buluşuyoruz Müge ile. Yes be!" diyerek yumruk yaptığı elini karnına doğru çekti.

"Ee Savaş?" deyip durdum. Dikkat çekmemek adına abi diyerek düzelttim konuşmamı. "Savaş abi yok muymuş? Hafta sonu ya."

Ondan değil başkalarından bir şeyler öğrenmeye çalışmak çok koyuyordu bana. O gün arabada tek kelime etmemiş, sonra da hiç konuşmamıştık. Ne ben adım attım ne o. Adım atması gereken kişi de ben değildim zaten. Davranışları o kadar kırıcı boyuttaydı ki.

"Ne bileyim ben ya," diyerek omuz çekti. "Bana ne, neredeyse nerede. Ben buluşuyor muyum buluşuyorum. Kalanı beni alakadar etmez."

Seni değil zaten beni alakadar etmişti. Gerçi beni de etmiyordu sanırım artık. Ne halt edersen et, ayrıldık demekti sanırım. Sonrasında konuşmuyor oluşumuz da bunun ispatı gibiydi. Birkaç kez mesaj atmak istesem de ayrıldık yani kesin değil mi diye, vazgeçmiştim. O atmadan asla mesaj atmak gibi bir niyetim yoktu.

"Ya Gül ya," dedi abim bana dönerek. Herkesin derdi kendineydi tabii. "Keşke öyle demeseydin," dedi suratını asarak. "Kızım, ben ne anlarım o söylediklerinden? Senin de bir ayarın olsun, ya gömüyorsun ya fazla övüyorsun."

"Vallahi bilmem," diyerek omuz silktim ve çayımı yudumlamaya başladım. "Öğrenebilirsin. Geç değil."

Tekrar telefonumun bildirim tuşuna bastım. Yine bir şey yoktu. Abim kendi kendine oflayıp düşünürken mesaj bölümüne girdim ve Savaş'a tıkladım. En son gecenin bir vakti girmişti. Profilinde hiçbir değişiklik yapmamıştı. Ben yüzlerce fotoğraf değişmiştim. Ben Savaş'a bakarken Müge'den bildirim düştü telefonuma. Saçını yapmak için çağırmış. Kaan'la buluşacaklarmış. Ne kadar hayır desem de Savaş'ın arabasının evde olmayışı, Müge'nin fazlaca ısrarı ve vicdanıma oynamasıyla kabul ettim.

"Nereye?" diye sordu annem hemen.

Tabii sofra duruyordu Gülfem. Nereye ayaklanıyorsun sen öyle hemen?

"Müge çağırdı," dedim anneme bakarak. "Ona gideceğim yarım saat."

"E sofra?"

Gözlerimi devirdim, sofra tabii. Gülfem'in başka işi yok.

"Abim toplasın anne bu sefer," diyerek birkaç adım uzaklaştım masadan. "Hem öğrenmeye bir yerden başlamak lazım. Öv derken iyiydi. Övdüm ben de."

"Öv dedik de efendi çocuk falan diye dedik," diyerek çıkıştı abim. "Ev işleri yapıyor de demedik. Kılıbık mıyım ben?"

Yardım etmek kılıbıklık mı? Bunlar hep annemin yetiştirme tarzından kaynaklıydı aslında. Gülfem onu yap, bunu yap. Levent otur oğlum sen. Abin acıkmış Gülfem, ütüsünü yap Gülfem, çamaşırını yıka Gülfem. Erkek o, ne anlar diye diye bir kadın olmasa hayatında yaşayamayacak boyuta getirmişti. Hiçbir konuda bilgisi yoktu.

Gözlerimi devirerek, "Gerçekten Efsun nasıl seninle birlikte, hâlâ anlamıyorum," dedim ve odadan çıkıyordum ki, "Bana bak," diye durdurdu.

Elimi kapıya dayayarak bedenimi hafifçe çevirdim. "Efsun hep beraber dışarı çıkalım diyor akşam için." Geçen söylediği muhabbeti abime açmıştı demek. "Kim kim?" diye sordum tedirginlikle. Savaş ve ben böyleyken Savaş gelmezdi sanırım. Ben de gitmek için heveslı değildim açıkçası. Tabii Efsunlara anlatmadığım için Savaş ile en son olan durumu, benimle konuşmadan abime bu fikri sunması çok normaldi.

"Sen, ben, Efsun, Tarık." Tarık derken sesi memnuniyetsiz çıkmış, gözlerini devirmişti. Sanırım Efsun, Tarık konusunda abimi zorla ikna etmişti. Devam eder diye bekledim. "Savaş ve Müge'ye de söyle dedi Efsun. Çağıracağım gelirseler." Söylememişti yani daha Savaş'a.

"Bilemiyorum," dedim emin olmayan bir tonda. "Konuşuruz sonra."

"Ben de gelirim o zaman," diye atıldı Kaan heyecanla. "Hem gündüz beraberiz hem gece. Of çok iyi ya! Evrene gönderdiğim mesajlar Savaş abiye erişti sanırım. Baksana, yüce Rabb'im bile âşıkların

kavuşmasını ister gibi. Bugün bizden yana oluyor her şey." Ellerini havaya kaldırıp bir şeyler mırıldanarak yüzüne sürdü elini.

"O evrendeki mesajlar Savaş abine ulaşmış olsaydı," dedi abim, "sen bu evrende değildin."

Abim kahvaltısını ederken Kaan yavaş ve sinir bozucu hareketlerle sandalyeden kalktı. Gevşek bir gülüş takındı suratına. "Çok abartıyorsunuz şu adamı," dedi saçma sapan başını sallayarak. El hareketleri falan bir garipleşmiş, sabahki hâllerine bürünmüştü. "Siz çıkardınız tepemize zaten. Götü kalktı."

Abim bile Kaan'ın bu tavrını hayretle izliyordu. "Oğlum bak, cidden sen fazla ileri gidiyorsun. Orada burada konuşma böyle. Gider adamın kulağına..."

Abim cümlesini tamamlayamadan, "Bir şey olmaz," dedi Kaan ağzını yaya yaya, büyük bir rahatlıkla. "Hadi ben de gidiyorum. Eve gidip uzanayım şöyle keyifle. Tüm gün sevgilimle beraberim zaten. Bugün keyfime diyecek yok."

"Ben de çıkıyorum," diyerek peşine takıldım. Kaan, benden önce çıkıp ayakkabılarını giymiş olmasına rağmen beni bekliyordu. Ben de ayakkabılarımı giyerek ayaklandım ve koluna girerek dış kapıyı çektim.

"Mızmızlık yapma," dedi bana bakıp ilerlerken. "Akşama gidelim hep beraber işte. Sen gelmem dersen herkes tek tek cayar gitmekten, biliyorum. Benim için gel bari. Sevenleri birleştirmek sevaptır."

Gülerek yüzüne baktıktan sonra bahçe kapısını açmak için önüme dönmüştüm ki bahçede Savaş'ı gördüm. Salıncakta oturmuş, elinde telefon mesajlaşıyordu. Kalbim orantısız şekilde hızlanmışken boğazımda acı bir tat oluştu. Beni fark etmemişti sanırım. Ben de hemen önüme döndüm. Bakışmak yok Gülfem! İlk adım atan sen olmayacaksın! O umursamıyorsa sen de umursamayacaksın.

"Oturuyor orada," dedi Kaan, Savaş'ı fark edip önüne dönerek. Kaan iyice gerilmiş ama bu yiğitliği boka çaldırmamak için belli etmemeye çalışıyordu.

"Gördüm," diye mırıldandım. İkimizin de bakışları yerde, Savaş'ın varlığını yok sayarak adımlamaya başladık.

"Hop..." diye bir ses yankılandı sokakta. Savaş'ın gür erkeksi sesiydi bu. "Bana bak lan," diye ekledi. Titremeye başladım. Sesini duyunca bile beni etkisi altına alması hiç hoşuma gitmiyordu. Kendimi kontrol edemiyordum. Adımlarımız yavaşladı ama ikimiz de kafamızı kaldırıp bakmadık.

"Bana mı dedi?" diye sordu Kaan yere bakmaya devam ederek.

"Bilmiyorum," diyerek dudak büktüm. "Bana da demiş olabilir. Diyaloglarımız hep böyle çünkü."

"O zaman inşallah sana demiştir," dedi Kaan büyük bir umutla.

"İnşallah," diye mırıldandım yürümeye devam ederek. "İnşallah bana demiştir de kavga ederiz."

Sinirliydim, böyle konuşmadıkça içimde patlıyordu ve ben bir açık arıyordum. İçimdekileri kusmak için bir sebep lazımdı. Gidip direkt dalaşamadığım için onun bir şey yapması gerekti.

"Lan it!" diye kükredi tekrar. "Kime diyorum ben?"

"Yok, bu sana," diyerek başımı kaldırdım yerden. "Biz bu boyutlarda değiliz."

Yüzü sapsarı olmuştu. Başını kaldırırken titreyen dudak kıvrımlarıyla, "Gülfem abla ya," diyerek arkasını döndü ve Savaş'a baktı. Sabahki aslan, küçük bir kedi yavrusuna dönüşmüş cılız bir sesle, "Buyur, Savaş abiciğim," dedi.

Gülmemek için zor tuttum kendimi. Savaş'a bakmıyordum ama Kaan'ın yanından da gitmiyordum. Bana bakıp bakmadığı hakkında en ufak bir bilgim yoktu.

"Bize yürüyor," diye mırıldandı Kaan ve sanki iç sesimi duymuş gibi, "Sana bakıyor," diye ekledi.

Yüz ifadem ciddileşti bir anda ve tek kaşım diğerine oranla biraz kalktı. Kolundan çıkarak, salınmış saçlarımı elimle havalandırarak kenara attım. Yakınımıza yanaştı. Yandan bulanık bir şekilde varlığını görebiliyordum fakat net olarak yüzüne bakmıyor, kendimi ona çevirmiyordum.

"Nereye?" diye sordu katı bir sesle. "Siz..." diye ekledi.

"Abi eve gidiyorum ben," diye atıldı Kaan hemen söze. Ben sustum. Kaan bana baktı ve yalakalık yapmak ister gibi benim yerime cevap verdi. "Gülfem abla da size geçiyordu."

"İyi," deyip kestirip attı Savaş. Ses tonundan bir şey anlamak mümkün değildi. Kaan'ın titreyen elleri pantolonu üzerinde kenetlenmiş gizlemek ister gibi avuç içlerini bastırıyordu siyah kota.

"Oldu o zaman. Size iyi günler," deyip arkasını dönecekti ki, "Yat!" dedi net ve baskılı bir sesle Savaş.

Kaan hareket edemeden kalmış tedirginlikle Savaş'a dönmüştü. "Af buyur abi?" dedi Kaan belirgin bir yutkunma gerçekleştirerek.

"İki kere söyletme," diye kükredi. "Yat yere!"

Kaan içine derin bir nefes çekerken bana baktı. Suratının rengi iyice atmıştı ve ağladı ağlayacak gibiydi.

"Abla niyeti bozdu bu galiba ya," dedi bana doğru sessizce mırıldanarak. Vücudundaki titreme sesine geçmiş Kaan'ı iyice germişti. "Yat diyor, abla," dedi tekrar. "Gündüz vakti, yol ortası..."

Savaş'ın eli Kaan'ın yakasına yapışmış kendine doğru çekerken, "Ben konuşuyorum," dedi dişlerinin arasından. "Siklemiyor musun sen beni?"

Elinin altındaki Kaan tir tir titrerken birkaç saniye kaçamak bir bakış attım Savaş'a. Öfke dolu kısık gözlerini Kaan'a kilitlenmişti.

"Estağfurullah abi," dedi Kaan kısık bir sesle. "Yatayım ama ne sebeple olduğunu öğrenirsem..."

Sonlara doğru iyice kısılan sesiyle Savaş omzundaki elini bırakmış, Kaan olduğu yerde bir miktar sarsılmıştı. "Sınava gireceğim, ben de asker olacağım, çalıştır demiyor muydun? Çalıştırıyorum işte. Şınav pozisyonu al. 100 şınav."

Çaresizce arkasını dönen Kaan bana baktı. "Allah çapsın bilerek yapıyor," diye mırıldandı. "Öğleden sonrayı biliyor, bilerek yapıyor."

"Bir şey mi dedin?" diye kükredi Savaş tekrar. Kaçamak bakışlarım Savaş'a kayarken birkaç kez denk geldik fakat çok uzatmadan ikimiz de aynı anda çektik. Ne o bana laf atıyordu ne de ben ona.

"Abi," dedi tekrar Kaan, Savaş'a doğru dönerek. "Ben vazgeçtim o sevdadan. Ben klasik memur olacağım abi. Sabah 8 akşam 5. Masabaşı. Öyle bir kariyer belirledim kendime."

Savaş kaşlarını kaldırmış ellerini beline koymuştu. "Güzel," dedi. "O zaman kendine göre memur bir kız da bulursun oradan."

Savaş'ın söylediğine gülmek istedim ama kendimi tutarak dudaklarımı dişledim. Kıskançtı, çok kıskanç. Müge konusunda da öyleydi.

"O ne alaka, Savaş abi?" diye sordu Kaan.

"Ben dönek adama kız vermem de o alaka!" dedi katı bir sesle.

Kaan ne diyeceğini bilemeyerek kalakalmıştı. Savaş'a baktıktan sonra bana döndü. Ellerimi göğsümün üzerinde birbirine bağlamıştım, parmaklarım dudaklarımla oynuyordu. Bana bakan Kaan'a omuz silktim. Konuşmaya dâhil olmak gibi bir niyetim yoktu. Çünkü Savaş resmen beni yok sayıyor, sataşmaya bile çalışmıyordu. Kendimi öne atmam gereksizdi. Benden ümidi kesen Kaan tekrar Savaş'a döndü.

"Ama abi meslekle aşkın ne alakası var ki ya?" Son demlerini yaşıyordu Kaan. Savaş'ın sessiz kalışıyla tekrar konuştu. "O şınavı illa çektireceksin, değil mi?" diye sordu umutsuz, bitkin bir şekilde.

Savaş başını sallarken Kaan derin bir nefes alıp vazgeçmiş gibi çimenlere ilerliyordu ki Savaş, "Nereye?" diyerek durdurdu.

"Şınav çekeceğiz ya abi."

"Burada," dedi Savaş küçük taşların dolu olduğu zemini ayağıyla göstererek. "Burada çekeceksin."

Resmen süründürüyordu. El mecbur Savaş'ın gösterdiği yere doğru giderken önümden geçti ve ben, "Evren mesajını Savaş'a iletmiş," dedim.

Ters ters bana bakarken Kaan, gülerek kafamı hafifçe yana attım. "Demirden korksan trene binmez, Savaş'tan korksan Müge sevmezdin, Kaan. Bunlar da sizin sınavınız. Kazan mübarek olsun." Derin bir nefes verirken yere yattı. Pozisyonu alırken eline batan taşların ne kadar canını acıttığı yüzünden belli oluyordu.

"Bir..." dedi Savaş tepesinde dikilerek. Kaan yattı kalktı ve Savaş tekrar, "Bir!" dedi.

Kaan durup kafasını kaldırdığın da, "İki oldu ya abi!" dedi.

"Bir, Kaan!" dedi Savaş gürleyerek. "İki olsa iki derdim."

Bu şınavın bitmeyeceği aşikârdı. Evren mesajı Savaş'a iletmişti. Bir sınav gibi tepesine dikmişti.

Savaş'ın bana laf atmayacağını bir kez daha anladığımda, "Ben gidiyorum, Kaan," dedim. "Kolay gelsin sana."

Bilmem kaçıncı kez inip kalktığı yerden soluk soluğa, "Git abla, git," dedi. "Ben yandım, sen yanma! Adam alev atıyor resmen. Gözlerini görmedin mi? Kan oturmuş sinirden. Sana da sıçramasın. Kaç kurtar kendini."

"Gevşeklik yapma lan!" dedi Savaş tekrar bariton bir sesle. Alçaktan başlayan sesi gitgide yükselmişti ve her kelimeyi tek tek vurgulamıştı "Hadi, hadi, hadi! Bir dünya işim var. Seni bekleyemem burada ben."

Kaan tüm gücüyle nefesini kontrol edip dizleri titrerken tekrar yatıp kalkmaya başladı. Ben de eve doğru ilerledim. Kapıyı çalmamla birlikte Müge kapıda belirdi. Aslında Saliha teyzeyle karşılaşacak olmak da geriyordu beni.

"Gel abla, gel," dedi Müge kapıyı açıp içeriye adımlayarak. Ayakkabılarımı çıkarıp içeri girdikten sonra kapıyı kapatacaktım ki Savaş'a bakmamla birlikte göz göze geldik ve ben hızla örttüm kapıyı.

Ev sessizdi. Televizyon kapalı, ev topluydu. Müge çoktan odasına girmiş, beni öylece girişte bırakmıştı. Sabahtan pişen yemek kokusu evin her yerini sarmıştı.

"Saliha teyze yok mu?" diye sordum Müge'nin odasına doğru ilerleyerek.

"Pazara gitti onlar babamla," dedi. Dolabın karşısına geçmiş elbiselerine bakarken ben de içeri girdim.

"Çek kapıyı," dedi. Girdikten hemen sonra kapıyı kapatarak ilerledim ve yatağına oturdum.

"Sizin iş yaş bence," dedim bacak bacak üstüne atarak. "Abin dışarıda Kaan'ı abluka altına aldı. Bırakacak gibi değil. Sen boşuna hazırlanma."

Müge söylediklerimi umursamayarak bir elbise çekti ve üzerine tuttu. "Bu nasıl?"

"Duymadın herhâlde söylediğimi," diye yineledim tekrar.

"Bir şey olmaz," diyerek omuz silkti. "Birazdan bırakır abim onu. Sen söyle şimdi, bu nasıl?"

Elindeki elbiseye baktım. Siyah triko bir elbiseydi. Kışlıktı. Gayet güzeldi.

Ayağa kalkıp yanına gittim ve üzerine tuttum iyice. Dikkatle incelerken, "Gayet güzel," dedim. Sonra dolapta asılı olan krem ceketi

elime alarak, "Üzerine de bunu giy," dedim. Onun da hoşuna gitmiş olacak ki kafa salladı. Dolabın tepesinde duran ayakkabılara doğru başını kaldırırken bir kapı sesi işittim.

"Hangisini giyeyim?" dedi Müge dolabın üzerindeki üç ayakkabıyı göstererek. Özenle yan yana dizilmişti hepsi.

"Bunların ne işi var burada?" diye sordum yüzümü buruşturarak. "Koskoca ayakkabılıkta yer mi bulamadın koymaya."

"Aa, olmaz," dedi büyük bir ciddiyete bürünürken "Onlar benim uğurlu ayakkabılarım. Onları giyip nereye gitsem tüm günüm çok iyi geçti. Bir de seviyorum ben onları. Üzerine başka ayakkabı koyuyorlar falan kırılıyor ayakkabı, çatlak çatlak oluyor sevmiyorum."

Tıp tıp baktıktan sonra, "Ne bileyim?" dedim. "Baştaki olur herhâlde."

Baktı bir süre ayakkabılara. Pek içine sinmemişti sanırım.

"Abin evde yok sanıyordum," dedim gözlerimi üzerinde dolandırarak. "Arabası yok."

"Sabah Emre abi gelip aldı. İşi varmış." Bana bakmadan konuştu ve birkaç saniye sustu. Sonra bana dönerek "Gülfem abla," dedi meraklı tavrına bürünürken. "Siz kavgalı mısınız?"

Üzerimde hissettiğim bakışlarıyla yutkunurken, "N-niye?" diye sordum titreyen sesimle. "Bir şey mi dedi sana?"

"Kavgalısınız," dedi cevabını almış gibi emin bir şekilde. "Belli hâlinden." Sonra sustu ve devam etti. "Yok, bir şey demedi abim ama kaç gündür keyfi yok. Seni de görmüyorum ortalıklarda. Bir şey olduğu kesindi zaten. Ona soramadığım için sana sorayım dedim. Anlatmak ister misin?" Olumsuz anlamda başımı salladım.

"Takma," diyerek elini omzuma koydu. "Düzelir."

Davranışları biraz garip geldi. Yani normalde atlardı hemen ne oldu falan diye ama bu sefer daha durgundu. Sanki karışmak istemiyor gibi ama konuşmadan da duramıyor gibiydi. Yine de böyle olması daha iyiydi benim için. Her şeyi bilmesine gerek yoktu.

"Hiç sanmıyorum," diye mırıldandım. "Hadi Müge," dedim konuyu kapatarak, "vaktim yok benim. Yapayım saçlarını, gideceğim."

"Tamam o zaman," diye konuyu kapatması bile bir tuhaflık olduğunu gösteriyordu. "Sen banyodan benim maşamı al, ben de ayakka-

ları indirip üzerimi giyineyim." İtiraz hakkım yokmuş gibi makyaj masasına yönelirken hemen önünde bulunan küçük tabureyi aldı ayakkabılara erişmek için.

Gözlerimi devirip kapıyı açarak merdivenlere yöneldim. Basamakları hızlı ve sert adımlarla parmak uçlarımda çıktıktan sonra banyoya yönelecektim ki Savaş, odasının kapısını açarak dışarı çıktı. İkimiz de aynı anda adım attık. İkimiz de aynı anda durduk. Ne yapacağımı ya da ne diyeceğimi bilemediğimden yüzüne bakmadım. Saçımı kulağımın arkasına attım ve yavaşça yutkundum. Ne ara girmişti eve, duymamıştım bile hiç. Nefesimi tutmuş öyle sessizce kalmışken o da sessizdi. Hiçbir şey demedi. Birkaç saniye üzerimde hissettim bakışlarını. Sonra gitmek için hareketlendi. Aramızda birkaç adım boşluk bıraktı bana dokunmamak, yanlışlıkla bile olsa çarpmamak için. Yanımdan geçip gidecekken dayanamadım ve kalbim boğazımda atarken kırgınlıklarımı önemsemeden aramızdaki sessizliği ben bozdum.

"Ben geldim diye gidiyorsan," dedim arkamı bile dönmeden titreyen sesimle, "rahatsız ediyorsam söyle, giderim."

Hem kızgındım hem kırgın. Üstelik haklıymış gibi davranışları, beni yok sayması sinirlendiriyordu beni. Beni böyle önemsemeyişi, umursamaz tavırları ve konuşmak için bir adım bile atmayışı canımı yakıyordu. Gözlerim dolarken sinirden bir damla benden bağımsız bir şekilde süzüldü yanağımdan aşağıya. Ne çabuk yenilmiştik, ne çabuk bitmiştik. Öylesine büyük hayal kırıklığı yarattı ki bu bende. Durdu ve sustu.

"Ben de çok meraklı değilim seni görmeye," dedim ağlamaklı sesimi öfkeyle yükselterek. Elimin tersiyle burnumun üstünü silerken yine o kalın duvarların arkasına saklanmış adama erişemeyeceğimi anlayarak arkamı döndüm. Gidecektim. Yüzüne bile bakmadan hareketlenmişken kolumun üst kısmından tutarak geri doğru çekmeye başladı beni. Kafasını dahi benden tarafa çevirmeden geri geri adımladım beni çekiştirmesiyle. Kendi odasına geldiğimizde kapıyı sertçe kapattı ve beni tam olarak kapının arkasına yaslayıp kolumu bıraktı.

"Ne yapıyorsun ya?" dedim bu sefer yüzüne bakarak. Gözlerinin beyaz kısımları kanlanmıştı. Net bir şekilde gördüm. Saçları her za-

manki kusursuzluğunda değildi. Dağınıktı. Dağınıkken bile güzeldi. Cevapsız bırakıp öylece bakarken yine onu incelemeyi bırakıp yan çevirdim kendimi. "Alıştın sen iyice beni oradan oraya sürüklemeye," dedim öfkeyle. Gidecektim fakat elini sert bir şekilde kapıya dayadı. Yine ona çevirmek zorunda kaldım kendimi çatık kaşlarla. Bu sefer ben bir şey demeden o konuştu.

"Niye geldin o zaman?" dedi kafasını hafifçe sallayarak. "Madem görmek istemiyorsun beni."

Onun için geldiğimi düşünüyor olamazdı, değil mi? Onun evde olduğunu dahi bilmiyordum ben.

"Müge çağırdı," dedim kendimden emin bir şekilde. "Senin burada olduğunu bilseydim gelmezdim, emin ol." Diğer taraftan çıkacaktım, bu sefer diğer elini de koydu. Gözlerimi devirip dudaklarımı ısırdım sinirle. "Çek ellerini," dedim bana doğru yakınlaşan kollarına doğru bakarak.

"Dokunmadım!" dedi sert sesiyle.

Büyük bir öz güvenle gözlerine bakarak, "Dokunamazsın zaten," dedim.

Gözlerini kısarak gözlerime baktı. "Zorlama beni!" dedi.

"Zorlarsam ne olur?" diye sordum tek kaşımı kaldırarak. "Ayrıca umurunda bile olmadığım o kadar belli ki. Zorlanacağını hiç sanmıyorum. Ve ister inan ister inanma, senin için gelmedim. Müge çağırdı."

"Doğru," dedi katı sert bir sesle. "Çağrılan her yere gitmek gibi bir huyun var senin."

Alaylı bir şekilde gülümserken, "Sen kendini haklı mı görüyorsun cidden?" dedim ellerimi iki yana açarak. Baktı öylece. Gözleri saçlarımda, yüzümde dolandı. "Haklı görüyorsun tabii," dedim gözlerimi kısıp kırgın bir tebessümle. "Tavırların bile o yönde zaten."

"Tavırlarımın yönünü sen belirliyorsun," dedi bana bakmaya devam edip o sert ifadesini koruyarak.

"Ben mi?" dedim elim kendimi gösterip gözlerim büyürken. Onun bu haklıymış gibi olan tavırları daha da sinirlendiriyordu beni. Kafa salladı.

"Seni korumaya çalışıyordum," dedi dişlerinin arasından konuşarak. "Hiçbir şey senin baktığın taraftaki gibi tozpembe değil."

Sonunda konu tekrar açılabilmişti. Susmak gibi bir niyetim yok tu. Konuşmalıydık, tartışmalıydık. Hesap sormalıydım.

"Senin baktığın kadar karanlık da değildir belki," dedim başımı yan çevirerek. "Ayrıca koruma yöntemlerin şiddet içerikli mi senin hep?"

"Çoğunlukla," derken hızla kafasını sallamıştı. Ses tonu iyice baskınlaşırken gözleri iyice açıldı ve o hareleri hızla dolandı çevremde. Beyazlarına oturmuş kan birikintileri daha korkunç geldi gözüme. Çenesini oynatışları, güçlü solukları, hemen yanımda biten kollarının iyice gerilmesi...

"Korkuyorum," diye mırıldandım o hâlini görünce. "Sen böyle olunca..."

"Korkuyorsun, öyle mi?" dedi sinirle. "O gün o puştun yanındayken uğramayan korku, benim yanımdayken mi geliyor sana?"

Hareket etmek istedim. Kaskatı kesildim. Avuç içlerim terlemeye başladı. İyice sinirleniyordu. İyice yayılıyordu o kan gözlerine ve ben istesem de sesimi çıkaramıyordum.

"Ulan dibine kadar sokuldular be!" dedi kapıya sertçe vurarak. "O iti arıyorum her yerde. Bir bulayım, leşini bile rahat bırakmayacağım. Canına kastetmeye kalkıştılar. Kanını bile sikeceğim onun."

Gözleri dönmüş adama tekrar baktım. "Kimsenin hiçbir şeye kastettiği yok. Hiç kimse, hiçbir şey yapmadı." Kısılan sesim bir miktar yükselmişti tekrar.

Gözlerini kısarak bakmaya devam etti. "Gülfem, gerçekten hiçbir şey tahmin ettiğin gibi değil. Bilmediğin çok şey var, sana anlatamadığım çok şey var. Seninle arkadaş olmak için mi yakınlaşmaya çalışıyorlar sanıyorsun? Ne sanıyorsun sen? Ne yapacaklar? Oturup sohbet mi edecekler seninle? Senin var ya aklının ucundan dahi geçmeyecek şeyler geçiyor onların o sikik beyninden."

"Sen gerçekten iyi değilsin," dedim yerimde sağa sola dönerek. "Tek bir noktaya odaklanmışsın sen sadece."

Çıkmak için hiçbir alan bırakmamıştı bana. Eğilip kolunun altından geçecekken kolunun iç kısmıyla tekrar geri yasladı beni. Sertçe kapıya çarptı sırtım.

"Çocuk gibisin," dedi başını iki yana sallayıp sinirle. "Küçük bir kız çocuğu gibisin." Öfkeli sesi kulaklarımı tırmaladı.

"Değilim," dedim aynı tona yükselip başımı ona doğru kaldırarak. "Çocuk falan değilim ben. Korunmaya da ihtiyacım yok!"

"Sen küçük, inatçı bir kız çocuğusun ve senin..." dedi kolumu tutup bedenine yaklaştırarak. Eli bileğimi yukarı kaldırıp kendine dokundurdu. "Korunmaya ihtiyacın olmayan tek yer burası." Göğsünün tam orta yerine dokunan elimin altındaki kalp atışları oldukça güçlüydü. Gözlerine bakıp yutkundum.

"Peki neden?" dedim sesimi normalleştirerek. "Neden senin yanındayken asıl korunmaya ihtiyacım varmış gibi hissediyorum? O gün o tavrın," dediğimde elimi bıraktı. "Çok kırıcıydın." Haklı olduğumu bilir gibi geri doğru adım attı.

"Gelmeyecektin," dedi bana doğru bir iki adım atarak. "Bana inanmamakta direniyorsun. Kafanın dikine gidiyorsun. Zorla götürmekten başka şansım yoktu. Bana iyi gelmiyorsun derken sebep bunlardı işte, Gülfem. Konu sen olunca ne yapacağımı şaşırıyorum ben, anlıyor musun? O gün yaşadığım o korkuyu anlayabiliyor musun sen? Alıyor mu o aklın senin?" dedi bariton bir sesle. Elleri ne yapacağını bilmeyerek yukarı doğru kalkarken dağınık saçlarını biraz daha dağıttı. "O gün ben gelmeseydim neler olabileceğini düşünmek bile istemiyorum. Öfkeliydim, sinirliydim. Gözüm sen dâhil kimseyi görmüyordu. Olaya odaklanmıştım sadece ve karşımda olan herkesi bir tehdit olarak algıladım. Sana bir şey olma ihtimali..."

"Çok kıymetliyim ya ben senin için," dedim sözünü kesip. Bana hissettirdiklerini yüzüne çarpmak istedim. Sesim oldukça normal çıkarken gözlerimi ondan çekerek başımı kenara attım. Saçlarım omuzlarıma döküldü. "Sen bana ne halt edersen et diyerek aramızdaki her şeyi kestirip attın. Konuşmaya gerek yok. Anlayacağını da sanmıyorum zaten." Gözlerim ona bakmıyorken, onu görmüyorken daha rahat konuşabiliyordum ama merak etmiyor da değildim. Yan çevirdiğim bedenimin arkasında kalmıştı ve arkamda sesini işittim.

"Söylediğimi hemen ayrılmaya yorumluyor olman da ilişkimize ne kadar sahip çıktığını gösteriyor. Bravo," dedi. Gözlerim sinirden büyürken arkamı dönmemekte ısrarcıydım. Suçlu mu olmuştum şimdi bir de? Tam konuşacaktım ki çalışma masasına yönelirken üst dolabı açıp bir evrak aldı ve bana doğru uzattı.

Uzattığı kâğıdı elime aldım. Bir resim kursuna ait kayıt belgesiydi. Benim adıma. Çatılmış kaşlarla yapıtmış bir şekilde incelemeye başladım. Ters çevirdiğimde bilgilerle karşılaştım. Kursun adresi ve fotoğrafları iyi bir kurs olduğunu gösteriyordu. Tekrar çevirdim. Bir yıllık bir kayıt.

"Bu ne?" dedim soğuk ifademle ona doğru dönerek.

"Kursa gitmek istemiyor muydun?" dedi aramızdaki mesafeyi koruyarak. Benimkinden daha kalın, daha tok bir sese sahipti. Kalın duvarlarının arkasına geçmiş, hâlâ yabancıymışım gibi davranıyordu bana. O kadar soğuk, o kadar uzak. Bir adım bile atmıyordu yakınlaşmak için.

"Evet, istiyordum," dedim başımı sinirle sallayarak. "Gittim, aldım boyumun ölçüsünü sayende. Burnumdan getirdin. Şimdi de bunu yaparak hatanı telafi mi ettiğini sanıyorsun? Senin dilinde özür dilemek mi bu?"

"Benim yüzümden olmuş ya işte," dedi başını alelade sallayıp kâğıda bakarak. "Kayıt yaptırdım. Daha düzgün bir yer. Daha bilindik. Bir taraflarında mermi izi falan yok hocaların. Dudak okumayı bildiklerini de sanmıyorum. Olması gerektiği gibi yani. İster git ister yırt at, sen bilirsin." İyi bir şeyler yapmaya çalışırken bile laf sokuyor oluşu sinir bozucuydu.

"Aynen," dedim kafamı hızla sallayarak. "Ben bilirim. Hür bir iradeye sahibim. Nereye gideceğime, ne yapacağıma kendim karar verebilirim." Onun zıddına gidiyor oluşumu fark etmiş gibi tek kaşını kaldırdı.

"Kesinlikle," dedi. "Kendi hür iradenle o kursa..." dedi kendi kayıt yaptırdığı kursu belirtmek ister gibi üstüne basa basa, "gidip gitmemek konusunda karar verebilirsin. Ben de onu diyorum. Şimdi izin verirsen," dedi konuyu uzatmak istemiyor gibi. Yanımdan geçerken kapı kolunu tuttu. "Duşa gireceğim. İşim var. Geç kalıyorum."

Kapının arka kısmından geri çekildim. Ellerimi göğsümde birleştirmiş, odada tek kalmışken o çıkıp hemen yan tarafta olan banyoya girdi ve kapıyı kapattı. Biz yine öyle iki arada bir derede kaldık. Elimdeki kâğıdı katlayıp elbisemin cebine koyduktan sonra odadan çıkıp merdivenlere ilerlemiştim ki saç maşası geldi aklıma. Ne diye çıktım, neyi unuttum. Yüzüm buruşurken geri döndüm. Banyonun

kapısında dururken oldukça tedirgindim. Sanki bile isteye peşine takılmış gibi. Elimi yumruk yapıp kapıya vuracakken tedirginlikle birkaç kez gitti elim, vurmadan durdum. Ne yapacağımı bilemez bir şekilde beklersem birazdan tamamen soyunmuş olacaktı sanırım. Hemen girip almak daha iyi bir seçenekti. Elim iki kez kapıya vurdu. Dişlerimi sıktım. Çok fazlaca gerildim. "Savaş," dedim cılız bir sesle. "Açabilir miyim? Maşayı alacaktım da ben."

"Gel," dedi tok bir sesle. Tedirginlikle yavaş yavaş araladım kapıyı. Başımı hafifçe uzattığımda altında pantolonu vardı fakat üzeri çıplaktı. Elindeki kazağı sepetin içine attıktan sonra, "Al ne alacaksan," dedi bana bakarak. Vücuduna kilitlenmiş şekilde bakarken kendimi çekerek ellerim saçlarıma gitti. Baktığım yönü değiştirdim.

"Sen ver," dedim elim boynuma giderken.

"Of Gülfem, al ne alacaksan hadi," dedi tekrar aceleci bir tavırla. Kapıyı tamamen açıp içeri girerken dolabın köşesindeki maşayı elime aldım.

Banyo dolabının rafındaki silaha gözüm kaydığında, "Yuh!" dedim. "Buraya da mı sokuyorsun bunu? Banyodayken kim sana saldıracak Savaş, Allah aşkına."

Aynadan yüzünü görebiliyordum. Ayna üzerinden birbirimize bakarken, "Unutmuşum," dedi. "Girince fark ettim. Oraya koydum." Silaha bir daha baktım.

"Yani insan bu kadar ağır bir şeyi nasıl unutabilir?" Elime daha önce hiç silah almamıştım ama oldukça ağır duruyordu. Önümdeki silahı detaylıca incelerken elime alıp ağırlığını ölçmek istedim.

"Dokunabilir miyim?" dedim tekrar aynaya bakarak.

"Dokunabilirsen dokun," dedi oldukça normal bir şekilde.

"Dokunabilirsem dokunacağım," diyerek karşılık verdim aynadan.

"Dokun," dedi.

Ellerim büyük bir acemilikle silahı kavrarken ne kadar ağır olduğunu fark ettim. "Gerçekten ağırmış," dedim.

"Senin bileklerin ince," dedi gülerek. Sanki az önce kavga eden biz değildik gibi konuşuyorduk. Elimdeki silahla ona doğru dönerek dolaba yaslandım ve ayak ayak üstüne attım.

Silahı tutan kolumu diğer kolumla alttan destekleyerek başımın hemen yan tarafına getirdim ve dudaklarımı ısırarak ona doğrultum. Öylece kıpırdamadan karşımda duruyordu.

"Korkmuyor musun? Ya ateş edersem? Çok sinirliyim sana. Öldürebilirim sanırım." Çok inandırıcı duruyorsun Gülfem gerçekten.

"Emniyeti kapalı," dedi yine de beni ciddiye alarak. "Öldürecek-sen ver açayım. Gerçi çok da yaşatıyormuşsun sayılmaz ama."

Silahı almak için elini uzattığında kendime doğru çektim. Kaşlarını çatıldı. "Demek yaşatıyorum sayılmaz, öyle mi? Hislerimiz karşılıklı, ne hoş."

Gülümsedi. Gözlerimi devirdim.

"Al," dedim elimdeki silahı uzatarak.

"Koy oraya," diyerek gözleriyle aldığım noktayı gösterdi.

"Yok, sen tut şimdi bunu. En son benim parmak izim kalmasın. Ne olur olmaz," dedim büyük bir ciddiyetle.

Sesli bir kahkaha atarken elimdeki silahı alıp eski yerine bıraktı. "Bazen gerçekten saflığını sorguluyorum," dedi. Omzu dudaklarımın birkaç santim ötesinde durmuştu silahı koyarken ve çok uzun sürmeden geri çekildi tekrar. Baktığım noktada yüzü değil bedeni vardı. Her bir noktası öyle dokunulasıydı ki.

"Soyunacak mısın, soymamı mı bekliyorsun?" dediğinde gözlerim büyüdü ve direkt yüzüne odaklandı.

"Ne!" diye cırladım resmen. Sesimden rahatsız olmuş gibi sahte bir ifadeyle kendini belli etti.

"Duş alacağım diyorum, hâlâ burada oyalanıyorsun. Dedim herhâlde beraber yıkanacağız."

Karşımda aptalca sırıtırken kaşlarımı çatarak, "Terbiyesiz!" dedim ve arkamı döndüm. Yerinden bile oynamadan kapıyı kapatırken tekrar kendimi ona çevirdim. "Ne yapıyorsun sen?"

Hemen önümde dururken tüm bedeniyle yukarıdan bana baktı. Elleri kalçalarımın altında yer bulurken, "Sa-Savaş," dedim ve avuçları kalçamı tamamen kavrayarak beni beline kadar kaldırdı.

"Gece gündüz aklımdan çıkmayan kadının biraz daha yanımda kalması için bahane arıyorum," dedi kendinden emin bir sesle. Kapıdan uzaklaşıp yan taraftaki duvara giderken sırtımı duvara yasladı.

İnmek için yerimde kıvranırken gözlerine bakmadan sağa sola kaçmaya çalıştım. İyice yasladı beni duvara. Beni baştan çıkartmasına izin vermemeliydim.

"Savaş," dedim itmeye çalışarak. Fakat sesim nazlı niyazlı çıkmıştı. Üstelik gözlerim de kapalıydı. Bir yanım onu deli gibi isterken bir yanım bu durumun böyle olmaması gerektiğini söylüyordu. Dudaklarımın üzerine yanaştığında dudaklarımı birbirine bastırdım. Fakat bacaklarımı tutup okşayarak kendi çıplak beline sardı. Bedenimi iyice duvara yasladığında kendini de bastırdı.

"Ben hiç böyle olmadım, Gülfem," dedi ne yapacağını bilmez bir hâlde. "Hiç böylesine kafayı yiyecek boyuta gelmedim. Seni aklımdan atamıyorum. Bir kere bana geldin ya, şimdi sensiz nefes alamıyorum." Hızla soluklandı, benden medet dilendi. "Ben senin birlikte olabileceğin bir adam değilim demiştim," dedi eli çenemi tutarken. "Ama bile isteye sana zarar verecek, kıracak bir adam da değilim. Özür dilerim. Bu yeterli olacaksa sana, özür dilerim. Tek amacım seni korumaktı, kırmak değil ve şu an gerçekten istemediğini düşünseydim dururdum ama ıslaklığını üzerimde hissediyorum."

Utançtan boynuma kadar kızarmış, gözlerimi iyice kapatmıştım. Çenemi tutup araladıktan sonra dudaklarını kapattı dudaklarıma. Uzun uzun öperken eli tekrar kalçamın altına gitti. Ellerim çenesinden tutup onu tekrar itti dudaklarımdan.

Soluk soluğa kalmışken, "Ayrıldık dedin bana," dedim. "Onun başka bir anlamı yoktu ki."

Kırgınlığımın başka bir boyutunu da dillendirmiştim böylece.

"O an öfkeden ne dediğimi bilmiyordum," dedi gözlerime bakarak. "Kaç gündür görmüyorum seni. Pardon, görüyorum. Fotoğraflardan," derken kalçalarımı büyük bir güçle sıktı.

"Ah!" diye inlerken göğsünün üzerine vurdum. Durdu. Dudakları boynuma giderken birkaç ıslak öpücük bıraktı.

"Madem o an öfkeliydin, peki ya sonra? Sonra ne aradın, ne mesaj attın, ne de geldin. O kadar umurunda olsaydım gelirdin."

"Geldim ki," dedi kafasını boynumdan kaldırarak. "Geçen geldim ama Efsunlarlaydın. O kadar mutluydun, kahkahalar atıyordun ki bölmek istemedim. Bir ben güldüremiyorum sanırım seni."

Gülüyor oluşuma bile öfkeliydi. Onsuz gülmeme öfkeliydi. Gözlerini benden kaçırmışken çenesini tutup kendimi çevirdim tekrar.

"Sen kafayı mı yedin?" dedim sinirle. "O kadar kötüydüm ki kafam dağılsın diye beraber takıldık. Komik bir şey anlattı, ona güldüm."

Çenesinin altındaki elimi öptü. "Gülme," dedi. "Bensizken gülme. O Kaan ve Müge bugün senin sayende buluşuyorlar," dedi öfkeyle. "Kardeşimi o itin yanına göndermeme sebep olduğun için çok kızgınım sana şu an." Tekrar kalçamı sıkarken daha güçlü bir şekilde göğsüne vurdum.

"Ne!" dedim ardından. "Numara mıydı Müge'nin beni çağırması?" Elim göğsüne vururken çok da sert olmayacak şekilde, "Kandırdın beni," diye sayıkladım. "Sırf ayağına getirtmek için yaptın."

Elleri siyah dar triko kazağın üzerinden göğsüme gitmiş, avucunun arasına almıştı. Ona vuran ellerime engel olmadı.

"Başka yol bulamadım," dedi tekrar dudaklarıma yöneldiği arzu dolu bir yakarışla. "Beni bu hâle soktuğun için en çok kendime öfkeliyim ama yine de sana karşı koyamıyorum. Kendime senden başka bir yol bulamıyorum."

Dudaklarımı büyük bir açlıkla öperken dili dilime karıştı. Göğsümü avuçlayan eli daha sert bir şekilde sıkarken acıdan kıvranarak onu dudaklarımdan kısa süreliğine ittim.

"Ve sen böyle kıvranırken," dedi nefes nefese, "daha fazlasını istiyorum." Belimden tutup kasıklarımızı birbirine denk getirdi. İlk defa onu bu kadar net bir şekilde hissettim. "Tüm boşluklarını doldurmak istiyorum," dedi hırıltılı sesiyle nefesi yüzüme çarparken. Kendimi bir garip hissederken içimdeki sıvı her bir yanımı sarmıştı. Omuzlarından destek alıp biraz daha yukarı çıkarken kolunun arasına sardı belimi. Duvara yasladı. Başımı dayadım duvara. Biz neydik, bizim aramızdaki bu güçlü çekim neydi böyle de kendime karşı koyamıyordum?

"Savaş," dedim ne diyeceğimi bilmeyerek. Tırnaklarım omuzlarına yeni çizikler atarken öylece kalakaldım.

Eli yüzümü okşarken parmakları dudaklarıma dokundu. "Gülfem," dedi hasretle. "Kısa sürede sana karşı olan bu doyumsuzluğumun bir sınırı da sonu da yokmuş gibi hissediyorum. Senin kendini bana teslim ettiğin o gün geldiğinde seni..."

Sözlerindeki ima ve Savaş'ın sınırsızlığından ötürü dudaklarım hızla dudaklarını kapattı. Tekrar büyük bir utanç hâkim okurken ben de alev alev yandım. Gözlerimi sıkıca kapatırken alnımı alnına yasladım, sussun istedim. Utancımı anlamış gibi kendini yavaşça geri çekti ve "Seveceğim," diyerek arsızca güldü. Bu gülümseme bile kasıp kavurdu beni.

Bilerek yapıyordu. Utandırmak için. Cevapsız kalıp konuyu kapatmak adına boynuna dolandı ellerim. Kalçalarımdan kavrayıp daha da yukarı çıkardı beni. Boyum ilk defa ondan uzun gibi olmuştu. Hep alttan baktığım adama tepeden bakıyordum. Ellerim saç diplerine gitti ve yavaşça okşadım. Titrek, uzun bir soluk verirken yüzüne karşı dudaklarımı ısırarak gözlerimi kaçırdım. Yavaşça yüzüne geldi ellerim. Parmak uçlarım yukarılara çıktı.

"Savaş," dedim elim şakaklarında dolaşırken. "Geçenki gibi," dediğimde devam etmeme izin vermeden, "Olmayacak bir daha, Gülfem," dedi tok bir sesle söz verir gibi. "Bir daha senin yanında bu kadar sert olmayacağım."

"Sadece benim değil," dedim uyarır gibi gözlerimi belerterek. "Ben yokken de!"

Daha fazlasını isteme der gibi hoşnutsuzluk belirten bir ifade hâkim oldu yüzüne ama reddetmedi de. Ardından muhtemelen uzatmamak adına yüzüme bakarak başını kazağımın üstünden göğsüme gömdü. Kokumu içine çekerken, "Gülfem," dedi iç çeker gibi. Saçlarını çekerek göğsümden kaldırdım ve çenesinden tutarak dudaklarıma çektim tekrar. Belimi serbest bırakarak biraz daha aşağıya kaydırdı beni. Yüzlerimiz eşitlendi. Ellerim göğsünün üzerindeyken ona sarılı olan bacaklarımı okşamaya başladı. Dudaklarımı ısırdı, gözlerim kapandı. Kendimden geçerken iyice, eminim az önce bahsettiği ıslaklığı daha fazla hissediyordu.

Ardından, "Gülfem abla?" diye bir ses duydum ve banyonun kapısı aniden açıldı. Savaş dudaklarımdan çekti kendini ama pozisyonumuz sabit kaldı. Avuç içlerimdeki ter, Savaş'ın tenine işlerken kaskatı kesilmiştim. Müge donmuş bir vaziyette kaldı. İlk şoku atlatmanın etkisiyle suratına aptal bir sırıtma yayılırken, "Hala olma ihtimalim yüzde kaç?" diye sordu.

12. BÖLÜM
HASRET

Kapıdan bize gülerek bakan Müge'yi gördüğümde ellerim Savaş'ın boynunda öylece kalakaldı. Bedenim duvara yaslıyken bacaklarımda hissettiğim karıncalanma yavaş yavaş tüm vücudumu esir almaya başlamıştı. Utançtan yüzüne bakamayacağımı düşünürken şokun etkisiyle öylece kilitlenmiştim yüzüne. Müge'nin eli kapı kolunda, bir ayağı banyonun içinde, diğeri dışarıda öyle arada kalmıştı. Savaş düşmemem için hâlâ beni tutuyorken Müge'nin bir cevap bekler gibi hâlâ sırıtarak bakıyor oluşuyla, "Çek kapıyı!" diye kükredi.

Savaş'ın sesi beni şokun etkisinden çıkarırken Müge'de olan gözlerimi hızla çekip başımı çevirerek gözlerimi kapattım.

"Ben mi suçlu oldum şimdi?" dedi Müge içinde gülümseme barındıran ses tonuyla. Abisinin bu yüksek sesine karşı hâlâ gülüyor oluşu bile bu konunun Müge tarafından kolayca kapanmayacağını hissettirmişti bana.

"Müge!" diye bağırdı tekrar Savaş daha yüksek, daha sert bir tonda. "Çek lan kapıyı!"

Kolları arasından yavaşça beni bırakırken sırtım soğuk duvarda kaydı ve ayaklarım zemine bastı. Savaş'ın ikinci uyarısından sonra Müge'nin hiçbir şey demeden kapıyı çektiğini duydum. Emin olmak ister gibi başımı o yöne çevirdim. Kapı kapanmıştı. Ellerim iki yandan saçlarımı kavrayıp yüzüme doğru inerken banyonun içinde dudaklarımı ısırarak panikle dolanmaya başladım.

"Bittik biz," diye mırıldandım. Sesimin tonu gitgide daha telaşlı çıkarken ağlayacaktım neredeyse. Savaş ise olduğu yerde hayli rahat bir şekilde bana bakıyordu.

"Kaz şurayı," dedim Savaş'a bakarak. "Aç, kır, bir şey yap, gömü beni buraya! Allah'ım, ne yapacağız biz şimdi?" Kendi kendime banyonun içinde dolanırken tırnaklarımı yemeye başlamıştım bile.

"Sakin ol," dedi kolumdan tutup normal tavrını koruyarak. Nasıl böyle sakin kalabiliyordu, aklım almıyordu. Ben utançtan yerin dibine girmek isterken o nasıl sakin kalabiliyordu?

"Sakin mi olayım?" diye sordum kaşlarımı çatarak. "Bence sen paniklemelisin. Şu hâline bak," dedim çıplak tenini göstererek. "Ben..." durdum ve aklıma gelen o anlarla birlikte utançtan gözlerimi kapadım. Derin bir nefes alarak devam ettim. Elim az önce kendimden geçtiğimi duvarı gösteriyordu, utana sıkıla. "Ben o duvardaydım az önce. Biz öpüşüyorduk ve sonra Müge geldi. Geldi ve bizi gördü. Şimdi..."

Kolumu Savaş'ın kolunun arasından çekerek kendi etrafımda dönmeye devam ettim. "Savaş, Müge bunu bize karşı kullanacak, biliyorsun değil mi? Ya onu geçtim, kullanmasını geçtim, gördü bizi. Allah'ım mahvoldum ben! Ne diyeceğim ben Müge'ye şimdi? Kim bilir neler düşünecek." Ağlamaya dönen ses tonumla elimi alnıma vurarak Savaş'a baktım. Hâlâ tepkisizdi, sinir bozacak şekilde. "Sen?" diye sordum tekrar kaşlarımı çatarak "Sen bir şey demeyecek misin?"

"Hayır," dedi büyük bir netlikle. İfadesiz yüzüyle kafasını iki yana sallarken, "Sen de demeyeceksin," dedi. Eli çenemi kavrayarak yüzüne bakmamı sağladı. Parmağı çenemi ovaladı yavaşça. "Kimseye bir şey demek zorunda değiliz. Açıklama yapmak zorunda değiliz."

"Ya tabii," dedim alaycı bir ifadeyle yüzüne bakarak. "Müge de hiç açmazdı bu konuyu zaten. Öylece susardı. Olmamış sayardı."

Yüzümü çekecekken tekrar çenemden tutup kendine çevirdi. "Sen böyle yaparsan konuşur tabii. Konuşturmayacaksın!" dedi eğilip yüzünü yüzüme yanaştırarak. "İzin vermeyeceksin!"

Elini yüzümden iterken, "O işler öyle değil işte," dedim. "Öyle senin söylediğin gibi olmuyor. Şuradan çıksak Müge sana bir şey demez ama gör bak bana ne imalar, ne sözler... Allah'ım, ölüyorum utancımdan!" Biliyordum, ben sussam da o konuşacaktı. Nasıl böyle bir aptallık yapmıştım? Bu evde bile bile nasıl yanaşmıştım Savaş'a? Aklıma geldikçe utançtan kıpkırmızı oluyordum.

"Zamanında tavrını koyabilseydin küçücük çocuktan çekinmek zorunda kalmazdın şimdi," dedi iyice sinir etmek ister gibi.

"Ben mi?" dedim sinirle ona dönerek. Elim kendimi gösterdi. "Ben mi suçlu oldum şimdi? Senin hiçbir suçun yok yani bu durumda."

"Bir dakika, bir dakika!" dedi elini bana doğrultup kaşlarını çatarak. "Şu an konuyu başka noktalara saptırıyorsun, güzelim. Ben Müge ile arandaki sınırdan bahsediyordum. Sınırlarını çekmeyi bilseydin sana hesap soramazdı demek istedim. Az önceki durumumuzda hiç kimsenin suçu yok. Bu suç da değil zaten. Sen bunu bir suç olarak mı görüyorsun?"

Konu gerçekten çok başka taraflara kayıyordu. Sorduğu soruyla öyle birkaç saniye kaldım.

"Ben..." diyerek kendi etrafımda dolanırken ellerim saçlarıma gitti yine ve derince ofladım. "Sana karşı koyamıyorum," dedim durup yüzüne bakarak. "Kendimi ne kadar kontrol etmeye çalışırsam çalışayım bir dokunuşuna kendimi bırakıyorum. Sen bana dokundukça evet, fazlaca etkileniyorum ki bunun sen de farkındasın zaten." Gözlerimi kaçırdım utançla. "Ama burası, bu ev... çok yanlış."

"Dokunma bana mı diyorsun yani?" diye sordu ciddi bir tavırla. "Eğer öyleyse..." durdu ve tek kaşını kaldırdı.

"Zaman, mekân..." diye atıldım sözünü keserek. "Canın her istediğinde beni öpemezsin. Kendimizi durdurmamız lazım. Ateş ve barut gibiyiz. Ne zaman yan yana gelsek..." Cümlelerimi tamamlayamadan bambaşka cümleler kuruyordum. O anlıyordu ama, biliyorum. "Ben bu pozisyonlarda birine yakalanmak istemiyorum, Savaş."

"Peki," dedi kolundaki saati çıkarıp aynanın önüne bırakarak.

"Peki mi?" diye sordum şaşkınlıkla. Önüme gelen saçlarımı kulaklarımın arkasına attım. "Başka bir şey demeyecek misin?"

Sürekli bir inatlaşma hâlinde olduğumuz için o böyle tamam dediğinde ve bunu gayet sakin bir şekilde dediğinde ben çok şaşırıyordum.

Dudak bükerek kafasını iki yana salladı. "Yakalanmak istemiyorum dedin, ben de bundan sonra dikkat edeceğim. Ne demem gerekiyor ki başka?"

Dolaba yaslanarak bana doğru çevirdi kendini. Altında sadece pantolon varken öylece tenine göz gezdirdim ve yüzüne çevirdim kendimi.

"Hiç," dedim omuz silkerek. "Haklısın. Başka bir şey demen gerekmiyor."

Kafa salladı bana bakarak. Ne diyeceğimi bilemediğimden, "Tamam o zaman," diyerek arkamı döndüm. Bir iki adım attıktan sonra durdum. Böyle biraz uzak gibi olmuştu sanki. Savaş ile sakin konuşunca çok garip hissediyordum kendimi. Soğuk gibi. "Şey..." diyerek ona döndüm tekrar. "Ama sen uzakta durma öyle çok, olur mu?" diyerek başımı kaşıdım ve gözlerimi kaçırdım. "Yani nasıl desem bilmiyorum ama böyle iki yabancı gibi de olmayalım."

Gözlerim etrafta hızlı hızlı gezinirken birkaç saniye ona uğradı ve gülümsediğini fark ettim. Eli bileğimi kavrayıp, "Gel buraya," diyerek kendine çekti ve göğsünün arasına sardı beni. Dudakları saç tellerimin arasından tenime değerken ellerimi beline sardım. "Ne çok yakınımda ol ne çok uzağımda diyorsun yani?" dedi ufak bir öpücük bırakarak. Kafa salladım. İyice göğsüne yerleştirirken kendimi, kokusunu içime çektim. Gözlerimi kapadım ve gülümsedim. Elleri saçlarımı severken bir yandan, "Güzelim," diye mırıldandı elleri yüzümü kavrayarak. "Ben senden uzak duramam ki. İsteme bunu benden. Sen nasıl karşı koyamıyorsan ben de sana karşı koyamıyorum." Sesindeki tını öyle yumuşaktı ki avucunun içine yasladım kendimi. Parmakları yüzümü okşamaya devam etti. "Kal burada, hiç itirazım yok," dedi. "Ama biraz daha durursan anneme de yakalanacağız."

Gözlerim hızla açıldı ve avucundaki sıcaklığı, rahatlığı bırakarak bir iki adım geriledim. "Doğru," dedim telaşla. "Müge yine laf sokar falan öyle atlatırız ama annene yakalanırsak işler iyice sarpa sarar. Çıkayım ben."

Dudaklarını birbirine bastırarak kafa salladığında kapıya ilerledim ve derin bir nefes alarak hızla kapıyı açtım. Müge, karşımdaki kapıya yaslanmış bana bakıyor ve sırıtıyordu. Yüzleşmemiz artık kaçınılmazdı. Bir iki adım atıp banyonun kapısını çektikten sonra Müge ile birkaç saniye göz göze kaldık. Onda koca bir sırıtma belirirken ben epey ciddiydim. Ne yapmalıydım şimdi? Savaş'ın dediği gibi susmalıydım belki de. Gözlerimi kaçırıp merdivenlere çevirmiştim ki kendimi, "Gülfem abla!" dedi Müge alay dolu sesiyle. Susar mıydı o hiç, biliyorum ben malımı. Peşimden ilerleyip kolumu tutarken, "Kı-

rım, sen çok fenasın," diye ekledi. "Ben seni böyle utangaç biri falan sanırdım. Siz resmen abimle..."

Allah'ım o böyle konuştukça ben yerin dibine giriyordum. "Müge," diye kestim sözünü. "Bak o öyle bir anda gelişti, tamam mı? Yani..."

Nasıl anlatmam gerektiğini, neyi açıklayacağımı da bilmiyordum. Yakalandığımız pozisyon gayet açıkken açıklama yapmak gereksiz gibiydi.

"Nasıl da kızarırmış benim, yengoşum." Elleri yanaklarımı iki yandan sıkarken hızla ittim yüzümden.

"Müge..." dedim sinirle homurdanıp merdivenleri inerek. Ben ne söylersem söyleyeyim o kendi gördüğü ve kurduğu şeylere inanmaktan vazgeçmeyecekti. Hoş, gördüğü gerçek olandı ya zaten.

"Düğün yakında o zaman," dedi heyecanla peşimden gelerek. Merdivenlerde durdum ve arkamı döndüm. "Ne düğünü?" diye sordum panikle. "Düğün falan yok! Bak Müge..." Derin bir nefes alarak kendimi sakinleştirmeye çalıştım ve konuşmama devam ettim. "Ani gelişen bir şeydi, tamam mı? Yani basit bir öpücükten daha fazlası değildi."

"Basit bir öpücük mü?" diye sordu gözlerini kısarak. "Abla, basit öpücük görmesek inanacağız. Sen duvarda, abim yarı çıplak, bu nasıl basit öpücük? Sizin basitiniz buysa..."

"Müge!" dedim tekrar. "Bak kapat konuyu, tamam mı? Yaşanmamış say. Bu konu seninle hatta bir başkasıyla asla ama asla konuşmak istemediğim bir konu. Düğün falan yok. Bu konudan kimseye bahsetmemen gerektiğini de hatırlatmama gerek yoktur diye düşünüyorum."

"Merak etme," dedi elini fermuar gibi ağzına kapatarak. "Benden sır çıkmaz."

Şaşkınlıkla birkaç saniye bakıp kaldım. "Güzel," deyip merdivenleri inerken o peşimden inmemişti.

"Ama bu sana biraz pahalıya patlar, yengecim," dedi incelttiği sesiyle. Merdivenin son basamağını da indikten sonra arkamı döndüm. Duvara yaslanmış, kollarını birbirine dolamıştı.

"Anlamadım," dedim.

"Şöyle anlatayım," diyerek merdivenleri inmeye başladı. "Malum, Kaan ile buluşmalarımız oldukça sınırlı abim yüzünden. Haftada bir gün, Gülfem abla, bir gün bizim buluşmamıza yardım edeceksin."

"Yok ya!" dedim gözlerimi kısarak. "Sen o küçük aklınla bana şantaj mı yapıyorsun?" Resmen küçük bir şeytandı bu. İyiliğine iyi ama ufak bir açık yakaladığında insan kullanmasını da bilen bir yapıya sahipti.

"Öyle demeyelim biz buna abla, yardımlaşma diyelim. Siz seviyorsanız biz de seviyoruz. Görüşemiyoruz, Gülfem abla," dedi çaresiz sesiyle. "Abim o kadar sıkıyor ki görüşemiyoruz. Artık ayrılacağız diye çok korkuyorum. Bir ilişki ayda bir buluşmakla ne kadar gider?"

"Gider vallahi Müge, niye gitmesin? Seviyorsanız gider. Kusura bakma, ben hiçbir şey yapamam."

"Yaparsın," dedi kollarımı tutarak. "Abla, abim bugün seni buraya getirmem için benim Kaan ile buluşmama izin verdi. Kendi isteğiyle, inanabiliyor musun? Abimin tek zayıf noktası sensin."

Savaş'ın zayıf noktası olmak... Hoşuma gitmedi desem yalan olur. Bu kız nereden vuracağını biliyordu ama yine de tüm ciddiyetimi koruyarak, "Olmaz," dedim. "Abine şantaj falan işlemez, Müge. Evet, arkamdan iş çevirmişsin söyledi abin. Bir daha sana inanır mıyım, Allah bilir. Ben gelmemeliydim bugün buraya. Abin beni ayağına getirtti. Sen de yardım ettin. Bu yüzden çok kızgınım sana. Bir de utanmadan yardım istiyorsun," dedim öfkeyle ilerleyerek.

"Başka çarem yoktu," dedi peşimden gelerek. "Abim kendi rızasıyla izin vermişken kabul etmeme gibi bir seçeneğim yoktu. Kötü bir şey yapmadım ben ayrıca. Evet, buraya getirtmiş olabilirim ama zorla tutmadım ben seni. Madem abim de söyledi, gitseydin o zaman. Kalıp, banyo fantezisi yapmak senin de işine gelmişse demek ki..." Aptalca bir sırıtma hâkimken yüzünde, "Suçlu ben değilim," dedi. "Kendine günah keçisi arama." Allah'ım bu kız nasıl sürekli kendini haklı pozisyona sokabiliyordu?

"Müge!" dedim sinirle. "Eve gidiyorum ben. Bir daha da sakın beni hiçbir şey için çağırma."

Dış kapıya doğru ilerlemiştim ki, "Teklifimi kabul etmiyorsan ben de o sırrı ne kadar tutabilirim bilmiyorum," dedi arkamdan. İyice sinirleniyordum. Gözlerimi kapayıp derince soluklandıktan sonra geri dönüp Müge'ye doğru ilerledim.

"Git söyle ablacım kime söyleyeceksen. Söyle bakalım, sonra ne oluyor. Abin dünden razı zaten. Ben istemediğim için susuyor. Sen söylersin, senden duyarlar. Peki, bizden değil de senden duyduklarında tepkileri ne olur? O tepkiler sonucunda abinin sana tepkisi nasıl olur? Her türlü bu işten sen zararlı çıkarsın. Bana o küçük aklınla oyunlar oynamaya kalkma. Ben değil abin o oyunu bozar, sonra tekrardan kurar ama oyun dışı kalan sen olursun."

"Off, Gülfem abla," dedi Müge gülerek. "Abimin seni niye sevdiğini bir kez daha anladım. Nasıl da oluyor, götün üç buçuk atsa bile taviz vermiyorsun. Merak etme, sırrınız bende güvende ama sen yine de abimle fingirdeşeceğin zaman haber ver, ben de Kaan ile görüşeyim. Malum, abimin aklı o vakitlerde epey kayıyor, yoksa o kapıyı kilitlemeden asla durmazdı." Artık gerçekten konuşacak tahammülüm kalmamıştı bu kızla.

"Müge!" diyerek gözlerimi devirip kapıya dönmüştüm ki kapı açıldı. Saliha teyze elinde pazar poşetleriyle girerken elim ayağım buz kesti. Yanında Eylül de vardı. Öylece olduğum yerde kalırken yutkunarak Müge'nin yanına geri çekildim. Müge ile göz göze geldiğimizde ikimizin de takıldığı nokta aynıydı.

"Anne," dedi Müge.

Saliha teyze hızla soluklanırken ayakkabılarını çıkarmaya başlamıştı. Elindeki poşetleri Müge'ye doğru uzatarak, "Bakmasana öyle aval aval, Müge. Al şu poşetleri," dedi.

Eylül'e kaydı gözlerim. Hemen arkasındaydı. Kabanını çıkarmaya başlamış, diz altı elbisesini gün yüzüne çıkarmıştı. Kapıdan uğramak gibi bir niyeti yoktu, içeri geçecekti bayağı. Müge, Saliha teyzenin elindeki poşetleri alırken Eylül de içeri doğru adım attı. Soğuktan yüzü kızarmıştı ama hâlâ samimiyetsiz bir gülümseme hâkimdi suratında.

"Gülfem, sen de mi buradaydın kızım?" dedi Saliha teyze. "Biz de Eylül ile pazarda karşılaştık. Yardım etti bana sağ olsun."

Gözlerimi Eylül'ün üzerinden çekerek, "Ha, evet," dedim. "Müge saçları için çağırdı. Alayım ben onları," deyip Eylül'ün elindeki poşetlere uzanmıştım ki, "Gerek yok, tatlım," dedi geri çekerek. "Ben yabancı mıyım? Bırakırım mutfağa."

Adımlarını Müge'nin peşinden mutfağa doğru hızlandırmıştı. Arkasından bakarken ben, Saliha teyze de oturma odasına yöneldi. Eylül poşetleri masanın üzerine bıraktı ve "Tabii sizin aklınız fikriniz saç, makyaj," dedi bana bakıp, gülümseyip içeri ilerleyerek.

"Anlamadım," deyip ben de oturma odasına ilerledim.

"Of..." dedi Müge arkamdan mırıldanarak. "Gitmem lazım ama bu düelloyu kaçırmak istemiyorum."

Elimle Müge'ye vurduktan sonra Eylül'e döndüm. Elbisesinin içine giren saçlarını çıkararak Saliha teyzenin yanına oturdu ve bacak bacak üstüne attı.

"Yanlış anlama, Gülfem'cim, kötü anlamda demedim ben. Şimdi siz okul, gezme tozma derdindesiniz ya hep, o yüzden bakımınızla falan ilgileniyorsunuz. Biz de işte," dedi Saliha teyzeye bakıp gülerek, "pazar alışverişi, bugün ne pişirsem derdi. Bildiğin klasik ev hanımlığı."

"Yok yok," dedim sert bir tonda karşısındaki koltuğa otururak. "Vallahi ben tam olarak senin o saydığın kısımda yer almıyorum. Yani mutfaktan hiç çıkmıyorum ama tabii bir kadın olarak bakımı da eksik etmiyorum. Hatta Saliha teyze de gayet iyi bilir, değil mi Saliha teyze?" dedim Saliha teyzeye imalı bir bakış atarak. "Sürekli sizin evde Savaş'a baklava, börek açıyoruz sonuçta. En iyi sen bilirsin."

"E öyle tabii," dedi Saliha teyze. "Gülfem de pek hamarattır ama Eylül kadar olamaz. Sonuçta sen arada bir giriyorsun mutfağa, Eylül her gün evi siler, süpürür, pişirir. Onun eli daha yatkındır, daha oturmuştur artık."

"O yüzden mi Savaş yaptığı yemekleri beğenmiyordu da bana yaptırıyordunuz?" diye atıldım aniden lafa sinirle.

Müge, bana doğru bakıp kafa sallayarak, "Helal kız," dedi. "1-0 öne geçtin." Zaten kuduruyordum sinirden Müge'ye doğru ters ters baktıktan sonra tekrar Saliha teyzeye döndüm.

Hayır, sinir olmamak elde değildi. Neydi bu kadının sürekli Eylül'ü övme, isteme durumu? Sorum karşısında Eylül bozulurken Saliha teyze, Eylül'ü toparlamak ister gibi, "Aman canım," dedi. "Savaş'ın bir günü bir gününü tutmaz. Sen bilirsin zaten Eylül, Savaş'ı."

"Bilmem mi," dedi Eylül gözlerini devirerek. İçten içe kuduruyordum. Derince bir nefes alıp yerimde dikleştim.

"Savaş nerede?" diye sordu Saliha teyze, Müge'ye bakarak.

"Banyoda," dedi Müge, bana bakıp sırıtarak. Böyle imalı bakışları falan iyice geriyordu beni. Biri bir şey anlayacak diye ödüm kopuyordu. Aslında anlasın da istiyordum. Eylül'ün rahatça oturuşu, Saliha teyzeyle birbirlerine dokunuşları, gülümsemeleri, kendi kendilerine gelin güvey oluşları sinirimi bozuyordu.

"Savaş'ın dengesizliklerini tüm mahalle biliyor, Saliha teyze," dedim gülümseyerek. "Eylül'e has bir durum değil. Savaş'ın yapısı o."

Saliha teyze bozulmuş gibiydi biraz. "Öyle tabii, ama Eylül uzun süredir hayatında. Benim bile bilmediğim şeylerini biliyordur, eminim. Onu demek istemiştim," dedi.

Neyini bilecek, pardon? Senin bilmediğin neyini bilecek Saliha teyze? Konu iyice farklı bir hâl alıyordu ve bana sıcak basıyordu. Elbisemin önünü çekiştirerek içime doğru üfledim. Hararet bastı bana iyice.

"Mesela?" diye sordum merakla öne doğru atılarak.

"Mesela canım," dedi Eylül, oturduğu yerde öne doğru gelerek. "Şimdi o duştan çıktığında saçlarını kurutmayacak. Çünkü öyle huyları yok. Bu detayı mahalleli bilemez, değil mi? Ben Saliha teyzenin ne demek istediğini anladım da sen bu konuyu neden bu kadar uzattın, anlayamadım."

"1-1," dedi Müge, iyice sinirimi bozarak. Ben de bilmiyordum bu detayı. Ayrıca artık böyle bir detay olmayacaktı. Bir erkek için savaşan kadın konumunda olmak istemiyordum. Eylül ile girdiğim bu gereksiz diyalog canımı sıktı.

"Haklısın," deyip ayaklandığımda Müge kolumdan tutarak, "Nereye?" diye sordu, durdum. Öyle birkaç saniye sebep aradım kendime yukarı çıkmak için.

"Balkon," dedim gözlerimi kapayıp açarak. "Demin telefonumu balkonda unuttum. Onu alacağım."

Müge kolumu bırakarak anlamış gibi gülümsedi. "Git ve al!"

Gözlerimi devirerek odadan çıktığımda, "Geri zekâlı," diye homurdanarak çıkmaya başladım merdivenleri. Ayrıldıkları hâlde bir de kalkıp gelmişti hiç utanmadan. Hele hâlâ Savaş'ı sahiplenir gibi o konuşmaları... Saliha teyzenin tavırları ise ayrı bir sorundu. Banyonun kapısının önünde beklerken kollarımı birbirine doladım ve

kapının kenarına yaslandım. Sinirden dudaklarımı kemirirken burnumdan soluyordum.

"Tut saçlarını yol. Bir de sanki gelsinler diye yalvarmışlar gibi o kasım kasım kasılmaları yok mu koltukta... Yardım etmişsin, geldin kendin girdin oturdun içeri. Ben duymadım hiç gel otur dediklerini."

Kendi kendimi dolduruşa getiriyordum ve şu an içimden aşağıya inip parçalamak geliyordu Eylül'ü. Gözlerimi kapayıp kendimi sakinleştirmeye çalışırken kapı açıldı. Savaş'ın altında eşofman vardı. Üzeri çıplak, omzunda ise havlu atılıydı. Islak saçlarındaki su damlacıkları teninden aşağı yavaş yavaş süzülürken birkaç damlayı takip ettim.

"Ne oldu?" dedi bana bakıp göz kırparak. Hafifçe başını sallamasıyla damlalar hızla döküldü üzerine. "Niye homurdanıyorsun sen? Müge mi?"

"He, Müge," dedim gözlerimi kısıp sinirle. O da ayrı problemdi ama gündem bitmiyordu ki. Birine alışmadan öteki geliyordu. "O ayrı problem zaten," dedim. "Sürekli laf sokup duruyor. Yerin dibine giriyorum ama şimdi sorun o değil."

"Anladım. Daha büyük bir şey," dedi kafa sallayıp elini çeneme koyarak. Başparmağı usulca dolandı yanağımla çenemin arasında. "Ne oldu, söyle. Kim kızdırdı benim hatunumu bu kadar?"

Gözlerimi kaçırarak, "Annen," dedim cılız, nazlı bir sesle. "Eylül ile beraber gelmişler."

Annesini şikâyet ediyor gibi olmak da istemiyordum ama konu oydu. Tekrar gözlerine baktığımda kaşlarının çatılmış olduğunu fark ettim. Elinin arka kısmıyla yüzümü okşamaya devam etti.

"Buraya mı getirmiş Eylül'ü?" diye sordu katı bir sesle. Memnuniyetsiz hâli beden hareketlerine yansımıştı. Az önce daha sinirliyken bunu Savaş ile paylaşınca biraz daha sakinleşmiştim.

"Pazarda karşılaşmışlar. Yardım etmiş. Şimdi aşağıda işte. Annen de bu durumdan hiç rahatsız değil gerçi. Seni tartışıyoruz aşağıda. Ne seversin, ne sevmezsin." Somurtarak kafamı kenara attığımda tekrar çenemden tutup kendine çevirdi.

"Sen de kıskandın," dedi başparmağı çenemi tutarak.

"Hoşuma gitmedi sadece," diye mırıldandım. "Senin de gitmezdi," diye ekledim imalı bir tavırla.

"Evet gitmezdi, yavrum," derken oldukça netti.

Bir iki adım gerileyerek elini kendimden uzaklaştırdım. "Neden annen bu konuda ısrarcı?" diye sordum. "Yani neden bu kadar çok istiyor Eylül'ü?" Hafif bir tebessümle kapıya yaslandı.

"Neden Eylül'ü mü istiyor, neden seni mi istemiyor? Gerçekten hangisine takıldın?"

İkisine de. Sustum. Dudaklarımı kemirmeye başlayınca dudaklarımı parmakları arasına aldı ve tekrar serbest bırakıp konuşmaya devam etti.

"Eylül'ü tanıyor. Bir geçmişimiz olduğunu biliyor. Benim evlenmemi istiyor sadece ve Eylül'ü tanıdığından onun üzerinden yürüyor. Evet, bu aralar fazlaca bu konunun üzerine düşüyor ama dediğim gibi, istemiyorum demekten başka bir şey yapamıyorum. Seni istemiyor mu konusunda da bilemiyorum," diyerek dudak büktü. "Birlikteliğimizi açıklamama izin vermediğin için senden bahsedemiyorum. Seni istediğimi, sevdiğimi söyleyemiyorum. O yüzden gidip neden Gülfem'i istemiyorsun diye soramıyorum. Neden Eylül cevabı gayet açık ama neden Gülfem değil sorusunun cevabını ben de bilmiyorum."

Suratım asıldı. Moralim bozuldu. Ne yani, biz birlikteyiz demediğimiz sürece bu Eylül baskısı sürecek miydi? Sürekli bu duruma maruz mu kalacaktım ben?

"Asma suratını," dedi bana yaklaşıp elleriyle yüzümü kavrarken. "Kimin kimi istediği umurunda bile değil. Ben seni istiyorum. Yanımda, kolumda, koynumda..."

"Savaş!" diye cırladım gözlerimi büyüterek. Parmaklarım yüzümü tutan ellerinin arasına girdi. "Sen iyice arsızlaştın," dedim ellerini yüzümden çekerek. "Ne konuştuk biz seninle? Ayrıca illa bizi açıklaman mı gerek bu annenin Eylül baskısından kurtulmak için? Sen onca operasyona katıl, yüzlerce teröristi yen, gel burada annenin iki evlen baskısını yeneme. Olacak iş değil. Yakışıyor mu hiç sana!"

Omuz kırarak arkamı döndüğümde, "Psikolojik baskı falan mı bu şimdi?" diye sordu ses tonunda hissettiğim gülümsemeyle. "Gaz vermeye falan mı çalışıyorsun sen şimdi?"

"Gerçekleri söylüyorum," diye mırıldandım gülerek. "Hiç öyle dertlerim yok."

"O yüzden mi geldin şikâyet ediyorsun bana?" derken gitgide yakınlaşıyordu sesi, nefesi.

"Ne şikâyet edeceğim," dedim saçlarımı savurup başımı kenara atarak. "Rahatsız olmasınlar diye çıktım buraya. Sinirimi bozmamak için." Kollarımı birbirinin üzerine doladığımda göğsümün üzerine koydum.

"Hımm..." diyerek gitgide sokuldu bana. Arkadan belime dolanan elleri beni sararken başını omzuma koydu. Saçlarındaki damlalar omzuma düşüp elbiseden tenimi ıslattı. Yakalanma korkusuyla tedirginlikle titrerken olduğum yerde, "İn aşağıya," dedi kulağıma doğru fısıldayarak. "O güllerinin dikenlerini hep bana gösterme. Unutma kim olduğunu. Ezilip büzülme hiçbirinin karşısında. Aşağıdaki hiç kimse sana hesapta soramaz, kendini kötü de hissettiremez. O saçlarını da savurma bir daha bana." Belimdeki elinin birini bırakıp saçlarımdan birkaç tutamı kavradı. "Ha, alıştık zaten yakalanmaya diyorsan hiç sorun değil."

Sıcak nefesine karışmış gülümsemesi kulaklarıma dolup tenime çarparken, "Savaş!" diyerek kolunu sıktım. Acıdığına dair hiçbir tepki göstermedi. Aksi şekilde gülümsemesine devam etti.

"O tatlı kızarıklığın yüzünün her yerine eşit bir şekilde dağılırken o kadar güzelsin ki. Hadi in," dedi tekrar bariton bir sesle ellerini üzerimden çekerek. "Geliyorum ben de şimdi. Hepinizin tek tek ifadesini alacağım."

Bir iki adımlık mesafe açtı bize.

"Ne ifadesi?" dedim. "Benim de mi? Ben ne yaptım ki?"

"İn sen," dedi sorumu cevapsız bırakıp odaya ilerleyerek. "Geliyorum ben şimdi."

Saçlarından süzülen damlalar bana Eylül'ün dediklerini hatırlattı ve adımlarım Savaş'ı takip etti. Dolaptan kendine bir şeyler bakarken kapıyı kapattım yavaşça. Kısa bir anlığına bana çevirdi bakışlarını. "Bir şey mi oldu yavrum?" diye sordu kaşlarını çatarak. Ona doğru ilerledim ve boynunda dolanan havluyu alıp saçlarını kurulamaya

başladım. Ne yaptığımı anlamayıp bakarken dudaklarımı kemirmeye başladım.

"Eylül dedi ki sen asla saçlarını kurulamazmışsın. Bundan sonra o alışkanlıklarını bırakıyorsun. Saçın ıslak gezmek yok!"

Sesli bir kahkaha attı ve elleri iki yandan belimi kavradı.

"Gülme," dedim göğsüne hafifçe vurarak. "Ayrıca o nereden biliyor senin duştan çıkınca saçını kurutmadığını?"

"Yuh güzelim," dedi kaşlarını çatarak. "Öyle düşündüğün gibi bir şey yok. Sonuçta sevgiliydik biz," dediğinde yüzüm düştü.

"Asma suratını," dedi bir eli yüzümü kavrarken. "Olan bir şey bu. Değiştiremem. O süre boyunca birçok kez duştan çıkıp gittim yanına. Oradan biliyordur. Başka şeyler arama altında." Biliyordum ama yine de moralim bozuldu.

"İstemiyorum," dedim surat asarak. "Kimsenin böyle detayları bilmesini istemiyorum. Değiştir alışkanlıklarını, bana özel olsun hepsi."

Kolları arasında iki yana sallamaya başladı beni. Başını bana yaklaştırdı ve ben ellerimi boynuna doladım.

"Sen hayatıma girdiğinden beri benim her şeyim sana özel," diye mırıldandı kulağıma. "Tıpkı seninkiler gibi."

Gülümseyip mayışırken ellerim ıslak saçlarının arasında dolandı. Başımı omzuna yasladım ve hafifçe gözlerimi açtığımda sırtındaki bazı izleri gördüm aynadan. Gözlerim ayna üzerinden o noktalara sabit kalmışken elimin biri teninden yavaşça kayarak o izlerin üzerinde dolandı.

"Bunlar," diye mırıldandım, "nasıl oldu?"

Omzunun üzerine bıraktığım ufak öpücüklerden sonra kendini çekti benden. Aynadan onu görmemi engelleyerek sahte bir gülümsemeyle, "Bazı ufak tefek kazalar," dedi.

"Ufak tefek kazalar böyle izler bırakmaz," dedim gözlerinin içine bakarak. "Bence bayağı derin acıların izleri bunlar."

"Öyle olsa bile," dedi yüzünü bana yanaştırıp burnunu burnuma sürterek, "ben memnunum. Laf aramızda, kadınlar epey seksi buluyorlar bu izleri." Gözlerini kısmış, erkeksi bir tavra bürünmüştü.

Gözlerimi büyüterek göğsüne vurmaya başladım. "Hangi kadınlar?" dedim sinirle gülümseyerek. "Kimmiş o kadınlar?"

İkimizde de bir gülümseme hâkimken tekrar elleri beline dolandı. Ben de bir elimi omzuna attım, bir elimi göğsünün üzerine koydum.

Ayrıca az önce bir tek bana özel olduğunu söylüyordun. Ben hiç de seksi bulmuyorum. Seksi falan değilsiniz, Savaş Bey."

"Ah, evet!" dedi başını geriye doğru atıp gülümseyerek. "O yüzden sabah yakalanmak istemiyorum dediğin hâlde odama geldin, kapı kapalı ve yine kollarımdasın. Sen aşağıda beni kıskandın ve şimdi onun değil senin bana sahip olduğunu hissettirmemi istiyorsun."

"Hayır," dedim gözlerimi kaçırıp gülümseyerek. Kolları arasında döndürdüm kendimi yavaşça. "İstenmiyordum aşağıda, ben de yanına kaçtım, hepsi bu." Benimle birlikte geri doğru adımlamaya başladı.

"Kim?" dedi katı bir sesle. "Kim istemiyormuş benim hatunumu?"

Adımlarımız birlikte geriye doğru gitti. Ona eşlik ettim. Sonra yatağa çarptım ve beni yatağının üzerine düşürmesine izin verdim. O da hemen benim üzerime kapattı kendini. Parmakları saçlarımda dolanırken "Sen hep bana kaç," dedi. "Hiç yanımdan ayrılma, hep dibimde ol."

Başımı yatakta iki yana sallarken, "Bu bir evlenme teklifi mi?" diye sordum kıkırdayarak. İçimi ısıtan bir kahkaha attı.

"Bilmem," dedi parmakları yüzümde dolanırken. "Cevabı evetse neden olmasın."

Dudak bükerek altında kıvrıldım iki yana. Ellerim boynuna dolandı. "Sanırım şimdilik evlilik düşünmüyorum. Sizi kullanıp bırakacağım, Savaş Bey'ciğim," dedim ince bir sesle.

"Öyle mi?" dedi tek kaşını kaldırıp dudaklarıma yönelerek. Bana yanaştı ve kollarımın arasında kayarak dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdı.

"Öyle," diye mırıldandım.

Dudakları dudaklarımla buluştuğunda ellerim yüzünü okşayarak onu öpmeye devam etti. Sıcak nefesi ağzımın içine dolarken önce alt dudağımı, sonra üst dudağımı yavaşça emdi. Saçlarından düşen

damlalar yüzüme, oradan elbisemi geçip tenime kaydı. Bu an, onunla olmak çok güzeldi ama yakalanma ihtimalimiz çok fazlaydı.

"Savaş," dedim öpüşmeye devam edip konuşmak için kısa aralıklar vererek. "Ben..." Ara verdim. "Biz..." Ara verdim. "Yakalanmayalım..." Ara verdim. "Bırak..." Soluk soluğa geri çekildim. "Gideyim ben."

Dudaklarını çekti yavaşça, ardından başını kaldırdı. "Bence de," diye mırıldandı. "Git artık. Geliyorum ben de."

Biz öyle sessizce otururken Eylül'ün hâlâ kalkmak gibi bir niyeti yok gibiydi. O kalkmadan ben de kalkmayacaktım. Bacak bacak üstüne atıp ayağımı sallarken, "N'aptın kız yukarıda?" dedi Müge. "Gelemedin iki saat."

Bu böyle her ortalıktan kayboluşumda imalarda mı bulunacaktı bana? Ters ters bakıp önüme döndükten sonra Savaş'ın merdivenden gelen ayak sesleri bozdu sessizliği. Eylül hissetmiş, yerinde doğrulmuş ve elbisesini düzeltmişti. Resmen Savaş'a hazırlık yapıyordu. Kapının kenarına geldiğinde göz göze geldik birkaç saniye.

"Misafirimiz varmış," dedi annesine bakıp sert bir tonda.

"Aynen," dedi Saliha teyze. "Gülfem geleli olmuş biraz ama karşılaşmadınız mı siz?"

Şok olmuş vaziyette kaldım. Saliha teyzenin benden bir yabancıymışım gibi bahsedişi canımı yakmıştı.

Savaş içeri bile girmeden kapıda dururken, "Gülfem ne zaman misafir oldu, anne?" diye sordu. Kalbim hızla çarpmaya başladı. Ben ona bakarken o annesine bakıp konuşmaya devam etti. Ses tonu kadar hareketleri de oldukça gergindi. "Gülfem bu evin kızı. Bunu sen de defalarca kez söyledin. Yanılıyor muyum?"

"Ö-öyle tabii," dedi Saliha teyze çayından yudumlayarak.

"Ne işin var senin burada?" dedi Savaş, Eylül'e dönerek. Göz kırpıp başını hafifçe iki yana salladı.

"Ben..." dedi Eylül yerinde doğrularak, ama Saliha teyze sözünü kesti:

"Pazardan gelirken yardım etti bana."

"Babamla gitmedin mi sen pazara? O nerede?" Resmen sorguya çekiyordu ve Saliha teyze oldukça gergindi.

"Arkadaşları aradı gitti. Sonra sağ olsun Eylül kızımla..." elini Eylül'ün sırtına koyup hafifçe sıvazladı.

Savaş, annesinin ona dokunan elini takip etti ve kaşlarını çattı. "İşi çıktıysa..." dedi Savaş sesini yükselterek. "Telefon diye bir şey var, anne. Evde olduğumu biliyordun, arasaydın. İnsanlara buraya kadar zahmet vermeseydin."

"Zahmet olmadı bana, Savaş," dedi Eylül hafif bir tebessümle. Resmen kur yapıyordu Savaş'a. Gözlerimi kapatıp sinirden dudaklarımı ısırdım.

"Kızım," dedi Müge beni dürterek sessizce. "Abime şikâyet mi ettin sen?"

"Saçmalama," dedim. "Ben bir şey demedim." Gözlerim Savaş'ın üzerinden bir an olsun ayrılmadı. Bu hâline nasıl tepki vereceğini merak ettim.

"Senin ne işin var burada?" dedi Savaş tekrar Eylül'e dönerek. Eylül tam konuşacaktı ki, "Yardım ayaklarını falan geç," diye susturdu yüksek tonda. "Seni bu eve girerken görenler ne düşünür, Eylül, düşündün mü sen hiç? Bak kafanda ne kuruyorsun bilmiyorum ama bizim seninle aramızdaki her şey bitti. Geri dönülemeyecek şekilde bitti. Sen şimdi bu eve böyle girip çıktıkça insanlar gerekli gereksiz konuşacak. Benim değil, senin başın ağrır, Eylül. Yapma!"

"Ne yapıyorum ben, Savaş?" diye öne atıldı sesini yükselterek. "Annene yardım ettim. Gelince de biraz oturdum. Ne var bunda? Ayrıca biz ayrıldık, evet ama sen beni dinlemedin bile. Bitti dedin gittin. Konuşma fırsatı bile vermedin. Belki dedim konuşuruz biraz. Ben bu eve ilk defa gelmiyorum. Ne bu tepkin?"

Onların ilişkisi hakkında detayları dinlemek istemiyordum ama içinde bulunduğum durumda kaçma şansım yok gibiydi. Birbirleriyle iletişim kurmalarını bile deli gibi kıskanıyordum. Dudaklarımı kemirip onları izlemeye devam ettim.

"Ben kendim bu evdeyken seni bu eve hiç sokmadım, Eylül," dedi Savaş sert bir dille. El hareketleri de ona eşlik etti. "Bizim seninle

konuşacak hiçbir şeyimiz kalmadı. Sen de bunu gayet iyi biliyorsun. Kimseyi evimden kovmak gibi huylarım yoktur ama bir daha bu eve gelmeni istemiyorum. Ha, eğer anneme o kadar meraklıysan," dedi annesine imalı bir şekilde bakarak, "ben olmadığım zamanlarda gel."

Eylül bana doğru döndüğünde gözleri omzuma kaydı. Bir süre öyle dikkatle bakınca kontrol etme gereği duydum; ıslaktı omzum, belirgin şekilde. Saçlarımı toparladım ve elbisemin üzerine doğru saldım. Ah, aptal Gülfem! Nasıl fark etmedin o ıslaklığı sen? Yukarı çıktın, Savaş duşta, sen ıslak... Sıkıntıyla soluklandım. İçim daralıyordu şu an bu ortamda.

"Ben..." dedi Eylül, Savaş'a bakarak tekrar. "Sen olmadığın zamanlarda geleyim ama Gülfem istediği zaman gelebilir, öyle mi? Kimse onun hakkında konuşmaz." Anlamış mıydı acaba?

Savaş bana bakınca gözlerimi kaçırdım. Parmaklarım dudaklarımla oynamaya başladı. Tırnaklamaya başladım dudaklarımı gerginlikten.

"Gülfem bu eve gelirse değil gelmezse problem, Eylül," dedi. "Sen kendini neden onunla bir tutuyorsun ki? Bizim, Gülfem ve ailesiyle olan bağımız çok daha farklı."

Eylül bir bana baktı, bir Savaş'a. Sonra imalı bir şekilde gülümseyerek kaşlarını kaldırdı. "Onu anladım zaten ben," dedi, zor yutkundum. Galiba gerçekten anlamıştı artık.

"İyi, anladığına sevindim," dedi Savaş da onaylar gibi. "Bundan sonra ona göre hareket edersin. Senin yüzünden problem yaşamak istemiyorum." Ellerim buz kesmiş, kalbim birazdan atmayı bırakacak gibiydi. Saliha teyzeye baktım bir şey anladı mı diye, öyle ifadesizce sadece Savaş'a bakıyordu.

"Onu anladım da," dedi Eylül tekrar Savaş'a dönerek, "geçen gün neden bana mesaj atıp, hayatıma yeni birilerinin girip girmediğini sordun, onu sorguluyorum ben şu an."

Beynimden vurulmuşa döndüm. Eylül'e mesaj mı atmıştı?

"Ne!" diye bir tepki verdi Müge benden önce.

Hızlı hızlı nefes almaya başlamış, tırnaklarımı yiyordum. Savaş'la göz göze geldiğimiz de öfkeyle baktım.

"Söylemiştim sana neden attığımı," dedi Eylül'e sert bir tonda. "Ne yapmaya çalıştığını anlamadım sanma," diyerek devam etti dişleri arasından konuşarak. "O mesajın senin ima ettiğin gibi bir anlamı yok!" Eylül cevap vermeyip hızlı hızlı kafa sallayarak arkasına yaslandı.

"Bir daha," dedi Savaş, parmağını dikip annesine doğru, "sana istemediğimi söylediğim hâlde arkamdan iş çevirme. Sen de..." dedi Eylül'e dönerek. "Bir daha bu eve uğramıyorsun." Sonra bana doğru döndü. "Şimdi sen de yürü bahçeye. Bir şey konuşacağım seninle."

Onlara nazaran bana konuştuğu ses tonu daha inceydi. Sinirden elim ayağım titrerken kimin ne anlayacağını umursamadım.

"Ne konuşacağız, Savaş abi?" dedim sinirle. "Bizim konuşacak bir şeyimiz olduğunu sanmıyorum. Varsa da mesaj atarsın." Eylül'e atıyormuşsun ya.

"Gülfem!" dedi sesini yükselterek. "Sizin okulda bir hoca varmış, resim hocası. Onun hakkında bilgi lazım bana. Bahçeye gel, konuşacağız."

Resim hocası diyordu hâlâ, kafayı yiyecek gibi oldum. Adam eski sevgilisine mesaj atıyor, hâlâ resim hocası diyor. Sinirle gülümseyerek dudaklarımı dişledim. Beni beklemeden dışarı çıktı. Kalkmayacaktım ama sırf hesap sormak için dayanamayarak hızla ayaklandım. Bahçede sandalyeye oturmuş beni beklerken adımlarımı hızlandırarak, "Ne hocası ya?" deyip kaşlarımı çattım. "Sen benimle dalga mı geçiyorsun, Savaş? Sen Eylül'e mesaj mı attın?"

"Otur şuraya!" dedi karşısındaki sandalyeyi göstererek. Emir veriyordu hâlâ.

"Oturmuyorum!" dedim baskılı bir sesle. "Sen şu mesajı açıklasana bana önce. Açıklanacak bir yanı varsa tabii."

"Ne biçim laflar bunlar ya?" diyerek kaşlarını çattı. "Ne olacak açıklanmayan?" Bacağını diğer bacağının üzerine atmış, hızlı hızlı sinirle sallıyordu. "Ne demek istiyorsun sen?" dedi elini bana doğru savurarak.

"Vallahi bilemem," derken ellerim iki yana havalandı. "Hayatında yeni birileri var mı diye niye sorar ki bir insan? Söylesene, Savaş abi," dedim ellerimi masanın üzerine koyarak.

"Bana bak!" dedi başını uzatarak. "Başlatma abine şimdi! Her kafan attığında bana abi abi deyip durma. Canımı sıkma benim."

"Benim canım sıkılıyorsa seninki de sıkılsın!"

Hızlı hızlı burnundan solurken, "O kız benim bir senedir hayatımdaydı," dedi ve ben ellerimi masadan çekerek sinirle gülümsedim. "Senin peşine düşmüşlerse bu kadar kısa sürede, onun da peşindelerdir diye düşündüm. Hayatına erkek ya da kadın, yeni biri tesadüf eseri girdimi diye sordum. Başka hiçbir anlamı yok." Hâlâ kafasında kurduğu şeylere inanıyordu.

"Aramız biraz açılınca dönmek için bahane aradım demiyorsun da hâlâ kafanda kurduğun saçma sapan şeyleri öne sürüyorsun."

"Hop hop!" dedi yerinde ayaklanarak. "O çenenin ayarı olsun! Çok ileri gidiyorsun, Gülfem. Boş boş konuşup durma!"

"Ne boşu ya?" dedim kaşlarımı çatarak. "Savaş, o adam bir sürü hobisi olan sıradan bir hocaydı. Tıpkı benim gibi. Sen konuyu büyüttün, saçma sapan bir yere sürükledin. Tamam dedim kapattım konuyu ama sen hâlâ kapatmamışsın. Bir de bu konuya eski sevgilini dâhil etmişsin. Ben Eylül değilim, öyle alttan alamam seni. Sen bu ilişkiye, bizim aramıza öyle kafanda kurduğun şeylerle üçüncü kişileri dâhil edemezsin."

"Ya, öyle mi?" dedi ellerini beline koyarak "Sıradan bir hocaysa neden o kurs kapalı, Gülfem? Geçen gittim kapı duvar. Niye yoktu kimse orada?"

"Bilmiyorum!" diye bağırarak geri adımladım. Sonra dışarıda olduğumuzu fark ederek ses tonumu düzelttim. "Bilmiyorum," diye mırıldandım tekrar dişlerimi sıkarak. "Mutlaka bir sebebi vardır ama senin kurduğun şeyler değil. Tek bildiğim, benim hayatımın çok sıradan, böyle şeylerden uzak olduğu. Nerede görülmüş Allah aşkına dağdaki adamın sana kızıp şehir basarak sevgilini bulduğu falan? Bana bunlar inandırıcı gelmiyor, tamam mı? Bu konularla psikolojimi bozmak istemiyorum. Sürekli bunları düşünerek hareket etmek istemiyorum. Terör insanlara korku salmak için var, biz rahat gezemeyelim diye var. Senin yaptığın bana bu korkuyu aşılamak, yapma!"

Öyle çatık kaşlarla beni dinliyor, burnundan hızlıca soluyordu. "Ayrıca bir daha," dedim parmağımı ona doğrultarak, "ne sebeple

olursa olsun, eski sevgilinle iletişim kurmayacaksın. Yoksa umut beni Savaş, tamam mı? Ben gelemem böyle şeylere. Bil, ona göre davran."

Başını hızlı hızlı sallarken gözleri öfkeden dönmüştü. "Sakın," dedi bariton sesiyle, "bir daha beni ayrılıkla tehdit etme ve sakın Gülfem, o başını belaya sokayım deme! Sakın!"

Göz göze geldik. Sinirden elindeki damarlar belirginleşmiş, masanın üzerine yumruk yaparak elini koymuştu.

"Savaş," diye duyduğum ses abime aitti ve bir iki adım geriledim. "Ne yapıyorsunuz siz burada?" diye sordu öteden.

"Hiç, muhabbet ediyorduk Savaş abiyle," dediğimde başını benden yana çeviren Savaş, "Abini sikeyim!" diye mırıldandı öfke dolu sesiyle. Cevapsız bıraktım, bakmadım ve abime doğru yalandan gülümsemeye çalıştım. Abim yanımıza geldiğinde, "N'aber?" diye sordu Savaş.

"İyi, ne olsun. Sana geliyordum ben de."

Savaş masaya doğru yaslanarak, "Hayırdır?" diye sordu.

"Efsun akşam dışarı çıkalım diyor hep beraber. Sen de gel Müge'yle diyecektim. Gezmiş olur Müge de. Eğleniriz biraz. O kılkuyruk da var ama söyleyeyim baştan," diye ekledi gözlerini devirerek.

"Kılkuyruk değil," diye çıkıştım. "Tarık onun adı."

Savaş bana bakıp çenesini gerdikten sonra, "Gelemeyiz biz," dedi abime. "İşim var benim."

"Şahane!" dedim sinir bozucu şekilde gülümseyerek. "Biz kendimiz gideriz abi, boş ver. Savaş abinin işleri varmış madem, halletsin."

Savaş ters ters bana baktıktan sonra hiç yüz vermeden, "Eve geçiyorum ben," dedim. "Akşam için anca hazırlanırım."

"Alt tarafı bir kafeye gideceğiz, Gülfem," dedi abim arkamdan bağırarak. "Saçma sapan giyinip delirtme beni. Ne hazırlığı şimdiden?"

Cevap bile vermeden bahçe kapısını aralayıp eve doğru ilerledim. Telefonum titredi. Tahmin etmiştim.

Gönderen: *Savaş*
Mesaj: *Akşam işim var benim, gelemem. Ben gelmiyorsam sen de gidemezsin.*

Gönderen: *Gülfem*
Mesaj: *Yoo, benim işim yok, ben giderim. Sen eski sevgiline mesaj atıyorsan ben de abimle dışarı her türlü çıkarım.*

Gönderen: *Savaş*

Mesaj: *Gülfem bak, inatlaşma benimle. Açıkladım sana durumu. Başka zaman gideriz. Akşam gitmiyorsun!*

Gönderen: *Gülfem*

Mesaj: *Boşuna yorma parmaklarını. Sen ne dersen de gidiyorum ben akşama. Sen ister gel ister gelme.*

Mesajı gördü ama cevap vermedi.

●●●

Geleli bir saati geçmişti ama boş boş oturuyordum sadece. Tarık da gelmemişti zaten. Abim ve Efsun öyle çifte kumrular gibi takılırken ben tek başıma kalmıştım. Ortam oldukça loştu, canlı müzik vardı ve oldukça küçük bir yerdi. Sandalye yerine birkaç yerde U şeklinde köşe koltuklar yer alıyordu. Ben bir köşede, Efsun ortada, abim hemen onun yanında oturuyordu. Abim elini Efsun'un omzuna atmış müziğin ritminde hafifçe sallanırken gülerek bir şeyler konuşuyorlardı. Önümdeki meyve suyundan bir iki yudum aldıktan sonra telefonuma baktım. Savaş mesaj atmamıştı, aramamıştı bile. Çevrim içi de olmamıştı. Öyle kolumu masaya koyup başımı da üzerine koyarak telefonda takılmaya başladım. Evde otursaydım diye geçirmedim değil içimden. Her yerde bir arkadaş grubu, bir çift. Ben tek başıma kalmıştım. Rastgele internette dolanırken mesaj geldi telefonuma. Yine bilmediğim o numaradandı.

Gönderen: *05...*

Mesaj: *Nasılsın?*

Gönderen: *Gülfem*

Mesaj: *Sana ne!*

Gönderen: *Gülfem*

Mesaj: *Artık o kadar sıkıldım ki bu mesajlarından. Ya kim olduğunu söyle ya da şikâyet edeceğim seni. Çok can sıkıcı olmaya başladın.*

Gönderen: *05...*

Mesaj: *Sakin ol ya. Yok bir şey, tamam. Geçen gün yanına gelecektim, karşına çıkacaktım ama etrafın doluydu. Ben gelene kadar bekle.*

Gönderen: *Gülfem*
Mesaj: *Hangi gün? Ayrıca niye yalnız olmam gerekiyor ki?*
Gönderen: *05...*
Mesaj: *Okul çıkışı, kafedeyken. Çarşamba günü.*

Sınav sonrası oturmuştum biraz.

Gönderen: *Gülfem*
Mesaj: *İyi de ben o gün tektim.*
Gönderen: *05...*
Mesaj: *Değildin.*

Anlamadım. Tektim o gün ben. Hatta kafede bile çok fazla kimse yoktu.

Gönderen: *Gülfem*
Mesaj: *Hayır, tektim. Ayrıca neden yalnız olmamı bekliyorsun, anlamadım. Yoksa benden hoşlanan biri falan mısın sen? Bak öyleyse biri var benim hayatımda. Boşuna çıkma karşıma. Bu mesajlarını da kes. Umutlanma boşuna.*

İletilemedi.

Yine mi engellemişti ne yapmıştı, anlamadım ki.

"Gülfem," dedi Efsun bana doğru dönerek. "İyi misin canım?"

Olumsuz anlamda başımı salladım. "Tarık niye gelmedi?"

"Ay sorma," diyerek saçlarını savurdu sinirle. "O kızla konuşacaklarmış bu akşam yine. Sanki ilk defa konuşuyor. Gelmek istemiyorum dedi. Israr ettim ama istemedi. Bir de Levent'le sürekli gerginler ya, kasılmak istemedi herhâlde."

"Bu kız kim Efsun ya?" diyerek kalktım yattığım yerden. "Tarık bayağı taktı bu kıza. Hayır, endişeleniyorum artık. Kapıldı gidiyor, kim olduğu belli değil."

"Aynen ama dur sen," dedi kendinden emin bir şekilde. "Benim kafamda var bir şeyler. Bulacağız biz seninle o kızı."

"Ne var aklında?" diye sordum göz kırparak.

"Anlatırım sonra," dedi.

O abimin kolları arasına girerken ben elimi başımın altına koyup gözlerimi kapadım ve müziği dinlemeye başladım. Aradan yarım

saat geçti. O kadar uzun geldi ki her dakikası. O kadar sıkıcı, daraltıcıydı ki. Savaş'ın mesajlaşma ekranı açıkken önümde çevrim içi oldu ve çıktı. O birkaç saniye kalbimi hızlandırıp vücudumu karıncalandırırken yerimde doğruldum ve ekrana bakmaya başladım. Girmedi bir daha.

"Ya benim canım çiğ köfte istedi," dedi Efsun.

"Burada yoktur ki, bebeğim," diyerek karşılık verdi abim. "Giderken alırız."

"Ya Levent," dedi Efsun kolundan tutup omzuna yatarak. "Şu karşıda vardı, ne olur gidelim aşkım. Şimdi gidelim, ne olur."

"Ya ben sana hayır diyebilir miyim hiç," dedi abim, Efsun'un saçlarını okşayarak. "İyi madem, gidelim. Hadi Gülfem."

Ben çantamı alıp ayaklanacaktım ki, "Olmaz," dedi Efsun ani bir çıkışla. "Gülfem burada kalsın. Biz kalktığımız gibi dolar burası. Gülfem durup yerimizi korusun. Hafta sonu şimdi. Sonra eve dönmek zorunda kalırız."

Abim bir bana baktı bir Efsun'a. "Olmaz," dedi. "Bırakamam tek burada. Söyleriz garsonlara, kimseye vermezler burayı."

"Levent," dedi Efsun sesini yükselterek. "Yalnız kalmak istiyorum seninle, neden anlamıyorsun?" diye mırıldandı ama ben duydum ve önüme dönerek sırıttım.

"Gidin siz, abi," dedim. "Dururum ben, bir şey olmaz."

"Bak, dururum diyor. Hadi kalk," dedi kolundan tutarak.

Abim hâlâ tereddütlüydü. "Emin misin?" diye sorduğunda kafa salladım.

"Emin emin," dedi Efsun çekiştirip bana göz kırparak.

Abimin aklı hâlâ bende kalmış gibi gözünü üzerimden ayırmadan, "Geliriz biz hemen," dedi.

"Tamam, takılın siz," diyerek gülümsedim. "Merak etme sen."

Abimin gözü bende kalarak kafeden çıktığında tekrar dirseğimi masaya dayadım ve telefonuma bakmaya başladım. Savaş bir daha çevrim içi olmadı. Öyle ekrana bakarak konuşma sayfasını yenileyip durdum. Sonra bir el, çenemden saçlarıma doğru kavrayarak dudaklarını saçlarıma bastırdı.

"Yavrum," dedi baskılı bir öpücük bırakarak saçlarımın arasına. "Bana mı bakıyordun?"

Savaş'tı bu. Kokusu buram buram ciğerlerimi doldururken başımı kaldırdım. Gelmişti, gelmişti, gelmişti!

"Sen nereden çıktın?" dedim heyecandan kalbim yerinden çıkacakken. Titreyen sesimi sabitlemeye çalışarak ifadesiz durmaya çalıştırın.

Yan taraftan geçip köşeye yayılarak oturduktan sonra kollarını iki yana açarak, "Gel buraya," dedi.

İtirazsız ona doğru yaklaşırken kolları arasına sardı beni ve göğsünün arasına yatırdı. Savaş gelmişti, benim için gelmişti. Elleri saçlarımı geriye doğru atarken alnıma bir öpücük bıraktı.

"Savaş, abim gelir şimdi," dedim tedirginlikle.

Hem ona sarılmaya doyamıyordum hem abimden korkuyordum. Kendimi geri çekecek gibi oluyordum ama tekrar kolunun arasına sokulup derince kokusunu soluklanıyordum.

"Gelmez," dedi emin bir şekilde. "Ben mesaj atana kadar sokmayacak Efsun onu buraya."

Efsun o yüzden abimi kaldırıp götürmüştü. Birlikte planlamışlardı. Efsun biliyordu ama bana söylememişti. Savaş bana sürpriz yapmak için Efsun'la birlik olmuştu.

"Ya Efsun'u mu ayarladın?" dedim gülümseyip göğsünden kalkarak. "Ondan mı gitti onlar?"

Tekrar eli omzuma gitti ve beni çekerek göğsüne yatırdı. "Nasıl sarıp sarmalayacaktım seni abin burada olsaydı?" dedi başını başıma yaslayarak. "Nasıl doya doya koklayacaktım? Nasıl alacaktım gönlünü? Çok vaktim yok zaten. Gideceğim."

Bir yanım onunla kırgınlıklarımı paylaşmak istese de bu anı bozmak istemiyordum. Sürekli sorun çıkaran kadın olmak istemiyordum onun için.

Saçlarımın kokusunu içine çekerken, "Güzelim," diye mırıldandı. Elleri göğsündeki saçlarımı okşadı yavaşça. "Yapma böyle. Uzak durma bana," dedi burnunu saçlarımın arasında dolandırarak. Göğsünde yatarken mekânda çalan duygusal müzik o kadar güzel eşlik ediyordu ki.

"Bilerek yapmıyorum," dedim ellerini tutarak. İki parmağı, yüzük parmağımla oynamaya başladı. "Sabah..." Konuşacaktım fakat sustum. Tekrar aynı şeyleri söyleyecektik karşılıklı. "Neyse," diye mırıldandım. "Bozmayalım bu ânı."

Sessiz kaldı. O da bana hak verdi sanırım. "Seni seviyorum," dedi saçlarımın arasından kulağıma doğru fısıldayarak. Elim yüzüne doğru kaydı ve ben de dercesine tenini okşadım. Az önce Efsun ve abime özenirken şimdi onlardan daha rahat bir pozisyonda Savaş'ın kolları arasındaydım. Hafifçe başını başka yöne doğru salladığında baktığı yere baktım. Bir adam kafa selamı vermişti.

"O kim?" diye sordum merakla.

"Seni buraya bazı olaylar hâlâ tazeyken tek göndereceğimi düşünmedin, değil mi?" dedi. "Sana korunmaman gereken tek yer benim yanım demiştim. O kadar inatçısın ki işim olduğu hâlde inatla geleceğim dedin. Abin kendinden bihaber. Ona güvenip bu saatte bir yere yollayamazdım seni. Ben kendi korkularım için kendime göre önlemler alıyorum."

"Peşime adam mı taktın?" diye sordum göğsünden kalkarak.

"Yavrum, niyetim seni asla sıkmak, bunaltmak değil. Hayatını kâbusa çevirmek hiç değil," diyerek yüzümü ellerinin arasına aldı. "Sadece seninle paylaşamadığım bazı şeyler var. Birtakım soru işaretlerini çözene kadar benim olmadığım bazı yerlerde tedbir amaçlı. Bu gece buraya seni tek yollayamazdım. Varlığını bile hissettirmedim sana. Anla beni lütfen."

"Savaş," diye gözlerimi devirdim. Sonra o mesaj aklıma geldi. "Ne zamandır bu adam benimle birlikte?"

"Sadece bugün," dedi. "Arkadaşımdan rica ettim. Neden sordun?"

"Emin misin?" diye sordum kendimi ona çevirerek.

"Bir soruya iki kere cevap verdirtme bana, Gülfem!" dedi sinirli bir tonda. "Ben sana hiç yalan konuşmadım."

O zaman bu adamdan bahsetmiyordu mesajda. Aklım iyice karışırken bir anda elimi tuttu Savaş ve ayaklanıp ortaya geçerken kolları arasına aldı beni. Müziğin ritmine uygun şekilde dans ederken ânı bozmamak adına konuyu uzatmadım.

"Gülfem," diye mırıldandı yüzümü dikkatle inceleyerek. "Hem beni delirtip hem de sakinleştiriyorsun. Sana kızıp sende duruluyorum."

"Aynı hisleri taşıdığımıza sevindim," dedim hafif bir tebessümle çenemi göğsüne dayayarak. Kollarında beni sarıp sarmalayan, tüm detaylarımı özenle inceleyen adama baktım. Az önceki hâline karşı epey durgunlaştı bir anda. Aşkla bana bakan gözlerinin arkasına gizlediği hüznü, tedirginliği fark ettim. Ellerimi boynuna atıp saç diplerinde dolandırdım.

"Neyin var diye sorsam da söylemeyeceksin, değil mi?" diye sordum umutsuzca gözlerinin içine bakarak. Omzunda olan diğer elim, pürüzsüz yüzüne kaydı. Parmaklarımın arka tarafı şefkatle yüzünde dolanınca gözlerini kapayarak hafifçe tebessüm etti. Tenine dokunmaya devam ettim. Parmaklarım aynı ritmi koruyarak dolandı yüzünde.

"Kendimi biraz yorgun hissediyorum. Söyleyeceğim tek şey bu," dedi gözlerini açmadan. Göz kenarlarına dokundum yavaşça. Dokunuşlarımın huzur verdiğini bilmek ona daha fazla dokunmaya itiyordu beni. "Her şey o kadar hızlı ilerliyor ki bazen neresinden yakalayacağımı bilemiyorum. O koşuşturmanın içindeyken bir şey anlamıyorum ama sonra bir an geliyor duruyorum ve..." dedi sustu.

Sustuğu kısımdaki çaresizliğini hissettim. Sesindeki durgunluk, bu hâli ciddi bir şeyler olduğunu hissettirdi bana. Yüzünü okşayan elim birkaç saniye durdu endişeyle. İçimi kaplayan huzursuzluğu hissetmiş gibi belimden sıkıca sararak göğsünün üzerine çekti. Kendi hissettiklerini, yorgunluğunu hiçe sayıp beni huzursuzluğumu yok etmek ister gibi sarıp sarmaladı kolları arasına.

"Sonra senin hayatımdaki varlığın geliyor aklıma," dedi başımı göğsüne yaslayarak. "Her şey tekrar anlam buluyor. Daha fazla hırslanıyorum."

Yüzümde hafif bir tebessüm oluşurken gözlerimi kapadım. Elimi hüküm sürdüğüm kalbinin üzerine koydum. Onun tek eli benim bütün belimdeki varlığını sürdürürken, "Benim küçük, inatçı kızım," dedi elini saçlarıma atarak. Parmak uçları saç diplerimi okşadı yavaşça. "Sen benim en güzel mağlubiyetim, hem yaralayan hem iyileştirenim."

Ondan duymaya alışkın olmadığım sözleri karşısında tüylerim ürpermiş, kalbim bir kez daha yenilmişti ona. Göğsündeki başımı iyice bastırarak başımı oynattım ve gergin göğsünün üzerine iyice yerleştim. Parmaklarım boynunu okşadı.

"Savaş," diye mırıldandım mayışmış bir şekilde. "Kusursuz bir ilişkimiz yok, muhtemelen de olmayacak, olmasın da zaten. Öfkelerini anlayabiliyorum. Kavgalarını, korkularını..." Elim kalbinin üzerinde dolandı birkaç kez. "Sen bu karmaşanın içindeyken bile birbirimize ait olduğumuzu, bana özel olduğumu o kadar güzel hissettirdin ki."

Saçlarımın arasına bir öpücük bıraktı. "Bir gün bu karmaşadan yorulacaksın diye aklım çıkıyor," dedi endişeli sesiyle saçlarımı sevmeye devam ederek. "Senin o söylediğin tüm kusurların benim zaaflarım."

Bazı anlar hiç bitmesin ister ya insan, o anlardan birindeydim. Müzik bitmesin, Savaş susmasın, ben hep göğsünde kalayım istedim. Kokusu ciğerlerime dolup kalbimi ısıtırken ait olduğum kalbinin ritmi, ritmimi değiştiriyordu. Ânın etkisiyle tebessüm ettim. Saçlarımda dolanan parmakları yüzümü severek gülüşüme dokundu. Eli yüzümü kavradı, başparmağı yükselen dudak kenarlarımı sevdi.

"Sen hep gül, güzelim," dedi. "Sen hep böyle gül diye ben tüm dünyayı karşıma alırım." Sesindeki gariplik o kadar belirgindi ki.

"Bir şey var," diye mırıldandım. "Bir şey var ve sen bana söylemiyorsun."

"Bir şey yok, güzelim," dedi gözlerimin içine bakarak. "Sadece benim yine..." dedi buruk bir tebessümle gözlerini kaçırarak. Anladım sanırım. Kalbimin sancısı şimdiden başladı, gözlerim doldu. O yumruyu tekrar boğazımda hissettim.

Konuşmakta zorlanırken, "Gitmen gerekiyor," dedim gözlerimden yaşlar yavaşça süzülürken.

Gözyaşlarımı silerken parmakları, "Yapma," diye mırıldandı. "Biliyordun gideceğimi. Hep gidiyordum."

Evet ama biz o zaman hiç bu kadar yakınlaşmamıştık. Ben onu bu kadar hissettikten sonra bu kadar içime işledikten sonra zoruma gidiyordu.

"Hemen mi?" diye sordum hıçkırıklarımın arasında. "Hemen değil de, lütfen."

Ağlamamı dindiremiyor, hıçkırıklarımı kesemiyordum. Gözlerinin içine bakmazken o da çevirmiyordu kendine. Gözyaşlarım kazağını ıslattı.

"Birkaç saat içinde," dedi daha çok ağlamaya başladım. "Yavrum," dedi gözyaşlarımı silerek. "O kadar çok ağlayacağın kadar uzun süreli değil. Sınır ötesinde olmayacağım. Birkaç günlük bir ayrılık. Bol bol arayacağım, bol bol mesajlaşacağız. Akıtma o yaşlarını boş yere."

"Gerçekten mi?" diye sordum burnumu çekerek. Aylarca sınır ötesinde olmasındansa mesajlaşabileceğim birkaç gün daha çekilirdi.

"Gerçekten, güzelim," dedi alnımı öperek. "Bir aksilik çıkmazsa sadece birkaç gün."

İçim rahatlarken göğsüne koydum başımı, iyice sarıldım. Elimi tuttu ve göğsünün üzerine koydu. Avucundaki elimi okşarken az önce gözyaşlarımın ıslattığı yere dokundu.

"Bizim imtihanımız, buraya bıraktığın yaşlar olacak sanırım," dedi başını bana yaslayarak. "Sen böyle yaparsan benim aklım sende kalır ama. Yapma, tamam mı?" dedi. "Aklımı sende bırakıp gönderme beni sakın buradan." Kafa salladım. "Kırgınlıklarını biliyorum ama sen bana kırgınken buradan gitmek istemiyorum."

Burnumu çekip, "Unuttum hepsini," dedim beline dolayarak ellerimi. "Nasıl geçecek zaman hiç bilmiyorum."

Ayrılık, uzaklık, mesafeler girince araya, her şey önemini yitiriyordu sanki. Çok boş geliyordu. Giderse ve dönmezse korkusu sararken beni, diğer her şey gereksiz, saçma, boş geliyordu. Kırgınlıklarım yerini büyük bir özleme bıraktı bir anda. Yanındayken daha fazla vakit geçirseydim hissi hâkim oldu.

"Biz," dedi elleri saçlarımı kavrayarak, "birbirimizin hem derdi hem dermanıyız. Döndüğümde sığınmak istediğim tek yer senin kolların, dinlenmek istediğim tek yer senin yanın. Benim güzel kızım," dedi saçlarımı öperek. "İnan, benim için de öylesine zor geliyor ki."

O böyle konuşunca her şey bir o kadar zorken daha çekilesi bir hâl alıyordu. Kendimi onun kollarına bırakırken ânın tadını çıkarmaya başladım. Bu hikâyede sanırım bana en çok sabretmek düşecekti. Biz hep hasretlik çekecektik ama çok, her defasında daha çok sevecektik.

13. BÖLÜM
TESLİMİYET

Beli mi saran el, beni derin uykudan uyandırmış fakat mahmurluğunu bırakmıştı. Gülümseyerek geriye doğru hareketlendim yattığım yerde. "Savaş," diye mırıldanıp tenine sokulurken kolları beni daha çok sardı. "Geldin mi?" diye sordum gülümseyerek gözlerimi açmadan.

Başını boyun boşluğuma gömüp ufak bir öpücük bıraktı.

"Geldim, güzelim."

"Saat kaç?" diye sordum sessizce.

"7.30"

Gelmişti. Sonunda bir görev daha bitmişti ve o sağ salim eve gelmişti. Bunun huzuruyla içimdeki sıkıntı beni terk ederken, bu terk edişin kısa süreli olacağının daha çok bilincindeydim artık. Her gidişinde aynı hislere tekrar bürünecektim ama her gelişinde anında kaybolacaktı bu hisler. Belimi saran elinin üzerine koydum elimi.

Parmaklarının arasındaki boşluğa parmaklarımı geçirirken, "Çok özledim," diye fısıldadı kulağıma. Ben kıkırdayarak yatakta kıvranırken kolları arasında bırakmadan nefesini tenime üfledi.

"Savaş," diye mırıldanırken nefesinden kaçmak için başımı sağa sola hareket ettiriyordum. Belimi saran eli aniden ters çevirdi beni. Sırtüstü pozisyona geçtim bir anda ve göz göze geldik. Tam olarak üzerime çıkmadan hafif yan bir şekilde üzerimde doğruldu. Elim saçlarına gitti, parmaklarımı o kusursuz düzende olan saçlarının arasına soktum ve gülerek saçlarını dağıttım.

"Yaa," diye homurdandı surat asarak memnuniyetsiz bir şekilde. "Şunu yapma diyorum sana!"

Eli bileğimi kavramış, ben de saçlarından çekerken kendinden uzaklaştırmadan omzuna koydu elimi.

"Ne var?" dedim omuz kırarak ince bir sesle. "Ben de özlemiş olamaz mıyım?"

Gözleri kısıldı ve dudaklarıma yaklaştı. Şehvetli uzun bir öpücükten ziyade kısa minik bir öpücük bıraktı dudaklarımın üzerine ve kendini yavaşça geri çekti. Bu kısa yakınlaşma bile onu ne kadar arzuladığımı, özlediğimi belirgin bir şekilde hissettirdi bana.

"Özlediğin tek şey saçlarımı karıştırmak mı?" diye sordu tek kaşını kaldırarak.

Gözlerimi kapayarak koca bir sırıtmayla dudaklarımı dişledim ve "Bilemiyorum," diye mırıldandım.

Ben kendi dudaklarımı yalayıp ısırırken, "Bana bırak," diye yanaştı dudaklarıma. Gözlerim kapalı olsa da sesindeki gülümsemeyi hissedebiliyordum. Dili dudaklarımın üzerinde gezinirken, "Üç ay oldu," dedi daha ciddi bir tonda. "Nazlanmanı sonraya sakla."

Dudaklarımı diliyle aralayıp kendi dudaklarıyla birleştirirken üzerime çıktı. Bacaklarımın arasına girdi ve diziyle bacaklarımı iki yana açmam için harekette bulundu. Onun istediğini yaptım ve bacaklarımı iki yana açtım. Bir eli saçlarımdan bir tutamı parmaklarıyla kavradı ve sert bir şekilde çekmeye başladı. Gözlerim kapalı, tişörtünün üzerinden omuzlarını sıkarken diğer eli benim tişörtümün içine girdi ve dokunduğu her yeri şiddetli bir şekilde sıkarak yukarılara doğru ilerlemeye başladı. Ellerim yüzüne gitti ve çenesinden tutarak dudaklarımı emen adamı benden uzaklaştırdı.

"Savaş," diye inledim nefes nefese. "Biraz yavaş mı olsan?"

Nefes nefese kalmış, göğsüm ona çarparken elleri iki yandan bacaklarımı kavradı ve beline sardı. Yattığım yerde bacaklarım beline dolanmışken kendini üzerime vermesiyle üzerimizdeki kıyafetlere rağmen onu daha fazla hissettim.

"Yavaşlık kanımda yok," dedi kendisini biraz daha bastırarak yamuk bir gülümsemeyle. "Bu kadar uzun süre boş bırakmışken seni, bu kadar hasret kalmışken sana yavaş olamam. Şimdi değil!"

Onu hissetmek beni büyük bir yangına sürüklemişti ve ben yanmak için can atıyordum. Elim ensesine gitti ve ben hızlı bir şekilde dudaklarıma çektim onu.

Kendini durdurup beni öpmeden önce, "İşte benim karım," dedi. "Hep istekli."

İmalı sözleri ikimizi de gülümsetirken beni öpmeye başladı ve kasıklarıma yaptığı baskıyı azaltarak elleri iki yandan eşofmanımı kavradı. Aşağıya çekecekken kapının tıklanmasıyla aniden kendini yana attı ve elleri dâhil tüm varlığını üzerimden çekerek, "Siktir!" diye hırladı.

Ondan ayrılan ellerim yatakta iki yana düşerken gülümseyerek olduğum yerde başımı kapıya çevirdim. Kapı aralandı ve bizim ufaklık küçük adımlarıyla odaya giriş yaptı. "Baba," dedi yatağa doğru atılarak.

Kolları iki yana açıldı ve kucağına atlayan kızımızı sıkı sıkı sardı. Baskılı öpücükler bırakırken saçlarının arasına, "Babacım!" dedi dolu dolu bir sesle.

"Çok özledim seni, çok, çok, çok," dedi Asya, küçük kollarını Savaş'ın boynuna dolayarak. Uzayan saçları Savaş'ın göğsüne düşerken oldukça yavaş bir şekilde saçlarını sevdi.

"Hele ben," dedi öperek. "Nasıl özledim!"

Bedenimi yan çevirip ikisinin bu hâlini izlerken ellerimi yastığın altına koydum. Varlığım onlar tarafından yok sayılmıştı. Birbirlerini öpüp sarılarak gözlerini asla birbirlerinden çekmiyorlardı. Asya, doladığı küçük kollarını Savaş'tan uzaklaştırarak göğsünün üzerinde birbirine doladı, kaşlarını çattı ve dudaklarını büzerek kafasını öne eğdi. Kızgınlığını epey belirgin şekilde ortaya koymuştu.

"Ne oldu?" diye sordu Savaş çenesinden tutup kendisine bakmasını sağlayarak. "Neye kızdın şimdi?"

"Sen beni özlemedin," dedi dudak bükerek. Çenesi titremeye başlamıştı. Gerçekten ağlayacaktı sanırım.

Savaş, Asya'nın küçük yüzünü elleri arasına alarak, "O da nereden çıktı?" diye sordu ciddi bir tavırla. "Nasıl özlemem ben seni? En çok seni özledim."

Asya alttan alttan kızgın bir şekilde Savaş'a bakarken, "Önce benim yanıma gelecektin," diye bağırdı. "Söz vermiştin ama gelmedin."

Giderken Asya çok ağlayınca Savaş gelir gelmez hemen senin yanına geleceğim diye söz vermişti. Şimdi geldiğinde yanında göremeyip benim yanımda görünce kızmış, hesap soruyordu.

"Hani babalar söz verirse tutardı?" dedi Asya ağlamaklı sesiyle. Savaş bana baktığında kaşlarımı kaldırarak dudak büktüm.

"Kim demiş gelmediğimi?" dedi Savaş kendinden emin bir şekilde. Elleri yatakta geri doğru destek almak için yaslanmış, Asya ile arasındaki mesafeyi biraz daha açmıştı.

"Gelseydin yanımda olurdun," dedi bilmiş bilmiş. Haklı olmanın verdiği tavırla sesini yükseltip bayağı hesap soruyordu. Savaş da buna oldukça sessiz kalıyordu.

"Hayır güzelim, geldim," dedi Savaş. "Uyuyordun sen, ben de sana kıyamadığım için ellemedim. Hatta o çok istediğin müzik aletini de masanın üzerine bırakmıştım. Görmedin mi?"

Asya'nın bağlı kolları çözülürken gözleri heyecanla açıldı. "Gerçekten mi?"

"Evet. Git bak, odanda."

Asya hızla Savaş'ın kucağından inerken koşar adım odadan çıktı. Savaş destek aldığı ellerini bir anda bıraktı ve sırtüstü yatağa uzandı. Ben de yastıktaki başımı kaldırarak dirseğimden yardım alıp elimi alnıma dayadım ve onun üzerinde durdum. Ellerim yüzünde dolanırken o da beni izlemeye başladı.

"Çok yordu mu seni ben yokken?" dedi yorgun gözleriyle beni süzerek.

"Yok," diyerek yüzünü sevmeye devam ettim. "Sadece seni çok özleyip devamlı olarak ne zaman geleceğini sordu. Bol bol gezdik sen yokken."

"Öyle mi?" dedi tek kaşını kaldırarak. "Bundan haberim yoktu. Telefonda da söylemedin. Nerelere gittiniz, kimler vardı?"

"Savaş," diyerek göğsüne vurdum. "Kaç sene oldu hâlâ çok kıskançsın."

O ise beni umursamadan sert ifadesiyle bir cevap bekliyordu.

"Öyle uzak bir yerlere gitmedik ya. Abim birkaç kez pikniğe götürdü. Annenler, annemler dolandık durduk işte. Asya sen yokken evde daha çok sıkılıyor ve sürekli seninle ilgili sorular soruyor. Vakit geçirsin, kuzenleriyle oynayıp kafası dağılsın diye elimden geleni yaptım. Hem," dedim imalı bir tona bürünerek, "eminim peşimizde bıraktığın arkadaşın sana bu bilgileri vermiştir."

Son söylediğimi es geçip, "İyi mi herkes?" diye sordu. Bu konuyu değiştirmek için sorulmuş bir soruydu.

"Savaş," dedim kaşlarımı çatarak. "Bıraktın yine arkadaşını peşimize, değil mi?"

Asya'nın küçük ama oldukça güçlü adımları koşarak tekrar Savaş'ı bulduğunda kollarını açtı tekrar ve benim sorum cevapsız bırakarak Asya'ya yöneldi.

"Anne bak," dedi elindeki kalimbayı bana göstererek. "Babam almış bunu."

Savaş o büyük elleriyle Asya'yı kavradı ve "Söyledim sana, güzelim," dedi karnının üzerine oturtarak. "Senin yanına uğradım önce."

"Çok güzel, bir tanem," dedim ben de Savaş'ın omzuna başımı koyarak.

Kollarının arasında kızımız, omzunda ben vardım. İkimizi de her zaman, her olayda sarıp sarmalayacak kadar güçlü bir adama sahiptim ve sanırım bu beni fazlasıyla etkiliyordu. Savaş'ın elleri iki yandan Asya'yı tutarken Asya da bir elinde müzik aletini tutuyor, diğer küçük elinin tersi de babasının yüzünü özlemle okşuyordu. Yanağındaki minik ele ufak bir öpücük kondurdu Savaş.

"Hadi güzelim," dedi Asya'ya dönerek. "Sen git bununla odanda bir şeyler çalış. Kahvaltıda bize çalarsın, olur mu?"

Ne yapmaya çalıştığını anladım ve gülümsemeden edemedim.

"Olmaz," diyerek başını iki yana salladı Asya. "Sen de gel."

"Babacım, ben çok yorgunum. Saat çok erken. Bir saat uyusam ya da..." dedi bana bakıp tişörtten açıkta kalan göğüslerimi süzerek. Gülümseyip önümü kapamamla birlikte tekrar Asya'ya döndü. "Bir saat yetmez gibi duruyor. Sen bana iki saat ver, sonra tüm günüm seninle."

Asya kesin bir şekilde başını iki yana sallarken, "Olmaz!" diye cırladı. "Tam 90 gün verdim ben sana. Anne," dedi bana dönerek, "90 gün kaç saat yapar?"

Öyle birkaç saniye durduktan sonra dudak bükerek, "Bilemiyorum," dedim. "Çok saat yapar."

"Sana çok saat verdim, baba. Başka veremem. Hem sen yokken bir sürü şey oldu. Biz yeni kıyafetler aldık annemle. Gel, sana yeni elbiselerimi gösterirken anlatacağım her şeyi."

Küçük eli belindeki Savaş'ın elini tutup çekiştirirken bir bana baktı, bir Asya'ya. Babasının kızıydı, asla pes etmezdi. Bunu bildiği için derince oflayıp tek kolunun arasına Asya'yı sararak ayaklandı.

"Gidelim bakalım, küçük hanım," dedi birkaç adım atarak. "Anlat, neler olmuş."

Asya'nın kollarını Savaş'a dolamasıyla, "Ulan," dedi öfkeyle, "kız halaya çeker derler, çekemedin Müge'ye. Anan gibi kupkurusun. Yemek yiyin biraz, yemek!"

Yattığım yatakta oturur pozisyona geçerken Asya ile gülüştük.

"Mert de öyle diyor," dedi Asya. "Ben çok zayıfmışım. Bazen okulda düşüyorum, o beni kaldırıyor. O da senin gibi çok güçlü ama senin kolların kadar büyük değil kolları."

Odanın ortasında aniden durarak Asya'yı kolları arasından indirdi ve onunla eşit boya geçmek için tek dizi üzerine çöktü. Yüz hatları gerilmiş Asya'ya bakarken Asya karşısında gülümseyerek sallanıyordu.

"Gülme!" dedi Savaş sert bir dille. Asya sallanmayı bırakıp olduğu yerde durmuş, gülümsemeyi bırakmıştı.

"Savaş!" dedim baskılı bir sesle. Bana bakmadı. Sesimin tınısından anlamıştı zaten ne diyeceğimi. Yine de beni umursamayarak, "Mert kim, Asya?" diye sordu.

Asya bir umut bana baktı onu kurtarmam için.

"Bana bak!" dedi Savaş sert tavrını koruyarak. "Annene değil."

Asya hızla başını Savaş'a doğru çevirdi. "Kreşten," dedi titrek bir sesle. "Arkadaşım. Yeni geldi bizim okula. Annem de tanıyor. Babasını da gördü annem."

"Babasını da gördü annen!" derken başını bana doğru çevirmiş, kaşlarını çatmıştı.

Asya, Savaş'ın gergin hâlinden endişe duyarak kollarını boynuna doladı onu yumuşatmak istercesine. "Baba," dedi nazlı bir sesle. "Mert benim arkadaşım. Sevgilim değil. Biz sadece arkadaşız. Korkma lütfen."

"Korkma lütfen?" dedi Savaş şaşkın bir ifadeyle tekrar kucağına alarak. "Asya senin sevgilin olamaz zaten, kızım. Tamam, büyüdün diyoruz ama o kadar da büyümedin. Bunları seninle konuşmamız için muhtemelen bir 30 yıl daha var. O zamana kadar sevgili için henüz erken ama sen yine de," dedi bana bakıp kapıya doğru ilerleyerek, "Mert hakkında bana bildiğin her şeyi anlat. Sonra bir de ben tanışayım kendileriyle."

Kapıyı çekmeden önce, "Savaş," diyerek gözlerimi belertsem de kafasını hafifçe sallayarak dudaklarını dişledi.

"Mert kısmını halledeyim. Babası kısmıyla ayriyeten ilgileneceğim, karıcığım. Bekle sen burada beni. Geliyorum birazdan!"

"Gülfem?" dedi biri beni dürterek. "Lan, kime diyorum?"

Omuz silkip arkamı döndüğümde gördüğümün rüya olduğunu anladım ve bozulmaması için tekrar adapte etmeye çalıştım kendimi ama omzumu deşen parmaklar ısrarla beni dürtüyordu.

"Lan kalksana, telefonun çalıyor!"

"Ne var be, ne?" diye çıkıştım sinirle üzerimden yorganı atarak. "Uyuyorum, görmüyor musun?"

"Telefonun çalıyor kaç saattir," dedi abim bağırarak. "Nereye soktuysan telefonu bulup kapatamadım da."

Derinden gelen sesi duyabiliyordum. Yatağımdaydı en son ama neresinde bilmiyorum. Israrla çalıyordu. Yorganı üzerimden yere atarak telefonu aramaya başladım. Yatakla camın olduğu araya düşmüş, oradan geliyordu sesi. Elimi araya sokup telefonu aldığımda arayanın Efsun olduğunu gördüm. Kapandı ve gördüğüm on iki çağrı da ona aitti. Abime baktım. Saf saf bana bakıyordu. Muhtemelen abimin haberi yoktu. Gizli bir durum olabileceğini düşünerek sessiz kaldım.

"Kim?" dedi göz kırpıp kafa sallayarak.

"Sana ne be?" derken yataktan inmiş, ayaklanmıştım. "Çık odamdan."

"Bana bak," dedi sinirle, "zaten sabaha kadar uyuyamadım. Bana laga luga yapma. Kahvaltı hazır, annem çağırıyor. Hadi!"

Küçülen gözlerinden uykusuz olduğu belli oluyordu aslında ama o söyleyene kadar fark etmemiştim.

"Ne oldu?" diye sordum merakla. "Niye uyumadın?"

"Anlatırım," dedi kapıya ilerleyerek. "Hadi gel sen de."

Kafa sallarken, "Tamam, geliyorum şimdi," diye ekledim.

Abimin odadan çıkmasıyla birlikte mis gibi rüyam bölünmüştü. İlk defa bir rüyanın etkisinde kalmıştım. Biz evliydik ve bir kızımız vardı. Gözlerim bir noktaya dalmışken tekrar titreyen telefonumla birlikte düşüncelerimden sıyrıldım. Efsun'du yine. Telefonu açarak kulağıma götürdüm.

"Sonunda, Gül," dedi derin bir nefes vererek.

"Ne oldu? Kaç kere aramışsın. Bir şey mi var?" Yere attığım yorganı kaldırarak yatağın üzerine bıraktım.

"Bugün Tarık'ın konuştuğu kızı bulacağız, Gülfem ama önce senin yardımına ihtiyacımız var. Eğer yapamazsan ben başka bir şekilde halledeceğim."

Evet, geçenlerde bahsetmişti aklımda bir plan var diye ama sonra konu kapanmıştı.

"Ne yardımı?" diye sordum telefonu omzumla kulağım arasına sıkıştırarak.

Efsun ile konuşurken bir yandan da odamı toplamaya başlamıştım. Önce camı açtım havalanması için, sonra çarşafları düzeltmeye koyuldum.

"Bak şimdi. Ben Tarık'ın telefonundan bu kızın numarasını aldım. Adı Cansu. Bir tek adını, bir de numarasını biliyoruz kızın. Ayrıca Tarık muhasebeci olduğunu söylemişti. Şimdi elimizde üç bilgi var. Tek başına bunlarla bir bok bulamayız. Ben sana numarayı atacağım, sen de Savaş'tan araştırmasını isteyeceksin, tamam mı? Bilgilerini öğrenir mutlaka. Nerede çalışıyormuş, onu söylese bize yeter."

Elimdeki yorganı bırakarak, "Saçmalama," dedim. "Savaş böyle bir şey asla yapmaz. Söylemez. Ben konuşmam bile bunun için onunla. Sonuç belli çünkü..."

"Gülfem!" dedi sinirli sesiyle. "Kusura bakma ama konuşacaksın. Tarık kendini iyice kaptırdı, görmüyor musun? Hem ben hem Tarık, Savaş'la ilgili her konuda sana yardım ediyoruz ama. Kızın ne olduğu belli değil. Bizimki de akıllı geçinen salaklardan. Buluşmalara bile eskisi gibi gelmiyor, görmüyor musun? Altından bir şey çıkacak bunun."

"Tamam da aşkım, Savaş söylemez," diye üstüne basa basa vurguladım.

Söylemezdi biliyorum. Yapmazdı böyle bir şey.

"Ya sen bir sor," dedi inatla. "Benim kesin bir çözümüm var ama önce seninkini kullanalım. Sen sor, olmazsa bana söyle, ben kendi yöntemimle bulacağım ama bugün o iş hallolacak. O kızı bugün bulacağız!"

Sıkıntıyla oflarken Efsun'un hayırı bir cevap olarak kabul etmeyeceğini biliyordum. Hem Tarık ve Efsun'un benim için yaptıklarını düşününce konuşmaktan zarar gelmezdi.

"Tamam ama söz vermiyorum," dedim memnuniyetsiz tavrımı sürdürerek. "Konuşurum, hayır derse ısrar etmem."

"Tamam. Sen konuş, bana geri dön mutlaka. Sonra da iki saat içinde her zaman buluştuğumuz kafenin önünde ol, tamam mı? Levent'e de bir şey deme."

Gizli saklı bir şeyler yapmak hiç hoşuma gitmiyordu ama o benim en yakınımdı.

"Tamam," diyerek kapadım telefonu. Yatağı son kez düzelttikten sonra araladığım camı da kapattım. Telefonuma gelen bildirim sesi Efsun'dandı. Numarayı göndermişti.

Sıkıntıyla telefona baktıktan sonra Savaş'la mesajlaşma kısmımıza girdim. Telefonu avucuma vurarak ne yazacağımı düşündüm. Mesajla söylersem reddetme ihtimali daha fazlaydı. Sanırım sesli olarak görüşmek, yüzde bir ihtimalle daha etkili olabilirdi. Bir de böyle sesimi inceltirsem Asya gibi...

Asya gibi? Gördüğüm rüyanın etkileri üzerimde hâlâ sürerken hem gülümsedim hem de dudaklarımı ısırarak başımı iki yana sal-

ladım. Rüyalarımdaki Savaş, baba olarak gerçekten mükemmeldi, acaba gerçek hâli de öyle olur muydu diye düşünmeden edemedim. Sonra tekrar telefona baktığımda mesaj yazmaya başladım.

Gönderen: *Gülfem*
Mesaj: *Müsait misin?*

Birkaç dakika olduğum yerde bekledim telefona bakarak. İletilmişti ama okumamıştı. İşi vardı muhtemelen.

Gönderen: *Savaş*
Mesaj: *Ne için olduğuna bağlı, yavrum.*

Ne kadar güzel bir cevap!

Gönderen: *Gülfem*
Mesaj: *Arar mısın diyecektim. Bir şey soracağım da.*

Yazıyor...

Gönderen: *Savaş*
Mesaj: *Bekle iki dakika.*

Birkaç dakika aramasını bekledim olduğum yerde. Tam iki dakika sonra telefon çalmaya başladı.

"Savaş?" dedim heyecanla telefonu açarak.

"Güzelim?"

O güçlü ama sıcacık hissettiren ses tonu kalbimi hızla çarptırdı.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu hemen arkasından.

Odanın içinde yürürken kendi kendime, "Yoo," dedim. "Yani evet, oldu da aslında olmadı. Bir şey soracaktım ben. Hem de sesini duymak istedim." Uzun ve saçma konuşmama karşı güldüğünü hissettim ve konuşmamı, "Nasılsın?" diyerek noktaladım.

"Ayıp olmasın diye iyiyiz diyoruz işte."

Söylediği cümle gülen yüzümü anında düşürürken büyük bir endişeye sürükledi beni.

"Bir şey mi oldu?" diye sordum tedirginlikle. "Niye öyle söyledin?"

"Yok bir şey, güzelim. İyiyim. Sen anlat bakalım. Sen neler yapıyorsun? Evdekiler nasıl?"

"Ha, şey..." dedim odanın içinde yürümeye devam ederek. "İyiyim ben. Evdekiler de iyi. Tabii sizinkiler de iyi. Dün gördüm Müge'yi, bir sorun yok."

"Güzel," diye mırıldandı. Sonra daha net bir sesle, "Erken kalkmışsın," dedi.

Gözlerimi devirerek masaya yaslandım. "Abim uyandırdı ya. Daha uyurdum aslında ben. Hem," dedim gitgide kısılan ama gülümseyen bir sesle, "çok güzel bir rüya görüyordum."

"Öyle mi?" derken sesini oldukça inceltmişti. "Ne görüyordun?"

Yaslandığım masadan kalkıp önüme dönerek kalemlerle oynamaya başladım. Rüyadaki sahneler bir bir hafızımda canlanırken, "Biz evliydik," diye girdim konuya. "Bir kızımız vardı."

"Kızımız," dedi baskılayıp gülümseyerek. "Eee?"

"Evet, kızımız," dedim elime aldığım kalemi açıp not kâğıdına bir şeyler karalayarak. "Adı da Asya'ydı."

"Asya," dedi efsunlu sesiyle. "Olur, gayet güzel. Sevdim."

Gülümseyip elimdeki not kâğıdına defalarca kez Asya yazdım konuşmaya dalarak. "Sen görevden gelmiştin. Tabii o bayağı büyüktü. Yani kreşe falan gidiyordu. Sen hâlâ çok kıskançtın. Bu sefer Asya'yı da kıskanmaya başlamıştın falan filan işte," diye üstünkörü anlatarak kapattım konuyu.

"Hımm," diye mırıldandı. "Gelince beni iste artık, dayanamıyorum diyorsun yani. Olur tamam, bana uyar."

Elimdeki kalemi bırakarak kaşlarımı çattım. "Hayır canım, ne alakası var?" diye sordum sinirli bir tonda.

"Ne bileyim güzelim, son dönemde o kadar çok evlilikle ilgili imalarda bulunuyorsun ki. Hem Asya seni epey etkilemiş, ses tonundan belli. Bir Asya'mızın olması için evlenmemiz gerekli ama sen önce deneyelim, olunca evleniriz diyorsan o da olur," dedi sinir bozucu bir gülümsemeyle.

"Of Savaş," dedim odanın içinde dolanarak. "Bir rüya gördüm anlattım, onu da hemen başka taraflara çekme. Yok öyle bir şey. Neyse," deyip duraksadım. Asıl mevzumuz bunlar değildi. Ses tonumu düzgünleştirerek, "Ben sana bir şey soracaktım," dedim naif bir tonda.

"Sor."

Oldukça net gelen sesi karşısında iyice strese sürüklendim. Cevabı kesinlikle hayırdı, biliyorum ve boş yere tartışmaya girmek istemiyordum. Bu da beni geriyordu.

"Şey..." dedim ince bir sesle. "Aşkım, bir tanem, hayatım, benim canım sevgilim..."

"Gülfem," dedi şaşkınlıkla. "İlişkimizin başından beri söylemediğin her şeyi tek cümle içinde kullandın ve bu beni tedirgin etti şu an. İnşallah saçma sapan bir şey çıkmaz bunun altından."

Ya söylemese miydim öyle acaba? O an konuyu belki çok önemsemeyecekti direkt söyleseydim ama şimdi bu tavrımdan sonra kesin daha farklı, daha dikkatli yaklaşacaktı konuya.

"Savaş," dedim ciddi ve kendimden emin bir şekilde. "Biliyorsun Tarık ve Efsun bizim ilişkimiz için ellerinden geleni yapıyorlar."

"Eee," derken ses tonu yükselmişti ve bu ee, öyle çok da memnun bir ee değildi.

"Hemen öyle parlamaya hazır bekleme," dedim yükselmeye duran sesimi dizginleyip normal tutarak. "Dinle önce."

O sustu ve ben devam ettim. "Şimdi bu Tarık'ın konuştuğu bir kız var, tamam mı? Bizim bunu bulmamız gerek Efsun'la. Çünkü Tarık kendini çok kaptırdı ve kızın kim olduğu bile belli değil. Buluşmuyor da Tarık'la. Biz de merak ediyoruz açıkçası. Şimdi bizim elimizde sadece numarası, adı ve muhasebeci olduğu bilgisi var. Ben sana numarayı versem, sevgilim," dedim nazlı bir tona bürünürken. Olduğum yerde sanki beni görüyormuş gibi salakça hareketler yapıyordum. "Sen o numaradan bana çalıştığı yerin adre..."

"Hayır!" diyerek kesti sözümü sert ve oldukça net bir tavırla. "Gülfem, Tarık ve Efsun senin arkadaşın. Tabii ki senin iyiliğin, mutluluğun için bir şeyler yapacaklar. Yapmasalar problem zaten. Konuya bu şekilde girmen ayrı bir saçmalıktı, devamı apayrı bir saçmalık. Tarık kazık kadar adam. Kiminle ne konuşacağını elbette biliyordur. Demek ki o hâlinden memnun. Size ne? Ben size bu konuda yardım etmem! Siz de bu konuya karışmayacaksınız, duydun mu beni? Hele sen Gülfem," diye ekledi üstüne basa basa sinirle. "Sakın bu konuya müdahil olmuyorsun. Bak sakın! O kadar çok arkadaşınızı düşü-

nüyorsanız, Tarık duyarsa kısmını düşünün. Ben o lavuğun yerinde olsam yüzünüze bakmam bir daha sizin. Salak salak işler yapmayın. Başka bir şey yoksa kapatıyorum ben. İşim var."

"Yok!" dedim tok bir sesle.

"İyi!" dedi aynı tavırla. "O burnunu her şeye sokma, beni deli etme. Kapatıyorum şimdi. Görüşürüz sonra."

"Görüşürüz," derken oldukça soğuk söylemiştim ama hiç umursamadan yüzüme kapattı telefonu.

Biliyordum zaten böyle olacağını ben. Yine de moralim bozuldu bu sert tepkisine. Öylece telefonda onun ekranına bakarken, "Gülfem," diye seslendi annem. Sonra tekrar bağırdı:

"Gülfem!" Sonra bir daha. "Kız, kime diyorum? Gülfem!"

Daha on saniye geçmeden, cevap hakkı bile vermeden üst üste defalarca seslendi bana.

"Geliyorum!" diye bağırdım kızgın, boğazımı bile acıtacak şekilde.

Böyle defalarca aralıksız seslenince birileri sinirlerim geriliyordu. Mesajlaşma kısmından Efsun'u açıp hızlıca yazarken odamdan çıkmış, merdivene yönelmiştim bile.

Gönderen: *Gülfem*
Mesaj: *Savaş iptal. Kabul etmedi.*

Bekler gibi anında yazdı.

Gönderen: *Efsun*
Mesaj: *Tamam, ben halledeceğim. İki saate kafenin orada ol.*
Gönderen: *Gülfem*
Mesaj: *Tamam.*

Telefonu cebime koyup merdivenleri indiğimde salondaki masa kurulmuş ve epey detaylı bir kahvaltı hazırlanmıştı. Kaan başköşeye oturmuş tabağına bir şeyler doldururken babam ayaklandı.

"Hadi size afiyet olsun."

"Baba," dedim kapı eşiğinde durup yanağından bir makas alarak. "Sen yemiyor musun?"

"Yedim kızım ben. Ahmet amcanın taksiye çıkacağım bugün. Evde bunaldım."

"Ya yedi," dedi annem çayları doldururken bana bakarak. "İki lokma attı ağzına, yemişmiş. Sanki iş kaçıyor. Ne olacak biraz da evde otursan?"

Annemin sitemine karşılık babam cevap bile vermeden eliyle kapıyı göstererek gözlerini büyüttü bana. Bu, annen başlamadan dırdıra ben gideyim demekti. Gülümseyerek omzuna vurduktan sonra sofraya doğru ilerledim.

"Sen niye yine bizdesin, Kaan?" diye sordum Kaan'ın yanına oturmadan önce.

"Yengeme bir şey yolladı annem. Baktım sofra müthiş, oturdum. Ne kadar misafirperversin, Gülfem ablacım," dedi gözlerini kısarak.

Omuz silkerek önüme döndüm.

"Bu kahvaltı niye bu kadar özenli?" diye sordum masayı incelerken. Kaan'ın dediği gibi, yok yoktu masada.

"Abinin bir arkadaşı gelecekmiş," dedi annem bana dönerek. "Kahvaltıya gelir dedik ama o yemiş. Beklemeyin dedi. Geç de kalabilirmiş. Başladık biz de."

"Kim bu arkadaş?" diye sordum abime dönerek.

"Üniversiteden ya," derken sakallarını sıvazladı ve gözleri bir noktaya daldı. "Tam vaktini buldu o da gelecek."

"Kalacak mı?" diye sordum. "Yoksa öylesine günübirlik mi geliyor?"

"İki gün burada," dedi çayından içerek. "İş görüşmesine gelmiş. Otelde kalacaktı, ben olmaz dedim çağırdım."

"Bekâr mı abi?" dedi Kaan imalı bir tonda yan gözlerle bana bakarak.

Abim kafa sallayınca beni süzerek, "Nasip," dedi.

Başımı iki yana sallarken Kaan'ın koluna vurdum. "Hayırdır?"

"Vallahi hayırdır inşallah, abla," diye mırıldandı. "Belli mi olur bu işler? Senin de yaşın geldi sonuçta. Eli yüzü düzgünse veririz seni. Evde kaldın zaten."

"Saçmalama," deyip önüme döndüm. Ayrıca niye evde kalayım ya? Bence yaşım evlilik için erkendi.

O ise vazgeçmemiş, kafasını bana yaklaştırarak sessizce benimle konuşmaya devam ediyordu. "Niye?" dedi yüzünü bana çevirerek. "Savaş abi mi kızar?"

Başımı hızla Kaan'a çevirmemle birlikte dudaklarını ısırarak hızlı hızlı kafa sallamaya başladı. Önce masadakileri kontrol ettim, sonra Kaan'a döndüm.

"Ne saçmalıyorsun sen?" diye sordum titrek bir sesle.

"Bana hiç öyle boş boş laflar etme, abla," dedi kendinden emin bir şekilde. "Her şeyden haberim var. Ne gelirse akrabandan gelir derlerdi de inanmazdım lan! Adam kalmadı sanki gittin o şerefsizi buldun."

"N-ne saçmalıyorsun, Kaan?" dedim titreyen sesime eş ellerimle. Buz kestim bir anda. Biliyor muydu yani bizi? Her şeyden haberim var demek neydi? Neyden ne kadar haberi vardı?

"Neyi biliyorsun?" diye sordum tedirginlikle.

"Sevgili olduğunuzu biliyorum, ablacım," dedi gözlerini kısarak. Sonra masadaki çayını içmeye devam etti. "Gelsin o it bak, ben soracağım ona. Bana çektirdiklerini misli misli çektirmezsem. Bizden kız almak kolay değil," derken iyice havalara girmiş, kolunu sandalyenin üzerine atmıştı. "Hele o lavuğa hiç kolay değil."

"Yo..." Yok öyle bir şey deyip kestirip atacaktım lafı ama gözlerime öyle bir baktı ki inanmayacaktı. İnandıramayacaktım. Konuşmak yersizdi. Susup önüme dönerken, "Müge, değil mi?" diye sordum sinirle. "O söyledi."

"Mesajlarınızı okudum," dedi Kaan. "Söylemek zorunda kaldı. İyi oldu ama öğrendiğim. Bundan sonra adımlarını ona göre atar Savaş Bey. Sahipsiz sanmasın seni. Levent abi bilmiyor ama ben biliyorum. Boş koymayız seni evelallah."

Ay şu çocuk bir anda o kadar kırolaşıyordu ki, Müge bunun neyini sevdi anlamadım. Gerçi düşününce Savaş da bundan farklı değildi. Bu boş boş konuşurken o icraata geçiyordu. Daha fenasıydı yani.

"O Savaş'a neler yapacağım bak ben. Kaan yapma etme diye yalvartmazsam. Ayaklarıma kapanacak it."

Yine öyle yüksekten uçuyordu ki.

"Yüz yüze gelince de böyle konuşacak mısın acaba? Geçen seferi hatırlıyoruz," dedim mırıldanarak.

Ben Kaan'dan cevap beklerken abim girdi lafa: "Sessiz sessiz ne konuşuyorsunuz lan siz?"

"Hiç," dedi Kaan bana bakarak. "Gülfem ablayla geleceğe dair sohbetler ediyorduk."

"Ya aynen," dedim onaylayarak. "Kaan'ın yakın geleceği göremeyeceğinden bahsediyorduk bu kafayla giderse."

"Yine Müge mi?" dedi abim. "Doğru diyor, Gülfem. Dikkat et sen de biraz, Savaş'tan uzak dur."

"He abi, Müge," dedi Kaan dalga geçer gibi. "Dururuz, dururuz," diye geçiştirdi.

Bu Kaan'dan bir şey çıkmazdı ama bizi zorlayacak gibi duruyordu. Tek tek birilerinin öğreniyor oluşu da canımı sıkıyordu.

Kahvaltıma devam ederken telefonumun titremesiyle cebimden çıkardım. İki mesaj vardı. Biri okul grubundan, biri Savaş'tan. Önce Savaş'ın mesajına baktım.

Gönderen: *Savaş*
Mesaj: *Ne yapıyorsun?*
Gönderen: *Gülfem*
Mesaj: *Kahvaltı.*

Sonra gruba girdim. Okul grubundan hafta sonu için Kapadokya gezisi broşürü atmışlardı. Fotoğraflara baktım: balonlar, peribacaları, çekilmiş bazı fotoğraflar. Sonra gözlerim daldı, bizi düşündüm o an Savaş'la. İki günlük bir tur. Gelse beraber giderdik belki. Kimse de anlamazdı. Hem bizim için de iyi olurdu. Beraber vakit geçirirdik. Fotoğrafı anında Savaş'a ilettim.

Yazıyor...

Gönderen: *Savaş*
Mesaj: *Bu ne?*
Gönderen: *Gülfem*
Mesaj: *Kapadokya turu varmış hafta sonu. Gelir misin sen o zamana kadar? İki hafta olacak neredeyse gideli. Belki gelirsen gideriz diye düşündüm.*

Yazıyor...

Heyecanla ne yazacağını bekledim. Ne güzel olurdu gitsek.

Gönderen: *Savaş*
Mesaj: *İki gün sonrasından bahsediyorsun. Dönemem muhtemelen.*

Moralim bozuldu. Surat asarak peki yazdım sadece. Sanırım bu mesleğin en kötü yanlarından biri de buydu. Plan yapamamak. Birkaç gün diye gitmişti ve iki hafta olmuş, hâlâ dönmemişti.

Yazıyor...

Gönderen: *Savaş*
Mesaj: *Tavır yapma bana, Gülfem. Hele şu durumda böyle bir şey için sakın. Düşünecek az şeyim varmış gibi bir de seni kafama takmak istemiyorum.*

Ben de beni kafasına takıp kendini tehlikeye atmasını istemezdim. Nerede olduğunu bilmesem de bir anlık dalgınlıklar canına bile mal olabilirdi.

Gönderen: *Gülfem*
Mesaj: *Tavır yapmıyorum, hayatım. Başka zaman gideriz, sorun değil. Bak ben sana ne diyeceğim. Ben senin beni kaydettirdiğin kursa gittim. Çok beğendim. Devam edeceğim sanırım. Yarın ilk ders. Haftada bir gün. Cuma günleri.*

Yazıyor...

Gönderen: *Savaş*
Mesaj: *Hür iradenle gitmeye karar verdin yani, öyle mi? :)*

Evet, bana ilk bu kurstan bahsettiğinde öyle bir cümle kurmuştum. Gülümseyerek aynen, yazdım.

Yazıyor...

Gönderen: *Savaş*
Mesaj: *Tamam, güzelim. İşim var benim şimdi. Sen evde misin bugün?*
Gönderen: *Gülfem*
Mesaj: *Yok. Çıkacağım şimdi. Efsun ile buluşacağız.*

Yazıyor...

Gönderen: *Savaş*
Mesaj: *Bak Gülfem sakın! O Tarık konusunda bir şey yapmıyorsunuz.*

Gözlerimi devirerek mesaj yazmaya başladım.

Gönderen: *Gülfem*
Mesaj: *Adres falan yok elimizde, Savaş. Ne yapabileceğiz Allah aşkına?*

Yazıyor...

Gönderen: *Savaş*
Mesaj: *Yeme beni. Sen kafana takınca neyi yapamadın da onu yapamayacaksın ama uyardım bak Gülfem seni. Bu sefer o kafanın dikine gitme. Oturun adam gibi.*
Gönderen: *Gülfem*
Mesaj: *Emredersiniz komutanım :)*

Görüldü... Çevrim dışı.

Telefonu cebime attıktan sonra sandalyemi iterek ayaklandım.

"Size afiyet olsun. Ben Efsun'la buluşacağım. Hazırlanıp çıkıyorum."

"Ay yine mi?" dedi annem sinirle. "Biraz evde otur be kızım."

"Anne," dedim gözlerimi devirip ilerleyerek. "Geç kalmam."

Yani, umarım.

Merdivenleri çıkıp odama girdiğimde kapıyı kapatarak dolabın karşısına geçtim. Birkaç parçayı elime aldıktan sonra yine en son bir tayt ve kazağa elim kaydı. Ne yapayım bu mevsimde en rahatı oydu. Taytı ve kazağı yatağın üzerine bıraktıktan sonra üzerimdekini çıkartacaktım ki daha yarısındayken bir anda kapı açıldı ve ben panikle hemen kaldırdığım kısmı geri indirdim. Hızla arkamı döndüğümde sinirle burnumdan soluyordum ki gördüğüm yabancı simayla şaşkınlığa dönüştü ruh hâlim.

Karşımdaki adam bir eliyle yüzünü kapatırken diğer elini bana uzatmış kekeleyerek, "Çok, çok, çok pardon," diyordu.

"Sen de kimsin?" diye sordum.

Parmakları arasından tek gözünü açıp giyinik olduğumu kontrol ederek gözlerini açtı, elini yüzünden çekti.

"Ben," dedi kapı eşiğinde durup elini kapıya dayanarak, "Mahir." Sonra kısa bir an durdu ve gözlerini kapayarak eli aşağıyı gösterdi. "Levent'in üniversiteden arkadaşı."

Şu arkadaş. Ben kapı sesi falan duymamıştım ki hiç.

"Peki benim odamda ne işin var?" dedim kaşlarımı çatarak. "Kapıyı bile çalmadan üstelik."

Ellerini birbirine birleştirerek mahcubiyetle salladı. "Çok, çok haklısın gerçekten. Ben lavaboyu arıyordum. Ellerimi yıkamak için. Levent yukarıda deyince ben de bilemediğimden daldım odalardan birine hemen. Çok affedersin gerçekten. Çok mahcup hissediyorum kendimi şu an."

Tamamen çıplak görmemişti ama birkaç saniye geç gelse şu an daha fazla tepki gösterebilirdim sanırım.

"Bir daha kapı çalmadan girmemeyi öğrenmişsindir umarım. Şimdi izin verirsen acelem var."

"Haklısın," dedi dudaklarını birbirine bastırarak. "Tekrar çok özür dilerim."

Çatık kaşlarla ters ters bakmaya devam edince kızarmış suratındaki hafif tebessümle kapıyı çekti.

Onun çıkmasının ardından tekrar üzerimdekileri çıkararak yatağın üzerindeki kıyafetleri giydim. Saçlarımı da topuz yaparak odadan çıkmak için kapıyı açmıştım ki telefonum çalmaya başladı. Savaş arıyordu. Tekrar kapıyı geri kapatarak cam kenarına doğru ilerleyip telefonu açtım.

Alo bile diyemeden, "Kim lan o lavuk?" diye kükredi resmen.

Ne olduğunu anlayamadan öylece kalmışken, "Ne oluyor ya?" diye bir tepki verdim.

"Gülfem!" dedi soluğunu telefondan hissederken. "Sizin evde biri varmış. Kim o?"

"Mahir'den mi bahsediyorsun?" diye sordum.

"Mahir demek," derken sinirle gülümsedi. "Adını da öğrenmişiz. Kimmiş bu Mahir? Biz de tanıyalım."

Odanın içinde yürümeye başladım. "Savaş," dedim bezmiş bir hâlde. "Yine anlayıp dinlemeden başladın köpürmeye. Abimin üni-

versiteden arkadaşıymış. Şehir dışından gelmiş. Abim de sevdiği için bizde kal demiş. Hepsi bu. Hayır benim anlamadığım, çocuk eve gireli on beş dakika olmadı. Sen hemen nasıl haber aldın? Yoksa?"

Kaan mı söylemişti ihtimalini düşündüm, sırf onu sinirlendirmek için yapmış olabilirdi ama bilmesi lazımdı ki bu sinir ona da er geç patlardı.

"Sizde mi kalacak?" diye bir soru yöneltti. Sorduğu sorunun cevabını anında kendi verdi. "Tabii ki kalmayacak. O adam senin olduğun evde kalmayacak, Gülfem!"

Oluru olmazı düşünmeden yine emir vermeye başlamıştı.

"Ne yapayım?" diye sordum sinirle. "Evden mi kovayım? Şey derim sebep olarak da... Savaş kıskandı."

"Aynen," dedi saçma bir şekilde beni ciddiye alarak. "Her şeyi çözmüşsün sen. Böyle devam."

İçten bir şekilde oflarken odanın içinde dolanmaya başladım. "Saçmalıyorsun Savaş."

"Hayır, anlamadım," dedi yine hiddetlenerek. "Senin abin üniversiteye dair hiçbir şeyi sevmez, arkadaşlığını mı seveceği tutmuş. Olmaz Gülfem, tamam mı? Olmaz yani. Aynı evde kalamazsınız. Ben öyle modern bir adam değilim. Sevdiğim kadını yabancı bir herifle aynı evde tutamam."

"Yapabileceğim bir şey yok," dedim sesimi normal tutarak. "Adama evden git diyemem."

"Git diyemezsen sen kalamazsın o zaman, güzelim," dedi inatla. "Git bizde kal."

"He, oldu," dedim hızla başımı sallayarak. "Annenle aramızdaki mevzuyu bilmiyorsun sanki, Savaş. Ne yapayım, gidip tüm gün Eylül'ü mü dinleyeyim annenden? Yoksa Müge'nin şantajlarına boyun mu bükeyim? Kusura bakma, ne evimden birini kovabilirim ne de evimden gidebilirim. Ayrıca adam bana ne yapacak, abime gelmiş. Sen bu gereksiz kıskançlıklarını azalt biraz. Kapatıyorum ben, işim var. Efsun bekliyor."

"Bana bak," dedi tekrar sinirle, "beni siklemez tavırlarını bir kenara bırak! Zaten sinirliyim. İşi varmış. Ne işin var senin? Efsun'la o mağaza senin bu mağaza benim gezeceksiniz. İşmiş!"

"Savaş," dedim sıkıntıyla soluklanarak. "Konuyu uzatıyorsun ve biz saçma bir yere sürükleniyoruz. Biraz daha konuşursak büyük kavga edeceğiz gibi hissediyorum. O yüzden kapatalım biz bu telefonu, tamam mı? Zaten uzağız birbirimize, bir de böyle sorunlarla iyice açmayalım aramızı."

"Sikeyim böyle işi yal" diye mırıldandı sert bir tonda ve adım seslerini duydum. "Bir geleyim, o Levent'in..." sustu. "Bana bak," dedi sonra tekrar normal bir tonda. "Geceleri kapını kilitliyorsun Gülfem, duydun mu? Kapını kilitlemeden yatmıyorsun. O telefonun sesi açık olacak. İkinciye çalmadan ne zaman ararsam açacaksın, duydun mu?"

Gözlerimi devirerek, "Emredersiniz komutanım," dedim tekrar. "Başka emriniz yoksa müsaadenizle kapatıyorum."

"Yok!" dedi erkeksi sesiyle. Sonra duraksadı ve "Var," diye ekledi. "Çok özledim."

Ses tonu öylesine güzelleşmişti ki özledim derken. Özlemini ta en derinimde hissettim. Yüzümde belli belirsiz bir gülümseme oluşurken, "Çok..." dedim hasretle. "Çok özledim."

Evden çıkmış yolda ilerlerken Recep'in çocuklarla oynamasına karşılık gülümseyerek el salladım.

Recep önce bana, sonra yanındaki çocuklara baktı. Yüzündeki ifadeden yanıma gelmek istediğini ama oyunu da bırakmak istemediğini fark ettim.

Elimi kaldırarak, "Sonra görüşürüz işim var," dememle birlikte onu kararsızlıkta bırakan düşüncesinden kurtulmuş gibi gülümseyerek el salladı.

Yüzüme esen soğuk rüzgâra karşı kazağımın yakasını burnuma kadar çekerek ellerimi cebime soktum ve ilerlemeye devam ettim. Gidiyordum ama ne yapacağımıza dair hiçbir fikrim yoktu ve bu beni oldukça tedirgin ediyordu. Gözlerim yerde hızlı adımlarla ilerlerken bir ses duydum.

"Gülfem," dedi çok da samimi olmayan, soğuk bir ses.

Arkamı döndüğümde karşılaştığım kişiyle birlikte kaşlarımı çattım. Eylül'dü bu.

Başımı kazaktan çıkarıp resmî bir tavır takınırken ellerimi cebimden çıkararak saçlarımı kenara attım. Bana doğru hızlı adımlarla ilerleyerek birkaç adım ötemde durdu.

"Önemli bir şey demeyeceksen işim var, Eylül," dedim soğuk tavrımı koruyarak.

Onda da aynı tavır hâkimdi. Beni kısa bir süre süzdükten sonra, "Ne kadar ikiyüzlüymüşsün," dedi iğrenir gibi yüzünü buruşturarak.

Tek kaşım havalandı ve başımı hafifçe yana atarak, "Anlamadım," dedim.

Kollarını önünde birleştirdi ve konuşmaya devam etti. "Bence gayet anladın," dedi sahte bir gülümsemeyle başını sallayarak. "Senin kollarında ağladım ben ya! Savaş için senin kollarında ağladım." Bir iki adım atarak kollarını çözdü ve ses tonunu biraz daha yükseltti. "Sen beni konuşturup konuşturup, sonra gidip Savaş'la sevgili mi oldun? Ya da biz birlikteyken mi başladınız? Senden beklerim çünkü artık. Nasıl oldu Gülfem, anlatsana. Beni ne zamandır salak yerine koyuyorsunuz?"

Gitgide yükselen ses tonuyla ve yükselen el hareketleriyle sinirlenerek etrafı kontrol edip parmağımı uyarır nitelikte salladım. Her şey artık net bir şekilde ortadaydı ve ben ilişkimi sahiplenmek zorundaydım.

"Bizim ilişkimiz sizden sonra başladı, Eylül. İlk ve son kez konuşuyorum seninle bu konuda. Sen dilediğine inanmakta özgürsün ama biz sana bir daha ilişkimiz hakkında başka bir konuşma yapmayacağız."

"İlişkiniz," dedi gülümseyip başını sallayarak. "Savaş da yapmayacak, öyle mi?" Bir adım daha attı aramızdaki mesafeyi azaltmak için ve sonra öfkeli, ciddi bir hâle büründü. "Senin söylediklerin zerre umurumda değil ama Savaş bana bir açıklama yapacak! Sen bizim aramızdaki meseleye burnunu sokamazsın."

Bana doğru havalanan parmağını tutup geri indirdikten sonra gözlerimi kısarak, "Savaş ve ben biriz artık, Eylül," dedim. Sonra gülümseyerek dudaklarımı yaladım ve konuşmaya devam ettim. "Savaş benim yerime kararlar verebildiği gibi ben de onun yerine kararlar verebiliyorum. Hani senin o Savaş'la yaşadığın, adına ilişki bile di-

yemeyeceğim şey var ya, senin sesini bile çıkaramadığın. Bizde öyle değil. Bizimkisi gerçek bir ilişki ve ben ilişkimde seninle ilgili en ufak bir şey bile istemiyorum. Yani sizin aranızda mesele falan kalmadı. Umarım anlatabilmişimdir."

Onu tutan elimi çekip geri adımladığımda yüzüme baktı öylece.

"Acıyorum sana," dedi gözlerini kısarak. "Sen sanki kendini biraz fazla kaptırmışsın. Senin bu tavırlarına mı takıldı Savaş? Değişiklik arıyordur, Gülfem. İki gün takılır seninle, sonra bırakır. Ne sanıyorsun ki başka? Onu birazcık tanısaydın zaten senin gibi biriyle olmayacağını anlardın. Vakit geçiriyor. Sonra bırakacak."

"He..." dedim dalga geçerek. "Ne yapacak bırakıp? Sana mı dönecek?"

Tavrımın hoşuna gitmediği aşikârdı.

"Bana döner mi dönmez mi bilemem ama sende kalmayacağı çok belli."

"Dedi, Savaş'ı tanıdığını iddia eden kadın," dedim büyük bir gülümseme eşliğinde dudaklarımı ısırarak. "Kızım, sen Savaş'ı tanıdığını mı düşünüyorsun? Senin o ağlarken bana anlattığın Savaş ile benim tanıdığım Savaş arasında dağlar kadar fark var," dediğimde sinirle burnundan solumaya başladı. "Yapabilse kıskançlıkta kendisiyle kavga edecek, biliyor musun? Aa pardon, bilmiyorsun," dedim o sinir bozucu gülümsememle konuşmaya devam ederek. "Nereden bileceksin sen? Seni hiç kıskanmamış ki. Neyse," ellerimi cebime atarak tekrar ciddileştim, "oturup seninle sevgilimi konuşacak değilim burada. Kısaca Eylül, biz artık birlikteyiz. Seni de çevremizde istemiyorum. Ha, gerçi olsan da," dedim başımı sallayarak, "Ne benim umurumdasın ne de Savaş'ın ama canımı sıkarsan, canını sıkarım, bilgin olsun. Hadi sana iyi günler."

Ona cevap hakkı dahi vermeden arkamı dönüp ilerlemeye başladım. Arkamdan öylece baktı ama bir şey demedi. Savaş bu anı görse alnımdan falan öperdi herhâlde. Resmen Eylül'e birlikteyiz demiştim ve içimden inanılmaz bir yük kalkmıştı. Koltuklarım kabardı ve yürümem bile değişti sanki. Tabii yolun sonuna geldiğimde aklıma Eylül'ün kızgınlıkla bunları mahalleliye anlatırsa korkusu sarmadı değil.

Anlatır mıydı acaba?

Ben kafenin önünde dolanırken Efsun'u birkaç kez aramama rağmen cevap vermedi. Sıcacık kafenin içi beni girmeye yöneltecekken köşeyi dönen Efsun'u görmemle birlikte olduğum yerde durup kızgın bakışlarımı ona diktim. Ayağımı ritmik bir şekilde yere vurmamla birlikte sinirlendiğimi anlamış olacak ki adımlarını hızlandırdı.

"Nerede kaldın?" dedim beni duyabileceği kadar yakınlaşmadan.

Soluk soluğa kalmış hâlde elleri beline gitti ve nefesini düzenlemeye çalıştı.

"Ay Gül ya," dedi hızlı hızlı nefes alırken. "Bunları aradım kaç saattir evde."

Elindeki poşeti uzatmasıyla birlikte elime aldım. Siyah poşetin içinde iki adet hasır şapka vardı ve ben anlamayarak bir Efsun'a, bir poşete tekrar baktım.

"Bunlar ne?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

"Şapka, Gülfem. Gülfem, şapka!" diye saçma bir espri yaptı ve bu espriye güldü.

Boş bakışlarımı Efsun'a dikince gülmeyi bırakarak elimdeki poşeti aldı ve şapkanın birini çıkarıp başıma taktı.

"Aşkım bak, bunlar tanınmamak için."

Diğer şapkayı da kendi başına taktıktan sonra öyle tepkisizce kaldım ve kış günü hasır şapkayla karşımda duran Efsun'un saçma hâlini izledim. Muhtemelen onun tarafından ben de öyle gözüküyordum fakat Efsun bu durumu hiç problem ediyor gibi gözükmüyordu. Hemen ardından çantasından çıkardığı iki gözlükten birini bana uzattığında bu işin iyice saçma bir boyuta gittiğini fark ettim.

"Saçmalama," dedim keskin bir tonda gözlerimi büyüterek. "Bunlar ne?"

Elim şapkayı çıkarmak için hareketlendiğinde ellerimi tuttu. "Gül'üm, kızın yanına gittiğimizde tanınmamamız lazım. Bunlar şart."

O kadar kaptırmıştı ki kendini bu duruma. Bu saçma hâlimizi bile normal sayıyordu sanırım.

"Efsun, sen kafayı mı yedin? Dizi mi bu, film mi? Ne bu şapkalar, gözlükler? Sen iyice saçmaladın şu an."

Omuz silkerek elimdeki gözlüğü aldı ve gözüme takmaya çalıştı.

Elindeki gözlüğü alıp engellediğimde, "Saçmalama," dedim tekrar. "Efsun, kız zaten bizi tanımıyor. Bunlara ne gerek var."

"Sen iyice saflaştın, Gülfem," dedi gözlerini devirerek. "Kız sosyal medya hesaplarından Tarık'ı takip ediyor. Hizim de sürüsüyle fotoğrafımız var. Yüz yüze tanışmamış olsak da kız bizi görsel olarak tanıyor."

Evet, o konuda haklıydı ama yine de böyle bu kılıkta olmak akıl kârı değildi. Hele bu havada.

"Efsun," dedim sıkıntılı bir şekilde kafamdan şapkayı çıkararak. "Bence biz vazgeçelim ya. Tarık olgun biri, onlar zamanla kendileri isterlerse görüşürler, belki bir süre sonra konuşmayı bile kesebilirler, bilemiyorum," diyerek dudak büktüm. "Ama bence biz karışmayalım. Hem Tarık duyarsa çok kızar."

"Duymayacak," dedi oldukça emin bir şekilde. "Gülfem, her şeyi ayarladım. Kızın adresini bile buldum. Şimdi vaz mı geçeceksin?" Öylece suratıma baktı. Ben cevap vermeyince bozulmuş şekilde, "Sen bilirsin," dedi ve elimdeki şapkayı aldı. "Ben kendim giderim. Sen ister gel ister gelme. Kafama koydum ben şimdi. Her şeyi ayarladım. Bulacağım o kızı. Göreceğim kimmiş, neymiş. Görüp geleceğim sadece. Hiçbir şey yapmayacağım."

Son sözleri beni ikna etmeye yönelikti. O kadar belliydi ki. Hoş, ne olursa olsun onu tek başına göndermezdim ya.

"Of Efsun," dedim pes etmiş gibi ellerimi serbest bırakarak. "Tamam, geliyorum ama bunları oraya gidene kadar takmam, tamam mı?"

"Tamam," derken kocaman sırıtmış, kendi şapkasını da çıkarmıştı. "Ben de takmam zaten," dedi koluma girerek. "Otobüste o bakışlar altında gidemem. İnince takarız." Öyle ya da böyle illa takacaktık yani o şapkaları, gözlükleri.

Koluma girmiş yolda yürürken başımı ona doğru çevirdim ve merakla, "Efsun," dedim. "Sen nasıl buldun adresi?"

Gözlerini kaçırarak, "Buldum işte," deyip lafı geveledi. Bu durum hiç normal değildi.

"Efsun," dedim adını uzatıp duraksayarak. "Nasıl buldun diyorum!"

İçli bir soluk vererek bana çevirdiğinde kendini, "Bak," dedi kollarımı tutarak. "Kızmak yok ama tamam mı?"

Böyle söylediğine göre kesinlikle bir problem vardı. "Anlat," dedim ciddi bir tonda.

"Şimdi benden hoşlanan polis bir çocuk vardı, hatırladın mı?"

Tekrar gözlerini kaçırdı ve sonlara doğru ses tonu kısıldı. Devamını anlatmasına gerek yoktu. Gayet anlamıştım kalanını.

"Efsun!" dedim öfkeyle. "Gidip ondan yardım mı istedin?"

"Ne yapayım, Gül?" dedi ince bir sesle yüzünü asarak. "Mecbur kaldım. Savaş yardım etmeyince ondan yardım istedim ben de."

"Bu yaptığın çok yanlış. Hatta," dedim içinde bulunduğumuz durumu tekrar idrak ederek, "bu durum da yanlış."

O ise yanlışlara takılmaktan ziyade, "Levent'e söylemek yok bak, tamam mı?" dedi dudaklarını ısırarak.

Endişeli hâli o kadar belirgindi ki.

"Bak Gül," dedi tekrar kolumu tutarak. "Bir daha tekrarlamayacağım, özür dilerim ama ben yanlış bir şey yapmadım ki. Çocuk zaten Levent'i biliyor. Birlikte olduğumuzu biliyor. Sadece yardım eder misin diye sordum, ederim dedi. Hepsi bu. Tarık için yaptım. Gül, lütfen," dedi tekrar. "Levent'in haberi olmasın."

En yakın arkadaşının görümcesi olmak ne kadar zordu.

"Efsun. Efsun!" dedim tekrar koluna girip yürümeye devam ederek. "İnşallah başımıza bela almayız bu olaydan sebep."

"Almayız kanka, merak etme. Bugün yaşadıklarımızı ikimiz dışında kimse bilmeyecek."

Nedense bu konuda şüphelerim vardı.

"Abim sormadı mı sana nereye gittiğimizi?" diye bir soru yönelttim.

Büyük bir rahatlıkla, "Cıks," dedi.

"Efsun," dedim tekrar merakla. "Abimle mutlu musunuz?"

Onlar bambaşka dünyaların insanlarıydı. İstekleri, tavırları o kadar başkaydı ki nasıl anlaşıyorlardı bilmiyordum. Abim tembel, hiçbir iş yapmayan, eğlenmeyi bile çok sevmeyen bir adamdı ama Efsun

öyle değildi. Aşktı sanırım bu. Kör olmuş gibi birbirlerine bağlılardı ama her şeye rağmen onları mutlu ve birlikte görmek beni de sevindiriyordu. İkisi de en yakınım, en sevdiğimdi.

"Mutluyuz çok şükür, hatta bunu bir yüzükle taçlandırmayı düşünüyoruz."

Duyduğum şeyin şaşkınlığıyla aniden durup gülümserken, "Ne!" deyip önüne geçtim. "Şu an doğru anlıyorum değil mi ben?"

Bendeki gülümseme onda da belirdi ve olumlu anlamda kafa salladı. "Dün gece konuştuk Levent'le. Bir iki hafta içinde adını koyalım bu işin diyoruz. Bizimkilere konusunu açacağım."

"Efsun," dedim sevinçle sarılarak. "O kadar sevindim ki anlatamam. O kadar mutlu oldum ki sizin adınıza."

"Biliyorum," diyerek sıkı sıkı sarıldı. "Ama," dedi ellerini benden çekerek, "bu kutlama faslını sonraya erteleyelim. Otobüs geldi."

Ortalama bir saat süren yolculuk, izbe bir yere geldiğimizde bitti. Son dönemlerde ne kadar çok böyle yer keşfediyordum. Önce resim kursu, şimdi burası...

Efsun poşetten çıkardığı şapkayla gözlüğü bana uzattı tekrar. Memnuniyetsiz bir şekilde şapkayı başıma, gözlüğü gözüme geçirdim.

"Efsun ya," dedim tekrar onu döndürmek ister gibi. "Bak, gerçekten vaz mı geçsek?"

Kendi gözlüğüyle şapkasını taktıktan sonra, "Olmaz!" dedi. "Bu kadar geldik, Gül. Bak, dükkân orası. Girip kızı soracağız ve çıkacağız, tamam mı?"

"Ne soracağız?" dedim gayet mantıklı düşünerek.

Boş boş baktı.

"E, kız geldi diyelim. Bana bakmışsınız diyecek, ne diyeceğiz?"

Sorduğum soruyla, "He," diyerek bekledi. "Ne bileyim? Onu hiç düşünmemiştim."

Of, bu iş gerçekten hiç içime sinmiyordu artık. Bu mevsimde bir de bulunduğumuz sokağın soğuk havası oldukça geriyordu beni.

"Efsun," dedim her an vazgeçmeye hazır sesimle.

"Şey deriz," diye girdi lafa. "İşte sizi bir arkadaş önerdi. Muhasebeci lazım bize, bir dükkânımız var falan filan."

Bulduğu dâhiyane fikirle alkışladım. "Bravo," dedim alay dolu bir tavırla. "Kesinlikle mükemmel bir fikir."

"Of Gülfem," dedi gözlerini belerterek. "Yürü gidelim ya. Olmadı bizim baktığımız Cansu, başka Cansu der çıkarız."

Dâhiyane fikirlerine sürekli olarak yenilerini ekliyordu.

Kolumdan tutup çekiştirirken ayaklarımı sürüye sürüye eşlik ettim. Bir iki adım sonra tekrar durdurdu beni.

Ne olduğunu sorar gibi yüzüne baktığımda çantasını açtı tekrar. Bu çanta her açıldığında saçma sapan bir şey çıkıyordu ortaya.

"Al," dedi avucunun arasına gizlemeye çalıştığı meyve bıçağını bana uzatarak.

Gözlerim büyüdü ve panikle, "Bu ne?" diye sordum.

"Sussana Gül," diye tısladı dişlerinin arasından. Sonra avucundaki bıçağı avuç içime güya gizli saklı yerleştirdi. "Nereye geldiğimiz belli değil. Dükkânda adamlar var. Kız başımıza ne kadar direnebiliriz başımıza bir şey gelse? Tedbir amaçlı aldım. Elini cebine sok, bu da avucunda dursun."

Efsun böyle konuştukça bu saçma bulduğum durum gitgide korkunç bir hâle dönüşüyordu.

"Korkuyorum ben," dedim ama beni dikkate bile almadan tekrar koluma girerek yürümeye başladı. "Efsun," dedim koluna vurarak fakat yine beni takmadan, "Bir şey olmaz," dedi.

Kendimi gerilim dolu bir filmde hissediyordum şu an. Bu durum benim gibi sıradan hayatı olan bir insan için oldukça uç bir noktaydı.

"Birinin haberi var mı burada olduğumuzdan?" diye sordum tedirginlikle yüzüne bakarak "Dediğin gibi, başımıza bir şey gelirse nasıl bulacaklar bizi. Ben evden Efsun'la buluşacağım diye çıktım."

"Yok," dedi başını iki yana sallayarak. "Ben de Gülfem'le buluşacağım diye çıktım."

Ne kadar harikaydı. Bizden başka nerede olduğumuzu bilen kimse yoktu.

"Ölsek falan cenazemizi bile hemen bulamazlar yani. Belki de hiç bulamazlar. Bu adamlar bizi gömer bir yere. Bir mezarımız bile olmaz."

Kafamda bin bir türlü senaryo canlanıyordu.

"Kız," dedi kulağını çekip kafama vurarak. "Allah korusun, deme öyle şeyler. Bir şey olmayacak. Ben tedbir amaçlı verdim o bıçağı sana. Öyle düşünme. Bak," dedi elimi tutup sıkarak, "titriyorsun zaten, sakin ol. Hem Savaş sana iki saat ulaşmasa ortalığı ayağa kaldırır, merak etme. Her türlü bulurlar bizi yani."

"Savaş'ın işi vardı en son. Ben aramadan beni arayacağını sanmıyorum."

"İyi o zaman, iki saate değil dört saate bulurlar," dedi hâlâ soğukkanlılığını koruyarak.

Arkama dönüp baktım. Etrafımı kontrol ettim. Savaş'ın peşime bıraktığı arkadaşı tek güvencemdi şu an. Bir durum hâlinde o müdahale edebilirdi sanırım. Yani eğer bırakmışsa. İnşallah bırakmıştır diye geçirdim içimden. Dükkâna girmeye birkaç adım kalmışken Efsun kolumdan çıktı ve ben derin derin nefesler alarak kendimi sakinleştirmeye çalıştım.

Önden Efsun girdi, hemen arkasından ben. İçeri girmemizle birlikte gözlerim etrafta bir kız aradı ama orta yaşlı, kel, göbekli bir adam dışında kimse yoktu.

Bizi dikkatle süzdükten sonra, "Buyurun," dedi adam.

İkimiz de birkaç saniye kaldık öylece. Soğuk ve sert ses tonu beni bir iki adım geri iterken Efsun fark etmiş gibi kolumdan tutarak dibine çekti.

"Biz," dedi Efsun beni yanına çekip konuşmaya devam ederek, "Cansu'ya bakmıştık. Burada çalışıyormuş sanırım."

"Evet de," dedi adam göz kırpıp başını sallayarak, "ne için? Siz kimsiniz?"

Adam daha dikkatli incelemeye başladı bizi. Kaşları çatıldı ve sorgulama hâline geçti. Kalbim ağzımdan çıkacak gibi atıyorken, "Bir arkadaşımız yönlendirdi. Bir şey görüşecektik. Buradaysa çağırabilir misiniz?" dedi Efsun.

Arka taraftaki kapıya gözü kaydı Efsun'un ve başını kaldırıp dikkatle orayı incelemeye başladı. Adamın aniden yerinden kalkmasıyla irkildim ve Efsun tekrar elimi tuttu.

"Bekleyin. İçeride. Çağırayım."

Adamın bize arkasını dönmesiyle birlikte elimi Efsun'dan kurtardım ve yüzümü yelleyerek kendimi sakinleştirmeye çalıştım.

Ne yapıyorduk biz burada?

"Gülfem," dedi Efsun mırıldanarak. Yüzüne baktığımda başıyla cebimi gösterdi. Bıçağı tut demekti sanırım bu.

Ne yapacağımı şaşırmış vaziyette tekrar elimi cebime attım ve sıkıca kavradığım bıçağı her an çıkaracak gibi tuttum.

Başımı çevirmemle birlikte adamla göz göze geldik ve ben yutkundum. Tekrar ikimizi detaylıca süzdü ve içerideki odaya girdi.

"Şuradan bir çıksak," diye mırıldandım titreyen sesimle.

"Bitti," dedi Efsun. "Çoğu bitti, azı kaldı. Sakin ol."

Nasıl sakin olayım? Ne bitti? Daha kız gelmedi bile. Gitgide telaşım artarken içeri giden adam bir türlü gelmek bilmedi ve bu beni daha da strese soktu.

"Nerede kaldı bu adam?" dedi Efsun da benimle aynı düşüncede olduğunu sesli olarak belirterek.

Elim yüzüme gitti ve "Efsun, gidelim bence," dedim. "Başka zaman geliriz. Abim de gelir bizimle."

"Olmaz," dedi Efsun hâlâ inatla. "Bir duvar var aramızda Gülfem, kızı görmeye. Şuradan şuraya gitmem görmeden."

Tek bırakıp ben de gidemediğim için mecburen bekliyordum. Öyle etrafa göz gezdirirken aniden kapı açıldı ve gördüğüm polislerle beynim uyuşmaya başladı.

"Eller havaya! Kaldır, kaldır, kaldır!" dedi polislerden biri gitgide artan sesiyle.

Titremeye başladım. Vücudum uyuşmaya başladı ve ellerimi cebimden çıkarıp havaya kaldırdım.

"Memur Bey, bir yanlışlık olmalı," dedi Efsun hâlâ soğukkanlılığını korumaya çalışarak.

İçeriden çıkan adam başını hızla sallamaya başladı.

"Şikâyetçiyim, memur bey," dedi bize öfkeyle bakarak. "Tuzak- ların bunları. Gündüz vakti dükkânımı bastılar. Cebinde bıçak var, gördüm," dedi parmağıyla cebimi göstererek.

Korkudan iyice ayakta durmakta zorlanmaya başladım. Titreyen ellerim hâlâ havada sabit kalırken Efsun'la göz göze geldik. Polis cebimize elini attı ve aldığı meyve bıçağını gözümüze sokar gibi salladı.

"Çete misiniz lan siz?"

"Memur bey, vallahi bizim bir suçumuz yok ya," dedi Efsun hâlâ ispat etmeye çalışır gibi.

Polislerin gözü saçma şapka ve gözlüklerimizdeyken, ellerinde o bıçaklar varken ne kadar ikna edici olabilecekse hâlâ konuşmaya devam ediyordu.

"Gülfem!" dedi bağırarak. "Sen de bir şey desene!"

Bir Efsun'a bir polise baktım.

"Bunu söyleyebileceğim hiç aklıma gelmezdi ama," dedim titreyen sesimle, "biz vallahi bir arkadaşa bakıp çıkacaktık."

Nezarethanede bir öte bir beri dolanırken tabii ki arkadaşa bakma durumuna inanmamışlardı. Adamın da şikâyetçi olmasıyla, üstüne üstlük bıçaklar bizi buraya tepmişti.

"Gülfem," dedi içine kaçmış sesiyle Efsun. "Savaş çok kızdı mı?"

Buraya atılmadan önce Savaş'ı aramıştım yardım istemek için. Çünkü başka kimse gelmedi aklıma bizi bu durumdan kurtarabilecek.

Efsun'un kaçırdığı bakışları pişman ses tonu oldukça belirginken ben ellerim arkada yürümeye devam ettim.

"Bilmiyorum," dedim sorduğu soruya karşılık. "Alo dedi ben hızlı hızlı hemen anlatmaya başladım olayı, sonra da kapa telefonu dedi. Yani kapa telefonu derken çok da sıcak bir ses tonu yoktu."

"Kurtarır bizi, değil mi?" diye sordu umutla. "Kızım, bir saate evde olmazsam evdekiler benim ağzıma sıçar. Hele buraya düştüğümü duyarlarsa biterim ben!"

Sanki benim durumum farklıydı. Bir de bende ekstradan Savaş öğrenmişti şimdi. Çıksam bile buradan, Savaş'la eminim çok büyük kavga edecektik.

"Of," dedim ağzımı havayla doldurup demirlere yaslanarak, "bilmiyorum ki. Savaş söz konusu olunca kestiremiyorum yani. Ben ona söylediğimde sakın karışma demişti bana. Şimdi eminim kızmıştır. Ne hâlin varsa gör deyip bir süre burada bırakabilir de bizi. Ya da çıkarıp benim cezamı kendi de kesebilir. Hiç bilemiyorum. Hep senin yüzünden, Efsun. Dedim sana yapmayalım bu işi diye."

"Ne bileyim kızım ben adamın bizi şikâyet edeceğini?" dedi sesini yükselterek. "Kendi aramızda hallederiz sanmıştım ben en kötü."

Gözlerim bir noktaya daldığında bizimle birlikte oturan bir kadın yanındakine, "Baksana," dedi bizi göstererek. "Biz bile bu kadar kötü düşmedik. Verdikleri adam şikâyet etmiş."

"Ne yaptıklarımız?" dedim şok içinde. Efsun da aynı etkiyle yerinden kalkarak elini beline koydu.

"Anlamadım teyzecim ben!"

"Kız onu bırak da adam ne diye şikâyet etti sizi? Sizinkileri mi beğenmedi?" demesiyle utançtan kıpkırmızı kesildim.

Hırsızdık, şimdi de fahişe olmuştuk, iyi mi! Bir gün ne kadar berbat olabilirse o kadar berbattı bugün.

"Gerçi," dedi yanındaki Efsun'u süzerek. "Bununki güzeldir. Baksana, ne zayıf ve ne kilolu. Böyle tam heriflerin seveceği gibi ama şu..." dedi beni süzerek. "Kupkuru bu be!"

Kendimi kontrol etme gereği hissettim bir an. Kötü müydü benim fiziğim?

"Öyle deme," dedi yanındaki. "Bazıları böyle seviyor. Daha esnek oluyor bunlar. Her türlü şekli alır."

Elimi yüzüme götürerek sıkıntıyla ovaladım.

"Teyze," dedi Efsun sesini yükselterek. "Oradan orospu gibi mi duruyoruz biz?"

"Ee ondan girmediniz mi siz de?" dedi ilk konuşan şaşkınlıkla. Siz de dediğine göre onlar ondan girmişti sanırım.

"Bizimki kader mahkûmluğu," dedi Efsun ciddi bir tavırla kafasını kaldırıp burnunu çekerek. "Ayrıca!" diye cırladı ardından. "Biz sizin sandığınız o kadınlar değiliz, ablacım. Bizim elimize erkek eli bile değmedi."

Bana baktığında kaşlarımı kaldırarak, "Abartmasan mı Efsun?" dedim.

"Tamam," dedi ince bir sesle. "O kadar da değil ama kimsenin alına yatmadık."

O öyle emin bir şekilde söyleyince ben sessiz kaldım ve düşündüm. Ben yattım Efsun diyemedim. Sadece yatmadım, duvarlarda falan da gezdim. Ben hiç öyle sandığın masum kızlardan değilim...

Nezarethanenin kapısı açıldı ve polis memurunun gözükmesiyle hepimiz parmaklıklara yapıştık heyecanla.

"Gülfem Çetin, Efsun Işık," dedi polis bize bakarak. "Serbestsiniz."

İçime oturan öküz anında kalktı ve ben derin bir nefes aldım.

"Kurtulduk," dedi Efsun sevinçle. "Savaş kurtardı bizi, bak. Yaşasın enişteмiz."

Kurtardı mı yoksa daha fenası için buradan çıkardı mı bilemedim ama kapının açılmasıyla birlikte ilk ben dışarı adım attım. Gerekli işlemleri yapıp imzaları attıktan sonra telefonumu alır almaz hemen gelen bildirimlere baktım. Savaş ne aramıştı ne de mesaj atmıştı. Bu bile ne kadar kızgın olduğunu gösteriyordu aslında.

"Oh be," dedi Efsun dışarı çıkar çıkmaz soğuk havayı içine çekerek. "Ucuz atlattık. Keşke kızı da görebilseydik."

Kaşlarımı çatıp Efsun'a döndüğümde hâlâ akıllanmamış gibi omuz silkti bana.

Tekrar telefona döndüm. Bizim gruba bir mesaj gelmişti Tarık'tan.

Tahmin etmiştim aslında o olaydan sonra kızın Tarık'la konuşacağını. Mesajı okuduğumda yaşadığım pişmanlık iki kat arttı. "Efsun," dedim telefondan gözümü çekmeden.

"Hı?"

Yolu yavaş yavaş yürürken ikimizin de elinde telefon vardı ama Efsun gruba henüz girmemişti.

"Tarık," dedim boğazımı acıtan yumruyla yutkunmaya çalışarak. "Size söyleyecek hiçbir şeyim yok artık deyip gruptan çıkmış."

"Ne!" dedi durup kaşlarını çatarak. Ardından kendisi de gruba girip aynı mesajı okudu. "Olamaz ya," dedi aynı hislere o da bürü-

nerek "Arayacağım ben bu aptalı. Biz sanki zevkimizden yaptık. Onu düşündüğümüz için başımızı belaya soktuk. O bizi mi siliyor şimdi?"

Rehbere girmesiyle birlikte elini tutarak aramasını engelledim.

"Dur şimdi. Onun tarafından bakınca oldukça haklı. Çocuk muamelesi yapıp girmememiz gereken bir konuya girdik. Kim bilir ne kadar zor durumda kalmıştır."

"Ama kuşum, biz kötülük için yapmadık ki," dedi dudak bükerek.

"Biliyorum ama biz yine de biraz sakinleşmesini bekleyelim. Yarın konuşuruz."

Suratı düşmüş ama söylediğimi doğru bularak aramaktan vazgeçmişti. Sonra bir anda benim telefonum çalmaya başladı. Savaş arıyordu. Kalbim korkudan yerinden çıkacakken boğazım kurudu ve soğuk hava iyice tahriş etti. Titreyen ellerimle açtıktan sonra, "Sevgilim," dedim içime kaçmış sesimle.

Benim aksime oldukça soğuk ama sesi normal seviyelerde çıkıyordu.

"Çıktınız mı?" diye sormasıyla epey afalladım.

"Hı hı," dedim o inceliği koruyup gülümseyerek. "Teşekkür ederiz."

Ne kadar samimiyetsiz bir konuşmaydı şu an bu? Sustu birkaç saniye.

"Aşkım," dedim kendimi açıklamak ister gibi konuşmaya heyecanla başlayarak. "Vallahi bu sefer ne desen haklısın. Yemin ederim bak. Yok, yok," dedim sanki konuşmuş gibi, "hiç itiraz etme. Bu sefer sen haklısın. Ben suçluyum, kabul ediyorum."

"Yok, etmeyeceğim zaten," dedi soğuk ama normal tonunu koruyarak. Sustum ve yutkundum.

"Etseydin keşke," diye mırıldandım sesim içime kaçarken.

"Ulan!" diye yükseldi bir anda. "Bir kere ya, bir kere dinle sözümü be! Bir kere de ki bu adam haklı. Bir kere şaşırt beni ya! Ne zaman arkamı dönsem, hop Gülfem bir haltlar karıştırmış. Ben seni ne zaman boş bıraksam, Gülfem sürekli başını belaya sokuyorsun. Bıktım amına koyayım ya! Yemin ederim bıktım. Bari görevdeyken yapma ya! Biraz o dik kafanı dönene kadar hiç değilse yerinde tut ya. O burnunun dikine gitme lan! Bir kere şaşırt beni be Gülfem!"

O kadar çok bağırıyordu ki dudaklarımı ısırarak Efsun'dan uzaklaştım.

"Aşkım bak vallahi işler çok garip bir şekil..."

Konuşmama dahi izin vermeden susturdu tekrar beni. "Ben sana," dedi vurgulayarak, "karışma demedim mi?"

"Dedin, hayatım."

"Sen ne dedin peki?"

"Ya bak..." diye söze girdiğimde tekrar kesti.

"Soruma cevap ver. Sen ne dedin, Gülfem?"

"Tamam dedim."

"Peki ne yaptın?" diye sordu o erkeksi gür sesiyle.

"Ya aşkım," dedim sesimi titreterek. "Vallahi ben Efsun'a uydum. Bilemedim onun adresi bulabileceğini. Hem senin benim peşime taktığın arkadaşın bizi durdurur diye düşündüm ben. Ondan rahat davrandım ama kimse hiçbir şeye engel olmadı."

"Ulan ne arkadaşı?" diye kükredi tekrar. "Yok arkadaşım falan peşinde senin."

"Yaa," dedim şaşkınlıkla. "E o zaman sen Mahir'i nereden öğrendin?"

Şaşkın ruh hâlim konuşmama yansımış, Savaş hissetmişti.

"Sen böyle konuştukça var ya," dedi hiddetle. Sonradan sabır çekerek sustu. "Ben pes ediyorum Gülfem ya, yemin ederim pes ediyorum. Sana yapma, etme, sakın dedikçe sen akıllanmıyorsun. Bir de üstüne üstlük tamam dediğin şeyi yapıyorsun. Resmen yalan konuşuyorsun Gülfem sen bana. Ben söylemiyorum sana bir şey, tamam mı? Sen o başını belaya sok bir daha, kurtaracak mıyım ben seni bak bakalım."

Ee, ceza bu muydu yani şimdi?

"Aşkım," dedim nazlı bir tavırla. "Kızma bana lütfen. Özür dilerim. Çok haklısın."

"Eve yürü, Gülfem," dedi sinirli ama ses tonu daha düşük bir şekilde. "Böyle sen konuştukça ben cinnet geçiriyorum. Geç eve sen. Sonra konuşuruz biz seninle. Ya da geçme, sen bilirsin. Çok da taktığın yok zaten. Takıl kafana göre."

"Ya Sa..." adını bile söyleyemeden sinyal sesi gelmeye başladı ve telefonu göz hizama aldım. Kapamıştı. Resmen telefonu yüzüme kapamıştı.

"Ben geldim," diyerek kapıyı açtığımda hava kararmaya durmuş, gün çoktan bitmişti.

Hızlı hızlı odadan gelen ayak sesleri tabii ki annemden başkasına ait değildi. Dış kapıyı kapatıp montumu astığımda annem kapıda durmuş, ellerini beline yerleştirmiş ve kararttığı kaşlarıyla yüzüme bakıyordu.

"Neredesin sen?" dedi bağırmamaya özen göstererek.

Bu kısılmış kızgın ses tonu başta beni şaşırtsa da evde misafir olduğunu hatırlayınca normalleştim.

"Saat kaç oldu?" dedi tekrar sinirle.

Mahpus damlarındaydım diyemedim tabii.

"Gezdik öyle Efsun'la. Dalmışız, fark etmedik saati."

"Bu Efsun hep böyle mi?" dedi annem beni es geçip. "Geziyor mu durmadan?"

Eskiden olsa Efsun'la ilgilenmezken şimdi abimle birlikte olduğunu bildiğinden resmen kaynana moduna geçmişti.

"Hee," dedim kafa sallayıp ilerleyerek. "Oğlunu evde bırakıp gezecek evlenince de."

Annemin yanından içeri girdiğimde içeridekilerden sebep ağzına tepiştirmek zorunda kaldı lafları.

Mahir üçlü koltukta, abim hemen karşısındaki teklide, babam televizyonun dibine yapışmış bir şekilde maç özeti izliyorlardı.

"Herkese iyi akşamlar," dedim odanın ortasına yakın bir yerde durarak. "Ben yatıyorum. Çok yorgunum."

Mahir ile kısa bir an göz göze geldiğimizde dudaklarını birbirine bastırarak gülümsedi ve yavaşça başını salladı.

"Erken daha," dedi abim haklı olarak ama benim gün içinde yaşadıklarım, birkaç gündür ayaktaymışım hissi yarattı. Stres, gerginlik beni çok fazla yordu.

"Çok yürüdük ya," dedim yorgun ifademle. "Erken yatacağım bu akşam."

"Resmen kendinize eziyet," dedi abim yüzünü buruşturarak. "Boş boş geziyorsunuz."

Gözlerimi devirip arkamı dönecekken, "Ellerini yıka," dedi abim. "Dokunma bir yere öyle."

Bir adım attım, bu sefer babam durdurdu. "Kahve yap da öyle yat be kızım."

Gözlerimi kapayıp derince nefes aldım. Hayır, bu evde ne yorgunluk ne depresyon ne kendini odana kapama falan yoktu yani, yoktu. Herkesin hep bir isteği vardı.

"Bana da yap," dedi annem, babamın yanına oturup eline örgüsünü alarak.

"Annene yapma," dedi babam. "Çarpıntım var diyor sonra."

Kapıya yaslanarak yan çevirdim kendimi. "Doğru diyor babam, anne. Sonra çarpıntın oluyor. İçme sen. Çay demleyeyim ben sana."

"Yok yok," dedi kafasını sallayarak. "Kaç gündür içmedim, bir şey olmaz. Yap sen bana da." Öylece birkaç saniye yüzüne bakınca, "Yap Gülfem," dedi tekrar annem. "Bir şey olmaz diyorum. İyiyim ben."

Başımı iki yana sallayarak odadan çıkıp mutfağa yöneldim. Dolaptan kahveyi, şekeri çıkardıktan sonra raftan fincanları aldım. Dört fincan orta kahve için gerekli ölçüleri koyduktan sonra karıştırmaya başladım. Bir yandan onu karıştırırken bir yandan Savaş'a mesaj atıyordum. Hiçbirine cevap vermiyordu ve bu benim canımı sıkıyordu.

Gönderen: *Gülfem*
Mesaj: *Savaş*

Görüldü.

Gönderen: *Gülfem*
Mesaj: *Savaş lütfen, tamam. Özür diledim işte yapma.*

Görüldü.

Gönderen: *Gülfem*
Mesaj: *Görüldü atma bana!*

Gönderen: *Gülfem*
Mesaj: *Savaş!*

Görüldü.

Oflayıp telefona öyle çaresizce bakarken köpüren kahveyle birlikte telefonu arka cebime koyarak fincanlara koydum kahveleri. Suyun altına tuttuğum cezveyi lavabonun içine bırakarak tepsiyle birlikte içeri ilerledim.

İçeriden gelen konuşma sesleriyle birlikte adımlarımı biraz daha hızlandırdım ve odaya girdim. Abim görüntülü olarak birisiyle konuşuyordu.

"Misafir demek, ha," dedi. Savaş'tı bu, Savaş'ın sesiydi.

Ellerim titreyerek kahveleri dağıtmaya başladım. Abim tek eline aldığı kahveyi koltuğun kenarına koyduktan sonra, "Aynen kardeşim," dedi. "Üniversiteden. Bir iki gün bizde kalacak."

Sesini net şekilde duyabiliyordum. Kızgınlığını anlayabiliyordum. O kadar aşinaydım ki ona, abimlere normal gelen o sesindeki kızgınlığı anlayabiliyordum ben şu an.

"Biz de evde genç bir kız varken eve yatılı erkek arkadaş sokulmazdı ama Levo, sen sınırlarını bayağı genişlettin sanırım."

Kalbimi boğazımda hissettim korkudan. Ellerim titremeye başladı. Mahir'e baktım göz ucuyla, o kadar rahattı ki. Üstüne bile alınmadı.

Abim ne diyeceğini bilemeyip başını kaşırken o da Mahir'i kontrol etti. Savaş'ın gerçekten sorunları vardı. Nerede ne konuşacağını asla bilmiyordu.

"Nasılsın oğlum?" dedi annem başını abime doğru uzatıp konuyu kapatmak ister gibi.

Abim, anneme doğru çevirdi telefonu.

"İyiyim, Züleyha teyze. Sen nasılsın?"

"İyiyiz biz de oğlum."

Babamla anneme kahvesini uzattıktan sonra Mahir'e de kahve verirken, "Çevirsene telefonu," dedi Savaş. "Herkesi göreyim."

Arkam telefona dönüktü ama bu hâlimizi gördüğünde gözlerinin döndüğüne emindim. Ben Mahir'e kahve veriyordum.

"Ooo, Gülfem de ordaymış," dedi imalı bir şekilde.

Titreyen ellerimle boşalan tepsiyi düzelttim ve arkamı döndüm. Telefon ekranıma baktığımda titrek bir gülümsemeyle öylece kaldım. Yüz hatları gerilmişti. Çatılmış kaşlarıyla çenesini kasarak bana bakmaya devam etti.

"Nerede olacak başka?" dedi abim telefonu aniden kendine çevirerek.

"Ben..." dedim durdum ve ellerimle saçlarımı düzelttim. "Ben yatıyorum."

Hızla odadan çıktığımda Savaş'la gitgide kötüye gittiğimizin bilincindeydim. Sabahki mevzuyu daha atlatamamışken şimdi Mahir'le aynı odada durmayacaksın demesinin üstüne adama kahve verirken görmüştü beni. Onun tarafından bakınca söylediklerini umursamayan biri olarak görülüyordum. Merdivenleri çıkmaya başlarken birkaç mesaj art arda attım.

Gönderen: *Gülfem*
Mesaj: *Savaş, bu sefer gerçekten sandığın gibi değil.*
Gönderen: *Gülfem*
Mesaj: *Ben yatacaktım, babam kahve yap dedi. O yüzden.*
Gönderen: *Gülfem*
Mesaj: *Savaş, konuşalım lütfen. Böyle bir yere varamayız.*

Hepsini gördü ama cevap vermedi ve ben sıkıntıyla soluyarak odama geçtim.

Telefondan izlediğim videolarla saati epey ilerletmiştim. Birkaç saat önce Savaş'ı birkaç kez aradım, mesaj attım ama hiçbirine cevap vermemişti. Ben de daha fazla ısrar etmemiş, vakit geçirmek için videolara dalmıştım. O kadar inatçıydı, o kadar yorucuydu ki ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu. Yüz yüzeyken sorun çözmek daha kolaydı sanırım.

Elimdeki su bardağını tezgâhın üzerine bırakarak odama çıkarken parmak uçlarımda hareket ettim. Saat iki buçuğa geliyordu ve ben hariç muhtemelen herkes uyumuştu.

Tüm dikkatime rağmen eski ahşap zeminden çıkan gıcırtılı sese engel olamadım fakat çok da aldırış etmeden odama ilerledim. Oda-

nın kapısını çekip arkamı döndüğümde karşılaştığım karartıyla duraksadım.

Savaş odamdaki tekli koltukta hayli rahat bir şekilde oturmuş, kolunu koltuğun kenarına dayamış, iki parmağını şakağına koymuş bana bakıyordu.

"Sa-savaş," dedim yutkunarak. Olayın gerçekliğini sorgulamaya çalışıyordum. Uyuyorsam yine rüya olabilme ihtimali vardı. "Gerçeksin, değil mi?" diye sordum bir iki adım atarak. "Yani rüya falan değil."

Hâlâ cevap vermiyordu. "Ama sen nasıl buraya..." dediğimde camdan esen soğuk rüzgârla cümlemi yarıda kesip başımı cama çevirdim. O tarafa ilerleyip dışarıyı kontrol ettikten sonra camı kapattım ve tekrar Savaş'a doğru döndüm. Her adımımı izliyor, beni dikkatle inceliyordu.

"Sen nasıl tırmandın buraya?" diye oldukça saçma bir soru yönelttim şaşkınlıkla. Eminim onun için oldukça basit bir durumdu bu.

Sessizliğini soğuk ama sakin bir cümleyle bozdu:

"Böyle mi karşılanıyorum?"

"Ben..." dedim ona doğru ilerleyerek. "Özür dilerim. Şaşkınlıktan toparlayamadım bir an kendimi. Hoş geldin."

Cevap vermedi. Derince soluklandı ve göğsü kısa bir an için yükselip eski hâline döndü.

İlk şaşkınlığımı attıktan sonra uzaklığımızın farkına vararak, "Savaş," dedim özlem dolu titrek bir sesle.

Bacakları iki yana açılmış, arkasına yaslanmış hâli o kadar rahat ve memnun gözüküyordu ki. Bacaklarının arasına girerek sol dizine oturdum ve ellerimi boynuna dolayarak başımı omzuna bıraktım. "Seni o kadar çok özledim ki."

Sarılmadı bana. Hâlâ soğukluğunu koruyordu. Başımı boynundan kaldırdım ama ellerimi çekmedim. Bu sefer inatlaşmak gibi bir düşüncem yoktu onunla. Daha sakin kalacaktım. Bunu suistimal edecekti belki ama bu sefer daha sakin kalacaktım.

"Geleceğini haber vermedin," dedim yüzüne bakarak.

Elimi ensesine attığımda tıraş olduğunu fark ettim. Parmaklarım o gür saçları kavramadı, sadece aralarında dolandı onu hissetmek, varlığımı hissettirmek için.

Gözleri yüzümde dolandıktan sonra tek bir kelime kullandı. İması fazlaca olan bir kelime:

"Meşguldün."

Onun net olarak söylemiş olduğu kelimeye karşı ben oldukça cılız ve kısık bir sesle, "Meşgul değildim aslında," dedim gözlerimi kaçırarak.

Sonra yüzümü ondan biraz daha uzaklaştırdım ve ellerimi boynundan çektim. Sadece dizinde oturur vaziyette dururken onun kolları beni sarmamıştı ve bu soğukluk bana kalabalığın içinde yalnızmışım hissini yarattı.

"Savaş, bak gerçekten," diye başladım konuşmaya. "Yemin ederim Efsun'un o adresi bulabileceğini düşünmedim. Sonra bir anda gelişti her şey. Sana yalan söylemek değildi niyetim. Tarık benim arkadaşım. Onu düşündüğüm için. Efsun'u da yalnız bırakamazdım. Akşamki mevzu da..." Oldukça kararlı giden konuşmam onun beni kesmesiyle bölündü.

"Dinlemek istemiyorum," dedi kaşlarını çatarak "Seni görünce sinirim geçer belki deyip geldim ama geçmekten ziyade daha da artıyor."

Kalkmaya yeltenecek gibi olduğunda, "Savaş, lütfen," dedim ellerimi göğsüne koyarak. "Ne olur yapma böyle, lütfen ya! Ne olur. Çok özledim ben seni, çok!"

Yüzümü ona çok fazla yakınlaştırmama rağmen öpmesi için tek bir harekette bile bulunmuyordu. Aksine kendini geri çekerek tekrar yaslandı ve ben de tekrar dudaklarına yönelmeyi kendime yedirememedim. O beni öpmeyi reddettikten sonra yüzsüzlük gibi olacaktı.

Ne kadar kızgın olduğunu görebiliyordum ama yakınlaştığımda itiyor oluşu incitmişti beni. Ona rağmen hafifçe tebessüm ettim. Oturduğum dizini hafifçe sallamaya başladı.

"Biliyor musun," dedim heyecanla konuşmaya başlayarak, "bugün Eylül ile karşılaştık ve ben ona birlikte olduğumuzu, biz oldu-

ğumuzu falan söyledim. Onun varlığının bize zarar veremeyeceğini ama yine de onu senin etrafında görmek istemediğimi söyledim."

Dudak kıvrımları hafifçe yükseldi mi yoksa ben mi öyle hissettim, anlamadım ama hoşuna gitmiş olma ihtimaliyle gülümsedim. Parmakları dudaklarıyla oynarken beni izlemeye devam etti.

"Aferin sana," dedi tekdüze bir sesle.

Yavaş yavaş düzeliyor muydu şimdi?

"Evet," dedim tekrar ellerimi omzuna atıp arkasında birleştirerek. "Yavaş yavaş bu ilişkiyi sahipleniyorum sanırım."

Sahte bir gülümsemeyle burnundan soluyarak başını kenara attı ve dudaklarını dişleyerek iki yana salladı. Kötü bir şey mi demiştim ben şimdi?

"Savaş," dedim çenesinden tutup kendime çevirerek, "Ne olur uzak durma bana, lütfen!" Yalvarır gibi çıkmıştı sesim. Tükendim artık. Cevap vermedi yine.

"Ya ben bugün çok farklı bir deneyim yaşadım," diye girdim konuya tekrar. Belki yine bizi güldürür diye. "İlk defa nezarethane gördüm. Nasıl bir yer, biliyor musun Savaş?" dedim ellerimle bazı hareketler yaparak. "Böyle her yer beton. Demir parmaklıklar var falan. Ben hep televizyondan görüyordum. Keşke öyle kalsaydı ama işte kaderde görmek de varmış."

Gözlerimi devirip yüzüne baktım. Hâlâ çok dikkatli beni dinliyordu. Saçlarımı ellerimle geri atıp gülerek konuşmaya devam ettim. "Ben mahkûm, sen asker. İlişkimiz iyice çıkmaza giri..."

Sözümü keserek, "Şöyle olma," dedi.

"Nasıl?" dedim anlamayarak.

"Dünyanın en saçma şeyini anlatırken bile bu kadar sevimli olma."

Kurduğu cümleyle yüzümde kocaman bir sırıtma oluşurken yüzümü ona doğru yanaştırdım ve saçlarım göğsünün üzerine düştü. "Neden?" diye sordum incecik bir sesle. "Etkileniyor musun?"

"Hayır!" dedi oldukça net, oldukça katı. "Sinirleniyorum."

Pes etmiş gibi başım göğsüne düşerken, "Ne olur artık ya!" dedim ağlamaklı sesimle. "Özür diledim işte, niye böyle yapıyorsun? Ne yapayım daha? O kadar sert duvarların var ki, sana nasıl ulaşacağımı

bilmiyorum. Hiçbir açık bırakmıyorsun. Lütfen yapma artık, lütfen. Ne istiyorsun, ne yapayım?"

Göğsüne dayadığım alnımı oynatarak kokusunu içime çektim ve ne kadar çok özlediğimi bir kez daha fark ettim. Geleli kaç dakika oldu bilmiyorum ama yan yanayken, baş başayken bana dokunmadığı en uzun süreydi. Sarılmadı bile bana.

"Ayrıca," dedim başımı göğsünden kaldırıp kaşlarımı çatarak. "Ben sana ne kadar kızgın olursam olayım sen bana dokununca, öpünce falan ben hemen unutuyorum. Sen niye öyle olmuyorsun? Kucağındayım, sırnaşıyorum, oralı bile değilsin. Neden sende etkili olmuyor bu durum?" Küçük bir çocuk gibi dudak bükerek üzgün bir ifade oluşturduğumda dudaklarıma bakarak yutkundu ve âdemelması yavaşça hareketlendi. Elimle dokundum. "Öp beni," diye mırıldandım. "Yoksa seni bu dudaklara hasret bırakırım."

Hafif bir tebessümle gülümserken ben dudaklarımı dişledim ve tek kaşı havalandı.

"Tehdit mi ediyorsun sen beni?" dedi. Ben daha cevap veremeden dudaklarımın ikisini de dişleri arasına alarak hırsla ısırdı ve ben ellerimle göğsünü ittekledim. Vazgeçmedi, daha fazla ısırdı ve birkaç saniye sonra serbest bıraktı.

"Salak!" dedim kaşlarımı çatıp göğsüne vurarak. "Canım acıdı."

Yüzüm acıyla kasılırken, "Bağır biraz daha," dedi dalga geçer gibi. "Duysun abin yan taraftan da bu odadaki son gecen olsun."

"Abim alt katta," dedim dudaklarımı tutarken. "Arkadaşı odasında kalıyor."

İyice çattı kaşları, gözleri karardı. "Senin bu abindeki genişlik var ya..." dedi sinirle. Sustu ve gözlerini kapayarak alnını ovaladı. Dudaklarımın acısı hâlâ geçmezken üzerinde bıraktığı ıslaklığa dilim dokunduğunda aldığım tat farklıydı.

"Sen," dedim durup o tadın ağzımda dağılmasına izin verirken, "içtin mi?"

"Saatin geçmesini beklerken çocuklarla bir yerde oturduk. Bir tane bira içtim. Hemen hisset," dedi.

"Kim o arkadaşlar?" diye sordum gözlerimi kısarak.

Arkasına yaslandı ve aramızdaki boşluğu biraz daha açtı. "Hesap mı vereceğim?" dedi damarıma basmak ister gibi. Bilerek yapıyordu. Ben onu sinir ettiğim için o da ben sinir olayım istiyordu. Ondan zıtlaşıyordu.

"Vereceksin tabii ki," dedim kafa sallayarak. "Sevgilinim ben senin. Kim o arkadaşlar, Savaş?"

Soruma cevap vermek yerine soğuk tavrını koruyarak, "Sen bana veriyor musun?" dedi.

"Savaş," dedim adını uzatıp vurgulayarak. "Kim o arkadaşlar?" Gitgide sinirleniyordum.

"Timden birkaç çocuk," dedi oldukça rahat bir şekilde. "Bir de yanlarındaki birkaç hatun." Birkaç hatun?

Sinir etmek için mi yapıyordu yoksa ciddi miydi bu konuda bilmiyorum ama ben oldukça sinirlenmiştim. Ellerimi omuzlarından çektim ve hafifçe gülümsedim.

"Keşke gelmeseydin Savaş ya, sabahlardınız falan. Biz de Mahir'le oturuyorduk. Sohbeti falan bayağı sarıyor." Madem o beni başka kadınlardan vuruyordu, kendisi de bunu hak ediyordu.

"Kes sesini!" dedi sesinin tonunu yükselterek. Alnında seğiren birkaç damardan sonra alnını ovaladı.

"Neden? Sohbet ettik alt tarafı Savaş, ne var bunda? Sen de başka kadınlarla içmişsin. Mesajlarıma cevap vermeme sebebin buydu demek. Keyfin yerindeymiş. Ben de baktım senden cevap yok, oturdum Mahir'le sohbet ettim."

"Kapa çeneni!" dedi tekrar yüksek bir tonda. Susmadım.

"O yüzden sana birkaç saattir mesaj atmıyorum ben. O kadar sardı ki konuşma, o kadar çekici bir adam ki. Sevgilisi falan yokmuş."

"Sus! Beni kışkırtma. Cümlelerini düzgün seç. İleri gidiyorsun!"

İnatla devam ettim.

"Ondan dert yanıyordu o da. Sevgilisi olmayışından. Hatta onun yanından geldim ben az ön..." Cümlemi tamamlayamadan tek koluyla belimden kavrayarak hızla sırtımı duvara çarptı.

"Söyle!" dedi dişleri arasından kükreyerek. Hızla inip kalkan göğsü göğsüme çarparken çatılmış kaşlarıyla yüzüme bakıyordu.

"Neyi?" diye sordum titrek bir sesle.

"Adımı söyle Gülfem, sevgilim olduğunu söyle, birbirimizin olduğumuzu söyle..."

"Sa-saçmalama," dedim. Sesimle birlikte ellerim de titremeye başlamıştı. Duvara sabitlemişti beni yine ve ayaklarımı tutup beline doladı. "Böyle bir şey yapmayacağım," dedim oldukça emin bir şekilde.

"Gülfem..." dedi alnını alnıma dayayıp başımı duvara yaslayarak. "Az önce anlattıklarımın ve anlattıklarının yalan olduğunu biliyorum ama beni bile bile kışkırttın. Şu an ne kadar sinirli olduğumu tahmin dahi edemezsin." Edebiliyordum. Sinirlendiğinde gözü dönüyordu ve şu an fazlaca sinirliydi. Olumsuz anlamda kafa salladım. "Söyle!" dedi onca sinirine rağmen yalvarır gibi. "Bunu şimdi, şu an senden duymaya ihtiyacım var. Beni sevdiğini söyle."

Sustum.

Elleri taytımın kenarına gidip biraz aşağıya çektiğinde elini tuttum. "Saçmalama," dedim gözlerimi büyüterek. Kalp atışlarım hızlanmış, nefes alışverişim değişmişti.

"Zevkten inletirim seni, Gülfem. Beni sevdiğini söyle."

Dokunuşları öyle zevk doluydu ki kendimden geçiyordum. Gözlerimi kapayıp başımı duvara dayadığımda, "Savaş," dedim normalden biraz daha yüksek sesle.

Bu ona yetmiş gibi dudaklarımı şehvetle öperken başta karşılık vermesem de ona yenilmem birkaç saniye sürdü. Gitgide daha fazla artan bir tutkuyla öperken beni uzun sürmedi ve o benden önce, "Seni çok seviyorum," dedi dudaklarımın üzerinde gezinerek. "Uğrunda ölecek kadar çok."

Dudakları yavaşça aşağıya inerken boynumda açılan boşluğa ufak bir öpücük bıraktığında kokumu içine çekti. Ardından elleri iki yandan belimi kavradı ve yatağa doğru ilerledi.

Beni bıraktığında sırtım sert bir şekilde yatağa çarptı. Gidecekmiş gibi bir adım attığında başımı kaldırıp kolunu tuttum.

"Gitme."

Durup yüzüme baktıktan sonra, "Gitmeyeceğim," dedi normal bir tonda. Üzerindeki hırkayı çıkarırken, "Saatini kur," dedi. "İki saat

sonra çıkmam lazım. Sonra kapıdan gireceğim. O lavukla bir de yüz yüze tanışalım."

Telefonumdan saati kurarken yanımda yer açtım yatması için. Fakat o gelmeyip kapıya ilerledi ve kapıyı açtıktan sonra sinirle gülümseyip tekrar kapattı.

"Bugün üçüncü oldu, Gülfem," dedi dudaklarını dişleyip kapıyı kilitleyerek. "Tamam deyip yapmadığın üçüncü şey bu."

Sustum. Biraz daha uzamaması için tartışmanın, sadece sustum. Yanıma uzandı ve ben başımı göğsünün üzerine koydum. Kalp atışları kulağıma dolarken sevdiğim bir müziği dinliyormuşum hissi yarattı. Kolunun altına aldı beni.

"Evdekiler yokluğunu fark etmesin," dedim sessizce.

"Gitmedim," diyerek karşılık verdi.

Göğsünden kalkmadan başımı ona çevirdim ve "Nasıl?" diye sordum. "Eve gitmedin mi?"

"Evimdeyim," dedi çenesini saçlarımın arasına koyarak. Dudaklarından çıkan bir kelime kalbimi sıcacık etti ve gülümseyerek elimi üzerine attım. Omzunda hissettiğim kabarıklık elimi doldururken kaşlarımı çatarak aklıma gelen şeyle başımı kaldırdım.

"Bu ne?" diye sordum endişeyle.

Kolumdan tutup tekrar göğsüne çekti beni. "Ufak bir sıyrık, büyütülecek bir şey yok."

"Nasıl yok?" diye sordum. "Açar mısın, bakacağım."

Az önce sinirden mi fark etmemiştim ben bunu? O kadar mı gözüm dönmüştü?

"Bir şey yok, Gülfem," dedi kapalı gözlerini açıp bana bakarak. Ses tonu uzatma der gibiydi. "Ufak bir sıyrık diyorum. Bandajlı şimdi. Nasıl açayım?"

Elimi koyduğum yer çok büyük bir alan değildi ama acısını tahmin edemiyordum. "Ne zaman oldu peki?" diye sordum. "O yüzden mi döndün sen? Yeni mi oldu?"

"Hayır!" dedi sıkıntıyla soluklanarak. "Birkaç gün oldu." Tekrar gözlerini kapattığında kolu hâlâ benim altımdaydı.

"Bana niye söylemedin peki?"

"Çünkü," dedi saçlarıma bir öpücük bırakarak, "büyütülecek bir şey yoktu. Şimdi müsaade edersen iki saat rahatça uyumak istiyorum. Lütfen Gülfem. Uzatma. Bir şey yok. Lütfen. İki saatimi bu konuyla çalma benden. Yat göğsüme."

Eli tekrar omzumu kavrayarak göğsünün üzerine çekti. Aklım yarasında kalsa da uyumak istediği için ses edemedim ve göğsünün üzerine kurularak elimi yaralı bölgenin çevresinde gezdirdim. Rahatsız olmuş gibi elimi tuttu ve karnının üzerine bıraktı.

"Yarın gece Kapadokya'ya gidiyoruz bu arada, haberin olsun. Hazır olursun."

"Nasıl yani?" dedim gülümseyip başımı kaldırarak sevinçle. "Rezervasyon yaptırdın mı?"

"Gitmek istemiyor muydun?" diye sordu onaylatmak ister gibi. Kafa salladım. "Tamam, işte ben de rezervasyon yaptırdım ama benim arabayla gideceğiz, haberin olsun. Geç saatte çıkarız yola. Şimdi daha fazla soru sorma. İki saat uyuyayım."

Tekrar gözlerini kapadığında beni de tekrar göğsüne yatırdı. İçimde tarifsiz bir sevinçle iyice koynuna gömüldüm ve iki saatlik bir uyku için büyük bir huzurla gözlerimi kapadım.

14. BÖLÜM
DENGELER

Kolumu sağ tarafa alelade bir şekilde attığımda hissettiğim boşluk, derin uykudan çıkmamı sağladı. Gözlerimi açmadan kontrol etme amacıyla ayağımı yan tarafa götürdüğümde yatakta çarptığım hiçbir engel yoktu. Tek olduğumu idrak ettim ve gözlerimi açtım hızla. Salaklaşmış hâlimle etrafı taradı gözlerim. Oda boştu. Savaş gitmişti. Yattığı kısma götürdüm elimi, soğuktu. Yeni gitmemişti anlaşılan. Saat kaçtı? O kadar sersemdim ki. Saçlarımı karıştırarak perdeyi araladım. Gün çoktan aydınlanmıştı fakat kasvetli havadan bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu. Telefonumu masada görünce aniden ayaklanarak elime aldım ve masaya yaslandım. Savaş'ı arayacaktım fakat o benden önce davranıp mesaj atmıştı.

Gönderen: *Savaş*

Mesaj: *Şu an tam karşımda öyle güzel yatıyorsun ki. Yatağa dağılan saçların, iki büklüm kıvrılmış vücut hatların. O kadar güzelsin ki... Seni kollarımdan bırakmak çok zor geldi. Erken kalktım, güzelim. Dokunmadım sana. Alarmını kapattım. Eve geçiyorum. Uyanınca ara beni. Kahvaltıya geleceğim.*

Yüzümde salakça bir ifadeyle gülümserken arama tuşuna bastım. Birkaç kez çaldıktan sonra uyku dolu mahmur bir ses, "Yavrum," dedi. Aradığıma pişman oldum.

"Uyuyor muydun?" diye sordum pişmanlıkla. "Keşke aramasaydım. Uyanınca ararsın yazınca... Ben kapatayım, sen devam et."

Acele acele konuşunca, "Güzelim, sakin," dedi daha ayılmış ama hâlâ mahmurluk barındıran bir tonda. "Öyle televizyon karşısında

dalmışım." Esneme sesi kulağıma dolarken, "Hayret," dedi hemen arkasından imayla. "Bu sefer sözümü dinleyip aramışsın. Bravo."

"Savaş," deyip gözlerimi devirirken yatağa ilerledim ve bağdaş kurarak yorganı bacaklarımın üzerine kapadım.

"Eğer dünden bahsedeceksek senin yaptığın olayın da pek affedilir yanı yoktu. Yeni geldin diye bu kadar alttan alıp sustum. Yoksa o olay epey büyürdü."

"Hatırlatma istersen," derken ses tonu az öncekine nazaran sertleşti. "Beni kışkırttın."

"Ben mi?" derken beni görüyormuşçasına elim kendimi gösterdi. "Asıl sen beni kışkırttın. Hatunlarla içiyoruz demek neydi?"

"Böyle bir şey olmayacağını tahmin etmen gerekirdi. Sana yapma derken kendim yapacak değilim. Bile bile aynı ortamda gerekmedikçe bulunmayacağımı bilmen gerekirdi." Sesi gitgide ayılmış oldukça normal konuşuyordu. "Fakat sen," dedi vurgulayıp ses tonunu bir miktar yükselterek, "yanından geldim, oldukça karizmatik, sevgilisi yokmuş tarzı sözlerle sırf beni sinir etmek için sabrımı zorladın." Söylediğim sözleri tek tek hatırlatırken sinirlendiğini kulağıma dolan sesinden anlayabiliyordum.

"Uyandıysanız eğer kahvaltıya geliyorum birazdan," dedi konuyu kapatmak ister gibi. Annemin çoktan kalktığına emindim.

"Bir şey yapmıyorsun, Gülfem," dedi ben cevap vermeden sesini vurgulu bir şekilde yükselterek. "Senin elinin değdiği hiçbir şey o lavuğun boğazından geçmeyecek. Ben simit falan bir şeyler alırım fırından. Çay demle yeter." Yorganı üzerimden atarak dolaba doğru yöneldim.

"Hazırlayamam zaten. Dışarıya çıkacağım şimdi ben. Kahvaltıya gelirim. Annem çoktan hazırlamış olur. Kapatıyorum ben. Daha anneme Kapadokya olayını söyleyeceğim. Kuaföre gideceğim falan. Sen kendin gelirsin. Ben işimi halledince gelirim."

"Tamam güzelim."

Eve geldiğimde anahtarla kapıyı açtım ve soğuk havadan sıcak ortama geçince büyük bir rahatlama hissettim. Montumu çıkarıp

asarken salondan sesler geliyordu. Muhtemelen kahvaltıya başlamışlardı.

Cüzdanımı ayakkabılığa bırakarak içeri ilerledim. Abim, Mahir ve Savaş sofradaydı ve çok da samimi bir ortam yoktu. İçeri girdiğim an bakışlar bana döndü. Abim ve Mahir yan yana otururken Savaş tam karşılarında oturuyordu. Balıkçı yaka siyah bir kazak giymiş, kollarını bir miktar çekmiş ve onunla bütünleşmiş o sert ifadesi yüzüne hâkimken baştan aşağıya beni süzdü. Şu an tam olarak giydiklerimi kontrol ediyordu. Gözlerimi ondan kaçırarak abime doğru baktım.

"Annem nerede?"

"Saliha teyzelere geçti," dedi abim. "Orada kahvaltı edeceklermiş. Rahat edelim diye muhtemelen. Baktı senin de geleceğin yok." Çok fazla oyalanmamıştım aslında ama...

"Savaş abi, sen de gelmişsin," dedim gülümseyerek. "Hoş geldin."

O kadar gergin bir hava vardı ki. Mahir telefonla uğraşıp kahvaltı yapıyordu. Dudaklarını şiddetle dişlemesi, abi dememe karşıydı sanırım ama abimin olduğu bir ortamda aksi mümkün değildi. Savaş'ın cevap vermeden yanındaki sandalyeye atılı olan kolunu gözlerini benden çekmeden kaldırmasıyla oturmam için yer açtığını anladım. Onun yanına otururken abime baktım. Tuhaflık yoktu. Tabağıma birkaç bir şey koyarken Savaş dik dik Mahir'e bakıyordu.

"Ee," dedim ortamdaki gergin havayı almak adına.

Öyle dememle birlikte Mahir elindeki telefonu bıraktı ve gülümseyerek bana baktı. Savaş'ın gözleri kısa süreli ikimizin arasında mekik dokurken elini aramıza sokup güya dikkat çekmek için simit dolu tabağa uzandı. Başarılı oldu da. Mahir, Savaş'a baktı ve Savaş çatılmış kaşlarıyla Mahir'i açık açık tehdit ediyordu.

"Uyuyabildin mi gece?" dedi Savaş ve ben o kadar gerildim ki. "Yabancı ev. Uyku tutmamıştır."

"Yoo," dedi Mahir kafasını iki yana sallayarak rahatlıkla. "Gayet rahat uyudum."

Savaş'ın yapmak istediği şey başarılı olamamıştı ve ben istemsizce tebessüm ederek keyifle kahvaltıma döndüm. Savaş ise hoşnutsuz bir şekilde dudakları arasında bir şeyler mırıldandı sert bakışlarını Mahir'e dikerek.

"Sen askersin demek," dedi Mahir o sert bakışların altında kalınca.

"Aynen," dedi sabit tonda. "Özel kuvvetler. Sen mimar mı?" O "özel kuvvetler" kısmını öyle belirginleştirdi ki...

"Aynen," derken tabağına yönelmişti. "İş başvurusu için gelmiştim. Sağ olsun Levent, otelde kalmama müsaade etmedi."

"Öyledir," dedi Savaş, abime bakıp imayla gülerek. "Çocukluk arkadaşım diye demiyorum, kavatlıkta üstüne yok. Yapar öyle şeyler."

Gözlerimi kapayıp dizimle dizine vurduğumda o da bana karşılık verdi. Ben de bir daha vurdum daha sert. Bana bakmadı bile.

"Oğlum, ne sendeki bu sinir ya?" dedi abim elini Savaş'a doğru uzatarak. "Sen dağda bayırda atmıyor musun enerjini?" Neyse ki abim Savaş'ın sözlerini çok da ciddiye almıyordu.

"Oradaki ayrı dert, buradakiler apayrı," dedi Savaş abime bakıp gülerek. "Buradakine sıkamıyorsun da." Mahirden mi bahsediyordu?

Abim cevap vermeden kapının çalmasıyla ayaklanacaktım ki abim eliyle durdurarak, "Ben bakarım," dedi. "Kaan'dır." Gerçekten bir o eksikti.

Abimin odadan çıkmasıyla birlikte Savaş bana doğru yaklaşarak elini saçlarıma attı ve saçlarımın arasına bir öpücük kondurdu. Bu resmen sevgili olduğumuzu Mahir'in gözüne sokmaktan başka bir şey değildi. Elimi yüzüme kapayarak içinde bulunduğum durumdan rahatsızlık duydum.

"Siz..." dedi Mahir ve kafamı kaldırdım. "Sevgili misiniz?"

"Bravo," dedi Savaş büyük bir sırıtmayla. "Sen biraz fazla zekisin sanırım. Nasıl anladın? Hayret."

Abim gelmeden panikle, "Abimin haberi yok, lütfen," dedim hızlıca.

Savaş ileri giden bedenimi sırtımdan tutup geri yaslarken, "Kendisi bence vermek istediğim mesajı aldı, yavrum. Kendini yorma. Yani gerçekten zekiyse almıştır, değil mi Mahir?" dedi gülümseyerek. "Sen zeki bir adamsın."

Savaş'ın üstten üsten konuşan bu tavırları bazı noktalarda bizi cidden zor durumda bırakabilirdi. Mahir ve Savaş bakışırken Savaş'ın gülümsemesinde büyük bir tehdit barınıyordu. Abimlerin içe-

ti girmesiyle Mahir'e yalvarır gözlerle baktım. Sorun yok dercesine kafa salladı.

Kaan'ın odaya girer girmez Savaş'ı görmesiyle gözleri parladı ve ellerini birbirine vurarak, "Vay," dedi koca bir sırıtmayla sandalyeye ilerleyerek. Gözleri Savaş'a kilitlenmiş, parlayarak gülüyordu. "Savaşçım da buradaymış."

"Ben tabak getireyim," dedi abim odaya girmeden. Kaan hemen yanındaki sandalyeye otururken Savaş da onun sırıtmasına eşlik etti.

"Savaşçım," dedi vurgulayıp gülümseyerek. "Ben yokken yürek mi yedirdiler sana, Kaan? Hayırdır, sizdeki bu rahatlık ne böyle? Levent ayrı, sen ayrı..."

Savaş'a doğru yanaşarak kulağına doğru, "Bizi biliyor," diye mırıldandım.

"Öyle mi?" dedi kaşları havalanıp sinir bozucu şekilde gülümserken. "Allah Allah! Hadi bakalım."

Kaan gülümseyip başını sallarken büyük bir egoyla bacağını diğer bacağının üzerine atarak yayıldı oturduğu yerde. Herkes birbirine laf sokuyor ve gülüyordu. O kadar samimiyetsiz ve ima barındıran gülümsemelerdi ki bunlar, onlar güldükçe benim ağlayasım geliyordu. Abimin gelmesiyle birlikte herkes önüne dönerken işler gitgide karmaşık bir hâl alıyor gibi hissettim. Kiminle muhabbet etsem sıkıntılı bir hâl alacaktı fakat bu şu anki sessizlikte oldukça gericiydi.

"Abi," dedim konuşmamın doğru olduğu en mantıklı kişiye dönerek. "Akşama Kapadokya'ya gideceğim ben, haberin olsun. Gezi var."

Abim çok da takmadan yemeğini yerken, "İyi," dedi.

"İyi mi?" diye atıldı Savaş gözlerini kısarak. "Sormayacak mısın kiminle, nasıl gidiyorsun falan diye?"

Ne yapmaya çalışıyordu bu böyle? Dizimle tekrar dizine vurduğumda hiç oralı bile olmadı.

"Yoo, niye sorayım ki?" dedi abim başını iki yana sallayarak "Gezi dedi işte."

"Savaş abi!" dedim kafamı ona çevirerek. "Sana ne, sen niye karışıyorsun?"

"Savaş abisi," dedi Kaan imalı bir gülümsemeyle bize bakarak. "Harbiden niye karışıyorsun?"

Savaş, Kaan'a baktı ve umursamaz bir gülümsemeyle, "Sevdiğimden," dedi. Bana inme indi. Kulaklarım uğuldamaya başladı. Her an düşüp bayılacak gibi oldum. O söylediği kelime kulaklarımda çınladı durdu. "Sonuçta," dedi abime dönüp konuşmaya devam ederek, "yabancı sayılmayız. Sen bu kadar rahat davranıyorsun ama başına bir şey gelebilir. Sonradan üzülünce bir anlamı kalmıyor, Levo. Önlemlerini baştan alman lazım. Bu rahatlığın beni bitiriyor."

"Ne olacak abi?" dedi abim yemeğe devam ederek. "Gitsin gezsin işte. Ben de zamanında çok gittim gezilere. Bir bok olmuyor. Kız tavladım en fazla."

Abimin bu tavrıyla tekrar rahat bir nefes verdim fakat Savaş durmak bilmiyordu.

"Heh işte," dedi Savaş elini uzatıp. "Tavlanacak kız konumunda olan Gülfem şu an. Sen neden bu kadar rahatsın?"

"Ne yapsın istiyorsun, anlamadım," dedim sinirle ona dönerek. "Karşı mı çıksın?"

"Bana sesini yükseltme," dedi kaşlarını çatarak. "Abinle konuşuyorum ben. Karşı çıksın demiyorum ama bu kadar da rahat olmasın. Sevdiklerimi bırakıyorum ben ona. Ben yokken ona emanet ediyorum. Böyle mi yapıyor sürekli bu?"

"Tam bir abi kardeş kavgası," dedi Kaan keyifle izleyerek. "Yemin ederim çok eğleniyorum." Fakat kimse Kaan'ı umursamadı.

Biz Savaş'la bakışıp dururken ters ters, "Ne alaka oğlum ya?" dedi abim. "Tabii ki sen yokken Müge'ye falan sahip çıkıyorum ama iki ay sonra yirmi beş yaşına girecek bu kız. Ne yapayım ben buna? Ayrıca neyini tavlayacaklar bunun, Allah aşkına."

"Doğru," dedi Savaş, abime doğru dönerek. "Hangi akıllı alır bunu!"

"Aynen," dedim sinirle yükselerek. "O kadar haklısın ki Savaş abi, beni akıllı biri almaz. Bir söz vardır, bilir misin? Akıllı kadınlar her zaman yanlış adamları seçermiş. Eminim ben de öküz herifin tekini seçeceğim."

"Ooo," dedi Kaan gülümseyerek. "Bu da mı gol değil be!" Resmen izliyordu. Film izler gibi izliyordu bizi.

Savaş bana bakıp benim sinirli tavrımın aksine daha rahat bir şekilde konuşmaya devam etti. "Daha akıllı kadınlar elindeki doğru erkekleri kaçırmazlar, Gülfem. Eminim sen de o erkeği bulunca kaçırmayacak kadar akıllı bir kadınsın."

"Tamam abi ya," dedi abim konuya girerek. "Tartışıp durmayın. Ne zaman yan yana gelseniz sürekli kavga ediyorsunuz."

"Yoo," dedi Savaş çayını eline alıp arkasına yaslanarak. "Anlaştığımız konular da var."

"Neymiş?" Abimin sorusuyla Savaş'tan önce ben atıldım:

"Bizim anlaştığımız tek konu, anlaşamıyor oluşumuz."

Savaş cevap vermeden çayını içerken abim de konuyu uzatmadı. Sessizlik oldu.

"Ee," dedi Kaan. "Yok mu devamı bunun şimdi?"

"Sen fazla konuşmaya başladın," dedi Savaş, Kaan'a dönerek. "Sınavlarımız yarım kalmıştı. Devam edelim ister misin?"

"Yemez be artık," dedi Kaan gülerek. "Geçti onun dönemi artık."

"Öyle mi?" dedi Savaş arkasına yaslanırken gözdağı verir gibi. "Yedirecek daha güzel şeyler bulurum ben sana, Kaan. Merak etme sen. Bende bitmez seçenekler. Fakat hepsinin bir öncekini aratacağının garantisini veririm." Konu yine ve yine alevlenen kısımlara doğru yol alıyordu.

Savaş'a, "Kaç tane şınav çekebiliyorsun?" diye sordum konuyu dağıtmak için.

Bana dönerek, "Bilmem," dedi. "Çok."

"Ne kadar çok?" diye sordum. "Seni geçebilir miyim?" Gözleri bir an yüzümde öyle dolandı ki elimi yüzüne götürmek istedim. Dudakları yavaşça yukarı kıvrıldı beni kışkırtmak ister gibi. Bunu bilinçli olarak yapmadığına emindim fakat dokunmak istedim. Öyle güzel geldi ki.

"Sayamayacağım kadar, Gülfem," dedi tekdüze bir sesle. "Sen hiç şınav çektin mi ki?"

"Yoo," dedim başımı iki yana sallayarak "Ama çekebilirim. Çok da zor durmuyor." Alayla gülüp beni ciddiye bile almazken, "Çekebilirim," dedim inatla. "Hatta iddiaya girebiliriz. Ben kendimden eminim."

"Kazanamayacağın iddialara girme, Gülfem," dedi inanmayarak.

"Var mısın?" dedim parmağımı uzatarak. "Ben o şınavı çekerim."

Bana dönüp kaşlarını olumsuz anlamda kaldırdı. "Çekemezsin Gülfem. Zorlama boşuna."

"Çekerim," dedim elimi tekrar sallayarak. "Korkuyor musun kazanırım diye? Girsene iddiaya."

"Tamam," dedi parmağını parmağıma geçirerek. "Kazanan, diğerinin isteğini koşulsuz kabul edecek. Hatta senin için iddiayı basitleştiriyorum. Üç şınav, Gülfem. Üç tane çek."

Bu koşulsuz istediğini yapma olayı beni düşündürse de üç şınavın zor olmayacağını düşünerek kabul ettim.

Sandalyemi kaldırıp ayaklanırken, "Saçmalayın ya!" dedi abim ama asla onu dinlemeden odanın ortasına yürüdüm. Savaş da hemen benimle birlikte kalktı.

"Sen kalk," dedi Kaan, Mahir'i kolundan tutarak.

"Niye ya?"

"Pozisyon uygun değil. Kalk sen bir sigara molası falan ver. Bir hava al. Hadi." Kaan'ın bu sert erkeksi tavrı beni olduğu kadar Savaş'ı da şaşırtmıştı. Mahir'i kolundan tutup götürürken odada ben, Savaş ve abim kaldık.

"Şınav pozisyonu al," dedi Savaş emir veren tonuyla. Nasıl alındığına dair bir fikrim yoktu ama zihnimde canlandığı kadarıyla yere yattım ve ellerimi yere koyup bacaklarımı açarak başımı yukarı, Savaş'a doğru kaldırdım.

"Tamam mı?" diye sordum.

Eğildi ve bir elini karnıma koydu. Geniş eli, uzun parmakları karnımın üzerinde epey bir yer kaplarken bir parmağı hemen sütyenimin alt kısmına kadar erişmişti. Dokunduğu yer alev alev yanarken karnımda hemen başlayan fokurdamalar nefesimi kesti. Şu an bu pozisyon ve abimin burada oluşu adrenalinle karışık bir his salgılatıyordu bana.

Karnımdaki elini hızla yukarı doğru çekerek, "Belini düz tut," dedi. Belim dümdüz bir hâle gelirken, "Bacaklarını kırmadan eğileceksin," dedi erkeksi sesiyle. Hâlâ elinin karnımda oluşu beni delirtiyordu.

"Tamam," dedim titreyen sesimle. "Elini çek." Çek çünkü ne kadar dayanabilirim bu duruma bilmiyorum. Konsantre olamıyorum.

Gülümseyip eli hafifçe belirgin olmayacak şekilde karnıma bir baskı uygularken bunu bilinçli yaptığını fark etmiştim. Hemen arkasından elini çekti. Yavaşça bedenimi indirdiğimde dirseklerim acıdı ve anında kendimi yere bıraktım.

Savaş kahkahalarla gülerken, "Hayır," dedim gözlerimi dikerek. "Bu sayılmaz. Tekrar deneyeceğim. Sonuçta daha önce hiç yapmamıştım."

"Ama oyunbozanlık bu," dedi gülümsemesi kaybolmadan. "Hani yapabilirdin? Daha bir taneyi yapamadın."

"Yaparım," dedim inatla. "Yapacağım. Bir kere daha!"

"Tamam bakalım," dedi hemen arkasındaki koltuğa oturup arkasına yaslanarak. "Bekliyorum."

Derin bir nefes aldım ve tekrar bedenimi kaldırarak gözlerimi kapadım. Bedenimi yere indirdim fakat kaldırırken titreyerek geri düştüm. Gözlerim kapandı ve Savaş'ın sinir bozucu gülümsemeleri kulaklarıma doldu.

"Bir kere daha," dedim kafamı ona çevirerek. "Bu son!"

Daha ne kadar oyunbozanlık yapabilirdim bilmiyorum ama deniyordum tüm şanslarımı. Artık ne kadar ümidi kesmişse benden, inatlaşmadan, "Tamam," dedi. "Bu son olsun. Hatta bir taktik daha vereyim sana. Düzenli nefes al. Burnundan al, ağzından ver."

Tekrar pozisyon alıp gözlerimi kapadıktan sonra onun söylediği şekilde nefes alarak gövdemi indirdim ve kaldırırken tekrar yere çakıldım. Bir tane bile yapamamıştım. Bir tane bile.

"Bitti," dedi gururla. "Ben kazandım."

Yerimden kalktıktan sonra ona doğru döndüm. Koltuktan kalktı ve hemen önümde durarak ellerini beline koydu.

Alttan gözlerine bakarken, "Kazandın," dedim. "Ne istiyorsun?" Lütfen abine söyle gibi bir şey olmasın Savaş, ne olur.

"Şimdi değil," dedi ince bir sesle. "Biraz düşüneceğim."

O masaya doğru ilerlerken, "Ama böyle anlaşmamıştık," dedim. "Hemen istemen gerek."

Sandalyeye oturdu ve olumsuz anlamda kafa salladı. "Yoo. Öyle bir şart koymamıştık ama sen yine de hemen istersen aklımda bir şey var." Abim... Öyle düşündüm bir an.

"Yok yok," dedim yanına oturarak. "Hence de düşün sen önce." Ben seni sonra ikna ederim nasılsa. Koşulsuzca dedik, ama ben senin sevgilinim, tabii ki her şeyi kabul etmem. Sen de bir şey diyemezsin. Dememelisin yani. Sevgililik bu demek sonuçta. Hatta belki sen bu kazandığın ödülü bana devretmekte isteyebilirsin. Çünkü sevgiliyiz. Böyle bir hakkım var. Bunu özel olarak konuşalım.

Çok geçmeden Kaan kapıda gözükürken abim ona dönerek, "Mahir nerede?" diye sordu.

"Dışarıda," dedi Kaan ellerini ovuşturarak. "Adama bir sigara dedik üçüncüyü yaktı. Götüm dondu bu havada. Onu mu bekleyeceğim?"

"Oğlum ya!" dedi abim surat asarak. "Ayıp. Misafir o, yalnız bırakılır mı?"

Abim kalkıp kapıya doğru ilerlerken Savaş sinirle gözlerini kıstı ve eli kapıyı gösterdi. "Harbi salak lan bu. Kardeşiyle aynı katta adam uyutuyor ayıp olmuyor, dışarıda tek sigara içince ayıp oluyormuş."

"Bu Levent abim de," dedi Kaan kollarını geri doğru atıp sırıtarak, "çok saf. Gözünün önünde olanları fark edemiyor." Yine ve yine kalp atışlarım hızlandı, buz kestim. Kaan'ın yapmak istediğini anlamıştım. Savaş'a laf atıyordu ama abimin her an bu konunun üstüne gelme ihtimali beni deli gibi titretiyordu.

"Aynen," dedi Savaş da aynı sırıtma ve büyük bir rahatlıkla. "Birinin söylemesi lazım..."

"Kaan lütfen," dedim korkuyla öne doğru atılarak. "Kapa konuyu."

"Dursana sen bir ya," dedi Savaş beni geri doğru çekerek. O sert ifadesini takındıktan sonra büyük bir ciddiyetle, "Söyle lan," dedi kazağının kollarını çekerek. Savaş'ın bu tavrıyla beni daha fazla korku sardı. "Adamsan Levent gelince söyle. Söylersen elimi bile sürmeyeceğim sana, söz," dedi elini masaya sertçe vurarak. "Ama yok söylemezsen," dedi işaret parmağı camı göstererek, "seni bu sokağın başından bile geçirmem. Müge'yi uzaktan bile göremezsin." Kaan beklemediği bu tepkiyle şaşkınlıkla kalmışken. "Gerzek," dedi Savaş öfkeyle. "Aklı sıra şantaj yapacak bana. Levent'e söyleyecek göt var

mı lan sende? Bekliyorum," dedi dişlerini sıkıp kafasını hızla sallayarak. "Benim işime gelir, oğlum. Levent gelince bir anlatma bak bu havada ben sana bu mahalleyi akşama kadar turlatmıyor muyum!"

Havada olan elini tutup indirirken titreyen sesimle, "Savaş lütfen," dedim sakinleştirmek için. O ise çatılmış kaşlarını bir an Kaan'dan çekmedi.

"Ama ben böyle düşünmemiştim hiç ya," dedi Kaan kısılmış sesiyle hayal kırıklığına uğrayarak.

"Ne düşünmüştün, pardon?" dedi Savaş gözlerini kısarak. "Senin o sikik şantajlarına boyun eğip tamam diyeceğimi mi? Müge ile görüşmene izin vereceğimi mi? Kavat mıyım lan ben! Ne düşündün oğlum sen? Levent'e söyleyecekmiş," dedi alay dolu bir sesle arkasına yaslanarak. "İt herif."

Kaan bir şey diyemeden kalmış dururken Savaş öfkesini atamamış gibi bacağını sallayarak devam etti konuşmaya. "Müge'nin telefonlarını bana yönlendiriyorum," dedi dişlerini sıkarak. "At mesaj sen, ben de kırayım o parmaklarını."

"Yok artık ya," dedi Kaan ellerini kenara atarak. "Mesajlaşmamıza da mı? Ya Savaş abi," dedi öne doğru çıkarak. Kızarmıştı yüzü Kaan'ın. Zavallı ergenim. İşleri düzeltmek yerine iyice çıkmaza sokuyordu. "Sen bizim aileden bir kız seviyorsun, ben sizin aileden bir kız seviyorum. Hani bu konu berdele bağlansa bile şu an kapanmış olması gerekiyordu. Senin neden bu ısrarın hâlâ ya? Ben alırım, siz alamazsınız mevzusu neden?"

"Kaan!" dedim konuya girerek. "Tamam, kapat konuyu. Uzatma. Sen de," dedim Savaş'ın kolunu tutarak, "yapmayacaksın tabii ki öyle bir şey!"

Çok da sakinleşmiş gibi durmuyordu ama cevap vermeden onu tutan elimi alıp avucumun ortasına bir öpücük bırakarak dizimin üstüne geri koydu. Bu sana kızmak istemiyorum ama karışma demek miydi ki? Kaan'ın gözleri Savaş'ın üzerinde bir aşağı bir yukarı dolandım.

"Hay anasını ya," dedi Kaan kafasını kenara atarak. "Herif bizim yanımızda kızın elini öpüyor, biz mesaj atınca parmaklarımızı kırıyor. Yemin ederim bu aşkın ıstırabını ben çekiyorum ya! Resmen

sürünüyorum. Müge demesin yani ileride benim için bir şey yapmadın diye. 17 yaşındaki adamın saçında beyaz mı olur ya! Kardeşinden önce abisi yedi ömrümü!"

"Kaan," dedim gözlerimi büyüterek. "Sus artık."

"Bırak bırak konuşsun," dedi Savaş. "Levent gelince de konuşsun. Bekliyorum ben."

Tam o sırada içeri giren abim, "Hayırdır?" dedi göz kırparak. "Kim ne konuşacak benimle?" Mahir ve abim yerlerine oturdu. Bitsin şu kahvaltı faslı artık yeter!

"Kaan," dedi Savaş arkasına yaslanıp rahatlıkla. "Sana bir şey söyleyecekmiş." Gözlerim abimle birlikte Kaan'a dönerken bir şey söylememesi için hafifçe kafamı salladım.

Bir bana baktı bir Savaş'a. Sonra abime dönerek, "Mont isteyecektim," dedi kısılmış sesiyle. "Savaş abi koşu yaptıracakmış bana." Bir kez daha rahat nefes aldım. Bugün olaylar resmen hep direkten dönüyordu. Savaş tahmin etmiş gibi gülümserken başını da iki yana salladı.

"Oğlum, ne koşması bu havada ya? Vakit mi kalmadı?"

"Kalmadı abi," dedi Kaan umutsuz gözleri masaya odaklanmışken. "Bana bir bok kalmadı bu saatten sonra." Savaş ise oldukça keyifli, sırıtarak öksürdü.

"Öksürdün," dedi abim gözlerini kısıp Savaş'a bakarak. Sanki dünyanın en kötü şeyini yapmış gibi bakıyordu.

"Aynen," dedi Savaş "Öksürdüm. Boğazım falan da ağrıyor, grip oldum."

"Ateş, karın ağrısı?" dedi abim, Savaş'a bakarak. "Kendini bayılacak gibi hissediyor musun?"

Gözleri pür dikkat Savaş'ı incelerken, "Ne diyorsun sen ya?" diye sordu Savaş anlamamış gibi.

"Abi Çin'de bir grip salgını başlamış, yayılıyor dediler. Ben de biraz tırsmadım değil."

"Oğlum, saçmalama lan," derken abime doğru eğildi Savaş. "Salak salak triplere girme kendi kendine. Bildiğin Türk gribi benimki." Hem yarası vardı hem grip. Vücudu resmen zorla ayakta duruyor gibi.

"Ihlamur yapayım mı?" dedim Savaş'a dönerek. "İyi gelir belki."

Savaş'ın hoşuna gitmiş gibi gülerken, "Olur," dedi. "Yaparsın birazdan. Kahvaltını et önce." Abim ise sürekli olarak Savaş'ı inceliyordu.

"Hep bu Çinlilerden çıkıyor zaten her şey. İnşallah Çinli görmemişsindir Savaş, gittiğin yerlerde," dedi umutla. "Nereden geldiğin de belli değil çünkü."

Hepimiz abimin bu pimpirikli hâli karşısında gülerken, "Oğlum, sen Çinlileri severdin. Şimdi bir hastalık oldu diye niye düşman belledin?" dedi Savaş. Arkasına yaslanıp kolunu benim sandalyemin arkasına doğru attı. Böyle bir ortamda bu yakınlaşma beni tedirgin ederken gözlerim masada dolandı. Kimse garipseyerek bakmamıştı.

"Ne alaka oğlum?" dedi abim gevşek bir tavırla. "Ben ne zaman sevdim Çinlileri?"

"Oğlum sen demiyor muydun ne güzel çekik gözlüler, minyonlar falan diye?"

Sessiz kalıp aralarındaki konuşmayı dinlerken Mahir girdi söze. "Japonlar değil mi onlar ya? Minyon olanlar."

Savaş konuşmasından rahatsız olmuş, yerinde dikleşerek burnunu çekmişti. "Akraba sayılır onlar. Çinlinin de minyonu var. Ayrıca sorduk mu sana?"

"İyi de abi," dedi abim konuşmaya girerek, "biz seninle bu konuşmayı taa geçen sene yapmıştık. O da şöyle olmuştu." Savaş bacağını diğer bacağının üzerine atıp sallarken abimi dinliyordu. Dirseğimi masaya koyarak avucumu çeneme yerleştirdim ve dinlemeye devam ettim.

"Bir film izliyorduk seninle. Ben sana bu kızlar ne kadar güzel, minyon, küçücük demiştim. Sen de bana bir ara ayarlayıp ülkelerinde ziyarete gidelim, yakından görelim bakalım ne kadar küçüklermiş demiştin. Şimdi niye ben seviyor oldum, anlamadım. Yakından tanışmak isteyen sensin."

Duyduklarımla sinirden köpürürken tırnaklarım çenemi kazımaya başladı. Kıskançlıktan ölüyordum. Savaş ve Japon kızlar... Aklımda beliren sahneler cinnet geçirme sebebiydi. Soluklarım da hızlandı. Savaş duyduğu şeyle öksürüp abime doğru ilerledi.

"Oğlum, salak mısın lan sen?" dedi gülerek. "Ne zaman oldu öyle bir şey, saçmalıyorsun." Ses tonu bile değişmişti. Dizini dizime yaklaştırmasıyla kendimi çekerek bedenimi ondan uzak tarafa çevirdim.

"Ne saçmalaması?" dedi abim anlatmaya devam ederek. O kadar pürdikkat dinliyordum ki merakla, kıskançlıkla, öfkeyle. "Hatta sen uçak biletlerine, otellere falan baktın."

"Ha, o derece ciddiydiniz gitmekte," dedim dayanamayıp lafa atılarak. "Bravo size." Savaş bana bakıp durduktan sonra ağzı konuşmak için açıldı ama abimin varlığıyla tekrar kapandı.

"Ben bunu Efsun'a anlatmazsam," dedim abime gözlerimi kısarak. "Çin'e gidecektin, öyle mi? Bak görürsün, ben bunları tek tek Efsun'a anlatmazsam."

Bu biraz da Savaş'a gözdağıydı. Öyle sinirliydim ki ona. O da bu hâlimi fark etmiş fakat abim yanında diye sesini çıkaramıyordu.

"Ooo," dedi Kaan. "Sıçtınız şimdi."

Abim panikle, "Saçmalama," dedi. "Savaş gitmek istedi."

Sus, söyleme sus, duydukça tepem atıyor.

"Savaş tek mi gitmek istedi, abi?" dedim öfkeyle. "Peşinde sen de gidecektin. Görürsün, anlatacağım."

Savaş bana bakıp bendeki siniri gördü ama bir şey yapamadıkça daha da hiddetlendi. "Senin çenenin bağını sikeyim!" dedi öfkeyle abime bakarak.

"Sana ne oluyor, oğlum?" dedi abim. Anlayacak diye aklım çıktı ama neyse ki kendi korkusundan sorgulamadı. "Bana patladı olay. Gülfem bak, Efsun'a bir şey demiyorsun. Zaten o zaman Efsun bile yoktu hayatımda."

"Efsun'un bu saçma detaya takılacağını hiç zannetmiyorum."

"Saçma falan değil," dedi Savaş. "Abin haklı. Sonuçta Efsun, abinin hayatında geçen sene yoktu. Hesap soramaz."

Bu Efsun ve Levent mevzusu değil, bize söylediği sözdü ama gram umurumda değildi.

"Öyle mi?" dedim tek kaşımı kaldırarak. "Sana ne, Savaş abi? Bırak da neyi sorup soramayacağına kendi karar versin. Sizler her şeyin hesabını soruyorsunuz sonuçta."

Sandalyemi itip ayaklanırken, "Çıkıyorum ben," dedim. "Kursa gideceğim."

Savaş'a bakmayıp ciddi tavrımı koruyor oluşumla ayağını ritmik bir şekilde yere vurmaya başladı. "Çay yapacaktın bana." Saçlarımı savurup tek kaşımı kaldırarak ciddi bir tavra büründüm.

"Bizdeki taze bitti," dedim soğuk sesimle kapıya doğru adımlayarak. "Japonya'da Japon kızlarını incelerken içersiniz siz çayınızı."

"Gülfem," dedi abim arkamdan bağırarak. "Bak sakın Efsun'a bir şey deme. Yakarım çıranı! Gülfem!"

Cevap vermeyip sinirle montumu giyerek kapıyı çarptım.

Ön tarafta duran elmayı karakalem şeklinde çizmeye başlamıştık. Oldukça sessiz bir ortam varken kimisi kulaklıklarıyla müzik dinliyordu. Hocanın gösterdiği bazı tekniklerle birlikte ilk çizimimi yapmak için oldukça heyecanlıyken fazlaca dikkatli davranıyordum. Kendimi odaklıyor ve birçok şeyden, düşüncelerimden soyutlanıyordum. Bu kurs fikri kesinlikle çok doğru bir karardı. Şu an birçok şey kurabilirdim. Hatta belki Savaş'la kavga bile edebilirdim. Ona sarabilirdim, muhtemelen o da bana sarardı fakat şimdi bir noktaya kendimi verip hiç değilse birkaç saatliğine sakinleşecek alan yaratıyordum kendime. Elbette Savaş'ın geçmişinin çok da temiz olduğunu düşünmüyordum, geçmişinden hesap da soramazdım. Yoktum, olmadığım bir dönemdi. Sorsam da hiçbir şey değişmeyecekti fakat yine de içimde beni kemiren o kıskançlık duygusunu atamıyordum. Kalbim mantığıma yenik düşüyordu. Kapının bir kez tıklanıp ardından hemen açılmasıyla kısa süreli kapıya baktım, çektim ve tekrar baktım. Savaş... Savaş gelmişti. Elimdeki kalem aniden yere düşerken kaşlarım anlamsızca çatıldı.

"Ne oluyor?" dedi hoca da şaşkınlıkla. Savaş heybetli görüntüsüne uygun sert ve kararlı adımlarını bana doğru ilerletirken hocaya bakıp elini uzattı ve "Pardon," dedi. "Öğrencinizin biriyle bir konuşma yapmam gerekiyor da."

Hocanın gözleri herkese tek tek bakarken herkes birbirine bakıyordu. Kime geldiğini anlamaya çalışıyorlardı ki, "Sa-Savaş," dedim ayaklanıp titreyen sesimle.

Hemen yanımda bitince tepemde duran adama başımı kaldırarak kaşlarımı çattım. "Senin ne işin var burada?" diye sordum dişlerimin arasından sinirle.

"Konuşacağız," dedi sert sesi ve bakışlarıyla. "Dışarı gel." Bu olay ne ara bu noktalara geldi, ben hiç anlamadım. Şu an burada olması saçmalıktan ibaretti.

"Dersteyim, Savaş. Gider misin lütfen?" diyerek gözlerimi belerttim ve sesimin tonunu vurguladım. Deli miydi bu adam? Kura basmak da neydi?

"Çıkar mısınız dışarı?" dedi hoca. "Ne konuşacaksanız dışarıda halledin."

Etraftaki gözler bizim üzerimizdeyken Savaş bir an olsun çekmedi bakışlarını benden. Ellerini beline koymuş bana bakarken, "Git!" dedim.

"Dışarıda konuşacağız. Gel."

"Gelmiyorum."

"Peki," dedi burnunu çekip geri adımlayarak. Tam olarak orta kısma geçtiğinde ellerini iki yana açtı ve yüksek sesle konuşmaya başladı. "Öncelikle dersinizi böldüğüm için özür dilerim. Fakat sevgilimle aramızda geçen..." Ciddi ciddi konuşmaya başlamıştı ki adımlarımı hızlandırıp elinden tutarak dışarı çekmeye başladım.

"Konuşmamın bu kadar etkili olduğunu bilmiyordum," dedi sinir bozucu bir tavırla. Sınıfın dışına çıkıp kapıyı çektiğimde tuttuğum elini bıraktım.

"Neden geldin?" diye sordum sinirle.

"Telefonun kapalı!" dedi ciddi bir ifadeye bürünerek.

Ellerimi göğsüme doladım ve "Biliyorum," dedim.

"Bildiğini biliyorum," derken tek kaşını kaldırdı. "O siktiğimin telefonunun neden kapalı olduğunu soruyorum. Seni aradım!"

"Tam da bu yüzden olabilir mi?" diye sordum hafif sahte bir gülümsemeyle. "Konuşmak istemediğim için." Eli yüzüne gitti ve hafif kirli sakallarını eliyle okşadı.

"Sabahki konu yüzünden bana tavır yapmayacaksın, değil mi? Ben o zaman abinle dalga geçmiştim ve sen hayatımda bile değildin.

Basit bir şakaydı. Ayrıca geçmişimle ilgili hesap vermek zorunda değilim."

"Buraya kadar bunun için mi geldin?" dedim gülümseyerek. "Geçmişinle ilgili sana hesap falan sormuyorum. Geçmişin umurumda bile değil. Kendini bana sakladığını falan düşünmemiştim elbette. Hele seni tanıdıktan sonra... Geçmişinle ilgili hesap sormam yani, merak etme. Hem," dedim sinir etmek istercesine, "hesap sorarsam hesap sorarsın, değil mi? Ben de seninle geçmişimi paylaşmak istemiyorum. Bence de en iyisi kapatmak."

"Anlamadım," dedi gözlerini kısarak. "Geçmişinde yaşamış olduğun ne olabilir ki?" Yavaş yavaş olay benden tarafa doğru çevrilmeye başlamıştı.

"İlk sevgilim değilsin Savaş, sen de biliyorsun bunu. Senin kadar bir şeyler yaşamış değilim elbette fakat tüm ilklerimin de seninle olduğunu söyleyemem." Alnında belirginleşen damar ve sertleşen âdemelması, kısık ama öfke barındıran sesi...

"Ne olabilir ki?" diye sordu tedirginlikle. "Yani el ele tutuşmuş olmanı sanırım kabullenebilirim. Bunu itiraf edebilirsin." Kahkaha attım.

"Okul öncesi bile birçok erkeğin elini tuttum Savaş, güldürme beni. El ele tutuşmak ne? Ayrıca buna sadece cinsel olarak bakma, bir kadın için hisler oldukça önemlidir. Belki ilk aşkım sen değilsindir. Sen saatlerce birileriyle sevişmiş olabilirsin, gerçekten benim için sorun değil. Öncesi sonuçta ve eminim aklında bile kalmamıştır fakat benim yoğun hislerle aldığım ufak bir buse bile bende derin etki bırakmıştır. Olamaz mı? Tabii bunlar hep varsayım. Bilemezsin. Dediğin gibi, geçmişin hesabını vermek zorunda değiliz. Konusunu da açmaya gerek yok."

Sözlerim karşısında sinirli ama hiçbir şey yapamayan bir adam bırakmıştım. Öylece bana bakarken, "Âşık mı oldun?" diye sordu. "Öpüştünüz mü? Kim o orospu çocuğu? Ne etkisi bıraktı bu kadar?"

Ellerimi saçlarımın arasına atarak hafifçe gülümsedim. "Savaş," dedim ince bir sesle. "Söylemeyeceğim, inatlaşma. Hiçbir zaman bilemeyeceksin. Sen istedin bunu."

"Ne Savaş?" dedi gözleri savrulan saçlarımı takip ederken. "Dün geceki gibi, inadından yapıyorsun, biliyorum. Öyle bir şey yok."

Umutla gözlerime baktığında, "Bilemezsin," diyerek dudak bük-tüm.

Öyle çaresiz duruyordu ki karşımda, bir umutla öyle bakıyordu ki bana. "Hadi güzelim," dedi yalvarır gibi ellerini saçlarıma atarak. Parmakları saç tutamlarımın arasında dolandı. "Tüm gün kurdurma bana kafamda. Âşık falan olmadın, değil mi? İnadına konuşuyorsun böyle."

Böyle sert kuralları olan bir adamın şu an öpüşme kısmından ziyade hisler kısmına takılıyor oluşu beni fazlasıyla etkilemişti. Onun için başkasına âşık olma ihtimalim, öpüşmemden daha önemliydi.

"İnadından konuşuyorsun böyle, değil mi?" dedi tekrar. "Ufak bir ipucu ver bana."

Bu hâli karşısında dayanamayarak, "Belki de," dedim.

Bunu bir cevap olarak kabul etmiş rahat bir nefes verirken kolları arasına çekti beni ve sarıldı. Parmak uçları saç diplerimi severken keskin kokusunu içime çektim.

"Gerçekten bunun için mi geldin?" dedim göğsünde kafamı ona doğru kaldırarak. "Normalde tüm gün bana bu eziyeti yaşatman gerekiyordu. Kafamda kurdurman gerekiyordu falan. Tüm gün kendini düşündürüp akşam ikna edici bir konuşma yapman. Beklemiyordum seni."

"Ah, evet," dedi gözlerini devirip gülümseyerek. "Kesinlikle öyle yapmayı düşünüyordum ama telefonun kapalı olunca aklım çıktı. Malum, telefonu elinden düşürmediğin için de kapalı olması canımı sıktı."

"Hımm," dedim dudaklarımı yalayıp gülümseyerek. "Her telefonu kapalı olana böyle canın sıkılıyor muydu senin? Sen de bana bir ipucu verirsin belki."

Çenem göğsünde kafamı ona doğru kaldırmış bakarken kolları arasında sıkı sıkı sarılıydım hâlâ.

Dudak kıvrımları hafifçe yükselirken gözleri dudaklarımda dolandı. "Yok," dedi ses tonu ruhumu içine çekerken. "Hiçbir telefonun

kapalı oluşu canımı sıkmamıştı. Dilberin biri fena hâlde ayarlarımla oynuyor."

Dolabımdan birkaç şeyi çantama yerleştirmek için bakındım. Dolaptan günlük giyebileceğim iki takım koyarken çantama, bir tane de şık olduğunu düşündüğüm elbiseyi yerleştirdim. Makyaj malzemelerimle birlikte bir topuklu, bir spor ayakkabı koydum. Giderken de botlarımı giyecektim. İç çamaşırı çekmecesinden iki takım alıp onları da çantama yerleştirdikten sonra son kontrolleri yaparak Savaş'a mesaj attım ve evdekileri görüp çıktım. Geceleri daha soğuk olan hava anında beni titretirken çantamı koluma geçirdim ve ellerimi cebime sokarak sokağın başına yürümeye karar verdim. Böyle evin dibinden binemezdim arabasına. Savaş görürse kesin yürütmez bindirirdi ama o ortalıkta yokken gidip mesaj atmak oldukça mantıklıydı.

Demir kapıdan çıkıp birkaç adım atmıştım ki, "Gülfem," diye bir ses duydum. Arkamı döndüğümde Mahir bana doğru geliyordu. Durdum ve bekledim. "Ya Gülfem," dedi mahcubiyetle. "Ben seni bir daha göremem sanırım. Döndüğünde burada olmam. Ben o ilk karşılaşmamız için konuşacaktım. Olayın sıcaklığıyla konuşmaya pek vaktim olmadı ama bilerek odana girmedim. Yani misafir olarak alındığım bir evde kız kardeşinin odasına dalan, üstelik soyunurken yakalayan bir adam olarak..."

"Ne dedin sen?" dedi Savaş'ın sesi gitgide yaklaşarak. Harika zamanlama. "Sen, Gülfem'i soyunurken mi gördün?"

Bileğinden sertçe kavrayıp kendine döndürürken Mahir'i, "Birader sakin," dedi Mahir.

"Biraderini siktirme bana! Sen Gülfem'i soyunurken mi gördün?" Her kelimesinde daha çok sıkıyordu bileğini.

"Savaş," diyerek yaklaştım ve elimi elinin üzerine koyarak çekmeye çalıştım. "Bir dinlesen," dedim titreyen sesimle. Gözleri bir an olsun beni bulmadı. Elimin dokunuşunu hissetmedi bile.

"Çıldırtmayın lan beni! Ne gördü bu?" diye bağırdı sokağın ortasında. Etrafı kontrol ettim. Kimse yok gibi gözüküyordu ama biraz daha devam ederse olacaktı.

"Savaş lütfen," dedim tekrar. "Hiçbir şey görmedi, yemin ederim. Üzerimi çıkarmamıştım bile. Yanlışlıkla girdi. Lütfen."

"Tam olarak anlattığı gibi," dedi Mahir soğuk tavrını koruyarak. "Şimdi bırak o kolumu."

Savaş burnundan solurken bir bana bir Mahir'e baktıktan sonra, "Lütfen," dedim. "Lütfen bugünü bozmayalım. Bu konuyla gerilmeyelim. Lütfen."

Elini gevşetip çekti ve ben şaşırdım. Bu kadar kolay kabul etmesini beklemiyordum. Ondan ayrılan elleri benim parmaklarıma geçti ve beni çekerek arabaya doğru yürümeye başladı. Bir şey demedim, onunla beraber adımladım. Ne demem gerektiğini de bilmiyordum zaten. Arabaya birkaç adım kala aniden elimi bıraktı ve hızla geldiği kısımları geri dönerek Mahir'i bileğinden kavrayıp elini arkada birleşti.

"Bir daha," dedi dişleri arasından, "kapıyı çalmadan hiçbir yere girmeyeceksin. Duyarsam bu parmaklarının hepsini tek tek götüne sokarım!" Onun kadar ben de sinirliydim bu tavrına. Tamam deyip tekrar geri dönmesine, yanlış anlaşılmayı böyle iğrenç bir duruma getirmesine...

"Savaş!" diye kafamı iki yana salladım. Yanından geçip hayal kırıklığıyla onu orada bırakıp hızlı hızlı adımlamaya başladım. Sokağın başına doğru hızlı, öfkeli adımlarla ilerliyordum. O kadar hızlı yürüyordum ki esen rüzgâr boğazımı kuruttu ve yakıcı bir acılık bıraktı. Önümü aydınlatan far lambaları Savaş'ın arabasının yanımda durmasıyla son buldu.

"Bin arabaya." Duymazlıktan gelip ilerledim. O da benimle birlikte yavaşça sürdü.

"Nereye kadar yürüyeceksin? Bin şu arabaya!" Aniden durdum, durdu. Arabanın önünden geçip yanındaki koltuğa otururken elimdeki çantayı arkaya fırlattım.

Arabayı sürmeye başladı. "Birkaç dakika," dedi elleri sertçe direksiyonu sıkarken. "Birkaç dakika ver bana sakinleşmem için."

Sustum. Kollarımı birbirine dolayıp dudaklarımı kemirirken sinirle birkaç dakika sessizlik oldu arabada. Sonra daha ılıman ama hâlâ öfkenin yer aldığı ses tonu, "Konuş!" dedi.

"Ya sen," dedim kendimi ona çevirerek. "O kadar sıkıldım ki bu şiddet merakından. Adam yanlışlıkla girdi."

"Girmeyecekti!" diye bağırdı.

Ben de bağırdım. "Girdi amal Bazen bazı şeyler olması gerektiği gibi gitmez. Bunu şiddetle çözemezsin. Herkes hata yapar. Öfke problemin var, Savaş ve senin bunu çözmen gerekiyor."

"Var. Aynen," dedi kafasını sallayarak. "Sinirli bir adamım ben."

Kendimi ona çevirerek, "Tedavi olman lazım," dedim. "Bu bize zarar veriyor." Yoldan kısa süreli bana çevirdi bakışlarını.

"Bir hastalığın tedavisi nasıl olur, biliyor musun Gülfem?" diye sordu. "Ona sebep olan şeylerden uzak durarak. Hayatından çıkararak. Hangisini çıkaracağım? Mesleğimi mi bırakacağım? Seni mi terk edeceğim? İkisi de beni en fazla bu durumun içine iten şeyler."

"Ben mi?" dedim elimle kendimi gösterirken. "Ben mi seni sinirlendiriyorum? O zaman bu daha vahim. Sinirlendiğinde bu öfken bana da dönebilir. Bu şiddeti benim üzerimde de..."

Aniden frene basarak sarsılmama sebep oldu. "İn arabadan!" Yüzüme ciddiyetle bakınca öyle kalakaldım.

"Anlamadım," dedim kaşlarım istemsizce çatılırken.

"Sana, hatta ve hatta herhangi bir kadına şiddet uygulayacak kadar şerefsiz olduğumu düşünüyorsan hemen bu arabadan in ve bir daha benim yüzüme dahi bakma." O kadar kırılmış ve sinirli gözüküyordu ki. Gözlerindeki hayal kırıklığını görebiliyordum.

"Savaş, ben..." dedim titreyen sesimle saçlarımı kulaklarımın arkasına atarak. "Öyle demek istemedim."

"Evet, sinirli bir adamım," dedi büyük bir netlikle. "Fena hâlde kıskancım, öküz herifin tekiyim, evet bazen de çok pis konuşuyorum, hatta birçok kez fakat hiçbir zaman ne sana ne de başka bir kadına el kaldıracak kadar haysiyetsiz olmadım, olmam da ve senin şu an bunu bana söylüyor oluşun benim için hayal kırıklığı. Senelerce beni tanımıyor oluşuna yazık," dediğinde beynimden vurulmuşa döndüm. Kendime o kadar çok kızdım ki. Savaş asla böyle bir adam değildi. Ben onu neyle itham etmiştim? Kendimden utandım.

"Savaş, ben özür dilerim," dedim incelen sesimle. "Öyle demek istemedim. Biliyorum, tabii ki senin bir kadına vurmazsın. Ben sadece o an..." Sustum, gözleri bana değil yola bakarken hiçbir kelimemin ona iyi gelmeyeceğini anladım. Arabayı tekrar sürmeye başladı. Sessizce ilerliyorduk. Hiç böyle bir yolculuk tahmin etmemiştim. Hayal etmemiştim. Radyoda çalan hafif müzikten başka çıt çıkmıyordu. Araba karanlık tenha bir yolda öylece ilerliyordu. Benimle konuşmak için yeltenmiyordu bile. Sadece öylece sürüyordu. Gözlerime bile bakmadan.

"Dursana," dediğimde bana döndü kısa bir süre.

"Neden?"

"Arkaya geçeceğim. Uyurum hem belki biraz. Sen de çok benimle konuşmak istiyormuşsun gibi durmuyorsun zaten. Sinirin yatışır hem."

"Sinirimin yatışması için uzaklaşman değil, yakınlaşman gerekiyor," dedi soğuk sesle ama sıcak bir cümle kurarak. "Çıkar ayakkabılarını."

"Ne!"

"Ayakkabılarını çıkar," dedi tekrar. Birkaç saniye bekleyince, "Hadi," dedi. Bağcıklarını çözüp çıkardım.

"Kucağıma uzat," dedi beklemediğim bir şekilde.

"Anlamıyorum," dedim şaşkınlıkla. Dizlerimin altına geçirdiği eliyle aniden ayaklarımı kucağına uzattı. Arkadan aldığı montunu bana uzatırken, "Başının altına koy," dedi. Ben hâlâ anlamamış gibi bakıyordum. Açıklama gereği duymuş gibi konuştu. "Uyumak istemiyor muydun, uyu işte."

Gülümsedim ve onun kokusu olan monta başımı koydum. Bir eli direksiyondayken bir eli bacaklarımın üzerindeydi. Bu his o kadar güzel, o kadar huzurluydu ki.

"Savaş," dedim normal bir şekilde. "Sabahki tavrın neydi? Yani abime karşı. Kapadokya olayında. Resmen yollaması için kışkırttın."

"Abin çok rahat bir adam ve bu benim sinirlerimi bozuyor. Sorgulamadı bile gidişini. Bir durum olsa seni koruyabileceğini sanmıyorum."

"Benim korunmaya ihtiyacım yok."

İkimizin de ses tonu oldukça normaldi. Sohbet ediyorduk şu an. Benim için öyleydi yani. Umuyorum ki o da az önceki aptallığımı görmezden gelip sakinleşmişti. Yamuk bir gülümsemeyle bana bakarak yola döndü.

"Biliyorum," dedi dalga geçer gibi. "Ben ölümle burun buruna yaşarken sen sanki asırlarca hayatta kalacakmışız gibi rahat takılıyorsun."

"Savaş," dedim gözlerimi devirerek. Sadece fazla abartmıyordum, hepsi bu. O fazlasıyla takıntılıydı.

"Senin korunmaya ihtiyacın olmasa bile benim senin korunduğunu bilmeye ihtiyacım var. Şimdi ya da evliliğimiz süresi içinde birçok kez seni yalnız bırakacağım ve abinin bu siklemez tavırları beni endişelendiriyor açıkçası. Yani ona emanet edebilecekmişim gibi hissetmiyorum."

Evlilik mi demişti o? Bunu düşünmek bende kısa süreli olarak korku yaratsa da onun ağzından duymak bir o kadar etkilemişti.

"Ama yine de," dedim konuyu değiştirerek, "sabah gaza gelip gitmiyorsun diyebilirdi."

"Sen de o zaman sen götür derdin. Vereceği cevabı söyleyeyim sana." Sesini abim gibi yaparak konuşmaya devam etti. "Neyse sen git o zaman, Gülfem. Bir şey olursa ararsın." Taklidine güldüm oda gülerek bana baktı.

"Ne, yalan mı?"

Değildi, evet.

"Senin abinin ciğerini bilirim ben," dedi elini direksiyonun üzerinde dolandırarak. "Ona dokunmayan yılan bin yaşasın." Bu konuda çok haklıydı.

Evlilik konusu geçmişken, "Evli arkadaşın var mı?" diye sordum. Şu an pozisyonum o kadar rahattı ki. Uzanıyordum. Sıcacık araba, uzun yol, müzik, Savaş... Âdeta rüya gibiydi.

"Var," dedi kafasını sallayarak. "Biri yeni evlendi hatta."

"Öyle mi?" dedim. "O da asker mi?"

Onaylar anlamda kafa salladı. "Hatta eşiyle tanışma hikâyesini anlatayım mı sana?" diye sordu bana bakıp gülümseyerek. Heyecan-

la kafa salladım. Benimle arkadaşlarına dair bir şeyler paylaşması, bu normal sohbetimiz oldukça keyif vericiydi benim için. "Bizim arkadaşlar görev için atandıklarında ev tutuyorlar. Bekâr oldukları için lojman çıkmıyor. Bunlar ev temizliyorlar işte, sonra sıra halılara geliyor. Balkona çıkarıp yıkayacaklar. Karşı binada da öğretmenler var. Bunları öyle halı yıkarken görünce balkona çıkıyorlar izlemek için. Tabii bunlar izlenildiklerini fark edince hava atmak için silahlarını bellerine takmışlar."

O suratındaki gülümsemeyle anlatırken o kadar güzeldi ki. Onun gülüşü bile beni gülümsetirken dinlemeye devam ettim. "Eee?"

"Sonra işte bunlar bulaşık deterjanı döküyorlar yıkamak için. Ne bilsinler, halı da ıslak, bir kayıyorlar. Hepsi yerde. Sonra bu öğretmenler gülüyor işte, biri sesleniyor. Bu evlendiği eşi. 'Komutanım, silah ağırlık yaptı herhâlde, şarjörü çıkarıp mı yıkasan?'"

Ben kahkahalar atarken o da bana eşlik ediyordu. Az önce sessizce çalan müzikten başka bir ses yokken arabada şimdi kahkahalarımız dolduruyordu.

"Harika ya," dedim gülerek.

Kafa sallarken, "Tanıştırırım bir ara," dedi. Arkadaşlarıyla tanışıp onun daha özeline girmek beni mutlu ederdi.

"Olur," dedim gülerek sonra kucağımdaki telefon titredi ve elime aldım. Mesaj gelmişti.

Gönderen: *05...*

Mesaj: *İyi tatiller.*

Donup kalmış zorla yutkunurken suratım asıldı. Kim, nasıl biliyordu bu durumu.

Savaş "Kim o?" diye sordu bana bakarak.

Hızla mesajı silip, "Hiç," dedim. "Efsun atmış." Sorgulamadı ve önüne döndü. Ellerim titriyordu.

Kimdi bu? Kim biliyordu bizim beraber gittiğimizi? Tüm keyfim aniden kaçarken, "Bak," dedi dışarıyı göstererek. Lapa lapa kar yağmaya başlamıştı. Heyecanla yerimde dikildim ve ayaklarımı kucağından çektim. O kadar hızlı ve dolu dolu yağıyordu ki birkaç daki-

kada yerler beyazlamaya başladı. Senenin ilk karı, güçlü bir şekilde yağıyordu.

"Dursana," dedim ayakkabılarımı giymeye başlayarak. Yavaşlayarak freni çekti. Arabanın kapısını açarak indim. Farların belirgin şekilde gösterdiği yerlerde karlar o kadar belirgindi ki. Yol bomboştu. Ellerimi yukarı doğru kaldırıp avucuma, yüzüme doluşan karlara gülümseyerek izin verdim. Savaş da inmiş, arabaya yaslanmış beni izliyordu.

"Kar yağıyor," dedim sanki görmüyormuş gibi. Hayranlıkla beni izlerken dudaklarını ısırıp kafasını salladı. Hâlâ uzak, kırgın gibiydi.

"Savaş," dedim ona doğru dönüp, "ne olur uzak durma benden."

Elini uzattı. "Yaklaş o zaman," dedi erkeksi sesiyle. Sıcak avuçlarına verdim parmaklarımı, beni kendine çekti. Önünde durdum. İki eli yüzümü kavradı ve parmakları yüzümde dolandı.

"Özür dilerim," diye mırıldandım. "Seni kırmak istememiştim."

Dili dudaklarını yalayıp gözlerime bakarak, "Dileme," dedi. "Bir daha aklına dahi getirmemen kâfi. Çünkü ben gücümü sana vurmak için değil, seni korumak için kullanırım. Aksi mümkün dahi değil." Avuç içi öylesine sıcaktı ki... Öyle güven doluydu ki dokunuşları.

"Biliyorum," diye mırıldandım yüzümü avucuna yaslayarak. "O yüzden seni çok seviyorum."

"Ben de, güzelim," derken başparmağını dudaklarıma sürttü. "Ve seninle olan tüm kavgalarımızın tam şurana gelince," dedi dudaklarıma yaklaşarak, "bitmesine bayılıyorum."

Yüzüme doluşan kar taneleri onun sıcak dudaklarını dudaklarıma kapamasıyla anında eridi. Ellerimi boynuna atarak öpüşüne karşılık verdim. Ben de seviyordum. Her ne yaşarsak yaşayalım kopamayışımızı, deli gibi sevdiğim adamın beni deli gibi sevişini seviyordum.

15. BÖLÜM
İNFİAL

"Güzelim."

Yüzümü okşayan elle birlikte boynumda şiddetli bir ağrı hissettim. Yüzüm acıyla buruşurken gözlerimi açmadan elimi boynuma attım. Cama yaslı olan kafamı kaldırarak dudaklarımı ısırıp koltuğa dayadım.

"Boynum tutulmuş," diye mırıldandım.

Gözlerim hâlâ açılmamak için direnirken, "Bütün gece uyudun," dedi ve ardından beni dehşete sürükleyecek bir konuşma yaptı. "Mükemmel bir yol arkadaşı olduğunu söylememe gerek yok sanırım. Gece boyu kaç kere kaza atlattık, haberin var mı yavrum? Yarım saatlik uykuyla çıktım ben yola. Senin beni konuşturman falan gerekiyordu ama daha iki saat geçmeden uyuyakaldın."

Kaza mı? Kaza mı yapacaktık? Ben bu ihtimali hiç düşünmemiştim ki. Direnemedim uykuya.

"Ne!" dedim gözlerimi hızla açarak. Sonra gözümün önündeki balonla kalakaldım. Böyle bir giriş yapacağımızı düşünmemiştim. Hangi noktaya odaklanmam gerektiğini anlayamadım. Gözlerim bir dışarıdaki balona, bir Savaş'a kaydı. Kafasını koltuğa yaslamış bana bakarken hafifçe gülümsedi. Balon yüzümde kocaman bir gülümsemeye sebep olsa da tedirgin bakışlarımı tekrar Savaş'a yönelttim. "Özür dilerim," diye mırıldandım elimi elinin üstüne koyarak. "Bilerek uyumadım. İçim geçmiş. Keşke uyandırsaydın."

"Şaka yapıyorum, yavrum," dedi elimi dudaklarına götürüp ufak bir öpücük bırakarak. "Hem uyuman iyi oldu. Yoksa kağnı gibi gidecektik. Uyanık olduğun sürede yavaş git, yavaş git diye diye kafamı siktin."

Sabaha Savaş'ın mükemmel cümleleriyle başlamışken arabanın kapısını açtı ve "Hadi gel," dedi. Benim konuşmamı beklemeden inerken ben de kaşlarımı çatarak hemen arkasından indim. İnmemle birlikte balonun büyüklüğünü bir kez daha idrak ederek afalladım. Savaş arabanın kapılarını kilitleyip bir iki adım ilerledikten sonra ben de balona bakarak ilerlemeye başladım. Kabanının düğmelerini tek eliyle iliklerken olduğu yerde beni beklemeye başladı. Soğuktan montuma sarmalanmıştım. Yeni aydınlanmaya başlayan hava, eşsiz manzara ve tek tek havalanmaya başlayan balonlar. Adımlarım yavaşça etrafı inceleyerek ilerlerken Savaş elini uzattı bana doğru. Parmaklarım parmaklarını kavradı ve sıkıca eline kenetlendim. Hemen dibine çekerken beni balona doğru yürümeye başladık. Bir miktar mesafe olmasına rağmen aramızda, balonun büyüklüğü belirgin şekilde ortadaydı.

"Bunu yaparız diye düşünüyordum fakat," dedim Savaş'a bakarak, "gelir gelmez olacağını düşünmemiştim."

"Rezervasyon yaptırırken bunu da öncesinden ayarladım." İçimi kaplayan tarifsiz mutluluk ve heyecanla birlikte adımlarım istemsizce hızlanırken Savaş sabırsızlığımı anlamış gibi gülümseyerek bana eşlik etti.

"Korkmuyor musun?" diye sordu.

Bilemedim. Daha önce hiç uçuş deneyimim olmamıştı.

"Bilmem," dedim dudak büküp ona dönerek. "Sanırım korkmuyorum."

"Yukarıdayken korksan da bir anlamı olmayacak. Biliyorsun, değil mi?"

Binmeden önce iyice emin olmak istiyordu korkup korkmadığımdan. Böyle üst üste soruşu beni tereddütte düşerse de kararlı bir şekilde, "Korkmuyorum," dedim.

Anlamadığım bir şaşkınlıkla bana bakarken, "Güzel o zaman," dedi.

Sıkı sıkı kavradığı elimle birlikte balona doğru ilerlemeye başladık. Bizi karşılayan ekibe selam verdik, ardından dağıtılan sandviçleri yemeye başladık. Biz karnımızı doyurup ısınmaya çalışırken balon alevle dolmaya başladı ve bir süre sonra toplam on kişi sepete yerleştik. Yavaş yavaş havalanmaya başladığımızda karnımın içine dolan hava dalgası, Savaş'ın elini beline atmasıyla biraz daha sakinleşmeme sebep oldu. Yerden 5-10 metre yükseklikte süzüldükten sonra sıcak havanın balona üflemesiyle daha yüksekler çıktık ve bu his, daha önce hiç yaşamadığım deneyim, bana oldukça keyifli anılar bırakıyordu. Ben etrafı incelerken Savaş'ın beni izliyor oluşunu görmezden gelemiyordum ve bir müddet sonra beni önüne çekerek kolları arasına sardığında yerden metrelerce yüksekteydik. Hayallerimin çok daha ötesinde bir durumdu bu. Yere baktığımda tüm şehir gözlerimizin önünde serili vaziyetteyken başımı göğsüne yasladı ve belime doladığı elleriyle birlikte, "Sabahları ayrı güzelsin," dedi tok bir sesle.

İçimi ısıtan cümlesi karşısında dudaklarımı yalayarak tebessüm ederken beni saran kollarının üzerini sıkıca tuttum. Islak bıraktığım dudaklarımı rüzgâr yalayıp geçti. "Öyle miyim?" diye sordum nazlı bir edayla.

Bedenimi onun çelik gibi gövdesine yasladığımda ne kadar yüksekte olursak olalım güvendeymişim hissi veriyordu bana. Nazlı tavrım hoşuna gitmiş olacak ki sesli bir şekilde gülümsedi. Gülümseyince hareketlenen göğsünün hareketini hissettim ve ona bu kadar yakın olmak beni fazlasıyla keyiflendirdi.

"Öylesin," dedi beni daha da mest etmek ister gibi. "Efsunlu gibisin, senin her hâlin ayrı bir etki bırakıyor bende."

Sözleri beni mayıştırarak kendimden geçirirken göğsünde sürtünerek omzundan tarafa yasladım başımı. Dudakları saçlarımın arasında beni etkisi altında bırakacak ufak hamleler yaparak konuşmaya devam etti. "Seni kollarımın arasına alıp böyle kalma isteğim hiç bitmiyor. Sanırım benimle evlenmen gerek."

Boğazıma duran sözleriyle kısa bir öksürük krizi yaşadım ve başımı göğsünden kaldırıp yüzüne bakarak ciddiyetini sorguladım. Yine ve yine bir ipucu vermiyordu. Mimikleri yok gibiydi çoğu zaman.

"Evlilik mi?" diye sordum boğazımı temizleyerek. Gözleri gözlerimi taradı. Beni sorguladı sanki. Gülümsemeye çalıştım.

"Evet," dedi hafif bir tebessümle, parmağı yerde bir noktayı gösterirken bakışlarımı gösterdiği noktaya çevirdim. Gelin ve damat vardı gösterdiği yerde. Manzaraya karşı çekildikleri fotoğraflar hatıra olarak bırakmak isteyecek kadar güzel gözüküyordu.

Benim gördüğümü fark edince tekrar elini belime yerleştirerek, "Hemen bugün, buradayken yıldırım nikâhıyla!" dedi. "Siktir et herkesi. Dönünce tutarım elinden, Gülfem artık benim karım derim." Çenesi saçlarımın arasındaki varlığını sürdürürken ağırlığını hissedebiliyordum.

"Olmaz," dedim ciddi bir tavırla. "Ayrıca olsa bile," dedim gözlerimi kısarak alayla, "onlar da kesin anlayışla karşılar bu durumu. Bilirsin, modern ailelerimiz var. O kadar modern ki ben buraya gelirken okul gezisi diye geldim. Sen de eminim görev falan demişsindir."

"Yoo," dedi gayet ciddi bir tavırla. "Nevşehir'e gidiyorum dedim."

Gözlerim hızla büyürken kolları arasında kendimi ona doğru çevirdim. "Saçmalama," dedim korkuyla. "Bizimkiler biliyor burada olduğumu. Laf arasında geçerse ikimizin de burada olduğu, toparlama imkânımız hiç yok."

Gözlerinde bir umut ararken oldukça ciddi duruyordu. "Yapacak bir şey yok. Bu yaşımda yalan söyleyecek değilim."

"Savaş," dedim moralim bozulup başımı kenara atarak. O kadar büyük bir kırgınlık hissettim ki. "Beni ne kadar zor durumda bıraktığının farkında bile değilsin ama şu tavrına bak, ne kadar rahatsın."

Sinirle gözleri yüzümde dolandı ve öfkeli bir gülüş hâkim oldu kısa süreliğine yüzünde.

"Demedim," dedi baskılı sesiyle. "Bir şey demedim, merak etme. İşim var deyip çıktım. Hâlâ bizden emin olamayışınla sabah sabah tüm hevesimin...." Sustu, devamını getirmedi.

Asık suratımla birlikte, "Dön önüne," dedi tüm sinirine rağmen normal tavrına dönmeye çalışarak. "Dön önüne de yanımda oluşunla yetinmeye çalışayım en azından."

Yüzümde koca bir sırıtmayla elim yüzüne dokunurken avuç içime ufak bir öpücük bıraktı ve beni hızlı bir hamleyle tekrar kollarının

arasında önüme döndürdü. Sepete tutunurken ben, kolları arasında sarılıp sarmaladı ve o eşsiz manzarayla sessizce gökyüzünde salındık.

●●●

"Fotoğraf çekilemedik," dedim surat asıp önüme dönerek.

"Biz çekildik, Gülfem. Uçuş pilotuyla çekilmeye gerek yoktu."

"Herkes çekildi ama. Hatıra kalırdı ne güzel," dedim artık gereksiz olduğunu bildiğim muhabbeti sürdürerek.

"Herkesten farkın oldu işte, ne güzel," dedi dalga geçer gibi. "Adam kasıntı herifin tekiydi."

Elinin biri direksiyondan kalkmış karşısındaymış gibi hararetlenirken konuşmaya devam etti. "Balon uçurdu diye bir havalar, bir havalar. F-16 pilotlarında yok o hava, amına koyayım. Bir de adamın egosunu tatmin etmek için fotoğraf mı çekileceğim? Güldürme beni. Sessiz sakin uzaklaştık, ona dua et. Hatıra olarak sertifikaları saklarsın yeter."

Evet, efsane kasıntı bir adamdı ama yine de hatıra olarak saklamak isterdim her ânımızı. Telefondaki navigasyona bakarak arabayı sürerken arabada kısık sesli bir müzik hâkimdi. "Gruba mı katılacağız?" diye sordum kendimi ona çevirerek.

Bir yola, bir telefona bakarken kafa salladı. "Sadece bu gezi sırasında senin fotoğrafını yolladığın grupla birlikte olacağız. Onun dışında onlardan bağımsızız. Otel olarak da farklı bir otel ayarladım. Onlarla aynı otelde bulunmayacağız."

Şaşırarak, "Neden?" diye sordum. "Yani arabayla gelmiş olmamızı anlıyorum fakat neden başka otel ayarladın? Sadece rehberlik hizmetinden yararlanacağız yani, öyle mi?"

Tekrar kafa salladı. "Broşürdeki bilgileri incelediğimde tercih etükleri otele baktım ama çok beğenmedim açıkçası." Gözleri bana döndüğünde, "İlk tatilimizde her şey kusursuz olsun istedim," dedi. "O yüzden de en iyiler arasında olan bir otele rezervasyon yaptırdım."

Bu düşünceli tavrından etkilenmedim desem yalan olacaktı ama yine de bunu ona belli etmeyerek, "Yaa," dedim kendimi ona çevirip. "Keşke o kadar masraf etmeseydin. Ben de bakmıştım otele, gayet iyi duruyordu. Bir gece kalacağız ayrıca."

"Masraf mı?" dedi bana bakarak. "Senin için masraf etmeyip kimin için edeceğim? Ayrıca senin benim yok artık bizim aramızda. Benim olan her şey senin."

Yüzümde bir tebessümle önüme döndüm. Her detayı düşünmüş, beni mutlu etmek için elinden geleni yapıyordu. Bir süre sonra gruba ulaştığımızda okuldan bazı kişilerin orada olduğunu fark ettim. Zaten grupta kayıt yaptırdığını söyleyenler olmuştu fakat bu kadar fazla olabileceğini tahmin etmemiştim. Bazı erkek arkadaşlarımın bulunduğu ortamda Savaş'ın da varlığını göz önünde bulundurursak kıskançlık ve içinde bulunmak istemeyeceğim durumlarla karşılaşacağım aşikârdı.

Arabayı park ederken, "Savaş," dedim net bir tavır alarak. "Şimdi bu grupta benim okuldan bazı arkadaşlarım da var." Kısık gözleri bana döndüğünde, "Kız ve erkek arkadaşlar," dedim. "Normal arkadaş, sadece arkadaş. Eminim gördüklerinde selam vermek için yanımıza geleceklerdir. Rica ediyorum saçma sapan kıskançlık triplerine girip milletin gözüne sokmak ister gibi bana yanaşma, olur mu? Selam verebilirler, bu oldukça doğal bir şey. Lütfen bir tatsızlık çıkmasın."

Gözleri bir süre üzerimde gezindikten sonra tek kaşı havalandı. "Bu uyarını gereksiz buldum şu an, Gülfem," dedi "Bilmediğim bir durum yok, değil mi?"

Olumsuz anlamda kafa salladım. "Yok, olmaması için yapıyorum. Lütfen."

Cevabımı tatmin edici bulmamış olacak ya da hoşuna gitmedi, bilemiyorum ama arabadan o kadar hızlı indi ki kapıyı da fazla sert bir şekilde çarptı. Neye neden bu kadar tepki verdiğini anlamadım. Sürekli yaptığı kıskançlıklardan dolayı uyarıyor olmam bence gayet normaldi.

Peşinden ben de arabadan indim. Ellerini cebine yerleştirmiş o sert çehresiyle etrafa bakınırken elini dahi uzatmadı. Hemen yanında durup, "Hava ne kadar güzel, değil mi?" diye sordum.

"Öyle," diye geçiştirdi.

Benden bağımsız bir iki adım attığında gözlerimi devirerek peşine takıldım. Bir topluluk hâlinde beklerken onlar, sınıftan bir iki kız bize doğru bakarak bir şeyler konuştu ve Melek'in el kaldırarak, "Gülfem," dediğini duydum.

Yanında Rümeysa ile birlikte bana doğru ilerlerken onların samimiyetsiz gülümsemelerine karşı ben de gülümsedim. Savaş, benim yavaşlamamı fark ederek yavaşladı. Yanımda durmadı fakat aramızda çok bir mesafe de açmadı. Beni gözünün önünde tutarak kızların yanıma geçmesine müsaade etti.

"Geleceğini bilmiyordum," dedi Melek, benden çok arkasında kalan Savaş'a bakarak. Bu tavrı sinirimi bozarken kalbimi yaktığını hissettim. Gözleri büyük bir açlıkla Savaş'ı talan ediyordu.

"Geldim," dedim yüksek bir tonda. Fakat bana bakışı kısa sürdü. Samimiyetsiz, sahte bir tebessümün ardından tekrar Savaş'a bakarken Savaş'ı kontrol ettim. Gözleri kısa süreliğine beni kontrol ediyor, ardından önüne dönüp Melek'le hiçbir şekilde denk düşmüyordu.

"Bu," dedi Savaş'a bakıp konuşmasını sürdürerek, "devamlı bahsettiğin Tarık mı ya da abin falan?"

Öyle olmasını umduğu o kadar belliydi ki. Benim cevabımı dahi beklemeden Savaş'a doğru elini uzattı. "Melek ben."

Bu resmen terbiyesizlikti. Başka hiçbir açıklaması yoktu. Sinirle Savaş'ın yanına iki büyük adımda eriştim ve koluna girerek, "Hayır," dedim. "Sevgilim."

Savaş'ın bu durumdan hoşnut hâli yüzündeki yamuk ve etkileyici gülümsemesinde oldukça belirgindi. Eli yüzünü okşayıp dudaklarını ısırdığında bu etkileyici hâlini göz önüne sunduğu için daha da sinirlendim. Melek'in suratı asılmış fakat gözleri hâlâ benim sevgilimde kalmışken eli de bir umut sıkması için bekliyordu.

"Ve biz," dedim eline bakarak, "temas sevmiyoruz. Sıkamaz o elini."

Savaş belirgin bir kahkaha attığında kolundan tutup çekmeye başladım. Şu an tam olarak onun gibi olmuştum ve bu durum oldukça sinir bozucuydu.

"Gülme," dedim gözlerimi devirerek. "Hoşuna gitti sanırım Melek'in seninle ilgilenmesi."

"Melek'in benimle ilgilenmesi değil, senin beni kıskanman hoşuma gitti."

"Söyleme!" dedim sinirle. "Adını söyleme!" Resmen onun replikleri ni ona satıyordum. O da aynı tepkiyle bana karşılık verdi.

"Lütfen ama Gülfem, biraz kibar olamaz mısın? Kız alt tarafı selam verdi. Bu gereksiz yere yaptığın kıskanç tavırların bizi zor durumlarda bırakıyor. Sanırım öfke problemin var. Tedavi olmalısın."

O sırıtırken ben bozulmuş şekilde gözlerimi kısarak bakıyordum. "Komik değil! O kızı tanıyorum. Herkese yavşayan sürtüğün teki. O yüzden böyle bir tepki verdim. Verdiği selam normal değildi."

"Verdiği selamın nasıl bir selam olduğunu anlayabilecek tecrübeye sahibim, güzelim. Merak etme."

"Öyle mi?" dedim tek kaşımı kaldırarak. "Git karşılık ver o hâlde. Git ver de o elini kırıp geri vereyim sana."

Saçlarımı savurarak tek kaşımı kaldırdığımda gözleri saçlarımı takip etti. "Bayılıyorum şu hâline," dedi. "Aslında o kadar bensin ki. O kadar aynıyız ki."

Haklıydı aslında. Şu an o kadar iyi anlıyordum ki onu, ama yine de kendime yediremedim. Bu durum hiç normal değildi. "Saçmalama," deyip, arkamı dönüp konuşan rehbere doğru ilerleyecekken elleri belimi kavrayarak beni durdurdu. "Yapma," dedim elini itmeye çalışarak. "Gidiyorlar. Kaçırmak istemiyorum."

"Sen bensiz hiçbir yere gidemezsin," derken belimdeki eli, elimi güçlü bir şekilde tutmuş, parmaklarını parmaklarıma geçirerek ilerlemeye başlamıştı. Gözleri gözlerime takıldı ve hoşnutsuzca konuşmaya başladı. "Benim gözüm senden başkasına körken saçma sapan tavırlarla canımı sıkma benim."

Omuz silkip önüme dönerken, "Nazını seveyim," diye mırıldandı. Gülümsemeden edemedim.

Grupla dolaşırken bir sürü peribacası görmüş, hepsinde de tek tek fotoğraf çekilmiştik. Ben onu öperken, o beni öperken o kadar çok anı biriktirmiştik ki.

Avanos'ta birkaç yere uğradıktan sonra at binmeye gidecektik fakat önce sallanan köprüye uğradık. Avanos halkı tarafından tahta köprü olarak da adlandırılıyormuş bu köprü, başımızdaki rehber öyle söyledi. Köprüde birkaç adım atıp sallandığımı hissettiğimde

korkuyla, "Savaş..." diyerek eline yapıştım. Aslında çok fazla değildi ama alışık olmadığımdan ötürü sanırım tedirgin oldum.

"Buradayım," dedi elimi daha sıkı kavrayarak. Beni iyice kendine çekti ve sırtım göğsüyle buluşurken kendimi hiç olmadığım kadar güvende hissettim.

Çelik halatlarla taşındığı ve yerle çok az temasının olması nedeniyle üzerinden geçerken hafifçe sallanıyordu. Fakat Savaş beni öyle güzel sarıp sarmalamıştı ki keyif verici bir hâl bile aldı benim için.

Birkaç adım attıktan sonra rehberin sesiyle duraksadık. "Köprünün sağ tarafında sıralanmış taşlar, ırmakta yaşayan ördeklerin yumurtlamaları için hazırlanmış alanlardır," dedi. Gerçekten ördekler de oradaydı ve mükemmel bir manzara oluşturuyordu.

Savaş'ın dudakları saç diplerimde gezerken, "Buradaki kilitler de," dedi rehber hepimize tek tek göz gezdirerek, "sevgililer tarafından dilenmiş dilekler. Kilitlerini ise nehre atıyorlar. Eğer bunu gerçekleştirmek isteyen varsa, ileride kilit satan dükkânlar bulunmakta."

Gözlerim heyecanla parıldarken, "Yapalım mı?" diye başımı ona doğru kaldırdım. "Savaş, yapalım mı? Ne olur, ne olur!"

Öyle çocuksu bir heyecanla zıpladım ki yerimde. Köprü daha fazla titreyince boşluğuma geldi ve korkudan tekrar kollarımı gövdesine sardım.

Hafif keyifli bir kahkaha dökülürken dudaklarından tekrar eli bedenimi sarmaladı. "İstiyorsan," dedi. Hızla kafa salladım.

"İstiyorum," dedim heyecanla yüzüne bakarak. "Çok istiyorum. Ne olur yapalım!"

"Hadi alalım o zaman," deyip elimi tutarken hemen karşımızdaki dükkâna doğru yöneldik. Orta boy bir kilit seçtikten sonra adama doğru uzattık ve "İsim de yazalım mı?" diye sordu elinde hazır bekleyen kalemle. "Bir daha gelirseniz kontrol edersiniz."

Savaş bu tür şeylere inanmazdı. Ben ısrar etmesem yapmazdı da zaten. O yüzden bana bıraktı ve ben heyecanla kafa salladım. Siyah kilidin üstüne beyaz kalemle "Savaş & Gülfem" yazdı.

Ödemeyi yapıp kilidi sıkı sıkı tutarak çıktım dükkândan. Sanki bizim sevgimizin şekil bulmuş hâli gibi hissederek avucumda sıkı sıkı tuttum.

Köprüye geldiğimizde elimi bıraktı. Kilidi taktım ve anahtarı ona uzattım. "Dilek dile ve at," dedim ama o buna yanaşmadı bile.

"Sen dile yavrum," dedi beni kolunun arasına sarmalayarak. Nehir tam karşımızda, ben Savaş'ın önünde, kolları arasındaydım. "Sen istedin, dileğimizi de sen dile."

Gözlerimi kapatıp avucumdaki anahtarı kalbime kapatırken, *Hiç ayrılmayalım,* dedim içimden. *Ne olursa olsun hep birbirimizde son bulalım.*

Gözlerimi açtığımda hızla nehre attım kilidi. Saniyeler içinde dibi boyladı. Kim bilir kaç tane anahtar, kaç tane dilek, kaç sevdalı vardı orada. Hepsinin ayrı hikâyesi vardı. Belki kimisi ayrılmış, kimisi evlenmişti. Hatta muhakkak ki bu dünyada olmayanlar bile vardı içlerinde. Hepsinin sevdası kendisine büyük, hikâyesi kendine özeldi. Bizimki de onların arasında yer almıştı işte.

Sallanan köprüden sonra durağımız bir at çiftliği olmuştu. Bembeyaz bir atın üzerine ikimiz binip neredeyse yarım saat kadar turlamıştık. Öyle korkutucu ama bir o kadarda eşsiz bir deneyimdi ki. Biz üstündeyken atın şaha kalkışı ise kalbimi Savaş'tan sonra ilk kez karmaşık bir duyguyla çarpturmıştı. Hem korkudan hem heyecandan...

Kahkahalarımız güne karıştı durdu saatlerce. Zamanın nasıl geçtiğini bile anlamadık.

Başta gayet eğlenceli geçen gezinin sonlarına doğru Savaş epey homurdanmaya başlamıştı. Saatlerdir aralıksız geziyorduk ve son gezdiğimiz yerler birbirine benzeyince o daha da çok homurdanıyordu. Romantik anlarımız günün yarısına kadar sürmüş, sonra Savaş eski Savaş olmuştu.

En son Derinkuyu yer altı şehrine geldiğimizde, "Yeter Gülfem," dedi. "Hepsi birbirinin aynısı bir sürü taş gördük, sürüsüyle de fotoğraf çekildik. Geberiyorum yorgunluktan. Kalanı kalsın artık."

"Sevgilim, son burası," dedim elinden tutarak. "Sonra zaten herkes otele dönecekmiş."

Gözlerini devirip sıkıntıyla oflarken, "Mis gibi gidecektik Uludağ'a falan, Kapadokya ne anasını satayım! Gez gez bitmiyor. Kafamı sikeyim ya! O da tatil bu da tatil," dedi öfkeyle saçlarını dağıtarak.

"Hepsi de birbirine benziyor. Hayır, biz bunları sabah havadan falan gördük zaten, niye tek tek geziyoruz ki?"

"Bir mi tepeden görmekle?" dedim. "Zaten son üç yerde oturdun bir yere, gezmedin bile benimle. Hayır, kendin gezmedin, bana da gezdirmedin. Geçtin oturdun köşeye, şuradaki oyuktan seni göreceğim gözümün önünden ayrılma dedin, adım atmadım senin yüzünden."

Başının ağrımaya başladığını belirginleşen damarlarından hissedebiliyordum. Yine de bunu dillendirmedi bana karşı. "İki saat uyudum uyamadım, sonra kaç saat yol geldim gözümü kırpmadan. Sabahtan beri geziyoruz. Hepsi de birbirinin aynısı. Hâlâ diyorsun ki onu da gezelim, bunu da gezelim. Zaten yarın dönmeden yine aynılarından elli tane göreceksin. Bunu da görmeyiverseydin de ben bir iki saat uyusaydım."

"Birbirinin aynısı değil, sevgilim," dedim elini tutup yürümeye devam ederek. "Burada bir tarih yatıyor ama tabii senin bunu anlaman beklemiyordum."

Onu anlıyordum ama ben de gezmek istiyordum. Bir daha buraya gelecek miydim ya da ne zaman gelecektim bilmiyorum. Üstelik Savaş'la her bir yanını karış karış gezmek istiyordum.

"Yok, ben onu anlıyorum," dedi bana bakıp gülümseyerek. "Tarih yatıyor da ben yatamıyorum, sen bunu anlamıyorsun."

Derince bir soluk aldım ciğerlerime ve tekrar geri verdim. Pes etmiş gibi elini bırakırken, "Burası son," dedim. "Yer altı şehri burası. Burayı göreyim, sonra döneriz otele. Sen bekle istersen burada."

Giriş kısmına baktıktan sonra rehber konuşmaya başlayıp kapalı alan korkusu olanların girmemesini önerdi.

"Sen giremezsin buraya," dedi Savaş oldukça emin bir şekilde. "Kapalı alan korkun var senin."

"Yoo girerim," dedim içeri doğru bakıp tahmin etmeye çalışarak. "Hava var sonuçta içeride, bir şey olmaz."

"Gülfem saçmalama," dedi endişeyle. "Giremezsin sen oraya."

"Girerim Savaş," dedim inatla. "Bir şey olmaz."

Elleri bana olayın ciddiyetini anlatmak ister gibi tek tek vurgularken ses tonu da oldukça tedirgindi. "Altmış metre diyor, yavrum.

Giremezsin sen oraya. Fotoğraflardan gör orayı da. Bak Gülfem, orada başına bir şey gelir, geldiğime geleceğime pişman edersin beni."

Kendimden oldukça emindim. Böyle şeyler kafada bitiyordu sonuçta. Ben kendimi kontrol edebilirdim. Edebiliyordum da zaten istediğim zaman. Bunu kendime ispat etmek için oldukça iyi bir alandı. Nefes alınabiliyordu aşağıda. Bu problemi yaşamayacaktım ve bu benim için yeterliydi.

"Yok, ben gireceğim," diyerek tavrımı sürdürdüm. "Buraya kadar gelmişken burayı görmeden gitmek istemiyorum. Bir sorun yok. Güvenebilirsin bana. Sen burada kal istersen, ben gelirim birazdan."

"He, oldu," dedi alayla. Eli sıkıntıyla şakaklarını ovalarken, "Yürü!" dedi beni belimden itekleyerek. "Tek gönderecekmişim bir de aşağıya."

Sıkıntılı solukları kulaklarıma dolarken homurdanmaya devam etti. "Ulan başıma geleceği biliyorum ben! İnatla tutturuyorsun ya, inadın kurusun be."

Onun söylediklerini kulak arkası edip ilerlemeye başladım. İlk girdiğimiz kısımda bizi bir galeri karşıladı. O galeriden aşağıya inmek için merdivenleri kullandık. Merdivenler o kadar dardı ki iki kişi yan yana geçemezdi. Tek sıra hâlinde ilerlerken Savaş önüme geçmiş, elini arkasına uzatarak parmaklarımı avucuna koymuştu. Ondan güç alıyor oluşum ve her an arkasını dönüp beni kontrol ediyor oluşu güvende hissettiriyordu bana. Boyunun uzun olmasından kaynaklı eğilerek giderken ben çok da fazla problem yaşamadım bu konuda. Merdivenlerin uzun oluşu ve ışık olmayışıyla aşağıdan gelenlerle birçok kez karşılaştık ve bu gibi durumlarda oda şeklindeki oyuklara girerek yer verdik. Merdivenler bittiğinde rehber aşağıya indiğimizi belirtti. Merdivenlerin sonunda şarap mahzenleri ve mutfak gibi alanları gezdik. Savaş etrafla ilgilenmekten ziyade sürekli olarak beni kontrol ediyor, durumumu gözetliyordu. Fakat benim için bir sorun yoktu. Gayet normaldi. Biliyordum zaten kendimi kontrol edebileceğimi. Sürekli olarak ona karşı gülümseyip iyi olduğumu belirtsem de o tedirginliği üzerinden atamadı. En alt kat, diğer yerlere nazaran daha ürkütücüydü. Mezarlık kısmıydı burası. Dar ve kasvetli alanda kemikler dışarıdaydı ve insanı geren bir havası vardı.

Bir şeylerin beni sarmaya başladığını hissettiğimde kendimi toparlamaya çalıştım.

Sakin ol Gülfem. Hiçbir şey yok. Nefes alabiliyorsun. Herkes burada. Bak, fotoğraf çekiliyorlar falan. Sorun yok. Sakin.

Yutkundum ve titrek, yapma bir gülümsemeyle Savaş'la göz göze geldik. Hissetmiş gibi gözleri kısılırken burnundan solumaya başladı ve benim hapsetmeye çalıştığım korku dolu düşünceler tek tek o odacıklardan çıkmaya başladı.

Yerin en altındasın Gülfem. Üstünde onlarca toprak, taş parçası var. Hepsi üzerine yığılabilir, bilemezsin, kimse bilemez. Bu ihtimal hep var. Dün olmamıştır, bugün olabilir.

Nefesim kesilmeye başlıyormuş gibi hissettim.

Kurma kendi kendine Gülfem.

Soluklarım hızlandı.

Pencere yok Gülfem, hava yok. Işık yok, en diptesin, nefessiz kalacaksın.

Hızlanan nefesimle birlikte Savaş sinirli gözlerini üzerime dikti ve elimi tuttu.

"Bok vardı indin buraya."

"Savaş," dedim soluk soluğa. "Üzerimize yıkılacak burası. Altında kalacağız." Elimden tutup çıkmak için yukarı doğru çekerken beni, "Pencere yok," dedim.

"Kurma, amına koyayım. Kurma!" dedi yüksek sesle.

Zihnimde canlananlarla birlikte göz bebeklerim büyüdü. "Savaş," dedim elimi göğsüme koyarak. "Nefes... nefes alamıyorum ben." Ağlamaklı bir hâle bürünürken ayaklarım yürümekte zorlandı.

"Hay sikeyim böyle işi ya!" diye kükredi Savaş adımlarımızı hızlandırırken.

Avuç içlerim terden sırılsıklam olmuş, kalbim göğüs kafesimden çıkacakmış gibi atıyordu. Başımı sallayarak elini bıraktığımda nefesim kesilmiş gibi kesik kesik solumaya başladım. Elini bırakmamla birlikte korku ve öfke dolu gözleri bana döndü. Hâlimi görünce beni tek hamlede kucağına alarak hızlı hızlı yürümeye başladı.

"Gezermiş, bir bok olmazmış, yokmuş korkusu. Sakalım da var, niye dinlemiyorsun amına koyayım, niye? Bir günümüzde sorunsuz geçsin be!"

Öfkeli sesi kulaklarıma dolarken, "Nefes al!" diye emir verdi. "Düzenli al, ver. Yok bir şeyin, kurma kafanda salak salak şeyler. Alıyorsun nefes."

Başımı onun göğsüne gömdüğümde gözlerimi kapadım ve derin derin nefes alarak kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Kokusu ciğerlerime dolarken bu bende mayışma etkisi yaratmış, birkaç saniyeliğine içinde bulunduğum ruh hâlinden sıyrılmıştım.

"Ben bilerek yapmıyorum, kafamda canlanıyor, tutamıyorum kendimi," dedim titrek sesimle.

"Başka şeyler düşün," dedi. "Şey düşün mesela, sana neler yapacağımı düşün bu salakça inadın yüzünden. Onları kur kafanda. Gerçi daha çok nefesin kesilmesi lazım ama sen düşün yine de. Zihnin oyalansın."

İç çektim.

"Nefes al, nefes!" diye kükredi tekrar. "Düzenli yap şu şeyi!"

Geldiğimiz merdivenleri eğilerek çıkarken bir de ben ona yük oluyordum fakat bu onu etkilemiyormuşçasına hızlı ilerliyordu. Hiç durmuyor oluşumuz da muhtemelen herkesin bize yer vermesinden kaynaklıydı. Kendimi biraz daha iyi hissederken, "Merak etmiştim ben," dedim içime kaçmış bir sesle.

"Bir insanın başına zaten ne gelirse ya meraktan ya..."

Göğsündeki elimi ağzına kapadığımda başımı kaldırmadım. Dudaklarına kapanan parmaklarımı ısırınca acıyla derin bir iç çektim. Biz çıkana kadar o tonlarca küfür sıralamış hem bana hem kendine defalarca kez kızmıştı fakat hiçbirine cevap vermeyerek kendimi sakinleştirmeye çalıştım. En son açık havayı gördüğümde yavaşça göğsünden başımı kaldırdım. Beni yere bırakmak yerine hâlâ kucağında tutmaya devam ediyor, gözleri tedirginlikle yüzümde dolanıyordu.

"İyi misin?" diye sordu daha sakin bir vaziyette, sanki az önce söven o değilmiş gibi.

Yutkundum ve elimi kalbimin üzerine koyarak yavaş yavaş düzelen ritmimi kontrol ettim. Kafa sallayıp, "İyiyim," dedikten sonra inanmamış gibi gözlerimi taradı.

"Hastaneye gidelim mi?"

Olumsuz anlamda kafa salladım ve hemen ardından, "Su," diye mırıldandım. "Su istiyorum."

Beni yavaşça yere bıraktıktan sonra arabaya doğru ilerledi ve kapısını açarak yan tarafta bulunan su şişesini alıp bana doğru ilerledi. Önüme geldiğinde kapağını açmış, dudaklarıma doğru götürmüştü. Ellerimle şişeyi almak istesem de o tutmaktan vazgeçmemiş, bir eli belimde beni tutarken şişeyi de bırakmamıştı.

Birkaç yudumdan sonra elini iterek, "İyiyim," dedim. "Gidelim mi artık?"

Gözlerinde yer alan öfke bir gram değişiklik göstermemişti fakat hareketleri oldukça normaldi. Cevap vermeden arabaya doğru ilerlemeye başladığında ben de peşine takılarak yürümeye çalıştım. Bacaklarım titriyordu fakat yürümeme engel değildi. Benden önce bindiği arabada benden tarafa bakmadan direksiyonu tutarak beklerken kapıyı açıp yanına yerleştim.

Hiçbir şey demedi, hiçbir şey. Anında arabayı çalıştırıp hızlı bir kalkış yaparken, "Suç bende," dedi oldukça normal başlayan ses tonu gitgide yükselerek. "Tutacaktım kolundan, bindirecektim arabaya. Biliyorum çünkü ben seni. Hayır dedim ya, inatla yapacaksın o şeyi. Sonra zorba herifin teki oluyorum. Hak ediyorsun." Arabayı tek eliyle kullanmaya devam edip diğer elini kapıya dayadı ve alnını ovmaya başladı.

"Abartmasan mı?" dedim titreyen telefonumu çantamdan çıkararak. "İyiyim sonuçta, sorun yok."

Savaş kendi kendine anlattığı şeylerle köpürürken Instagram'dan gelen mesaja baktım.

Merhaba Gülfem. Ben Mahir. Savaş'ın o geceki tavrı konuşmamı böldü ve özür dileyemedim. Öyle bir adam olarak yer etmek istemezdim aklında diyecektim. Tekrar özür dilerim. Ayrıca bunu hadsizlik olarak algılama ama Savaş pek senin dengin bir adam gibi durmuyor. Ego yığınından başka bir şey değil herif. Ben bile bunu, onu gördüğüm ilk andan anlamama rağmen senin bu adamı seçiyor oluşun... Sanırım

gerçekten dediğin gibi, akıllı kadınlar aptal adamları seçiyormuş. Abine söylemeyeceğim, merak etme. Sen söylediklerimi düşünürsen eminim hak vereceksin. Umarım bir an önce ikinizin çok farklı olduğunu görebilirsin. Tekrar özür dilerim. Hoşça kal.

Savaş'a baktığımda yola odaklanmış ve gaza epey yüklenmişti.

Hızla parmaklarım tuşlara dokunarak mesaj yazdıktan sonra bildirimini sildim.

Benim kimi seçtiğim gerçekten seni ilgilendirmiyor, Mahir. Kesinlikle bu hadsizlik. Bu karşılaşma mevzusunu da fazla uzattığını düşünüyorum. Sorun yok, bir daha özellikle tanımadığın yerlerde kapıyı çalmadan girmezsin diye düşünüyorum. Neyse, sen de hoşça kal.

Telefonu tekrar çantama attıktan sonra Savaş'a bakmıştım ki kazağının üzerindeki kan lekeleri belli belirsiz dikkatimi çekti. Bedenimi ondan tarafa çevirmiş gözlerim büyürken elim göğsüne giderek o lekelere dokundu. Savaş da ne yaptığımı anlamamış gibi dokunduğum yere bakarken, "Sikeyim böyle işi ya! Bir bu eksikti," diye tekrar öfkelendi.

"Benim yüzümden oldu," dedim vicdan azabıyla. "Beni taşıdığın için sanırım." Cevapsız bırakıp dudaklarını ısırdıktan sonra, "Hastaneye gidelim," dedim endişeyle. "Bir baksınlar. Böyle olmaz."

Kazağının yaka kısmını kaldırıp içine baktıktan sonra sinirle gülümsedi ve tekrar yaka kısmını düzeltti. "Seni otele bırakayım, sonra bir eczane bulup pansuman yaptırırım."

"Olmaz," dedim kesin bir dille. "Beraber gidelim. Sonra geçeriz otele."

İtiraz kabul etmek istemeyen bakışları kısa bir süre bana döndükten sonra tekrar yola baktı. "Akşam yemeği için rezervasyonumuz var. Sen hazırlan. Öyle çok bir şey yok zaten. Ben gidip, pansuman yaptırıp ağrı kesici alacağım. Sonra gelir seni alırım, geçeriz."

"Ne yemeği?" diye sordum şaşırarak.

"Dedim ya, rezervasyon yaptırmıştım." Hızını gitgide arttırırken elim kapı kolunu endişeyle tuttu.

"Yorgun olduğunu, dinlenmek istediğini söylemiştin. Ben otele geçeriz, uyursun diye düşünüyordum. Yemek beklediğim bir şey değildi."

Mutlu olmuştum, hem de fazlasıyla fakat karşımdaki adam berbat görünüyordu. Hasta olduğunu biliyordum, uykusuzdu ve şimdi de yarasını kanatmıştım. Böyle kesinlikle gidemezdik.

"İptal edelim. Her zaman yeriz yemek. Sen dinlen," dedim ılıman bir yaklaşımla fakat o da en az benim kadar kararlıydı.

"İyiyim," dedi kesin bir dille. "İptal etmemize gerek yok. Ağrı kesici alıp şu sikilen kafamı toparlayabilirsem kalanı mühim değil."

İtiraz etmedim, konuşmak ister gibi bir hâli de yoktu zaten. Tek bir noktaya odaklanmış hızla giderken başını ovalıyor ve dudakları arasında kendi kendine bir şeyler mırıldanıyordu. Sessiz ve hızlı geçen yolculuktan sonra otele vardığımızda gerçekten diğer otele nazaran daha büyük ve daha gösterişliydi. Hava kararmaya yakınken ben arkaya attığım çantayı aldım, Savaş ise anahtarı bana uzatıp hemen önümde bulunan camekân binaya giriş yaptı. Aldığım çantalarla birlikte Savaş'a baktığımda resepsiyonla konuşuyor, ara ara beni kontrol ediyordu. Arabanın kapısını kapatıp onun yanına ilerleyerek gerekli kayıt işlemlerini yaptık ve odamıza doğru yürümeye başladık. Odalar tek tek evler şeklinde yapılmış, hepsinin arasında belirli boşluklar vardı. Elimdeki çantaları alıp yürümeye devam ederken etrafı inceledim. Tüm odalar yuvarlak olacak şekilde sıralanmış, ortasında ise büyük bir yeşillik alan, kocaman bir ağaç vardı.

Bize eşlik eden görevli, bir tanesinin merdivenlerine yöneldiğinde biz de onu takip ettik. Odanın kapısını açarak bize geçiş için müsaade etti. Ben önden girdikten sonra Savaş bahşiş vererek hemen arkamdan girdi ve kapıyı kapattı. Odada büyük çift kişilik bir yatak, küçük bir masa, tekli koltuk ve ayna bulunuyordu. Ufak bir balkon vardı yatağın hemen karşısında fakat karanlıktan manzarası hakkında bir fikre sahip değildim.

"Birlikte mi kalacağız?" diye sordum arkamda kalan adama doğru dönerek.

"Evet," derken bana yaklaşmış elini belime atıp önüne çekmişti beni. "İlk defa birlikte kalmıyoruz. Neden şaşırdığını anlamadım. Tabii ki yanımda yatabileceğin tüm fırsatları değerlendireceğim."

Ensemdeki saç tutamını kaldırıp yana attıktan sonra ufak bir buse kondurdu açılan kısma. Gözlerimi kapatıp titrek bir nefes al-

dım. "Savaş," dedim kolları arasından çıkıp kendimi toparlamaya çalışarak. "Sen git istersen eczane kapanmadan."

"Haklısın," derken kaşağının üstüne tekrar baktı ve suratı buruştu. "Sen hazırlan, gelirken mesaj atarım. Çok uzun sürmez."

Onaylar anlamda kafa salladım ve o kapıya doğru giderken ben de peşinden gidip kapıyı tuttum. Tam merdivenleri inecekken, "Şey," dedim. Başını bana doğru çevirdiğinde nasıl soracağımı bilemedim. "Gideceğimiz yer nasıl bir yer? Yani ben yanıma bir elbise almıştım fakat çok abartı dursun istemiyorum. Günlük bir şeyler mi giymeliyim? Gerçi getirdiğim elbise de öyle çok abiye değil ama yine de sormak istedim."

Gözleri sebebini anlamadığım şekilde bedenimde dolandıktan sonra tok bir sesle, "Giyebilirsin," dedi.

Sadece hafif bir tebessüm ettikten sonra o merdivenleri indi, ben de kapıyı kapatarak çantamı açmaya başladım. Bu gecenin nasıl ilerleyebileceğini az çok tahmin edebiliyordum. Fakat bir süre sonrasını kestiremiyordum. Yani sonunun nasıl biteceğini bilmiyordum. Şu an için mantığım devredeyken istemediğimi biliyordum fakat o an her şey çok başka ilerliyordu ve ben mantığıma dair en ufak bir şey bulamıyordum. Çantadan çıkardığım elbise, iç çamaşırı ve makyaj çantasıyla birlikte banyoya ilerledim. Orta büyüklüğe sahip banyo, altın sarısı ve krem rengi fayanslardan oluşuyordu. Uzun bir mermerin üstünde lavabo, kenarlarında çeşitli minik şampuanlar, saç kremi, duş jeli gibi şeyler bulunurken hemen karşısında duş kabini vardı. Duşa girme fikri epey kafamı kurcaladı. Sanırım Savaş gelmeden işimi hızlıca halledebilirdim. Üstelik yeni gitmişti ve gelmesi olanaksızdı. Yine de her ihtimali karşı banyo kapısını kilitledim. Üzerimdekileri bir çırpıda çıkarıp hızlı bir duş aldıktan sonra saç kurutma makinesiyle düzleşecek şekilde kuruttum saçlarımı. Siyah dantelli iç çamaşırımı giyip siyah elbiseyi de üzerine geçirdim. Önden bakıldığında kesinlikle bir sorun yoktu. Boyu da dizlerimin bir miktar altında bitiyordu. Tek sorun sırt dekoltesiydi. Hafif bir makyaj yapıp banyodan çıktıktan sonra çıkardığım çamaşırları çantaya yerleştirdim. Siyah topuklu ayakkabılarını giyerek telefonu aldığımda Savaş'ın üç dakika önce geliyorum diye attığı mesajı gördüm. Üzerime giydiğim uzun kabanın tüm düğmele-

rini ilikledikten sonra aşağıya indim. Topuklu ayakkabımın topukları kaldırım taşlarının aralarına denk geliyordu ve bu oldukça sinir bozucuydu. Tam otelden çıkacakken Savaş'ı görmemle durakaadım. Beni süzerek merdivenleri çıkmaya başladı. Uzun kabandan görebildiği tek yer çıplak ayak bileklerimdi fakat o kısma bile epey takılmış, yavaşça bakışları yüzüme çıktığında basamağın son adımını atmıştı.

"Yavrum," dedi elini gövdeme sararak. "Neden çıktın sen?"

"Geliyorum deyince bekletmek istemedim," dedim olduğundan daha ince bir sesle. Ellerim omuzlarında yer bulurken beni incelemeye başladı.

"Üzerimi değişmem gerek, böyle gelemem. Odada bekleseydin."

Üzeri kan olmuştu, elbette üzerini değişecekti ama ben bunu tamamen unutmuştum.

"Bekletmek istemedim. Açıkçası üzerini değiştirme ihtimalini unutmuştum. Sen değiştir, ben arabada bekleyeyim seni."

İkilemde kaldıktan sonra dikkatli bir şekilde tekrar dolandı gözleri üzerimde. Üzerimdekini çıkarttırması hâlinde bu elbiseyle gitme ihtimalim sıfırdı ama ben gitmek istiyordum. Onunla da inatlaşmak istemiyordum.

Avucundaki anahtarı hiçbir şey demeden bana uzattığında, "Arabada otur," diye tembihledi. "Dışarı çıkma ve beni bekle. Hemen geleceğim."

Bu havada dışarıda beklemek delilikti zaten. Yine de o her ihtimale karşı tembihlemiş, ben de kafa sallayarak onay vermiştim. Arabaya binip kapıyı kapattığımı gördükten sonra odaya doğru gitti. Ben oyalanırken o beklediğimden daha kısa sürede klasik bir şekilde giyinmiş, büyük adımlarla gelerek arabanın kapısını açmıştı. Yerine yerleşti ve arabayı çalıştırmadan önce bana bakıp, "İyi misin?" diye sordu.

Kafa salladım. "Peki sen?" diye yönelttim sorumu. "Sen iyi misin? Pansuman yaptılar mı, başın nasıl?"

"Sorun yok," diye kestirip attı. "Acıkmış olmam dışında iyiyim."

"Ben de acıktım," diye mırıldandım.

Gülümseyip arabayı çalıştırdıktan sonra cebinden çıkardığı sigarayı dudaklarına götürüp yaktı ve ben tekrar başlamış olmasının verdiği kırgınlıkla kalakaldım.

"Savaş," derken sesimdeki memnuniyetsizlik arabanın içinde yankılandı. "Sakın bana tekrar başladığını söyleme."

"Sormazsan söylemem, sevgilim," dedi sigarasından uzunca içine çekip gülümseyerek.

"Bırakmıştın," dedim tekrar bir umut. "Neden tekrar başladın ki?"

"Fazla bile dayandım," derken kesin olarak başladığını anladım. Tek seferlik canı istediği için değildi. Gerçekten başlamıştı. Sürekli ettiğimiz kavgalar mı onu tekrar yöneltti diye düşünmeden edemedim.

"Benim yüzümden mi?" Sesim içime kaçmış, büyük bir hüzün kaplamışken elinin arkasıyla yüzümü okşadı.

"Yok be yavrum. Dönem dönem bıraksam da tam anlamıyla hiç vazgeçemedim ki şu meretten." Dudaklarının arasından çıkan dumanla konuşmaya devam etti. "Şu sıralar her şey iyice boka sardı. Seninle bir ilgisi yok."

Daha fazla konuyu uzatmak gereksiz can sıkmaktan ibaret olacaktı. O kararını çoktan vermişti ve hâlinden oldukça memnun gözüküyordu. Ufak tefek sohbetlerin sonucunda bir mekânın önüne geldiğimizde araba durdu ve onun kapısını açmasının ardından ben de peşinden açarak indim. Oldukça sessiz gözüken bir yerdi ve bizden başka hiçbir araç yoktu önünde. Meraklı bakışlarım süzülürken etrafta, elini bana doğru uzattı ve parmaklarım avucunda yer buldu. İçeri girdiğimizde loş bir ışık karşıladı bizi. Ortada bir masa hazırlanmış, üzerinde güller, mumlar, yemekler varken romantik bir müzik hâkimdi ve onun harici tüm masalar boştu.

"Savaş," dedim yüzümü ona doğru çevirerek, "burası boş."

"Hadi çıkar üzerindekini," dedi sandalyeye yaslanıp gülümseyerek.

Yutkundum ve öylece bakakaldım. Bana doğru yanaşıp parmakları büyük bir ustalıkla düğmelerimi tek tek açarken gözlerini bir an olsun çekmedi benden. Son düğmeyi açıp vücut hatlarıma tam olarak oturan elbiseye öylece bakakaldı. Omuzlarımdan tuttuğu kabanı çektikten sonra masanın birinin üzerine attı ve etrafımda dönerken bir ıslık çaldı dudaklarının arasından. Parmaklarının kemikli sırtı dekolteme dokundu ve soğuk parmakları bir yol çizdi tepeden en alta kadar. Elleri çıplak omuzlarıma çıkarken dudakları boynuma ufak

bir öpücük kondurdu ve hemen arkasından, "Çok güzelsin," diye fısıldadı. Nefesi beni huylandırmış ve içinde bulunduğumuz şu ortam bana kendimi fazlasıyla özel hissettirmişti.

"Bir mekân kapatmanı beklemiyordum," dedim hafif bir tebessümle. "Etkilendim."

Arkamdaki varlığı yanıma geçti ve elimi tutup beni sandalyeye oturturken hemen karşıma geçerek gülümsedi.

"Seni etkilemiş olmak tabii ki beni mutlu eder fakat yalan söyleyemeyeceğim, senden çok kendimi düşündüm."

"Anlamadım," dedim çantamı masanın üzerine bırakarak.

Gözleri imayla üzerimdeki elbisede dolandıktan sonra, "Seni fazlasıyla tanıyorum," dedi net bir ifadeyle. "Böyle bir şey yapacağını biliyordum. Sana hayır deyip canını sıkmak istemedim ama böylesi güzel bir kadınla birlikteyken onu daha da çekici gösteren bir elbiseyle dışarı çıksaydın, ben etrafa odaklanmaktan sana odaklanamayacaktım. O yüzden ben de öncesinden tedbirimi aldım. Sen istediğin elbiseyi giydin, biz dışarıdayız ve hiçbir sorun yok."

Yemekler biz gelmeden servis edilmiş fakat hâlâ sıcaklığını koruyordu.

"Kıskançlıkta boyut atlıyorsun," dedim gülerek. "Ama itiraf edeyim, bu sefer bu durum, burası," dedim tekrar gözlerimle etrafı tarayarak, "fazlasıyla hoşuma gitti."

Birlikte dans edip yemek yiyecektik. Baş başa, bize ait bir ortam fikri çok hoş gelmişti gözüme. Üstelik böyle bir şehirde.

Telefonunun birkaç kez titremesinden sonra göz atıp yerine koydu fakat birkaç kez yine titredi.

Merakla, "Kim o?" diye sordum.

"Emre, güzelim," dedi cevapsız bırakıp yemeğine devam ederek. "Ben de seninle bunu konuşacaktım."

Ağzımdaki lokmayı yutup meraklı bakışlarımı üzerine diktim. "Neyi?"

Elindeki şaraptan birkaç yudum aldıktan sonra kadehi bana doğru uzattı ve "Gerçekten güzelmiş," dedi. "Bundan alalım da abine götür. Sever o şerefsiz böyle hediyeleri."

Etkileyici gülümsemesine takılı kalan bakışlarımı çekerek, "Ne konuşacaktın?" diye sordum. "Emre'yle ben ne alaka?"

"Tabii ki de hiçbir alaka, Gülfem!" dedi gözlerini belirginleştirerek. "Ne alakanız olabilir?"

"Ne konuşacaksın o zaman?" diye sordum.

Elindekini bırakıp arkasına yaslandı ve bir bacağını diğerinin üzerine atarak erkeksi bir oturuşa geçti.

"Şimdi biz Emre'nin evinde kaldık ya," dediğinde konuşmaya başladığı yumuşak sesi bile devamının benim sinirleneceğim yönde olacağını gösteriyor gibiydi.

"Ee?"

Baskın ses tonuma karşı, "Atarlanma hemen!" dedi tek kaşını kaldırarak ve konuşmaya devam etti. "Bunun sevgilisi varmış bir tane. Seni çıkarken görmüş. Yanlış anlamış. Bu da ikna edemiyormuş. Bana yalvarıyor şimdi. Komutanım, ne olur yengeyle gelin siz konuşun diye."

"Beni şey mi sanmış?" dedim gözlerim büyürken. "Dedim ama ben ya," diye arkama yaslanırken bütün keyfim kaçmıştı. "Belliydi böyle olacağı. Ne işimiz vardı bizim orda."

Ellerim alnıma gitmiş yüzümü kapatırken ayaklanarak yanıma geldi ve parmak uçları başımı ona doğru kaldırdı. Önüme düşen saçlarımı geriye doğru atarak, "Kimse seni bir şey sanamaz!" dedi oldukça emin bir şekilde. "Sadece yanlış anlaşılma. İstemezsen gitmeyiz, olur biter. Kafanı takıp canını sıkacak bir durum yok."

Yine de suratım asılmış, moralim bozulmuştu. Bir kadın tarafından böyle görülmek bana kendimi kötü hissettirmişti. Elimden tutup beni ayaklandırırken direnmedim ona. Tek kolu belimi kavrayıp hafifçe müziğin ritmine uydururken kendimizi, eli önüme gelen saçlarımı düzeltti.

"Dilimi sikeyim!" dedi gözleri yüzümde dolanarak. "Bu kadar takılacağını bilsem söylemezdim." Gözlerimiz birbirine takıldığında yalvarır gibi çıktı sesi. "Yapma bana bunu. Asma o güzel yüzünü."

Elim boynuna dolanıp başımı omzuna koyduğumda sırtıma dökülen saçlarımda dolandı elleri. Bize ait hazırladığı bir geceyi mahvetmek istemiyordum.

"Savaş," diye mırıldandım gözlerimi kapayarak "Ne iyi ettik de geldik."

"Kaçırayım mı seni arada böyle?" diye sordu gülerek.

"Kaçır," derken elinin altında kıvranmıştım ve parmakları tenimde beni huylandırarak dolandı.

"Küçükken de sen böyleydin, hatırlıyor musun?" dedim kafamı kaldırıp yüzüne bakarak. İkimizde de kocaman bir sırıtma hâkimken onun gözleri hayran hayran baktı gülümseyen dudak kenarlarıma. "Mahalleye gelip oynamak isteyen çocukları falan dövüyordun. O zamandan belliymiş senin böyle olacağın." Sırıtması genişleyince, "Hatırlıyorsun değil mi?" diye sordum.

Kollarının arasında salınırken muhabbet etmek o kadar keyifliydi ki. "Sen hatırlıyorsan benim hatırlıyor oluşum gayet normal değil mi? Ama bak," dedi işaret parmağını doğrultarak, "yine o gevşek abin yüzünden. Kendi gitmeyip milleti topluyordu mahalleye. Sen de ben de oynayacağım onlarla deyip takılıyordun peşine. Erkek Fatma gibiydin kızım sen çocukken. Top peşinde koşturuyordun."

Gerçekten öyleydi. Söyledikleriyle sesli bir kahkaha atarken başımı geriye doğru attım ve mekânda sesim yankılanıp tekrar bana geri döndü. Boğazımda açılan boşluğa ufak bir öpücük kondurduğunda kokumu içine çekti.

"Ne ara bu kadar güzel bir kadın oldun sen, hâlâ anlamış değilim."

Dudaklarının dokunuşu, nefesi beni bir yangına doğru çekerken kendimi toparlayarak yutkundum ve yüzümü ona doğru çevirdim.

"Sen de herkesi dövüyordun ama," dedim konuyu çevirerek. "Ne kadar güçlü olduğun o zamandan belliydi aslında ama şimdi daha da güçlüsün ve bu gitgide artıyormuş gibi hissediyorum. Sadece fiziki olarak değil bu, her anlamda. Ya da ben yeni yeni görüyorum, bilemiyorum."

Gözleri oynayan dudaklarımda gezindi bir süre.

"Bir erkeğin yanındaki kadın güçlü değilse, o adam güçlü değildir," dedi çenemi tutup baktığı noktalara ufak bir buse kondurarak. "Gücümü kadınımdan alıyorum."

Yanımdaki kadın diye bahsetti Savaş benden. Resmen bu gece beni mest etmek ister gibi cümleler kuruyordu. Tebessüm edip alnı-

mı göğsüne dayadım ve dans etmeye devam ettim. Sanırım bu gece kollarımdan asla ayrılmayacaktım. Az önce kalktığımız o masaya tekrar oturmak gibi bir niyetim yoktu. Böyle burada bu kadar yakın sohbet etmek oldukça keyifliydi.

Göğsündeki elimin üstüne elini koyarak, "Evlilik hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu ve ben boğazıma oturan yumruyla kaldım. Ellerim anında buz kesti. Sanırım sabahki gibi değildi bu soru. Ciddi bir soruydu.

Yüzüne bakmadan, "Bilemiyorum," dedim. "Erken olduğunu düşünüyorum. Birkaç aydır sevgili olarak birbirimizin hayatındayız. Sanırım bir süre daha böyle gitmesi daha doğru olacak." Sessizliğiyle birlikte başımı kaldırıp gözlerine baktım. "Bunu seni istemiyorum olarak algılama. Sadece her şeyi dolu dolu yaşamak istiyorum. Evet, seni senelerdir tanıyorum. Her şeyini biliyorum ama sevgililik çok başka bir durum. Yıllardır seni Savaş abi olarak görmüşken bir anda işlerin bu denli ciddi boyutlara taşınmasını istemiyorum. Uzunca seneler değil bahsettiğim ama bir süre daha bu anların tadını çıkarmak istiyorum ben. Yoksa bize dair şüphelerim yok."

Beni rahatlatmak ister gibi eli saç diplerimde dolandı ve konuşmak için yumuşak bir dil seçti. "Anlıyorum, güzelim ama hiç değilse abine açsak bu durumu artık. Böyle gizli saklı olsun istemiyorum. Hesap soramıyorum, bu durumu kendime yakıştıramıyorum. Hayır, korkun Levent'in kızacak olması falansa gereksiz endişeleniyorsun. Senin abin benim gibi sert bir abi değil. Yaptığımız yanlış bir şey de değil. Bir sorun çıkaracağını düşünmüyorum." Çıkarsa umursayacaktı ya sanki.

"Sorun çıkarıp çıkarmaması değil problem," dedim başımı iki yana sallayarak. "Sonuçta abim o benim. Senin kadar sert olmasa da bizi öğrendiğinde görüşmelerimiz kısıtlanacak. Buraya böyle rahat gelemeyecektim mesela ben ya da geçen sabahki gibi sofrada yanına oturamayacaktım. O bir şey demese bile ben sürekli tedirgin olacağım. Tamam, abim herkesle bir öğrenmesin, onlardan önce konuşursun fakat şimdi değil lütfen. Şimdi böyle bu kadar ciddi durumlarla baş başa kalmadan seni yaşamak istiyorum."

Bu durum hoşuna gitmese de beni anlamıştı sanırım ve uzatmadan, "Peki güzelim," dedi. "Bir süre daha senin için bu duruma katlanabilirim sanırım. Gerçi sana duyduğum bu yoğun his beni benden ediyor, bir hiç olarak kalıyorum ama..."

Tebessümle başımı öne eğdiğimde, "Nasıl sabrettin?" diye sordum. "Yani beni bu kadar severken, senelerce hayatıma birileri girdi çıktı. Ben sana karşı birkaç aydır kendi hislerimi fark edip bu kadar yoğun duygular beslerken bile geçmişini göz ardı edemiyorum. Aklıma geldikçe kıskançlıktan ölecek gibi oluyorum. Sen nasıl sabrettin?"

"Gülfem," dedi canı sıkılmış gibi gözlerini kaçırarak. "Geçmişin konuşmak istediğim bir durum değil. Sana hiç konusunu açmadım, açmayı da düşünmüyorum."

Yüzünden rahatsız olduğu çok net belli oluyordu, keyfini kaçırmak değildi niyetim.

"Özür dilerim," dedim yüzüne dokunarak. "Sadece merak etmiştim."

Gözleri gözlerimle birleşti ve hafifçe tebessüm ettim. Belimi sıkı sıkı saran eli kendine biraz daha çekti beni ve alnını alnıma dayayarak gözlerini kapadı. Elim sakallarında dolanırken konuşmaya başladı.

"Seninle olamayacağına o kadar emindim ki Gülfem, kendimi hep buna inandırdım ben. Ufacık bir ihtimalimizin olduğunu dahi düşünseydim ne birinin hayatına girmesine izin verirdim ne de hayatıma birini alırdım." Dudaklarından çıkan her nefes dudaklarımdan içeri yol aldı.

"Köpek gibi pişmanım bu konuda ama sen beni hiç görmedin be güzelim. Hiç bakmadın bana. Ben senelerce olmaz diye diye kurdum kafamda. Başka bir ihtimal yoktu benim için. Ne yapacaktım, ne deyip atacaktım etrafından onları? Sen beni görmezken, benim hiç inancım yokken sana neden daha da zehir edip her şeyi, iyice koparacaktım kendimden?"

"Özür dilerim," diye fısıldadım. "Ben seni görmedim, göremedim, görmekten korktum belki de bilmiyorum ama özür dilerim."

Alnıma bastırdığı dudaklarıyla birlikte, "Salaklığım yüzünden engel olamadığım o geçmişin tekrar duymak isteyebileceğim şeyler

değil. Ben yok sayıyorum. Sen de öyle say. Anlatma bilmek istemiyorum. Bir daha da bu konu aramızda açılmasın."

"Peki," dedim yüzüne bakarak. "Bir gün ayrılırsak Savaş, bensiz yapabilir misin? Bir başkası olur mu hayatında?" Evet öncesini değiştiremezdi fakat ben sonrasını da merak ediyordum.

"Böyle bir şey düşünmüyorum," dedi kaşlarını çatarak. "Saçma sapan sorular sorma!"

"Merak ediyorum," derken elimi göğsüne sürttüm. "Burası benden başkasını alır mı bu saatten sonra ya da bensiz atar mı?"

Cevap almadan bırakmayacağımı anladığında dudaklarını ısırarak başını geriye attı ve tekrar bana döndü. Gözlerinde gördüğüm aşk hayranlıkla kalbimi defalarca kez çarptırdı. Duruşu, bakışı öylesine ilgi çekiciydi ki.

"Sensiz olmaz diyemem, Gülfem ama bu saatten sonra senden başkasıyla olmaz."

Elimin üstündeki elini çekti ve cebinden çıkardığı yüzüğü göz hizama getirdi. Daha ne kadar şaşırabilirim derken bir o kadar şaşırtmaya devam ediyordu. Düğüm şeklinde olan yüzüğe bakarken şaşkınlığımı fark ederek konuşmaya devam etti.

"Biz operasyon bölgelerinde, gece yaptığımız intikallerde, yani senin anlayacağın dilde yürüyüşlerde, önümüzdeki adama bir iple bağlanırız, Gülfem. Yolumuzu kaybetmemek için. Bizi temsil eden bir şey taşımanı istedim. Üzerinden hiç çıkarmayacağın bir şey. Tek taş almak istemedim çünkü devamlı takamazdın, biliyorum. Sonra bu gözüme çarptı. Biz birbirimize hep böyle kördüğüm olalım, olur mu? Bizi temsil etsin bu yüzük. Yolumuzu kaybettiğimizde de birbirimize bağlı olup o yolu birlikte bulalım, birlikte düşelim, birlikte kalkalım ama hep kördüğüm olalım."

Sözleri karşısında kalbim göğüs kafesimi delecek şekilde atıyordu. Titreyen ellerimi göğsünden kaldırdım ve parmağımı ona uzatarak dudaklarımı ısırdım.

"Olalım," dedim başımı sallayıp tebessümle "Biz birbirimize hep kördüğüm olalım."

Odanın kapısını açtığımda Savaş'ın ali belirtisi dolanmıştı ve ben oldukça keyifli, romantik bir akşam geçirmiştim. Fakat saatlerce ayakta kalışımla birlikte tabanlarım felaket derecede ağrıyordu. Yine de balkondaki güzel manzarayı es geçemedim ve adımlarımı balkona doğru yönlendirdim. Savaş da peşime takıldı.

Kapıyı açtığım gibi yüzüme çarpan serin havaya aldırış etmeden çıktım. Ay öylesine parlaktı ki. Balkon demirlerini tutan ellerimle etrafı incelerken Savaş belimden kavrayarak sırtıma değen rüzgârı kesti. Omzuma dokunan sıcacık dudakları oraya dudaklarının izini bıraktığında, yüzük olan elimle yüzüne dokundum ve tebessüm ettim.

Çenesi omzuma değerken, "İyi ki Gülfem," dedi derince iç çekerek. "İyi ki o gece o balkona çıkmışsın." Şu an balkonda oluşumuz, şiir paylaştığı o geceyi hatırlatmıştı sanırım ona. "İyi ki o gün beni öylesine terslemişsin, iyi ki o gece o balkona çıkmışsın ve iyi ki tüm tabalığıma rağmen o gece bana umut verecek o gülümsemeyi yüzünden eksik etmemişsin."

"Sen de iyi ki o gece o paylaşımı yapıp benim gözümü açmışsın," dedim hafif bir tebessümle. Elim usul usul okşadı yanağını, avuç içimi öptü.

Ne çabuk geçiyordu zaman, ne kadar dolu dolu yaşıyorduk her şeyi. Dışarısı sessiz, ben onun kollarında gecenin karanlığını izlerken daha da güzelleştirmek ister gibi kulağıma bıraktığı nefeslerle bir şarkı mırıldandı.

Fikrimin ince gülü
Kalbimin şen bülbülü
O gün ki gördüm seni
Yaktın ah yaktın beni...

Sesi öylesine güzeldi ki. Mayıştırıyordu beni. Başımı omzuna yasladığımda daha da sardı beni. Şu gece daha ne kadar güzelleşebilirdi bilmiyorum.

Ateşli dudakların
Gamzeli yanakların
O gün ki gördüm seni
Yaktın ah yaktın beni.

Gözlerimi kapayıp onun sesine bırakırken kendimi, ellerim usul usul okşamaya devam etti yüzünü. Mırıltılar şeklinde söylerken bile ses tonu muazzamdı.

"Seni öylesine seviyorum ki," dedi alnını başıma yaslayarak. Dudaklarından çıkan her nefes tenime çarpıyordu. "Senelerce Gülfem, öyle çok sevdim ki seni, sen o kadar çok görmedin ki beni... ben öyle bir Araf'taydım ki." Kelimeleri öylesine yakıcı öyle dolu doluydu ki. Seni sevdiğimi kendi içimde kabullendiğimde ben mahvoldum Gülfem, İçime atıp yok saydığımda da kahroldum, acısından duramadım. Beni görmedin, duymadın, bakmadın. Beni sevmiyordun," dediğinde titrek bir nefes aldım. "Kalbimi böylesine sızlatan bir sancıyla senelerce öyle çok yalnız kaldım ki ben. Ne unutabildim ne kavuşabildim sana. Senelerce Gülfem..." dedi beni kolları arasında kendine çevirerek. Belim demirlere dayanmış elleri kollarımı kavramışken yüzüne bakıyordum. "Senelerce sana böylesine uzakken, daha çok her gün daha çok sevdim."

Parmaklarının sırt kısmı yanağımda dolanmaya başladı. "En çok dokunamadığını özler mi insan?" diye sordu gözlerime bakarak. "Ben en çok seni özledim."

Bu gece, bu yaşadıklarımız bana çok yoğun hisler yaşatıyordu. Dokunuşları yanan bedenimi alev aldırmak ister gibiydi. Parmakları dudaklarıma dokunduğunda hafifçe araladım.

"Şu gül dudaklarının arasından, sen benim adımı dillendirdiğin her anda küle döndüm ben."

Dokundu, dokundu, dokundu durdu dudaklarıma. Titrek soluklar alıp durdum. "Bir senin dudaklarından böylesine güzel geldi benim adım." Ben ilk defa birini böyle kalbim çıkacak gibi sevdim.

Ona doğru yanaşırken, "Savaş," diye mırıldandım. Adını söyleyince titreyen dudaklarımla tekrarladım. "Savaş," dedim ve gözlerimi kapayarak dudaklarına teslim ettim kendimi.

Bir gecenin koynunda, sevgilimin kollarında her şey böylesine güzelken en doğru anlardaydık belki de. Dudakları dudaklarıma karşılık verirken geriye doğru adımladı, ellerimi ona dolayarak eşlik ettim. Elimin birine göğsüne inerken takıldığım o sertlikle durak-

sadım. Yaralıydı. Tedirginliğimi duraksamamdan anlamış olacak ki kendini hafifçe geri çekerek, "Tenin tenime şifa," diye mırıldandı.

Tenin tenime şifa,

Teni tenime şifa.

Karanlık odayı kapıdan gelen sert rüzgâr doldururken buna aldırış bile etmedik ikimiz de. Öylesine yangın yeriydi ki bedenlerimiz.

Bedenimi yavaşça yatağa bırakırken, "Seni istiyorum," dedi nefesi tenime çarparak. "Seni ve sana ait her şeyi istiyorum."

Kasıklarımda dolanan tatlı sızıyla gözlerimi kapadım ve dudaklarımı dişleyerek, "Savaş," diye inledim. Ellerim boynunda hâkimiyet kurarken dudakları büyük bir açlıkla dudaklarımı esir aldı. Ellerim boynu ve ensesi arasında dolandı durdu. Kendimi öyle çok kaptırmıştım ki. Fakat bu çok uzun sürmedi. Cebinde ardı arkası kesilmeyen mesaj sesleri gelince kendimi çekerek, "Bak," dedim.

Ânın bozulmasıyla bir dünya küfür savururken üzerimden doğruldu. Ben de onunla birlikte doğruldum ve merakla kimin bu kadar çok mesaj attığına baktım. Mesaj Emre'dendi. Muhtemelen bu sevgili muhabbetinden dolayı ısrar edecekti.

"Söyle," dedim gülümseyip ellerimi omzuna dolayarak. "Dönünce buluşuruz hep beraber."

Dudaklarıma ufak bir öpücük bıraktığında gülümseyerek mesajı açtı ve gördüğüm mesajla yüzümde sabit kalan gülümseme yavaşça yok oldu. Ellerim titremeye, onun için yanan tenim buz kesmeye başladı.

"Komutanım, Mine sürtüğüyle olan fotoğraflarınız elimize geçti. Ne adamsınız ya... güller, kahvaltılar. Biraz bize de taktik verin, aylardır sürünüyorum."

Mesajın sonundaki gülme işaretleri beynimi uyuştururken Savaş da kilitlenmiş gibi öylece kaldı. Başka bir kadınla güller, kahvaltılar ve belki de bilmediğim daha birçok şey. Nasıl olduğunu bile bilmediğim bir kadın, zihnimde alelade bir şekilde canlanırken Savaş'ı o şekilde hayal etmek kalbimi paramparça etti. Onun evi bildiği şu kalbim bir viraneydi şimdi.

"Gülfem," dediğinde sesindeki suçluluk duygusunu hissedebiliyordum. Adımı seslenmesiyle birlikte kendime gelmiş ve hızlı bir hamleyle ayağa kalkmıştım.

"Güzelim, dinle beni!"

Ellerini bana uzatmış fakat ben sakın dercesine elimi havaya kaldırarak uzaklaşmıştım ondan. Nasıl yüzüme bakabiliyordu hâlâ?

"Tek bir şey soracağım," dedim dalgalanan sesimle. "Bu Mine. Ben hayatındayken mi oldu?"

"Yavrum, sandığın gibi değil."

"Hayatındayken mi?" diye sordum tekrar bağırarak. "Ben varken mi? Uzatma ve cevap ver!"

Tedirginlikle kafasını salladı.

"Dinlersen beni..."

Neyi dinleyecektim ki ben? Ne anlatacaktı bana? Nasıl ayartığını mı? Gözlerim yüzüne dalmışken geriye doğru adımladım ve arkamdaki kapıya çarpmamla birlikte hızlı bir hamleyle banyoya girip kapıyı kilitledim.

"Gülfem," diye bağırdı kapıya vurarak. "Aç şu kapıyı güzelim, konuşalım. Sandığın gibi değil."

Geri doğru çekilip duvara yaslanırken düşüncelerim bedenime ağır gelmişti. Deli gibi titreyen vücudumla aklımdan atamadığım düşünceler gözlerimi buğulandırmış, yaşlar yavaş yavaş başlayıp hızla çoğalmıştı. Kasmaktan gerilen bedenimi yere koyverdiğimde hıçkırıklarım belirgin şekilde banyonun duvarlarında yankılandı.

"Gülfem," dedi kapıyı yumruklayıp sabırsızca. "Aç şu kapıyı!"

Az önce oldukça güzel konuşan adamın sesi gitgide yükseliyordu. Aklıma gelen düşünceler midemi bulandırırken parmağımdaki yüzüğün varlığı bir kez daha büyük bir hayal kırıklığına itti beni. Birçok hayale daldırıp ona kapılmamı sağlarken kendisinin hayatında başkalarının da oluşu kalbimi paramparça ediyordu.

"Gülfem!" dedi bağırıp sert bir şekilde kapıya vurarak. "Şu siktiğimin kapısını hemen açmazsan kıracağım!"

Bir de utanmadan bu tavırlarını sürdürüyor oluşu insanı çıldırtacak boyuttaydı.

"Gülfem," dedi tekrar daha yumuşak bir sesle.

Öfkeyle yerimden kalkıp kapıya ilerlerken aynada yüzüme baktım. Akan rimellerim göz altlarımda oldukça kötü bir görüntü oluşturmuştu. Tüm gün yaşattığı güzel anları büyük bir acıyla sildiğinin görüntüsüydü bu.

Elim kapı kolunu hızlıca açtığında karşımda afallayan adama baktım.

"Ne!" diye bağırdım. "Neyi dinleyeceğim ben? Senin onu nasıl ayarttığını mı? Ettiğiniz sohbetleri mi, yoksa daha fazlasını mı? Ne anlatacaksın sen bana, neyi anlatabileceksin?"

"Gülfem, sandığın gibi bir şey değil," dedi öfkeli gözleri yüzümde dolanarak. Fakat ses tonu, benimkinden daha sakin çıkıyordu.

Elleri bana doğru uzandığında kendimi geri çekerek kaşlarımı çattım. "Dokunamazsın sen bana," dedim büyük bir kararlılıkla. "Bundan sonra elini bile süremezsin."

Onu gördükçe içimdeki öfke gitgide artıyordu.

"Görevdi," dedi eli saçlarını karıştırarak. "Başka bir şey anlatamam ama bunu bil, Gülfem. Görev için ben ona yakınlaştım."

"Görev mi?" dedim sahte bir gülümsemeyle. "Daha gerçekçi bir yalan bulamadın mı Savaş?"

Yüzünde dolandı gözlerim ve yüzümü ekşiterek, "İğreniyorum senden," diye mırıldandım.

Hemen yan tarafta bulunan çantaya elim gittiğinde kolumdan tutup, "Ne yaptığını sanıyorsun sen?" dedi gözlerini kısarak.

Ses tonu gitgide artarken, "Gidiyorum," dedim.

Elimdeki çantayı alıp odanın bir köşesine fırlattıktan sonra, "Yok öyle bir şey," dedi net bir ifadeyle. "Gidecekmiş. Gönderirdim ben de zaten."

Fırlattığı çantayı önemsemeden kapıya ilerlerken durdurmadı beni. Balkona çıkıp cebinden çıkardığı sigarayı dudaklarına götürdü ve titreyen elleriyle yaktı. Sinirden mi titriyordu yoksa kaybetme korkusu mu bilemedim, ilgilenmedim. Kapıyı açmaya çalıştım ama açılmadı.

"Aç şunu," diye bağırdım.

"Gülfem!" dedi elindeki sigaradan derince soluklanarak. "Şuraya geç otur, sakinleş. Sonra konuşacağız."

"Gideceğim," diye bağırdım inatla. Ne hakla beni burada tutmaya çalışıyordu?

"Beni dinleyeceksin önce," dedi kesin bir dille. "Sonra istersen gideriz ama önce beni dinleyeceksin!"

Ellerim saç diplerime gitti ve sinirden çekiştirerek odanın içinde dolandım. Masanın üzerinde duran su şişeleri, telefon hepsini yerle bir ederken Savaş kılını bile kıpırdatmadan beni izliyordu. Bu hâli daha da sinir bozucuydu. Ben etrafı dağıtıyordum ama kılını bile kıpırdatmadan ben sakinleşeyim diye bekliyordu.

Kısa bir an duraksayıp ona baktığımda, "Görev içindi, Gülfem," dedi. "İsteyerek yaptığım bir şey değildi. Birkaç kez görüştük, hepsi bu. Hiçbir şey olmadı başka. Kıskançlıktan gözün döndü ama başka bir şey yok."

"Ne kıskançlığı ya?" dedim ona doğru adımlayıp sinirle göğsünü itekleyerek. Elim yarasına denk geldiğinde acıyla dudaklarını ısırdı ama başka tepki vermedi. "Beni salak yerine koyuşunu kabullenemiyorum."

Sıkıntıyla soluklanırken odanın içine girdi, aynanın önündeki telefonu alarak yanıma geri geldi.

Birkaç kez çaldıktan sonra, "Komutanım," dedi muhtemelen Emre'nin sesi.

Ben sinirden dudaklarımı kemirirken yüzüm kapıya bakıyordu sadece.

"Komutanını sikeyim senin!" dedi sinirle. "Emre, Mine kim?"

"Kim derken komutanım?" dedi Emre şaşkınlıkla.

"Mine kim, Emre? Ben Mine'yle ne için görüştüm?"

"Komutanım, görev gelmişti ya bü..."

Telefonu anında kapatarak arkama attı.

"Niye kapadın?" diye sordum gözlerimi üzerine dikerek. "Devam etseydi ya, niye susturdun?"

"Çünkü bilmemen gerekiyor, Gülfem!" dedi tekrar yüksek sesle. "Duyman gereken kadarını duydun. Daha fazlasını anlatamam sana. Bana inanmak zorundasın."

Başımı iki yana sallarken elleri tedirginlikle yüzüme dokundu ve gözlerimi kendinde sabit tuttu. "Senden başkası olmadı, olmayacak," dedi bir yemin gibi. "İnanmak zorundasın bana."

"İnanmıyorum," dedim başımı iki yana sallayarak. "Sana inanmıyorum, inansam bile bu kabulleneceğim bir şey değil."

Onun benimleyken başkasıyla yakınlaştığını bilmek canımı yakıyordu.

"İnanmak zorundasın," dedi emir verir gibi. "Başka şansın yok. Kabullenmek zorundasın. Benim senden başka ihtimalim yok, Gülfem. Yapmak zorundaydım, kabulleneceksin." Gözümden akan bir damla yaş onun avuç içine düşerken, "Özür dilerim," diye mırıldandı. Dudaklarımız birbirine bir nefes uzaklığındaydı ama aramızdaki acı gerçekler kavuşmasına engeldi. "Sana bunu yaşattığım için özür dilerim ama daha fazlasını yapamam."

Hıçkırıklarımın ardı arkası kesilmezken, "Bu gece böyle olmamalıydı," dedim.

Parmak uçları saç diplerimi uyarır gibi tutamlarımda gezinirken, "Olmamalıydı," diye onayladı. "Böyle olmamalıydı."

Ellerim bileklerini tutmuştu. Ne itiyordu ne de bırakıyordu, öylece kalmıştı fakat ağlamam da kesilmemişti.

"Devam ediyor mu?" diye sordum alacağım cevabın beni ne hâle sokacağını düşünmeden.

Hayır anlamında kafa salladı.

"Etmiyor. Kısa süreli bir şeydi. Sana asla yalan söylemedim. Aklında kurduğun şeylerin hiçbiri olmadı. Birkaç buluşmadan ibaretti, hepsi bu. Sana ihanet etmedim ben, etmem. Bunu düşünmen bile hata."

Cevabı içimi soğutmuyordu. Ben kabullenemiyordum. Gördüğüm fotoğraflar, onun elini tutmuş, elini öptüğü, güldüğü fotoğrafları ben kabullenemiyordum.

"Savaş," dedim titreyen sesimle elimi bileklerinden aşağıya kaydırarak. Bir umut arar gibi yüzüme baktı ama boşunaydı. Dolmuş gözlerim gözlerine kilitli kalmışken, "Gitmek istiyorum," dedim yalvarır gibi. "Ne olur." Sesim daha kısık, daha da yalvarır gibi çıkmıştı. İnat etmesin istiyordum. Sadece gitmek istiyordum. Burada onunla daha fazla kalamazdım. "Gitmek istiyorum!"

Daha fazlasını kaldıramazdım. Kendi içimde öyle bir çıkmazdaydım ki. Hıçkırıklarımın ardı arkası kesilmezken onun gözlerindeki çaresizliği de görebiliyordum ama. Başparmağı gözyaşımı usulca silerken âdemelması tereddütle hareketlendi.

"Ne olur!" dedim tekrar. Bu hâlime daha fazla kayıtsız kalamamış olacak ki ellerini zoraki bir şekilde ama son dakikasına kadar tenimi okşayarak yüzümden çekerken sadece kafa salladı.

Unutma sevgilim...
Yolunu kaybettiğin,
bana ihtiyaç duyduğun
her anda ben sana
her daim kördüğüm.

16. BÖLÜM
VAVEYLA

Kapadokya sonrası hiçbir şey konuşmadan eve gelmiştik. Yol sessiz geçmiş, Savaş hep benden bir tepki beklemişti ama sadece yolu izleyip susmuştum. O da üstüme gelmemişti. Sonraki günlerde aynı şeyleri dillendirdi durdu. Görevdenmiş, mecburmuş ama bunlar içimin yangınını dindirmeye yetmedi.

Banyodan çıkmış saçlarımı kuruturken aynadan gözüme ilişen yüzükle gözlerim daldı. Ona ait, bizi temsil eden yüzük. Birbirimize bu kadar aitken, beni sevdiğine bu kadar eminken kendimden bile beklemeyeceğim kadar çok hissettiğim kıskançlık duygusu. Ne zaman bu kadar kıskanç bir kadına dönüşmüştüm ben? Ben, Savaş'ın kızdığım birçok huyunu kendimde bu kadar belirgin şekilde ilk defa hissetmişken neden hiç pişmanlık duymamıştım? Paylaşamama duygusu. Beni yiyip bitiren kıskançlık. Haklı mıydım, haksız mı? Umurumda bile değildi. Sadece hissettiğim bu duygu beni kendi içimde yaralayıp büyük bir çıkmaza sokarken bunu belirgin şekilde Savaş'a da hissettiriyordum. Elimde olmadan, bana bu hissi yaşattığı için kendimle birlikte onu da dibe çekiyordum. Seviyordum. Çok seviyordum. Paylaşabilme ihtimalini düşünemeyecek kadar çok.

Kapıda beliren abimin, "Gül," diye seslenmesiyle daldığım noktadan çıkıp ona döndüm. Bu ses tonu her zamankinden biraz daha farklıydı. Bir şey söyleyeceği kesindi. Fön makinesinin altında uçuşan saçlarımla birlikte başımı hafifçe çevirdiğimde konuşması için sadece yüzüne baktım.

"Efsun'la konuştun mu?" diye sordu kapıya yaslanarak.

Kurutma makinesini kapatıp yanındaki dolaba yaslanarak, "Hayır," dedim. "Dün gündüz konuştuk en son. Bir daha konuşmadım. Fırsatım olmadı zaten."

"İyi, benden duyacaksın öyleyse," dediğinde gülümsedi ve ben anlamayarak kaşlarımı çattım.

"Neyi?" Beni daha fazla meraka sürüklemek ister gibi sessiz kalınca sorumu tekrar yineledim. "Neyi senden duyacağım, söylesene!"

"Artık Efsun resmî olarak yengen oluyor. Önümüzdeki hafta sonu istemeye gidiyoruz."

"Şaka!" dedim gülerek. İçimdeki tarifsiz mutluluk belirgin şekilde yüzüme yansıdı. Günler sonra bir haber ilk defa beni bu kadar fazla mutlu etmişti. Kollarımı abimin boynuna dolarken elleri uzun süre sonra belimi sardı ve ben ne kadar uzak kaldığımızı, birbirimize hiç sarılmadığımızı ne kadar özlediğimi fark ettim.

"Ee?" dedim ellerimi boynundan çekip yüzüne bakarak. "Bizimkiler biliyor mu?"

Başını onaylar biçimde salladıktan sonra, "Biliyor," dedi. "Sabah söyledim anneme de babama da." Ya ben uyurken mi olmuştu? Hâlbuki ben de o söyleme ânına şahit olmak isterdim. Ne tepki verdiklerini merak ederken abim ben sormadan açıklama yaptı. "Annem çok da memnun olmadı bu duruma gerçi."

"Neden?" diye sordum merakla. Annem Efsun'a bazen kızsa da severdi. Niye memnun olmamıştı ki?

"Bir hafta yakın bir tarihmiş. Hazırlık için. Ay sonu olsun istedi."

"Saçmalamasın," diyerek göz devirdim. "Merak etme, konuşurum ben onunla. Ne hazırlığı yapacakmış o kadar?"

Abim ise umursamaz tavrını sürdürerek konuşmaya devam etti. "Vallahi istediği kadar dırdır etsin. Ben tamam dedim bir kere. Kızın babası gelsin istesin demiş. Ne diyeceğim?" derken erkeksi tavrıyla kaşlarını çattı. "Annem hazırlık yapacakmış, ay sonuna erteleyelim mi? Anneme kalsa onlar istemeye gelecek beni." Haklıydı vallahi.

Gülerek elimi omzuna vurduktan sonra, "Ben bir bakayım ona," dedim.

Merdivenleri büyük bir heyecanla inerken annemin sesi yüksek bir şekilde geliyordu. Muhtemelen anneannemlerle konuşuyordu çünkü bir tek onunla konuşurken duymadığı için bu kadar yüksek çıkıyordu sesi. Tahmin ettiğim gibi koltuğa yayılarak yatmış, kulağında telefon, tavana bakıp konuşmaya devam etti.

"Öyle diyor gençler, anne. Şimdi ne diyelim biz? Yok, canım uzatmayız. Yaza olur düğün. Takı falan konuşmadık daha. Bilmiyorum."

Koltuğun kenarına oturmuş, konuşmasının bitmesini beklerken babam da elindeki gazeteyi okumaya devam ediyordu fakat kulağının annemde olduğu belliydi. Abim de peşimden inmişti. Kolunu benim omzuma attığında hepimiz sessizce annemin telefon konuşmasını bitirmeyi bekledik.

"Ne bileyim, anne? İlk seferde verirler mi kızı. Biz giderken tatlı götürelim, değil mi? Yok canım," dedi uzatarak, "hazır almam. Yapanız biz Gülfem'le. Ev baklavası götürürüz."

Ay yine Gülfem' Al hazır işte niye evde yapıyoruz ya. Ben de Savaşlar beni istemeye geldiğinde Müge'ye yaptıracağım tatlıları. Otursun açsın.

"Tamam tamam, gelmeyin siz hiç istemeye madem. Düğün zamanı görüşürüz. Anne ne diyeyim ben şimdi?" derken bitmek bilmeyen telefon konuşmasıyla gözlerimi devirdim. "Nişan yapmak istemiyormuş kız tarafı. Zorla mı yaptırayım? Aile arası bir yüzük takarız demişler. Yok, demedim kimseye. Bir Salihalara söylerim giderken. Ev küçük zaten. Nasıl alsın onca kalabalığı? Aile arası yapalım demişler, tutup onca insanı götüremem ki. Şimdi amcalarına desem dayıları alınır. Siz gelmiyorsunuz madem, ben bir tek Salihalara derim, o kadar. Onu da Levent çağırmış derim soran olursa. Ben tek başıma ne yapayım orada? Stres olurum falan. Dayanak olur Saliha bana. Çok, çok canım," diye sürdürdü konuşmasını. "Aile gibiyiz senelerdir burada. Birbirimize hep koştuk ettik. Komşuluktan öte artık bizim durumumuz. Ahretliğim o benim. Allah razı olsun, her şeyimize koşuyorlar. Biz de öyle tabii canım." Abimin derince soluklanmasıyla annem yan gözlerle bize baktı. Hepimizin odak noktası o olunca, "Tamam anne," dedi. "Tamam, ben ararım konuşuruz yine akşama. Oldu. Selam söyle herkese."

Telefonu tekrar kapatınca, "Şükür," dedim.

Kaşlarını çatarak, "Ne dikiliyorsunuz siz orada?" diye sordu.

"Gelin alıyormuşsun, Züleyha," dedim gülerek. "Kaynanana mı oluyorsun kız sen?"

"Hanımımızın keyfi yerine gelmiş," dedi annem imayla. "Kaç gündür sirke satıyordu suratın. Arkadaşını alıyoruz diye çok sevindin herhâlde."

"Bana almıyorsun hoş," dedim omuz silkerek. "Benim arkadaşım yine arkadaşım. Bana değişen bir şey yok."

"Bu ilk seferde verme muhabbeti ne demek oluyor?" diye sordu abim. "Öyle bin kere kapılarına götürtmezler herhâlde." Efsun'u daha iyi tanıdığım için önce bana baktı. Dudak büktüm ardından anneme baktı.

"Vallahi deden beni üçüncüde verdi babana," diye girdi annem lafa. "Âdetleri sürdüreceğiz derlerse belki bir kere daha çağırırlar."

"Yok artık," dedi abim inanamayarak. "Yapmazlar herhâlde."

Babam ise abimin bu tepkisinden sonra elindeki gazeteyi koltuğun kenarına bırakarak abime döndü. "Yok be oğlum. Eskide kaldı öyle şeyler. Bu istemeler bile gelenek görenek devam etsin diye. Siz kararı vermişsiniz zaten, Efsun'un babası da öyle zora koşacak bir adam değil. Biz Allah'ın emriyle isteyeceğiz, onlar da verecek nasipse, oldu bitti. Öyle iki kere gitmeymiş, üç kere gitmeymiş kalmadı artık."

Babamın lafları abimde bir rahatlamaya yol açarken annem kaşlarını çatarak başını babama doğru çevirdi. "Biz Gül'ü ilk seferde vereceğiz yani, öyle mi?"

"Ay evet, baba," diye girdim konuya. "Beni ilk seferde verecek misin?"

Gerçi bence Savaş on sefer falan gelsin kapıya. Sen verme, o yine gelmek zorunda kalsın. Bizi de görüştürme sürüm sürüm sürünsün. Saçmalama Gülfem. Savaş sürünmez. Seni kaçırıp seni süründürür. Zaten onda on kere gelecek sabrın olduğunu düşünmüyorum. İkinciye gelir mi, o da meçhul. Savaş zaten istemeye gelmez. Alıyorum bfen, haberiniz olsun falan der sanırım. Savaş'a bu kadar sinirliyken de bunları düşünmek çok garip hissettiriyordu.

"Kızım, seni alan biri olsun," dedi abim gevşek bir sırıtmayla, "istemeden vereceğim ben. Rahat ol."

Geri zekâlı. Sabah ona olan özlem dolu hissim yerini hemen eski yerine bırakmıştı.

"Kadir amcaya söyleyeyim de ben, seni diksin kapıda. Bir de anlatayım, abime kız mız verilmez diye. Tüm kirli çamaşırlarını dökeyim, bak bakalım alabiliyor musun sen Efsun'u. Çinli kız muhabbetini de unutmadım," dedim başımı hızla sallayarak. "Efsun'a anlatmak için koz olarak saklıyorum."

"Saçma sapan işler yapma," dedi bir anda ciddileşerek. "Kırarım o kafanı." Ben ona kısık kısık tehditkâr bakışlar atarken o da oldukça tedirgin gözüküyordu.

"Dalaşmayın," dedi babam bakışmalarımızın arasına giren laflarıyla "Vereceğiz tabii kızım, ne yapacağız? Abine neyse sana da o."

Canım babam. İçimden gidip sarılmak gelse de kapının çalışıyla koltuğun kenarından inerek ayaklandım ve kapıya doğru ilerledim. Sabah sabah büyük bir neşeyle karşıma çıkan Müge sırıtıp bana bakıyordu.

"N'aber yengelerin gülü?" dedi yanağımdan sıkıp içeri geçerek. Gözlerimi devirirken bir iki adım attı ve arkasını döndü. "Kız, adın Gülfem ya, sana uydu bu ha. Sevdim."

Arkasından örttüğüm kapıyla birlikte, "Hayırdır?" diye sordum. "Sabah sabah ne bu neşe?"

"Sen de suratsız. Aynı abim," dedi gülerek. "Nasıl da belli bir problem olduğu. Kaç gündür evde kök söktürüyor yemin ederim. Bu adamın seninle birlikte olması hiç yaramadı, Gülfem abla. Ekstra sinir geldi bu adama. Rahatlatamıyor musun sen bunu?"

Büyük adımlarım Müge'yi bulup kolunu sıktığımda, "Saçmalama," dedim. "Yemin ederim çarparım ağzına! Saçma sapan konuşma."

"Yakalamamış olsaydım sizi, bu lafını ciddiye alırdım ama saçmalamadığıma o kadar eminim ki seni ciddiye alamıyorum," dedi sırıtmaya devam edip ilerleyerek. Yine laf sokuşlarına devam ediyordu ve muhtemelen biz bir gün çoluk çocuğa karışsak bile bu devam edecekti. Belki bizi çocuklarımıza anlatmakla bile tehdit edebilirdi. Ben cevap veremeden odaya girince peşine girdim ve kızgın bakışlarım üzerinde dolandı. Umursamadan omuz silkerek bizimkilere döndü.

"Günaydın Çetin Ailesi," dedi büyük bir keyifle.

"Hayırdır Müge?" dedi babam gülerek. "Allah neşeni arttırsın."

"Vallahi hafta sonu ya, çok keyifliyim Uğur amca," dedi gülümseyerek. "Bir de sizi kaçırmaya geldim."

"Hayırdır?" diye sordu annem. "Nereye?"

"Abim kahvaltı hazırladı, Züleyha teyze. Sizi de çağırıyor."

"Savaş?" dedi abim şaşırarak. "Savaş ve kahvaltı."

Ben de en az onun kadar şaşırmışken Müge'nin o sinsi ifadesi birkaç saniyeliğine beni buldu.

"Aynen," dedi abime dönerek. "Hazırladı vallahi. Adama ne olduysa, mutfağa giresi tuttu."

"Vallahi şaşırdım," dedi abim dudak bükerek. "Savaş genelde yeme kısmıyla ilgilenir. Hazırlama kısmına nasıl geçmiş? Zehirlenmeyelim."

Müge gülerken annemin yanına oturdu. "Vallahi Levent abi, abim bir tek patates kızartmasını biliyor, bir de sucuklu yumurta. Oldukça klasik bir kahvaltı. Bir de fırından bir şeyler almış falan ama kendi kurdu yani. Bize elletmedi. Sonra da git çağır, hep beraber yiyelim dedi."

"Sağ olsun," dedi babam. Benim için yapılmış olduğu o kadar belliydi ki. Müge'nin bana karşı imalı tavrı da bunu gösteriyordu zaten.

"Ben kaçırmam bunu," dedi abim hevesle. "Yani adam ilk defa sofra kurmuş."

"Ee hadi o zaman gidelim," diyerek Müge ayaklandığında annem yattığı yerden elini uzattı kaldırması için.

"İyi oldu," dedi Müge'nin davetine karşılık. "Ben de zaten size gelecektim. Şu isteme muhabbetini konuşalım."

Müge aniden, "Ne istemesi?" diye bana baktığında gözlerim büyüdü ve "Efsun," diye atıldım aniden. "Abim ve Efsun'un istemesi."

"Kız Zülü," dedi Müge aniden anneme dönerek. "Alıyor musun sen şimdi Efsun'u? Ay düğün mü var? Ay göbek atacağız!" derken olduğu yerde parmak şaklatmaya başladı. "En sevdiğim yakın akraba düğünü. Yap görümce topuzu. Giyin şıkır şıkır. Salın ortalarda. Kaan'ı kudurtmazsam o akşam." Sonra babamın da varlığının farkına vararak sakinledi ve arkasına dönerek, "Uğur amca," dedi. "Senin yanında da böyle konuştum ama sen yabancı sayılmazsın. Babamın

yanında şey etmezsin diye düşünüyorum. Gerçi babam da biliyor bir şeyleri ama sonuçta kız babası."

Bu kızın bu rahat tavırları beni öldürüyordu. Bir yandan da düşünmeden edemiyordum. Onların bile varlığından haberdarken herkes, bizim gizli saklı oluşumuz suçlu hissettiriyordu bana. Evet, şu an küçüklerdi ve kimse pek fazla ciddiye almıyordu onları, o yüzdendi bu rahatlıkları ama yine de sorgulatıyordu bana kendimi.

"Hadi kızım hadi," dedi babam Müge'yi itekleyerek. "Biz gidelim bir an önce. Sen benim yanımda daha çok bir şey kaçırma da ağzından, benim de saklayacak şeylerimin sayısı çoğalmasın."

Müge, babama gülüp annemi kolundan çekiştirirken, "Siz gidin," dedim. Annem ve Müge birkaç saniye bana bakıp kaldı. Elbette gidecektim.

"Üzerimi giyinip geleceğim," diye eklediğimde ikisi de kendi aralarında abim ve Efsun hakkında konuşmaya başlayıp çıktılar evden.

Onların peşinden üst kata çıkıp dolabımı açtım ve bir süre bakındım. Kot pantolon ve dar triko gri bir kazak seçerek üzerimi giyindim. Saçlarımı gevşek bir atkuyruğu yaptıktan sonra trikonun önündeki düğmelerden birini açıp belli belirsiz bir dekolte oluşturdum. Göğüslerimin arasına doğru inen ince bir kolye taktıktan sonra tam çıkacaktım ki telefona gelen ikinci aramayla ekrana baktığımda Müge'nin aradığını gördüm. Bu arama kesinlikle Savaş tarafından Müge'ye yaptırılmıştı. Reddedip adımlarımı hızlandırarak merdivenleri indim ve ardından evden çıkıp karşı eve yöneldim. Zili çaldığımda Müge belirdi kapıda.

"Neredesin sen?" diye sordu sanki hesap sorma hakkı varmış gibi.

Cevap vermeyip odaya girdikten sonra Savaş'la günler sonra karşı karşıya geldik. Gözleri beni bulduğunda olduğum yerde mıhlanmış gibi kaldım. Ne kadar özlediğimi bir kere daha fark ederken kalbimdeki çırpınışlar yaralı bir kuşun uçmak isteyip uçamaması gibiydi. Tam karşımdaki sandalyede Savaş otururken herkes bir yere yerleşmiş, beni önemsemeden kahvaltı faslına devam ediyorlardı. Savaş siyah kazağının kollarını bir miktar sıvayarak arkasına yaslandı. Çatılmış kaşlarının altındaki gözleri önce göğüs dekoltemde, ardından belimde gezdikten sonra tekrar yüzüme döndü.

Öylece kalmışken ben, "Geç kızım," dedi Saliha teyze bana doğru dönerek. Onun konuşmasıyla Savaş'ın bakışlarından sıyrılıp masaya döndüm.

"Ben..." dedim titreyen sesimle. "Efsun aradı da onunla konuşuyordum. Kusura bakmayın."

"Soğudu her şey," dedi Savaş buz gibi sesiyle tabağına dönerek. Gözleri üzerimde gezinmeye bırakmış memnuniyetsiz tavrıyla hızlı hızlı önündekileri yiyordu.

Saliha teyze yanındaki sandalyeyi oturmam için çektiğinde, "Olsun," diyerek yanına yerleştim. "Ben çay içeceğim zaten sadece. Yemeyi düşünmüyorum."

Parmak uçlarında ağzına götürdüğü ekmek yavaşlamış, alttan alttan bana bakarken burnunda çıkan solukta sahte bir gülümseme hâkimdi. Tekrar benden çekip bakışlarını önündekilere döndü.

"Aa olur mu öyle şey, kızım? Aç aç olmaz. Ye bir şeyler. Kahvaltı da yapmamışsınız zaten," dedi Saliha teyze sırtımı sıvazlayarak.

Bu kadın bana karşı bir öyle bir böyleydi ve ben gerçekten anlayamıyordum.

Elim sıcak çayı kavradığında bir iki yudum alarak, "Yok," dedim. Bakışlarımın odağı çay bardağından sonra Savaş oldu. "Midem kötü. Yağlı şimdi bunlar. İyice beter olmayayım. Elinize sağlık."

Savaş arkasına yaslanıp kaşlarını çatarak bana döndü. Tedirgin hâlini hissederken tam ağzını açacaktı ki Ali amca, "Hayırdır kızım?" diye sordu. "Üşüttün mü acaba?"

Başımı iki yana sallarken annem konuştu. "O bu aralar bir şeyi kafasına takmış ama neye anlamadım. Stres midesine vurur onun hep."

"Allah Allah," dedi Ali amca. "Neye öyle canınızı üzüyorsunuz, be kızım? Ölümlü dünya. Boş verin."

Saliha teyzenin bakışları bir beni bir Savaş'ı bulduğunda, "Olur öyle," dedi. "Genç onlar. Vardır elbet kendilerine göre sıkıntıları. Düzelir. Böyle aç açına olmaz ama. Patates falan haşlayalım sana."

Savaş, annesini dikkatle dinledikten sonra, "Müge!" diye seslendi. "Kalk yap ne diyorsa annem."

"Gerek yok," dedim olduğum yerde doğrularak ama Savaş beni dinlemeden Müge'ye iki parmağıyla mutfağa gitmesini işaret etti.

Savaş'la bakışlarımız birbirine kısa süreli takılı kalıyor, ardından masaya çevriliyordu. O kısacık bakışlarında bile hem kızgınlığı hem özlemi öyle belli oluyordu ki. Bastıramadığı kısmı özlem olacak ki gözleri sürekli üzerime düşüyordu.

Masada sessizlik hâkimken, "Levo," dedi Savaş hafif sesli bir şekilde. "Akşam Efsun'a falan da söyle, sizde film izleyelim."

Abimden önce Müge heyecanla ellerini çırptı. "Ay yaşasın! Harika. Evet!"

"Kaan yok," dedi Savaş ters bir bakış attıktan sonra. "Boşuna sevinme."

Müge'nin hevesi kursağında kalmış, "Abi," derken Savaş kararlı tavrını sürdürdü.

"Müge, zaten canım sıkkın bir de beni iyice germe, tamam mı abim!" Gayet normal cümlelerle belirtmişti isteğini. Küfretmeden sadece her kelimesini vurgulayarak.

Bu film gecesinin de benim için olduğunu biliyordum, tıpkı bu kahvaltı gibi. Benimle yakın olabilmek için her yolu deniyor, kendince bir şeyler yapıyordu.

"Olur," dedi abim. "Biz de görüşememiştik zaten."

Savaş benden bir tepki beklerken çay bardağımı alıp yerimden kalktım.

"Ben koyarım, abla," dedi Müge ama elime uzanan elini geri çekerek engelledim.

"Yok, kupaya koyacağım zaten. Alırım ben." Mutfağa ilerleyip elimdeki bardağı bulaşık makinesine koyduktan sonra dolaptan bir kupa çıkardım kendime. Tezgâhtaki kupaya çayı doldururken Savaş'ın bana doğru geldiğini gördüm. Mutfağa girdi ve kapıyı kapattı.

"Ne kadar sürecek bu böyle, Gülfem?" diye sordu sakin kalmaya çalışarak. Heybetli vücudu bana doğru adımlarken keskin yüz hatları ne kadar öfkeli olduğunu o kadar belli ediyordu ki. Ses tonu ne kadar normal çıkarsa çıksın öfkesini gizleyememişti. Savaş hiçbir zaman öfkesini gizleyebilen bir adam olmamıştı zaten ama yine de deniyordu. Tüm sabırsızlığına karşı deniyordu.

"Ne ne kadar sürecek?" diye sordum yüzüne bakarak. Kaşları hafifçe çatıldığında aramızda bıraktığı bir miktar boşlukla elini bana doğru uzattı.

"Bu..." dedi yüzünü ekşiterek. "Bu aramızdaki soğukluk."

Ses tonunun yükseleceğini anladığında eli sert hareketlerle yüzünü sıvazladı ve derin bir soluk alarak sakin kalmaya çalışıp konuşmaya devam etti. "Yol boyu konuşmadın, o siktiğimin yolu ıstırap gibi geldi, bitmek bilmedi." Tekrar yükselmeye duran ses tonuyla dudaklarını dişledi ve birkaç saniye durdu. "Hissettiğin şeyi anlıyorum. Üzerine gelip seni bunaltmamaya çalışıyorum toparlarsın diye ama günlerdir gitgide uzaklaşmaktan başka bir şey yapmıyorsun."

Bile isteye yaptığım bir şey değildi. Benimleyken başka bir kadına yakınlaşmış olması beni parçalara ayırıyordu. Biliyorum, beni seviyordu, aldatma değildi bu ama yine de aklıma geldikçe içime dolan öfkeye engel olamıyordum ve bu istemsizce ona yansıyordu. Hislerimle, düşündüklerimle başa çıkamıyordum ve bu beni yıpratıyordu.

Bakışlarımı ondan çekip oldukça sakin bir hâlde, "Gerçekten beni anlayabildiğini de sanmıyorum," dedim. "Çünkü sen böyle bir durumla karşılaşsan benim kadar sakin kalmazdın. Delirirdin." Bir umutla öyle dikkatli dinliyordu ki ağzımdan çıkan her kelimeyi.

"Kesinlikle," diye onayladı kafa sallayarak. Sonra da işaret parmağını uyarı niteliğinde bana doğrulttu. "Ama sen, ben değilsin Gülfem. Bu durumda hiçbir zaman olamazsın. Bir tercih şansım yoktu benim. Sen bunu anlayacaksın, öyle ya da böyle anlayacaksın ve bana bu eziyeti çektirmekten vazgeçeceksin."

Ona bakmıyor oluşumla adımları hızla bana doğru yanaşıp eli hoyrat bir biçimde çenemi kavrayarak kendi yüzüne çevirdi. Kararmış gözlerini gözlerime dikip başparmağı günlerdir dokunmadığı tenime hasret gibi minik hareketlerle çenemi kazırken kendine direnerek sadece yutkundu.

"Günler yıl gibi, geçmek bilmiyor. Şu siktiğimin zaman kavramı yok oldu bende. Seni bunaltmamak için kendimi tutuyorum ama tahammülüm kalmadı artık. O kafanı topla, ne halt edeceksen et, kendini nasıl ikna edeceksen et, toparla kendini ya da söyle bana ne yapmam gerekiyorsa yapayım ama bitsin artık. Hayatım sikildi kaç

gündür," dedi sabırsızlığını belli eden solumaları yüzüme çarparak. Elinin tenimdeki baskısı artmış, gözlerimin önündeki adamın tavrı beni ikna etmek için oldukça kararlıydı. "Çünkü benim artık," dedi tok sesi, "senden uzak kalmak gibi bir niyetim de sabrım da yok."

Elimdeki çaydanlığı mutfak tezgâhına bırakarak kendimi ona çevirdim. Buram buram kokusu içime işlerken ona karşı direnmekte zorlanıyordum.

"Nasıl olacak?" diye sordum kaşlarımı çatarak. "Kendi kendimi nasıl ikna edeceğim? Ne kadar kolay söylüyorsun."

"Bilmiyorum," dedi öfkeyle elini çenemden çekip bir iki adım uzaklaşarak. "Aldatmadım, seviyorum, mecburdum, söyleyemezdim. Kelimelerin bunlar, Gülfem. Tüm doğrular bunlar. Ben günlerdir sana bu kelimeleri kullanıyorum ikna etmek için. Demek ki ben doğru ifade edemiyorum kendimi. Sen bu kelimelerle kendini ikna edecek cümleler kur. Çünkü bende bitti. Sabrımı da cümlelerimi de sikip atın. Kendi kendini ikna et ama bitsin artık, yeter!"

Her soluğu aramızdaki mesafeye rağmen tenime çarparken gergin yüzü ve göğsü mümkünmüş gibi daha fazla hiddetle kalkıp iniyordu. Sinirden eli yüzünü ovaladığında gözlerim onu izledi ve alt dudağımı dişlerimin arasına aldım.

"Bir daha olacak mı?" diye sordum. "Bir daha böyle bir durumda kalacak mıyım ben?"

Cevabını biliyordum aslında. Sinirle gülümsedi ve kapıda olan bakışları bana çevrildiğinde bu sinirli hâliyle bile ne kadar çekici olduğunu bir kez daha idrak ettim.

"Sana bir daha olmayacak dememi istiyorsun, değil mi?" diye sordu. Cevapsız kalınca o sinirli hâlinden tebessüm kaybolmadan başını iki yana salladı. "Diyemem Gülfem, çünkü olabilir. Elbette sürekli böyle durumlar içinde değilim ama olursa da kusura bakmayın benim sevgilim var, ben yapamam deyip geçebileceğim bir durum değil bu ve sen bunu anlamamakta diretiyorsun."

"Kalabilirim yani," dedim sahte bir gülümsemeyle kollarımı birbirine dolayarak. "Sen başka bir kadının yanından gelebilirsin ve ben bunu anlayışla karşılamalıyım, öyle mi?"

Dudaklarımı dişleyip başımı iki yana salladım. Bunları dillendirmek bile kabuk tutan yaralarımı kazıyıp tekrar kanatmaktan başka bir işe yaramıyordu.

"Sen bunu öğrenmeyeceksin," dedi kesin bir dille. Ciddi yüz ifadesine ek elleri de bu konuyu açıklamak ister gibi keskin hareketlerde bulundu bana karşı. "Bu durumu da tesadüf eseri öğrenmeseydin öğrenmeyecektin. Söylemeyecektim. Söyleyemem. Görevimle ilgili bilgileri seninle paylaşamam ben, Gülfem. Yasak. Bak," dedi derin bir nefes alıp söze girerek, "bu konuşmayı belki daha önce yapmam gerekiyordu seninle ama bir türlü fırsatım olmadı. Benim öyle sıradan bir mesleğim yok. 8-5 çalışan memur gibi olmamı bekleme. Gün bitiminde sana bugün de öyle oldu, şöyle oldu diye anlatacağımı zannediyorsan yanılıyorsun. Ben bu işe başlarken vatanım milletim için çalışmaya değil, ölmeye yemin ederek başladım. Bir insanın önceliği ailesidir ya, bu benim için geçerli değil. Benim önceliğim her zaman vatanım ve milletim. Ölmemi emrettiklerinde düşünmeden kafama sıkarım ben. Senden tek beklentim, senin de benden önce vatanını milletini sevmen çünkü o zaman beni anlarsın. Son kez söylüyorum ben, benden ne isteniyorsa onu yaparım ve bunun hesabını sana vermem."

Net ifadesiyle birleşen sözleri ya böyle kabul edeceksin ya da edeceksin, başka ihtimalin yok der gibiydi. Gitgide artan ses tonu da içerisi için beni endişelendirirken sessiz kalıp ellerimi iki yandan tezgâha dayadım.

"Sonra konuşalım," dedim normal tonda.

Odak noktası göğüslerim olunca kaşları şiddetle çatılmıştı. Dişlerinin arasından bir şeyler homurdandı. Önüme baktığımda ikinci düğmenin kollarımı germemle kendiliğinden açıldığını fark ederek kıpkırmızı kesildim. Kazağın açıkta bıraktığı kısımdan göğüslerim taşarken bir o kısma bir bana baktı.

"Beni zıvanadan çıkartmak için yapıyorsun, değil mi?" diye sordu hararetle.

"Hee," dedim gözlerimi kısarak. "Seni zıvanadan çıkartmak en büyük hobilerim arasında."

Elim düğmeye gittiğinde, "Kapasan ne olacak ki?" dedi sinirle. "Göğüslerin büyük, kazak çocuk kazağı gibi dar. Açılır o yine." Sura-

nında beyaz tek bir yer bile kalmadığına o kadar emindim ki. Düğmeyi kapayıp içeri ilerleyecekken bileğimden tuttu. Yüzümü ona doğru çevirdiğimde, "Dışarı çıkacak mısın?" diye sordu.

Öyle bir niyetim yoktu ama, "Bilemiyorum," diyerek dudak büktüm. "Çıkarım sanırım. Neden?" Eli arkamdan aniden belimi tutarak kendine doğru çekti. "Ne yapı..." Cümlemi tamamlayamadan belimi iki yandan kavrayarak tezgâha oturttu beni. Gözleri göğsüme kayarken önümdeki düğmeye parmağını dokundurmasıyla düğme açıldı ve bu onun sinirle dişlerini sıkmasına sebep oldu. Dolgun göğüslerime büyük bir arzuyla bakarken sıcak ve hızlı nefesi göğüslerimin arasına dolup tüm vücuduma yayıldı.

"Savaş," dedim korkuyla. "Ne yapıyorsun, Allah aşkına..."

Elim omuzlarından onu itmek istese de pek başarılı olmadı. Yüzlerimiz benim yüksekte oturuşumla birlikte birbirine denk düşerken o eğilerek sağ göğsümün hemen üzerine dokundurdu dudaklarını.

"Sa-Savaş," dedim kısık çıkan sesimle inleyerek. "Saçmalama."

Karnımın içinden başlayıp yayılan o sıcak his beni kaskatı keserken ellerim saçlarına gitti. Hızlı soluklarım, inip kalkan göğsümün kazağımdan daha da taşmasına ve onun daha fazla alana ulaşmasını sağlıyordu fakat o belirli bir noktayı emiyordu sadece. Aynı nokta üzerinde yaptığı darbeler artık içime işlemişti. Başımı geriye doğru atarken saçlarını çekiştirmekten başka bir şey yapamıyordum. Dudakları işkence ettiği kısma minik bir buse bıraktıktan sonra kokumla birlikte iç çekti ve elleri üzerimden ayrılarak bedeni benden uzaklaştı.

"Neydi bu şimdi?" diye sordum titreyen sesimi bastırmaya çalışarak. Tüylerim diken diken olmuş, vücudum titriyordu. "Yakalanabilirdik. Delirdin mi sen?"

"Ben hep deliydim," dedi benim sinirimin aksine pişkin bir tavırla "Risk almayı severim." Emdiği kısım resmen siyaha yakın morluktaydı. Bana doğru yaklaştı ve iki yakamı tuttu. "Sınırını çizdim, yavrum," dedi düğmemi ilikleyerek. Sonra da bakıp gülümsedi. "Tam isabet." En son düğmenin kapattığı nokta morluğun hemen üstünde bitiyordu. "Çıkar desem çıkarmayacaktın. Şimdi sürekli açılan bir düğmeyle gezmek eminim seni de rahatsız edecektir. Çok dikkatli olman gerek ya da bu kazağı değiştirebilirsin. Bence değiştir."

"Değiştirmeyeceğim," dedim inatla. Bu inadım karşısında derin bir soluk alırken gözleri suyu bitmeye yakın olan patatesleri gösterdi. "O patatesleri al ve içeri yürü. Bitireceksin onları. Bu midenden bana bahsetmeyişini de ayrıca konuşacağız."

Patatesleri bir tabağa koyarken, "Konuşmamız gereken daha önemli konuları konuşamadık ki biz," dedim imayla. "Mideme sıra gelememiştir."

Sıkıntıyla soluklanırken bir hışımla çıktı mutfaktan.

"Demek evleniyorsun, Levo. Var mı yapabileceğimiz bir şey?" diye sordu Savaş.

Abim kahvaltısını etmeye devam ederken, "Yok abi ya," dedi. "Sen gel yeter. Ha bir de," diyerek ekledi, "senin arabayı versene o gün bana ya."

"Olur, al," dedi Savaş sorgulamadan.

"Bir de," diye devam etti söze abim. "Şimdi ben o gün yoğun olurum, çiçek çikolatayı sen mi alsan sabahtan gidip?"

Savaş, patatesleri yiyişimi kontrol ederken, "Bakarız," diye mırıldandı. Bir elim çatalı tutmuş patateslerle resmen oyun oynuyorken diğer elim yakamı sıkıca avuçlamış, açılma ihtimalini yok etmek istiyordu. Savaş ne kadar kavgalı da olsak her istediğini bir şekilde yaptırıyor, yaptıracak bir yol buluyordu.

"Aslında," dedi abim, tekrar Savaş'a dönerek, "o gün Efsun kuaföre gidecek ya, almaya..."

"Yok ebesinin..." dedi ve sustu Savaş elindeki çatalı bırakıp hiddetle arkasına yaslanırken. "Kızı da git yani almaya Levent," dedi sert sesiyle. "Bu kadarı da yani..."

"Yok lan," dedi abim gülerek. "Giderken sen de mi gelsen diyecektim. Sen kullan o gün arabayı bize."

"Şoförün müyüm lan ben senin?" dedi suratını buruşturarak. "Arabayı veririm, başkada bir şey yapmam."

"Ay gelin hamamı da yaparız," dedi Müge annemlere doğru dönerek. Babamlar kendi aralarında konuşurlarken sofradaki muhabbetle pek ilgileri yoktu.

"Efsun isterse yaparız," dedi annem.

"Aman ne Efsun'u," diye girdi söze Müge. "Gelin hamamına götürülür gelinler. Bakacağız bakalım, Efsun abla nasılmış. O yüzden yapılıyordu eskiden gelin hamamları, değil mi? Gerçi," derken ağzına attığı salatalıkla birlikte gülümsedi, "şimdi damatlar kendileri bakıp alıyor ama..."

Abimin boğulur gibi öksürmesiyle Savaş sırtına vurdu. "Müge," dedi ardından gözlerini kardeşine dikerek. "O diline ayar çekeceğim senin. Çok uzadı." Kesinlikle bu kıza artık birinin ayar çekmesi gerekiyordu.

Müge omuz silkip yemeğine döndükten sonra babam konuyu değiştirmek ister gibi Savaş'a döndü.

"Ee Savaş, Levent aradan çıkacak gibi, sıra sana geliyor. Var mı birileri?"

Savaş'ın ne diyeceğini beklerken Savaş sessiz kaldı. Muhtemelen banaydı bu tavrı. Elimde olmadan sinirlenirken ben dayanamayarak konuştum.

"Olsa ne olacak baba, kaçırır bu elindekini de," dedim tribimi ona belli ederek. Savaş benim tavrımı bile umursamadan konuştu.

"Kaçmaya meyilliyse bir şey yapamam," dedi ve benim sinirlerim iyice tavan yaptı.

"Ne diye kaçıracakmış, kızım?" dedi her şeyden bihaber annem. "Dalyan gibi çocuk. Kız da buldukça bunamasın. Maşallahı var benim oğullarımın."

He anne, he! Öv sen bu öküzü! Sonra bu egolar boy boy bana geliyor. Diyemedim tabii.

Masada dönen muhabbeti babam bir büyük edasıyla sürdürdü. "Olur inşallah, oğlum. Nasip kısmet her şey. Her şeyin zamanı var."

"Savaş," dedi abim, Savaş'a dönerek. Savaş tek kaşını kaldırarak abime baktı. "Harbi ne zaman evleneceksin lan? Gel benimle birlikte evlen de çifte düğün yapalım," dedi sırıtarak.

"He lan yapalım! Sen de bütün masrafı bana kilitle, olur mu?" Abim sahte bir şekilde bozuldu.

"Aşk olsun Savaş'ım, ben o kadar şerefsiz miyim?"

"Evet," dedi Savaş sırıtarak.

Abim ciddi ciddi bozulurken babam gülerek konuyu değiştirdi. Masadaki gergin hava bir miktar yumuşamışken Savaş'ın telefonunun çalmasıyla gözlerim ona bakmasa da pürdikkat söylediklerini dinliyordum.

"Buyurun komutanım," dedi gür bir sesle. "Emredersiniz komutanım," diye sürdürdü. Sandalyesini itip ayaklanırken kaşları çatılmış, "Derhâl geliyorum, komutanım," diyerek son bulmuştu konuşması. İttiği sandalyeyi yerine koyarken, "Çıkmam gerek," dedi. "Size afiyet olsun."

"Ay bir şey mi oldu, oğlum?" diye sordu Saliha teyze panikle.

"Bir şey yok, anne," derken sakindi fakat inandırıcılığı hiç yoktu. O da zaten sadece cevap vermek için cevap verdi. İkna etmek gibi bir derdi yoktu. Söylediği gibi o mesleğiyle ilgili ne söylerse biz inanmak zorundaydık ya da inanmış gibi yapmak. Ötesi yok. Sorgulama ihtimali yok. Cevap yok. Gözleri birkaç saniye beni buldu ve eli sandalyeme dokunarak yanımdan geçti. "Akşamı unutma, Levent," dedi kapıyı çekmeden önce yüksek sesle.

"Abine söyledi ama mesaj sanaydı, Gülfem abla," dedi Müge fısıldayıp gülerek. "Bu adamın bugün yaptığı her şey senin için. Ne geçti sizin aranızda Allah aşkına?" Derince ofladıktan sonra bir şey demeden önüme döndüm.

"Ben de kalkayım," dedi abim çayının son kalanını içip ayaklanırken. "İşim var."

Annem bana baktıktan sonra, "Biz de kalkalım, Gülfem," dedi. "Daha evde sandığı falan açıp çeyizlere bakacağız." Of ne çeyizi ya.

"Sen buraları toplamaya yardım et Müge'ye," diyerek sürdürdü konuşmasını annem. "Ben yükleri boşaltayım."

"Gelirim ben de birazdan," dedi Saliha teyze, annemle birlikte ayaklanarak. "Bakarız beraber. Yıkanacakları yıkarız, ütüleriz."

Annem memnun hâlde, "Ne iyi olur Saliha," dedi. "Siz gelene kadar ben evi halledeyim madem."

"Tamam tamam," dedi Saliha teyze elini annemin sırtına koyup odadan çıkarken "Hallederiz biz."

Herkesin tek tek sofradan kalkmasının ardından Müge'yle sofradakileri toplamaya başlamıştık ki Saliha teyze gelip elimdekileri aldıktan sonra şaşkın bir şekilde bakakaldım. "Gel sen benimle," dedi elimden tutup içeri götürerek. Ben ne olduğunu anlamazken salona girdik ve kapıyı kapattı.

"Bir şey mi oldu, Saliha teyze?" diye sordum. Bu tavrına bir anlam veremedim.

Elimden tutup koltuğa oturttuktan sonra beni, elini elimin üzerine koyarak kendi kucağına çekti anaç bir tavırla. "Gülfem, böyle şeyler nasıl konuşulur bilemiyorum ben şimdi ama artık dayanamıyorum," dediğinde konunun Savaş ve ben olma ihtimali yüksekti.

Yutkunarak, "Bir şey mi oldu, Saliha teyze?" dedim.

Anaç bir tavırla, "Onu siz bileceksiniz," dedi ve elimi sıkarak konuşmaya devam etti. "Ben Savaş'ı birkaç kez senin fotoğraflarına bakarken gördüm, Gülfem," dediğinde buz kestim ve titrek bir nefes aldım. "Başta dedim geçici bir hevestir ama Savaş'ın sana bakışları, hâli tavrı gitgide değişti. Ben başta onay vermedim kendi içimde ama zaten Savaş da dillendirmediği için ses etmedim. Seni severim, Gülfem. Kızımdan ayırt etmem, inan," derken eli sırtımı sıvazladı ve ben ne diyeceğimi bilemeden dinlemeye devam ettim.

"Benim korkum Savaş'ın seni üzmesiydi, inan başka bir şey değil. Savaş'ı sen de biliyorsun, Gülfem. Deli dolu. Yıpratır seni diye korktum. Biz, belki bu kadar yakın oluşumuz devamlı, Savaş'ın aklına biz seni soktuk gibi hissettim. Dedim ben bu iş daha ileri gitmeden Eylül ile Savaş'ın arasını yapayım. Sonra seni gördüm ben, Gülfem. Eylül'e evdeki o tavrını gördüm. Savaş'a bakışını. O gizli gizli bakışmalarınızın hepsini gördüm. Dedim tamam Saliha, bu tek taraflı değil. Gülfem'in senin oğlanda gönlü var."

Başımı önüme eğdiğimde, "Saliha teyze," diye mırıldandım.

"Hiç öyle Saliha teyze falan diye kıvranma bana," dedi anaç tavrını sürdürerek. "Ben seni kızım bilmişim zaten, soyadımızı da verir, oğluma da alırım seni, senin de gönlün varsa. Ama benim korkularım hâlâ baki, Gülfem. Çok isterim seni ama Savaş seni üzer, kızım. Çok sever ama çok daha fazla üzer. Ben senin solup gitmene razı değilim." Kafam karman çorman olurken, "Ben karışmam artık bundan

sonra," diye devam etti söze. "Siz ne derseniz o olur. Ben tek taraflı sandığım için engel olmak istedim ama madem değil, madem senin de gönlün var, siz kendiniz verin kararı. Biz zaten böyle yakın iki aileyken sizin evlenmenizle daha da mutlu olur, daha da büyür, sımsıkı kenetleniriz birbirimize." Eli yüzümü okşayarak, "Güzel kızım benim," diye içtenlikle gülümsedi ve ne diyeceğimi bilemedim. Titrek bir gülümsemeyle karşılık verdim sözlerine. "Var gönlün, değil mi?" diye sordu imalı bir şekilde gülümseyip başını sallarken. Yüzüm hâlâ ellerinin arasındayken konuşmadım ama kafa salladım. Var. Benim gönlüm tamamıyla onda.

Kolları arasına sararken beni, "Saliha teyze," dedim tekrar. "Annem şimdilik bilmesin, olur mu?"

Elini fermuar gibi ağzına kapadıktan sonra, "Sırrınız bende," dedi ve ben bir miktar rahatlayarak şefkat dolu dokunuşlarıyla başımı omzuna yasladım.

Annemler Saliha teyzelere geçmiş, film gecesi çoktan başlamıştı ama bir eksik vardı. Savaş. Kendi kurduğu plana bile yetişemeyecek kadar işleri çıkmıştı. Abimi arayıp gecikeceğini hatta belki gelemeyeceğini bile söylemişti. Gelecekti, biliyorum. Son dakika bile olsa gelecekti ama o kurduğum gibi uzun uzadıya baştan sona beraber film izlediğimiz bir gece olarak kalmayacaktı. O sadece benim için gelecekti. Belki birkaç dakika görmek için. Herkes pürdikkat filmi izlerken hevesim kalmamıştı. Sadece onlara katılıyordum, hepsi bu. Başlamadan önce Tarık'ı aramıştık ama gelmek istemediğini belirtmişti. Efsun ve abim hariç herkes birbiriyle dargındı. En azından Tarık telefonlarımızı açarak bir adım atmış bulundu. Ben de fazla ısrar etmedim. Efsun benden daha baskıcı davranıp Tarık'ı bunalttığından bir de ben üstüne gitmek istemedim. Ondan öğrendiğime göre Tarık, kızla epey büyük bir kavga etmiş, sonrasında araları bir miktar yumuşamış ve sanırım buluşmaya karar vermişlerdi. Tarık'la henüz o boyutta bir konuşmaya giremediğim için net bilgiye sahip değildim ama Tarık tarafında bir şeylerin yoluna koyuluyor oluşu sevindiriciydi. Saat ilerledi. İlerledi... ilerledi. Filmin ortasına geldiğimizde kapının çalmasıyla birlikte kalbim yerinden çıkacakmışçasına atmaya başladı.

"Ben bakarım," dedi Müge yanımdan aniden kalkarak.

Birkaç saniye sonra şiddetle çarpan kalbimi biraz daha çarpturarak kapıda belirdi. Savaş içeri girdiğinde televizyonun aydınlattığı kadar bir ışık, onu görmemi sağlıyordu. İlk olarak gözleri odanın içinde beni bulmuş, ardından abime dönmüştü. O kadar bitkin gözüküyordu ki.

"Neredesin oğlum?" dedi abim, Savaş'a.

"Geldim," derken bana baktı.

Kolumu koltuğa dayayıp televizyona bakmaya devam ettim. Ona bakma isteğim fazlasıyla beni dürtse de dizlerimi karnıma çekip, parmaklarımı alnıma bastırıp kendime engel olmaya çalıştım.

"Sen böyle geç, abi," dedi Müge kendi yerini Savaş'a bırakarak.

Koltuğun bir ucunda ben, bir ucunda abim, ortada Efsun ve Savaş vardı. Savaş hemen dibimde bulunan yastığı alıp Efsun'la arasına koyarken onunla kendisi arasına mesafe koymuş, bizim aramızdaki engeli ortadan kaldırmıştı. Bakmamaya çalışıyordum ama varlığı o kadar belirgindi ki. Bakışları sürekli beni bulurken zaten izlemediğim filmden çekmiştim tüm dikkatimi. Sadece ikimiz varmışçasına onun benim üzerimdeki bakışlarını hissediyordum üstümde. Kendime direnemeyip yüzümü ondan tarafa çevirdiğimde göz göze geldik. Yorgunluğu gözlerine yansımış, gözleri küçülmüştü fakat tüm yorgunluğuna rağmen nasıl bu kadar güçlü göründüğünü aklım almıyordu. Hemen arkasındaki abime kaydı gözlerim; bizim varlığımızın farkında bile değil, Efsun'un omzuna başını koymuş, filme odaklanmıştı. Savaş'ın özlemle yüzümü tarayan bakışları hemen tekli koltukta oturan Müge'ye döndükten sonra televizyonu işaret etti. Zaten yüksek olan televizyonun sesi biraz daha yükselmiş, birkaç saniye televizyona, ardından Savaş'a dönmüştüm.

"Özür dilerim, güzelim," dedi başını bana doğru yaklaştırarak. "İşlerim uzadı. Geç kaldım. Seni bekletmek istemezdim."

Beklemediğim kadar sakindi tavrı. Başımı iki yana salladıktan sonra, "Sorun yok," dedim.

Gözlerim hemen arkasındaki abimi ara ara kontrol ederken Savaş bu durumu yine ve yine umursamıyordu. Öyle içten, öyle çaresiz bakıyordu ki. Bedeni tüm sarsılmazlığıyla karşımda dururken gözle-

rinde gördüğüm çöküş ruhuna aitti. Gözleri derin ve ne yapacağını bilemez tavrını sürdürdü gözlerimde.

"Sorun yoksa niye böyleyiz?" dedi tükenmiş gibi. "Kaç kere aradım seni. Saymayı bıraktım artık. Mesaj attım. Siklemedin bile beni."

"Görmedim," dedim sessizce. "Odamda unuttum telefonu."

Ses tonu iyice düşerken çaresizce, "İtme beni," dedi yalvarır gibi. "Kaçma benden. Yeter!"

Kaçmak değildi ki niyetim. Ben de bu küslüğe son vermek istedim bu gece zaten. Sadece yüz yüzeyken halledelim istedim. Sesinin bir miktar yükselmesinin ardından tekrar abimi kontrol ederken Müge duymuş gibi televizyonun sesini biraz daha yükseltti.

"Kızım açmasana," dedi abim, Müge'ye. "Duyuyoruz işte. Sağır mı edeceksin bizi?"

"Levent abi, sinema ortamı gibi şey olsun istiyorum," dedi Müge bizi kurtarmak adına.

Böyle zamanların kurtarıcısı kesinlikle Müge'ydi. Savaş biraz daha kendini dizginlemezse abim her şeyi öğrenecekti.

Elim ikimizin arasında koltuğun üzerinde duran Savaş'ın elinin üzerine gittiğinde, "Sonra konuşalım," diye mırıldandım. Elimi elinin üstüne koyuşum bile bir sorun olmadığını göstermek içindi aslında. Elleri sıcacıktı. Parmaklarımı kavrayarak avucunun arasında özlemle sıktı.

"Konuşalım," dedi bir miktar rahatlamış gibi mırıldanarak. "Konuşalım artık. Yeter."

Başını geriye doğru koltuğun üstüne atıp gözlerini kapattı. Gözümün önündeki gergin göğsü iyice gerilip sertliğini bir miktar daha arttırdı. Elimi bir an olsun avucunun arasından bırakmazken onu o kadar özlediğimi fark ettim ki abimin burada oluşunu bile görmezden gelerek elimi çekme girişiminde bulunmadım.

Gözlerini açıp başını hafifçe bana doğru çevirerek, "Saçlarını sal," diye mırıldandı. Anlamayarak kaşlarımı çattım. Gözleri atkuyruğu yaptığım saçlarda gezindikten sonra gözleriyle işaret etti ve "Sal!" dedi tekrar kaşlarını çatarak. "Çıkar o tokayı saçından."

Oldukça sessiz konuşmasına rağmen, üstelik yüksek sesli televizyondan ben bile zor anlarken söylediklerini abim duyacak diye aklım

çıkıyordu. Saliha teyzenin öğrenmiş olması bile şimdilik fazlayken benim için, abimin öğrenmesine hazır değildim. Yutkunarak gözlerine baktığımda kararlılığını görebiliyordum. Elimi çekecekken elinin altından okşayarak daha sıkı tuttu bırakmadı. Öteki elim tokayı tek hamlede saçımdan sıyırdı. Düz saçlarım, omzum ve koltuğun üzerine dağılırken ona yakın olan tutamların kokusunu derince içine çekti ve göğsü titreyerek yükselip indi.

"Yetmiyor, amına koyayım!" dedi. "Hepsi doğru ama doğruların hiçbiri seni bana getirmeye yetmiyor. Gurur duy," diye devam etti öfkeyle gözlerini açmadan. "Beni kokuna, kendine hasret bırakıp böyle köpek ettiğin için. Siktin sabrımı, nefsimi, irademi."

Öyle çaresiz duruyordu ki, defalarca iç çekerek göğsü yükseldi. İlk defa onu böyle görüyordum. Parmakları avucumun ortasına baskı yaparken gözleri hep kapalıydı. Dudakları belirgin şekilde ortadayken öpmemek için zor tuttum kendimi. Sarılıp göğsüne başımı koymamak için zor direndim kendime. Kimse olmasın istedim şu an burada. Kimse olmasın ve o beni sarıp sarmalasın istedim.

O öylece gözlerini açmadan soluklanırken konuşmayı kesmişti. Ben de sustum. Bir süre sonra elini bir miktar gevşetmesiyle başımı çevirdim ve uyuyakaldığını fark ettim. Uyumuştu. Elimi çekecekken parmakları çok güçlü olmayacak şekilde sıktı elimi fakat daha minik hareketlerle yavaşça avucundan çektim elimi. Müge'yi dürttükten sonra Savaş'ı gösterdim.

"Aa," dedi Müge yüksek sesle. Sonra abimlerin dikkatini çektikten sonra bir miktar düşürerek, "Abim uyumuş," dedi. Herkes filmi bırakıp Savaş'a odaklandıktan sonra, "Abim çok yoğun bu aralar," dedi Müge. "Az uyuyor. Yoruldu sanırım."

Abim televizyona bakıp Savaş'a döndü ve tereddütle, "Burada mı kalsa?" diye sordu. "Film de bitti sayılır zaten."

"Aynen," dedi Müge kafa sallayarak. "Uyandırmayalım hiç, kalsın."

Abim bana baktıktan sonra başıyla kapıyı gösterdi. "Gül, sen bir battaniye getir. Yatsın burada. Sabah kalkınca geçer eve."

"Olur," diyerek odadan çıktım. Bu gece buradaydı ve bu gece ikimizi de böyle uzak tutan bu sorunu bir şekilde çözecektik.

Herkesin uyuduğunu kontrol ettikten sonra yavaş adımlarla merdivenlerden indim ve oturma odasına ilerledim. Savaş derin uyku hâlindeyken o kadar savunmasız duruyordu ki. İçeri girdikten sonra kapıyı yavaşça kapatıp kilitledim ve onu izleyerek yanına yanaştım. Koltuğun önünde diz çöktükten sonra yüzünü inceledim. Parmaklarım alnına düşen saç tutamlarında hafifçe dolanmaya başladı. O kadar güzeldi ki. Ne olacaktık biz? Sonumuz nasıl bitecekti? Kendi içimdeki karmaşıklık ayrı, Savaş'la olan apayrıydı. Hangisine yenilecektim. Tek isteğim, bu yolda onunla savaşmak değil, birlikte savaşmaktı.

Dudaklarımla alnının üzerine ufak bir öpücük kondurduğumda eli büyük bir atakla yüzündeki kolumu kavradı, irkildim ve bir anda ayılarak karanlıkta bile gözlerini görebileceğim kadar belirginleştirdi. Bu hâli korkutucuydu.

Benim olduğumu fark edip elimi tutan eli yavaşça çözülürken, "Gülfem," deyip odada gözlerini gezdirdi. Muhtemelen nerede olduğunu sorguluyordu.

"Bizim evdesin, sevgilim," dedim ince bir sesle. "Film izlerken uyuyakaldın. Kaldırmadık seni."

Yattığı yerden kalkarak üzerindeki battaniyeyi attı ve eliyle yüzünü sıvazladı. "Çok uykusuzdum ben," dedi kendini açıklamak ister gibi. "Döndüğümüzden beri doğru dürüst uyumaya bile vakit bulamadım."

Ellerimi onun dizine koyarken çenemi de küçük bir çocuk gibi dizlerinin üstüne koydum. "Biliyorum," dedim hafif bir tebessümle alttan alttan bakarak. Bu temasımı ve yakınlaşmamı şaşkınlıkla karşılarken yutkundu ve kaşları hafifçe çatıldı.

"Sen bana gülümsedin mi, yoksa yanlış mı gördüm ben?"

Günlerce süren tavrımdan sonra bunu sorgulamakta o kadar haklıydı ki. Elini tutup, yerden kalkarken bacaklarımı iki yana açıp kucağına oturdum ve tuttuğum elini belime sardım. Bu tavırlarımı hayretle karşılıyor ama elleri belimi sıkıca kavrıyordu. Dizlerimin üzerinde bir miktar ayağa kalktıktan sonra bu sefer ben ona tepeden

bakıyordum. Bir elimi boynuna dolayıp diğer elimin parmaklarını altında dolaştırmaya başladım.

"Gülfem," diye mırıldandı gözlerini kapayarak. Dudaklarım burnunun ucuna minik bir öpücük bıraktı.

"Bunca karmaşanın içinde seni yormak değil niyetim. Şuramda," dedim elinin birini göğsümün üzerine koyarak. "Şuramdaki hisle baş edemiyorum ben. Nefesim kesiliyor. Yemin ederim," dedim hızlı hızlı konuşarak. Yüzüne o kadar yakın konuşuyordum ki, gözlerimiz birbirine öylesine kenetlenmişti ki. "Yemin ederim sevgilim, seni çok ama çok seviyorum. Öyle çok seviyorum ki başkasıyla düşünme ihtimalinde bile kendimi kaybediyorum." Parmak uçlarım saç diplerinde dolandı. Bedenimi göğsüne bastırdım. "Beni bir gün bırakıp gidersen, hele ki başkası için, ben senden sonra kimseyle yapamam. O gün o mesajları görünce çok kıskandım. İş olduğu için belki haddim değil kıskanmak, gerçek değildi çünkü biliyorum ama elimde değil."

Kalbim patlayacak gibi atarken elinin arasında kıvrıldım. "O gece kendi içimde öyle saçma bir durumda kaldım ki. Çok kızdım sana ama sonra... Savaş, ben sana o kadar alıştım ki. Senden önce kimse beni böyle sevmemiş gibi. Ben hiç böylesine sevilmemişim gibi. Geçmişini bile kıskanıyorken ben senin, sen bir başkasını böyle seversen... bir başkası için gidersen, bu ihtimaller..."

Sözümü kesip tek eli yüzümü avuçladı ve "Ben seni bir başkasına verir miyim, Gülfem? Başkasına gidebilir miyim?" dedi. Ondan kaçan ürkek bakışlarımı çenemden tutup kendisine çevirdi ve oldukça güçlü bir tonda konuşmaya başladı.

"Sen benim evimsin Gülfem, şu tenin..." derken elini boynumda dolandırdı. "Her karışını ezbere bildiğim, başkasının el sürmesine dahi izin vermeyeceğim vatanım. Benim tüm savaşlarım sana, senin uğruna. Sen buraya girdiğinden beri..." dedi elimi kalbinin üzerine koyarak. Avuçlarımın altında güçlü şekilde atan kalbini oldukça net hissettim. "Başkasına böyle attıysa namerdim," dedi erkeksi, gür sesiyle. "Bu can ki bu canana böylesine teslimken, buralar hep senin." Sıcacık elini buz gibi elimin üstüne biraz daha bastırdı. "Sen benim."

Onun kalp atışlarını hissederken sözleriyle birlikte eriyip bittim. "Savaş," diyerek mayıştım dudaklarına yanaşarak. Dudaklarımı du-

dakları arasına alırken o belimi kavradı, ben kollarımı omuzlarına attım. Dili dilime dolanıp ağzımın içinde yol alırken tadını tadıma kattı. Deli gibi özlediğimi fark ettim. Ait olduğum yere gelmiş gibiydim. O benim evimdi ve ben evimi özlemiştim. Yeni çıkmaya başlayan sakalları ellerimi tahriş ederken dudaklarını çekti dudaklarımdan yavaşça.

"İzin ver artık bana," dedi yalvarır gibi. "Bırak, herkese ilan edeyim birlikte olduğumuzu."

Gözlerimi kapayarak dudaklarına yöneldim. "Birkaç ay daha," diye mırıldandım dudakları üzerinde. "Okulum bitsin, sonra herkes her şeyi öğrensin hatta biz hemen evlenelim. Sadece birkaç ay istiyorum senden."

Dudaklarına sürtünürken pek hoşnut olmasa da, "Tamam," dedi boyun eğerek. "Ona da tamam. Senden gelen her şeye tamam. Yeter ki bir daha bu kadar uzak kalma benden."

Ben onu ikna etmenin verdiği mutlukla gülümsedim ve tekrar dudaklarının arasına çekti beni.

"Bir gece borcun var bana," dedi dudaklarını kısa süreli çekerek. "Kapadokya'dan alacaklıyım."

O yamuk, serseri gülüşünü bile o kadar özlemişim ki. Kalbim sıcacık oldu. Ona iyice sokulurken burnumu burnuna sürtüp elimin altında gerginleşen göğsünü avuçladım. Yapbozun tamamlanması gereken iki parçası gibiydik. Ruhum tamamen ona aitken bedenimin de ona ait olması kesinlikle en çok istediğim şeydi.

"Kesinlikle komutanım," dedim arzu dolu sesimdeki gülümsemeyle. "En kısa zamanda."

İmamı anlayıp gülümserken ben de ona eşlik ettim. Kararlılığım karşısında tek kaşını kaldırdı ve dudaklarıma yaklaştı. Eli vücudumda dokunduğu yerleri sahiplenir gibi dolanırken boğuk çıkan sesiyle onayladı:

"En kısa zamanda, yavrum."

17. BÖLÜM
ANILAR

"Savaş," dedim elimdeki çayı yudumlarken. "Ne güzel böyle, değil mi?"

Akşamüstü, yazdan kalma bir havada, onların bahçede böyle sohbet etmek harikaydı. İnternette şiir paylaştığı o gece bana verdiği çay sözü aklımıza gelmiş, kendimizi bahçede buluvermiştik.

"Seninle her şey güzel, hangisinden bahsediyorsun?" diye sordu hafif bir tebessümle.

Çay bardağını avucumun arasına alarak tebessüm ettim. Şimdi göğsüne uzanmak isterdim ama böyle sohbet etmek de güzeldi.

"Bu durumumuz," dedim ikimizi göstererek. "Eskiden ne kadar yıpratıyormuşuz birbirimizi. Ne kadar çok kavga ediyorduk. Şöyle oturup iki kelam konuşamıyorduk bile."

Evet, yine çokça kavga ediyorduk ama geçmişi düşününce şimdiki hâllerimiz kesinlikle mükemmeldi.

"Hatta hatırlıyor musun?" dedim gözlerim onların eve dalarken. "Sen görevden gelmiştin, Emine abla size Mehmet ve Elif'i bırakmıştı. O gün sanırım bizi ilk defa sevgili olarak yakıştırmıştı biri."

Arkasına yaslandı ve rahat bir şekilde oturarak parmaklarının arasındaki sigaradan derin bir nefes alıp elini masaya koydu. "Evet," dedi gözlerini devirerek. "Altı yaşındaki bir çocuk. O kadar olgun, seviyeli, harika bir ilişkimiz vardı ki seninle."

İki Yıl Önce

"Ya senin ellerin ne kadar tombik tombik öyle ya, sen nasıl güzelsin, nasıl küçücüksün öyle sen, nasıl güzel kokulusun..."

Avucumun içindeki minik elleri koklayıp öperken kollarımın arasına sardım. Ne kadar seversem, öpersem yetmeyecek gibi hissediyordum.

Ayakta iki yana ritmik bir şekilde sallanırken Mehmet de bu durumdan epey keyif alıyor gibi dişsiz ağzını bir açıyor bir kapıyordu.

Çıkarttığı garip sesler kulağımdan kalbime işliyor, keyfimi yerine getiriyordu.

Başımı minik başına yasladığımda kafasını göğsüme koydu. Ben o kadar dalmışım ki Mehmet'e, odadakilerin varlığını Müge konuşunca fark ettim.

"Gülfem abla, sen öğretmen falan olmalıydın. Ne kadar çok seviyorsun çocukları..."

"Bu sevilmez mi?" dedim tekrar kolumun arasındaki Mehmet'i sararak. "Baksana nasıl minnoş."

Saliha teyze elindeki örgüyü örmeye devam ederken, "Öğretmen olmasına ne gerek var?" dedi. "Evlenince yapar hemen çocuk."

Müge, beni süzdükten sonra yüzünü asıp başını iki yana salladı. "Sanmam. Bu doğurmaz hemen. Böyle seviyor falan ama bu düşünür, plan program yapar falan öyle doğurur. Pat diye yapmaz."

"Nasip," dedim olduğum yerde beşik gibi iki yana sallanmaya devam ederek. "Bilemem şimdiden sonrasını. Daha öyle şeyleri düşünmek için erken. Emine ablanın annesi iyi miymiş?" diye sordum.

"İyiymiş iyiymiş," dedi Saliha teyze. "Çıkmış ameliyattan, gelini yanındaymış. 1-2 saat sonra geliriz dedi."

"Oh, çok şükür," diye mırıldandım. "Aklı kalmasın burada hiç. Bizim keyfimiz yerinde." Mehmet göğsümde o kadar sakinleşmişti ki uyudu uyuyacak bir hâli vardı.

"Sen mi geldin?" dedi arkamda duyduğum ses kaba bir şekilde. Arkamı döndüğümde Savaş kapıya yaslanmış beni izliyordu.

Tüm kabalığına karşı yeni gelmiş olması ve bizim yeni karşılaşmamız sebebiyle bu sevmediğim tavrını görmezden gelip, "Evet."

dedim tebessümle. "Mehmet burada deyince Müge, dayanamadım. Sen de hoş geldin, Savaş abi."

Önce Mehmet'e, sonra bana, sonra aşağıdan yukarı ikimizi süzerek baktı.

"Abi?" dedi Müge şaşırarak. "Sen şeye gitmemiş miydin?"

Saliha teyzenin yanında gizlice konuşuyordu. Güya gizlice. Ben bile anlamışken Saliha teyzenin de anladığı aşikârdı. Sevgilisinden bahsediyordu işte.

"Vazgeçtim," diye kestirip attı oldukça katı ve net bir ifadeyle. "Elif ve Mehmet'in geldiğini duyunca gitmedim."

"E iyi de," dedi Müge ısrarla. "Zaten gitmeden önce de biliyordun geleceklerini. Niye vaz..."

Savaş oldukça yüksek bir çıkışla, "Vazgeçtim işte, Müge," dedi belirginleştirdiği gözlerini Müge'nin üzerine tutarak. "Uzatma!"

Bu uzatma, emir niteliğindeydi ve Müge dediği gibi uzatmadan arkasına yaslanıp tabletle oynayan Elif'e döndü. Kavga etmişlerdi belki de. Ondan vazgeçmişti gitmekten, kurcalasın da istemiyordu haklı olarak. Özeliydi sonuçta. Bana doğru yaklaştı. Mehmet'in yanında oldukça büyük duran elinin işaret parmağını ona doğru yaklaştırdı. Parmağının sırt kısmını Mehmet'in yanağına sürtecekti ki kucağımdaki çocuğu öteki tarafa çekerek, "Ne yapıyorsun, Savaş abi?" dedim kaşlarımı çatarak.

Tavrım karşısında afallamış, tekrar bir adım atarak, "Ne yapıyorum, Mehmet'i seviyorum," dedi.

Tekrar dokunma girişimini de Mehmet'i çekerek bertaraf etmiştim ki burnundan soluyarak kaşlarını çattı.

"Olmaz," dedim açıklama yapma ihtiyacıyla. "Dışarıdan geldin. Elini yıka ya da duş al en iyisi, bilemiyorum ama dokunma böyle çocuğa, mikrop falan kapar. Kış aylarındayız zaten. Bak ben gelmeden önce yıkandım. Geldikten sonra da ellerimi falan yıkadım kaç kere."

Hak vermiş gibi havada olan eli geri indi ve "Tamam," dedi. "Haklısın."

Yan tarafa çektiğim Mehmet'i tekrar göğsümün üstüne yatırırken Savaş bir iki adım geri çekilerek eliyle saçlarını kaşıdı ve "Ben duşa giriyorum o zaman," dedi.

"Tamam oğlum," dedi Saliha teyze karşılık vererek.

Ben Mehmet'i uyutmak için eski pozisyonumda sallanır hâle geçmişken tekrar Savaş'ın sesini duydum.

"Sen gitmezsin, değil mi?" diye sordu.

Sorusu karşısında şaşırsam da arkamı dönüp, "Yoo," dedim kesin bir dille. "Neden ki?"

Rahat bir tavra bürünürken dudak büktü. "Duşa giriyorum ya şimdi. Malum, senin de pat diye odalara girme huyların falan var. Ona göre hareket edeyim diye sordum. Neyse..."

"Ne demek o ya?" dedim sinirle. "Nereye dalıyormuşum ben? Ne biçim konuşuyorsun sen?"

"Sen değil miydin geçen odamın kapısında beni izleyen?" dediğinde kıpkırmızı kesildim.

"Savaş abi," dedim yüksek bir çıkışla ona doğru adımlayarak. "Ne dediğini bil de konuş. Çok fena olacak. Ben kimseyi izlemedim. Geçiyordum, kapın açıkmış, kafamı çevirince denk düştük."

Özellikle şimdi Müge ve Saliha teyzenin yanında ettiği bu laflar hiç ama hiç doğru değildi.

Savaş abi sessizce bana baktıktan sonra o sinir bozucu üslubuyla, "İyi," dedi. "Öyle olsun bakalım."

Bir de inanmıyormuş gibi tavırları yok muydu, çıldırıyordum.

"Öyle zaten," dedim daha da sinirlenirken. Sesimi de yükseltemiyordum kucağımda çocuk var diye, içimde patlıyordu.

"Savaş," dedi Saliha teyze duruma el atarak. "Ayıp, oğlum. Gülfem öyle bir kız mı?"

Savaş ayıp falan takar mı acaba? Annesinin ne dediğini bile önemsemeden o dik ve sinir bozucu bakışlarını üzerimizde dolandırdı. Daha fazla dayanamayıp arkamı döndüğümde onun merdivenleri çıkma seslerini duydum.

Günümüz

Savaş hafif sesli bir kahkaha attıktan sonra, "Evet ya," dedi yine beni sinir eden o noktaya takılarak. "Hatırlıyorum. Sen beni süzmüştün kapının arkasından."

"Saçmalama," dedim hâlâ kendimi açıklama ihtiyacı hissederek. "Vallahi denk geldi ya. Ha, evet," derken sesim içime kaçtı ve gözlerimi kaçırdım, "gördükten sonra bile isteye bakmaya devam ettim ama bu başlangıçta denk geldiği gerçeğini değiştirmez. Sonuç olarak," dedim tekrar ona bakarak. "Denk geldi."

O gülen alaycı hâli kaybolmuş, ciddi bir ifadeye bürünürken yutkundu ve gözlerim o âşığı olduğum âdemelmasının oynayışını hayranlıkla izledi.

"O kadar güzeldin ki," dedi nahif bir tonda gözleri dalarak. "O hâlde, o anaç tavırlarınla öyle güzeldin ki..."

Gözlerinin dalgınlığı geçtiğinde tekrar bana baktı ve eski hâline dönerek, "Şimdi aklıma düştü bak tekrar. Biz de evlenip çocuk yapsak ya." Bu sözleriyle yüzüme bir alev topu düştü, cayır cayır yandım ama şakaya vurdum.

"Hı tabii," dedim alayla. "Ben de öyle diyordum zaten. Yapma kısmına hep okeysin sen zaten. Bakma kısmında tek kalacakmışım gibi hissediyorum."

"Yok be yavrum," dedi sigarasından içerek. Hafif serseri bir gülümseme hâkim oldu dudaklarına. "Mecburen yardım edeceğim zaten. O kadar çocukla tek başına baş edemezsin sen."

Masaya doğru yaklaştığımda kollarımı masaya koyarak, "Anlamadım," dedim. "O kadar çocuk derken?"

Gülümsedi. "Tek çocukla kalacağımızı düşünmüyorsun herhâlde."

Oldukça ciddi bir tavra bürünürken ben de ciddileştim. "Yani bilemiyorum," dedim emin olamadan. "Bunu düşünmedim. Çocuk sayısı belirlemedim."

"İyi, ben belirledim," dedi gözleri karnımın üzerinde dolanırken. "Seni boş bırakmayı hiç düşünmüyorum."

Yüzünde keyifli bir hâl mevcuttu. Elimin altındaki çay kaşığını ona doğru atarken gülerek kaşlarımı çattım. "Saçmalama. Tabii ki öyle bir şey olmayacak. Ne o, fabrika mıyım ben? En fazla iki çocuk, o da hemen değil. Yani ben çalışmayı düşünüyorum."

"Sen hem çalışıp hem çocuk yaparsın, Gülfem," dedi beni gaza getirmek ister gibi. "Öyle bir hırs var çünkü sende. Hele biri sana yapamazsın diyorsa, kesin yaparsın."

"Yaparım tabii ki," dedim tek kaşımı kaldırarak. "Ama yapmak istemiyorum."

Dudak kenarı yavaşça yukarı kıvrılırken beni ciddiye aldı mı, emin değildim.

"Sen onu bunu geç," dedim ellerimi göğsümün üzerinde dolayarak. "Sen o gün neden gitmedin onunla buluşmaya?"

O zaman çok normal karşılarken şimdi aklıma geldikçe bile kafayı yiyecek gibi oluyordum.

"Senin geldiğini gördüm çünkü," derken eli demliğe gitti ve çayını yeniledi. "Sen varken gidemezdim. Gitmek istemedim, gidemedim," diye tamamladı cümlesini ve çayından bir yudum bile almadan arkasına yaslandı. "Sen o bücürü severken izledim seni, sen fark etmedin bile beni."

Yükselen ses tonunu anlamayarak, "Neye kızdın sen şimdi?" diye sordum hafif bir tebessümle. "Fark etmedim diye mi?"

"Yok ya," derken hâlâ aynı tavrını sürdürdü. "Göğsüne yatırdın onu. Beni oraya alman yirmi beş sene sürdü. Velet hiç uğraşmadan yattı. Uyudu bir de," dedi çocuk gibi bir kıskançlıkla.

Bu hâli o kadar komikti ki. Kahkaha attım.

"Gülme," dedi tek kaşını kaldırarak. Ciddi bir ifade oluşturmaya çalıştı ama o da hâlâ benimle birlikte gülüyordu. Biz hep gülelim istedim, hiç ağlamayalım, üzülmeyelim. Hep kahkahalarımız doldursun etrafı, manzaram hep onun gülüşü olsun.

İki Yıl Önce

"Bana garezi var bunun," dedim sinirle "Vallahi bak. O kadar sinirimi bozuyor ki." Mehmet rahatsız olmasın diye iyice kastım kendimi, sesimi ama yüz ifadem gayet açıktı. "Bilseydim evde olacağını gelmezdim."

"Aslında gidecekti," dedi Müge. "Niye vazgeçti bilmiyorum? Görüşmediler de daha. Önce eve gelir, sonra onun yanına giderdi."

"Gitmiştir belki önce oraya, nereden biliyorsun?" dedim.

"Aa gidemez," diye atladı Saliha teyze ani bir çıkışla elindekileri bırakarak. "Önce evine gelecek. Ben aylarca bekleyeceğim, gözüm

yollarda, ne yediğimi bileceğim ne uyuduğumu, anasından önce başkasına mı gidecek? Olmaz öyle şey. Herkes yerini bilsin."

Saliha teyze bu konuda o kadar katıydı ki. Ani çıkışından öyle anladım.

"Gelsin canım," dedim konuyu kapatarak. "Ben belki gitmiştir dedim. Genelde sevgilileri el üstünde tutuyorlar ya. Savaş da mı öyle diye..."

Sanki damarına basmak ister gibi kurduğum cümleleri idrak ettikten sonra tamamlamadan sustum. Saliha teyze ayrıca kapadı zaten çenemi.

"Savaş öyle değil, yapamaz öyle bir şey. Önce evine gelir."

Günümüz

"Yapamaz değil," diyerek düzeltti Savaş. "O zamanlar yapmıyordum."

O çayını içerken, "Şimdi?" diye sordum merakla. "Şimdi ne yapıyorsun?"

"Yine evime gidiyorum," dedi gülümseyerek. "Eskiden ev çatısı dört duvarı olan bir yerdi benim için. Şimdi senin o küçücük kalbin, kusursuz tenin benim evim. Senin hasretinle yanıp tutuşurken aylarca, haftalarca... tabii ki önce senin yanına geliyorum." Elini yavaşça masanın karşısından bana uzanıp yanağımı okşadı. "Aksi mümkün bile değil," dedi net bir tavırla. "O kadar ayrı kalıp seni görmeden başka bir yere gitmem mümkün değil. Önceliklerim çok daha farklı artık."

Bu dokunuşları, sözleri bana o kadar iyi hissettirdi ki. Başparmağı tenimi usulca okşarken gözlerimi kapadım. Her şey ne kadar değişmişti. Geçen sene evdeyken uğramak bile istemediğim adamın şimdi varacağı ilk yer olmuştum.

İki Yıl Önce

"Sen öyle diyorsan öyledir, Saliha teyze," dedim konuyu kapatarak.

Kucağımda hareketsizce duran Mehmet'e baktığımda uyuduğunu fark ettim.

"Uyumuş," dedim sevinçle. Sanırım kucağımda uyuyan ilk bebekti. Sesim fısıltı gibi çıkarken, "Yatırayım," diye mırıldandım.

"Tamam," dedi Saliha teyze aynı sessizlikte. "Git yatır sen Müge'nin odasına. Burada giren çıkan çok oluyor. Ses olmasın. Müge'yi yolluyorum peşine. Orada oturur onunla o."

Kafa sallayıp yavaşça merdivenleri çıktıktan sonra kucağımdaki bebeği Müge'nin yatağına yatırdım. Üzerini örttükten sonra parmağını ağzına götürdü ve emmeye başladı. O kadar güzeldi ki bu hâli.

Onu izlerken çalmaya başlayan telefonumu hızla cebimden çıkararak dudaklarımı ısırdım. Uyanmasın diye hızla telefonu açtığımda telefondaki ses, "Sevgilim," dedi.

O kadar ince, o kadar yumuşak bir tınısı vardı ki istemsizce tebessüm ederek, "Aşkım," dedim. Sonra Mehmet'in uyuduğunu fark ederek kapıya doğru bir iki adım attım ve daha sessiz bir şekilde, "Nasılsın?" diye sordum.

"İyiyim hayatım. Mesaj atıyorum, dönmüyorsun. Merak ettim. Bir sorun yok, değil mi?"

"Yok yok," dedim başımı iki yana sallayarak. Arkamı dönüp Mehmet'e bakarak, "Ufak bir misafirle ilgileniyordum, aşkım," dedim.

Hatta kapatınca fotoğrafını çekip yollamayı düşündüm o an.

Ben Mehmet'e bakarken telefon elimden hızla kaydığında ne olduğunu anlamadan Savaş telefonu avucuna almış, oldukça sinirli bir şekilde kapattıktan sonra avucunda sıkmıştı. Sonra bana doğru bakıp, "Kiminle konuşuyorsun lan sen?" diye sordu.

"Ne yapıyorsun sen be?" dedim sinirle burnumdan soluyarak. "Ne hakla sen telefonumu alırsın!"

Dişlerini sıktı, çenesi gerildi. Sadece çenesi değil tüm vücudu sinirden deliye dönmüş gibi kasılıyordu. Korkutucu olan şu hâli karşısında yüzüne bakmayarak avucunda sıktığı telefona yöneldim.

Ellerim kenetlediği avucunu açmak istedi ama izin vermedi. Parmaklarım bile avucuna girmezken, "Kim lan, kim?" dedi tekrar üsteleyerek. "Kiminle konuşuyorsun sen, benim odamın dibinde?"

"Sana ne?" dedim sinirle yüzüne bakarak. "Sana ne kimle konuşuyorsam, ver şu telefonu!"

Elini açmadı. Ben çektikçe o açmadı avucunu. Göğsüm göğsüne yapışırken çenemden tutup yüzüne çevirerek, "Rahatsız mı ediyor birisi seni?" diye sordu tüm sinirine rağmen daha sakin kalmaya çalışarak. "Söyle öyle bir şeyse, hallederim ben."

Ama deli gibi dönen gözlerinden her şey o kadar belliydi ki.

"Ne rahatsız etmesi ya!" dedim gözlerine bakarak. Gözlerini bir an olsun ayırmadı benden. "Sevgilimle konuşuyordum. Verir misin şimdi şu telefonu?"

Tekrar eline uzandığımda, "Konuşamazsın!" diye kükredi. "Bak benim asabımı bozma, tamam mı?"

"Sen kimsin be!" dedim kaşlarımı çatarak. "Bana abilik ayaklarını geç, tamam mı? Ailem biliyor, bir şey demiyor, senin bu gereksiz davranışın ne şu an? Ne olacak senin asabın bozulursa? Benimki çoktan bozuldu. Sen kimsin? Sana ne oluyor? Ver şu telefonumu!"

Burnundan soluyup bana bakarken siniri geçmekten ziyade artmış gibiydi. Evet, Savaş bir abi olarak Müge'ye fazlaca karışıyordu ama ben ne onun kardeşiydim ne de karışabileceği küçük bir çocuktum.

Dişlerimin arasından ısrarla söylediğim telefon kısmıyla bileğimi tuttu. Avucumu açıp telefonu sertçe avucuma vurarak, "Bir daha sakın!" dedi emir vererek. "Benim evimde, benim yanımda o ibnelerle konuşmuyorsun!"

"Ağzını topla!" dedim sesimi yükselterek. Bileğimi çekmeye çalıştım ama izin vermedi.

"Aksi hâlde," dedi uyarısına devam ederek, "bulur, soyunu sopunu sikerim onların!"

Gözlerimi kısarak, "Sen gerçekten artık benim midemi bulandırıyorsun!" dedim bağırarak.

Arkama doğru bakıp "Çocuk uyuyor," dedi daha düzgün bir ses tonuyla. "Sus."

Sanki az önce kendi bağırırken uyumuyormuş gibi.

"Bırak," diyerek kolumu sertçe çektiğimde durdurmadı. "Bundan sonra zaten sen evdeyken senin evine uğramam bile."

Merdivenlere doğru yönelecekken önüme geçerek, "İtin biri için bunca hukukumuzu sileceksin yani," dedi yüzüme bakarak. Gitgide yükselen sesiyle, "Ben de buna izin vereceğim, öyle mi?" diye sordu.

"Senden izin falan isteyen yok," derken göğsüne vurup yanından geçecektim ki tekrar önümü kesti.

"İstesen de istemesen de vermem zaten."

Ben tekrar gitmek için bir hamlede bulunduğumda arkamızdan gelen bir ses, "Siz sevgili misiniz?" diye sordu.

Savaş arkasını döndüğünde Elif bize bakıyordu.

"Saçmalama Elif," dedim telaşla. "Ne alakası var şimdi?"

Savaş abi ise gülümsüyordu.

"Ne demek ne alaka, Gülfem?" dedi dalga geçer gibi. "40 yıllık karı kocalar gibiyiz. Her gördüğünde bana kızıyorsun, kaçıyorsun. Ondan öyle sanmıştır çocuk. Haklı. Biraz kendine çekidüzen ver. Yanlış anlaşılıyor."

Bir de Elif'e göz kırpmadı mı gülerek, sinirlerim tavan yaptı. Karı koca kelimelerinin yanına ikimizin adı gelse evlilik kurumu diye bir şey kalmazdı herhâlde. Zira biz tamamen ayrı dünyaların insanlarıydık.

"Aptal," dedim göğsüne vurup merdivenlerden inerek. "Gerçekten seninle uğraşamayacağım kadar boş bir adamsın."

Günümüz

"Her detayı hatırlamasan mı?" dedi sinirle o anları zihnine düşürdüğüm için.

Elimi elinin üzerine koyduğumda parmaklarımı avucunun arasına aldı.

"Saçmalama," dedim gülerek. "Anılardan bahsettik işte, fena mı oldu? Nereden nereye gelmişiz."

"Bir de bana sor," dedi gözlerini devirerek. "Sen hiçbir şey hissetmediğin için o zamanlar bu kadar rahat konuşuyorsun. Ben o süreçleri atlatana kadar sinir sistemim sikildi. Ona sus, buna sus."

Kahkaha atarak, "Susmak mı?" dedim. "Susmuş hâllerin miydi onlar? Sen delirirken beni de delirttin. Öyle ya da böyle, her türlü senin yüzünden delirdim."

"Başka türlü yüzüme baktığın mı vardı, anasını satayım," dedi asık suratla. "Onlarla avutuyordum kendimi."

Havanın epey kararmaya başlamasıyla birlikte elimi avucundan çekerek ayaklandım. Kaşlarını çatarak baktı. Telefonumu cebime koyup, "Gideyim ben, sevgilim," dedim. "Geç oldu. Konuşuruz sonra. Evdekilerin dikkatini çekmeyelim."

Cevap vermesini beklerken yerimden çıkıp bir iki adım atmıştım ki şeklini bozmadan bileğimden tutup kucağına çekti beni. Dizinin üstünde kalırken aniden gözlerim etrafı taradı tedirginlikle. O ise bende dolandırdı gözlerini.

"Savaş," dedim kalkmaya çalışarak. "Ne yapıyorsun sen, Allah aşkına? Biri görecek."

"Görsün zaten," dedi hiç umursamadan beni iyice göğsüne çekerek. "Cümle âlem görsün, bilsin." Bileğimden tuttuğu elimin avuç içine öpücük kondurarak göğsüne bıraktıktan sonra bir elini belime sardı.

Diğer eli çenemle boynumun arasını okşarken, "Savaş, lütfen," dedim vurgulayarak. "Saçmalama ve bırak."

Gözlerim usulca kapanırken dokunuşları karşısında, "O zamanlar onunla avunuyordum, şimdi bununla," dedi burnunu boynuma dayayarak. Kokumu içime çekerken kalbim korkudan patlayacak gibi atıyordu.

Dudakları boyumla buluştuğunda, "Soktun tüm anıları aklıma," dedi mırıldanarak. "O bana diklendiğin hâllerin geldi aklıma, o günlere inat gibi bir bir göstermek istiyorum şimdi sana, kimsin sen diye bağrışlarını."

Benim de ellerim onun boynuna gittiğinde yüzüğümü tenine bastırdım. "Kim olduğun da kim olduğum da sence de gayet açık, değil mi?" diye sordum yutkunarak.

Gerdanımı öperek geri çekilirken, "Gayet açık, yavrum," dedi tebessümle. "Ama," derken boynumdaki eli omzuma düştü. Elinin tersi omuzlarımda usul usul dolandıktan sonra göğsümün üzerine geldi. "Bu gece geleceğim yanına," dedi göğsümü usulca okşayarak. "O veledi uyuttuğun gibi beni de uyutacaksın burada."

Gözlerinin odak noktası göğüslerimken boynundan bir miktar iterek, "Daha başka ne boyutlara varacak bu kıskançlığın?" diye sordum merakla. "Bebekten de mi kıskanıyorsun?"

Dalga geçer gibi gülümsedi ama oldukça ciddi bir şekilde kurdu cümlesini. "Burası benim," dedi net bir ifadeyle göğsüme dokunarak. "Yok öyle çocuklar uyuyacak dur falanlar filanlar, geçeceksin o işleri. Ayrıca beni hep burada uyutacaksın. Ceza olsun bu da sana."

"Bak sen, öyle mi?" dedim gülerek. Elim boynunda hareketlenip ensesindeki saçları karıştırdı.

"Öyle yavrum," derken serseri bir gülüş takındı.

"Kabul etmezsem ne olacak?"

"Ben anlamam," dedi itiraz etmez ifadesiyle göğsüme ufak bir öpücük bırakarak. "Burası önce bana, sonra benden olanlara ait bundan sonra."

Gülerek ayaklandığımda o da daha fazla ısrar etmedi.

"Geçeyim ben eve artık. Geçen geç geldin diye Müge yeni plan yapmış, oyun oynayacağız. Geç kalma, tamam mı?"

Sıkıntılı bir soluk vererek arkasına yaslandı. "Sırf Kaan'la görüşmek için yapmıyorsa," dediğinde, "Savaş..." dedim elimi omuzlarına koyarak. "Güzel bir akşam geçirelim, olur mu?"

Küçük bir çocuk gibi yüzüne bakıp gözlerini kırpıştırınca oldukça memnuniyetsiz bir şekilde kafa salladı.

●●●

İçeride oyunu kurup grupları oluşturmak için ciddi bir kargaşa başladığı an, abur cuburları hazırlama bahanesiyle mutfağa kaçtım. Savaş'ın getirdiği ve çoğu benim sevdiğim şeyler olan ıvır zıvırlara baktım. Gülümseyerek içlerinden en sevdiklerimi ayıkladıktan sonra kendime özel bir tabak yaptım. Sonra diğerlerine de kalanlardan bir tabak oluşturduğumda sırıttım. Benim sevgilim getirmişti sonuçta, tabii ki en güzellerini kendime ayıracaktım. Kendi tabağımı en sona bırakarak içecekleri koymaya başladım. Kolaları bardaklara doldurduktan sonra her şeyi bir tepsiye yerleştirerek içeri geçtim. Savaş, benim girmemle bakışlarını bana çevirmişti. Gözlerinde beni kurtar ifadesi vardı çünkü abimle hâlâ grup tartışması yapıyordu. Sırıtarak dil çıkardığımda ağzını oynatarak, "Isırırım," dediğini fark ettim ve kızararak bakışlarımı kaçırdım. Abimi kontrol ettim hemen. Neyse ki bir şey görmemişti.

Hafifçe öksürerek elimdeki abur cubur tabağını masaya koyarken Kaan anlamış gibi, "Ben mutfaktakini almaya gidiyorum," dedi. Ben ise hızla kafasına bir tane geçirdim.

"Sakın," dedim sert bir dille uyararak. "Onlar benim!"

Aramızda kısa bir bakışma geçti ama Savaş'ın boğazını temizlemesiyle kazanan belli olmuştu. Artık Kaan hayatta alamazdı onları. Herkes bu hâlime gülerken tekrar mutfağa girerek kendime hazırladığım tabağı aldım ve içeri geçtim. Kendime koyduğum kolayı da aldıktan sonra tek boş bıraktıkları yer olan Savaş'ın yanına oturdum. Abim ve Efsun bir koltukta, Kaan tekli koltukta, Müge ise üçlü koltuğun ortasında oturan Savaş'ın sol tarafında oturuyordu. Ben de sağ tarafına oturmak zorunda kaldığımda bu durumdan hiç de şikâyetçi değildim. Elimdeki tabağı kucağıma alarak oturduğumda, Müge grup tartışmasına son noktayı koydu.

"Yeter ya! Erkekler ve kızlar olalım," dediğinde abim bu durumdan pek memnuna benzemiyordu. Sanırım Kaan'ın kendi takımında olmasından memnun değildi. Belki de Efsun'la aynı takımda olmamak sıkıntıydı.

"Bence de," dedi Efsun da tartışmadan sıkılmış gibi.

Abim, Efsun'un kabul etmesiyle el mecbur kabul ederken Kaan, "Bana hiç fark etmez," diyerek fikrini belirtti. Çünkü bu oyunda kötü olduğunu biliyordu.

Bakışlar önümdeki kekle aşk yaşayan bana ve yanımda oturan Savaş'a döndüğünde, "Bence uygun," dedim ama Savaş cevap verme gereği duymadı.

Abimin ise tek umudu Savaş olacak ki boğazını temizlediğinde ise Savaş mesajı almış gibi gözlerini devirdi. Onlar konuşmadan bile anlaşabilecek kadar yakındılar birbirlerine.

"Ben olmasın desem olmayacak mı? Devam edin işte, ben uyarım hepinize." Hâlâ kurulmayan oyun, beğenilmeyen gruplar Savaş'ın sınırlarını fazla zorluyorlardı ki bunda oynayalım diye ısrar etmiş olan ben fazlasıyla büyük bir rol oynuyordum. Bunalmış gibi bir hâli vardı.

"Tamam o zaman, erkekler kızlar olacak. Müge, sen Kaan'ın kartlarını kontrol etmek için onun yanına geç," dedi Efsun.

Müge teşekkür eder gibi Efsun'a baktığında Savaş itiraz etmek için ağzını açmıştı ki Efsun'un başıyla beni göstermesi üzerine küfrederek sustu. Sanırım benim yanında oturmam, Müge'nin Kaan'ın yanına oturmasından daha önemliydi. Bu gülümsememe sebep oldu.

"O zaman taş kâğıt makas yapalım, kim kazanırsa o başlasın," dedi Müge heyecanlı bir şekilde. Alt tarafı Tabu oynayacaktık, biraz fazla neşeli değil miydi bunlar?

Onaylar gibi kafa salladığımda önümdeki bisküviden bir ısırık aldım ve o sırada Savaş'ın kolunu arkama attığını fark ettim. Elini koltuğun başlığına dayamıştı ve bunu doğal bir şekilde yapmıştı ama yine de abimin dikkatini çekti mi diye merak ederek o tarafa baktım. Ama çekmemişti. Bu yüzden rahatladım ve geriye yaslandım. Kolamdan bir yudum alırken Savaş'ın eli saçlarımın uçlarıyla oynamaya başlamıştı. Bu o kadar doğal geldi ki ve bir o kadar da etkileyici.

Kısa bir an dünyadan soyutlandım ama Efsun'un, "Hadi başlıyoruz," demesiyle kendime geldim. Beni bıraksalar, o duygu selinin içinde saatlerce kalabilirdim.

"Savaş anlatsın ilk," dedi abim, kolunu Efsun'un omzuna atarken.

Savaş ters bir şekilde abime bakarken bakışlarımı üzerine çevirdim. Benim bakışlarımı gördüğünde ufak bir küfür savurarak kafa salladı ve anlatmaya başladı. Kelime "muamele" idi. Nasıl anlatacağını merak ederken suratına serseri, memnun bir gülümseme hâkim oldu. Merakla kaşlarım çatılırken konuştu.

"Geneleve gittin diyelim..." dediğinde, "Ne!" dedi Efsun bozularak.

Ben de eş zamanlı olarak, "Yuh," derken, "Diyelim dedim," diyerek belirgin bir şekilde gülümsedi Savaş. "Oyunbozanlık yapacaksanız oynamayalım."

"Devam et sen, abi," dedi abim.

Savaş ise onu zorla oyuna dâhil ettiğimiz için intikam alıyormuşçasına keyifliydi. "Kadın sana bir şeyden memnun musun diye sorar. Ne o abi?" dediğinde yüzündeki gülümseme o kadar belirgindi ki.

Abim anında, "Muamele," derken Efsun ve ben öldürücü bir şekilde yanımızdaki adamlara baktık.

Sanırım ölmeyi bayılmak falan sanıyordu bunlar. Hayır abim sanabilirdi de Savaş'ın ölmeyi bayılmak sanmadığına emindim.

"Çok biliyorsun herhâlde, Levent? Hiç aralıksız cevap verdin," dedi Efsun kaşları çatık bir şekilde.

O sırada Kaan, "Hızlı çocuktur, Levent abim," dediğinde okların kendisine döneceğini fark edemedi.

Savaş, Müge ve Kaan'ın arasını açmak ister gibi, "Sen de onunla gittin ki biliyorsun herhâlde, Kaan?" dedi.

Kaan'ın rengi atmıştı. "Abi, ne diyorsun sen?" dedi. "Ben daha reşit bile değilim."

Savaş da zaten bilerek yapıyordu. Zorla oyuna dâhil edilmesi, ilk sıranın ona verilmesi, Müge ve Kaan'ın ona inat gibi yan yana olması... Keyifle akıp giden süreyi izlerken lafa atıldım.

"Kızlar," dediğimde Efsun ve Müge bana döndü.

"Hadi iddiaya çevirelim işi," dediğimde Savaş'ın tek kaşını kaldırdığını görebiliyordum.

"Kaybedenler, kazananların istediği bir şeyi yerine getirsin," dedim.

Kızlar hevesle kafa sallarken abim ve Kaan kazanamayacaklarının bilincindeymiş gibi birbirlerine bakıyorlardı. Tamam, ilk kelimeyi bilmiş olabilirlerdi ama sonrası için Kaan çok da iyi değildi, bunu abim de çok iyi biliyordu. Bu durum Savaş'ta da aynı mı diye baktığımda umursamazca bana bakıyordu. Daha da öfkelendim ve hırslandım. O kelimeyi başka bir şekilde anlatamıyor muydu? Ama ben de Gülfem'sem bunun acısını ondan çıkarırdım.

Elimdeki zili çalarken, "Süre bitti. Bir kelime bildiniz," dediğimde Kaan itiraz etti:

"Ama siz, bizi lafa tuttunuz."

Müge, "Sen konuşma istersen, Kaan," dedi öfkeyle. Çocuk yok yere azarı yemişti. Savaş ise bir hayli keyifliydi.

Kaan mesajı almış bir şekilde susarken, "Ben anlatıyorum," dedim ve kartlardan birini çektim. O sırada telefonuyla ilgilenen Savaş, hangi kartı çektiğimi görmemişti. Ben de göstermemiş ve hemen anlatmaya başlamıştım. Kartlar özenle seçilmiş gibiydi.

"Başlıyorum," dedim keyifle. "Kızlar, bu içimizde olan bir şey," dediğimde yanımda telefonla ilgilenen Savaş'ın duraksadığını ve

bana döndüğünü fark etmemle gülümsemem genişledi. Olduğu yerde dikildi ve bana yanaşıp karta baktı. Ama o daha konuşamadan anlatmaya başladım.

"Böyle içimize giyeriz," dedim ve ekledim: "Hatta böyle renkleri olur, desenleri olur, fantezisi için ayrı olanları olur," dediğim an kızlar çoktan anlamıştı.

"Gülfem," dedi Savaş bana bakarak. "Yani içinize ne giydiğiniz bence hiçbirimizi alakadar etmez." Sonra Kaan'a bakarak, "Bu ne biçim kart lan?" dedi. Günah keçisi olan Kaan olmuştu yok yere.

Yüzümde tatlı bir sırıtmayla Savaş'a döndüm. "Dursana Savaş abi," dedim imalı bir gülümsemeyle. "Bizi de muameleler ilgilendirmiyordu. Hem ne güzel anlatıyorum."

Bakışlarımız birbiriyle buluştuğunda az önceki hâlimizin yer değiştirilmiş şekliydi bu. Tek kaşımı kaldırarak devam ettim.

"Hani böyle dantellisi olur, sateni olur," dediğimde Efsun sırıtarak, "Sütyen," dedi.

Onaylar şekilde kafa salladıktan sonra gaza gelip heyecanla, "Devam ediyorum," dedim ikinci kartı çekerken. İkinci kart daha güzeldi: Jartiyer.

"Kızlar, şimdi biz bunu düğünümüzde giyiyoruz," dedim. Üst üste bu kelimelerin gelmesi beni mesut etmişti ama bence kesinlikle bu kartlar hileliydi. Gözlerim Kaan ve Müge üstünde sorgular gibi dolandı fakat hiçbir tepki vermediler. Gerçi benim için hiç sorun değildi. Aksine keyif bile alıyordum.

"Gelinlik," diye atıldı Müge, başımı hayır anlamında salladım.

"İşte onun altına gerdek gecesi için giyiyoruz," dediğim an Savaş, "Oha!" dedi ve elimdeki kartı kaptı. Tek bir yasaklı kelime söylememiştim hâlbuki.

Elindeki kartı, "Versene," diye kapmaya çalışıyordum, o da kaçırıp duruyordu. Hatta bunu bir oyuna dönüştürmüş gibi gülüyordu. Elim bedeniyle temas ediyor, gitgide daha da yakınlaşıyoruz gibi hissederken abimin varlığıyla kontrol etme ihtiyacı hissettim. Fakat o bambaşka bir âlemdeydi: Gülerek Efsun'a baktı, kulağına bir şey söyledi ve Efsun'un kızarmasıyla cevabı Müge verdi.

"Jartiyer," dediğinde güldüm ve süre dolmadan Savaş'ın elindeki kartla uğraşmayı bırakıp yeni bir kart çektim. Karta bakıp kocaman bir kahkaha attığımda Savaş bu sefer akıllılık edip karta baktı ve gördüğü "Fantezi" yazısı ile süreye kaydı gözleri. Kesinlikle bu kartlar bilerek seçilmişti. Muhtemelen Kaan ve Müge yeni evlenecek çifti ya da bizi köşeye sıkıştırıp utandırmak için yapmışlardı. Zaten Müge bu tür durumları çok severdi.

"Süre," dedi Savaş hızla. "Süre bitti," diye devam ettiğinde kıkırdadım. Başımı sallarken, "İkiye bir," dedim ve sıra Kaan'a geçti.

"Bak abi, şimdi diyorlar ki... bunun kafa da çok şey..." dediğinde Savaş, "Sikik?" dediğinde şaşkınlıkla kaldım. Böyle bir kart elbette olmazdı.

Kaan da böyle düşünüyor olsa gerek, "Abi Tabu'da sikik kelimesinin işi ne?" diye sordu.

Savaş ise, "Jartiyer ve sütyenin peş peşe çıktığı Tabu'da bu da çıkar dedim," dedi lafı dokundurarak. Bence o da kartların hileli olduğunu anlamış gibiydi.

"Abi bir susun ya, kaybedeceğiz!" dedi abim. O ise her şeyden bihaber, oyuna kaptırmıştı kendini. Belki de ödüllü olunca aklında bir şey vardı ve kaybetmek istemediği için böylesine hırslanmıştı.

Kaan devam etti. "Ya hani milattan olan şeylere denir bu!" dediğinde abim, "Milat," dedi. Sanırım Savaş iyice kafasını karıştırmıştı.

"Abi zaten onu söyledim, o değil," dediğinde abim suratını buruşturdu.

"Savaş," dedi abim heyecanla. "Senin ayarına! Ulan beynimi yaktın lan," diye devam ettiğinde Savaş sırıttı. Oyunu hiç oynamak istemediğini çok belli ediyordu.

"Antika be, antika!" dedi Kaan öfkelenerek. Üç erkeğin Tabu oynaması akıl kârı değildi sanırım. Birbirlerini her an boğazlayabilirlerdi.

"Tabu," dedi Müge sırıtarak ve abim, "Kaan, ben senin," diye öfkelendi. "Oğlum biz anlamıyoruz tamam da sen niye söylüyorsun?"

Kaan omuz silkti ve diğer cümleye geçecekti. Müge, "Süre bitiyor!" diye bağırdı. "Eksi bir puandasınız," diye devam ettiğinde abim derin bir nefes aldı ve Kaan diğerine geçti. Biraz da korkarak geçti zavallı çocuk.

"Ya ben bunu nasıl anlatacağım ki?" diyen Kaan'ın sesinin hemen ardından Müge, "Son saniyeler," dedi. Sırıtarak bakarken Müge elindeki zili çaldı. "Bitti," diye ekledi.

"Neydi?" diye sordu abim merakla.

"Labl," dediğinde anlamsızca kaşlarım çatıldı. Öyle bir kelime mi vardı. Müge ise kahkaha attı.

"Kaan salak mısın? Öyle bir kelime mi var?" dedi kahkahaları eşliğinde. "Fabldı kelime."

Herkes Kaan'a salak bu çocuk der gibi baktı. Kaan da sırıtırken kafasını kaşıdı ve "Heyecandan yanlış görmüşsem demek ki..." dedi utançla başını kaşıyarak. Ardından sıra Müge'ye geçti.

"Tamam, dikkatli dinleyin," dediğinde başımızı salladık.

"Ay benim abim ne?" dediği zaman ben, "Asker?" dedim. Müge başını sağa sola salladı.

"Hayır, hayır kişilik olarak... karakter olarak," dediği zaman Savaş gözlerini kıstı.

"Ne adammışım be, Tabu'da bile olay benden çıkıyor," derken egosuyla kasım kasım kasıldı. Gülmeden edemedim.

"Egolu," dedi Efsun laf çarpar gibi.

Savaş ise hiç bozulmamış, gülerek karşılık vermişti buna. Zaten Efsun da gülümsüyordu. Fakat Müge bir hayli ciddi, anlatmaya devam etti.

"Ya hayır. Hani böyle hayvan da olur ya! Dağ başlarında görünce söyleriz."

Savaş, "Oha lan! Ne hayvanı?" dediğinde ben ortamın gerilmemesi adına direkt cevap verdim.

"Yabani," dedim ve Müge heyecanla ellerini çırptı.

"Evet!"

Savaş gözlerini devirirken, "Müge, Müge, Müge!" diye homurdandı ama Müge takmadı, diğer kelimeye geçti.

"Ay, Efsun abla, sen arada Levent abime ne diyorsun?"

Efsun kısa bir an duraksayıp, "Ne diyorum?" diye sordu bilmiyormuş gibi.

Onun yerine ben yanıtlayıp, "Öküz," dediğimde bu sefer abim bozulmuştu. Bu akşam erkekler açısından bu oyun hiç de keyifli geçmiyordu.

Efsun dudaklarını ısırarak bir elini abimin yüzüne koyduğunda, "Ay tamam, diyorum, bir ara unutmuşum," dediğinde yüzüne pek de bakmıyordu.

"Tamam, devam ediyorum," dedi Müge. "Ay ay, bu şey... şimdi milyonlarım var benim!" dedi Müge, ben anlamamıştım.

"Para, mal, mülk, servet..."" dedi Efsun anında.

Müge, "Evet, servet!" diye heyecanla onayladı. Herkes şaşkınlıkla ona bakarken Efsun omuz silkti.

"Bu oyunda iyiyim diye başından demiştim," dedi haklı bir gururla.

Müge yeni bir karta heyecanla geçerken, "Tamam, bu şey..." dedi ama tam o sırada Kaan, "Süre bitti!" dediğinde kızlarla birbirimize çak işareti yaptık. Ardından sıra abime geçti.

"Savaş, Kaan, iyi dinleyin," dedi abim. "Eksilerdeyiz, adamı ayar etmeyin," diye de eklediğinde kızlarla kıkırdadık. Savaş umurunda değil gibi omuz silkerken, ki cidden umurunda değildi, abim anlatmaya başladı.

"Şimdi burada ulvi bir kişidir bu?" dediğinde Kaan, "Satanistler!" dedi birdenbire. Abime kal gelirken Savaş sırıttı.

Abim, "Geri zekâlı," dedi ağız dolusu. O kadar kötü durumdaydılar ki, o kadar kötü geçmişti ki oyun onlar için. Buradan dönüş yoktu. "Kaan?" dedi abim gayet sakin bir şekilde.

"Hım?"

"Hem anlatamıyorsun hem anlamıyor musun da, mal!" dedi sonuna doğru bağırarak. Kızlar artı Savaş olmak üzere kahkaha krizine girdiğimizde abim, "Gülmeyin ya!" dedi sitem ederek. Elindeki kartları vazgeçmiş gibi yere atarken sanırım sinirleri cidden bozulmuştu. Kesinlikle aklında bir istek vardı ve kaybetmenin sinirini yaşıyordu. Sıkıntıyla soluklanırken sanki tek suçlu Kaan'mış gibi ona kustu öfkesini. "Çok merak ediyorum," dedi sesini vurgulayarak. "Ulvi kişi deyince neden satanist?"

Kaan dudak bükerek, "Ne bileyim ben?" dedi. "Daha dün onlarla ilgili bir video izledim. Sanırım bilinçaltıma işlemiş," dediğinde abim hariç herkes gülmeye devam etti.

"Bence bu kadar yeter oyun," dedi Efsun gözlerinden akan yaşları silerken. "İstek kısmına geçelim."

Abim isteksizce, "Bence de," dedi. Sonra Savaş'a ve Kaan'a baktı. "Zaten biri takmıyor, diğeri beynini kullanmıyor! Nasıl kazanalım?" Haklıydı.

Efsun, "Ben Levent'ten isteyeceğim," dediğinde Müge hızla, "Ben de Kaan'dan," dedi.

Müge aslında bu kadar rahat bu cümleyi kuramazdı ama Savaş da biliyordu ki biz birbirimize düşelim diye yapmıştı bunu. O yüzden olsa gerek, sadece homurdanmaktan ibaret kaldı tavrı.

"Bana da Savaş abi kaldı o zaman," dedim. Abim anladı mı diye kolaçan ederken onlar çoktan Efsun'la derin bir sohbete dalmıştı bile.

Efsun bir sürü seçenek sıralıyordu abime, abim de, "O olmaz, bu olabilir..." diye seçenekleri ayırıyordu ve en son Efsun onu elinden tutup kaldırırken bana göz kırptı. Teşekkür eder gibi tebessüm ettim.

Onlar gittikten sonra Savaş oturduğu koltukta bedenini bana doğru çevirdi ve "İste bakalım," dedi.

Tamamen her şeyiyle bana teslim olan bu adam, her söylediğimi ikiletmeden yapacak bir hâldeydi ama benim ağzımdan tek bir kelime çıktı. Oldukça sessiz bir biçimde, "Sev," dedim.

Kaan ve Müge'nin, "Ooo..." mırıltılarını ikimizde duymazdan geldik.

Önce anlamamış, kaşları çatılmışken sonra idrak etmiş gibi dudak kıvrımları titreyerek keyifle yükseldi.

"Çok sev," diye fısıldayarak devam ettim. Sadece bunu istiyordum. Sevsindi. Çok, çok çok sevsindi.

Elini boynuma atıp beni hızla göğsüne çektiğinde abimler gelecek diye aklım çıktı. Ama kendimi de çekmedim. Göğsüne düşen başıma öpücükler kondururken elleri saç diplerimi okşadı.

"Her zaman," diye onayladı. "Her gün bir önceki günden daha fazla. Her gün artarak..."

18. BÖLÜM
KÜL

"Gülfem. Hadi."

Annemin bilmem kaçıncı kez sabırsızca seslenmesinin ardından elbisemi son kez üzerimde düzelterek aynaya baktım. Kesinlikle güzel ve Savaş'ın mırın kırın etmeyeceği bir elbiseydi. Uzun kollu, dekoltesiz, dizimin bir miktar altında biten dar siyah, kalem elbise, altına kırmızı topuklular. Saçlarımı maşayla dalga yapıp açmış, doğal ama oldukça güzel bir görüntü elde etmiştim. Omuzlarımdan dökülen saçlarımı elimle şekillendirdikten sonra siyah bir göz makyajı ve bordo mat bir rujla sonlandırmıştım.

"Gülfem," diye seslendi annem tekrar, daha yüksek bir sesle. "Hadi, herkes bizi bekliyor."

Hızlıca çantamı alıp, "Geldim," diye seslendim. Duvara tutunup merdivenleri inerken birkaç gündür karnıma hafif hafif giren sancılar, yakın zamanda gelecek olan reglin habercisiydi. Merdiven bitişinde sabırsızca dolanıp duran kesinlikle abimden başkası değildi. Beni görünce durdu ve sabırsızca soluyarak ellerini iki yana açtı.

"Neredesin ya? Geç kaldık senin yüzünden."

"Ge..." sözümü bitiremeden duvarın arka tarafında Savaş'ın olduğunu bir iki adım atınca anladım.

Takım elbisesi, hafif kirli sakalı ve yapılmış saçları... Uzun, bayağı uzun bir süre sonra onu ilk defa takım elbiseyle görmüştüm ve şu hâline hayran olmamak elde değildi. Her nefes alışında inip kalkan göğsüyle dar olan gömlek her an patlayacak gibi duruyordu. Yutkunmayı unutmuş gibi zorlanırken onun da hafif çatılmış ama tebessüm

eden yüz ifadesi, benimkiyle aynı şaşkınlığa sahipti. Bakışlarımı bir anda ondan çekip kendimi toparlamaya çalıştım. Abime bakarak önce yutkundum.

"Geldim," diyerek derin bir soluk aldım ve son basamağı indim. Bir tarafımda abim, bir tarafımda Savaş vardı ve ben mecburen tercihimi abime bakmaktan yana kullandım. Savaş'ın yoğun parfüm kokusu birkaç saniyede içime işlemişti. Gözlerinin hâlâ hayranlıkla üzerimde dolandığına o kadar emindim ki.

Annem, "Hadi," dediğinde elindeki tatlı tepsisini bana uzattı. Abim elindeki çiçek ve çikolatayla o kadar sıkıntılı görünüyordu ki.

"Sakin ol," dedim yatıştırmak adına. "Yabancı yere gitmiyoruz, Kadir amcaları tanıyoruz hiç değilse. Bu kadar gerilecek bir şey yok."

Elindeki çiçek çikolatayı Savaş'a uzattı. O da ikiletmeden aldı ve ben bu fırsatı değerlendirerek birkaç saniye yüzüne baktım.

"Of, ben çok stres oldum," dedi abim kravatını gevşeterek. "Onlar sende dursun. İnince alırım. Sorunsuz geçer inşallah bu akşam."

Büyük bir temenniyle Savaş'ın yüzüne bakarken destek istiyor gibiydi.

"Saçmalama Levo ya," dedi Savaş hayli rahat. "Alt tarafı kız isteyeceksin, ne dert ettin. En fazla vermezler, sen de kaçırırsın. Büyütme bu kadar."

"Niye vermesinler ya?" dedi abim endişeyle. "Ne var yani vermeyecek? İyi aile çocuğuyum, efendiyim, işim de var. Verirler. Niye vermesinler? Bütün kriterleri karşılıyorum."

"İş başvurusu mu bu, amına koyayım?" dedi Savaş sırıtarak. "Ne kriteri?"

"Allah aşkına," dedim ikisinin arasında bakışlarımı çevirerek, "ne kriteri, ne kaçırması? Sen..." dedim Savaş'a bakarak. Yandan yandan öyle serseri bir gülüş takınmıştı ki yüzüne keyifli olduğunu belirten kendimi toparlamakta zorlandım. "Saçma sapan akıllar vermiyorsun. Sen de," diyerek abime döndüm, "stres yapma. Verecekler tabii ki."

Savaş'ın dalga geçer tavrından ziyade benim emin tonumla, "Haklısın," diyerek elini cebine attı abim. "Gidelim bitsin artık."

Abimin hareket etmeye çalışmasıyla kolundan tutup durdurdum. İki takım elbiseli adamın arasındayken bu anı kesinlikle ölümsüzleş-

tirmek istedim. Abim durup bana bakarken, "Fotoğraf çekilelim," dedim. Sonra Savaş'a dönüp, "Üçümüz," diye tamamladım.

Abim hoşnutsuz olsa da gözlerini devirerek yanıma geçti. Elimdeki tepsiyi kenara koyduktan sonra annemi çağırdım ve elimdeki telefonu ona vererek ikisinin arasına geçtim.

Birinin eli belimin biraz yukarısını, diğeri aşağısını kavradı. Kolum abimi tutsa da başımı Savaş'tan yana yatırarak gülümsedim ve bu gecenin kesinlikle en iyi fotoğrafını çekildik.

"Tamam," dedi abim elini belimden çekerek. "Yeter, gidelim."

O hızla dış kapıya yönelirken Savaş bana bakarak dudakları arasında arsız bir bir ıslık çaldı. "Sikeyim. Bebeğim, çok güzelsin," dedi hırıltılı sesiyle.

Hafif bir kahkaha atarken, "Sadece güzelsin tercihimdi ama teşekkür ederim," dedim.

"Şaşkınlığıma ver."

"Anlamadım," diyerek kaşlarımı çatarken tebessüm ettim.

"Ne bileyim, ben bir yerlerini açarsın falan diye düşünmüştüm. Hatta olası bir kavga için kendimi epey hazırlamıştım. Seni böyle beklemiyordum. Şaşırdım." Cidden şaşkın bir yüz ifadesi vardı ama ondan daha fazla olan hayranlık dolu bakışları üzerimde gezinmeye devam etti. "Demek ki bir yerlerini açmadan da fazlasıyla güzel olup beni kendine hayran bırakabiliyormuşsun. Bu duruma sevinsem mi üzülsem mi bilemedim. Bir kadın nasıl her hâliyle güzel olabilir?" derken arsız gözleri her yanımı inceledi. "Ama sen yine de böyle devam et. Böyle şaşırt beni. Buna tamamım ben."

Dudaklarımı dişleyip gülümseyerek, "Yürü," dedim. "Dikkat çekmeyelim."

Bir iki adım atıp önüne geçtikten sonra Savaş konuşmaya devam etti.

"Ha, eğer bu yaptığın bir kandırma yöntemiyse, yani şimdi bu kadar kapadım, düğünde kapadığım kadar açarım gibi düşünüyorsan yanılıyorsun. Şimdiden söyleyeyim." Ne ince hesapları vardı. Aklıma dahi gelmemişti böyle bir şey.

"Aşkım," dedim gülüp arkamı dönerek. "Aylar sonrasının hesabını yapıyorsun, farkında mısın?"

"Evet," derken gülümsedi. "Ben şimdiden söyleyeyim de. Giyemezsin."

Yüzümde anlamsızca bir sırıtma hâkimken o da kesinlikle benimle aynı duruma sahipti.

"Ben istersem o elbiseyi her türlü giyerim," dedim kendimden emin bir şekilde omuz kırarak.

"Öyle mi?" derken tek kaşı havalanmıştı ve alaycı tavrını sürdürmeye devam etti.

"Hı hı," diyerek ilerlediğimde arkamdan homurtularıyla birlikte keyifli gülümsemelerini duyabiliyordum.

Ben önden gidiyordum. Savaş hemen arkamdan beni takip etti. Bizimkiler arabaya yerleşirken Saliha teyzeler de kapıya çıkmış bizi bekliyorlardı. Arabanın önünde annemle hararetli bir şekilde eminim bu akşam olacaklar hakkında konuşuyorlardı.

Müge bize bakıp gülerken gözlerimi devirip, "Hadi gidelim," dedim.

Annemler konuşmayı bırakıp arabaya geçerken Savaş çiçek ile çikolatayı tekrar abime verdi. Tam bizim arabaya binecektim ki Müge, "Gülfem abla, sen bizimle gelsene ya. Lütfen," dedi yapmacık bir ısrarla. "Babam sizin arabayla gitsin. Benim seninle konuşmam gereken bir şey var."

Bir insanın Müge gibi görümcesi olursa kesinlikle sırtı yere gelmezdi. Bazen, hatta çoğu zaman bu durumu kullanıp laf sokmaya kalksa da birleştirme konusunda Müge'nin üzerine kimse yoktu.

Bizimkilere bakıp tekrar Müge'ye dönünce, "Geç sen Gülfem, o zaman," dedi Ali amca çoktan bizim arabaya yönelerek. "Yakın yer zaten. Ne fark edecek kim neyle gitmiş?"

Müge imalı gülümsemesi eşliğinde bana kafa sallarken, "Hadi artık," dedi abim sabırsızca. "Kim neyle geliyorsa gelsin. Geç kaldık."

Saat daha erkendi hâlbuki ama o stresten yerinde duramıyordu. Savaş arabaya doğru ilerlemiş, yüzündeki gülümseme ise kesinlikle bu durumdan memnun olduğunun göstergesiydi. Müge'ye göz kırpması ise Müge tarafından ilerisi için artı puan olarak algılanmıştı. Hâlbuki yanılıyordu, Savaş ne olursa olsun asla onun Kaan yönünde olan isteklerini kabul etmeyecekti.

Ben arabaya doğru ilerlerken, "Savaş," diye seslendi annem.

Savaş'la birlikte ben de anneme döndüm. "Aman yavaş sür, oğlum. Tatlının şerbeti dökülmesin."

"Kesinlikle," diye onayladı Savaş. "Yavaş süreceğim."

Dudaklarımı ısırarak güldüm. İkisinin de nedeni farklıydı ama sonuç ortaktı. Annemler arabalara binmiş hareket hâline geçmişken arka kapıyı açacaktım ki Saliha teyze kolumdan tutarak, "Sen öne," dedi.

Utançla "Saliha teyze..." dedim içime kaçan sesimle ama bakışları beni susturdu.

"Öne Gülfem," dedi Savaş gülerek. "Büyük sözü dinle."

Evet, Savaş annesinin bildiğini biliyordu. Şu an bu arabadaki herkes bizim birlikte olduğumuzu biliyordu ve bu beni fazlasıyla utandırıyordu. Sessiz kalarak ön koltuğa geçtim. Müge ve Saliha teyze arkadayken Savaş gerçekten oldukça yavaş gidiyordu. Sürekli benim üzerimde dolanan bakışlarına karşılık Müge kıkırdıyor ve bu belirgin şekilde duyuluyordu.

"Levent abi çok stresli ya," dedi Müge gülerek. "Ay bunların ilişkisi nasıl acaba?" diyerek ortadan öne doğru atıldı. "Sizin gibi sürekli kavga mı ediyorlar, yoksa sürekli mıç mıçlar mı? Bence onlar pek kavga etmez gibi duruyor."

"Sana ne?" derken Savaş'ın bir miktar sesi yükseldi ve ekledi: "Biz ne?"

Tek eliyle arabayı kullanırken parmağı havalanmış, gözleri aynadan Müge'ye bakıyordu. "Sen öyle kimsenin ilişkisine burnunu sokma Müge, tamam mı? Sen bu ara çok gözüme batıyorsun zaten benim. Akıllı ol."

"Tamam," dedi Saliha teyze araya girerek. "Kim neyi nasıl yapıyorsa yapıyor. Sonuç olarak evlenmeye karar vermişler, Allah daim etsin inşallah."

"Âmin," diye mırıldandım Savaş'a bakarak.

Yol boyu sık sık üstümde hissettim gözlerini. Ara ara karnıma giren şiddetli sancılarla sarsılırken bunu fark etmiş gibi kaşlarını çattı. Telefonunu cebinden çıkardıktan sonra tek eliyle bir şeyler yazıp

telefonu bana uzattı. Benim konuşma ekranım açıktı ve bana mesaj göndermişti fakat telefonuma bakmamı beklemeden kendi telefonunu uzattı. Mesaja baktım.

Mesaj: *Âdet mi oldun sen?*

Her zamanki açık sözlülüğüyle karşımdaydı yine. Kendi ekranımda Savaş'ın telefonundan kendime mesaj gönderiyordum. Tuhaf bir durumdu. Hele bu arabada şu an bunu konuşuyor olmak daha da tuhaftı. Cevap alana kadar soracaktı, biliyorum. Arkamdaki Müge'yi kontrol ettikten sonra ekranı kapatıp cevap yazdım.

Mesaj: *Olacağım yakında. Karnım ağrıyor.*

Telefonu geri uzattığımda ciddi tavrıyla mesajı büyük bir dikkatle okudu. Fazlaca önemsiyormuş gibi hissettim bu konuyu. Parmakları tekrar tuşlarda gezindi ve bana uzattı.

Mesaj: *Şu an değilsin ama, değil mi? Yani hemen olmazsın.*

Tekrar cevap yazıp uzattım.

Mesaj: *Bilemiyorum. Öyle bir iki gün gecikmeler ya da erken olma durumu falan oluyor. Bir şey diyemem ama bir iki gün daha var normalde. Neden sordun?*

Tekrar mesaj yazdı ve uzattı.

Mesaj: *Sordum. Ağrın olursa söyle. Hızlandırırım ben bu merasimi.*

Buna o kadar emindim ki.

Gülümseyerek *Tamam*, yazdım ve uzattım.

Mesajı okuduktan sonra telefonu cebine koydu. Kendi sorularının cevaplarını almış, benim tek sorumu cevapsız bırakmıştı.

"Tarık abi de gelecek mi?" diye sordu Müge sessizliği bozarak.

Ah Tarık... Yaptığımız şey için deli gibi pişman olsam da elimden bir şey gelmemesi... Suratım düşerken arkama dönüp olumsuz anlamda kafa salladım.

"Efsun aramış, ben de aradım ama gelemeyeceğini söyledi."

"Sizin aranızda ne oldu ki ya?" diye sordu merakla. "Resmen koptunuz iyice."

Tarık fazla kinciydi. Evet, haklıydı ama bu kadar uzatıyor oluşu, hem de pişman olduğumuzu belirtip özür dilememize rağmen moralimi bozuyordu.

"Söylesene," diye girdi Savaş lafa bir miktar yükselen sesiyle. "Ne yaptınız da gül gibi çocuğu delirttiniz? Hadi anlat, bak merak ediyor Müge."

"Gül gibi çocuk," dedim gözlerimi kısarak. "Tarık'tan ne zamandır böyle bahsediyorsun sen?"

"Senden uzak durduğundan beri," derken bana bakıp gülümsedi ve tekrar önüne dönüp ciddileşti. "Ben Tarık'la sana fazla yakın diye zıtlaşıyordum, hoşlanmıyordum. Yoksa çocukla bir alıp veremediğim yok, güzelim."

Güzelim dedi! Annesinin yanında! Sıcak bastı.

Gözlerim tedirginlikle arkaya dönerken Saliha teyzenin dudaklarını birbirine bastırarak gülüşüne, Müge'nin de daha da gözüne sokmak ister gibi annesinin omzuna vuruşuna şahit oldum.

"Çok da yakın değildi, abi ya. Neyi vardı Tarık abinin?" dedi Müge daha da harlamak ister gibi. "Normal arkadaş işte."

"Ulan!" dedi direksiyonun üzerinde ellerini iki yana açarak. "Sizin normal arkadaş kavramınız böyle mi? Ulu orta kafelerde omzuna yatmak mı? Arkadaşsa al karşına sohbet et. Sikimsonik hareketler ne? Benim sevgilime yanaşamaz öyle kimse. Sikerim öyle arkadaşlığı!"

Resmen o gün o kafede gördüğü olayı yaşıyordu anlatırken. Öyle bir sinire bürünüyordu anında. Müge ise istediği cevapları alır gibi annesini dürtüyordu.

Elim yüzümü kapatırken, "Savaş," diye mırıldandım arabanın içinde.

Saliha teyze benim bu durumumu fark etmiş gibi, "Aa Savaş," diyerek sitemde bulundu. "Gitme Gülfem'in üstüne. Bilir o nerede nasıl davranacağını. Karışma sen öyle her şeye. Sıkma kızı."

Saliha teyzenin tavrı epey hoşuma gitmişti. Anaç bir tavırla benim tarafımda olmuştu ve bu gerçekten geçirdiğimiz son dönemlere karşı oldukça mutlu etmişti beni.

"Anne, sen karışma," dedi Savaş aynadan annesine bakarak. "Gülfem ile aramızdaki olaylara bir Allah'ın kulu dâhil olmayacak. Sen de," deyip bana döndü daha kısık ve ılıman bir sesle, "kimseye aramızdaki sorunlardan, sıkıntılardan bahsetmeyeceksin. Tek muhatabın benim. Benim de sen."

Direksiyonu sıkıca kavramış çevirirken gömleğinden belirginleşen kol kaslarına takılı kaldım. Allah'ım, bu adam bu akşam nasıl güzel geliyordu gözüme!

"Anlatmıyorum ki zaten," derken ses tonum küçük bir kız çocuğunun kendini ispat etmeye çalışması gibi çıkmıştı. Yumuşak ve kısık.

Bende aramıza kimsenin dâhil olmasını istemezdim. Yaşadığımız her şey iyisi ve kötüsüyle bizim aramızdaydı. Savaş da bunu anlamış gibi kısa süreli bir afallamayla bana baktı ve şaşkınlıkla gülümsedi. Dudaklarını ısırırken aniden kornaya aralıklarla basmasıyla hepimizin boşluğuna gelmişti ki irkildik. Kalbim çarpmaya başladı. Korkuyla.

"Bu niye böyle sessiz sedasız gidiyor?" derken kornaya basmaya devam ediyordu. "Kız almaya gidiyoruz."

Abim de mesajı almış ona eşlik ederken zaten kısa olan yol birkaç dakikada son buldu. Arabalardan indiğimizde Efsunlar kapıyı açmış bizi bekliyorlardı. Elimde tatlı tepsisiyle Efsun'a gülümserken Savaş da ceketinin düğmesini kapatıp hemen yanımda durdu. Ciddi bir yüz ifadesine sahipti her zamanki gibi. Ciddi ama oldukça karizmatik. Hele o tüm ciddiyetine rağmen ara ara takındığı serseri gülüşü... Bakıp kısa süreli iç çektim.

Abim bize doğru yaklaşarak, "Savaş, yanıma otur," diye mırıldandı. "Olmadı kahve bardaklarını değişeceğim seninle. Ben içemem öyle tuzlu falan. Benim midem hassas. Sen asker adamsın, dayanıklısındır."

Bir eli sürekli ceketiyle oynuyor, Efsun'a karşı da sorun yokmuş gibi sürekli olarak gülümsüyordu.

"Oğlum, senin ne bu sürekli nazın niyazın ya, sen ne biçim adamsın lan? Her şeye ık mık. Bana ne senin kahvenden?"

"Oğlum kusarım ben," dedi abim yüzüne ekşiterek. "Bak vallahi kusarım. Zaten stresliyim. Dedim Efsun'a ama olmaz diyor, yapacağım diyor. Kusarım abi cidden. Al önümden. Sen içmesen de olur. Kimse sana niye içmedin demez."

"Çocuk gibisin, Allah çarpsın bak, Levent," dedi Savaş sitemle. "Senin kadar sorunlu bir erişkin görmedim ben."

Abim öyle sessizce bakmayı sürdürünce Savaş pes etmiş gibi, "Elimi sürmem. Kendin değişebiliyorsan değiş," dediğinde rahat bir nefes vererek gülümsedi.

"Tamam, o iş bende. Rahat ol."

"Ben rahatım zaten, oğlum. Sensin rahatsız olan," Onların bu salakça planını dinlemek o kadar keyifliydi ki. Fakat bozmak daha keyifli olmuştu.

"Boşuna kurmayın," dedim gülüp yavaşça ilerleyerek. "Damat fincanı özel. Diğerlerinden farklı. Değiştirme ihtimali yok. Fark edilir."

Benim yürümeye başlamamla birlikte ikisi de peşime takılmışken abim, "Ha siktir ya," dedi. "Ne yapacağım ben şimdi?"

"Ya seve seve ya sike sike o kahve içilecek, Levo," dedi Savaş, hafif bir kahkaha atarak. Sonra da anında ciddileşti. "Levo, bana bak," dedi tehditkâr sesiyle "Yemin ederim üzerime kusarsan sana onları geri yutturururum. Benden ötede kus."

Sanırım bu akşam epey keyifli geçecekti.

"Daha daha nasılsınız?" dedi Ali amca sessiz ortamı bozarak.

Herkesin suratı gülüyor olsa da ortam o kadar gergindi ki. Efsun iki amcasını çağırmıştı o kadar. Bir de biz. Başka kimse yoktu. Herkes bir yere yerleşmişken kapının hemen girişinde Efsun ve ben sandalyede oturuyorduk. Benim yanımdaki koltukta Savaş, onun hemen yanında ise abim vardı.

"İyiyiz, çok şükür," dedi Kadir amca gülümseyerek.

Annem epey gerginken Saliha teyze sürekli olarak dizine dokunup sakinleştirmeye çalışıyordu. İlk kız isteme töreniydi ve isteyen taraf olunca daha telaşlı geçiyordu sanırım. Aslında sonuç kesin olarak belliydi ama yine de insan stres yapmadan duramıyordu. Ben bile oldukça gerilmiştim şu an bu ortamda. Bizim çaprazımızda kalan Efsun'un kuzeni Erkan'ın sürekli olarak Müge'ye bakıyor oluşu Savaş'ın dikkatinden kaçmamış, hatta sürekli olarak ayağını yere

ritmik bir şekilde vurarak çocuğa bakıp duruyordu ama Erkan, Müge'den gözlerini alamadığı için Savaş'ı fark etmiyordu bile.

"Ya Müge, ben hiç seninle burada karşılaşacağımı düşünmezdim," dedi Erkan dayanamayıp söze girerek. "Ben seni o kadar çok aradım ki bir türlü bulamadım. Demek Efsun ablam tanıyormuş."

"Ne sebeple?" dedi Savaş kaşlarını çatarak. "Ne sebeple aradın sen Müge'yi?"

"Girerken söyledi ya, abi," dedi Müge konuya girerek. "Biz 19 Mayıs gösterilerine hazırlanırken birkaç okul birlikte çalışıyorduk. Orada görmüş beni."

Erkan, Savaş'ın sinirli bakışları altında kalınca bir miktar gerildi.

"Onu anladık, Müge," dedi Savaş kısa süreli kardeşine bakıp tekrar çocuğa dönerek. "Sonra neden aramış, onu soruyorum."

Şu an Savaş'ın kendini sıkıp küfretmediği saatlerdeydik. Yoksa o cümleyi asla o kadar düzgün şekilde kurmazdı.

"Belki bir şeyimi düşürmüşümdür," gibi saçma bir laf etti Müge.

O top oradan dönmez. Senin abin bunları yemez.

Kolumla Savaş'ı dürterek uyarmaya çalıştım. Ters bakışlarıyla beni süzdükten sonra kolunu koltuğun kenarına dayadı ve parmaklarını şakaklarına götürerek sıkıntıyla soludu. Öyle ya da böyle, uzatmadı konuyu. Fakat dudaklarını kemirip Erkan'a gözdağı vermekten asla vazgeçmedi.

"Havalar da bir iyi bir kötü," diye girdi babam lafa. Resmen havadan sudan konuşuyorduk. O kadar komikti ki bu durum.

"Siz nasılsınız?" dedi Efsun'un annesi, anneme doğru dönüp gülümseyerek.

"Çok şükür. Bugünleri de gördük, daha iyi olduk," derken Efsun'un annesi hafifçe kafa salladı.

"Levent yeter," diye mırıldandı Savaş, abime doğru sessizce. Ben yanında olduğum için oldukça rahat duyabiliyordum fakat diğerleri kendi içlerinde sohbet ederken duymaları olanaksızdı. "Kolumun aynı yerini dürtmekten vazgeç. Kaldır kafanı, gör. Ne diye dürtüyorsun zaten, anlamıyorum ki."

Abim sürekli halıya bakıyor, konuşmuyor, bir hayalet gibi duruyordu ve bu durum çok komikti. Abim hafifçe başını kaldırıp Savaş'ın kulağına doğru çevirdi kendisini. Ben de merakla onlardan tarafa doğru yanaştım.

"Acaba ben üç aylara girdik, orucum falan desem kahveden yırtma ihtimalim ne?" Kahkaha atmak geldi içimden ve kendimi zor tuttum.

"Senin Allah belanı ver..." deyip sustu Savaş. "Efsun olsam ne seni koca diye alırım, babası olsam ne damat diye kızımı veririm."

"Oğlum ne yapayım ya," diye mırıldandı abim. "Vallahi midem kötü..."

"Kavatlığı hazmedemediyse demek," dedi Savaş gülerek.

Mahir'le ilgili hâlâ laf sokuyordu ama Allah'ım, öyle güzel gülüyordu ki! Delirdim. Laf sokmaktan geri kalmazken abim bir yardımı olmayacağını anladı ve derince soluklanıp arkasına yaslandı.

"Sizin kız da okuyor sanırım hâlâ," dedi Efsun'un yengesi. Onları dinlemek için yanaştığım yerde düzelerek gülümseyip kafa salladım.

"Evet. Son dönem. Bitiyor inşallah."

"Maşallah, maşallah," derken beni süzdü. "Pek de güzelsin. Abin de evleniyor, sırada sen varsın."

Savaş bana baktı ve tekrar kadına döndü. Dizini hızlı hızlı sallarken, "Var mı birileri yoksa?" diye sordu kadın gülümseyerek. "Boş bırakmazlar seni gerçi bu güzellikle ama yoksa eğer..."

Savaş lafını keserek, "Yalnız biz kız istemeye geldik," dedi. "Kız vermeye değil. Hoş, verecek kızımız da yok gerçi."

Kesin, net tavrı karşısında odadakilere göz gezdirdim. Bu kadar açık edilmezdi ki ama ya! Herkes kendi sohbetine dalmış, sorunsuz gözüküyordu. Gitgide o gerginlik yok olurken sıcak sohbetlere girişti aile büyükleri.

"Sen, Müge'nin abisi misin?" diye sordu terslediği kadın hoşnutsuz bir tavırla.

Savaş da pek memnun değildi bu durumdan. Öylesine geçiştirmek için kafa salladı sadece. Efsun da yanımda sus pus kesilmiş, sadece ortama göz gezdiriyordu. O da en az abim kadar gergindi ve ikisi de birbirinin yüzüne asla bakmıyordu.

Efsun'un yengesi hâlâ tavrından vazgeçmemiş, Erkan'ın yanındaki adamı göstererek, "Bu benim oğlan," dedi bana bakarak. "Ertan."

Mecburen ikimiz de birbirimize bakıp gülümseyerek selam vermek durumunda kaldık. Sonra da nezaketen "Efsun ile lisede beraberdiniz, değil mi?" diye sordu ve benimle muhatap olmasıyla birlikte Savaş'ın radarına girdi. Önce yerinde dikleşti Savaş, derin bir nefes aldı ve parmaklarını birbirine geçirerek dinlemeye başladı.

"Evet," dedim ince bir sesle. "Liseye kadar beraberdik. Sonra ben üniversiteye devam edince okullarımız koptu ama biz hiç kopmadık." Efsun'a bakıp gülümsediğimde aynı samimiyetle karşılık verdi.

"Ne güzel," dedi gülümseyerek. "Hangi bölüm senin?" Savaş'ın derin soluklanmalarını hissediyordum hemen dibimde. Oldukça sessizdi ama.

"ÇEKO."

"Öyle mi?" derken hevesle bana doğru dönmüş, gülümsemesi epey genişlemişti. "Ben de o bölümden mezunum."

"Ya," derken gülümsedim. "Çalışma alanları nasıl. Hemen iş bulabildin mi?"

Savaş bu kadar iyi muhabbet kuruyor oluşumuza gitgide sinirlenirken dik bakışlarını üzerimde hissettim. Bu bir uyarıydı. Kesinlikle bu tavrımı sürdürürsem Savaş bu sessizliğini bozacak ve beni epey zor durumda bırakacak laflar edecekti. Biliyordum. Tanıyordum. Öne doğru gittiğim yeri arkama yaslanarak kapattım ve kollarımı birbirine doladım.

"Ben buldum," dedi gülümseyerek. "Bir şirketin muhasebesindeyim. Senin de son dönemin madem, ver telefonunu istersen sana da bir iş ayarlayayım."

"Sen işveren misin?" dedi Savaş kaşlarını çatıp öne doğru çıkarak. Dirseklerini dizlerinin üzerine koydu ve oldukça sert çehresiyle bir an olsun gözlerini üstünden çekmedi.

"Ben yardımcı olmak için söyledim," dedi Ertan. Savaş'ın bu tavrından hiç etkilenmemiş gibi oldukça rahat davranıyordu. Savaş'ın ne kadar sinirlendiğini görebiliyordum. Omuzlarını kaldırıp daha da sert bir görüntü elde etti.

"Yardıma ihtiyacımız yok," dedi Savaş net bir ifadeyle fakat sadece bunu demekle kalmadı. Erkan, Müge'ye sürekli olarak yiyecek gibi bakıyor, sırıtıyor ve dikkat çekmeye çalışıyordu. "Bana bak lan!" dedi hemen yanındaki Erkan'a. "Sen de Müge'ye bakıp bakıp durma. O gözlerini oyarım senin!"

Mecburen kurmak zorunda kaldığı küfürsüz cümleler... Zorlandığına o kadar emindim ki. Odadaki birkaç kişinin daha dikkatini çekmişti Savaş'ın bu tavrı.

Elimi ağzıma kapatarak, "Savaş," diye mırıldandım korkuyla. Geri yaslandı ama hem hızlı solukları hem de çatık kaşları beni buldu. Dişleri arasından homurdanarak bana doğru konuşmaya devam etti.

"Eğer burada herkesin içinde biz beraberiz, haftaya da istemeye biz gelelim, çifte düğün yaparız belki dememi istemiyorsan şu merasim bitene kadar kafanı yerden kaldırıp o lavukla muhatap olmazsın, Gülfem."

"Tamam," dedim ince bir sesle. Direnmeyişim, inatlaşmayışım ve ona bu kadar yumuşak bir dille direkt onay verişimle tekrar afalladı ve garipser bakışları üzerimde dolandı.

"Erkan, Ertan," dedi kadın gözlerini belirginleştirerek. "Tamam annecim."

Koskoca adamı küçük bir çocuk gibi uyarıyor oluşu oldukça komik gelse de Savaş'ın farklı bir nokta ilgisini çekmişti.

"Ha siz kardeşsiniz yani," dedi.

Ertan kafa sallarken, "Aynen," diye ekledi. "İki kardeşiz biz."

Savaş sinir bozucu fakat oldukça karizmatik bir gülümseme takındı. "Yani şurada bir kaza kurşununa gitseniz soyunuz tükenecek, siz hâlâ ısrarla ateşle oynuyorsunuz."

Ertan anlamayarak kaşlarını çatarken, "Siz epey sinirlisiniz," dedi Efsun'un diğer yengesi gülümseyerek. "Biraz sakin yahu, sohbet ediyoruz alt tarafı."

"Abimin yapısı bu," diyerek konuşmaya girdi Müge. "Mesleğinden kaynaklı bir de sanırım."

"Öyle mi?" derken tekrar meraklı bakışları Savaş ve Müge üzerinde gitti geldi. "Mesleği nedir?"

Savaş cevap vermeye tenezzül bile etmezken arkasına yaslanmış abimi kontrol ediyor, hatta abimin bu hâllerine sırıtıp duruyordu.

"Asker," dedi Müge, Savaş'ın yerine cevap vererek.

Kadın oturduğu yerden öne çıkarak, "Ay maşallah, ne güzel," diye öyle bir hevesle atıldı ki Savaş'ı resmen alıcı gözle süzüyordu.

"Bekâr mısın sen, oğlum?" diye sormasıyla da niyetini açık açık belli etti ve ben olduğum yerde kudurdum.

Bu yengesinin benden 3-4 yaş büyük öğretmen bir kızı vardı. Bekâr. Muhtemelen ona düşünüyordu. Kafamda ikisini yan yana getirmek bile beni büyük bir sinire sokarken, ellerimle yüzümü yellemeye başladım. Dişlerimi birbirine bastırarak gizliden Savaş'ı bekledim. Cevabını öyle merak ettim ki.

"Bekârım," dedi beni daha da sinir etmek ister gibi. Ardından cümlesine devam etti. "Ama bu gönlümün boş olduğu anlamına gelmiyor. Kısmet aramıyorum yani."

Efsun'un yengesinin suratı düşerken benimki keyifle yükseldi ve Savaş'ın bu tavrıyla bir kez daha iç çektim. Savaş'ın kurduğu cümleler bir tek yengesinin değil, odadaki herkesin dikkatini çekmişti. Çünkü o hiçbir zaman ilişkilerinden bahseden bir adam olmamıştı.

"Tanıdığımız biri mi, oğlum?" dedi annem, Savaş'a bakarak. Kalbim deli gibi korkuyla atmaya başladı. Haklı bir meraktı anneminki. Muhtemelen Eylül olup olmadığını sorguluyordu. Saliha teyzeye bakıyordu fakat o da bir cevap vermedi.

"Yakında öğrenirsiniz," dedi Savaş ve daha da ileri giderek bir tarih verdi. "Üç ay sonra isteme, arkası hemen düğün. Uzatmayı düşünmüyoruz."

"Ne!" diye cırlayan ilk Müge olmuştu. "Üç ay mı? Kızın haberi var mı bundan?" Ardından gözleri bana döndü.

Konu gitgide bize dönüyordu. Savaş resmen kendi kendine bir şeyleri ilan ediyordu. Efsun kolumu dürterken başını iki yana salladı. Benim niye haberim yok demekti bu.

"Var," dedi Savaş. Ardından abime doğru döndü. "Şimdiden ben söylüyorum bak, Levo. Sonra işte nasıl benden önce düğün yaparsın muhabbetlerine girme. Ona göre seç tarihini. İstersen git yarın evlen ama ben üç ay sonra kesin olarak o düğünü yapacağım."

"İyice tanıdınız mı birbirinizi?" dedi annem. Hâlâ Eylül olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. *Hayır, anne. Eylül değil, benim.* "Böyle aceleye gelmesin," diye tamamladı cümlesini.

"Merak etme, Züleyha teyze," dedi Müge pişkin pişkin. "Abim içini de dışını da tanımıştır."

"Müge!" derken o kadar yüksek ve baskın bir ton seçti ki Savaş kendine, ürperdim. Müge de paniklemişti. "Sondu," dedi Savaş parmağını ona doğrultarak. "Sabrım taştı. Eve gidelim, düreceğim senin hesabını."

Müge'nin zar zor yutkunduğuna ve suratının sarardığına şahit oldum. Müge artık kendi biletini kendi kesmişti. Abim ise kolundan tutup geri yaslandırdı Savaş'ı.

"Kim oğlum bu kız?" diye sorduğunda abim, korkuyla ciğerlerime derin bir nefes çektim. Yalan konuşmazdı ki bu. Konuşması gerekiyordu ama. Şimdi bu gece değildi bunun sırası. Savaş beklediği soruyu almıştı ama sanki bu durumdan hiç memnun kalmamıştı.

"Gerçekten mi Levo?" dedi gözlerini kısarak. "Gerçekten bunu sorgulayacak bu zamanı mı seçtin?"

"Oğlum şimdi söyledin, şimdi haberimiz oldu."

"Dön önüne ya," dedi Savaş dizini hızlı hızlı sallayarak. "Sonra konuşuruz."

Savaş bana baktığında bir miktar rahatlamış gibi yüzünde hayli memnun gözüken bir sırıtma varken benim suratım sapsarı kesilmişti ve hâlâ şaşkın ifadem mevcuttu.

"Hayırlısı olsun inşallah," dedi Efsun'un annesi konuyu kapatarak.

Fakat Ali amcanın bakışları bu konunun evde tekrar açılacağını gösterir gibiydi. İçinde bulunduğumuz durumdan dolayı herkes sessizliğini korudu. Efsun'un annesinin kaş göz işaretleri kahve yapma vaktinin geldiğini gösterirken Efsun beni tutarak ayaklandı. Kesinlikle ben de odadan çıkmak için bahane arıyordum zaten.

"Gül," dedi Efsun mutfağa çekerek beni. Tezgâhta kahve bardakları sıralanmış, kahve makinesi de hazırdı. Kahveleri hazırlamaya geçerken, "Ne üç ayı bu?" diye sordu. "Benim niye haberim yok? Bir de direkt düğün diyor adam." O kahveleri hazırlamaya başlamış, ben de sandalyeye oturmuştum.

"Geçen gece konuştuk. Fırsatım olmadı söylemeye. Okulum bitiyor, ikimiz de istiyoruz. Birlikteliğimizde de altıncı aya yaklaşmış oluyoruz. Gayet doğru zamanlama gibi geldi. Öyle karar verdik."

"Bak sen," dedi dudak bükerek. "Demek peş peşe yapacağız düğünleri, ha."

"Yani sanırım," derken tebessüm etmiştim. Savaş'la evlenme fikri, hayal kurması bile keyif vermeye başlamıştı bana.

Savaş'ın, "Bak hâlâ bakıyor!" diye yükselen sesi mutfaktan duyulmuştu.

"Seninki yine barut gibi," dedi Efsun tezgâha yaslanarak. "Patlamaya yer arıyor."

Elimin birini belime atarak sıkıntıyla soluklandım ve masanın üzerindeki su dolu bardaktan birkaç yudum alıp ağzımda dolandırarak yuttum. "O buldu da patlamaya yer," dedim gözlerimi devirip birkaç saniye susarak. "Gerçekten şu gece kazasız belasız bitsin, başka bir şey istemiyorum."

"Ay Gül'üm ama çocuklar bir şey yapmadı ki. Seninki fazla kıskanç."

Elim boynumu ovalarken Efsun'un gözleri kapıyı gösterdi. "Geliyor seninki," diye mırıldandı gözlerini kaçırarak.

Kapıya doğru yaklaşarak kaşlarımı çattım. Savaş oturma odasından çıkmış sinirle homurdanarak gömleğinin düğmelerini açıp çekiştiriyordu. Dudakları arasından bir sürü küfür savurduğuna o kadar emindim ki. Beni görünce kararmış gözleri üzerimde gezindi.

"Ne oldu?" diye sordum ama sinirden dönen gözleri beni es geçti. Gerçi hem kardeşine hem sevgilisine birilerinin asıldığını düşünen Savaş'tan sakin kalması beklenemezdi.

Dış kapının yanında durarak parmağını uyarır nitelikte havaya kaldırdı. "Bana bak, Efsun," dedi resmiyetini korumaya çalışarak. Yine de ses tonunu dizginleyememiş, bir miktar yükseltmişti. "O yavşak kuzenlerine söyle, sevgilimden de kardeşimden de uzak dursunlar. Aksi hâlde ikisini de birbirine katıp gebertene kadar sikeceğim bu gece."

Ona doğru yaklaşırken gözlerimi büyüttüm. "Savaş," diye mırıldandım tedirginlikle. "Sus Allah aşkına. Böyle bir akşamda yapma bari. Tatsızlık çıkmasın."

Hızla inip kalkan göğsüyle, "Neyi yapmayayım?" dedi sinirle kafa sallayarak. "Herifler gözümün önünde kardeşimle sevgilime yavşayacak, ben de tatsızlık çıkarmayacağım, öyle mi? Sikerim o işin tadını da tuzunu da!" diye hiddetlendi ve parmağını bana doğrulttu. "Bak, benim sinirlerimle oynamayın, tamam mı? Bu gece burayı birbirine katarım, Gülfem. Sikimde bile olmaz. O orospu çocukları yan gözle dahi baksın, onların soyunu sopunu..."

"Tamam," dedi Efsun aniden lafını keserek. "Tamam, ben konuşacağım, Savaş. Uzatma artık."

"İlk ve son uyarım," dedi Efsun'a bakıp kapıyı hızla açarak. "Git o puştları uyar. Ben bir kere daha uyarmayacağım çünkü."

Ardından adımları hızla merdiven boşluğuna yönelirken ben de peşinden çıktım. Bir eli pantolonun cebine giderken benim elim diğer bileğini kavradı ve onu tutmamla durarak bana çevirdi o sinirli bakışlarını. Bileğini bırakıp önüne geçerek elim omzuna gitti ve yakınlaştım.

Vücudumu göğsüne yaslarken, "Yine o ayarların bozuldu senin, sevgilim," diye mırıldandım tebessümle. "Tamam, sakinleş artık." Onu yumuşatma çabam başarılı olmuş gibi bu yakın tavrım karşısında afalladı.

"Karnın ağrımıyor muydu senin?" diye sordu ses tonu düşerken. Fakat hâlâ içinde az önceki öfkesinden izler taşıyordu. "İçeri geç sen. Soğuk burası."

"Sen?" diye sordum hafif çatılmış kaşlarımla. "Beraber girelim."

Cebinden çıkardığı sigarayı dudaklarının arasına koyduktan sonra karanlıkta parlayan alev o sigarayı yaktı. İçine derince çektikten sonra sigarayı dudaklarından çekti ve yüzü bana döndü. "Şunu içip geleceğim," dedi dudakları arasından çıkan duman boşlukta dağılırken. "Gir sen. Mutfakta bekle beni. Geliyorum."

Üzerindeki parfüm kokusuna karışmış sigara kokusuyla hoşnutsuz bir şekilde, "Bir anda çok fazla içmeye başlamadın mı?" diye sordum. "Eskisinden daha çok sanki." O ise aklına gelenlerle tekrar çenesini gererek bana bakmayı sürdürdü.

"Ne tarafa dönsem ayrı sorun. Hele bu gece," dedi tekrar içine duman çekerek.

Göğsündeki elim omuzlarına doğru yol alırken gömleği üzerinden o gergin tenini oldukça net hissetmiştim. İkimiz de karşılıklı olarak gülüşürken gözüme epey güzel gelen dudaklarında dolanan bakışlarımla iç çektim. Öpersem karşılık verirdi, duramazdık hemen. Riske atmak istemedim. İsteğimi ona belli etmeden yakınlaştığım yüzünden kendimi geri çektim.

"İçeri geç. Hadi," dedi tekrar belimdeki elini çekip sigarasını içmeye devam ederek. "Geliyorum şimdi."

Kafa sallayıp zar zor elimi üzerinden çektim. İçeri geçecektim ki kolumdan tuttu ve "Neyin var senin böyle?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Anlamadım?" diyerek karşılık verdim.

"Bu gece başkasın. Benimle inatlaşmıyorsun, sinir edecek hareketlerde bulunmuyorsun, her dediğimi onaylıyorsun."

Omuz çekerek gülümsedim. "Bir de böyle deneyeyim dedim. Son dönemde çok fazla kavga ettik. İkimiz de çok yıprandık. Sorun istemiyorum sadece şu sıra."

Hoşuna gitmiş gibi dudak kıvrımları yükseldi. Eli hoyrat bir biçimde belimi kavradı tekrar ve hızla kendine çekti. Vücudum vücuduna yapıştı. Başını eğip boynumun yan tarafına dudaklarını değdirirken saçlarım yüzünü kapattı.

"Bu hâllerin beni sana iyice bağımlı ediyor. Haberin olsun, güzelim," dedi arzu dolu bir sesle.

Teması beni kendimden geçiriyordu. Bu gece Savaş'ın sadece duruşu bile beni yakıyorken böylesine yakınlaşmak kül ediyordu. Dudaklarından çıkan sıcak nefes, boynumdan içeri işliyor, beni huylandırıyordu. Elim beni kavrayan kolunu güçlükle sıktı. Bu kollarındaki sertlik bile baş döndürücüydü.

"Sen yine de çok alışma," dedim zorlukla kendimi ondan çekmeye çalışarak. İzin vermedi ve daha güçlü bir şekilde kavradı belimi. Dili boynumda gezinirken bıraktığı ıslaklıkların üstünü dudaklarının arasına çekti. Gözlerimi kapatıp dudaklarımı dişledim. Gömleğinin üzerinden tenine batırdığım tırnaklarımı umursamadı. "Savaş," diye inledim kısık olduğunu umduğum bir sesle. Dudakları gezinirken boynumun iç kısımlarının morarma ihtimali geldi aklıma. "Lütfen," dedim yalvarır gibi. "Lütfen, şimdi değil. Şu an değil."

Durdu. Dudaklarını boynumdan çekti. O bıraktığı ıslaklıkları rüzgârın aralık kapıdan esmesiyle hissedebiliyordum. Yüzünü yüzüme denk düşürerek boynumdan uzaklaştı. Eli belimde hareketlendi ve elinin kemikli kısmı belimden yukarı yavaşça çıkarak saçlarımın arasından boynuma, hemen ardından yanağıma ulaştı. Elinin tersi yüzümü okşadıktan sonra hızlı bir hamleyle çenemi sıkıca kavrayıp dudakları arasına çekerken kasıklarımda biriken sıvının yavaşça aktığını hissettim. Eli çenemi sıkı sıkı tutarken dudakları dudaklarımın tamamını içine aldı. Aralamama bile izin vermeden sadece içine çektikten birkaç saniye sonra bıraktı. Dudaklarımın altında ve üstünde belirgin bir ıslaklık bırakmıştı ve ben o ıslaklığı dudaklarımın arasına aldım. Beni izledi.

Tam bir şey söyleyecekti ki vazgeçmiş gibi yutkunarak, "İçeri," dedi tekrar. Kesinlikle içeri Gülfem!

Alt dudağımı dişleyerek sessiz kaldım. Benimle muhatap olmaktan sigarası çok fazla içemeden bitmişti ve ben hareket etmeden elindeki izmariti oradaki kül tablasına bıraktı. "Benimle bol bol sevişirsen sigarayı tekrar bırakabilirim sanırım," dedi gülümsemeyle. "Onun değil, senin kokun sinsin tenime."

Aptalca bir sırıtma yayıldı suratıma ve susarak içeri girdim. Onun bana dokunması, ona dokunmak kesinlikle bu dünyadaki en zevkli şeydi. Ben mutfağa yöneldiğimde o oturma odasına gitmişti. Efsun kahveleri yapmış, abimin kahvesini yapmaya koyulurken arkasını döndü ve önce bana, arkasından Savaş'a baktı.

"Ne oldu, sakinleşti mi seninki?"

"Sanırım," diye mırıldandım.

"Çok sinirli, Gülfem. Nasıl katlanıyorsun, anlamıyorum. Sen gerçekten seviyor musun bu adamı?" diye sordu Efsun.

Ah, kesinlikle o anlaşılacak bir adam değildi. Yaşanılması gerekti. Dışarıdan bakıldığında öyle gözükse de öfkesi kadar aşkını da fazlasıyla yüksek yaşıyordu.

Mutfak kapısına yaslanıp bacağımı diğer bacağımın üstüne attım. "Vallahi gerçekten akıl kârı değil ama sevmek sanki az gibi geliyor Efsun artık," dedim tüm dikkatimi Savaş'a vererek. "Gerçekten başta bu ilişkiye inancım yoktu ama ne bileyim, Savaş beni severken

çok başka gibi. Aşkta mantık aranmazmış, buna inandım. Mantığımla seçebileceğim bir adam değil Savaş ama inan ki ruhumu teslim edecekmişim gibi hissediyorum bazen ona. Öylesine işliyor kendini her geçen gün."

Sözlerim Efsun'aydı ama gözlerim hemen içerideki odada, görüş alanımda olan Savaş'taydı. Sandalyede oldukça rahat bir şekilde oturmuş, gergin bedeni ve geniş omuzlarına yapışmış beyaz klasik gömleğiyle benim için kesinlikle tam bir görsel şölendi. Gömleğini katladığı kolundaki saati giydiği takımı tamamen tamamlamıştı. Bedenini saran siyah kumaş pantolon ve belirgin kol kasları ve benim şu an hepsine tek tek dokunma isteğim... Sadece bu görüntüsü karşısında bile büyük bir arzuyla ateşe atılmış gibi alev alev yanıyordu bedenim. Bu ben olamazdım. Bu adamın bu kadar bağımlısı olamazdım.

Gözlerim hâlâ onu izlerken, "Efsun," dedim iç çekerek. "Ben vallahi iflah olmam artık."

Efsun elindeki kahve tepsisinin birini benim elime tutuşturdu. "Onu anladık," dedi ve kendi de gidip diğer tepsiyi aldı. "Yeter adamı gözlerinle yediğin. Al bunu sen, yengemlere falan dağıt, aile büyüklerine ben vereceğim."

Elimdeki tepsiyle Efsun önde, ben hemen peşinde ilerledim. Biz kahve tepsileriyle girince odada sessizlik sağlandı. Efsun bizimkilere, ben yengelerine verdikten sonra Savaş'a uzattım. Fincanı aldı fakat direkt Ertan'a, ardından Erkan'a uzattı ben vermeden.

Kendi fincanını da alırken, "Sana düştü sanki," diye homurdanmayı da ihmal etmedi.

Cevap vermeyerek elimdeki tepsiyle hemen yanına oturdum. Efsun da hemen yanıma. Elleri titriyordu resmen.

Ben dâhil herkesin gözü abimdeyken, "Levo sakın bak," diye uyardı tekrar Savaş. "Allah çarpsın bir damla bana gelirse yuttururum."

Yüz ifadesi o kadar kötüydü ki abimin. Fincanı kavradı ve yavaşça dudaklarına doğru götürmeye başladı. Elinin titrediği bariz belliydi. Fincan titriyor, kahveyi dökmemek için tabağı da onunla hareket ettiriyordu.

"Kapa gözünü, tek seferde iç gitsin," dedi Savaş. "Neler içmedik Levo, bu ne ki?"

Neler içtiniz diye sormak geldi o an içimden. Pürdikkat herkes onu izlerken abim daha da gerildi ve gözlerini kapayarak bir yudum aldı. Bir yudum daha ve üçüncü yudumda fincanı hızla sehpaya bırakarak elini ağzına kapayıp ayaklandı. Lavaboya doğru koşarken sehpaya çarpmasıyla kahve halıya döküldü. Tam anlamıyla rezaletti. Rezalet.

"Anaa... Resmen kusmaya gittil" dedi Müge oldukça sakin bir tonda şaşkınlıkla.

Herkes böyle saçma bir durumun içinde kalınca ne yapacağını bilemezken Efsun'un suratı düştü. Annem kızardı, babam sinirlenip burnundan solumaya başladı. Alt tarafı tuzlu kahve!

Yan tarafta bulunan ıslak mendili alarak yerdeki kahveyi silmeye başladığımda, "Midesini üşütmüştü de," dedi annem. Kimse cevap vermedi. Çünkü çok saçma ve gereksiz bir kurtarma yöntemiydi.

Efsun elimdeki ıslak mendili alırken, "Bırak Gül," dedi gözleri dolu dolu. "Ben temizlerim."

Az önce konuşurken oldukça komik gelen bu durum, Efsun'un bu hâlini görünce kötü hissetmeme sebep oldu. Kimse istemezdi haklı olarak böyle bir durumda kalmayı. Kahveyi temizleyip yerimize oturduğumuzda Efsun'un suratı beş karıştı. Savaş bizden tarafa dönüp biraz eğildi Efsun'u görebilmek için.

Yüzüne bir gülümseme hâkimken, "Bak birazdan hayırlı uğurlu olsun diyecekler ya, Efsun," dedi daha da sinir bozmak ister gibi. "Erkek tarafı için sen hayırlısın da kız tarafı için Levo ne kadar hayırlı bilemedim."

"Savaş," dedim dürterek. Sanki kızın az canı sıkılmamış gibi bir de o uğraşıyordu.

"Üç aymış ya, Savaş. Seni de göreceğiz. Ben Gülfem'den gizli o fincanı tepeleme tuzlu yapmazsam bana da Efsun demesinler."

"Yap," dedi Savaş kendinden emin bir şekilde. "Sen beni sevgilinle mi karıştırıyorsun? Bunlardan mı korkacağım ben?"

Efsun'un iyice gözleri dolmaya başlamış, başını başka yöne çevirmişti.

"Savaş!" dedim tekrar. "Yapma Allah aşkına. Gitme kızın üstüne."

Abimin odaya geldiğinde ilk baktığı ve tepkisini ölçtüğü Efsun olmuştu. Ya kıyamam. Suratı o kadar düşmüştü ki üzüldüm. O da böyle

olsun istemezdi. Kim ister ki? Stres, korku derken engel olamamıştı kendine.

Sessizce yerine otururken Savaş'ın ona bakışıyla, "Vallahi çok tuzluydu," diye kendini açıklama girişiminde bulundu küçük bir çocuk gibi. "Bak istersen tadına."

"Siktir," dedi mırıldanarak Savaş dolu dolu. Abimin suratı kıpkırmızı kesilirken yine olayı toparlamak isteyen Savaş olmuştu.

"Böyle şeyler bu işin tadı tuzu. Böyle gerilmeye gerek yok," dedi yerinde dikleşip emin bir ses tonuyla konuşmaya devam ederek. "İleride çoluk çocuğuna anlatacak anıları oldu. Ayrıca âdet sürdürmekse niyet, bu tuzlu kahvenin yapılış amacı çok farklıydı. Kızın istemediği anlamına gelirmiş tuzlu kahve. Öyle düşünecek olursak bizim de kalkıp gitmemiz lazımdı şu an. Böyle şeylere takılıp da ortamı bozmaya hiç lüzum yok."

"Doğru söylüyorsun," dedi Kadir amca ve abim rahat bir nefes aldı. "Bu hanımlar zaten evlilik sürecinde bizi bol bol sınıyorlar. Bir kahveyle olacak şeyler değil bunlar. Hiç ağzımızın tadı kaçmasın."

Ortam gitgide yumuşamaya başlarken, "Öyle, öyle," dedi Savaş'ın babası. "Gir Uğur sen de söze madem."

Babam her ne kadar ılımlı konuşmalar geçse de böyle bir durumda kaldığı için hoşnutsuzdu. Yine de elindeki kahveyi bırakıp ceketinin düğmesini iliklediği.

"Efendim, sebebi ziyaretimiz belli. Bizimkiler birbirini görmüş beğenmiş. Efsun'u biliriz, severiz. Kızımız sayılır. Oğluma da ben kefilim. Sizlerin de rızası varsa, Allah'ın emri, peygamberin kavliyle kızınızı oğlumuza istiyoruz."

Kadir amca Efsun'a baktıktan sonra öksürerek boğazını temizledi.

"Dediğiniz gibi, çocuklar kendi aralarında anlaşmış. Şimdi büyüklere pek laf düşmüyor ama yine de bizi de ezmeyip onayımıza sunmuşlar, sağ olsunlar. Tamam demekten başka bir seçeneğimiz de yok zaten. Dilerim Rabbim bu kararlarını ebediyete kadar sürdürmeyi nasip eder. Hayırlısı olsun inşallah."

Abim ve Efsun ayaklanıp herkesin elini tek tek öptükten sonra yüzükler takıldı. Fotoğraflar çekildi. Öyle ya da böyle, akşamın sonuna doğru gelindi.

Bulaşıkları makineye dizerken, "Efsun, kızdın mı abime?" diye sordum.

"Bozuldum tabii ki," diye karşılık verdi. "Bu arada Tarık olayına artık el atmamız lazım, Gülfem. Bu böyle olmayacak. Seni dinledik, üstüne gitmedik ama böyle bir yere vardığımız yok, arkadaşlığımız mı bitecek?"

"Haklısın," diyerek tezgâha yaslandım. "Buluşup halledelim bu mevzuyu artık, cidden çok uzadı."

Efsun masadaki sarmalardan yerken içeriden de kahkaha sesleri geliyordu. Gergin fasıl geçmiş, normal bir akşam oturmasına dönmüştü olay. Ellerim tezgâhta öylece gözüm dalmışken mutfağa Ertan'ın girmesiyle daldığım yerden sıyrıldım.

"Gülfem," dedi bana doğru. Onun çıkmasıyla peşinden hemen Savaş da çıkmıştı tabii ki. Odada ben yokum, Ertan çıkıyor, Savaş durur mu?

Korkuyla Ertan'ın omzunun arkasında kalan Savaş'a baktığımda sessizce ama sert bir ifadeyle, büyük adımlarla bize doğru ilerliyordu.

"Savaş içeride laf yaptığı için bir şey diyemedim ama gerçekten iş için ihtiyacın olursa Efsun'a haber ver..."

Sözünü tamamlayamadan ensesinden tuttuğu Ertan'ı bir hışımla dışarı doğru çekmeye başladı Savaş.

"Savaş," dedim titreyen sesimle. "Bir şey yok. Çocuk ahlak sınırları çerçevesinde..."

Ben çoktan onların peşine takılmıştım. Efsun da ağzındaki lokmayı bile yutmadan bizim peşimize.

"Bana edebiyat yapma lan!" dedi dişlerini sıkarak. "Ne çerçevesi, amına koyayım? Sokarım ahlakına da çerçevesine de!"

Kapının önünde ensesinden bıraktığı Ertan'ı önüne aldı ve kaşlarını çatarak elinin tersiyle omzuna vurdu. "Derdin ne lan senin?"

"İş..." dedi Ertan ama sorduğu soruya cevap bile vermesine müsaade etmeden yarıda kesti.

"İşine sokarım senin! İş ayağına yol mu yapıyorsun, oğlum sen? Yolunu yordamını sikerim lan senin!"

Eli yakasına yapışıp bir hırsla kaldırdığı yumruğunu tam indirecekti ki, "Böyle mi olacak?" dedim. Titrek, ağlamaklı sesimle havada sabit tuttu elini. Kesik kesik solumalarını duyuyordum, gözleri ve eli hâlâ Ertan'ın üzerindeydi ama kaldırdığı yumruk yerine ulaşmamıştı.

"Ben sorun çıkmasın istediğim için kendimden taviz verirken sen böyle mi yapacaksın? Biliyorum, devamlı böyle sürmeyecek ama," dedim zar zor yutkunup gözlerim dolarken, "hiç değilse birkaç gün sorunsuz ilerlesin istedim ve bunu sana belirttim. Tek taraflı çabayla olmuyormuş, onu da şu an görebiliyorum."

Dudaklarını sinirle dişledi ve söylediklerime hak verdi sanırım. Derin bir nefes alıp elini gevşetti. Öfkesi hâlâ baki kalırken, "Bitsin artık şu gece," dedi. "Bitsin, yoksa ben bu gece bunlardan birinin leşini buraya bırakacağım."

Elinin altındaki adamın yakasını bırakarak bir hışımla Efsun ve benim aramdan geçerken atamadığı öfkesiyle küfrederek içeri doğru yürüdü. Birkaç adım attıktan sonra kapıdan girmeden emir vererek tekrar kükredi. "İçeri geç!"

Ertan olduğu yerde bana bakarken, "Söyledim sana," dedi Efsun. "Gülfem'le muhatap olma dedim. İnadına mı yapıyorsun, anlamıyorum ki. Beğendim dedin, anladım ama Savaş'la sevgili olduğunu, bulaşmamanı söyledim. Hâlâ neden gelip iş falan diye bahaneler buluyorsun?"

"Anlamadım," diyerek gözlerimi kıstım ve elim Ertan'ı gösterdi. "Beni mi beğenmiş?"

Efsun sıkıntıyla soluduktan sonra, "Az önce Savaş'ın tepkisinden sonra Ertan'ı uyarmak istedim. Beğendiğini söyledi, ben de Savaş'la sevgili olduğunuzu belirttim ama anlaşılan umursamamış," dedi.

"Pes," dedim ellerimi iki yana açarak. "Şu adamın hisleri bir şekilde hep doğru çıkıyor ya, gerçekten pes. Kime ne desem bilemiyorum artık."

Bıkkınca arkamı dönüp içeri ilerlerken Efsun da peşimden geldi. Sessizce geçen yarım saatin ardından Savaş ile birçok kez göz göze gelmiştik fakat ben tavrımı belli etmek için çekmiştim bakışlarımı. Ayrıca onun yanına değil, tam karşısına oturarak aramıza mesafe de koymuştum. Gecenin bitmesiyle beraber ayaklanmaya başlamıştık.

Herkes birbirini öperken Efsun, anneme doğru yanaşarak, "Anne," dedi ilk kez. Annem garipsemiş fakat çok da mutlu olmuştu.

Efsun bu boşluğundan yararlanmak ister gibi, "Gülfem bu gece burada kalabilir mi?" diye sordu.

Ben büyük bir şaşkınlıkla kaldım. Hiç böyle bir muhabbet geçmemişti aramızda. Annem ne diyeceğini bilemez hâlde bana ve etrafındakilere bakınırken cevabı olumsuzdu fakat bunu söyleyemiyor gibiydi.

"Bilmem ki kızım, şimdi doğru olur mu?" diye geveledi ağzında babama bakarak.

Efsun topun babama gittiğini anlayınca, "Kalsın mı baba?" dedi tekrar başka bir şaşkınlığa sokarak. Resmen babama ve anneme aynı yoldan yürüdü.

"Yani," dedi babam emin olamadan. "Siz zaten arkadaştınız. Eğer sizinkiler de bir şey demezse kalsın madem."

Kadir amca girdi konuşmaya: "Olur mu öyle şey, kalsın tabii."

Bana sorulmadı ne Efsun ne bizimkiler tarafından. Kendi içlerinde hallettiler.

Savaş yanıma doğru ilerlerken, "Burada kalmayacaksın," dedi daha da bizi germek ister gibi.

Kollarımı birbirine doladım ve kaşlarımı çatarak, "Kalacağım," dedim sinirle. "Ne dediğin umurumda bile değil. Seni dinlemiyorum."

Bu gece ilk kez ona karşı gelmiştim. Bunun bilincine vararak dudaklarını dişledi ve gözlerini üzerime sabitledi.

"Sanmıyorum," derken oldukça netti ve arkasını dönüp ilerlerken tek bir kelime çıktı ağzından: "Kalmayacaksın!"

Kalacaktım. Sırf inat olsun diye bile kalacaktım. Muhtemelen şu an arabaya binmiş, benim de gelmemi bekliyordu dışarıda ama ben gitmeyecektim. Bizimkileri uğurladım ve kapıyı kapatarak arkama yaslandım.

Efsun bana bakarken büyük bir yorgunlukla elim küpelerime gitti.

"Önce bana bir kıyafet ver, sonra da bu emrivakini konuşalım."

Olumsuz anlamda kafa salladı. "Boşuna çıkarma, Gül," derken oldukça kararlı ama bundan memnun değil gibiydi. "Sen burada kalmayacaksın."

Savaş'ın havada kalıp inmeyen eli gibi benim de elim küpemde kaldı. Çıkaramadım. Anlamayarak bakınca ben ağzımı bile açmadan açıklama yaptı.

"Savaş seni bekliyor. Bu akşam beni çok sinir etti, eğer önceden benimle bu anlaşmayı yapmamış olsaydı asla yardım etmezdim ona."

Küpedeki elimi çekerek, "Nasıl?" diye sordum şaşkınlığa gizlenmiş kelimelerle. "Savaş'ın planı mı bu? Siz beraber mi kurdunuz?"

Onaylar anlamda kafa salladı. Yine yapmıştı. Yine bizim için planlar kurmuş, beni bilmem kaçıncı kez beklemediğim anlarda şaşkınlıkta bırakmıştı. Ben sorunsuz birkaç gün istemiştim ve o bunu hissetmiş gibi benden habersiz, bana hissettirmeden planlar yapmıştı.

"Kabul etmek gerekiyor ki sinir bozucu olduğu kadar ağzı iyi de laf yapıyor."

Kelimeler zorlukla çıkarken, "Peki sizinkiler?" dedim tereddütle.

"Ben halledeceğim."

Savaş yine tüm sinirime rağmen beni düşürecek bir hamlede bulunmuştu. Gözlerim Efsun'da sabit kalırken ne diyeceğimi bilemedim. O da beni beklemeden içeri gitti ve elinde bir poşetle tekrar geri geldi. Bana uzattığında içine baktım. Pantolon ve tişört vardı.

Tekrar gözlerim Efsun'a döndüğünde, "Rahat bir şeyler lazım olur belki," dedi. Haklıydı. Böyle duramazdım. "Hadi git artık. Bekletme," dedi Efsun hafif bir tebessümle. "Sinirlenince çok da çekilir bir adam olmuyor."

"Savaş."

Bakışlarım ona döndüğünde içimi ısıtan sıcacık bir gülümseme hâkim oldu yüzüne. Birkaç saniye bakışlarını yoldan ayırıp bana baktı. Sessiz kaldı devam etmemi ister gibi.

"Nereye gidiyoruz?"

"Sürpriz," derken gülümsemesi epey genişlemişti ve benim merakım daha fazla artmıştı. Sabırsızca kendimi ona çevirdim. Mahalleden epey uzaklaşmış, hiç bilmediğim bir yöne sapmıştı.

"Savaş," dedim tekrar. "Söyle bak, yoksa gelmem."

Boş bir trip olduğunu yan bakışlarından anlamıştım. Bu sefer şansımı daha kibar bir dille denedim.

"Ya söyler misin lütfen?" dedim ellerimle kolunu tutarak. Avucunun arasına alıp elimi dudaklarına götürdü ve küçük bir öpücük bırakarak kararlılıkla başını iki yana salladı.

"Gidince görürsün."

Dudak büktüm kaşlarımı çatarak ama yine etkili olmamış, büktüğüm dudaklarımı parmaklarının arasına alıp sıkmıştı. Söyletemeyeceğimi anladığımda konuyu değiştirmeye karar verdim.

"Akşam Ertan'a olan tavrına hâlâ çok kızgınım, bilgin olsun," derken haklı bir sitemle arkama oturdum. "Gerçekten çok fazla yükseliyorsun. Kimse benimle konuşamazmış gibi."

"İlk konuşmaya başladığınızda bir şey dedim mi?" diye sordu büyük bir ciddiyetle yüzüme bakarak ve kendi cevap verdi. "Hayır."

Evet, birkaç saniye sessiz kaldın, Allah razı olsun.

"Ama herif konuşmayı ilerletip işleri farklı bir boyuta sokmaya çalıştı. Ayrıca sana olan bakışlarını görmedin mi?"

"Yoo," derken başımı iki yana salladım. Belirgin bir gülüş hâkim oldu yüzüne ve birkaç saniye bana çevirdi kendini.

"Aferin," dedi sinir bozucu bir tınıda. "Gördüm deseydin şuradaki dereye atacaktım seni."

Elinin gösterdiği yere bakınca, "Komik mi?" dedim bozularak.

Kahkaha attı ve bana dönüp saçıma dokundu. "Ben güldüğüme göre komikmiş."

Başka bir konuya geçmeliydik belki de.

"Demek Efsun'la ortaklık, ha," dedim. "Bu iki oldu, Efsun'la birlik oluşunuz."

"İkna kabiliyetim epey yüksektir," dedi egoyla kasılarak.

Gözlerimi devirerek güldüm. "Tarık'ı silahınla korkutmuştun, Efsun'u nasıl ikna ettin, merak ediyorum."

Bana bakarak gözlerini kıstı ve "Sır," diye fısıldadı.

"Sevgililer arasında sır olmaz ama," diye başlayan cümlemin bitişinde kendimi sorgulayarak kapatma ihtiyacı hissettim.

O cevap vermeden yutkundum ve gittiğimiz yola bakarak, "Bu yol nereye gidiyor gerçekten?" diye sordum ciddiyetle. İki yana ağaçlarla kaplı ıssız bir yerden geçiyorduk.

Beni kendine doğru çekip elini omzumdan sarkıttı. Başını bana doğru çevirerek, "Karnın ağrıyor mu?" diye sorduğunda bu, cevap vermeyeceği anlamını taşıyordu. Ben de üstelemedim. Dudaklarının şefkatli dokunuşları alnımda yer buldu. Olumsuz anlamda kafa salladım.

"İyi o zaman," diye mırıldandı.

Göğsünün üstünde ona sorgusuz sualsiz güvenirken bilmediğim bir yere doğru yol aldık. Çok geçmeden karanlıktan seçemedim ama site gibi bir yere geldik sanırım. İçeri giriş yaptıktan sonra arabayı durdurdu. O kendi kapısını açarken ben de onunla birlikte kapımı açıp ondan önce indim. Gördüğüm evle büyük bir şaşkınlıkla, hatta hayatımda yaşadığım en büyük şaşkınlıkla kaldım.

"Savaş bu..." derken sesim titredi. "Bu o ev." Ev değildi bu. Konaktı. Çok büyük olarak tasarlanmamıştı. Yani minyatür gibi olanlardandı. Hatta minyatür için de fazla büyüktü ama oydu işte. Geçen hafta gördüğüm. Gözlerim Savaş ve evin arasında gidip gelirken, "Ama bu..." dedim elim tekrar evi gösterirken. "Ben bunu geçen hafta... Efsun bana gösterdi." Heyecandan cümlelerimi tam olarak kuramıyordum. "Dedi ki bana, 'Ev bakıyorum Levent'le kendimize. Sence hangisi güzel?' falan." Elim alnıma gitti. Sesim titrekliğini korudu. "Birkaç tane gösterdi. Bu o, Savaş. Ben seçmiştim bunu ama nasıl?"

Soluksuz kurduğum cümlelerle Savaş heyecanıma gülerken kolunun arasına sardı beni. "Sence nasıl? Sakinleş, bir düşün," dedi bana birkaç saniye fırsat vererek. Derin bir nefes aldım ve kuruyan boğazımla yutkundum.

"Efsun'la mı anlaştın yine?" diye sordum gözlerim tepemde dikilen adama kayarken. Kolları arasından çıkarken, "Bir dakika..." deyip gülümsedim. Geri geri eve doğru adımlarken, "Bizim mi bu?" diye sordum. "Yani sen, Efsun'la anlaşıp bana sürpriz yapmak için benim seçtiğim evi mi tuttun?"

"Tutmadım, aldım," dedi adımları beni takip ederken. Öyle deyince bir kere daha olduğum yerde kaldım.

"Ama nasıl?" dedim kaşlarımı çatarak. "Savaş, burası çok pahalıdır." Sonra gözlerimi kapayıp diğer evleri düşündüm.

"Onlarda fiyat yazıyordu ama bunda sadece fotoğraf vardı. Bu... bu diğerlerinden daha pahalıdır."

"Yok," derken başını iki yana salladı. "Hemen hemen aynı. Zaten bu arkadaşımın eviydi. Satılığa çıkaracaktı, belki hoşuna gider diye fotoğraflarını istedim. Açıkçası burayı seçmen benim için daha iyi bile oldu. Ayrıca oturup burada evin ne kadar olduğunu tartışmayacağım seninle."

"Ya sen deli misin?" derken elimi yüzüme kapadım ve tekrar eve baktım. "Burası cidden bizim mi?"

Savaş'ın ne kadar maaş aldığını bilmiyordum ama iyi kazandığını duymuştum Saliha teyzelerden. Gittiği görevlerden de ekstra paralar alıyormuş. Sıklıkla da göreve gidiyordu ve burada olduğu süreçlerde genellikle evdeydi. Epey birikim yapmış olmalıydı, ki bunu da Saliha teyzeden duymuştum laf arasında. Kafa sallarken elimi tuttu ve eve doğru adımladı.

"Gel de gezelim."

Bacaklarım titriyordu heyecandan. Onun peşine takıldım. Önce bizi kocaman bir salon karşıladı, ardından Amerikan mutfak. Eşyalar vardı.

"Bunlar," dedim tekrar şaşkınlıkla.

"Geçici olarak idareten bir şeyler aldım. Üç ay uzun bir zaman, sevgilim," dedi bana bakarak. "Biz baş başa kalmak istediğimizde buraya kaçabilmeliyiz. Ee, gelince de oturmak için falan bir şeyler lazımdı, değil mi?" Daha ne kadar şaşıracağım derken, "Gel benimle," diyerek yukarı çekti.

Merdivenleri önde o arkasında ben çıkarken elimi bir an olsun bırakmadı. Merdivenlerin bitiminde hemen karşımızda yatak odası vardı ve orada da eşya vardı. Önce oraya çekti ve beni içeri bırakırken kapıya yaslanıp beni izledi. Epey büyük olan odanın içinde gezinirken ağzım hâlâ kapanmamıştı. Yatağa dokundum. Yeni serilmiş siyah saten düz bir nevresim takımı vardı.

Dolaba doğru ilerlerken, "İstediklerinle değiştiririz. Dediğim gibi, ben öylesine aldım," dedi. Dolabın kapağını açtığımda Savaş'ın bir iki tişört ve eşofmanıyla karşılaştım.

"Yerleşmişiz," dedim hafif bir tebessümle.

"Geçen hafta mobilya kurulumu, temizlik şirketi falan derken birçok kez gelmek zorunda kaldım. Gelirken de burada da bir iki parça bir şey bırakmak için evden getirdim. Bence sen de getirmelisin. Bu ev senden izler taşımalı."

Dudaklarımı ısırarak heyecanla gözlerimi açtım. Rüya gibiydi her şey. Elini bana uzattı, tuttum ve tekrar içeri doğru çekti beni. Hiç düşünmeden takıldım peşine. Beni başka bir odaya götürdüğünde çığlık atmamak için zor tuttum kendimi. Konuşmayı unutmuş gibi kelimeler ağzımdan çıkmazken etrafımda döndüm. Tuvaller, boyalar, fırçalar, küçük bir balkon...

"Sa-savaş..." dedim elim ayağım kesilirken. "Bu artık zirve yani. Yok bunun üstü, yok. Rüya değil mi bu?" diyerek yanaştım. "Yok yani, bu kadar mükemmel olamaz ya. Kesin rüya! Uyandır beni lütfen ya da dur uyandırma." Geri geri adımlarken, "Ne yapayım, ben uyanmak istemiyorum?" dedim korkuyla. "Rüya kesin, değil mi? Asya gibi bu da."

Kahkaha atarken ellerimi tuttu ve avuç içlerimi öptü. "Senin için," dedi. "Rüya değil. Burası senin çalışma odan olsun istedim. Balkonu da var." Ellerimi ondan çekip balkona doğru ilerledim. Ormana bakıyordu.

"Burası... burası kesinlikle çok uygun. Yani benim için çok uygun."

Heyecanım hâlâ bakiydi ve gerçekliğini fark ettikçe çıldıracak gibi oluyordum. Durup kaldım ve karşımda heyecanımı hayranlıkla izleyen adama baktım. Kapıya yaslanmış, kollarını göğsüne dolamış öylece bakıyordu. Hızla ona doğru koşarak ellerimi boynuna doladım.

"Seni seviyorum," dedim dudaklarına minik bir sürü öpücük bırakarak. Eli belimi sardı. İki avucumun arasına alırken yüzünü, hayretle ve tutkuyla, "Sen, sen nasıl bir adamsın?" diye sordum. "Nasıl bu kadar mükemmelsin? Nasıl böyle işledin sen bana?"

Ellerim yüzünü okşadı. Ne kadar seversem seveyim doyamayacakmışım gibi. Avuç içimi öptükten sonra göğsüne yasladı başımı ve elleri saçlarımın arasında dolandı.

"Mükemmel olan sensin," diye mırıldandı saçlarımın arasına karışan nefesiyle. "Sen benim gibi bir adamı idare ediyorsun ve bunu gerçekten beni sevdiğin için yapıyorsun. Sen nasıl bir kadın olduğunun farkında mısın? Seni defalarca kez paramparça ettim, ediyorum. Sen yine de vazgeçmeden bizim için çabalıyorsun. Hele bu akşamki tavrın..."

Elleri yüzümü kavrayıp kendi yüzüne doğru çevirirken tüm ciddiyetiyle karşımda duruyordu. Parmak uçlarım göğsünün üzerinde kuruluyken, "Beni nasıl sakinleştireceğini o kadar iyi biliyorsun ki," dedi. "Yeri geldiğinde karakterini, yeri geldiğinde kadınlığını kullanıyorsun. Senin bir üstün daha yok."

Sözleri beni daha da mest edip kendine biraz daha bağlarken, "Savaş," dedim. "Eski hâline mi dönsen sanki biraz? Çünkü ben şu an sana fena hâlde düşüyorum da."

Kahkaha attı ve elleri yüzümü bırakıp elimi tuttu.

"Bu akşam ne demiştin sen? Hımm..." derken gözlerini kıstı. "Çok alışma."

Güldüm, güldü.

"Ayrıca Efsun'la iddiaya girmiştik," dedi merdivenlerden inerek.

"Ne iddiası?"

"Ben bu evi seçeceğini tahmin etmiştim. O başka bir tane söylemişti. Ben kazandım. Biliyordum bunu söyleyeceğini. Bu arada," dedi bana dönüp kaşlarını çatarak, "ne çok iddia kazanıyorum ben ya. Senden de bir tane alacaklıydım."

"Evet," dedim onun peşinden ilerleyerek. "Ve hâlâ bir şey istemedin."

"Zaman koymamıştık," dedi net ifadesiyle. "İstediğim zaman kullanırım. Şimdilik bir şey istemiyorum, dursun kenarda."

Normalde hayır, asla falan derdim ama şu an bu yaptıkları, bu durumumuz derken ağzımdan benden bağımsız, kalbimden geçen bir cümle koptu: "Sen nasıl istersen."

Salondaki bahçe kapısından dışarı çıktığımızda küçük bir şok daha geçirdim. Masada şarap, çerez, birkaç atıştırmalık bulunuyordu. Beni oraya doğru çekerken yüzümde indiğimden beri eksilmeyen

bir gülümseme vardı. Daha önce hiç bu kadar gülmemiştim sanırım. Uzun hasır koltuğa oturduktan sonra ben de yanına oturdum.

"Bizim için masa da mı kurdun?" dedim inanamayarak. Kafa sallarken şarap şişesini açtı.

"Sen sorunsuz bir zaman geçirmek isterken benim de aklımdan bunlar geçiyormuş."

"İkimiz de," dedim daha fazla ona bağlandığımı hissederken, "birbirimiz için uğraşıyormuşuz, birbirimizden habersiz. Karşılıksız. Olması gerektiği gibi."

Ona hayranlık dolu bakışlarımı çekerek masaya çevirdim kendimi. "Tabii seninkinin yanında benim çabam daha sönük kaldı ama."

Elindeki şişe havada kaldı ve yandan bana baktı. Kaşlarını çatışıyla cevabımı almış kadar oldum. Önüne döndüğünde önce bir kadehi doldurdu, sonra diğerine geçerken, "Ben de mi?" diye sordum garip bir şaşkınlıkla. "Ben de mi içeceğim?"

Ben ömrümde bir kere alkol almıştım, onda da yanımda Savaş vardı. Tam hatırlamasam da hissettiğim baş ağrıları, mide bulantıları ve birçok şeyi ertesi güne hatırlamıyor oluşumla Savaş bir daha içmemem konusunda fena azarlamıştı beni. Ben de asla sürmemiştim.

Dudak büktü ve kafa salladı. "Kapadokya'da eşlik etmek istediğini söylemiştin, şimdi eşlik edebilirsin." İki damla, yemin ediyorum sadece iki damla koydu ve şişeyi kapattı. İki damlaydı, üç değil.

"Savaş," dedim kadehi alıp ona doğru uzatarak. "Koymak istemişsin de koymamış gibisin. Bu ne?"

Yine sıcacık bir kahkaha attı ve arkasına yaslandı.

"Eşlik etmek istiyorum dedin. Yudumla işte."

"Dalga mı geçiyorsun?" dedim gülerek. "Ben bunu ağzıma almadan buharlaşıp gidecek gibi bu."

Omzundan tutup göğsüne çekerken, "Çok konuşuyorsun," dedi. "Onu da alırım elinden."

Başımı göğsüne yerleştirerek omzumdan sarkan elinin üzerine bir öpücük bıraktım. "Hâlâ inanamıyorum," dedim elim parmaklarıyla oynarken. "Bizim için ev almışsın."

"Bence çok da şaşırılacak bir şey değil," dedi olağan bir şeymiş gibi. "Üç ay sonra evleneceğiz madem, önce bir evle başlamak gerekiyordu, değil mi?"

Şarabından bir iki yudum aldı ve yutkunduğunu hissettim. "Üç ay, Gülfem," dedi tekrar hatırlatmak ister gibi. "Daha fazla zaman vermem sana, üç ay sonra ne olursa olsun evleneceğiz."

Kalbimden dolup taşanlarla, "Olmaz," dedim.

Çenemi tutup yüzümü yüzüne çevirdi ve çatılmış kaşlarıyla tedirgin bakışları yüzümü taradı. "Ne demek olmaz?"

"Olmaz işte," dedim omuz silkerek. "Üç ay sonra hem isteme hem düğün nasıl olsun? İstemenin önce olması lazım. Önümüzdeki ay mesela."

Ciddi başlayan ses tonum sonlara doğru kısıldı ve yüzüm gülmeye başlayınca o da aynı şekilde bana eşlik etti. "İşte benim, sevgilim," dedi alnıma sıcak dudaklarını bastırırken. "Bana bunlarla gel."

Mutluluğu gözlerinden okunuyordu. "Savaş," dedim göğsüne kurulup gözlerimi kapayarak. "Burası çok güzel. Biz böyle çok güzeliz."

Anın büyüsünü bozmak istemiyor gibi sadece saçlarımla oynamaya devam etti. O kadar güzeldi ki bu his. Mayıştım. Havanın soğukluğuyla birleşince bu dokunuşlar, kollarındaki sıcaklıkla uyumak istedim. Sıcak parmaklarını dudaklarımda hissettim. Elindeki fındığı bana verdikten sonra tebessüm ettim.

"Şu sıra her şey o kadar güzel gidiyor ki," diye mırıldandım. "Hayatımda her şey yolunda, abim ve Efsun evleniyor, biz böyleyiz, annenle aram düzeldi. Bir tek Tarık," dedim sonunda buruklaşarak. Gözlerimi açtım. "Onunla böyle olmak çok üzüyor beni. Efsun'u da öyle. Biz hep beraberdik. Bu gece olmayışı o kadar dokundu ki bana. Tamam, doğru bir şey değildi yaptığımız ama bu kadar uzatması reva mı? Niyetimiz kötü değildi ki."

"Haklı ama, güzelim," dedi Savaş. "Onun hayatına ondan izinsiz müdahil olmaya çalıştınız. Güvenmediniz. Onlar kendi aralarında anlaşmış ve görüşmeme kararı almış. Tarık kızın bu isteğine saygı duyarken siz Tarık'ın kendi hayatına, kararlarına saygı duymadınız. Bence tavrında çok haklı. Bir daha size güvenmezse de haklıdır."

"Barışırız ama, değil mi?" dedim bir umutla yüzüne bakarak. "Kızar ama barışırız."

Dudak büktü ve alnıma düşen saç tutamlarında gezindi parmakları. Bu tavrı sanki barışmaz ama seni üzmek istemiyorum der gibiydi. Ben öyle hissettim. Öyle olmamasını umdum ve tekrar karamsarlıkla göğsüne yaslandım. Birkaç saniye sonra telefonum çalmaya başladı. Göğsünden kalkıp telefona baktım.

"Müge," dedim şaşırarak. Savaş da benimle birlikte şaşırmış, açmam için telefonu göstermişti.

"Alo Müge?" dedim kalın garip bir sesle.

"Ya Gülfem abla," dedi endişeyle. "Bak şimdi, senden bir şey isteyeceğim ama ne olur kabul et. Bak bu sefer Kaan falan değil mevzu."

Savaş telefonu dinlerken ses çıkarmadan konuşmasını bekledi. "Neymiş?" diye sordum merakla.

"Abla, bu akşam ben cidden ileri gittim, biliyorum. Abim çok kızdı. Gülfem abla, ne olur konuş abimle ya. Gerçekten korkudan uyuyamıyorum, acaba bana ne yapar diye düşünmekten kafayı yedim."

Yüzümde aptalca bir sırıtma varken Savaş'a baktım ve Savaş sinirle başını iki yana salladı ama ben onu önemsemeden elimi sakallarına atıp, "Tamam," dedim. "O iş bende. Abin sana bir şey demeyecek."

"Sen var ya harikasın, yengelerin balı!" dedi heyecanla, dolu dolu. Şu an yanımda olsa sıkı sıkı sarılırdı, eminim.

"Sen de öyle," dedim benden beklenmeyen bir yaklaşımla. "Hadi uyu sen, iyi geceler."

O, "İyi geceler, canım yengem," deyip telefonu kapattıktan sonra masanın üstüne koydum ve kaşlarımı kaldırarak, "Duydun," dedim.

"Yok öyle bir şey," dedi Savaş kararlılıkla. "Yaptıklarının cezasını çekecek."

"Çekmeyecek," dedim. "Ben söz verdim az önce ona ve sen bunu bozmayacaksın. Bu sefer görmezden geleceksin." Tek kaşı kalkarken, "Bakma öyle," dedim. "Sen de bana birçok kez emrivaki yaptın. Ayrıca bu hâllerimizi biraz da Müge'ye borçluyuz."

Memnuniyetsiz bir şekilde tekrar göğsüne çekti beni. "Bana bir şeyler yaptırmak için seni kullanmalarını sevmiyorum."

Ben çok seviyordum.

"İnsanlar zaaflarını açık etmemeli," dedim gülerek.

"Kesinlikle," diye onayladı. "Sana zaafım var ve bunu biliyor oluşları canımı sıkıyor ama bu son olsun. Sakın bir daha bana emrivaki yapma." Tutamayacağım sözleri vermemek için sessiz kaldım. Yüzümde dolanan elleri burnuma dokunduğunda, "Üşüdün mü?" diye sordu. Biraz üşümüştüm ama bu ânı bozmamak için olumsuz anlamda kafa salladım.

"İyiyim."

"Bekle," dedi beni göğsünden kaldırarak. "İçeriden bir şey alıp geleyim. Hasta olacaksın yoksa."

İtiraz hakkı dahi vermeden ayaklandı ve beni orada bırakıp içeri girdi. Yerimde düzelip ellerimi koltuğa dayadım. Bahçe çok büyük değildi. Kesinlikle tam hayallerimdeki gibiydi. Köşede bir salıncak dahi vardı. İnsan hayallere dalmadan gidemiyordu. Ayaklanıp öyle dolanırken eve tekrar baktım. Şu kısacık zamana ne kadar çok şey sığdırmıştık. Dolu dolu geçen birkaç ay. Savaş kesinlikle benim mutluluğum için her şeyi yapabilecek bir adamdı. Sevgisini bir şekilde hissettiren bir adamdı. Evet, kesinlikle anlaşamadığımız çok nokta vardı. Sürekli zıt düşüncelere sahiptik, birbirimizi kırıp yıpratıyorduk ama her seferinde yine birbirimizde buluyorduk kendimizi. Bir şekilde o kırıklar onarılıyordu. Ben her seferinde ona daha fazla kapılıyordum, biz birbirimize daha fazla karışıyorduk. Ruhum onunken şimdi, şu an bizim tamamlanmamız için doğru andı. Kesinlikle doğru andı. İçeri doğru adımladığımda o da merdivenlerden indi.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu normal tonda.

Dudaklarımı ısırıp başımı iki yana sallarken yavaşça ona doğru yanaştım. Ben başlatmazsam devam etmeyecekti, biliyorum. Önünde durduğumda elindeki battaniyeyi tutup yere bıraktım. Başımı ona doğru kaldırdım ve yutkunarak bir elimi omzuna koydum. Diğer elim buz gibi olmuş titrerken onun elini kavradım ve kendi belimin üstüne koydum. Hiçbir şey demeden bana bakarken parmaklarımın ucunda yükselerek gözlerimi kapadım ve alt dudağını dudaklarımın arasına alarak tecrübesiz bir şekilde öpmeye başladım. Genel olarak o başlattığı için bu anları, garip hissettirmişti bu durum. Birkaç sa-

niyelik afallamadan sonra dudakları dudaklarıma karşılık verirken benden daha güçlü ve daha tecrübeli bir şekilde yönetmeye başladı bizi. Diğer eli de belime sarılmış, beni iyice kendine çekmişti. Kolları tarafından abluka altına alınmıştım. Elimi omzuna bastırıp bütün gece dokunmak istediğim o göğsünün üzerinde yavaşça hareket ettirerek gömleğinin düğmelerine geldim. Parmaklarım tek tek o düğmeleri açarken kalbim titriyordu.

"Mantıklı düşünemiyorsun," dedi dudaklarını birkaç saniye çekerek.

Hem tedirgin kalıp çekilmek istiyordu hem de çekilemiyordu. İkilemdeydi. Gömleğinin son düğmesini açıp ellerimi teninde dolandırdım ve yavaşça yukarı çıkıp omuzlarından aşağıya düşürdüm. Gözlerimi kapatıp ellerim hafif kirli sakallarını okşayarak onu dudaklarımdan iterken karşı koymadı bana ve geri çekildi.

"İlk defa," dedim dudaklarının üzerine konuşarak, "kesin olarak emin olduğum bir şey var ki senin olmak istediğim. Birbirimizin olalım, Savaş," diye mırıldandım.

"Birkaç ay daha bekleyebiliriz," dedi vazgeçirmek ister gibi. "Zorlama beni."

Kararlıydım. Fazlasıyla. O da istiyordu, biliyorum. Onun korkusu sadece benim pişmanlığım olacaktı. Beni vazgeçirmek için cümleler kurarken ben ikna etmek için kurdum cümlelerimi. Gözlerimi gözlerine dikip tüm kararlılığımla göstermek istedim ona. Mayışmış ve kendinden geçmiş bir kadın olarak kurmak istemedim cümlelerimi.

"Sen demedin miydin benim tüm teslimiyetlerim sana diye? Şimdi yine teslim ol bana." Gözleri şaşkınlıkla büyürken arzu dolu bir sesle, kendimden beklemeyeceğim cesaretle konuştum. "Yaşamak istediğim o tutkuları yaşat bana," dedim tekrar gözlerimi kapatıp dudaklarına fısıldayarak.

Dudakları aniden dudaklarımı sertçe içine alırken elleri belimi sıkıca kavrayıp ayaklarımı yerden kesti. Ellerimi boynuna attım. Dili dilime karışırken dişlerini zaman zaman çokça dudaklarımda hissettim. Birkaç saniye bile o baskıyla dudaklarım büyümüştü. Benimle birlikte yürümeye başladı. Hızla ve sertçe duvara çarpınca sırtım, kolları arasından beni bıraktı. Dudaklarını geri çekti. Hızlı, bekleme-

diğim bir hamleyle duvara yüzümü çevirdi. Ellerim duvarda yer bulurken avuç içlerim terlemeye başladı. Elleri saçlarımı kenara attı ve açılan o boşluğa dudaklarından izler bıraktı. Direnmedim. Gözlerimi kapayıp başımı geriye, onun omzuna doğru düşürürken parmaklarını sırtımda hissettim. Fermuarımı yavaşça aşağıya doğru çekti. Sırtım tamamen açıldığında avucunun arasında topladığı saçlarımı o kadar sert çekti ki, "Ah!" diye bir ses çıktı dudaklarımın arasından.

Dudakları boynumdan sırtıma kayıp elbisemin aralandığı kısımları öpmüyor, içine çekip küçük acılar yaşatıyordu bana. Elinin biri, elbisemin kenarından sızmış tenimi avucunun arasına alıyordu. Gözlerim kapalı bir şekilde ona teslim ettim kendimi. Kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu. Avuç içlerim terlemiş, bacaklarım titriyordu. Elini elbisemin omuzlarına attı ve tek hareketiyle düşürdü. Elbiseyle birlikte o da yavaşça diz çökerken, iç çamaşırlarımla kalmıştım ve bundan utanmıyordum. Parmakları bir tüy misali bacaklarımın iç kısmında dolandı. Dokunuşları beni daha fazlası için körüklüyordu. Parmakları bacaklarımdan biraz daha yukarı çıkıp iç çamaşırımı bir miktar indirdi. Dudakları kalçamın üzerine bir öpücük bıraktığında belim bir yay gibi gerilirken ellerimi duvara bastırdım. Bu hâlime karşı dudakları arasından sessiz bir gülümseme çıktı ve nefesini kalçalarımda hissettim. Parmaklarının kemikli sırtı onun ayağa kalkmasıyla birlikte tenimde yavaşça yukarı doğru çıktı ve sütyenimin kopçasına gitti eli.

Eli, avucundaki saçlarımı tekrar sertçe çektiğinde, "Canın yanabilir," dedi buz gibi sesiyle. Kalçalarıma bastırdığı sertlikle irkilsem de belli etmemeye çalıştım ve yutkundum. "Çok canın yanabilir, Gülfem. Gecenin sonunda bunu istediğine pişman olabilirsin."

Hiç inandırıcı değildi, hiç hem de. Ne yapmak istediğini anlamıştım.

"Amacın beni vazgeçirmek, değil mi?" diye sordum gülümseyerek. "Tüm seçenekleri deniyorsun ama durdurmayacağım seni. İstediğini yap bana. Canım yanacaksa yansın, umurumda bile değil."

"Sikeyim," diye hırladı. "Vazgeçeceksen geç, amına koyayım. Geç artık. Duramayacağım çünkü daha fazla. Ben de insanım. Daha ne kadar sen istiyorum derken ben kendimi zapt edebilirim? Yanıp tutuştuğum o tenini böyle sunmuşken bana, ne kadar direnebilirim?"

"Direnme," dedim kendimi ona çevirerek. "Bence şu dakikadan sonra konuşmaya gerek yok."

Yutkundu ve gözlerimdeki kararlığa son kez baktıktan sonra belimden kavrayıp, "Sikeyim böyle işi," dedi. Kalçalarımdan tutup yukarı kaldırırken bacaklarımı beline doladım. "Aklımı başımdan alıyorsun," derken sütyenimi yere düşürdü ve benimle birlikte merdivenlere doğru yürümeye başladı. "Her şeyle başa çıkmaya gücüm var ama sana direnemiyorum." Kesik kesik solukları tenime çarparken arsız gözleri göğüslerimde gezindi. "Birazdan ben istediğim yerde olacağım ve sen istediğini alacaksın."

Ellerim saçlarının arasında dolandı. Dudakları tekrar dudaklarımı esir alırken yaşayacağım acıyı önceden göstermek ister gibi dudaklarını epey hoyrat kullanmaya başladı, hatta öyle ki kan tadı almaya başladım. Dişlerinin işkence ettiği dudaklarıma kan oturmaya başlamıştı. Bizim evimizde ilk gecemiz, ilk birlikteliğimiz, son değil ama devamının geleceğini bildiğim başlangıcımız... Zihnimin son düşünceleriydi bunlar, bile isteye kendimi teslim ettiğim bir şeye koşarak giderken.

Eli kalçamda dolanırken boynuma kayan dudaklarıyla başımı omzuna yasladım. Ellerim sırtından kaydı geriye doğru. Dili boynumda gezinirken parmak uçlarım sırtında dolandı. Avuç içlerimdeki ter onun tenine geçerken yatak odasına girdik ve beni çok da yavaş olmayacak bir şekilde yatağa bıraktı. Ben yatakta sadece altımdaki küçük çamaşırımla dururken bedenim tamamen gözlerinin önündeydi. Ellerimi iki yana açtım ve gözlerimi kapayarak onun bir şeyler yapmasını bekledim. Üzerime doğru gelirken ellerim göğsünde yer bulmak için harekete geçti. Göğüs uçlarımın tenine değdiğini hissettim önce, ardından kendini daha fazla üzerime bastırmasıyla göğüslerim onun göğsünün altında ezildi. Elleri belimde dolandı, ardından dudaklarımı dudaklarının içine aldı. Elinin biri yavaşça yukarı çıkarken göğsümü avuçladı ve parmakları göğüs ucumu arasına alınca belim onun altında kıvrandı. Kollarını oynatmasıyla dalgalanan göğsünü kazıdı tırnaklarım. Eli yavaşça aşağıya doğru inerken iç çamaşırımı çıkarmaya başladı. İstemsizce kalçamı kaldırarak ona yardımcı oldum.

Birkaç saniye sonra tamamen ilk kez yanında çırılçıplak kalmıştım. Bacağımdan yukarı çıkan elleriyle dudaklarını geri çekti ve o sert, otoriter yapısına karşı dokunmak için benden izin istedi. "İzin veriyor musun?"

Kafa salladım ve gözlerimi kapadım. "Sorma," dedim konuşmayı unutmuş gibi kelimeleri seçmekte zorlanırken. "Bu gece her şey senin elinde."

"Peki," diye mırıldandı keyifle ve elini bacaklarımın arasına attı. İlk defa böyle bir dokunuşla karşılaştım ve sadece elini orada hissetmem bile içimden bir şeylerin akmasına sebep oldu.

Ellerim göğsünü bırakmış yatağa düşerken parmaklarını kadınlığıma sürttü. Çarşafı sıktım.

"Yuvana dokunmak, Gülfem..." derken kesik kesik nefesleriyle tenim sızladı. "Off!" dedi sonra gözlerini kapatarak. Parmakları daha fazla hissetmek ister gibi sürtündü durdu.

"Seni hazırlamam gerekli ama sen o kadar hazırsın ki," dedi göğsümü avuçlarken. "Sikeyim," dedi tok bir sesle. Ardından kadınlığımı avucunun arasına alarak, "Bu hâlin baş döndürücü. Bu kadar istekli oluşun..." diyerek iç çekti. "Yuvanın içini öylesine merak ediyorum ki..."

Ses tonu şehvetten kısılmış, sözleri beni deli gibi kızartırken gözlerimi asla açmadım. Parmakları ıslaklığımı yaydı ve konuşmaya devam etti.

"Şimdi yapacağım şey canını acıtırsa bana söyle, olur mu? Rahatsız hissedersen bırakacağım."

Anlamadım ama kafa salladım. Parmağının biri yavaşça içime bir miktar kaydı ve ben gerilerek çarşafı daha çok avuçladım.

"Savaş," diye inledim başımı yataktan bir miktar kaldırarak. Başparmağı kadınlığımdaki baskısını sürdürürken bir parmağı tam anlamıyla içimde olmasa da ileri geri hareket etmeye çalıştı. Nefes almayı yetiştiremiyordum. Göğsüm körük gibi inip kalkarken onun altında iyice eziliyordum. Kalp atışlarım belirgin şekilde duyuluyordu, eminim. Kalbim o kadar şiddetli atıyordu ki vücudum onunkine çarpıyordu âdeta. Kasıklarımda bir sızı dolandı beni sızlatan. Onun her hareketinde kıvranırken sessiz kaldım, ne diyeceğimi bilemeden. Dudaklarımı dudaklarının içine aldı ve parmağını o kadar yavaş hareket

ettirdi ki çıldırtacak gibiydi. Ağzının içine doğru inlemelerim onu daha da harekete geçiriyordu ve hissettiğim sertlikle hem tedirgin olup hem de daha fazlasını istiyordum. Gözlerimi hafifçe araladığımda buğulu bakışlarımın ardında gözleri şehvetten kısılmış bir adam gördüm.

Dudakları yavaşça göğsüme doğru indi. Burnunu değdirdiği uçlarıyla homurdanarak, "Çok güzelsin," dedi. "Tenin, içindeki sıcaklık... tahmin etmediğim kadar güzel."

Kendimden geçiyordum. Dili göğsümü ıslattı, ardından ağzının içine aldı.

Zevkten adını inlerken ellerimle saçlarını kavrayarak çekiştirdim ve belim gerilirken, "Savaş," diye inledim. Hem içimdeki parmağı hem göğsüme ettiği işkenceler beni bir sona getirirken, "Yeter," dedim. "Lütfen."

Dudaklarımı yalayıp dişlerken o yaptığı her şeyi daha yoğun, daha hızlı olarak sürdürdü ve ben kasılarak kendimi ona bıraktım. Elini çekti fakat dudakları göğsümdeki varlığını bırakmadı. Beni tekrar harlamak ister gibi içimden çıkan ıslak parmaklarını ağzına aldı. Bu benim alev alev yanmama sebebiyet verdi.

"Tadın harika," diye mırıldandığında gözlerine bakmakta zorlanıyordum.

Bacaklarımın arasına geçti ve pantolonunu çıkararak bacaklarımı dizlerimden kırıp iki yana açtı. Ellerimi tutup omuzlarına koyduğunda göğsümü bırakıp yüzümü yüzüne denk düşürdü.

"Canın yanacak," dedi tekrar tereddütle. "Yakmak istemiyorum ama yanacak."

Tedirginliğini ve ne yapacağını bilmez hâli gözler önündeyken içimde bilmediğim şeye karşı oluşan korkuyu yok sayarak onu gevşetmek istedim.

"Ne oldu, korkuyor musun?" dedim titreyen sesimle gülümseyerek. "Nasıl istekli olduğumu görmüyor musun?" diyerek ellerim boynunu sevdi, tahrik etmek ister gibi tüy misali dokunuşlar yaptı. "Devam et... durma."

Onu harekete geçirmek isteyen sözlerimle, "Oynama benimle," dedi ciddiyetle tek kaşını kaldırarak. "Çok darsın. İlk defa," duraksa-

dı ve kendini bana biraz daha yaklaştırarak bana sürtündü, "ne yapacağımı bilmiyorum. Ben senin canın yansın istemiyorum."

Tedirginliği kalbimi sıcacık yaptı. Titrek ama istekli dokunuşları öylesine beni ona itiyordu ki.

"Birkaç saniyelik bir acıya dayanamayacak değilim," diyerek gülümsedim.

Tedirginliğini görebiliyordum. Canımın yanmasından öylesine korkuyordu ki. Tüm tecrübesine rağmen hiç bilmiyormuşçasına hareket ediyordu.

"Kasma kendini artık," dedim elimi karın kaslarında dolandırıp göğsüne doğru çıkarak. Onun tenindeki yara izlerinde dolanırken parmaklarım, "Seni istiyorum," dedim kışkırtıcı bir sesle. "Çok istiyorum."

Dudaklarımı ısırıp elinin altındaki kaslarını sıktım. İkna olmuş gibi yüzüme baktı kendini bana dayayarak.

"Delirtiyorsun beni," derken kendini bir anda içime itti ve ben dudaklarımı dişleyerek çarşafı avuçladım. "Çok cesur davranıp beni delirtiyorsun. Nasıl bir şeysin sen!"

Bacaklarımdan süzülen ıslaklık bizim tamamen birleştiğimizi gösteriyordu. Birkaç saniye içimde hareketsiz durup yatakta dağılan saçlarımı elleriyle okşadı.

"Bitti. Bu kadar," dedi rahatlatmak ister gibi. Gözlerim dolarken, "Canın yanıyor, biliyorum," diye mırıldandı alnını alnıma yaslayarak. "Ama birazdan geçecek. Özür dilerim," dedi alnını hareket ettirerek. "Özür dilerim, sevgilim," diye yineledi tekrar. "Özür dilerim," dedi tekrar kısılan sesiyle.

Dudakları verdiği acıyı yok etmek ister gibi tekrar dudaklarımdaki yerini aldı ve o acıyı zevke dönüştürmek için deli gibi öpmeye başladı. Zevk alacağım tüm hareketleri yapıp içimde hareketsiz dururken yavaş yavaş dağılan acıyla elimi boynuna atıp iyice kendime çektim. Daha fazla, daha çok kendime katmaktı onu niyetim. İçimde kendini yavaşça hareket ettirmeye başladığında dudaklarını geri çekerek iç çekip kasıldığını hissettim.

Göğsü hızla gibi inip kalkarken dudaklarını dişledi ve "Kasma kendini," dedi. "Sanki az sıkıymışsın gibi iyice mahvetme beni."

Elleri dizlerimi sıktı. Geniş parmakları bacaklarımı okşayınca istemsizce kalçamı ona doğru kaldırdım. İndirdim ve tekrar kaldırdım. Bedenim bunu bilinçsizce yapıyor, ona eşlik ediyordu.

"Siktir," dedi bu beklemediği hareketim karşısında bir miktar hızlanarak. "Çok iyi!"

Ona zevk veren bu pozisyonumu korudum. Onun her kendini bana çarpması bedenimde büyük bir zevk dalgası olarak yayılırken kasılıyor, vücudum ter atıyor, inliyordum.

"Çok iyisin," dedi bacaklarımı okşayarak. "Dayanamayacağım."

Bitirmemek için kendine direndiğini görebiliyordum.

"Beni sarıp sarmalıyorsun ve ben dayanamıyorum, Gülfem. Bu eziyet. Oldukça zevkli, dayanamayacağım fakat bitmesin istediğim bir eziyet."

"Gece uzun," dedim sınırlarımı zorlayarak. Sahi, sınırlarım vardı değil mi?

"Delirtme beni," dedi göğsü önümde zevkle gerilirken. "Bir kez daha yapmak, seni parçalamak demek. Böyle bir şey olmayacak. Fakat bu gece son..." dedi gözlerini kapayıp son demlerini yaşarken. "Tek seferde asla bu yataktan kalkamazsın, bu kadarla yetinemem."

İçimdeki hareketleri hızını artırırken tekrar dudaklarına tutundum. Elleri sırtımda birleşip beni sardığında kalbim dolup taşarken, "Seni seviyorum," dedim. Sona gelmiş gibi inleyip kasılırken ben de ona karşılık verdim ve biz birbirimize karıştık. Üstüme yığılan bedeniyle az önceki söylediğime karşılık verdi.

"Seni seviyorum," dedi benden daha dolu dolu. "Dün de bugün de yarın da. Her geçen gün daha fazla. Hep ilk günkü gibi, hep şimdiki gibi."

Gözlerimi kapattığımda ayaklarımda derman kalmamış gibiydi. Kasıklarımda şiddetli, ara ara batan bir sancı vardı. Onun teri benim terime karıştı.

Parmak uçları alnımda gezindi ve "Teşekkür ederim," diye mırıldandı. "Kendini bana teslim ettiğin için, güvendiğin için. Bana böylesine büyük bir şeyi bahşedip beni böyle tutkuyla sevdiğin için."

Konuşmaya bile hâlim yokken saçlarımı okşayan elini öptüm. Pişman değildim, asla değildim. Tenime sardığı yorganla birlikte beni göğsü arasına çekti.

"Banyo..." diye mırıldandım sadece ama sözümü kesti.

"Sonra," dedi saçlarımı teninde dağıtıp kokumu içine çekerek. "Böyle kalmanı istiyorum şu an sadece..."

Bacaklarım o kadar titriyordu ki hiç hâlim yoktu zaten. Elimi göğsünün üzerine attım ve başımı göğsüne dayadım. Elleri saçlarımda oynarken mayıştım.

"Hep buranda kalmak istiyorum," dedim gözlerim uykuya yenik düşerken.

"Sen hep oradasın zaten," derken dudakları saç diplerimde dolandı. "Sen yokken bile hep oradaydın, hep de orada olacaksın."

Kapının sürekli olarak çalma sesini işittim. Duştan sonra deliksiz bir uyku çekmiştim. Kaç saatti bilmiyorum ama çekmiştim. Hâlâ belirgin bir ağrım varken gözlerim buğulu bir şekilde aralandı. Hâlâ Savaş'ın kolları arasındaydım ve çıplaktım.

Kapı ısrarla çalarken Savaş derin bir soluk alarak gözlerini araladı ve eliyle gözünü ovarken bana bakıp, "Güvenliktir muhtemelen," dedi. "Sabah kahvaltılık bir şeyler bırakacaktı. Konuşmuştuk."

Tabii ki Savaş her şeyi en ince ayrıntısına kadar düşünmüştü. Yataktan kalkıp üzerine eşofmanını geçirdikten sonra bana uzandı ve dudaklarıma ufak bir öpücük bırakarak, "Geliyorum," dedi. Gülümseyerek kafa salladım.

Onun çıkmasıyla ben de yataktan kalkarak Efsun'un verdiği tişört ve pantolonu aldım fakat gözüm dolaptaki Savaş'ın tişörtüne takılınca vazgeçerek gülümseyip onun tişörtünü aldım. Onun eşofmanını da giyerdim aslında ama epey büyük gelirdi. Kendi pantolonumu, onun tişörtünü giyerek saçlarımı dağınık bir topuz yaptım ve telefonumu alarak merdivenleri inmeye başladım. Dün gecenin getirdiği tarifsiz bir mutluluk vardı içimde. Hele üstüne bir de bu evde uyanınca, her adımda keyfim daha da artıyordu. Biz oluyorduk sanırım. Yavaş yavaş birbirimize alışıp bir düzen kuruyorduk.

Merdivenleri inerken, "Kahvaltı da sendendir diye umuyorum," dedim gülümseyen ses tonumla. Son adımı atıp, "Sonuçta..." dedim ama cümlemi tamamlayamadan kaldım.

Kalbim korkuyla çarparken olduğum yere çakılı kaldım. Abim kapının önünde burnundan solurken Savaş eli kapıda, yarı çıplak ona bakıyordu ve biz onunla göz göze gelmiştik.

DEVAM EDECEK

ŞARKI LİSTESİ

Ceylan Ertem & Can Güngör - Fark Etmeden
Mabel Matiz -Kül Hece
Ezginin Günlüğü - Kül Vakti
Teoman - O Yaz
Raviş - Güzel Kadın
Hüsnü Arkan & Birsen Tezer - Hoş Geldin
Yeni Türkü - Sezenler Olmuş
Melike Şahin - Tutuşmuş Beraber
Dedublüman & Çağrı Çelik - Fikrimin İnce Gülü
Dedublüman - Geçmesin Günümüz (Müzeyyen Senar Cover)
Zeynep Dizdar - Bir Çocuk Sevdim
İncesaz - Sesimi Duy İsterdim
Melike Şahin - Deli Kan
Dedublüman & Çağrı Çelik - Gamzendeyim Deva Bulmam
Tan Taşçı & Rubato - Ezberleri Bozalım
Ezgi Kosa & Murat Güneş - Hayat Kavgası
Fikret Kızılok - Gönül
Cem Adrian & Hande Mehan - Sen Benim Şarkılarımsın
Sezen Aksu - Canımsın Sen
Cem Adrian - Kıskanırım Seni Ben
Cem Adrian & Zeynep Karababa - O Yar Gelir
Suzan Hacigarip & Çağan Şengül - Sancı
Çağan Şengül & Sezgin Alkan - Tablo

İKİNCİ KİTAPTAN

Geriye doğru adımlayarak, "Ya biz birlikte olduk!" dedim titreyen sesimle. "Ben sana güvendim."

"Sakın," derken parmağını bana doğru uzattı ve sert ifadesiyle başını iki yana salladı. "Sakın beni buradan vurma."

"Güvendim," dedim tekrar cılız sesimle. "Ben sana kendimi teslim ettim. Ruhumu, bedenimi, her şeyimi... Biz birlikte olduk."

"Olmasaydın," dedi, yeni bir darbe aldım.

Sustum. İdrak edemedim ne dediğini.

"Olmasaydın!" diye tekrarladı sanki iyice anlayayım diye. "Olmasaydın," dedi son kez ve ben paramparça oldum.

Yine sustum. Susma sebebim kelimelerimin olmayışı değildi. Ağrıma gittiğini için sustum. O kadar ağrıma gitti ki kelimelerinin altında ezildim. Daha da parçalamak ister gibi kalbimi, umursamadan devam etti.

"Ben seni tuttum. Durdurmaya çalıştım. Sen kendin istedin. Şimdi sakın bana bu yüzden evlenmek zorundaymışız gibi davranma, Gülfem. Sakın!" dedi net bir ifadeyle. "Sen kendin istedin, kararlarının arkasında dur. Bunları öne sürme. Her birlikte olduğumla evlenmek zorunda kalsaydım harem kurmam gerekirdi."